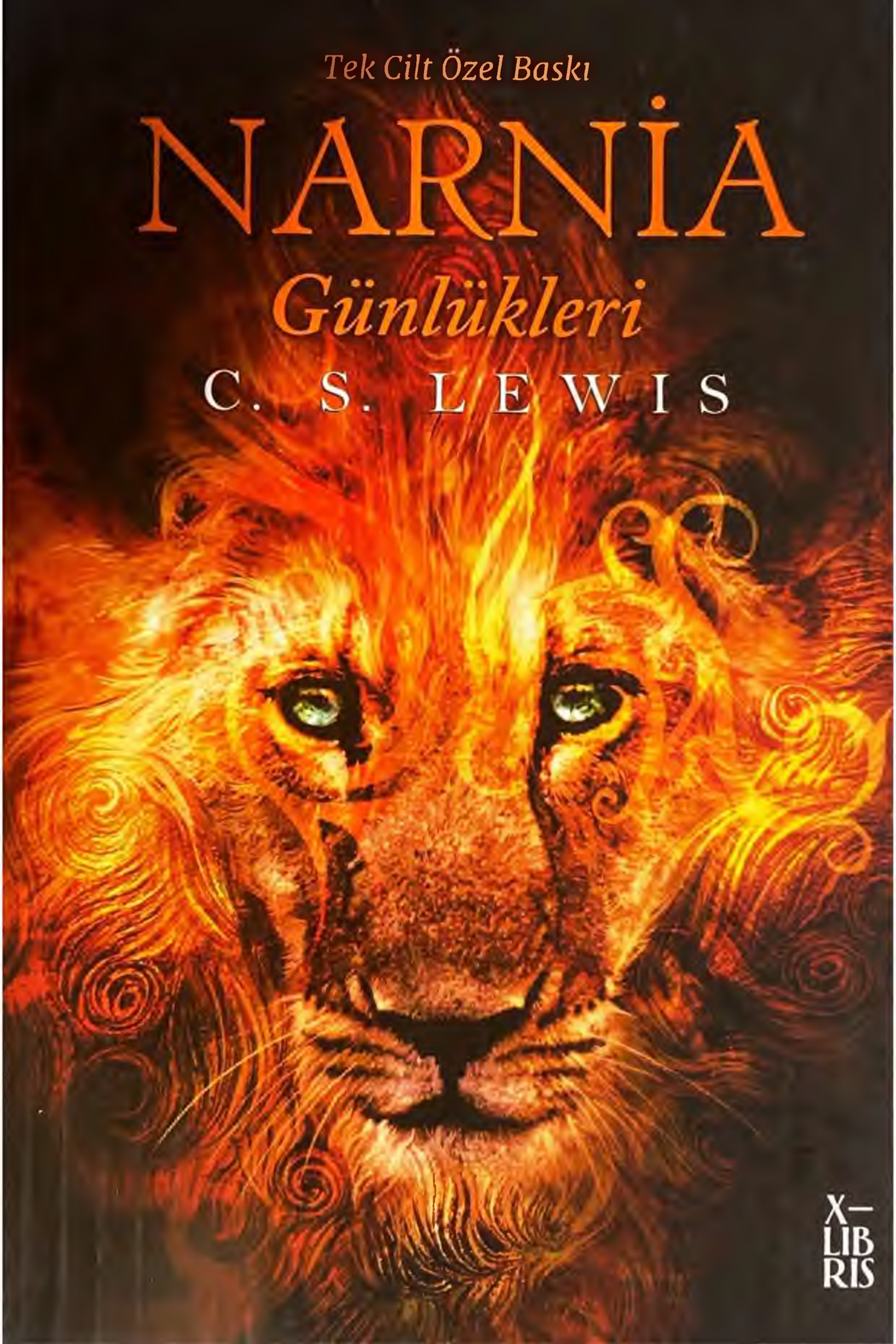
Tek Cilt Özel Baskı

NARNİA

Günlükleri

C. S. LEWIS

X-LIBRIS

Tek Cilt Özel Baskı

NARNİA
Günlükleri

Narnia Günlükleri'nin klasik olmasını sağlayan en önemli özelliği gerçekle kurgu arasında sağlam bir köprü kurmasıdır. Okur ise bu köprüden her geçişinde farklı bir manzarayla karşılaşır. Bu muhteşem seriyi her okuduğumuzda hikâyede farklı bir gerçekliğin ortaya çıktığını görürüz. İşte bu yüzden hayatımızın hangi döneminde okursak okuyalım, bize anlatacakları hiç bitmeyen ve dünya klasikleri arasına çoktan girmiş Narnia Günlükleri'nin tamamının yer aldığı bu cilt, hayatımız boyunca elimizi bırakmayacak bir dost gibidir.

NARNİA GÜNLÜKLERİ

Büyücünün Yeğeni

Aslan, Cadı ve Dolap

At ve Çocuk

Prens Caspian

Şafak Yıldızı'nın Yolculuğu

Gümüş Sandalye

Son Savaş

NARNIA

QR kodu okutunuz
Dijital fiyat etiketi

Cover art by Cliff Nielson © 2001 by C.S. Lewis Pte. Ltd
Cover © HarperCollins*Publishers* 2001
www.narnia.com

ISBN 978-625-99282-1-0
Sertifika no: 44916
9 786259 928210

X—LIB RIS

Tek Cilt Özel Baskı

NARNİA

Günlükleri

Duzenleme
Ny.ozlem

Exlibris, kitap kapağının içinde veya ilk sayfalarda yer alan bir resimdir. Kitabın sahibini tanıtan, kitapla sahibi arasında bağ kuran bir tasarım ürünüdür. Kitap, exlibris'in üzerinde adı yazan okura, okur da artık o kitaba aittir. Ödünç alan kişi, okur okumaz kitabı sahibine geri vermelidir. İlk kullanımı Antik Mısır'a kadar uzanan bu kitap damgalarıyla, genç kitapseverler kendi benzersiz dünyalarını sayfaların arasına taşıyabilirler.

Narnia Günlükleri

Özgün adı: The Chronicles of Narnia
Yazan. C S Lewis
Resimleyen Pauline Baynes - © CS Lewis Pte Ltd 1955
Author's Credits and Copyright Notice:
The Magician's Nephew Copyright © CS Lewis Pte Ltd 1955 Inside illustrations by Pauline Baynes copyright © CS Lewis Pte Ltd 1955
The Lion The Witch And The Wardrobe Copyright © CS Lewis Pte Ltd 1950 Inside illustrations by Pauline Baynes copyright © CS Lewis Pte Ltd 1950
The Horse And His Boy Copyright © CS Lewis Pte Ltd 1954. Inside illustrations by Pauline Baynes copyright © CS Lewis Pte Ltd 1954.
Prince Caspian Copyright © CS Lewis Pte Ltd 1951 Inside illustrations by Pauline Baynes copyright © CS Lewis Pte Ltd 1951.
The Voyage of The "Dawn Treader" Copyright © CS Lewis Pte Ltd 1952. Inside illustrations by Pauline Baynes copyright © CS Lewis Pte Ltd 1952
The Silver Chair Copyright © CS Lewis Pte Ltd 1953. Inside illustrations by Pauline Baynes copyright © CS Lewis Pte Ltd 1953
The Last Battle Copyright © CS Lewis Pte Ltd 1956 Inside illustrations by Pauline Baynes copyright © CS Lewis Pte Ltd 1956
And on all editions: Cover art by Cliff Nielsen, copyright © CS Lewis Pte Ltd 2002
The Chronicles of Narnia®, Narnia® and all book titles, characters and locales original to The Chronicles of Narnia,
are trademarks of CS Lewis Pte Ltd. Use without permission is strictly prohibited
Published by Doğan Yayınları under license from the CS Lewis Company Ltd. www.narnia.com

Bu kitabın hakları Akçalı Ajans aracılığıyla alınmıştır

Türkiye yayın hakları: Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
Adres: 19 Mayıs Cad. Golden Plaza No: 3 Kat: 10 Şişli 34360 İstanbul
Tel: (0212) 373 77 00

Her 2.000 adet, bir baskı olarak kabul edilmektedir

3. Baskı: İstanbul, 2024
ISBN: 978-625-99282-1-0
Sertifika no: 44919

Çeviri: Müfit Balobanlılar
Yayına hazırlayan: Başak Kıran
Kapak tasarım: Serkan Yolcu
Grafik tasarım: Havva Alp

Basım yeri: Optimum Basım Sanayi ve Ticaret Limited Şirketi
Tevfik Bey Mah. Dr. Ali Demir Cad. No: 51/1
Küçükçekmece 34295 İstanbul
Tel: (0212) 463 71 25
Sertifika no: 41707

(0212) 373 77 44 satis@doganyayinlari.com.tr

xlibris.kitap xlibris_kitap

XLibris Doğan Yayınları'nın alt markasıdır.

www.dogancocuk.com.tr

Tüm hakları saklıdır.
Bu yayının hiçbir bölümü, önceden yazılı izin alınmaksızın, herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla, elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya iletilemez.

Tek Cilt Özel Baskı

NARNİA

Günlükleri

C. S. LEWIS

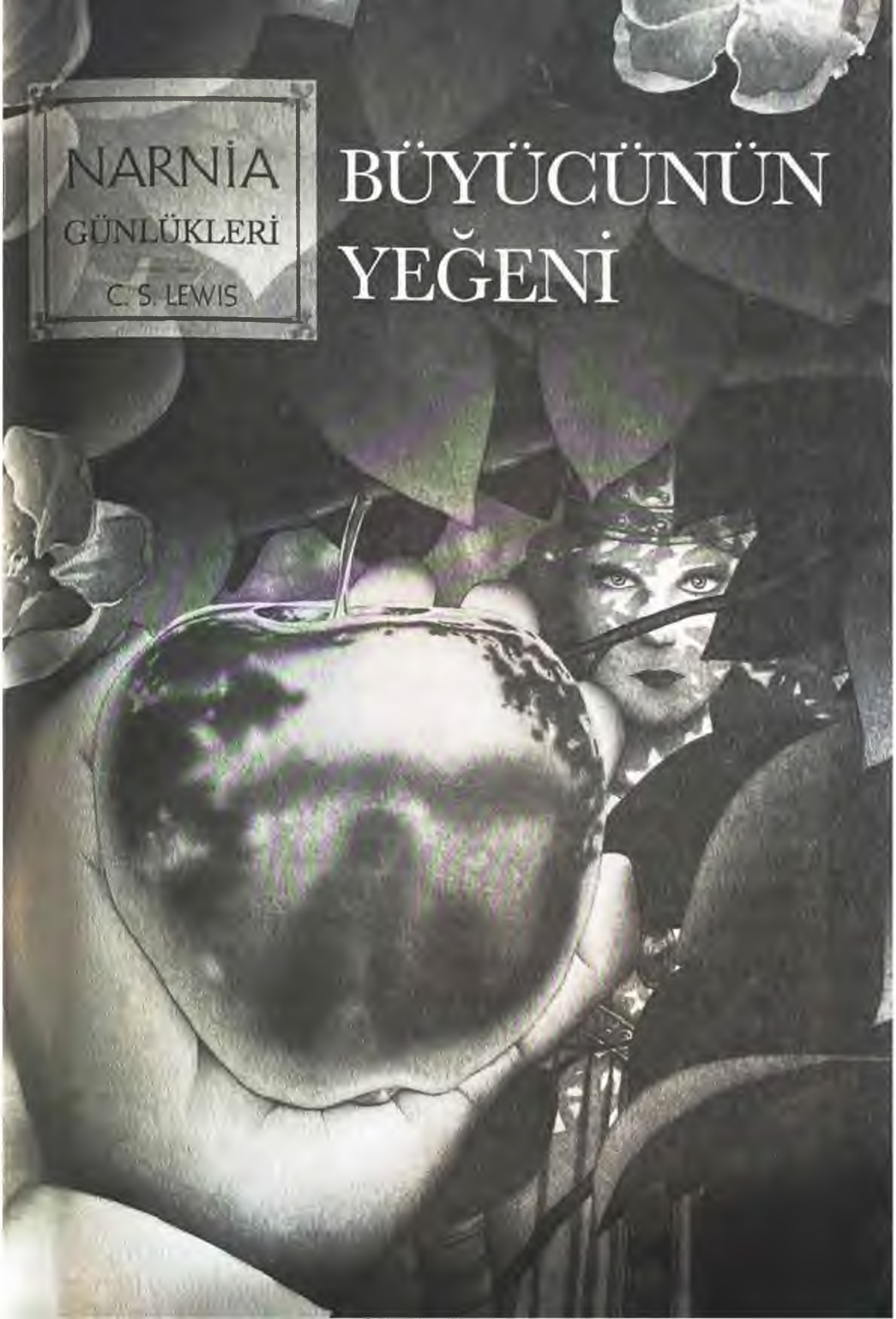
Resimleyen: Pauline Baynes

NARNİA
GÜNLÜKLERİ

C. S. LEWIS

BÜYÜCÜNÜN YEĞENİ

1
Yanlış Kapı

Bu, uzun zaman önce, dedenizin çocukluğunda olmuş bir şeyin hikâyesidir. Çok önemli bir hikâyedir, çünkü kendi dünyamızla Narnia ülkesi arasındaki gidiş gelişlerin nasıl başladığını anlatır.

O günlerde, Sherlock Holmes hâlâ Baker Street'te yaşıyordu ve Bastable ailesi hâlâ Lewisham Yolu'nda define arıyordu. O günlerde eğer çocuksanız, her gün o sert ve kolalı yakayı takmak zorundaydınız ve okullar genellikle şimdikinden daha kötü fakat yemekler daha iyiydi. Tatlılara gelince, onların ne kadar ucuz ve lezzetli olduğunu sizlere söylemeyeceğim, çünkü bu sadece boşu boşuna ağzınızı sulandırır. Ve yine o günlerde Londra'da, Polly Plummer adında bir kız yaşıyordu.

Polly, birbirine bitişik, uzun sıra evlerin birinde yaşıyordu. Bir sabah bir erkek çocuk, yan bahçenin duvarı üstüne tırmanıp yüzünü gösterdiğinde arka bahçedeydi. Polly çok şaşırmıştı; çünkü şimdiye kadar o evde hiç çocuk yoktu. Orada sadece bekâr kardeşler, Bay ve Bayan Ketterley'ler oturuyordu. Bu yüzden ilgiyle çocuğa baktı. Yabancı çocuğun yüzü çok kirliydi. Önce ellerini toprağa bulamış, sonra iyice bir ağlamış ve ardından da yüzünü elleriyle kurulamış olsaydı, bundan daha kirli olamazdı. Gerçekte çocuğun yaptığı da hemen hemen buydu.

"Merhaba" dedi Polly.

"Merhaba" dedi çocuk. "Senin adın ne?"

"Polly" dedi Polly. "Seninki ne?"

"Digory" dedi çocuk.

"Ne garip bir isim!" dedi Polly.

"Polly'nin yarısı kadar bile garip değil" dedi Digory.

"Elbette garip" dedi Polly.

"Hayır değil" dedi Digory.

"Ne olursa olsun, ben yüzümü *yıkarım*" dedi Polly, "ki senin de yapman gereken budur, özellikle..." dedi ve sustu. "Ağladıktan sonra" diyecekti ama bunun pek nazik olmayacağını düşünmüştü.

Digory, kimsenin ağladığını bilmesine aldırmayacak kadar mutsuz biri gibi yüksek sesle:

"Tamam, ağladım işte" dedi. "Sen de ağlardın" diye devam etti; "eğer bütün hayatın taşrada geçseydi ve bir atın olsaydı ve bahçenin dibinden bir nehir aksaydı ve sonra da yaşamak için bunun gibi kötü bir yere getirilseydin."

"Londra kötü bir yer değil ki" dedi Polly kızgınlıkla.

Fakat çocuk onu dinlemeyecek kadar heyecanlıydı ve konuşmaya devam ediyordu:

"Ve eğer baban uzaklarda, Hindistan'daysa ve deli dayın ve teyzenle yaşamak zorunda kalmışsan (bundan kim hoşlanır ki?) ve bunun sebebi de onların annene bakmalarıysa ve annen hastaysa, ölecekse." Burada çocuğun yüzü aniden, sanki ağlamamaya çalışıyormuş gibi değişti.

"Bilmiyordum. Özür dilerim" dedi Polly alçakgönüllülükle. Ve sonra da ne diyeceğini bilemediği için, Digory'nin aklını neşeli konulara çelmek üzere sordu:

"Bay Ketterley gerçekten deli mi?"

"Ya deli" dedi Digory, "ya da bir sır saklıyor. En üst katta bir çalışma odası var ve Letty Teyze oraya gitmemem gerektiğini söylüyor. Öncelikle bu bana bi-

raz kuşkulu görünüyor. Sonra bir şey daha var. Yemekte ne zaman bana bir şey söyleyecek olsa –teyzemle konuşmayı denemez bile– teyzem onu hep susturuyor. 'Çocuğu meraklandırma Andrew' ya da 'Eminim Digory böyle şeyleri dinlemek istemez' ya da 'Digory, dışarıya çıkıp bahçede oynamak istemez misin?' diyor."

"Ne tür şeyler söylemek istiyor sana?"

"Bilmiyorum. Hiç yeteri kadar konuşamadı. Fakat dahası var. Bir gece –yani dün gece– tavan arasına çıkan merdivenlerin dibinden geçerek yatmaya giderken (oradan geçmek pek hoşuma gitmiyor doğrusu) bir çığlık duydum."

"Belki de çılgın karısını orada kapalı tutuyor."

"Evet, bunu ben de düşündüm."

"Ya da belki de kalpazandır."

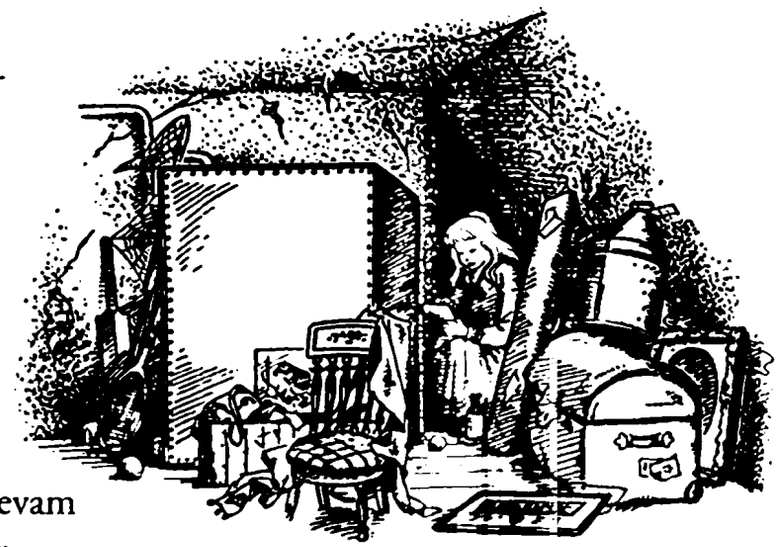
"Ya da *Define Adası*'nın başlangıcındaki gibi eski korsanlardandır ve hep eski yoldaşlarından saklanmak zorundadır."

"Ne heyecanlı!" dedi Polly. "Sizin evin bu kadar ilginç olduğunu bilmezdim."

"İlginç olduğunu düşünebilirsin" dedi Digory. "Fakat orada uyumak zorunda olsaydın bundan hiç de hoşlanmazdın. Yatakta uyanık uzanırken Andrew Dayı'nın ayak seslerinin ağır ağır koridordan senin odana yaklaştığını dinlemek nasıl bir şey sence? Gözleri de öylesine korkunç ki."

Polly ve Digory bu şekilde birbirleriyle tanışmış oldular. Henüz yaz tatilinin başlangıcı olması nedeniyle ikisi de denize gitmeyecekleri için hemen hemen her gün buluştular. Bu maceralara atılmalarının asıl nedeni, o yazın yıllardan beri yaşanan en yağışlı ve soğuk yaz olmasıydı. Bu durum onları evin içinde, ev içi araştırması diyebileceğiniz bir şeyler yapmaya yöneltti. Büyük bir evde ya da sıra evlerde, bir mumla bu kadar araştırma yapabilmek ne güzeldir. Polly, uzun zaman önce, evlerinin tavan arasındaki sandık odasının küçük kapısı açıldığında görülebilen su deposunu ve onun arkasındaki, biraz dikkatle tırmanırsanız ulaşabileceğiniz karanlık yeri keşfetmişti. Burası, bir yanı tuğla duvar diğer yanı ise eğimli bir çatıdan oluşan tünel gibi bir yerdi. Çatının bazı kiremitlerinin arasından ışık sızmaktaydı. Bu tünelin tabanı yoktu. Kirişten kirişe atlamak zorundaydınız ve kirişlerin arası sadece sıvayla kaplanmıştı. Eğer kiriş aralarına basarsanız kendinizi aşağıdaki odada bulurdunuz. Polly, tüneldeki su deposunun hemen yanındaki bölümü kaçakçıların sığındığı bir mağara gibi kullanıyordu. Eski ambalaj kutula-

rının parçalarını, kırık mutfak sandalyelerinin oturaklarını ve buna benzer şeyleri oraya getirmişti ve bunları kirişlerin üzerine koyarak bir zemin oluşturabilmişti. Burada, içinde değişik değerli şeylerin bulunduğu bir para kutusu, yazmakta olduğu bir hikâye ve birkaç elma saklıyordu. Sık sık zencefilli gazoz içerdi orada. Boş şişeler orayı kaçakçı mağaralarına daha da çok benzetiyordu.

Digory mağarayı çok sevmişti (Polly hikâyeyi görmesine izin vermemişti) fakat araştırma işiyle daha fazla ilgileniyordu.

"Buraya bak" dedi. "Bu tünel nereye kadar gidiyor? Yani evin sonunda tünel de bitiyor mu?"

"Hayır" dedi Polly. "Duvarlar tavanın ötesine geçmiyor. Tünel devam ediyor. Nereye kadar bilmiyorum."

"Öyleyse biz tüm bu sıra evlerin sonuna kadar gidebiliriz."

"Evet, gidebiliriz" dedi Polly. "Ve ben derim ki..."

"Ne?"

"Diğer evlerin *içine* de girebiliriz."

"Evet. Ve de hırsız diye yakalanırız! Hayır, teşekkürler."

"Pek akıllısın. Ben sizin öbür yanınızdaki evi kastetmiştim."

"Neden?"

"Çünkü boş. Babam biz buraya taşındığımızdan beri boş olduğunu söylüyor."

"Öyleyse, sanırım gidip bir göz atmamız gerekiyor" dedi Digory. Konuşmasının açığa vurduğundan çok daha fazla heyecanlıydı. Çünkü herkes gibi o da, evin uzun süredir neden boş olduğunu merak ediyordu. Polly de aynı şeyleri düşünüyordu. Hiç kimse "perili" diye bir laf etmemişti. Ama her ikisi de, bir kere fikir ortaya atıldı mı onu yapmamanın bir zayıflık işareti olacağını hissediyordu.

"Şimdi gidip deneyelim mi?" dedi Digory.

"Pekâlâ" dedi Polly.

"İstemiyorsan gitmeyelim" dedi Digory.

"Sen varsan, ben de varım" dedi Polly.

"O evden başka bir evde olmadığımızı nereden bileceğiz?"

Sandık odasına gidip, kirişten kirişe oda boyunca adımlamaya karar verdiler. Bu onlara, bir odada kaç tane kiriş olduğu hakkında bir fikir verecekti. Sonra, Polly'nin evindeki iki tavan arası odasındaki geçit için dört kiriş daha ekleyecekler ve ardından da hizmetçinin yatak odası için sandık odasındaki kadar kiriş sayısını ekleyeceklerdi. Bu onlara evin uzunluğunu verecekti. Bu uzunluğu iki kere kat ettiler mi Digory'nin evinin sonuna gelmiş olacaklar ve bundan sonra rastlayacakları ilk kapı onları boş evin tavan arasına götürecekti.

"Fakat ben gerçekten oranın boş olacağını sanmıyorum" dedi Digory.

"Ne sanıyorsun?"

"Birinin orada gizli gizli yaşadığını sanıyorum, sadece geceleri kısık bir kandille gelip gidiyor. Tehlikeli bir çeteyi ortaya çıkarıp ödül almamız bile olası. O evin yıllar boyunca, bir sırrı olmadan boş durduğunu söylemek saçmalık."

"Babam, kanalizasyon sistemindendir diyor" dedi Polly.

"Pöh! Büyükler her zaman ilginç olmayan açıklamalar bulur" dedi Digory. O anda, kaçakçı mağarasında mum ışığında sohbet etmek yerine, tavan arasında günışığında konuştukları için boş evin perili olması olasılığı daha az görünüyordu.

Tavan arasını ölçtükten sonra, bir kurşun kalem bulup toplama işlemini yapmak zorunda kaldılar. İlk önce ikisi de farklı sonuçlar buldular, sonuçta anlaştıklarında bile işlemi doğru yaptıklarından emin değilim. Araştırmaya başlamak için acele ediyorlardı.

"Hiç ses çıkarmamalıyız" dedi Polly yeniden su deposunun arkasına tırmanırlarken. Çok önemli bir olay olduğu için ikisi de birer mum almıştı (Polly mağarada bunlardan epeyce depolamıştı).

Tünel karanlık, tozlu, esintiliydi ve birbirlerine, "şimdi *sizin* tavan arasının hizasındayız" ya da "Burası *bizim* evin tam ortası olmalı" diye fısıldadıkları zamanlar dışında, tek sözcük bile etmeden kirişten kirişe basarak yürüdüler. Her ikisi de ne tökezledi ne de mumları söndü ve sonunda, sağ taraflarındaki tuğla duvarda küçük bir kapıyı fark ettikleri bir yere geldiler. Kapının bu tarafında ne kilit ne de kapı kolu vardı, kuşkusuz kapı içeriye girmek için yapılmıştı, dışarıya çıkmak için değil, fakat (genellikle dolap kapaklarının içinde olduğu gibi) açabileceklerine emin oldukları bir kilit dili vardı.

"Açayım mı?" dedi Digory.

"Sen varsan ben de varım" dedi Polly, aynen önceden söylediği gibi.

İkisi de her şeyin çok ciddileştiğini hissediyor ancak geri adım atmıyordu. Digory, kilidin dilini zorlukla kaldırdı. Kapı sallanarak açıldı ve içeriye aniden giren günışığı gözlerini kamaştırdı. Sonra büyük bir şaşkınlıkla, terk edilmiş bir tavan arasına değil, döşeli bir odaya bakmakta olduklarını fark ettiler. Ancak oda, boş görünüyordu. Ortalıkta ölüm sessizliği vardı. Fakat Polly merakına yenildi. Mumunu söndürdü ve bir fareden daha az ses çıkararak bu tuhaf odaya girdi.

Burası kuşkusuz bir tavan arası şeklindeydi ancak oturma odası gibi döşenmişti. Bütün duvarlar raflarla ve rafların tamamı kitaplarla doluydu. Şöminede ateş yanıyordu (o yılın çok yağışlı ve soğuk bir yaz olduğunu hatırlarsınız) ve şöminenin önünde sırtı onlara dönük, yüksek arkalıklı bir koltuk vardı. Polly ile koltuk arasında, odanın ortasında büyük yer kaplayan, üzerinde çeşitli şeylerin yığılı olduğu –basılı kitaplar, bloknot türü defterler, mürekkep hokkaları, kalemler, mühür mumu ve bir mikroskobun bulunduğu– bir masa vardı. Fakat Polly'nin ilk fark ettiği şey, üzerinde çeşitli yüzüklerin bulunduğu, parlak, kırmızı bir ahşap tepsiydi. Yüzükler çifter çifter dizilmişti; bir sarı, bir yeşil, biraz aralık ve yeniden bir sarı ve bir yeşil. Bildik yüzüklerden büyük değillerdi ve öyle parlaklardı ki kimse görmezlikten gelemezdi. Hayal edebileceğiniz en güzel, küçük, parlak şeylerdi. Eğer Polly bebek olsaydı, bir tanesinin tadına bakmak isterdi!

Oda o kadar sessizdi ki saatin tik takları hemen fark ediliyordu. Fakat yine de,

Polly'nin işittiği kadarıyla, tamamen de sessiz değildi. Çok hafif –çok çok hafif– bir uğultu vardı. Eğer elektrikli süpürge o günlerde icat edilmiş olsaydı, Polly bu uğultunun aşağıdaki katlardan birinde, uzaktaki bir odada çalıştırılan bir *Hoover*'ın sesi olduğunu düşünecekti. Fakat ses bundan daha güzel ve müzikliydi; sadece o kadar hafifti ki zorlukla işitiliyordu.

"Her şey tamam, burada kimse yok" dedi Polly başını Digory'ye çevirerek. Artık fısıldamıyordu. Digory gözlerini kırpıştırarak ve her tarafı kir içinde –Polly de çok kirliydi– içeriye girdi.

"Bu hiç de iyi değil" dedi Digory. "Bu ev boş değil. Kimse gelmeden gitsek iyi ederiz."

"Bunların ne olduğunu düşünüyorsun?" dedi Polly, renkli yüzükleri işaret ederek.

"Off, haydi gel" dedi Digory. "Hemen..."

Söyleyeceklerini bitiremedi çünkü o anda bir şey oldu. Şöminenin önündeki koltuk aniden döndü ve Andrew Dayı telaşa kapılmış bir halde –yerdeki kapaktan fırlayan bir pantomim şeytanı gibi– ayağa fırladı. Kesinlikle boş evde değillerdi; Digory'nin evinde ve yasaklanmış çalışma odasındaydılar! İkisi birden "A-a-ah" dediler ve korkunç bir hata yaptıklarını anladılar. Yeteri kadar uzağa yürümediklerini bilmeleri gerektiğini düşünüyorlardı.

Andrew Dayı uzun boylu ve çok zayıftı. Sivri burnu, tertemiz tıraşlı uzun bir yüzü, aşırı derecede parlak gözleri ve kırlaşmış, karmakarışık saçları vardı.

Digory'nin dili tutulmuştu, çünkü Andrew Dayı eski halinden bin kere daha telaşlı görünüyordu. Polly şimdiye dek pek korkmamıştı, ancak o da korkmaya başladı. Çünkü Andrew Dayı'nın ilk yaptığı şey, odayı baştan başa yürüyerek kapıyı kapatıp kilitlemek olmuştu. Sonra geriye döndü, parlak gözlerini çocuklara dikti ve tüm dişlerini göstererek gülümsedi.

"İşte!" dedi. "Şimdi benim aptal kız kardeşim sizi bulamaz!"

Bu yaptığı, yaşlılardan asla beklenmeyecek bir şeydi. Polly'nin ödü koptu ve Digory ile beraber, içeriye girdikleri küçük kapıya doğru gerilemeye başladılar. Fakat Andrew Dayı onlardan daha hızlıydı. Arkalarına geçip o kapıyı da kapattı ve önüne dikildi. Sonra ellerini ovuşturup parmaklarını çıtlattı. Çok uzun, güzel, beyaz parmakları vardı.

"Sizleri gördüğüme çok sevindim" dedi, "tüm istediğim iki çocuktu."

"Lütfen Bay Ketterley" dedi Polly, "neredeyse akşam yemeği zamanı ve benim eve gitmem gerek. İzin verir misiniz lütfen?"

"Henüz değil" dedi Andrew Dayı, "bu kaçırılmayacak bir fırsat. İki çocuk istiyordum. Görüyorsunuz ki çok önemli bir deneyin ortasındayım. Bir kobayla denedim ve oluyor gibi göründü. Ama kobay sana hiçbir şey anlatamaz ki. Ve sen de ona nasıl geri geleceğini açıklayamazsın."

"Bana bak Andrew Dayı" dedi Digory. "Şimdi gerçekten akşam yemeği zamanı ve kısa bir süre sonra bizi aramaya başlayacaklar. Gitmemize izin vermen gerekiyor."

"Gerekiyor mu?" dedi Andrew Dayı.

Digory ve Polly birbirlerine baktılar. Bir şey söylemeye cesaret edemediler, ama bakışları "Şimdi hapı yuttuk" ve "Ona itaat etmek zorundayız" demek istiyordu.

"Akşam yemeğine gitmemize izin verirseniz yemekten sonra gelebiliriz" dedi Polly.

"Ah, fakat ben geri geleceğinizi nereden bileyim ki?" dedi Andrew Dayı kurnazca bir gülümsemeyle. Sonra fikrini değiştirir gibi oldu.

"Hay hay" dedi, "eğer gerçekten gitmek zorundaysanız, sanırım gitmelisiniz. Sizin gibi iki çocuğun benim gibi bir morukla konuşmaktan fazla zevk almasını bekleyemem." İçini çekerek devam etti. "Bazen ne kadar yalnız olduğum hakkında hiçbir fikriniz yok. Fakat bunun önemi yok. Gidin yemeğinize. Ancak gitmeden önce sana bir hediye vermek isterim. Bu karanlık, eski çalışma odasında her gün küçük bir kız, söylememe izin verirsen, senin gibi genç ve çekici bir bayan görmek zor."

Polly bütün bunlardan sonra onun gerçekten deli olmadığını düşünmeye başlamıştı.

"Bir yüzük istemez misin canım?" dedi Andrew Dayı Polly'ye.

"O sarı ya da yeşil yüzüklerden birini mi demek istiyorsun?" dedi Polly. "Ne şirin!"

"Yeşil olanlardan değil" dedi Andrew Dayı. "Ne yazık ki yeşil olanları veremem. Fakat sarı renklilerden istediğini seve seve, memnuniyetle veririm. Gel ve birini dene."

Polly, şimdi korkusunun üstesinden gelmiş ve yaşlı centilmenin deli olmadığına inanmaya başlamıştı. O parlak yüzüklerin kesinlikle bir çekiciliği vardı. Tepsiye doğru yaklaştı.

"Acayip" dedi. "Uğultu burada daha da kuvvetli. Sanki ses yüzüklerden çıkıyor gibi."

"Ne gülünç bir düşünce canım" dedi Andrew Dayı gülerek. Çok doğal bir gülüş gibi görünmesine karşın, Digory, Andrew Dayı'nın yüzünde sabırsız ve açgözlü bir ifade gördü.

"Polly! Aptallık etme!" diye bağırdı. "Dokunma onlara!"

Artık çok geçti. Daha sözünü bitirmeden, Polly yüzüklerden birine elini uzatmıştı ve o anda, kaşla göz arasında, Polly sessizce ortadan kayboldu. Şimdi Digory ve dayısı odada yapayalnızdılar.

2
Digory ve Dayısı

Bu, o kadar ani olmuştu ve şimdiye kadar başına gelen en kötü şeyden –hatta bir gece yarısı kâbusundan bile– o kadar kötüydü ki Digory bir çığlık atmıştı. Andrew Dayı eliyle hemen Digory'nin ağzını kapattı. "İşte bu olmadı" diye fısıldadı kulağına. "Ses çıkarmaya başlarsan annen duyar. Ve korkunun anneni ne hale getireceğini bilirsin."

Digory'nin sonradan da söylediği gibi, bir çocuğu bu şekilde uyarmanın iğrenç adiliği, onu neredeyse hasta etmişti. Fakat kuşkusuz Digory yeniden bağırmamıştı.

"Böylesi daha iyi" dedi Andrew Dayı. "Belki tutamadın kendini. İnsan ilk kez birinin kaybolduğunu gördüğü zaman çok şaşırır. Geçen gece kobay kaybolduğunda ben bile sersemledim."

"O bağırdığın gece mi?" diye sordu Digory.

"Ah, beni işittin, öyle mi? Umarım beni gözetlemiyordun."

"Hayır, gözetlemiyordum" dedi Digory öfkeyle. "Fakat Polly'ye ne oldu?"

"Beni kutlamalısın sevgili oğlum" dedi Andrew Dayı ellerini ovuşturarak. "Deneyim başarılı oldu. Küçük kız bu dünyadan gitti, kayboldu."

"Ne yaptın ona?"

"Onu –aaa– başka bir yere gönderdim."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Digory.

Andrew Dayı oturdu ve "Şey, sana hepsini anlatacağım" dedi. "Hiç ihtiyar

Bayan Lefay'dan bahsedildiğini duydun mu?"

"Büyük teyzemiz miydi, neydi..." dedi Digory.

"Tam da öyle değil" dedi Andrew Dayı. "O benim vaftiz annemdi. Orada, duvardaki resim onun resmi."

Digory baktığında başlık takmış yaşlı bir kadının yüzünü gösteren soluk bir fotoğraf gördü. Aynı yüzün fotoğrafını, taşrada kendi evlerindeyken bir kere daha gördüğünü hatırlıyordu şimdi. Kim olduğunu sorduğu annesi bu konuda fazla konuşmak istemiyor gibi görünmüştü. Digory, *hiç de güzel bir yüz değil*, diye düşünmüştü, fakat kuşkusuz o eski fotoğrafa bakarak gerçeği söylemek çok zordu.

"O bir hata mı yapmıştı, Andrew Dayı?" dedi.

"Şey" dedi Andrew Dayı kıkırdayarak, "neye hata dediğine bağlı bu. İnsanlar o kadar dar kafalı ki. Yaşamının son zamanlarında kesinlikle tuhaf davranıyordu. Akılsızca şeyler yaptı. Onu kapatmalarının nedeni de buydu."

"Tımarhaneye mi demek istiyorsun?"

"Ah, hayır, hayır, hayır" dedi Andrew Dayı şaşırmış bir sesle. "O türden bir şey değil. Sadece hapishane."

"Nasıl!" dedi Digory. "Ne yaptı ki?"

"Ah, zavallı kadın" dedi Andrew Dayı. "Çok akılsızlık etti. Pek çok farklı sebebi vardı. Hepsini anlatmaya gerek yok. Bana karşı daima çok nazikti."

"Fakat söyler misin, bütün bunların Polly ile ne ilgisi var ki? İsterdim ki sen..."

"Her şeyin zamanı var oğlum" dedi Andrew Dayı. "Ölmeden önce ihtiyar Lefay'ı hapisten salıverdiler. Hastalığının son demlerinde ben, kendisini ziyaret etmelerine izin verdiği birkaç kişiden biriydim. Anlayacağın sıradan, cahil insanları sevmiyordu. Ben şahsen severim. Fakat o ve ben aynı türden şeylerle ilgileniyorduk. Ölümünden sadece birkaç gün önce, bana evindeki eski çalışma odasına gitmemi, gizli bir çekmeceyi açmamı ve orada bulacağım küçük bir kutuyu ona getirmemi söylemişti. O kutuya dokunduğum an ellerimin karıncalanmasından, büyük bir sırrı avuçlarımda tuttuğumu anlamıştım. Kutuyu bana verdi ve o öldükten hemen sonra kutuyu açmadan, törenle yakacağıma yemin ettirdi. Ben bu yemini tutmadım.

"Bu yaptığın ahlaksızlık ama" dedi Digory.

"Ahlaksızlık mı?" dedi Andrew Dayı şaşırmış bir ifadeyle. "Haa, anlıyorum.

Küçük çocukların yeminlerini tutmaları gerekir demek istiyorsun. Çok doğru, bu, eminim doğru ve düzgün bir kural ve sana öyle yapman öğretildiği için çok memnunum. Fakat şuna kuşku yok ki küçük çocuklar ve hizmetçiler ve kadınlar ve hatta genelde insanlar için mükemmel olan bu türden kuralların, dâhi öğrencilere, büyük düşünürlere ve bilgelere uygulanmasının beklenemeyeceğini anlamalısın. Hayır, Digory. Benim gibi gizli bilgeliği olan insanlar sıradan zevklerden uzaklaştırıldığı gibi sıradan kurallardan da bağımsız olmalı. Bizimkisi oğlum, ulu ve yalnızlıkla dolu bir kader."

Bunu söylerken içini çekmişti ve öylesine ciddi, yüce gönüllü ve gizemli görünmüştü ki, bir an için Digory onun gerçekten oldukça iyi şeyler söylediğini düşünmüştü. Fakat sonra, Polly ortadan kaybolmadan az önce, dayısının yüzünde gördüğü çirkin ifadeyi hatırladı ve aniden Andrew Dayı'nın büyük söylevinin asıl amacını fark etti. "Tüm bunlar şu anlama geliyor" dedi kendi kendine, "istediğini elde edebilmek için her şeyi yapabileceğini düşünüyor."

"Kuşkusuz" diye devam etti Andrew Dayı, "uzun süre kutuyu açmaya cesaret edemedim; müthiş tehlikeli bir şey gizleyebileceğini biliyordum. Çünkü vaftiz annem *çok* olağanüstü biriydi. Bu ülkede, bedeninde peri kanı taşıyan son ölümlülerden biriydi. (Onun zamanında iki kişinin daha olduğunu söylemişti. Birisi düşes, diğeri de hizmetçiymiş). Aslında Digory, sen şu anda (büyük bir olasılıkla) vaftiz annesi gerçekten peri olan son insanla konuşuyorsun. İşte! İhtiyar bir adam olduğunda hatırlayacağın bir şey."

"Bahse girerim ki kötü bir periydi" diye düşündü Digory ve sonra yüksek sesle ekledi, "ama Polly'ye ne oldu?"

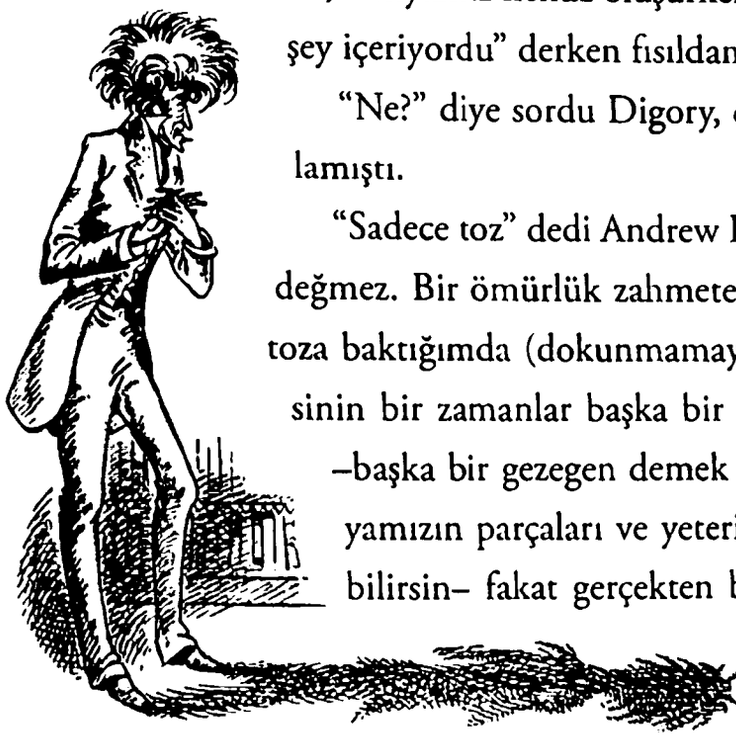
"Ne de çok ısrarlısın bu konuda!" dedi Andrew Dayı. "Sanki önemli olan

buymuş gibi! İlk işim kuşkusuz ki kutuyu incelemekti. Çok antika bir kutuydu. O zaman bile onun ne Yunan ne Eski Mısır ne Babil ne Çin ne de Hitit işi olduğu hakkında yeterli bilgim vardı. O, tüm o toplumlardan daha da eskiydi. Ah, sonunda gerçeği bulduğum gün ne büyük bir gündü. Kutu Atlantis'te yapılmıştı; kayıp ada Atlantis'ten gelmişti. Bu, onun, Avrupa'da kazılarda çıkan Taş Devri aletlerinden yüzyıllarca daha eski olduğu anlamına geliyordu. Ve onlar gibi kaba ve incelikten yoksun da değildi. Çünkü bir zamanlar Atlantis, sarayları, tapınakları ve eğitimli insanlarıyla harika bir şehirdi."

Digory'nin bir şey söylemesini bekler gibi bir süre durakladı. Fakat Digory geçen her dakika dayısından daha az hoşlanıyordu ve bundan dolayı bir şey söylemedi.

"Bu arada" diye devam etti Andrew Dayı, "büyücülük hakkında bilmem gereken ne varsa (bunları bir çocuğa açıklamak pek uygun olmaz) hepsini öğreniyordum. Bu demekti ki, kutunun içinde ne türden şeyler olduğu hakkında epey fikir edinmiştim. Değişik deneylerle olasılıkları en aza indirmiştim. Bazı –şey– acayip, şeytani insanlarla tanışmak ve hiç de hoş olmayan deneylerden geçmek zorunda kaldım. Saçlarım bundan dolayı beyazladı; insan durduk yerde büyücü olmuyor. Sonunda sağlığım bozuldu. Ancak iyileştim. Ve artık gerçeği *biliyordum*."

Kimsenin gerçekten duyma olasılığı olmamasına karşın eğilerek, "Atlantis kutusu, dünyamız henüz oluşurken, başka bir dünyadan getirilmiş bir şey içeriyordu" derken fısıldamıştı.

"Ne?" diye sordu Digory, direnmesine karşın ilgilenmeye başlamıştı.

"Sadece toz" dedi Andrew Dayı. "İnce, kuru toz. 'Bakmaya bile değmez. Bir ömürlük zahmete değmez' diyebilirsin. Fakat ben bu toza baktığımda (dokunmamaya çok özen gösterdim) ve her tanesinin bir zamanlar başka bir dünyada olduğunu düşündüğümde –başka bir gezegen demek istemiyorum, biliyorsun onlar dünyamızın parçaları ve yeteri kadar uzağa gidersen onlara ulaşabilirsin– fakat gerçekten bir diğer dünya, bir diğer doğa, bir diğer evren; bu evrenin boşluğunda sonsuz olarak seyahat etsen bile

ulaşamayacağın bir yer, sadece büyü ile ulaşabileceğin bir yer!.." Burada Andrew Dayı ellerini, eklemleri çatapatlar gibi çatırdayana kadar ovuşturdu. "Biliyordum ki" diye devam etti Andrew Dayı, "doğru bir formül oluşturabilirsen, bu toz seni geldiği yere götürecekti. Fakat zorluk onu doğru bir bileşime ulaştırmaktı. İlk deneylerim hep başarısızdı. Kobaylarda denedim. Bazıları sadece öldü. Bazıları da küçük bombalar gibi patladı..."

Bir zamanlar bir kobayı olan Digory "Bu yaptığın çok zalimce bir şey" dedi.

"Nasıl da konuyu habire saptırıyorsun!" dedi Andrew Dayı. "O yaratıklar bunun için yetiştirilmişlerdi. Onları kendim satın aldım. Dur bakalım, neredeydim? Ha, tamam. Sonunda yüzükleri yapmayı başardım; sarı yüzükleri. Fakat o zaman da yeni bir zorluk ortaya çıkmıştı. Bir sarı yüzüğün, ona dokunan yaratığı Öbür Taraf'a göndereceğinden tamamıyla emindim artık. Fakat orada ne bulduğunu anlatmak üzere geri getiremezsem bana ne faydası olacaktı ki?"

"Ya onun durumu ne olacak?" dedi Digory. "Geri gelemezse o da kötü bir durumda olacak!"

"Sen her şeye yanlış bir açıdan bakmaya devam edeceksin" dedi Andrew Dayı sabırsız bir ifadeyle. "Bunun büyük bir deney olduğunu anlayamıyor musun? Birini Öbür Taraf'a göndermemin tüm amacı, oranın nasıl bir yer olduğunu öğrenmek istememdir."

"Öyleyse kendin niye gitmedin?"

Digory hiç kimsenin böylesine basit bir soruya, dayısı kadar şaşırıp alındığını görmemişti. "Ben ha? Ben ha?" diye bağırdı. "Bu çocuk deli olmalı! Yaşamının bu döneminde ve sağlığı bu durumda olan bir adamın aniden başka bir evrene savrulmanın şokuna ve tehlikelerine katlanma riskine girmesi? Mantığa bu kadar aykırı bir şeyi hayatımda duymadım! Ne dediğini biliyor musun sen? Bir Başka Dünya'nın ne demek olduğunu düşün; her şeyle karşılaşabilirsin, her şeyle."

"Ve sen Polly'yi oraya gönderdin, öyle mi?" dedi Digory. Yanakları öfkeden kıpkırmızı olmuştu şimdi. "Ve dayım olmana karşın yine de söyleyeceğim" diye ekledi, "sen, gitmeye çekindiğin bir yere bir kızı göndermekle korkaklar gibi davrandın."

"Susunuz küçük bey!" dedi Andrew Dayı elini masaya vurarak. "Küçük, pis bir okul çocuğu benimle böyle konuşamaz. Hiç anlamıyorsun. Ben deneyi *yapan*

büyük usta, bilgin ve büyücüyüm. Elbette, *üzerinde* deney yapabileceğim şeylere ihtiyacım var. Allah bilir, kullanmadan önce *kobaylardan* da izin almam gerektiğini söyleyeceksin az sonra. Fedakârlık yapmadan hiçbir bilgeliğe ulaşılamaz. Ancak kendimin gitmesi fikri gülünç. Bu, generale sıradan bir asker gibi savaşmasını söylemeye benzer. Varsay ki ben öldürüldüm, bütün hayatımı verdiğim çalışmalar ne olacak?"

"Of, çene yapmayı bırak" dedi Digory. "Polly'yi geri getirecek misin?"

"Saygısızca sözümü kestiğinde sana söylemek üzereydim ki" dedi Andrew Dayı, "sonunda dönüş yolculuğunu yapmanın bir yolunu buldum. Yeşil yüzükler seni geri getiriyor."

"Fakat Polly'nin yeşil yüzüğü yok ki."

"Hayır" dedi Andrew Dayı zalimce bir gülümsemeyle.

"Öyleyse geri gelemez" diye bağırdı Digory. "Ve bu, onu öldürmekle aynı anlama gelir."

"Geri gelebilir" dedi Andrew Dayı, "eğer başka biri sarı bir yüzük takar ve bir tanesi kendisini, diğeri de Polly'yi geri getirmek için iki yeşil yüzük taşıyarak onu aramaya giderse."

Şimdi Digory, yakalandığı tuzağı görmüştü kuşkusuz: Ağzı açık, hiçbir şey söylemeden Andrew Dayı'nın yüzüne baktı. Yanakları iyice solmuştu.

"*Umarım*" dedi Andrew Dayı, şimdi yüksek ve güçlü bir sesle, sanki yeğenine iyi bir nasihat ve de hatırı sayılır bir bahşiş veren mükemmel bir dayı gibi, "umarım, Digory, sen korkağın biri değilsindir. Ailemizden birinin, tehlikedeki bir –ah– bayanın yardımına gidecek kadar onur ve cesaret sahibi olmaması beni üzer."

"Of, kapa çeneni!" dedi Digory. "Sen birazcık onurlu olsaydın, kendin giderdin. Fakat biliyorum ki gitmeyeceksin. Tamam. Anladığım kadarıyla benim gitmem gerekiyor. Fakat *sen* bir canavarsın. Sanırım tüm bunları planlamıştın, Polly bir şey bilmeden gidecekti ve onun arkasından da ben gidecektim."

"Elbette" dedi Andrew Dayı o nefret uyandıran gülümsemesiyle.

"İyi o zaman. Gideceğim. Fakat önce sana söylemek istediğim bir şey var. Bugüne kadar büyüye inanmazdım. Şimdi gerçek olduğunu görüyorum. Eğer bu doğruysa, sanırım tüm eski peri masalları az ya da çok doğrudur. Ve sen basitçe, masallardaki gibi kötü, zalim bir büyücüsün. Eh, ben bu türden insanların,

sonunda yaptıklarının bedelini ödemedikleri bir hikâye okumadım ve bahse girerim ki sen de ödeyeceksin. O zaman hak yerini bulmuş olacak."

Digory'nin söylediği şeylerden Andrew Dayı'ya en fazla dokunanı bu oldu. Andrew Dayı irkildi ve yüzüne öylesine bir korku ifadesi geldi ki, kendisi adeta bir canavar olmasına karşın, neredeyse ona acıyacaktınız. Fakat bir saniye sonra kendini topladı ve zoraki bir gülümsemeyle "Eh, olabilir, sanırım senin gibi, kadınların arasında yetiştirilmiş bir çocuğun böyle düşünmesi doğaldır. Kocakarı hikâyesi ha? Benden gelecek tehlikeden kaygılanmana gerek yok Digory. Küçük arkadaşının içinde bulunduğu tehlikelerden endişelensen daha iyi edersin. Gideli epey oldu. Eğer Öbür Taraf'ta tehlike içindeyse, birazcık geç kalırsan çok yazık olur."

"Sanki senin umurunda" dedi Digory sert bir şekilde. "Çenebazlığın canımı sıkıyor. Ne yapmam gerekiyor?"

"Sen gerçekten duygularını kontrol etmeyi öğrenmek zorundasın oğlum" dedi Andrew Dayı soğuk bir ifadeyle, "aksi takdirde sen de büyüyünce aynı Letty Teyzen gibi olacaksın. Şimdi beni dinle."

Ayağa kalktı, eldivenlerini giydi ve yüzüklerin bulunduğu tepsiye yaklaştı.

"Sadece" dedi, "teninle temas ettikleri zaman etkili oluyorlar. Eldiven giyerek onlara dokunabilirim –işte böyle– ve hiçbir şey olmaz. Eğer yüzüklerden birini cebinde taşırsan hiçbir şey olmaz, fakat kuşkusuz, yanlışlıkla elini cebine sokup ona dokunmamaya dikkat etmelisin. Sarı yüzüğe dokunduğun an bu dünyadan yok olursun. Ve sen Öbür Taraf'ta iken, sanıyorum –bu henüz denenmedi ama sanıyorum ki– yeşil yüzüğe dokunduğun an o dünyadan yok olacaksın ve –umarım– bu dünyada görüneceksin. Şimdi bu iki yüzüğü alıp senin sağ cebine koyacağım. Yeşil yüzüklerin hangi cebinde olduğunu dikkatle hatırla. Bir tane senin, bir tane küçük kız için. Ve şimdi kendin için bir sarı yüzük al. Ben senin yerinde olsaydım, parmağıma takardım. Böylece düşürme riskim azalırdı."

Digory sarı yüzüğe dokunmak üzereyken aniden kendini toparladı.

"Bana bak" dedi. "Annem ne olacak? Diyelim ki benim nerede olduğumu sordu."

"Ne kadar erken gidersen o kadar çabuk dönersin" dedi Andrew Dayı neşeyle.

"Fakat sen gerçekten geri gelip gelemeyeceğimi bilmiyorsun ki."

Andrew Dayı omuzlarını silkti, kapıya yürüdü, anahtarı çevirip kapıyı açtı ve dedi ki:

"Peki öyleyse. Nasıl istersen. Aşağıya in ve yemeğini ye. Bırak küçük kızı vahşi hayvanlar yesin, boğulsun ya da Öbür Dünya'da açlıktan ölsün ya da sonsuza kadar orada kaybolsun; eğer tercihin buysa. Benim için fark etmez. Belki çay saatinden önce Bayan Plummer'a gidip, bir yüzük takmaktan korktuğun için onun kızını bir daha asla göremeyeceğini açıklasan iyi edersin."

"Tanrım" dedi Digory, "suratına bir yumruk yapıştıracak kadar büyük olsaydım keşke!"

Sonra ceketinin düğmelerini ilikledi, derin bir nefes aldı ve yüzüğe uzandı. Ve o zaman, daha sonraları da hep düşündüğü gibi, terbiyesinin başka bir şey yapmasına olanak vermediğini düşündü.

3
Dünyalar Arasındaki Orman

Andrew Dayı ve çalışma odası aniden yok oldu. Sonra bir an için, her şey birbirine karıştı. Ondan sonra Digory'nin fark ettiği şey, yukarıdan yumuşak, yeşil bir ışığın geldiği ve aşağısının kapkaranlık olduğuydu. Ne herhangi bir şeyin üzerinde dikiliyor ne oturuyor ne de yatıyordu. Hiçbir şey ona değmiyor gibiydi. "Suda yüzüyorum sanırım" dedi Digory. "Ya da *sualtındayım*." Bu, onu bir saniyeliğine korkuttu, ancak aynı anda hemen yukarıya doğru hareket etmekte olduğunu hissetti. Sonra birden başı sudan dışarı, havaya çıktı ve kendini küçük bir gölün kenarındaki düzgün, çimli alana doğru tırmanırken buldu.

Ayağa kalkarken, sualtından çıkan birinin aksine ne ıslak olduğunu ne de nefes almaya çalıştığını fark etti. Giysileri mükemmel bir şekilde kupkuruydu. Bir ormanda –boydan boya üç metreden fazla olmayan– küçük bir gölün kıyısında duruyordu. Ağaçlar o kadar sık ve yapraklıydı ki gökyüzünü hiç göremiyordu. Yaprakların arasından süzülen ışık yemyeşildi; ancak yukarıda çok güçlü bir güneş olmalıydı, çünkü bu yeşil ışık parlak ve sıcaktı. Görünüşe bakılırsa, düşleyebileceğiniz en sessiz ormandı; ne bir kuş ne bir böcek ne bir hayvan ne de rüzgâr vardı. Neredeyse ağaçların büyüdüğünü hissedecektiniz. Digory'nin çıktığı gölet, çevredeki tek gölet değildi. Düzinelerce başkaları da vardı gözlerinin görebildiği kadar uzaklıkta, her üç-beş metrede bir küçük bir göl vardı böyle. Ağaçların kökleriyle suyu içtikleri neredeyse hissediliyordu. Bu orman gerçekte canlıydı. Daha sonra Digory orayı anlatmayı denediğinde hep "Bereketli bir yerdi; erikli kek kadar bereketli" diyecekti.

İşin tuhafı, Digory çevresine bakmadan az önce oraya nasıl geldiğini neredeyse unutmuştu. Her neyse, kesin olan şu ki o ne Polly'yi ne Andrew Dayı'yı ne de annesini düşünüyordu. Biraz olsun heyecan ve merak hissetmiyor, korkmuyordu. Eğer birisi "Sen nereden geldin?" diye soracak olsa, "Ben hep buradaydım" derdi. Hissettikleri böyleydi; sanki hep burada yaşamıştı ve hiçbir şey olmamasına karşın asla canı sıkılmıyordu. Çok uzun zaman sonra söylediği gibi "Bir şeylerin olup bittiği türden bir yer değil. Ağaçlar sürekli büyüyor, hepsi bu."

Digory ormanı uzun süre inceledikten sonra, birkaç metre ötede bir ağacın dibinde bir kızın yatmakta olduğunu fark etti. Gözleri, uykuyla uyanıklık arasındaymış gibi yarı aralıktı. Kıza bir şey söylemeden uzun süre baktı. Kız sonunda gözlerini açtı, Digory'ye uzun süre bir şey demeden baktı. Sonra rüyadaymış gibi hoşnut bir sesle konuştu.

"Sanırım seni daha önce gördüm" dedi.

"Ben de öyle düşünüyorum" dedi Digory. "Uzun süreden beri mi buradasın?"

"Oh, hep buradaydım" dedi kız. "En azından –bilmiyorum ama– çok uzun süreden beri."

"Ben de" dedi Digory.

"Yok canım" dedi kız. "Seni az önce şu göletten çıkarken gördüm."

"Evet, sanırım öyle oldu" dedi Digory şaşkınlıkla. "Unutmuşum."

Ondan sonra uzunca bir süre ikisi de bir şey söylemedi.

"Bana bak" dedi kız daha sonra, "seninle gerçekten daha önce tanışıp tanışmadığımızı merak ediyorum. Aklımda bir şey var... Bir tür resim bu kafamdaki... Bizim gibi bir oğlanla bir kızın resmi... Tamamen değişik bir yerde yaşayıp değişik şeyler yaptıklarını gösteren bir resim. Belki sadece bir rüyaydı."

"Sanırım ben de aynı rüyayı gördüm" dedi Digory. "Bir erkek çocuk ve komşusu bir kız ve tavan kirişlerinde yürümeleri üstüne bir şey. Kızın kirli bir yüzü olduğunu hatırlıyorum."

"Karıştırıyorsun sen, benim rüyamda oğlanın yüzü kirliydi."

"Oğlanın yüzünü hatırlayamıyorum" dedi Digory ve sonra ekledi, "Hey! Bu da ne?"

"Ne? Bir kobay!" dedi kız. Çimlerde ağır ağır ilerleyen şişman bir kobaydı bu. Kobayın belinde bir bant vardı ve bu banda da parlak sarı bir yüzük bağlanmıştı.

"Bak! Bak!" diye bağırdı Digory. "Yüzük! Ve bak! Senin parmağında da var benimkinde de."

Kız şimdi doğruldu ve oturdu, sonunda gerçekten ilgisini çekmişti. Hatırlayabilmek amacıyla birbirlerini dikkatle süzüyorlardı. Ve sonra ikisi de aynı anda bağırdı: "Bay Ketterley", "Andrew Dayı", o anda kim olduklarını anladılar ve tüm hikâyeyi hatırlamaya başladılar. Birkaç dakika en ince ayrıntılara kadar konuştuktan sonra her şeyin doğrusunu hatırladılar. Digory, Andrew Dayı'nın ne kadar canavarca davrandığını anlattı.

"Şimdi ne yapacağız" dedi Polly. "Kobayı da alıp eve mi döneceğiz?"

"Aceleye gerek yok" dedi Digory uzun uzun esneyerek.

"Bence var" dedi Polly. "Burası çok sessiz. Öyle... öylesine rüya gibi bir yer ki. İnsan neredeyse uykuda gibi. Bir an içimiz geçse, yatıp sonsuza kadar uyuyacağız."

"Burası çok güzel" dedi Digory.

"Evet, öyle" dedi Polly. "Fakat geri dönmemiz gerek." Ayağa kalktı ve dikkatle kobaya doğru yürümeye başladı. Fakat sonra fikrini değiştirdi.

"Kobayı burada bıraksak da olur" dedi. "Burada çok mutlu; eve geri götürürsek, dayın ona sadece kötülük edecek."

"Bahse girerim ki yapar" diye cevapladı Digory. "*Bize* nasıl davrandığına bak. Bu arada, eve nasıl döneceğiz acaba?"

"Göle girerek sanırım."

Birlikte gidip göletin kenarında durgun suya bakarak dikildiler. Su, yeşil yapraklı dalların görüntüsüyle doluydu ve bu yüzden çok derinmiş gibi görünüyordu.

"Mayolarımız yok ki" dedi Polly.

"Mayoya ihtiyacımız yok sersem" dedi Digory. "Giysilerimizle gireceğiz. Hatırlamıyor musun, buraya gelirken ıslanmadık."

"Yüzme biliyor musun?"

"Biraz, ya sen?"

"Şey, çok fazla değil."

"Yüzmeye ihtiyacımız olacağını sanmıyorum" dedi Digory. "Biz suya *dalmak* istiyoruz, yüzmek değil."

Her ikisi de suya atlama fikrini pek sevmemişti ancak birbirlerine bir şey söylemediler. El ele tutuştular ve "Bir... iki... üç... Atla!" deyip atladılar. Fazla miktarda su sıçrattılar ve elbette gözlerini kapatmışlardı. Fakat yeniden gözlerini açtıklarında, hâlâ bu yeşil ormanda el ele durduklarını ve suyun topuklarına ancak eriştiğini fark ettiler. Anlaşılan gölet birkaç santim derinliğindeydi. Yeniden kuru zemine çıktılar.

"Acaba nerede hata yaptık?" dedi Polly korkulu bir sesle. Fakat sizin düşündüğünüz kadar da korkmamıştı, çünkü bu ormanda gerçekten korkmak çok zordu. Burası çok sakin bir yerdi.

"Ah, ben biliyorum" dedi Digory. "Elbette olmaz. Hâlâ sarı yüzükleri takıyoruz. Yeşil yüzükler insanı geri götürüyor. Yüzükleri değiştirmeliyiz. Cebin var mı? İyi. Sarı yüzüğü sol cebine koy. Bende iki tane yeşil yüzük var. İşte seninki."

Yeşil yüzükleri taktılar ve yeniden göletin yanına gittiler. Fakat yeniden atlamayı denemeden önce Digory uzunca bir "Oooh" çekti.

"N'oluyor?" dedi Polly.

"Az önce aklıma harika bir fikir geldi" dedi Digory. "Bütün bu diğer göletler neyin nesi?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Eğer *bu* gölete atlayarak kendi dünyamıza dönebiliyorsak, ötekilere atlayarak

başka dünyalara gidebilir miyiz? Her birinin dibinde bir dünya olduğunu varsayarsak tabii."

"Fakat ben dayının, Öbür Dünya ya da Öbür Taraf dediği yerde ya da ne diyorsa desin, orada olduğumuzu sanıyordum. Sen demedin mi..."

"Of, Andrew Dayı'ya bakma sen" diye sözünü kesti Digory. "Onun, burası hakkında bir şey bildiğini sanmıyorum. Buraya gelmeye hiç cesareti olmadı ki. Sadece tek bir Öbür Dünya'dan söz etmişti. Düşün ki düzinelerce Öbür Dünya var."

"Yani bu, onlardan sadece biri mi?"

"Hayır, bu ormanın bir dünya olduğuna inanmıyorum. Sanırım burası bir tür ara bölge."

Polly şaşırmış görünüyordu.

"Görmüyor musun?" dedi Digory. "Hayır, dinle beni. Evdeki kiremitlerin altındaki tüneli düşün. Evlerin hiçbirinde bulunmayan bir oda o. Bir bakıma hiçbir evin bir parçası değil. Fakat bir kez tünele girdin mi, tünel boyunca yürüyebilir ve sıra evlerin herhangi birine girebilirsin. Bu orman da onun gibi bir yer olamaz mı? Dünyaların hiçbirinde olmayan bir yer, fakat bir kez girince her yere gidebileceğin bir yer."

"Şey, gidebilsen bile..." diye başladı Polly, ama Digory onu duymazlıktan gelip devam etti.

"Ve kuşkusuz bu her şeyi açıklıyor" dedi. "Buranın bu kadar uykuda ve sessiz olmasının nedeni bu. Burada hiçbir şey olmuyor. Evdeki gibi. Evlerde insanlar konuşurlar, bir şeyler yaparlar, yemek yerler. Ara yerlerde, yani duvarların arkasında, tavanların üstünde, tabanların altında ya da bizim tünelde hiçbir şey olmaz. Fakat tünelden çıktın mı kendini *herhangi* bir evde bulabilirsin. Sanırım biz buradan her yere gidebiliriz. Çıktığımız suya atlamaya ihtiyacımız yok. En azından şimdilik."

"Dünyalar Arasındaki Orman" dedi Polly sanki rüyadaymışçasına. "Kulağa hoş geliyor."

"Haydi" dedi Digory. "Hangisini deneyelim?"

"Bana bak" dedi Polly, "eski gölet yoluyla geri gidebileceğimizden emin olana kadar yeni birini denemeye asla niyetim yok. Geri gidebileceğimizden emin bile değiliz henüz."

"Evet" dedi Digory, "git de Andrew Dayı'ya yakalan ve biraz olsun eğlenmeden yüzükleri geri alsın. Yok, sağ ol."

"Hiç olmazsa kendi göletimizde yolun bir yerine kadar geri gidemez miyiz?" dedi Polly. "Sadece olup olmadığını görmek için. Eğer oluyorsa yüzükleri değiştirip, Bay Ketterley'nin odasına varmadan önce buraya geri geliriz."

"Yolun *bir yerine* kadar mı?"

"Şey, buraya gelmek zaman almıştı. Tahmin ederim geri gitmek de biraz zaman alacak."

Digory bunu yapmaya epeyce karşı çıktı ama sonunda razı oldu, çünkü Polly, eskisine geri dönebileceğinden emin olana kadar yeni dünyalarda araştırma yapmayı kesinlikle reddetmişti. Polly bazı tehlikeler karşısında (örneğin eşekarıları) en az Digory kadar cesurdu; fakat kimsenin önceden bilmediği şeyleri araştırmakla pek ilgilenmiyordu. Buna karşılık Digory her şeyi bilmek isteyen türden bir insandı ve büyüyünce, diğer kitaplarımızda karşılaşacağınız ünlü Profesör Kirke olacaktı.

Epeyce tartıştıktan sonra yeşil yüzükleri takıp ("Yeşil ışık emniyet demektir" dedi Digory, "böylece hangi yüzüğün ne olduğunu hatırlarsın") el ele tutuşarak atlamaya karar verdiler. Fakat Andrew Dayı'nın çalışma odasına ve hatta kendi dünyalarına girmek üzere olduklarını anlar anlamaz Polly "Değiştir!" diye bağıracak ve yeşil yüzükleri çıkarıp sarı olanlarını takacaklardı. Digory, kendisi "Değiştir" diye bağırmak istemişti ama Polly buna razı olmamıştı.

Yeşil yüzükleri taktılar, el ele tutuştular ve bir kere daha "Bir... iki... üç... Atla!" diye bağırdılar. Her şey o kadar çabuk oldu ki, olanları anlatmak gerçekten çok zor. Öncelikle, karanlık gökyüzünde hareket eden parlak ışıklar gördüler; Digory bunların hep yıldızlar olduğunu düşünmüştü ve hatta Jüpiter'i yakından –uydusunu görebilecek kadar yakından– gördüğüne yemin ediyordu. Fakat neredeyse bir anda altlarında sıra sıra çatılar, bacalar ve Saint Paul'ü gördüler ve Londra'ya bakmakta olduklarını anladılar. Fakat tüm evlerin duvarlarından içerisini görebiliyorlardı. Sonra Andrew Dayı'yı gördüler, belli belirsiz bir gölge gibiydi, ama zaman geçtikçe sanki netlik ayarı yapar gibi belirginleşiyordu. Andrew Dayı tamamıyla gerçek olmadan önce Polly "Değiştir!" diye bağırdı ve yüzükleri değiştirdiler. Bizim dünyamız bir rüya gibi uzaklaştı ve başları suyun üstüne çıkıp

kuyuya inmemeye kadar yukarıdaki yeşil ışık giderek koyulaştı. Şimdi, eskisi gibi parlak, yemyeşil ve sakin orman çevrelemişti onları. Bütün bunlar bir dakika içinde olup bitmişti.

"İşte!" dedi Digory. "Bu çok iyi. Şimdi maceraya gelelim. Bu göletlerin herhangi biri olur. Haydi. Şunu deneyelim."

"Dur!" dedi Polly. "*Bu* göleti işaretlemeyecek miyiz?" Birbirlerine baktılar ve Digory'nin yapmak üzere olduğu korkunç şeyin farkına varınca ikisi de bembeyaz kesildiler. Çünkü ormanda bir sürü gölet vardı ve tüm göletler ve ağaçlar birbirinin aynıydı. Eğer bizim dünyamıza giden göleti işaretlemeden giderlerse, onu yeniden bulma şansları yüzde bir bile olmayacaktı.

Digory, çakısını çıkarıp suyun kenarındaki çimenden uzunca bir parçayı kestiğinde elleri titriyordu. Mis gibi kokan toprak, kızıla çalan kahverengiydi ve yeşilin yanında çok güzel görünüyordu. "İçimizden birinin düşünmesi iyi bir şey" dedi Polly.

"Fazla böbürlenme" dedi Digory. "Haydi gel, diğer göletlerden birinde ne olduğunu görmek istiyorum." Polly ona ters bir cevap verdi. Digory'nin cevabı daha da kötüydü. Tartışmaları ara ara, dakikalarca devam etti ancak hepsini buraya yazmak çok sıkıcı olur. Biz onların, sarı yüzüklerini takmış, korkulu yüzleri ve hızla çarpan kalpleriyle o bilinmeyen göletin kenarında dikilip el ele tutuşarak yeniden "Bir... iki... üç... Atla" dedikleri âna gelelim.

"Cup!" Yine yüzükler işe yaramamıştı. Bu gölet de sadece bir su birikintisi gibi görünüyordu. Başka bir dünyaya gitmek yerine, sadece ayaklarını ikinci kez ıslatmışlardı o sabah (eğer sabah idiyse; çünkü Dünyalar Arasındaki Orman'da zaman hep aynı gibi görünüyordu).

"Aman Allah'ın belası!" diye bağırdı Digory. "Şimdi nerede hata yaptık? Sarı yüzüklerimizi taktık işte. Dış dünyalara gitmek için sarı yüzükleri takmamızı söylemişti."

Fakat gerçek şuydu ki, Dünyalar Arasındaki Orman hakkında hiçbir şey bilmeyen Andrew Dayı, yüzükler hakkında da yanlış bilgiye sahipti. Sarı yüzükler "dışarı" gidiş ve yeşil yüzükler de "geri" geliş için değildi; en azından onun düşündüğü gibi değil. İkisinin de yapıldıkları madde ormandan gelmişti. Sarı yüzüklerin maddesi insanı ormana geri götürme gücüne sahipti; bu madde kendi

evine, aradaki yere geri dönmek istiyordu. Fakat yeşil yüzüklerin maddesi kendi evini terk etmek isteyen maddeydi; böylece yeşil yüzük insanı ormandan başka bir dünyaya götürebilirdi. Görüyorsunuz ki Andrew Dayı, gerçekten anlamadığı şeylerle uğraşıyordu; birçok büyücü böyledir. Kuşkusuz Digory gerçeği bu açıklığıyla, epey zaman geçene kadar anlayamamıştı. Fakat sorunu yeniden konuştuklarında ne olacağını görmek için yeşil yüzüklerini aynı gölette denemeye karar verdiler.

"Sen varsan, ben de varım" dedi Polly. Böyle söylemişti, çünkü içten içe kesinlikle emindi ki her iki yüzük de bu yeni gölette işe yaramayacaktı ve başlarına gelebilecek en kötü şey yeniden ıslanacak olmalarıydı. Digory'nin de aynı şeyi düşünüp düşünmediğinden emin değilim. Her neyse, yeşil yüzüklerini takıp göletin kıyısına gelerek el ele tutuştuklarında, kesinlikle ilk seferinden daha fazla neşeli ve daha az ciddiydiler.

"Bir... iki... üç... Atla!" dedi Digory. Ve atladılar.

4
Çan ve Çekiç

Bu kez kimsenin büyüden kuşkusu yoktu. Aşağıya doğru hızla giderken önce karanlıktan ve sonra da her şeye yorulabilecek birtakım dönen şekiller arasından geçtiler. Ortalık aydınlandı. Sonra aniden ayaklarını sağlam bir zemine bastılar. Az sonra da her şey belirginleşti ve etraflarını görebildiler.

"Ne acayip bir yer" dedi Digory.

"Hiç hoşlanmadım" dedi Polly omuzlarını silkerek.

İlk fark ettikleri şey ışıktı. Ne günışığına ne elektrik ışığına ne de lamba, mum ya da daha önce gördükleri herhangi bir ışığa benziyordu. Soluk, epeyce kırmızıya çalan ve hiç de sevimli olmayan bir ışıktı. Çok düzgündü ve hiç titremiyordu. Yüzeyi taş döşeli düzgün bir yerde ayakta duruyorlardı ve çevrelerinde binalar yükselmekteydi. Açık havada; avluya benzer bir yerdeydiler. Gökyüzü inanılmaz derecede karanlıktı, neredeyse simsiyah bir mavilikteydi. Gökyüzüne baktığınızda, gerçekte etrafın aydınlık oluşuna şaşırırdınız.

"Hava çok tuhaf burada" dedi Digory. "Acaba güneş tutulmasına ya da fırtınaya mı denk geldik?"

"Hiç hoşuma gitmiyor" dedi Polly.

İkisi de nedenini bilmeden fısıldaşıyorlardı. El ele tutuşmalarına bir neden olmadığı halde hâlâ birbirlerinin ellerini bırakmamışlardı.

Avlunun etrafındaki duvarlar çok yüksekti. Duvarlarda birçok büyük pencere, karanlıktan başka bir şey görülmeyen camsız pencereler vardı. Aşağıda ise, demiryolu tünellerinin ağızları gibi uykulu, kemerli sütunlar bulunmaktaydı. Hava epeyce soğuktu.

Tüm yapıların taşları kırmızı bir renge bürünmüştü, bunun nedeni o garip ışık olmalıydı. Açıkça her şey çok eskiydi. Avluyu kaplayan kayrak taşlarının çoğu çatlaktı. Hiçbiri tam yerine oturmamıştı ve sivri kenarları aşınmıştı. Kemerli kapılardan biri yarıya kadar molozla doluydu. Çocuklar, avlunun her tarafını görmek amacıyla sürekli dönüp duruyorlardı. Bunun bir nedeni de, arkaları dönükken birinin –ya da bir şeyin– o pencerelerden onlara bakmasından korkmalarıydı.

Digory sonunda, "Burada birinin yaşadığını düşünüyor musun?" dedi fısıltıyla.

"Hayır" dedi Polly. "Her şey harap olmuş. Geldiğimizden beri bir ses bile duymadık."

"Sessizce durup dinleyelim azıcık" diye teklif etti Digory. Sessizce dikilip kulak kesildiler ama tüm işittikleri kendi kalp atışlarıydı. Burası da en az Dünyalar Arasındaki Orman kadar sessizdi. Fakat bu, farklı bir sessizlikti. Ormanın sessizliği, derin ve sıcak (neredeyse ağaçların büyüdüğünü duyabilirdiniz) ve de hayat doluydu; buradaki ise ölü, soğuk ve boş bir sessizlikti. Burada bir şeylerin büyüdüğü düşünülemezdi bile.

"Eve dönelim" dedi Polly.

"Fakat daha bir şey görmedik ki" dedi Digory. "Hazır buradayken etrafa bir göz atsak iyi olur."

"Burada ilginç hiçbir şeyin olmadığına eminim."

"Eğer vardığında korkudan etrafa bir göz bile atmayacaksan, seni başka dünyalara götüren sihirli bir yüzük bulmanın hiçbir anlamı yok ki."

"Korkudan kim söz etti?' dedi Polly, Digory'nin elini bırakarak.

"Ben yalnızca burayı araştırmaya pek hevesli olmadığını düşünmüştüm."

"Senin gideceğin her yere ben de giderim."

"İstediğimiz an burayı terk edebiliriz" dedi Digory. "Yeşil yüzükleri çıkarıp sağ cebimize koyalım. Tüm yapmamız gereken, sarı yüzüklerin sol cebimizde olduğunu hatırlamak. Elini istediğin kadar cebinin yanında tut ama sakın cebine sokma, aksi takdirde sarı yüzüğe dokunup ortadan kaybolursun."

Konuştuklarını uyguladıktan sonra binanın içine açılan kemerli kapılardan birine yaklaştılar sessizce. Eşikte durup içeriye baktıklarında hiç de önceden düşündükleri kadar karanlık olmadığını gördüler. Kapı, boş gibi görünen geniş ve gölgeli bir salona açılıyordu; salonun öbür yanında aralarında kemerlerin bulunduğu sütunlar vardı ve kemerlerin arasından daha önce gördükleri aynı ışık süzülmekteydi. Zeminde çukurların ya da ayaklarının takılacağı engellerin olabileceği korkusuyla, dikkatle yürüyerek öbür tarafa geçtiler. Bu çok uzun bir yürüyüş gibi geldi onlara. Öbür tarafa vardıklarında, kemerlerin arasından geçtiler ve kendilerini daha büyük bir başka avluda buldular.

"Orası pek de güvenli görünmüyor" dedi Polly, sanki her an yıkılmaya hazırmış gibi, duvarların avluya doğru eğildiği bir yeri göstererek. Bir yerde sütunlardan birisi eksikti ve kemerin bir ucu orada, dayanaksız şekilde asılı duruyordu. Burası açıkça, yüzlerce, belki de binlerce yıl önce terk edilmişti.

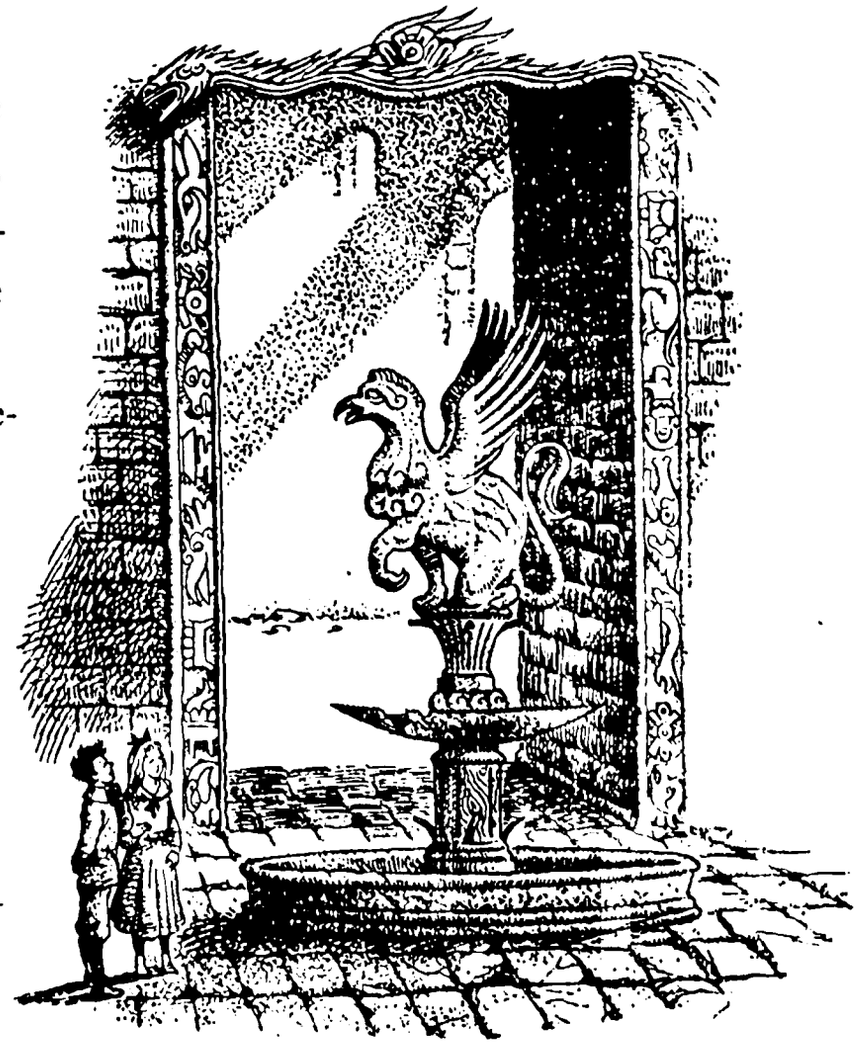
"Şimdiye kadar dayandıysa biraz daha dayanır sanırım" dedi Digory. "Fakat çok sessiz olmalıyız. Biliyorsun gürültü bazen bazı şeyleri hareketlendirir, Alpler'deki çığlar gibi."

O avludan başka bir kapıya, büyük merdivenlerden yukarıya ve oradan da bu devasa yerde başları dönene kadar, birbirine açılan geniş odalara geçtiler. Arada bir, açık havaya çıkıp bu muazzam sarayın çevresinin nasıl olduğunu göre-

ceklerini sandılar; insanların yaşadığı zamanlarda muhteşem bir yer olmalıydı. Salonlardan birinde bir havuzlu çeşme vardı. Büyük bir taş canavar, kanatları genişçe açılmış ve ağzı aralanmış olarak duruyordu ve ağzının derinliklerinde, bir zamanlar suyun aktığı borunun bir parçası görülmekteydi. Onun altında, suyun biriktiği, ancak şimdi bir kemik kadar kuru, genişçe bir havuz vardı. Yerlerde, sütunlara sarılmış ve böylece onların yıkılmasına neden olmuş bir tür sarmaşığın kurumuş dalları vardı; anlaşılan bitki uzun zaman önce ölmüştü. Bir yıkıntıda bulmayı beklediğiniz örümcek, karınca ve benzeri canlılar yoktu. Döşeme taşlarının arasındaki kuru toprakta ne ot ne de yosun vardı.

Buranın o kadar sıkıcı ve tekdüze bir havası vardı ki, altından yapılmış gibi görünen dev metal kapılara geldiklerinde, Digory bile sarı yüzüklerini takıp ara bölgedeki sıcak ve canlı ormana geri dönmeyi düşünüyordu. Kapılardan biri azıcık aralıktı. Ve kuşkusuz bakmak üzere içeriye girdiler. İkisi de irkilip derin birer nefes aldılar; çünkü nihayet burada görmeye değer bir şey vardı.

Bir an için odanın insanlarla –oturan ve kıpırtısız duran yüzlerce insanla– dolu olduğunu düşündüler. Tahmin edebileceğiniz gibi, Polly ve Digory de onlara bakarak, uzun bir süre hareketsiz durdular. Başlangıçta, gördükleri şeylerin gerçek insanlar olmadığına karar verdiler; ne hareket ediyorlardı ne de soluk alıp verişleri duyuluyordu. Görebileceğiniz en harika balmumu heykellere benziyorlardı.

Bu kez Polly öne geçti. Bu odada onu Digory'den daha fazla ilgilendiren bir şey vardı; tüm heykeller ışıltılı giysiler taşıyorlardı. Eğer giysilerle biraz ilgileniyorsanız, onlara takılıp kalmamak olanaksızdı.

Renklerinin parlaklığı bu odaya neşe katmasa da, diğer odaların boşluğu ve tozluluğu yanında, burayı zengin ve asil gösteriyordu. Bu odanın daha çok penceresi vardı, içerisi de oldukça aydınlıktı.

Giysileri tarif etmem çok zor. Bütün heykeller giysiliydi ve başlarında taçlar vardı. Giysiler kırmızı, gümüş grisi, koyu mor ve canlı yeşildi; üzerlerine çiçek resimleri, acayip canavarlar, süslü şekiller iğne oyasıyla işlenmişti. Taçlarında, boyunlarındaki zincirlerde ve iliştirilebilecek her yanlarında, şaşılacak büyüklükte ve parlaklıkta değerli taşlar görülüyordu.

"Giysiler neden bu zamana kadar çürümemiş acaba?" diye sordu Polly.

"Büyü" diye fısıldadı Digory. "Hissetmiyor musun? Bahse girerim ki bu oda büyüyle dolu. İçeriye girdiğimiz an bunu hissetmiştim."

"Bu giysilerin herhangi biri yüzlerce sterline mal olur" dedi Polly.

Ancak Digory, heykellerin yüzleriyle daha fazla ilgileniyordu ve bunlar, gerçekten de görülmeye değerdi. İnsanlar odanın her iki yanında taş koltuklara oturmuşlardı ve odanın ortası boş bırakılmıştı. Burada yürüyebilir ve insanların yüzlerine bakabilirdiniz.

"Sanırım *iyi* insanlardı" dedi Digory.

Polly başıyla onayladı. Görebildikleri tüm yüzler gerçekten iyi insanların yüzüydü. Hem erkek hem de kadınlar kibar ve bilge görünüşlüydü. Asil bir soydan geldikleri belli oluyordu. Fakat çocuklar, odada birkaç adım ilerledikten sonra biraz farklı yüzlerle karşılaştılar. Bunlar ciddi tavırlı yüzlerdi. Onlara benzeyen canlı insanlarla karşılaşsanız, adımlarınıza dikkat etmeniz gerektiğini hissederdiniz. Odanın ortasına doğru biraz daha ilerlediklerinde kendilerini hiç de hoşlanmadıkları yüzler arasında buldular. Buradaki yüzler çok güçlü, gururlu ve mutlu, ancak acımasız görünüşlüydüler. Az ilerdekiler daha da acımasız görünüyorlardı. Onun da ilerisindekiler, hâlâ acımasızdılar ancak yüzlerinde mutluluktan eser

yoktu. Hatta üzüntülü yüzlerdi bunlar; sanki halkları korkunç şeyler yaşamış, büyük acılara katlanmak zorunda kalmış gibiydiler. En ilginci en sondaki heykeldi; diğerlerinden çok daha zengince giyinmiş bir kadındı, çok uzun boyluydu (zaten bu odadaki bütün heykeller bizim dünyamızdaki insanlardan daha uzundu) ve soluğunuzu kesecek kadar sert ve gururlu bir görüntüsü vardı. Aynı zamanda çok da güzeldi. Digory tüm yaşamı boyunca bu kadar güzel bir kadın görmediğini söyledi. Polly'nin, onun özellikle güzel olan hiçbir yanını görmediğini söylemesi, nazikçe eklenmelidir burada.

Dediğim gibi bu kadın sonuncu heykeldi fakat odanın kalan bölümü, sanki daha büyük bir heykel koleksiyonu için planlanmış gibi, boş koltuklarla doluydu.

"Keşke tüm bunların ardındaki hikâyeyi bilseydik" dedi Digory. "Haydi geri dönelim ve odanın ortasındaki masaya benzer şeye bir göz atalım."

Odanın ortasındaki şey pek de masaya benzemiyordu. Bu, bir metreden biraz daha yüksek dört köşe bir sütundu ve üzerinde küçük altın bir çanın asılı olduğu ince bir kemer vardı; onun yanında da çanı çalmak için küçük bir altın çekiç.

"Acaba?.. Acaba?.. Acaba?." dedi Digory.

"Burada bir şeyler yazıyor galiba" dedi Polly, eğilip sütunun yan yüzeyine bakarak.

"Evet, yazılar var ama okuyamayız ki."

"Okuyamaz mıyız? Belli olmaz" dedi Polly.

İkisi de dikkatle baktılar. Tahmin ettiğiniz gibi, taşa oyulmuş harfler tuhaftı. Ne var ki o anda büyük bir mucize oldu; çocuklar taşa baktıkça, harflerin tuhaflığına karşın, yazılanları anlayabildiklerini fark ettiler. Eğer Digory birkaç dakika önceki sözlerini, yani odanın büyülü olduğunu söylediğini hatırlasaydı, büyünün etkisini göstermeye başladığını tahmin edebilirdi. Fakat bunu düşünemeyecek kadar müthiş bir merak içindeydi. Sütunun üzerinde ne yazdığını öğrenmeyi gittikçe daha çok istiyordu. Kısa bir süre sonra ikisi de bunu öğrendiler. Yazılanlar şöyleydi; şiiri o odada okuduğunuzda bundan daha hoştu, ancak şunun gibi bir şeydi:

Seçimini yap maceracı Yabancı
Tehlikeyi bekle, çal şu çanı
Veya delirene kadar merak et
Olacak şeyleri, eğer çalarsan

"Korkmaya gerek yok!" dedi Polly. "Tehlikeye atılmak istemiyoruz."

"Fakat görmüyor musun, bu hiç de iyi değil!" dedi Digory. "Artık vazgeçemeyiz. Çanı çalmazsak, neler olacağını hep merak edip duracağız. Bunu düşünerek delirmek için eve dönemem ben. Korkmuyorum!"

"Gülünç olma" dedi Polly. "Kim delirir ki bunun yüzünden? Ne olacağı kimin umurunda?"

"Bu noktaya kadar gelen herkesten, sonunda delirene kadar ilerlemesini beklerim ben. İşin büyüsü de burada, görmüyor musun? Büyünün şimdiden beni etkilediğini hissediyorum."

"Ben hiçbir şey hissetmiyorum" diye tersledi Polly. "Ve senin de bir şey hissettiğini sanmıyorum. Sadece öyleymiş gibi davranıyorsun."

"Senin tüm bildiğin bu" dedi Digory. "Bu senin bir kız olmandan kaynaklanıyor. Kızlar bir şey öğrenmek yerine, bir şeyler yapanlar hakkında dedikodu edip saçmalarlar."

"Aynı dayın gibi konuştun" dedi Polly.

"Konumuz bu değil" dedi Digory. "Konuştuğumuz şey..."

"Ne kadar erkekçe!" dedi Polly sesini kalınlaştırarak; sonra gerçek sesiyle aceleyle ekledi, "Benim de yalnızca bir kadın gibi davrandığımı söyleme, bu hiç de komik olmaz."

"Senin gibi bir çocuğa kadın demek aklımın köşesinden bile geçmez" dedi Digory mağrurca.

Şimdi gerçekten çok öfkelenen Polly, "Ah, ben bir çocuğum, ha?" dedi. "Yanında bir çocukla dolaşmaktan daha fazla rahatsız olmana gerek yok. Gidiyorum. Buradan bıktım. Senden de bıktım; seni canavar, küstah, dik kafalı domuz!"

"Yok canım!" dedi Digory, olduğundan daha da öfkeli bir sesle; çünkü Polly'nin elinin sarı yüzüğe dokunmak üzere cebine doğru gittiğini görmüştü. Bundan sonra yaptığı şeyin hiçbir bahanesi yoktu, yalnızca sonradan (onunla beraber birçok insanın da) çok üzüldüğünü söyleyebilirim. Polly'nin eli cebine girmeden önce, sırtı Polly'nin göğsüne gelecek şekilde onu bileğinden yakaladı. Sonra dirseğiyle onun diğer kolunu iterken hızla eğilip çekici aldı ve altın çana hafifçe vurdu. Sonra da Polly'yi bıraktı. Ayrıldıklarında, nefes nefese birbirlerine bakıyorlardı. Polly, korkudan ya da Digory'nin bileğini kötü bir şekilde acıtmasından değil, çok öfkelendiği

için ağlamak üzereydi. Fakat iki saniye sonra, kavgalarını tamamen unutturan bir şeyi düşünmek zorunda kaldılar.

Çana vurulduğu zaman çok kuvvetli olmayan tatlı bir ses çıkmıştı. Fakat giderek azalıp kesileceği yerde, sürüyordu ve sürdükçe de artıyordu. Bir dakika geçmeden, başlangıçtakinden iki kat daha kuvvetliydi. Daha sonra o kadar kuvvetlendi ki, çocuklar konuşmayı deneseler (ama onlar şimdilik bunu düşünmüyorlardı, ağızları açık duruyorlardı) birbirlerini işitemeyeceklerdi. Hâlâ süren bu tek notalık tatlı ses, gerçi korkunç bir yanı da vardı ama, oda bu sesle titreşene kadar arttı ve ayaklarının altındaki taş zeminin titrediğini hissettiler. Ve sonra, ilkin uzaktan gelen bir tren sesi gibi olan, sonra da yıkılan bir ağacın yere çarpmasına benzeyen belirsiz, korkunç bir sesle karıştı. En sonunda ani bir gümbürtü ve onları neredeyse yere düşürecek bir sarsıntıyla odanın öte tarafındaki çatının yaklaşık dörtte biri göçtü, etrafına taşlar düştü ve duvarlar sallandı. Çandan gelen ses durdu. Toz bulutları yere çöktü. Ortalık yeniden sessizliğe büründü.

Çatının göçmesinin nedeninin büyü mü, yoksa çanın dayanamayacak kadar güçlü sesinin zaten göçmekte olan duvarların dayanılmayacak bir titreşim yaratması mı olduğu hiçbir zaman anlaşılamadı.

"İşte! Umarım tatmin olmuşsundur artık" dedi Polly nefes nefese.

"Neyse ki sona erdi" dedi Digory.

İkisi de bittiğini sanmışlardı ama yaşamlarında hiç bu kadar yanılmamışlardı.

5
Korkunç Söz

Çocuklar, artık ses çıkarmamasına karşın hâlâ titreşen çanın asılı bulunduğu sütunun önünde birbirlerine bakıyorlardı. Aniden, odanın sağlam kalan öbür ucundan yumuşak bir ses işittiler. Ne olduğunu anlamak için şimşek gibi o yana döndüler. Giysili heykellerden birisi, Digory'nin çok güzel olduğunu düşündüğü en uzaktaki kadın, koltuğundan kalkıyordu. Ayağa kalktığı an, düşündüklerinden daha da uzun boylu olduğunu gördüler. Sadece tacından ve giysilerinden değil, dudaklarının kavisinden ve gözlerindeki parıltıdan muhteşem bir kraliçe olduğunu hemen anlayabiliyordunuz. Kraliçe odaya göz gezdirdi, yıkıntıları ve çocukları gördü, fakat yüzünden ikisi hakkında ne düşündüğünü, daha doğrusu şaşırıp şaşırmadığını anlamak mümkün değildi. Hızlı ve geniş adımlarla ilerledi.

"Kim uyandırdı beni? Büyüyü kim bozdu?" diye sordu.

"Sanırım ben" dedi Digory.

"Sen!" dedi Kraliçe, beyaz ve zarif elini Digory'nin omzuna koyarak. Digory bu elin bir kıskaç kadar güçlü olduğunu hissedebiliyordu. "Sen ha! Fakat sen sadece bir çocuksun; sıradan bir çocuk. Herkes bir bakışta senin damarlarında bir damla bile soylu ya da hanedan kanı bulunmadığını görebilir. Senin gibi biri bu eve girmeye nasıl cesaret edebilir?"

"Biz başka bir dünyadan geldik, büyüyle" dedi Polly. Kraliçe'nin, Digory gibi kendisini de fark etmesinin zamanı geldiğini düşünüyordu.

"Bu doğru mu?" dedi Kraliçe Digory'ye, Polly'nin yüzüne bile bakmayarak.

"Evet, doğru" dedi Digory.

Kraliçe, Digory'nin yüzünü daha iyi görebilmek için, diğer eliyle onun çenesini yukarıya doğru kaldırdı. Digory onun yüzüne bakmayı denedi ama bakışlarını aceleyle yere doğru çevirdi. Kraliçe'nin gözlerinde onu çok etkileyen bir şey vardı. Bir dakikadan fazla Digory'nin yüzünü inceledikten sonra elini çenesinden çekti ve:

"Sen büyücü değilsin. Büyücülüğün işareti yok yüzünde. Sen sadece büyücünün hizmetçisi olmalısın. Başkasının büyüsüyle buralara gelmişsin."

"Andrew Dayım" dedi Digory.

O anda, odanın içinden değil ama çok yakın bir yerden, önce bir gürültü, sonra gıcırtı ve sonra da düşen taşların gümbürtüsü duyuldu, tüm zemin sarsıldı.

"Büyük bir tehlike altındayız burada" dedi Kraliçe. "Bütün saray yıkılıyor. Eğer dışarıya çıkmazsak, birkaç dakika sonra hepimiz yıkıntıların altında kalacağız." Sanki saatin kaç olduğunu söylermiş gibi sakince konuşmuştu. "Gelin" dedi iki elini de çocuklara uzatarak. Kraliçe'den hoşlanmayan ve aksiliği üzerinde olan Polly becerebilseydi elini tutmasına izin vermeyecekti. Ancak Kraliçe o kadar sakin konuşmasına karşın, hareketleri düşüncesi kadar hızlıydı. Polly ne olduğunu anlamadan, sol eli kendisininkinden çok daha büyük ve güçlü bir el tarafından kavranmıştı ve yapabileceği hiçbir şey yoktu.

'Bu çok korkunç bir kadın' diye düşündü Polly. 'Küçük bir hareketle kolumu kıracak kadar güçlü. Ve şimdi sol elimi tuttuğu için, sarı yüzüğe erişmem de imkânsız. Sağ elimle sol cebime ulaşmaya çalışsam, mutlaka fark eder ve yüzüğe

erişmeyi beceremeyebilirim. Ne olursa olsun ona yüzüklerden söz etmemeliyiz. Umarım Digory çenesini tutacak kadar düşüncelidir. Keşke onunla yalnızken biraz konuşabilseydim.'

Kraliçe onları heykellerin bulunduğu salondan uzun bir koridora çıkardı, sonra da labirenti andıran birçok avludan, merdivenlerden ve koridorlardan geçtiler. Büyük sarayın, bazen oldukça yakınlarında, parça parça göçtüğünü ardı ardına duyuyorlardı. Bir defasında, büyük bir kemer onlar geçtikten hemen sonra büyük bir gürültüyle çöktü. Kraliçe hızlı yürüyordu –çocuklar adımlarını uydurabilmek için koşuyorlardı– ama hiç de korkmuş görünmüyordu. Digory, 'Müthiş cesur. Ve güçlü. Ben işte buna kraliçe derim. Umarım bize buranın hikâyesini anlatır' diye düşünüyordu.

Kraliçe yürürken onlara bazı şeyler anlatıyordu.

"Bu, zindanların kapısı" diyordu ya da "Şu geçit, işkence salonuna açılır" ya da "Şurası, büyükdedemin yedi yüz soyluyu ziyafete davet edip, kadehlerindekini bile bitirmeden öldürttüğü eski ziyafet salonuydu. İsyankâr düşüncelere sahiptiler."

Sonunda şimdiye kadar gördüklerinden daha büyük, muazzam bir salona geldiler. Digory, genişliğinden ve öbür uçtaki kapının büyüklüğünden, nihayet ana girişe gelmekte olduklarını düşündü. Kapı simsiyahtı; ya abanoz ya da bizim dünyamızda bulunmayan bir

metalden yapılmıştı. Kaldırılamayacak kadar ağır ve çoğunluğu erişilemeyecek kadar yüksekte olan kol demirleriyle sürmelenmişti. Digory, dışarıya nasıl çıkacaklarını merak ediyordu.

Kraliçe onun elini bıraktı ve dimdik durup kolunu yukarı kaldırdı. Sonra anlayamadıkları (kulağa korkunç gelen) şeyler söyledi ve kapıya bir şey fırlatıyormuş gibi bir hareket yaptı. O kocaman, ağır kapı, sanki ipekten yapılmışçasına bir saniye titreşti ve eşikte sadece bir toz yığınından başka bir şey kalmayacak şekilde ufalandı.

"Vay be!" dedi Digory.

"Senin büyücü üstadın, dayın, benim kadar güçlü mü?" diye sordu Kraliçe, Digory'nin elini yine sıkıca tutarak. "Ama bunu sonra da öğrenirim. Bu arada ne gördüğünüzü unutmayın. Benim yoluma çıkan şeylerin ve insanların sonu budur."

Kapının bıraktığı boşluktan, şimdiye kadar bu ülkede gördüklerinden çok daha fazla ışık girmekteydi ve Kraliçe onları dışarıya çıkardığında kendilerini açık havada bulmalarına şaşırmadılar. Yüzlerine çarpan rüzgâr soğuktu, ancak biraz küf kokuyordu. Yüksek bir terastan aşağıya bakıyorlardı ve aşağıdaki manzara muhteşemdi.

Ufuk çizgisine yakın bir yerde, bizimkinden çok büyük, kocaman bir güneş vardı. Digory o an, bunun aynı zamanda bizimkinden yaşlı olduğunu da hissetmişti; yaşamının sonundaki bir güneş, o dünyaya yukarıdan bakmaktan bıkmış bir güneş. Güneşin solunda ve yukarısında, iri ve parlak bir tek yıldız vardı. Karanlık gökyüzünde görülebilen iki şey sadece bunlardı ve sönük bir grup oluşturuyorlardı. Ve aşağıda, göz alabildiğine uzanan, içinde hayat belirtisinin görülmediği çok büyük bir şehir vardı. Tüm tapınaklar, kuleler, saraylar, piramitler ve

köprüler bu soluk güneşin ışığıyla uzun ve korkunç görünen gölgeler oluşturuyordu. Bir zamanlar şehrin içinden geçen nehir kurumuş ve geriye sadece geniş ve tozlu bir hendek kalmıştı.

"Hiç kimsenin bir daha göremeyeceği şu manzaraya iyi bakın" dedi Kraliçe. "Böyleydi işte Charn; bu muhteşem şehir, Krallar Kralı'nın şehri, dünyanın, belki de bütün dünyaların harikası. Senin dayının buyruğunda bunun gibi bir şehir var mı oğlum?"

"Hayır" dedi Digory. Andrew Dayı'nın buyruğunda hiçbir şehrin olmadığını açıklayacaktı ama Kraliçe devam etti:

"Şimdi sessiz. Fakat her taraf Charn'ın gürültüsüyle doluyken; ayak sesleri, tekerleklerin gıcırtısı, kırbaçların şakırtısı, kölelerin inlemeleri, savaş arabalarının gümbürtüsü ve tapınaklarda çalınan kurban davullarının sesleri ortalığı doldururken, ben yine buradaydım. Her sokaktan savaş naraları yükseldiğinde (kaçınılmaz son yaklaştığında) ve Charn Nehri kıpkırmızı aktığında ben yine buradaydım." Biraz durakladı ve devam etti, "Bir kadın bir anda her şeyi yok etti."

"Kim?" dedi Digory zayıf bir sesle, fakat cevabı şimdiden tahmin edebiliyordu.

"Ben" dedi Kraliçe. "Ben, Jadis, son Kraliçe; Dünya'nın Kraliçesi."

Çocukların ikisi de soğuk rüzgârda titreyerek sessizce ayakta duruyorlardı.

"Kız kardeşimin hatasıydı" dedi Kraliçe. "Beni o zorladı. Tüm güçlerin laneti sonsuza kadar üzerinde olsun! Her an barışmaya hazırdım, evet. Tahtı bana devretseydi yaşamını da bağışlayacaktım. Fakat vermedi. Gururu tüm dünyayı mahvetti. Savaşta bile her iki tarafın da büyü yapmayacağına dair kutsal bir yemin vardı. Fakat o sözünü tutmayınca ben ne yapabilirdim ki? Aptal! Sanki benim onunkinden daha fazla büyü gücüm olduğunu bilmiyormuş gibi! Benim, Korkunç Söz'ün sırrını öğrendiğimi bile biliyordu. Onu –gerçi her zaman zayıf biriydi– kullanmayacağımı mı sandı?"

"O da neymiş?" dedi Digory.

"O, sırların sırrıydı" dedi Kraliçe Jadis. "Belli bir ritüelle söylendiğinde, söyleyen dışında tüm canlıları yok eden bu kelimenin varlığı, uzun süreden beri soyumuzun yüce kralları tarafından biliniyordu. Ancak eski krallar güçsüzdü, yufka yürekliydi, yetkilerini kullanmıyorlardı. Onlardan sonra büyük vaatlerle gelenler ise, bu kelimenin ne olduğunu bile merak etmediler. Fakat ben onu gizli bir yer-

de öğrendim ve öğrenmek için de korkunç bir bedel ödedim. Kız kardeşim beni zorlayana kadar büyüyü kullanmadım. Onu yenebilmek için başka yöntemler kullanarak savaştım. Ordularımın kanını su gibi akıttım..."

"Canavar" diye mırıldandı Polly.

"Son büyük savaş" dedi Kraliçe, "burada, Charn'da üç gün sürdü. Üç gün boyunca şu durduğum yerden aşağıyı seyrettim. Son askerim yere düşene kadar ve isyancıların başındaki lanetli kadın, kız kardeşim, şehirden bu terasa uzanan şu muhteşem merdivenlerin yarısına gelene kadar gücümü kullanmadım. Yüz yüze geleceğimiz âna kadar yaklaşmasını özellikle bekledim. O korkunç, şeytani gözlerini bana çevirdi ve 'Zafer' dedi. 'Evet, zafer' dedim, 'ama senin değil.' Sonra Korkunç Söz'ü söyledim. Az sonra, güneşin altında yaşayan tek canlı bendim."

"Ya insanlar?" diye soludu Digory.

"Ne insanları oğlum?" diye sordu Kraliçe.

"Bütün sıradan insanlar" dedi Polly, "sana hiç zararı dokunmayan insanlar. Kadınlar, çocuklar ve hayvanlar."

"Anlamıyor musunuz?" dedi Kraliçe, Digory'ye bakmayı sürdürerek: "Ben Kraliçeydim. Onlar benim halkımdı. Benim isteklerimi karşılamaktan başka ne işleri vardı ki?"

"Her zaman olduğu gibi, bu da bir talihsizlik onlar için" dedi Digory.

"Senin sıradan bir çocuk olduğunu unutmuştum. Devlet işlerinden ne anlarsın sen? Sen ya da sıradan insanlar için yanlış olan şeylerin benim gibi büyük bir Kraliçe için yanlış olmadığını öğrenmelisin çocuk. Dünyanın ağırlığı bizim omuzlarımızda. Biz tüm kurallardan bağımsız olmalıyız. Bizimkisi ulu ve yalnızlıkla dolu bir kader."

Digory aniden Andrew Dayı'nın da aynı sözleri söylediğini hatırladı. Fakat Kraliçe Jadis söylediğinde bu sözler, daha da görkemli görünüyordu, belki de Andrew Dayı iki metre boyunda ve göz kamaştırıcı güzellikte olmadığından.

"Sonra ne yaptın?" dedi Digory.

"Ben önceden, atalarımın oturduğu salona güçlü bir büyü yapmıştım. Ve o büyünün gücü, heykeller gibi, yemeğe de ateşe de ihtiyaç olmadan, bin sene geçse bile, birisi gelip çanı çalarak beni uyandırana kadar uyumamı sağlayacaktı."

"Güneşi de böyle yapan o Korkunç Söz müydü?" diye sordu Digory.

"Ne gibi?" dedi Jadis.

"Böylesine büyük, kırmızı ve soğuk."

"O her zaman öyleydi" dedi Jadis. "En azından yüz binlerce yıldır. Sizin dünyanızdaki güneş farklı mı?"

"Evet, daha küçük ve sarı. Ve bundan daha çok sıcaklık veriyor."

Kraliçe uzun uzun gerindi. Digory onun yüzünde, son zamanlarda Andrew Dayı'nın yüzünde de gördüğü aynı açgözlü ifadeyi gördü. "Demek ki" dedi Kraliçe, "sizinki daha genç bir dünya."

Bomboş şehre bir kez daha bakmak için bir an durakladı –eğer şehre yaptığı kötülüklerden pişmansa bile bunu hiç belli etmiyordu– ve dedi ki:

"Gidelim artık. Tüm çağların sonunun geldiği şu anda hava soğuk burada."

"Nereye gideceğiz?" diye sordu ikisi birden.

"Nereye?" diye tekrarladı Jadis şaşırarak. "Sizin dünyanıza tabii ki."

Polly ve Digory şaşkınlıkla birbirlerine baktılar. Polly ilk gördüğü an Kraliçe'den hoşlanmamıştı ve Digory de, hikâyesini dinledikten sonra onunla yeterince zaman harcadığını düşünüyordu. Kraliçe, kimsenin eve götüreceği cinsten bir kişi değildi. Kaldı ki isteseler bile bunu nasıl yapacaklarını bilmiyorlardı. Yapmak istedikleri tek şey, oradan uzaklaşmaktı. Fakat Polly yüzüğüne erişemiyordu ve Digory de kuşkusuz onsuz gidemiyordu. Digory'nin yüzü kıpkırmızı oldu ve kekeleyerek dedi ki:

"Bi... bi... bizim dünyamız. Oraya gitmek istediğini bil... bilmiyordum."

"Beni götürmek için değilse, neden buraya gönderildiniz ki?" diye sordu Jadis.

"Bizim dünyamızı hiç sevmeyeceğine eminim" dedi Digory. "Onun hoşlanacağı bir yer değil, değil mi Polly? Çok sıkıcı, görülmeye değmez, gerçekten."

"Benim yönetimimde kısa bir sürede görülmeye değer bir yer olacak" diye yanıtladı Kraliçe.

"Oh, ama olamaz. Öyle olmaz. Anlayacağın, sana izin vermezler."

Kraliçe kibirle gülümsedi. "Birçok azametli kral" dedi, "Charn Hanedanı'na karşı dayanabileceğini sandı. Fakat hepsi yenik düştü ve isimleri bile unutuldu. Aptal çocuk! Bir yıl bile geçmeden, benim güzelliğim ve büyülerim sayesinde tüm dünyanızın ayaklarımın altında olmayacağını mı sanıyorsun? Büyülerinizi hazırlayın ve beni derhal oraya götürün."

"Bu çok korkutucu" dedi Digory, Polly'ye.

"Belki de sen dayın için korkuyorsun" dedi Jadis. "Beni gerektiği gibi onurlandırırsa tahtını ve yaşamını kurtarabilir. Ben onunla kavga etmeye gitmiyorum. O sizi buraya nasıl göndereceğini bulduysa çok büyük bir büyücü olmalı. Dünyanızın tümünün mü yoksa bir kısmının mı kralı?"

"Hiçbir yerin kralı değil" dedi Digory.

"Yalan söylüyorsun" dedi Kraliçe. "Büyücülük daima soyluların kanında değil midir? Sıradan insanların büyücü olduğunu kim duymuş ki? Sen gerçeği söylesen de söylemesen de ben bilirim. Senin dayın sizin dünyanızın büyük kralı ve büyücüsü. Sanatı sayesinde sihirli bir aynada ya da sihirli bir havuzda yüzümün görüntüsünü gördü ve güzelliğimin aşkıyla, tüm dünyanızın temellerini sarsan güçlü bir büyü yaptı, beni ona götürmeniz ve benim yardımımı istemek için sizi bu dünyalar arasındaki geniş boşluk üzerinden buraya yolladı. Cevap ver bana: Böyle değil miydi?"

"Şey, tam olarak değil" dedi Digory.

"Ne tam olarak değil!" diye bağırdı Polly. "Başından sonuna kadar hepsi saçma."

"Alçaklar!" diye bağıran Kraliçe, hiddetle Polly'ye döndü ve saçlarını en çok canını yakacak yer olan tam tepesinden kavradı. Fakat bu yüzden iki çocuğun da ellerini bırakmıştı. "Şimdi!" diye bağırdı Digory. Polly de "Çabuk!" diye bağırdı. Sol ellerini ceplerine daldırdılar. Yüzükleri takmaları bile gerekmedi. Onlara dokundukları an, bu kasvetli dünya bütünüyle gözlerinin önünden kaybolmuştu. Hızla yukarıya doğru çıkıyorlardı. Tepelerindeki sıcak ve yeşil ışık gittikçe artıyordu.

6
Andrew Dayı'nın Sıkıntıları Başlıyor

"Bırak! Bırak!" diye çığlık atıyordu Polly.

"Sana dokunmuyorum ki" dedi Digory.

Sonra başları suyun üstüne çıktı. Dünyalar Arasındaki Orman'ın güneşli sessizliği yine her tarafa sinmişti. Az önce terk ettikleri çürümüş ve harap yerden sonra burası her zamankinden daha sıcak, huzurlu ve zengin görünüyordu. Eğer fırsat verilseydi, sanıyorum, yarı uykulu bir şekilde yere uzanarak kim olduklarını ve nereden geldiklerini yeniden unutup, ağaçların büyüme seslerini dinleyerek kendilerini eğlendirirlerdi. Fakat bu kez onları alabildiğine uyanık tutan bir şey vardı: Kraliçe ya da Cadı (nasıl adlandırmak isterseniz) Polly'nin saçlarına sımsıkı yapışıp onlarla beraber gelmişti. Polly bu nedenle "Bırak!" diye bağırıyordu.

Bu olayla birlikte, yüzükler hakkında Andrew Dayı'nın da bilmediği ve doğal olarak Digory'ye söylemediği başka bir şey daha ortaya çıkmıştı. Yüzükleri kullanarak dünyadan dünyaya geçebilmek için onlara dokunmanız ya da onları takmanız şart değildi; yüzüklere dokunan birine dokunmanız yeterliydi. Sanki bir mıknatıs işlevi görüyorlardı ve herkes bilir ki eğer mıknatısla bir iğneye dokunursanız, o iğneye dokunan başka iğneler de onunla gelirler.

Kraliçe Jadis şimdi ormandaydı ama çok farklı görünüyordu. Rengi öncesine göre çok soluktu; öylesine soluktu ki güzelliğinden eser kalmamıştı. Kamburlaşmıştı ve sanki buranın havası onu boğuyormuşçasına, zorlukla nefes alıyor gibiydi. İki çocuk da artık hiç korkmuyordu.

"Bırak! Bırak saçımı!" dedi Polly. "Bu da ne demek oluyor?"

"Hey! Bırak onun saçını! Hemen!" dedi Digory.

İkisi birden dönerek onunla boğuşmaya başladılar. Kraliçe'den daha kuvvetliydiler ve birkaç saniye içinde Polly'nin saçını bıraktırmayı başardılar. Kraliçe nefes nefese kalıp gerilerken gözlerinde bir dehşet ifadesi görülmekteydi.

"Çabuk, Digory!" dedi Polly. "Yüzükleri değiştir ve eve giden gölete dalalım."

"İmdat! İmdat! Acıyın!" diye zayıf bir sesle bağırdı Cadı arkalarından, sendeleyerek. "Beni de götürün. Beni bu iğrenç yerde bırakamazsınız. Burası beni öldürür."

"Böyle gerekiyor" dedi Polly. "Senin dünyanda onca insanı öldürmen gerektiği zamanki gibi tıpkı. Çabuk ol Digory."

Yeşil yüzüklerini taktılar, fakat Digory dedi ki: "Hay aksi ne yapmalı acaba?" Kraliçe'ye acımaktan kendini alamamıştı.

"Of, eşeklik yapma" dedi Polly. "Bire on bahse girerim ki numara yapıyor. Haydi gel." Ve sonra ikisi birden eve götüren gölete daldılar. 'İyi ki o işareti koymuşuz' diye düşündü Polly. Fakat atlarlarken, Digory kulaklarını tutan iri ve soğuk parmakları hissetmişti. Dibe daldıkça ve kendi dünyamızın karmaşık şekilleri görünmeye başladıkça, o parmakların kavrayışı da güçleniyordu. Cadı, görüldüğü kadarıyla kuvvetini yeniden kazanıyordu. Digory tekme attı, mücadele etti ama bunlar hiç işe yaramadı. Bir an sonra kendilerini Andrew Dayı'nın çalışma odasında buldular. Andrew Dayı ayakta duruyor, Digory'nin dünyanın ötesinden getirdiği harika yaratığa bakıyordu.

İyice bakması da gerekirdi, çünkü Digory ve Polly de bakıyordu. Cadı'nın, halsizliğinin üstesinden geldiğine hiç kuşku yoktu. Ve onu etraftaki sıradan şeylerle bizim dünyamızda görmek, doğal olarak herkesin nefesini kesiyordu. Charn'da yeteri kadar korkunçtu; Londra'da ise insanı dehşete düşürüyordu. Her şeyden önce, onun ne kadar iri olduğunu anlamamışlardı. Digory ona baktığında "İnsan değil bu" diye düşünmüştü. Haklı da sayılabilirdi, çünkü bazıları Charn kraliyet ailesinin kanında devlerin kanının da bulunduğunu söylerdi. Fakat onun uzun boyu bile güzelliği, sertliği ve vahşiliğinin yanında hiç kalırdı. Londra'da karşılaşacağınız birçok insandan on kat daha canlı görünüyordu. Andrew Dayı başını eğerek selamlıyor, ellerini ovuşturuyor ve gerçeği söylemek gerekirse, kork-

muş görünüyordu. Cadı'nın yanında ufacık, garip bir yaratık gibi kalmıştı. Fakat buna karşın, Polly'nin sonradan da söylediği gibi, Kraliçe'yle aralarında bir benzerlik, yüz ifadelerinde bir aynılık vardı. Bu, bütün kötü büyücülerin sahip olduğu, Jadis'in Digory'nin yüzünde bulamadığını söylediği ifadeydi. Onları bir arada görmenin bir iyi tarafı da, insan nasıl bir boğayı gördükten sonra inekten ya da bir çıngıraklı yılanı gördükten sonra solucandan korkmazsa, artık bir daha asla Andrew Dayı'dan korkmayacak olmalarıydı.

'Pöh!' dedi Digory kendi kendine düşünürken, 'Dayım, bir büyücü mü? Pek sayılmaz. Gerçek büyücü Kraliçe.'

Andrew Dayı ellerini ovuşturarak, eğilip selam vermeye devam ediyordu. Nazikçe bir şeyler söylemeye çalışıyordu ancak ağzı o kadar kuruydu ki, konuşamıyordu. Yüzüklerle yaptığı "deney" dediği şey, umduğundan fazla başarılı olmaya başlamıştı. Yıllardır büyü ile uğraşmasına karşın, riski hep (herkesin yapacağı gibi) başkalarının üstüne yıkmıştı. Fakat böyle bir şey daha önce hiç olmamıştı.

Sonra Jadis konuşmaya başladı; sesi yüksek değildi, ama sesinde tüm odayı titreten bir şey vardı.

"Beni bu dünyaya çağıran büyücü nerede?"

"Eh... eh... bayan" diye arada soluklanarak konuştu Andrew Dayı, "Şeref verdiniz... çok memnun oldum... hiç beklemediğim bir ziyaret... sadece, hazırlık yapabilme olanağım olsaydı eğer ben... ben..."

"Büyücü nerede, aptal?" dedi Jadis.

"Ben... benim bayan. Umarım bu yaramaz çocukların izin almadan yaptıklarını sandığım şey... Şeyleri bağışlarsınız. İnanın ki, bir kasıt yoktu..."

"Sen?" dedi Jadis daha da korkunç bir sesle. Sonra, bir adımda odanın öbür tarafına geçti, Andrew Dayı'nın kır saçlarını avuçlayıp kavradı ve yüzü kendi yüzüne bakacak şe-

kilde başını geriye doğru çekti. Sonra, Charn sarayında Digory'nin yüzünü incelediği gibi, onun yüzünü de inceledi. Andrew Dayı, tüm bu süre boyunca gözlerini kırpıştırıyor ve heyecanla dudaklarını yalıyordu. Sonunda Cadı onu bırakınca sendeleyerek duvarın yanına yığıldı. "Anlaşılıyor" dedi küçümseyerek, "sen –bir çeşit– büyücüsün. Ayağa kalk, köpek, kendin gibilerle konuşuyormuş gibi sere serpe uzanma orada. Nasıl öğrendin büyücülüğü? Yemin ederim ki sende soylu kanı yok."

"Şey... eh, tam anlamıyla değil belki" diye kekeledi Andrew Dayı. "Kesinlikle soylu değiliz bayan. Bununla beraber, Ketterley'ler eski bir ailedir. Eski bir Dorsetshire ailesi, bayan."

"Dur bakalım" dedi Cadı. "Senin ne olduğunu biliyorum. Sen kitaplara ve kurallara uyarak çalışan küçük, gezgin bir büyücüsün. Senin ne kanında ne de kalbinde gerçek büyücülük var. Senin gibileri, benim dünyamda bin yıl önce yok edildiler. Fakat burada ben, uşağım olmana izin vereceğim."

"Size hizmet etmekten ze... zevk duyarım, mutluluk duyarım, emin olun."

"Kes sesini! Çok fazla konuşuyorsun. İlk görevin şu. Görüyorum ki büyük bir şehirdeyiz. Hemen bana bir at arabası ya da uçan halı ya da iyi eğitilmiş bir ejderha ya da sizin ülkenizde soylular ne kullanıyorsa ondan bul. Sonra da beni giysiler, mücevherler ve şanıma yakışır köleler alabileceğim yerlere götür. Yarın dünyanın fethine başlayacağım."

"Ben... ben... hemen gidip bir araba çağırayım" dedi Andrew Dayı nefes nefese.

"Dur!" dedi Cadı, tam kapıya ulaşmak üzereyken. "Sakın beni aldatmayı düşünme. Gözlerim duvarların arkasını ve insanların beyinlerinin içini görür. Nereye gidersen git gözlerim üzerinde olacak. İtaatsizlik ettiğin anda sana öyle bir büyü yaparım ki üzerine oturduğun her şeyi kızgın bir ütü gibi hissedersin ve ne zaman uzansan ayaklarının ucunda buz kalıpları olur. Şimdi git."

Yaşlı adam, kuyruğunu bacaklarının arasına kıstırmış bir köpek gibi dışarıya çıktı.

Çocuklar şimdi, Jadis'in ormanda olanlar hakkında bir şey söyleyeceğinden korkuyorlardı. Ancak, Cadı o an da, sonradan da bunun hiç sözünü etmedi. Sanırım (Digory de aynı şeyi düşünüyordu) onun aklı o sakin yeri hatırlayamayacak cinsten bir akıldı ve onu ne kadar sık oraya götürürseniz götürün, ne kadar uzun süre orada bırakırsanız bırakın, yine de hiçbir şey hatırlayamayacaktı. Şimdi çocuklarla odada yalnız kaldığı halde, onları hiç fark etmemiş görünüyordu ve bu da ondan beklenirdi. Charn'da son âna kadar Polly'yi hiç fark etmemişti, çünkü kullanmak istediği kişi Digory idi. Şimdi de Andrew Dayı vardı ve o, Digory'yi bile fark etmiyordu. Sanırım cadıların birçoğu böyledir. Kullanamayacakları şeylerle ya da insanlarla pek ilgilenmezler; aşırı derecede pratiktirler.

Odaya iki dakika kadar sessizlik çökmüştü. Fakat Jadis'in ayağını zeminde tıkırdatmasından, sabırsızlanmaya başladığını anlayabilirdiniz. Az sonra sanki kendi kendine konuşuyormuş gibi "Yaşlı aptal ne yapıyor? Bir kırbaç getirmeliydim yanımda" dedi. Ve çocukların yüzüne bile bakmadan, Andrew Dayı'yı takip etmek üzere, gururla odadan dışarıya çıktı.

"Oh be!" dedi Polly, rahatladığını belirten uzun bir nefes koyuvererek. "Şimdi eve gitmem gerek. Çok geç oldu. Başım derde girecek."

"Şey... İlk fırsatta geri gel" dedi Digory. "Onun burada olması çok korkunç. Bir plan yapmamız gerekiyor."

"Onu dayın bilir artık" dedi Polly. "İşe büyücülüğü karıştıran oydu."

"Fark etmez ki, geri geleceksin değil mi? Beni bu belanın içinde yapayalnız bırakamazsın."

"Eve tünelden gideceğim" dedi Polly soğuk bir tavırla. "En kısa yol orası. Ve sen geri gelmemi istiyorsan, özür dilemen gerekmiyor mu?"

"Özür dilemek mi?" dedi hayretle Digory. "Yani şimdi bu da kızlara özgü bir şey değilse! Ne yaptım ki?"

"Ah, hiçbir şey yapmadın elbette" dedi Polly alay ederek. "Sadece, balmumu

heykellerle dolu odada, bayağı bir kabadayı gibi neredeyse bileğimi kırıyordun. Sadece, bir aptal gibi çekiçle çanı çaldın. Sadece, ormanda geriye döndün ve böylece Cadı, biz suya dalmadan önce sana tutunma olanağını buldu. Hepsi bu."

"Ah" dedi Digory çok şaşırarak. "Şey, tamam, özür diliyorum. Heykel odasında olanlar için gerçekten çok üzgünüm. İşte; özür dilediğimi söyledim. Sen de nazik ol ve geri gel. Eğer gelmezsen çok güç durumda kalacağım."

"Sana bir şey olacağını sanmıyorum. Yatağında buz bulup kızgın sandalyelere oturacak olan Bay Ketterley değil mi?"

"Korkum bu değil" dedi Digory. "Beni rahatsız eden yanı annem. Düşün ki o yaratık odasına girdi; korkudan ölebilir."

"Evet, anlıyorum" dedi Polly oldukça değişik bir sesle. "Tamam. Barıştık. Geri geleceğim, gelebilirsem eğer. Ama şimdi gitmem gerek." Sonra küçük kapıyı geçerek tünele girdi. Birkaç saat önce heyecan verici ve macera dolu görünen kirişlerin arasındaki bu karanlık yer, şimdi gayet evcil ve zararsız görünüyordu.

Şimdi Andrew Dayı'ya geri dönelim. Tavan arası merdivenlerinden sendeleyerek aşağı inerken zavallı yaşlı kalbi küt küt atıyordu ve mendiliyle alnını kurulayıp duruyordu. Hemen alt kattaki yatak odasına ulaştığında, kapıyı kilitledi ve ilk yaptığı şey, gardırobun Letty Teyze'nin asla bulamayacağı bir yerinde sakladığı şişe ve şarap bardağını aramak oldu. Sert ve yetişkinlere özgü içkiyi bardağa doldurdu ve bir yudumda hepsini içti. Sonra derin derin soludu.

"Vay be" dedi kendi kendine. "Hayatım boyunca kendimi böyle kötü hissetmedim. Ne kadar da sinir bozucu!"

Bir bardak daha doldurdu ve onu da içti; sonra giysilerini değiştirmeye başladı. Siz hiç böyle giysi görmemişsinizdir fakat ben hatırlıyorum. Başını daima dik tutmasını sağlayan parlak, yüksek ve sert bir cins yakalık taktı. Desenli beyaz bir yelek giydi ve yeleğinin bir yanından öbür yanına doğru uzanan altın saatinin zincirini düzeltti. Düğünler ve cenazeler için sakladığı en iyi redingotunu giydi. En iyi silindir şapkasını çıkarıp fırçaladı. Tuvalet masasının üzerinde (Letty Teyze tarafından konulmuş) bir çiçek vazosu vardı; oradan bir çiçek aldı ve ceketine iliştirdi. Sol taraftaki küçük çekmeceden temiz bir mendil (bugün satın alamayacağınız kadar güzel) aldı ve üzerine birkaç damla parfüm damlattı. Siyah ipek bağcığı olan gözlüklerini taktı ve kendini aynada inceledi.

Biliyorsunuz, çocukların saçmalıkları bir çeşit, büyüklerinkiyse bir başka çeşittir. Şu anda Andrew Dayı yetişkinlere has bir şekilde saçmalamaya başlamıştı. Şimdi odada olmayan Cadı'dan nasıl korktuğunu çabucak unutmuş, artık onun harika güzelliğini düşünmekteydi. "Mükemmel bir kadın bayım, mükemmel bir kadın. Muhteşem bir yaratık" diyordu kendi kendine. Nasıl olduysa olmuş, bu "muhteşem yaratığı" getirenlerin çocuklar olduğunu unutmayı da becermişti: Onu bilinmeyen dünyalardan kendi büyüsüyle getirdiğine inanıyordu.

"Oğlum Andrew" dedi kendi kendine aynaya bakarken, "sen yaşına göre gerçekten çok dinç birisin. Mükemmel görünüyorsun."

Gördüğünüz gibi yaşlı aptal, sahiden Cadı'nın kendisine âşık olacağını düşünmeye başlamıştı. Kuşkusuz bunda en iyi giysilerini giyip iki kadeh de içmiş olmasının payı vardı. Fakat o, yine de bir tavus kuşu kadar kibirliydi, bu nedenle büyücü olmuştu zaten.

Kapının kilidini açıp aşağıya indi. Hizmetçiyi bir fayton çağırması için dışarıya gönderdi (o günlerde herkesin birçok hizmetçisi vardı) ve misafir odasına baktı. Beklediği gibi, Letty Teyze oradaydı. Bir şilteyi onarmakla meşguldü. Şilte, pencerenin dibinde yerdeydi ve Letty Teyze onun üzerine diz çökmüştü.

"Ee... Letty'cim, canım" dedi Andrew Dayı, "benim... ee... dışarı çıkmam gerekiyor. Bana beş sterlin kadar borç versene, iyi bir *bayen* için gerekli de." (Bayan yerine bayen diyordu.)

Letty Teyze işinden başını kaldırmadan sert ve sakin bir sesle "Olmaz, sevgili Andrew" dedi. "Sana borç para *vermeyeceğimi* kaç kere söyledim."

"Şimdi lütfen dert çıkarma sevgili bayen" dedi Andrew Dayı. "Bu çok önemli. Eğer vermezsen beni sıkıntılı ve münasebetsiz bir duruma sokacaksın."

"Andrew" dedi Letty Teyze gözlerini kardeşinin yüzüne dikerek, "Benden para istemeye utanıp utanmadığını merak ediyorum."

Bu sözlerin arkasında, büyüklere özgü uzun ve sıkıcı bir hikâye vardı. Sizin tüm bilmeniz gereken şey, Andrew Dayı'nın, "Letty'nin işlerini yönetmek" amacıyla buraya geldiği, ancak hiçbir iş yapmadan, puro ve kanyakla hesapları kabartıp (bu hesapları hep Letty Teyze ödüyordu) onu otuz yıl öncesine göre daha da yoksullaştırdığıydı.

"Sevgili bayen" dedi Andrew Dayı, "anlamıyorsun. Bugün hesapta olmayan harcamalar yapmam gerekecek. Birini azıcık eğlendirmem gerekiyor. Haydi şimdi, beni yorma."

"Söyle bakalım, sen kimi eğlendireceksin Andrew?" diye sordu Letty Teyze.

"A... az önce çok özel bir ziyaretçi geldi."

"Özel mi? Palavra!" dedi Letty Teyze. "Bir saattir zili kimse çalmadı."

O anda kapı birden ardına kadar açıldı. Letty Teyze dönüp baktı ve kapının eşiğinde gözleri parlayan, kollarını açıkta bırakan muhteşem giysileriyle, kocaman bir kadının dikildiğini gördü. Bu, Cadı'ydı.

7
Ön Kapıda Olanlar

"Köle, arabayı daha ne kadar bekleyeceğim?" diye gürledi Cadı. Andrew Dayı korkuyla geriledi. Şimdi Cadı yanında olduğu için, kendine aynada bakarken aklından geçen bütün o gülünç düşünceleri unutmuştu. Fakat Letty Teyze hemen doğrulup odanın ortasına geldi.

"Bu genç insanın kim olduğunu sorabilir miyim Andrew?" dedi buz gibi bir sesle.

"Mükemmel biri... Ço... çok önemli bir ya... yabancı" diye kekeledi.

"Palavra!" dedi Letty Teyze ve sonra Cadı'ya dönerek, "Derhal evimi terk et, utanmaz aşüfte, yoksa polis çağıracağım." Kolsuz giysisine bakarak Cadı'nın sirkte çalışan biri olduğunu sanmıştı.

"Bu kadın da kim?" dedi Jadis. "Seni mahvetmeden dizlerinin üstüne çök, köle."

"Lütfen bu evde ağır sözler etme genç bayan" dedi Letty Teyze.

Kraliçe'nin boyu o an daha da uzamış gibi geldi Andrew Dayı'ya. Gözleri ateş saçıyordu. Kolunu aynı Charn'daki gibi uzatarak, oradaki sarayın kapılarını tuzla buz eden o Korkunç Söz'ü söyledi. Fakat hiçbir şey olmadı, yalnızca Letty Teyze o sözcüklerin sıradan İngilizce sözler olduğunu düşünerek dedi ki:

"Düşündüğüm gibi. Bu kadın sarhoş. Sarhoş. Doğru dürüst konuşamıyor bile."

İnsanları toza çevirme gücünün, bizim dünyamızda geçerli olmadığını anladı-

ğı o an, Cadı için kâbus olmalıydı. Fakat bir saniye için bile soğukkanlılığını kaybetmedi. Hayal kırıklığını düşünmeksizin ileri atıldı, Letty Teyze'yi boynundan ve dizlerinden kavradı, sanki bir oyuncaktan daha hafifmiş gibi başının üzerine kaldırdı ve odanın öbür yanına fırlattı. Letty Teyze hâlâ havadayken, hizmetçi (çok heyecanlı bir sabah geçirmekteydi) kapıdan başını uzatarak, "Arabanız geldi efendim" dedi.

Cadı, "Düş önüme, köle" dedi Andrew Dayı'ya. Andrew Dayı "Kabul edilemez bir şiddet... gerçekten protesto etmeliyim" gibi bir şeyler mırıldanıyordu, fakat Jadis'in bir bakışıyla sesini kesti. Odadan ve sonra da evden dışarı çıktılar. Sokak kapısı arkalarından kapanırken Digory merdivenlerden aşağı koşarak indi.

"Eyvah" dedi. "Cadı, Londra'da başıboş ve Andrew Dayı'yla beraber. Şimdi neler olacağını çok merak ediyorum."

"Oh, Digory Efendi" dedi gerçekten olağanüstü bir gün geçirmekte olan hizmetçi, "sanırım Bayan Ketterley kötü durumda." Bunun üzerine ikisi de ne olduğunu görmek için oturma odasına koştular.

Eğer Letty Teyze tahta zemine ve hatta halının üzerine düşseydi sanırım bütün kemikleri kırılırdı, fakat büyük bir şansla şiltenin üzerine düşmüştü. Letty Teyze yaşlı ve dayanıklı bir kadındı, tüm teyzeler böyleydi o günlerde. Burnuna biraz tuzlu su çekip birkaç dakika oturduktan sonra, bir-iki morluktan başka hiçbir sorununun olmadığını söyledi. Az sonra da duruma hâkim olmaya başlamıştı.

"Sarah" dedi, daha önce hiç böyle bir gün geçirmemiş hizmetçiye, "hemen polise git ve ortalıkta tehlikeli bir delinin dolaştığını söyle. Bayan Kirke'ün öğle yemeğini ben götürürüm." Bayan Kirke, kuşkusuz, Digory'nin annesiydi.

Annesinin yemeğini verdikten sonra, Digory ve Letty Teyze kendi yemeklerini yediler. Bundan sonra Digory ciddi ciddi düşünmeye başladı.

"Sorun, Cadı'yı mümkün olduğunca çabuk kendi dünyasına geri göndermek ya da en azından bizim dünyamızdan uzaklaştırmak. Ne olursa olsun, evde kızıp köpürmesine izin verilmemeli. Annem onu görmemeli. Ve mümkünse, Londra'da başıboş dolaşması engellenmeli." Cadı, Letty Teyze'yi yok etmeyi denediği zaman Digory odada değildi, fakat Charn'da onun kapıları yok ettiğini görmüştü. Onun korkunç gücünü ve dünyamızı fethetmek istediğini biliyordu ama bizim dünyamıza gelince gücünü kaybettiğini bilmiyordu. Anlayabildiği kadarıyla

şu anda Cadı, Buckingham Sarayı'nı ya da parlamento binalarını toza dönüştürüyor olabilirdi ve mutlaka pek çok sayıda polis şimdiden küçük toz yığınları haline gelmişti. Yapabileceği hiçbir şey yok gibi görünüyordu. 'Fakat yüzükler mıknatıs gibi' diye düşündü Digory. 'Eğer ona dokunurken sarı yüzüğü takabilirsem, ikimiz de Dünyalar Arasındaki Orman'a gideriz. Acaba orada yeniden güçsüzleşir mi? Bu, o yerin ona yaptığı bir şey miydi, yoksa kendi dünyasından uzaklaştırılmasının şoku muydu? Sanırım bu riski göze almam gerekiyor. Ancak o canavarı nasıl bulacağım ki? Nereye gideceğimi söylemezsem Letty Teyze'nin dışarı çıkmama izin vereceğini sanmıyorum. Onu nerede arayacağım hakkında da en ufak bir fikrim yok. Bütün Londra'da arasam, otobüs, tramvay için bir sürü paraya ihtiyacım olacak. Oysa benim iki peniden fazla param yok. Acaba Andrew Dayı hâlâ onunla beraber mi?'

Sonunda yapabileceği tek şeyin Andrew Dayı ile Cadı'nın geri döneceğini umarak beklemek olduğuna karar verdi. Eğer gelirlerse, dışarıya koşup Cadı'nın eve girmesine fırsat vermeden ona dokunarak yüzüğü takması gerekiyordu. Bu, bir kedinin fare deliğini gözetlemesi gibi, ön kapıyı gözetlemesi anlamına geliyordu, yerini bir an bile terk etmemeliydi. Bunun üzerine yemek odasına gitti ve deyiş yerindeyse "yüzünü cama yapıştırdı". Bu pencere, ön kapıya çıkan merdivenleri ve caddenin her iki yanını da görebileceğiniz ve böylece sizden habersiz kimsenin ön kapıya ulaşamayacağı cumba penceresiydi. "Polly ne yapıyor acaba?" diye merak etti Digory.

Yavaş geçen o ilk yarım saat boyunca bunun üstünde epey düşündü. Fakat sizin merak etmenize gerek yok, çünkü ben size anlatacağım. Polly, ayakkabıları ve çorapları ıslak olarak eve döndüğünde, akşam yemeğine çok geç kalmıştı. Nerede olduğunu ve neler yaptığını sorduklarında Digory Kirke ile beraber olduğunu söyledi. Israrla sorguladıklarında ayaklarını su dolu bir havuzda ıslattığını ve havuzun da bir ormanda olduğunu söyledi. Ormanın nerede olduğunu sorduklarında bilmediğini söyledi. Parklardan birinde olup olmadığını sorduklarında ise, gerçeğe yakın olarak, oranın bir çeşit park olabileceğini söyledi. Polly'nin annesi bütün bunlardan, onun kimseye söylemeden Londra'nın bilmediği bir kesimine gittiği, yabancı bir parka gidip göletlere girerek eğlendiği sonucunu çıkarmıştı. Sonunda, çok yaramaz olduğu ve aynı şeyi tekrar yaparsa "o Kirke denen oğlanla"

oynamasına bir daha izin verilmeyeceği söylendi. Sonra yemeğin en güzel kısımlarından yoksun bırakıldı ve tam iki saatliğine yatağa gönderildi. O günlerde herkesin başına sık sık gelen bir şeydi bu.

Digory yemek odasının penceresinden dışarı bakarken, Polly yatağında yatıyordu ve her ikisi de zamanın ne kadar yavaş geçmekte olduğunu düşünüyorlardı. Ben şahsen, Polly'nin yerinde olmayı yeğlerdim. O yalnızca iki saatin geçmesini bekleyecekti fakat Digory üç-beş dakikada bir, bir taksinin ya da fırıncının arabasının ya da kasabın oğlunun köşeden döndüğünü görüp 'İşte, Cadı geliyor' diye düşünüyor, sonra da yanıldığını anlıyordu. Hiç bitmeyecekmiş gibi görünen bu tetikte bekleme anları arasındaki sürede saatlerin tıkırtısı duyuluyor ve büyük bir sinek –ulaşılması mümkün olmayacak kadar yüksekte– camda vızıldayıp duruyordu. Öğleden sonraları sakin, cansız ve sürekli koyun eti kokan o evlerden biriydi burası.

Onun bu uzun bekleyişi ve gözcülüğü sırasında geçen küçük bir olayı size anlatmam gerekiyor, çünkü daha sonra bu yüzden çok önemli bir şey oldu. Bir kadın, Digory'nin annesine üzüm getirmişti. O sırada yemek odasının kapısı açık olduğundan, Digory, kadınla Letty Teyze'nin koridorda konuştuklarını duyabiliyordu.

"Ne güzel üzümler!" diyordu Letty Teyze. "Eminim ona bir şey iyi gelecekse, o da bu üzümlerdir. Fakat zavallı, sevgili küçük Mabel! Korkarım ki iyileşmek için, gençlik ülkesinin meyvesine ihtiyacı var. Artık *bu* dünyadaki hiçbir şeyin ona pek yararı dokunmaz." Sonra ikisi de seslerini alçalttılar ve işitemediği bir sürü şey söylediler.

Eğer gençlik ülkesi hakkındaki sözleri birkaç gün önce işitmiş olsaydı, Letty Teyze'nin, büyüklerin yaptığı gibi, özel bir şey kastetmeden konuştuğunu düşünecek ve bu onu pek ilgilendirmeyecekti. Az kalsın şimdi de öyle düşünecekti. Fakat aniden beyninde bir şimşek çaktı, (Letty Teyze bilmese bile) gerçekten başka dünyalar vardı ve Digory onlardan birini ziyaret etmişti. Bunun gibi, belki bir yerlerde gerçek bir gençlik ülkesi vardı. Neden olmasın? Başka bir dünyada annesini gerçekten iyi edecek bir meyve bulunabilirdi. Ve hani olmayacak bir şeyi çok istediğinizde neler hissettiğinizi bilirsiniz ve neredeyse bu beklentiye karşı mücadele edersiniz, çünkü birçok kez hayal kırıklığına uğramışsınızdır. Digory,

böyle hissediyordu işte. Fakat beklentisini bastırmaya çalışması boşunaydı. Gerçekten... bu, gerçekten doğru olabilirdi. Daha şimdiden birçok garip şey olmuştu ve sihirli yüzükler de cebindeydi. Ormandaki her göletten gidebileceğiniz dünyalar olmalıydı. Hepsini deneyebilirdi. "Ve sonra annem yeniden sağlıklı olur. Her şey yeniden olması gerektiği gibi olur." Cadı'yı gözlemesi gerektiğini tümden unuttu. Aniden dörtnala koşan atların seslerini işittiğinde eli, yüzükleri koyduğu cebine gitmek üzereydi.

"Aman Tanrım, bu da ne?" diye düşündü Digory, "İtfaiye arabası mı? Acaba yangın nerede? Aman Tanrım, buraya geliyor. Bu *o*!"

Onun kim olduğunu söylememe gerek yok.

Önce araba göründü. Sürücü yeri boştu. Arabanın üstünde ayakta duran – araba bir tekerleği havada, hızla köşeyi dönerken büyük bir ustalıkla kendini dengeleyen– Jadis; Kraliçeler Kraliçesi, Charn'ın belası Jadis vardı. Bütün dişleri görünüyor, gözleri ateş gibi parlıyordu. Uzun saçları arkasında bir kuyruklu yıldızın kuyruğu gibi dalgalanıyordu. Atı acımasızca kırbaçlıyordu. Hayvanın burun delikleri kıpkırmızıydı ve iri iri açılmıştı. Ağzının iki yanı köpüklerle kaplıydı. At, sokak lambasının direğini sıyırtarak sokak kapısına doğru delice koştu, sonra şaha kalktı. Araba direğe çarparak paramparça oldu. Cadı, tam zamanında mükemmel bir sıçrayışla atın sırtına atladı. Sonra eğilerek atın kulağına bir şeyler fısıldadı. Bu sözler onu sakinleştirmek için değil de, delirtmek için söylenmiş olmalıydılar.

Bir an sonra at yine şaha kalkmıştı ve kişnemesi bir çığlık gibiydi; toynakları, dişleri, gözleri ve dalgalanan yelesi ile çıldırmış gibiydi. Sadece usta bir binici onun üzerinde durmayı becerebilirdi.

Digory nefes almaya fırsat bulamadan bir dizi olay patlak verdi. İlk arabanın hemen arkasından ikinci bir araba hızla geldi; onun içinden redingotlu şişman bir adamla bir polis indi. Sonra içinde iki polisin bulunduğu üçüncü bir araba ve ardından ıslıklarla ve alkışlarla, bisikletli yaklaşık yirmi kişi (çoğunluğu çırak çocuklar) geldi. En arkadaysa yayalardan oluşan bir kalabalık vardı; hepsi koşmaktan kıpkırmızıydı ama belli ki eğleniyorlardı.

Caddedeki evlerin bütün pencereleri açıldı ve kapılarında hizmetçiler ya da kâhyalar göründü. Eğlenceyi kaçırmak istemiyorlardı.

Bu arada ilk arabanın enkazı arasından, yaşlı bir centilmen sarsak hareketlerle çıkmaya çabalıyordu. Birkaç kişi ona yardım etmek üzere ileri atıldı. Ne var ki birisi bir yöne, diğeri de öbür yöne çektiğinden, belki de enkazdan tek başına çıkması daha çabuk olabilirdi. Digory, yaşlı centilmenin Andrew Dayı olduğunu tahmin etmişti ancak, silindir şapkası kafasına tamamıyla geçtiği için yüzü görünmüyordu.

Digory dışarıya fırladı ve kalabalığa karıştı.

"İşte bu kadın, işte bu kadın!" diye bağırdı şişman bir adam Jadis'i göstererek. "Görevini yap memur bey. Benim dükkânımdan yüzlerce, binlerce sterlinlik eşya çaldı. Boynundaki şu inci gerdanlığa bak. O benim. Gözümü de o morarttı, daha ne bekliyorsun?"

"Evet, morarttı memur bey" dedi kalabalıktan biri. "Görüp göreceğin en güzel morluk da bu. Ne harika bir eser! Vay be! Amma da kuvvetli bir kadın!"

"Gözünün bütün istediği şey, üzerine güzel, çiğ bir biftek koymandır bayım" dedi kasabın oğlu.

"Evet, şimdi" dedi en kıdemli polis, "bütün bunlar ne demek oluyor?"

Şişman adam "Sana diyorum ki o..." diye söze başlamıştı ki başka birisi:

"Arabadaki yaşlı herifin kaçmasına izin vermeyin. Kadını o kışkırttı" dedi.

Andrew Dayı olduğu kesinlik kazanan yaşlı centilmen az önce ayağa kalkmayı başarmış, moraran yerlerini ovuşturuyordu. "Evet, şimdi" dedi polis ona dönerek, "bütün bunlar ne demek oluyor?"

"Benf... kadrs... sunf..." diye sesler geldi şapkanın altından.

"Şakayı bırak şimdi" dedi polis sert bir şekilde. "Bu gülünecek bir olay değil. Çıkar şu şapkayı da gör."

Bunu söylemek yapmaktan daha kolaydı. Andrew Dayı boşu boşuna bir süre uğraştıktan sonra iki polis siperinden tutarak güçlükle şapkayı çıkardılar.

"Teşekkürler, teşekkürler" dedi Andrew Dayı zayıf bir sesle. "Teşekkürler. Aman! Çok fena sarsıldım. Birisi bana küçük bir bardak kanyak verebilirse..."

"Şimdi beni dinle, lütfen" dedi polis, küçük bir kurşun kalem ve çok büyük bir not defteri çıkararak. "Oradaki genç kadından sen mi sorumlusun?"

"Dikkat!" diye bağırdı birkaç kişi ve polis tam zamanında bir adım geriye çekildi. At, çifte atmıştı ve bu polisi öldürebilirdi. Sonra Cadı, atın yüzünü kalabalığa doğru döndürdü. Atın arka ayakları kaldırımdaydı. Cadı o âna kadar, atı arabanın enkazından kurtarmak için koşum takımlarını kesmekle meşguldü. Elinde uzun, parlak bir bıçak vardı.

Tüm bu sürede Digory, Cadı'ya dokunabileceği bir yere gelmeye çalışıyordu. Bu pek de kolay değildi çünkü ona yaklaşabileceği tarafta bir sürü insan vardı. Öbür tarafa geçebilmek içinse, Ketterley'lerin evinde bodrum katı olduğu için, evin etrafını çevreleyen parmaklıklar ile atın çifteleri arasından geçmek zorundaydı. Atlar hakkında bir şeyler biliyorsanız ve özellikle o anda o atın ne halde olduğunu görebilseydiniz, bunun çok tehlikeli bir şey olduğunu anlardınız. Digory atlar hakkında çok şey biliyordu, fakat dişlerini sıkmıştı ve uygun bir fırsat çıkar çıkmaz koşmaya hazırdı.

Melon şapkalı ve kırmızı yüzlü bir adam insanları omuzlayarak kalabalığın önüne geçti.

"Merhaba memur bey" dedi. "Onun bindiği at... benim. Hurdaya döndürdüğü araba da benimdi."

"Birer birer lütfen, birer birer" dedi polis.

"Fakat zamanımız yok ki" dedi Arabacı. "Bu atı senden iyi tanırım. Sıradan bir at değildir o. Babası, süvari birliğinde bir subayın saldırı atıydı, evet. Ve eğer bu genç kadın onu kışkırtmaya devam ederse, cinayet çıkar. Bırak yanına gideyim."

Polis memuru attan uzaklaşmak için iyi bir bahane bulduğuna çok memnun olmuştu. Arabacı bir adım yaklaştı, Jadis'e baktı ve pek de nazik olmayan bir sesle:

"Şimdi, bayan, ben atın başını tutayım, siz de inin. Siz bir leydisiniz ve bütün bu kabalıklarla uğraşmak istemezsiniz, değil mi? Eve gidip, iyi bir bardak çay içerek sessizce uzanırsanız kendinizi çok daha iyi hissedeceksiniz" dedi. Aynı zamanda, şu sözleri ederek elini atın başına doğru uzattı: "Sakin ol Çilek, sakin ol artık ihtiyar.'

O anda Cadı ilk kez konuştu.

"Köpek!" dedi. Duru ve soğuk sesi tüm diğer sesleri bastırdı: "Çek elini soylu atımdan. Bana İmparatoriçe Jadis derler."

8
Direğin Önündeki Kavga

Ooo! İmparatoriçe ha! Göreceğiz bakalım" dedi birisi. Sonra başka bir ses, "Colney Hatch* İmparatoriçesi şerefine üç defa hurra" dedi ve kalabalık buna katıldı. Cadı'nın yüzü aydınlandı ve başını hafifçe eğerek kalabalığı selamladı. Fakat "hurra"lar gülüşmelere dönüşünce Cadı onların kendisiyle sadece dalga geçtiğini anladı. Yüzünün ifadesi değişti, bıçağı sol eline aldı. Sonra hiç beklenmedik korkunç bir şey yaptı. Sanki sıradan bir şeymiş gibi, sağ eliyle uzanarak sokak lambasının direğinin yan demir çubuklarından birini kolayca kopardı. Büyü gücünün bir kısmını yitirdiyse de, kuvvetini yitirmemişti; demir çubukları sanki bir şekerleme çubuğuymuş gibi kırabiliyordu. Yeni silahını havaya attı, yeniden yakaladı, etrafında salladı ve atını ileri sürdü.

"İşte fırsat" diye düşündü Digory. At ile parmaklıkların arasına atıldı ve ilerlemeye başladı. Eğer hayvan bir an sakin durabilirse Digory, Cadı'nın ayak bileğini yakalayabilirdi. Hızla giderken, tiksinti veren bir çatırtı ve düşme sesi duydu. Cadı demir çubuğu polis şefinin başına indirmişti. Adam gülle gibi yere düştü.

"Çabuk, Digory, onu *durdurmamız* gerek" dedi yanındaki bir ses. Yatağından kalkmasına izin verilir verilmez aşağı koşan Polly idi bu.

"Çok harika birisin" dedi Digory. "Bana sıkıca tutun. Yüzüğe senin dokunman gerekecek. Sarı yüzük, aklında olsun. Ve ben söyleyene kadar da takma."

İkinci bir çatırtı ve bir başka polis memuru daha yere yığıldı. Kalabalıktan öfkeli

---

* 19. yüzyılın ortalarında kurulan bir akıl hastanesi.

bağrışmalar duyuldu: "İndirin şunu aşağı. Birkaç kaldırım taşı getirin. Askerleri çağırın." Fakat çoğunluk kaçmaya çabalıyordu. Bununla birlikte, nazik olduğu kadar da cesur olan Arabacı, demir çubuktan sakınmak için bir o yana bir bu yana kaçıyor ve hâlâ Çilek'in başını tutmaya çalışarak atının yanından ayrılmıyordu.

Kalabalık nefretle yuhalıyor ve bağırıyordu. Digory'nin başı üzerinden bir taş vınlayıp geçti. Ve sonra Cadı'nın sesi duyuldu. Büyük bir çanın sesi kadar duruydu ve Cadı'nın neredeyse mutlu olduğunu açığa vuruyordu.

"Alçaklar! Sizin dünyanızı fethettiğim zaman bunun hesabını pahalıya ödeyeceksiniz. Şehrinizde bir taş bile kalmayacak. Burayı Charn'a, Felinda'ya, Sorlis'e, Bramandin'e benzeteceğim."

Sonunda Digory, Cadı'nın ayak bileğini yakaladı. Topuğuyla geriye doğru attığı tekme Digory'nin ağzına çarptı. Dudağı yaralanmıştı ve ağzı kanla doldu. Çok yakında bir yerden Andrew Dayı'nın sesi, titrek bir çığlık gibi geliyordu. "Madam... sevgili genç bayan... Allah aşkına... kendinize geliniz" Digory ikinci kez topuğunu yakaladı ama Cadı yine kurtuldu. Birçok insan daha, demir çubukla yere yıkıldı. Üçüncü kez yakaladığında, Cadı'ya Azrail gibi yapışmıştı ve Polly'ye bağırdı: "Haydi!" Ve –Tanrıya şükürler olsun– kızgın ve korku dolu yüzler kayboldu, öfkeli ve korkulu sesler kesildi; Andrew Dayı'nınki dışında çıt yoktu. Karanlıkta, Digory'nin yanı başında feryat ediyordu. "Of, of, bu çılgınlık da ne? Sonum mu geldi acaba? Dayanamayacağım. Bu adil değil. Hiçbir zaman büyücü olmak istememiştim. Hepsi bir yanlış anlamadan ibaret. Hepsi vaftiz annemin hatası; bunu lanetlemem gerekiyor. Sağlığım açısından da doğru olan bu. Çok köklü bir Dorsetshire ailesi."

"Eyvah!" diye düşündü Digory. "Onu beraberimizde getirmek istememiştik ki. Al başına belayı. Polly, orada mısın?"

"Evet, buradayım. İteleyip durmasana..."

"Ben itelemiyorum" diye lafa başlamıştı Digory, fakat başka bir şey söylemesine fırsat kalmadan önce başları ormanın ılık, yeşil ışığına çıktı. Göletten dışarı çıkarlarken Polly bağırdı:

"Bak! Yaşlı atı da beraberimizde getirmişiz. Ve Bay Ketterley'yi. Ve Arabacı'yı. Hapı yuttuk."

Bir kez daha ormanda olduğunu görür görmez, Cadı'nın rengi soldu ve yüzü

atın yelesine değene kadar eğildi. Kendini ölecek bir hasta gibi hissettiğini görebiliyordunuz. Andrew Dayı titriyordu. Fakat at, Çilek, başını salladı, neşeyle kişnedi ve memnun gibi göründü. Digory onu ilk kez sakin görüyordu. Başının üzerinde yatık duran kulakları normal hale dönmüş ve gözlerindeki ateş sönmüştü.

"Haklısın, yaşlı ihtiyar" dedi Arabacı, Çilek'in başını okşayarak. "Böylesi daha iyi. Sakin ol."

Çilek, dünyada yapılabilecek en doğal şeyi yaptı; çok susamış olduğundan (ona ne şüphe) ağır ağır en yakın gölete yürüdü ve su içebilmek amacıyla içine girdi. Digory hâlâ Cadı'nın topuğunu ve Polly de Digory'nin elini tutuyordu. Arabacı bir eliyle Çilek'e dokunmaktaydı. Andrew Dayı hâlâ bitkin olduğu için az önce Arabacı'nın öbür elini tutmuştu.

"Çabuk" dedi Polly, Digory'ye bakarak, "Yeşiller!"

Böylece, at suyunu içemedi. Onun yerine kendilerini karanlığa gömülürken buldular. Çilek kişniyordu, Andrew Dayı sızlanıyordu. Digory "Şansımız varmış" dedi.

Kısa bir sessizlik oldu. Sonra Polly "Oraya varmış olmamız gerekmiyor mu?" dedi.

"Bir yerlere gelmiş gibiyiz" dedi Digory. "En azından ben sert bir zeminde duruyorum."

"Ya, şimdi anlıyorum ki ben de" dedi Polly. "Fakat neden bu kadar karanlık? Yanlış gölete mi girdik dersin?"

"Belki burası Charn'dır" dedi Digory. "Biz gece yarısı gelmiş olabiliriz."

"Burası Charn değil" dedi Cadı, "burası boş bir dünya. Burası Hiçbir Şey."

Ve gerçekten orası, olağanüstü bir şekilde Hiçbir Şey gibiydi. Hiç yıldız yoktu. O kadar karanlıktı ki birbirlerini göremiyorlardı. Gözlerinizi kapasanız da açsanız da bir fark yoktu. Ayaklarının altında toprak olması muhtemel, ama kesinlikle çim ya da ahşap olmayan, soğuk, düz bir şey vardı. Hava kuru ve soğuktu ve hiç rüzgâr yoktu.

"Kıyamet günüm geldi" dedi Cadı, soğuk sakin bir sesle.

"Of, böyle konuşma" diye mırıldandı Andrew Dayı. "Sevgili genç bayen, lütfen böyle şeyler söylemeyin. Her şey o kadar kötü olamaz. Ee... Arabacı, yanında bir şişe içki yoktur sanırım? Tüm ihtiyacım olan şey bir yudum içki."

"Şimdi zamanı değil" dedi Arabacı güzel ve güvenli sesiyle. "Kimse soğukkanlılığını kaybetmesin. Demek istediğim şu: Kimsenin kemikleri kırıldı mı? Hayır. İşte buna şükretmeliyiz. Karanlıkta o kadar düştükten sonra herkesin beklediğinden çok daha iyi bir durumdayız. Şimdi, çukurlardan birine düştüysek –belki yeni bir metro istasyonudur– birazdan biri gelip bizi çıkarır buradan. Ve eğer öldüysek –ki bu olasılığı reddetmiyorum– eh, denizlerde daha kötü şeylerin olabileceğini ve insanların bazen ölmesi gerektiğini hatırlamalısınız. İnsan günah işlemediyse korkacak hiçbir şey yoktur. Ve bana sorarsanız, zaman geçirmek için yapabileceğimiz en iyi şey bir ilahi söylemektir."

Ve ardından ilahi söylemeye başladı. Ürünlerin "güvenle toplandığından" söz eden bir hasat şükranı ilahisiydi bu. Zamanın başlangıcından bu yana sanki hiçbir şey yeşerip boy atmamış gibi görünen burası için pek de uygun değildi ama en iyi hatırladığı ilahi oydu. Sesi çok güzeldi ve çocuklar da ona katıldılar; çok neşeliydi. Andrew Dayı ve Cadı onlara katılmamıştı.

İlahinin sonuna doğru Digory birinin kolunu çektiğini hissetti; puro, sigara ve iyi giysilerin o bildik kokusundan bunun Andrew Dayı olduğuna karar verdi. Andrew Dayı onu, sezdirmeden diğerlerinden uzaklaştırıyordu. Biraz uzaklaşınca, yaşlı adam ağzını Digory'nin kulağına o kadar yaklaştırdı ki Digory gıdıklandı ve Andrew Dayı fısıldadı:

"Oğlum, şimdi tak şu yüzüğü de gidelim."

Fakat Cadı'nın kulakları çok keskindi. "Aptal" dedi ve atından indi. "İnsanların düşüncelerini okuyabildiğimi ne çabuk unuttun? Bırak çocuğu! Hainliğe teşebbüs edersen şimdiye kadar hiçbir dünyada görülmedik bir intikam alırım senden."

"Ayrıca" dedi Digory, "Polly'yi ve Arabacı'yı ve atı– böyle bir yerde bırakıp gidecek kadar adi bir domuz olduğumu düşünüyorsan yanılıyorsun."

"Sen çok ahlaksız ve küstah bir küçük çocuksun" dedi Andrew Dayı.

"Şşşşşş" dedi Arabacı. Hepsi kulak kesildiler.

Karanlıkta bir şeyler olmaya başlamıştı sonunda. Çok uzaklardan müzikli bir ses geliyordu. Bazen aynı anda her yönden, bazen de yerin derinliklerinden geliyor gibiydi. Belki de toprağın sesiydi; Digory karar veremiyordu. Sözlü değildi; zorlukla işitilen bir melodisi vardı. Fakat, her şeyin ötesinde, duyduğu en güzel

sesti. O kadar güzeldi ki güçlükle dayanabiliyordu. At da beğenmiş görünüyordu; yıllarca çeki atı olduktan sonra, kendini bir tay gibi hissettiği o eski yerde bulmuş; hatırladığı ve sevdiği birinin karşıdan bir avuç şekerle geldiğini görmüş gibi kişnemişti.

"Tanrım!" dedi Arabacı. "Ne güzel değil mi?"

Sonra aynı anda iki olağanüstü şey birden oldu. Birincisi, sese, daha birçok sesin, sayabileceğimizden çok daha fazla sesin katılmasıydı. İlk ses ile harmoni içinde; fakat yüksek oktavdan, soğuk, hüzünlü, gümüşi seslerdi bunlar. İkinci olağanüstü şey ise, karanlık gökyüzünün aniden pırıl pırıl yıldızlarla dolmasıydı. Yaz akşamlarında olduğu gibi, öyle birer birer de çıkmadılar. Ortalık zifiri karanlıkken, bir anda binlerce, ama binlerce ışık noktacığı sıçradı gökyüzüne; yıldızlar, güneş sistemleri ve gezegenler, bizim dünyamızdan görülenlerden çok daha büyük ve parlaktılar. Havada hiç bulut yoktu. Yeni yıldızlarla beraber yeni sesler de şarkı söylüyordu şimdi. Eğer bunları görüp işitseydiniz siz de aynı Digory gibi, yıldızları o ilk derin sesin ortaya çıkarıp şarkı söylettirdiğine kesinlikle emin olurdunuz.

"Ne güzel!" dedi Arabacı. "Eğer böyle şeylerin varlığını bilseydim, yaşamım boyunca daha iyi bir insan olurdum."

Derindeki ses şimdi daha yüksek ve kıvançlıydı. Ancak gökyüzündeki sesler, bir süre ona katıldıktan sonra zayıflamaya başlamıştı. Ve şimdi başka bir olay gerçekleşiyordu.

Uzakta, tan yeri ağarıyordu. Serin ve hafif bir rüzgâr esmeye başladı. Gökyüzü, yalnızca o noktada yavaş yavaş ve düzenli olarak ağarıyordu. Dağların karanlık siluetlerini görebiliyordunuz. Derindeki sesin melodisi sürüyordu.

Az sonra gökyüzü, birbirlerinin yüzünü görmelerine yetecek kadar aydınlanmıştı. Arabacı ve çocukların ağızları açıktı, gözleri parlıyordu; bu sese doyamamışlardı. Sanki onlara bir şeyi hazırlıyormuş gibiydi ses. Andrew Dayı'nın da ağzı açıktı fakat bu, zevkten değildi. Sanki çenesi aniden aşağı düşmüş gibi görünüyordu. Sırtı kamburlaşmıştı ve dizleri titriyordu; o sesi sevmemişti. Ondan uzaklaşabilmek için bir fare deliğine bile girebilirdi. Fakat Cadı, bir şekilde, sanki müziği hepsinden daha iyi anlarmış gibi görünüyordu. Ağzı kapalı, dudakları birbirine yapışmış ve yumrukları sıkılıydı. Şarkı başladığından beri

bu dünyanın kendisininkinden farklı ve daha güçlü bir büyü ile dolu olduğunu hissetmişti. Bundan nefret ediyordu. Müziği durdurabileceğine inansa, bütün bu dünyayı ya da dünyaları paramparça ederdi. Atın kulakları ileriye doğru uzanmış, seğirip duruyordu. Arada bir homurdanıyor ve ayaklarını yere vuruyordu. Artık yaşlı, yorgun bir çeki atı gibi görünmüyordu; babasının savaşlara katıldığına inanabilirdiniz şimdi.

Gökyüzü doğuda beyazdan pembeye, pembeden altın rengine dönüştü. Müzik tüm gökyüzü titreyene dek yükseldikçe yükseldi. İşitilebilecek en güçlü ve en harika ses duyulduğunda, güneş doğdu.

Digory hayatında böyle bir güneş görmemişti. Charn harabeleri üzerindeki güneş yaşlı görünmüştü; bu çok daha gençti. Doğarken zevkten gülümsediğini hayal edebilirdiniz. Ve ışıkları yeryüzünü aydınlattıkça, gezginler ilk kez nasıl bir yerde olduklarını görebiliyorlardı. Geniş ve hızla akan bir nehrin doğuya, güneşe doğru yol aldığı bir vadiydi burası. Güneyde dağlar ve kuzeyde alçak tepeler uzanıyordu. Ancak vadi yalnızca toprak, kaya ve sudan oluşuyordu; ne bir ağaç ne bir çalı ne de bir ot görünüyordu. Toprağın değişik, sıcak, parlak ve canlı renkleri vardı. İnsanı heyecanlandıran renklerdi bunlar, ta ki şarkıcıyı görene kadar; ondan sonra her şeyi unuturdunuz.

Şarkıcı bir Aslan'dı. İri cüsseli, parlak ve kaba tüylü, güneşe doğru dönmüş, ayakta duruyordu. Ağzı şarkı söylerken iyice açılıyordu. Yaklaşık üç yüz metre ilerideydi.

"Burası korkunç bir dünya" dedi Cadı. "Bir an önce uçmalıyız. Büyüyü hazırlayın."

"Sizinle tamamen aynı fikirdeyim bayan" dedi Andrew Dayı. "Berbat bir yer. Tamamen vahşi. Eğer daha genç olsaydım ve bir silahım ol..."

"Silah!" dedi Arabacı. "Onu vurmayı düşünmüyorsun değil mi?"

"Kim düşünür ki?" dedi Polly.

"Büyüyü hazırla yaşlı aptal" dedi Jadis.

"Elbette bayan" dedi Andrew Dayı kurnazca. "İki çocuğun da bana dokunması gerek. Digory hemen eve götüren yüzüğü tak." Cadı'yı almadan oradan uzaklaşmak istiyordu.

"Oo, büyü yüzüklerde demek ki!" diye bağırdı Jadis. Elini, göz açıp kapayıncaya kadar Digory'nin cebine sokabilirdi ancak Digory, Polly'ye yapıştı ve bağırdı:

"Dikkat et. Eğer ikinizden biri bir santim bile yaklaşırsa ikimiz de ortadan kayboluruz ve siz sonsuza kadar burada kalırsınız. Evet, cebimde Polly ile beni eve götürecek bir yüzük var. Ve bakın! Elim hazırda. Uzakta durun. Çok üzgünüm," (Arabacı'ya bakıyordu) "at için de çok üzgünüm, fakat yapabileceğim bir şey yok. Siz, ikinize gelince," (Andrew Dayı ile Cadı'ya bakarak) "ikiniz de büyücüsünüz, beraber yaşamaktan hoşlanmanız gerekir."

"Herkes sesini kessin" dedi Arabacı. "Müziği dinlemek istiyorum."

Çünkü şimdi melodi değişmişti.

9
Narnia'nın Kuruluşu

Aslan, bu bomboş alanda ileri geri yürüyor ve yeni şarkısını söylüyordu. Yıldızları ve güneşi çağırdığı şarkıdan daha yumuşak ve daha oynak bir şarkıydı; nazik ve küçük dalgacıklar gibi bir şarkı. Ve şarkı söyleyip yürüdükçe tüm vadi yeşil otlarla kaplanıyor, Aslan'ın çevresinden, sanki bir havuzdaki dalgacıklar gibi her tarafa yayılıyordu. Otlar küçük tepeciklere bir dalga gibi tırmandı, birkaç dakika sonra da uzaktaki dağların eteklerine ulaştı. Geçen her an, bu genç dünyaya hayat veriyordu. Şimdi hafif rüzgârın otları hışırdattığı duyulmaktaydı. Çok geçmeden, otların yanında başka şeyler de çıktı. Yükseklikler çalılarla kopkoyu kaplandı. Vadinin bazı bölümlerinde, salkım salkım ve dikenli bir şeyler belirdi. Bir tanesi epeyce yakınında belirene kadar Digory bunların ne olduğunu bilmiyordu. Yeşillikle kaplı düzinelerce kolu olan ve kolları iki saniyede bir, birkaç santim büyüyen bir şeydi bu. Digory'nin çevresinde düzinelerce bu şeylerden vardı şimdi. Bunlar kendi boyuna ulaştıklarında ne olduklarını gördü. "Ağaçlar!" diye bağırdı.

Polly'nin sonradan söylediği gibi, rahatsız edici tek şey, bu olayı seyretmek için yalnız bırakılmayışlarıydı. Digory "Ağaçlar!" diye bağırdığında öteye sıçramak zorunda kalmıştı, çünkü Andrew Dayı yaklaşmış ve elini Digory'nin cebine atmak üzereydi. Bunun Andrew Dayı'ya pek yararı olmayacaktı çünkü Digory'nin sağ cebini hedeflemişti ve hâlâ yeşil yüzüklerin "eve götüren" yüzükler olduğunu düşünüyordu. Ancak kuşkusuz, Digory de yüzükleri kaybetmek istemiyordu.

"Dur!" diye bağırdı Cadı. "Geri dur. Hayır, daha geriye. Çocuklara on adımdan fazla yaklaşanın beynini dağıtırım!" Sokak lambasının direğinden söküp aldığı demir çubuğu kaldırmış, fırlatmaya hazırdı. Nedense kimse iyi nişan alacağından kuşku duymuyordu.

"Demek öyle?" dedi. "Çocuklarla kendi dünyana kaçıp beni burada bırakacaktın ha."

Andrew Dayı'nın huysuzluğu sonunda korkusuna üstün geldi ve "Evet bayan, kaçacaktım" dedi. "Ona ne şüphe. Şurası kesin ki kaçmak hakkımdır. Utanmazca, kötü davrandınız bana. Gücüm yettiğince size kibarlık göstermek için elimden geleni yaptım. Peki benim ödülüm ne oldu? Siz hatırı sayılır bir kuyumcuyu soydunuz –kelimeyi tekrar edeyim– soydunuz. Gösterişliliği bir yana, son derece pahalı bir yere yemeğe götürmem için ısrar ettiniz; hem de saatimi ve zincirimi rehin bırakmak zorunda kalmama karşın. (Ve bayan size söylemeliyim ki ailemizde kimse rehincilere uğramak alışkanlığında değildir; kuzenim Edward dışında, o da gönüllü süvari alayındaydı). Hazmedilmesi zor bu yemek sırasında –şu anda bunun kötü etkilerini hissediyorum– konuşmalarınız ve davranışlarınız orada bulunan herkesin pek de hoş olmayan bakışlarına neden oldu. Herkesin önünde rezil olduğumu hissediyorum. Bir daha asla o lokantaya gidemem. Polise saldırdınız. Çaldınız..."

"Of bunları kendine sakla beyefendi, kendine sakla" dedi Arabacı. "Şu anda yapılacak olan şey seyretmek ve dinlemektir, konuşmak değil."

Doğrusu seyredilecek ve dinlenecek çok şey vardı. Digory'nin ilk fark ettiği ağaç şimdi iyice büyümüştü. Bu, dalları onun başının üzerinde hafif hafif sallanan bir kayın ağacıydı. Hava serindi. Papatya ve düğün çiçeklerinin serpildiği bir çimenlikte ayakta duruyorlardı. Biraz ileride, nehrin kenarında söğüt ağaçları büyümekteydi. Öbür taraflarını, orman gülleri, leylak ve kuş üzümü dalları çevreliyordu. At, harika taze çimenleri iştahla yiyordu. Bütün bunlar olurken Aslan şarkı söylüyor, ileri geri ve sağa sola heybetli yürüyüşünü sürdürüyordu. Onları telaşlandıran şey, Aslan'ın her dönüşte kendilerine daha da yaklaşmasıydı. Polly şarkıyı gittikçe daha ilginç bulmaya başlamıştı, çünkü müzik ile olan biten arasındaki ilişkiyi görmeye başladığını düşünüyordu. Yaklaşık yüz metre ilerideki bir bayırın sırtında bir sıra köknar ağacı belirdiğinde, bu olayın Aslan'ın biraz

önce söylediği uzun ve derin notalarla bağlantılı olduğunu hissetmişti. Ve Aslan hızlı ve yüksek notalar serisine atladığında, her yerde aniden beliren çuha çiçeklerine hiç de şaşırmamıştı. Böylece, anlatılamaz bir heyecanla, her şeyin "Aslan'ın kafasından" çıktığı kanısına vardı. Şarkısını dinlediğinizde, yapacağı şeyleri dinliyordunuz, etrafınıza bakındığınızda onları görüyordunuz. Bu o kadar heyecan vericiydi ki korkmaya vakti olmamıştı. Fakat Digory ve Arabacı, Aslan'ın her turunda daha yakına gelmesi nedeniyle endişelerine engel olamıyorlardı.

Andrew Dayı'ya gelince, dişleri takırdıyordu ama dizleri titrediği için kaçamıyordu da. Aniden Cadı cesaretle Aslan'a doğru yürüdü. Aslan yavaş adımlarla şarkısını sürdürerek yaklaşıyordu. Yalnızca on iki metre uzaktaydı. Cadı kolunu kaldırdı ve demir çubuğu Aslan'ın kafasına doğru savurdu.

Hiç kimsenin, özellikle Jadis'in bu uzaklıktan hedefi kaçırması mümkün değildi. Çubuk, Aslan'ın gözlerinin tam ortasına çarptı. Oradan sıçrayıp küt diye çimlere düştü. Aslan hâlâ geliyordu. Yürüyüşü, öncesine göre ne daha yavaş ne de hızlıydı; vurulduğunu bilip bilmediğini bile söylemek mümkün değildi. Yumuşak ayakları ses çıkarmamasına karşın, onların ağırlığı altında yerin sallandığını hissedebiliyordunuz.

Cadı bağırarak kaçtı; kısa sürede ağaçların arasında kaybolmuştu. Andrew Dayı da aynı şeyi yapmak üzere döndü, bir köke takıldı ve nehre dökülen küçük bir dereciğe yüzüstü düştü. Çocuklar kımıldayamıyorlardı. Ne yapmak istediklerinden bile emin değillerdi. Aslan onlara bakmadı bile. Kocaman kırmızı ağzı açıktı ama şarkı söylemek ya da kükremek için değil. O kadar yakınlarından geçti ki yelesine dokunabilirlerdi. Dönüp kendilerine bakacağından çok korkmuşlardı, fakat gariptir ki, bakmasını da istiyorlardı. Sanki görünmez ve koklanmaz birileriydiler. Aslan onları geçip birkaç adım daha gittikten sonra

döndü, yeniden yanlarından geçti ve doğuya doğru yürüyüşüne devam etti.

Andrew Dayı, öksürerek ve anlaşılmaz şeyler söyleyerek ayağa kalktı.

"Digory" dedi, "kadından kurtulduk ve vahşi Aslan da uzaklaştı. Elini ver ve yüzüğünü tak hemen."

"Yaklaşma" dedi Digory, ondan uzaklaşarak. "Onun uzağında dur Polly. Gel buraya yanıma. Seni uyarıyorum Andrew Dayı, bir adım daha atarsan, ortadan kayboluruz."

"Söylediğimi hemen yap, küçük bey" dedi Andrew Dayı. "Sen son derece itaatsiz, kötü davranışlı, küçük bir çocuksun."

"Korkma" dedi Digory. "Biz kalıp ne olacağını görmek istiyoruz. Senin diğer dünyaları tanımak istediğini düşünüyordum. Şimdi burada bulunmaktan hoşlanmıyor musun?"

"Hoşlanmak mı?" diye bağırdı Andrew Dayı. "Halime bak. Bu benim en iyi ceketim ve yeleğimdi." Gerçekten çok kötü görünüyordu şimdi; kuşkusuz ne kadar iyi giyinirseniz giyinin, paramparça olmuş bir arabadan çıktıktan ve çamurlu bir dereye düştükten sonra ancak böyle görünürdünüz. "Buranın çok ilginç bir yer olmadığını söylemiyorum" diye ekledi. "Eğer daha genç olsaydım, belki genç ve hareketli birini buraya getirebilirdim önce. Bu ülkede bir şeyler yapmak mümkün. İklimi hoş. Hiç böyle hava solumamıştım. Eğer şartlar uygun olsaydı inanıyorum ki bana çok iyi gelirdi. Bir silahım olsaydı eğer."

"Silahların canı cehenneme" dedi Arabacı. "Sanırım ben gidip Çilek'i tımar edeceğim. Bu at tanıdığım bazı insanlardan daha akıllı." Çilek'in yanına yürüdü ve seyislerin yaptığı gibi ıslık çalmaya başladı.

"Bu Aslan'ın tabancayla öldürülebileceğine hâlâ inanıyor musun?" diye sordu Digory, "Demir çubuğa pek aldırmadı."

"Cadı'nın hataları olmasına karşın" dedi Andrew Dayı, "yürekli bir kadın, oğlum. Yaptığı şey cesurcaydı." Gerçekten orada olsa, Cadı'nın kendisini yine korkutacağını sanki unutmuş gibi ellerini ovuşturup, parmaklarını çatırdattı.

"Aşağılık bir şeydi yaptığı" dedi Polly. "Aslan ona ne zarar verdi ki?"

"Tanrım! Bu da ne?" dedi Digory. Birkaç metre ötedeki bir şeyi incelemek üzere ileri atıldı. "Polly, ben derim ki" diye bağırdı, "gel ve bak."

Andrew Dayı da Polly ile birlikte geldi, fakat görmek istediği için değil, ço-

cukların yakınında olmak istediğindendi bu; yüzükleri çalma şansı olabilirdi. Ancak Digory'nin neye baktığını görünce o bile ilgilenmeye başladı. Bu, yaklaşık bir metre yüksekliğinde ve onlar seyrederken, oranlı olarak uzayıp kalınlaşan ve aslında ağaçların büyüdüğü gibi büyüyen, lamba direğinin kusursuz, küçük bir modeliydi.

"Canlı bu; yani demek istiyorum ki ışığı yanıyor" dedi Digory. Evet, öyleydi, kuşkusuz güneşin parlaklığı, gölgeniz lambanın ışığı üzerine düşmedikçe görüşü zorlaştırıyordu.

"Olağanüstü, çok olağanüstü" diye mırıldandı Andrew Dayı. "Ben bile böyle bir büyüyü asla düşünmemiştim. Her şeyin, bir lamba direğinin bile canlanıp büyüdüğü bir dünyadayız. Şimdi lamba direğinin ne biçim bir tohumdan büyüdüğünü merak ediyorum."

"Görmüyor musun?" dedi Digory. "Burası demir çubuğun –Cadı'nın lamba direğinden söktüğü çubuk– düştüğü yer. Yere saplanmıştı ve şimdi küçük bir lamba direği olarak yeniden büyüyor." (Fakat o kadar küçük değildi artık; Digory bunu söylerken boyu onunki kadardı).

"Doğru! Harikulade, harikulade" dedi Andrew Dayı, ellerini daha sertçe ovuşturarak. "Ha, ha! Benim büyülerime güldüler. Aptal kız kardeşim benim deli olduğumu sanıyor. Şimdi ne diyeceklerini merak ediyorum. Her yerinde bir şeyin yetiştiği ve yaşam fışkıran bir dünya keşfettim. Kolomb, herkes Kolomb hakkında konuşur. Amerika bunun yanında nedir ki? Bu ülkenin ticari olanakları sınırsız. Eski, hurda demir parçalarını getir buraya, göm ve lokomotif, savaş gemisi ne istersen o olarak büyüsün. Maliyet sıfır ve ben onları İngiltere'de piyasa fiyatına satabilirim. Ve sonra iklim! Kendimi şimdiden olduğumdan çok daha genç hissediyorum. Burayı bir sağlık merkezi olarak işletebilirim. Burada, iyi bir sanatoryum yılda yirmi bin getirebilir. Kuşkusuz sırrımı birkaç kişiye söylemem gerekecek. İlk yapılacak şey şu hayvanı vurmak."

"Aynen Cadı gibisin" dedi Polly. "Bütün düşüncen her şeyi öldürmek."

"Ve bana gelince" diye devam etti Andrew Dayı, mutlu bir rüyadaymış gibi. "Buraya yerleşirsem kim bilir kaç yıl yaşarım? Altmışına basan biri için, hesaba katılması gereken bir şey bu. Bu ülkede bir gün bile yaşlanmazsam pek şaşırmam! Harikulade! Gençlik ülkesi."

"Oh!" diye bağırdı Digory. "Gençlik ülkesi! Gerçekten gençlik ülkesi mi?" Çünkü o anda, Letty Teyze'nin üzümleri getiren kadına söylediklerini hatırlamıştı ve o tatlı umut tüm varlığını kaplamıştı. "Andrew Dayı" dedi, "burada annemi iyi edebilecek bir şey var mı?"

"Sen neden söz ediyorsun?" dedi Andrew Dayı. "Burası eczane değil ki. Fakat söylediğim gibi..."

"Anneme üç kuruşluk bile değer vermiyorsun" dedi Digory hırçın bir sesle. "İlgileneceğini sanmıştım; o benim annem olduğu kadar senin de kız kardeşin. Ama fark etmez. Aslan'a, bana yardım edip edemeyeceğini soracağım." Geriye döndü ve hızlı adımlarla uzaklaştı. Polly bir an bekledikten sonra arkasından koştu.

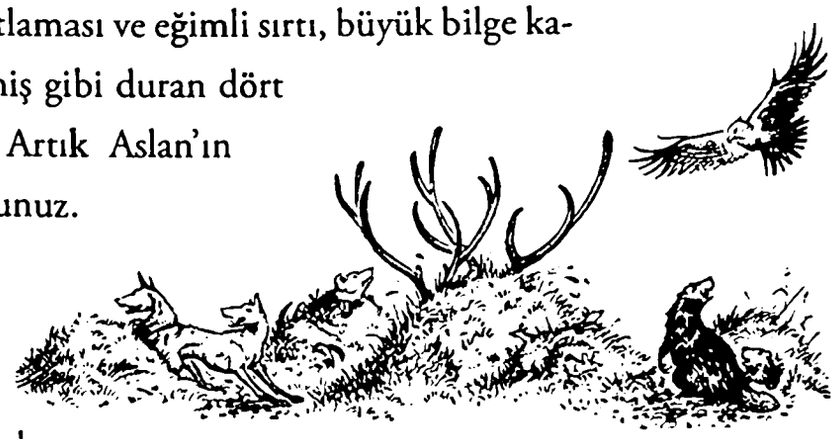
"Hey! Dur! Geri gel! Oğlan delirdi" dedi Andrew Dayı. Çocukları güvenli bir mesafeden izlemeye başladı, çünkü ne yeşil yüzüklerden uzakta kalmak ne de Aslan'ın yakınına gitmek istiyordu.

Digory birkaç dakikada ormanın kıyısına geldi ve orada durdu. Aslan hâlâ şarkı söylüyordu. Fakat şimdi melodi bir kez daha değişmişti. Şimdi daha çok nağme dememiz gereken bir şeye benziyordu fakat aynı zamanda daha da çılgıncaydı. İnsanda koşma, sıçrama ve tırmanma isteği uyandırıyordu. Haykırmaya zorluyordu. Diğer insanlara doğru koşup, ya onları kucaklamaya ya da kavga etmeye kışkırtıyordu. Digory'yi ateş basmıştı, yüzü kıpkırmızıydı. Şarkı Andrew Dayı'yı da biraz etkilemişti, çünkü Digory onun "Yürekli bir kadın, bayım. Mizacına acıyorum ama mükemmel bir kadın, mizacına karşın mükemmel bir kadın" dediğini duymuştu. Fakat şarkının insanlar üzerindeki etkisi, çevreye etkisine oranla bir hiçti.

Çimenlik bir alanın bir tencere su gibi kaynadığını düşünebiliyor musunuz? Çünkü bu, olanların gerçekten en iyi tarifidir. Her yönde tümsekler belirmekteydi. Hepsi değişik büyüklükteydiler: Bazıları köstebek tepecikleri kadar bile değilken, bazıları bir el arabası kadardı ve iki tanesi de bir kulübe büyüklüğündeydi. Tümsekler, patlayana kadar kabarıp büyüdüler ve tepelerinden toprak fışkırdı, sonra her tümsekten dışarıya bir hayvan çıktı. Köstebekler, aynı İngiltere'deki köstebekler gibi çıktılar. Köpekler, başları görünür görünmez havlıyor ve çitin arasındaki dar bir delikten geçerken görebileceğiniz gibi, çabalayarak çıkıyorlardı. Seyretmesi en tuhaf olan

geyiklerdi, çünkü doğal olarak boynuzları, baş ve gövdelerinden çok daha önce ortaya çıkıyordu. Digory ilk önce bunların ağaç olduklarını sanmıştı. Nehrin yakınlarında yeryüzüne çıkan kurbağalar, cup cup sesleri ve gürültülü vıraklamalarıyla dosdoğru nehre dalıyorlardı. Panterler, leoparlar ve benzer hayvanlar arka ayaklarındaki toprağı temizlemek için hemen yere oturmuş ve sonra da ön pençelerini bilemek için ağaçları tırmalamışlardı. Ağaçlardan yüzlerce kuş havalandı. Kelebekler uçuşuyordu. Arılar sanki kaybedecek bir saniyeleri bile yokmuş gibi çiçekten çiçeğe uçmaya başladılar. Fakat en harika an, en büyük tümseğin küçük bir deprem oluyormuşçasına çatlaması ve eğimli sırtı, büyük bilge kafası ve sanki bol pantolon giymiş gibi duran dört bacağıyla filin görünmesiydi. Artık Aslan'ın şarkısını güçlükle işitebiliyordunuz. Her taraftan gıdaklayan, kuş ve horoz gibi öten, anıran, kişneyen, uluyan, havlayan, meleyen, böğüren sesler geliyordu.

Digory, Aslan'ı artık işitememesine karşın, görebiliyordu. O kadar büyük ve parlaktı ki, gözlerini ondan ayıramıyordu. Diğer hayvanlar ondan korkmuş görünmüyorlardı. Tam o anda Digory arkasından nal sesleri duydu ve bir saniye sonra yaşlı çeki atı koşarak yanından geçip diğer hayvanlara katıldı. (Hava Andrew Dayı gibi onun da hoşuna gitmişti anlaşılan. Zavallı, Londra'da olduğu gibi, yaşlı bir köle gibi görünmüyordu artık; şaha kalkıyor ve başını dik tutuyordu.) Ve şimdi ilk kez, Aslan sessizdi. Hayvanların arasında ileri geri yürüyordu. Arada sırada içlerinden ikisine (hayvanlar hep ikişer ikişer duruyorlardı) yaklaşıp burnunu onlarınkine dokunduruyordu. Kunduzlar arasından iki kunduza, leoparlar arasından iki leopara, geyikler arasından bir dişi ve bir erkek geyiğe dokunup gerisine ilişmiyordu. Bazı cins hayvanların hiçbirine dokunmadı. Fakat dokunduğu çiftler hemen kendi cinslerini terk edip onu takip ediyorlardı. Dokunmadığı diğer hayvanlar uzaklaşmaya başladılar. Sesleri yavaş yavaş uzaklaşıp kayboldu. Geride kalan seçilmiş hayvanlar şimdi tamamen sessizdiler ve gözleri dikkatle Aslan'a dikilmişti. Kediye benzer olanlar nadiren kuyruklarını titretiyorlardı ama bunun dışında her şey hareketsizdi.

O gün ilk defa, akan suyun sesi dışında, tam bir sessizlik kaplamıştı ortalığı. Digory'nin kalbi delicesine çarpıyordu; çok ciddi bir şeyin olacağını seziyordu. Annesini unutmamıştı, fakat çok iyi biliyordu ki onun için bile, böyle bir ânı kesintiye uğratamazdı.

Gözlerini hiç kırpmayan Aslan, sanki onları mahvedecekmiş gibi sert bir ifadeyle baktı. Ve yavaş yavaş hayvanlar değişmeye başladı. En küçükleri –tavşanlar, köstebekler ve bunun gibileri– epeyce daha büyüdüler. Çok büyükleri –filler de fark ediliyordu– biraz küçüldüler. Hayvanların birçoğu arka ayakları üzerine oturmuştu. Çoğunluğu sanki iyi anlamak istermiş gibi, başlarını bir yana yatırmıştı. Aslan ağzını açtı fakat hiçbir ses çıkmadı ağzından; derin ve sıcak bir nefes veriyordu; sanki rüzgâr bir sıra ağacı sallarmışçasına, bütün hayvanlar sallanıyormuş gibi göründü. Başlarının üzerinde, onları saklayan mavi gökyüzünün örtüsü arkasından, yıldızlar şarkı söylemeye başladılar yine; saf, duygusuz ve zor bir şarkı. Sonra ateş gibi bir parıltı görüldü (ama kimseyi yakmadı), gökyüzünden mi Aslan'dan mı geldiği anlaşılamadı. Çocuklar iliklerine kadar ürperdiler ve o güne kadar duydukları en derin ve vahşi sesin:

"Narnia, Narnia, Narnia, uyan! Sev. Düşün. Konuş. Yürüyen ağaç ol. Konuşan hayvan ol. Kutsal su ol" dediğini duydular.

10
İlk Şaka ve Diğer Sorunlar

Konuşan elbette Aslan'dı. Çocuklar uzun süreden beri onun konuşabileceğine inanıyorlardı ama söylediklerinin hoşluğu karşısında müthiş bir şaşkınlığa düşmüşlerdi.

Ağaçların arasından vahşi insanlar çıktı, ormanın tanrı ve tanrıçaları; faunlar*, cüceler ve satirler**. Nehirden, su perileriyle birlikte Nehir Tanrısı yükseldi. Ve tüm bunlar ve tüm hayvanlar ve kuşlar, kalın ya da ince, alçak ya da yüksek, değişik sesleriyle cevapladılar:

"Yaşasın Aslan. Seni duyduk ve itaat ediyoruz. Uyandık. Seviyoruz. Düşünüyoruz. Konuşuyoruz. Biliyoruz."

"Fakat lütfen, biz pek bir şey bilmiyoruz henüz" dedi horultulu ve burundan gelen bir ses. Bu gerçekten çocukları yerinden sıçrattı, çünkü konuşan Arabacı'nın atıydı.

"Sevimli ihtiyar Çilek" dedi Polly. "Konuşan Hayvan olarak seçilenlerden biri olmasına çok sevindim." O anda çocukların arkasında durmakta olan Arabacı "Hey güzel Tanrım! Gerçi her zaman bu atın çok akıllı olduğunu söylemişimdir ya" dedi.

"Yaratıklar, sizlere hayat veriyorum" dedi Aslan güçlü ve mutlu bir sesle. "Bu Narnia ülkesini sonsuza kadar size veriyorum. Size ormanları, meyveleri

---

* Keçi ayaklı, insan vücutlu mitolojik yaratık.

** Belden aşağısı keçi vücudu, belden yukarısı insan vücudu olan mitolojik yaratık.

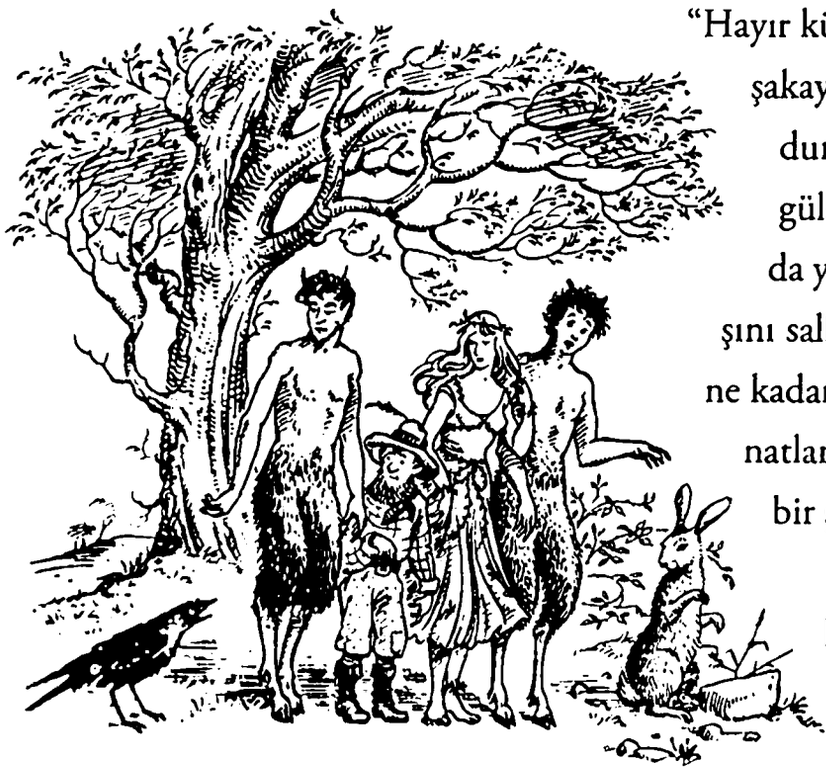
ve nehirleri veriyorum. Yıldızları ve kendimi veriyorum. Seçmediğim, Konuşmayan Hayvanlar da sizindir. Onlara iyi davranın ve hepsini bağrınıza basın ama onların yolundan gitmeyin ki Konuşan Hayvan olmanız bir gün sona ermesin. Çünkü siz onların soyundan geldiniz ve onlara dönebilirsiniz. Bunu yapmayın."

"Hayır, Aslan! Dönmeyeceğiz, dönmeyeceğiz" dedi hepsi. Fakat hepsinin sustuğu bir anda küçük şakacı bir karga, yüksek sesle "Hiç korkun olmasın" dedi. Böylece karganın sözleri, bu ölüm sessizliğinde çok net bir şekilde duyulmuştu; belki siz bunun –diyelim bir partide– ne kadar kötü olabileceğini biliyorsunuzdur. Karga öylesine utanmıştı ki uyurken yaptığı gibi, başını kanadının altına sakladı. Ve diğer bütün hayvanlar, onların gülme biçimleri olan ve bizim dünyamızda hiç işitilmemiş, değişik ve tuhaf sesler çıkarmaya başladılar. Başlangıçta utangaçtılar ama Aslan dedi ki:

"Yaratıklar, gülün ve korkmayın. Artık dilsiz ve akılsız olmadığınıza göre sürekli ciddi olmanıza gerek yok. Çünkü adalet gibi, şakalar da ifade yoluyla gelir."

Böylece bütün hayvanlar kendilerini koyuverdi. Öylesine bir şenlikti ki bu, karga bile yeniden cesaretini toplayıp, çeki atının başına, kulaklarının arasına tünedi ve kanatlarını çırparak dedi ki:

"Aslan, Aslan! İlk şakayı ben mi yaptım? İlk şakayı benim yaptığım bundan böyle herkese söylenecek mi?"

"Hayır küçük dostum" dedi Aslan. "Sen ilk şakayı yapmadın, kendin ilk şaka oldun." O zaman herkes daha da çok güldü, fakat karga alınmamıştı ve o da yüksek sesle gülüyordu, ta ki at başını sallayınca, dengesini kaybedip düşene kadar. Ancak yere çarpmadan önce kanatlarını hatırladı (kanatları hâlâ yeni bir şeydi onun için).

"Ve şimdi" dedi Aslan, "Narnia kuruldu. Yapacağımız ilk şey güvenliğimizi düşünmek olmalı.

Bazılarınızı meclisime çağıracağım.

Buraya yanıma gelin, sen Baş Cüce ve sen Nehir Tanrısı, sen Meşe ve erkek Baykuş ve Kuzgunlar ikiniz birden ve erkek Fil. Birlikte konuşmalıyız. Çünkü dünyamız kurulalı beş saat bile olmamasına karşın, şimdiden içimize bir şeytan girdi."

Adları söylenen yaratıklar öne çıktı ve Aslan onlarla beraber doğuya doğru yöneldi. Diğerleri aralarında konuşmaya başladılar: "Dünyaya neyin girdiğini söyledi?.. Bir şey Tan...Tan da ne? Hayır Tan demedi, Şan dedi... O da ne acaba?"

"Buraya bak" dedi Digory Polly'ye, "Onun –Aslan'm– arkasından gitmeliyim. Onunla konuşmam gerek."

"Konuşabileceğimizi sanıyor musun? Ben cesaret edemem."

"Etmem gerek" dedi Digory. "Bu annemle ilgili. Onu iyi edecek şeyi verebilecek bir kişi varsa, o da Aslan.'

"Ben de seninle geleceğim" dedi Arabacı. "Onun görünüşünü beğeniyorum. Diğer hayvanların da bize saldıracağını sanmıyorum. Ve yaşlı Çilek'le de birkaç laf etmek istiyorum."

Böylece üçü birlikte –olabildiğince– cesaretle hayvanlar meclisine doğru yürümeye başladılar. Yaratıklar birbirleriyle konuşup tanışmakla o kadar meşguldüler ki ne üç insanı çok yakınlarına gelinceye kadar fark ettiler ne de epey ötede düğmeli çizmeleriyle titreyerek dikilen ve (zayıf bir sesle) bağıran Andrew Dayı'yı işittiler.

"Digory! Geri dön! Hemen geriye dön diyorum. Bir adım bile ileri gitmeni yasaklıyorum."

Sonunda hayvanların arasına girdiklerinde hepsi konuşmayı bıraktı ve onlara baktı.

"Hey!" dedi erkek Kunduz sonunda, "Aslan'ın adına, bunlar da ne?"

"Lütfen" diye başladı Digory kısık bir sesle, fakat bir Tavşan, "Bunlar bir tür büyük marul, benim fikrim bu" dedi.

"Hayır değiliz, gerçekten değiliz" dedi Polly telaşla. "Tadımız hiç de güzel değildir."

"İşte!" dedi Köstebek. "Konuşabiliyorlar. Marulların konuştuğunu kim duymuş ki?"

"Belki de İkinci Şaka bunlar" dedi karga imayla.

Yüzünü temizleyen bir Panter bir an yalanmayı bıraktı. "Eğer bunlar İkinci Şaka'ysa, hiç de birincisi kadar iyi değil. En azından ben gülünç bir yanlarını görmüyorum" dedi. Sonra esneyerek temizliğine devam etti.

"Of, lütfen" dedi Digory. "Çok acelem var. Aslan'ı görmek istiyorum." Bu süre boyunca Arabacı, Çilek'in bakışlarını yakalamaya çalışıyordu. Sonunda başardı. "Çilek, eski dostum" dedi. "Beni tanıyorsun. Orada durup beni tanımadığını söyleme."

"Bu şey neden bahsediyor, At?" dedi çeşitli sesler.

"Aaaa" dedi Çilek yavaşça. "Kesin olarak bilmiyorum, sanırım çoğunluğumuz pek bir şey bilmiyoruz henüz. Fakat daha önce bunun gibi bir şey gördüğümü hissediyorum. Aslan birkaç dakika önce hepimizi uyandırmadan önce başka bir yerde yaşadığımı –ya da başka bir şey olduğumu– sanıyorum. Her şey karmakarışık. Bir rüya gibi. Fakat rüyada bu üçüne benzeyen şeyler vardı."

"Ne?" dedi Arabacı. "Beni tanımıyor musun? Kendini iyi hissetmediğin akşamlarda sana sıcak lapa getiren beni? Seni gerektiği gibi tımar eden beni? Soğukta duruyorsan üstünü örtmeyi hiç unutmayan beni? Bunu senden beklemezdim Çilek."

"Hatırlamaya başlıyorum" dedi At, düşünceli bir şekilde. "Evet. Düşüneyim şimdi, düşüneyim. Evet, sen arkama çirkin, siyah bir şey bağlardın ve sonra koşmam için beni kırbaçlardın. Ne kadar hızlı koşarsam koşayım bu siyah şey hep tangır tungur arkamdan gelirdi."

"Yaşamımızı kazanmak zorundaydık, biliyorsun!" dedi Arabacı. "Benimkini olduğu kadar seninkini de. Eğer iş ve kırbaç olmasaydı ne dam ne saman ne lapa ne de yulaf olurdu. Gücüm yettiği zaman sana yulaf yedirdiğimi kimse inkâr edemez."

"Yulaf?" dedi at, kulaklarını dikerek. "Evet, bunun hakkında bir şeyler hatırlı-

yorum. Evet, gittikçe daha fazla hatırlıyorum. Sen her zaman arkada bir yerlerde otururdun ve ben o siyah şeyi ve seni çekerek önden koşardım. Bütün işi benim yaptığımı biliyorum."

"Yazları, evet, haklısın" dedi Arabacı. "Senin işin sıcaktaydı ama benim oturağım serindeydi. Kıştan ne haber yaşlı oğlan, sen kendini sıcacık tutarken, benim ayaklarım arabanın tepesinde buz tutardı ve burnum rüzgâr tarafından koparılmış gibi acırdı ve ellerim o kadar uyuşurdu ki dizginleri zorlukla tutabilirdim."

"Zor ve zalim bir ülkeydi" dedi Çilek. "Hiç ot yoktu. Hep taşlık."

"Çok doğru dostum, çok doğru" dedi Arabacı. "Zor bir dünyaydı o. Parke taşlarının atlar için iyi olmadığını her zaman söylemişimdir. Orası Londra'ydı. Ben de orayı senin sevdiğinden fazla sevmezdim. Sen bir taşra atıydın ve ben de bir taşra insanı. Memlekette, koroda şarkı söylerdim ben. Fakat bana uygun bir yaşam yoktu orada."

"Of, lütfen lütfen" dedi Digory. "Gidebilir miyiz? Aslan gittikçe uzaklaşıyor. Ve ben onunla mutlaka konuşmak istiyorum."

"Bana bak Çilek" dedi Arabacı. "Bu genç centilmenin kafasında Aslan'la konuşmak istediği bir şey var; farz et ki sırtına binmesine razı oldun (eminim buna çok memnun olacaktır) ve onu Aslan'ın olduğu yere götürdün. Ben ve küçük kız da sizi takip ederiz."

"Binmek mi?" dedi Çilek. "Oh, şimdi hatırlıyorum. Bu, benim sırtıma oturması demek. Uzun zaman önce bunu yapan, sizin gibi iki ayaklı, küçük birini hatırlıyorum. Bana verdiği küçük, sert ve beyaz, küp şeklinde parçacıklar vardı. Tatları nefisti; of harika, ottan daha tatlı."

"Hah, bu şeker olmalı" dedi Arabacı.

"Lütfen Çilek" diye yalvardı Digory, "Binmeme izin ver ve beni Aslan'a götür."

"Eh, bir zararı olmaz" dedi At. "Hele bir kereliğinden. Atla bakalım."

"Güzelim Çilek" dedi Arabacı. "Haydi ufaklık, seni kaldırayım." Az sonra Digory, Çilek'in sırtındaydı ve oldukça da rahattı, çünkü daha önceleri kendi atına eğersiz binmişti.

"Haydi Çilek" dedi.

"Sanırım, o beyaz şeyden yoktur yanında tesadüfen, değil mi?" dedi at.

"Korkarım yok!" dedi Digory.

"Eh, yapılacak bir şey yok" dedi Çilek ve koşmaya başladı.

O anda, etrafı koklayıp, bakınmakta olan iri bir Buldog dedi ki:

"Bakın. Bu garip yaratıklardan bir tane daha var; orada, nehrin yanında, ağaçların altında."

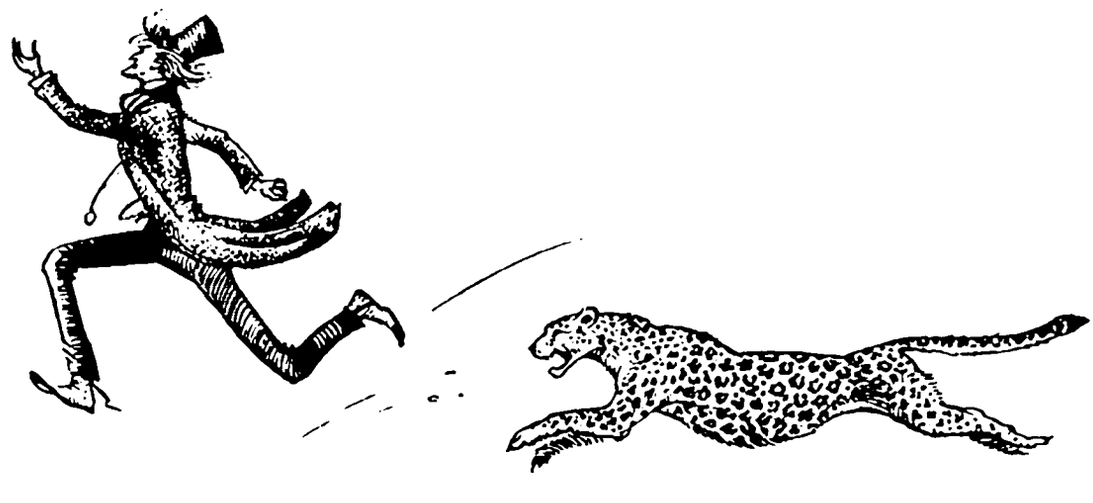
O zaman bütün hayvanlar, orman gülleri arasında hareketsiz dikilen ve fark edilmeyeceğini uman Andrew Dayı'ya baktılar.

"Haydi!" dedi birkaçı. "Gidip bakalım." Böylece Çilek, Digory ile bir yöne doğru tırıs giderken (Polly ile Arabacı da onları yaya olarak takip ediyordu) yaratıkların birçoğu havlamalar, homurtular, hırıltılar ve ilgilerini gösteren değişik seslerle, Andrew Dayı'nın olduğu yöne doğru koşmaya başladılar.

Şimdi geriye dönüp, bütün bu olayların Andrew Dayı'nın bakış açısından nasıl göründüğünü açıklamalıyız. Yaşananlar, çocuklar ve Arabacı'da oluşan izlenimi bırakmamıştı onun üzerinde. Çünkü işittikleriniz ve duyduklarınız, nerede durduğunuza bağlı olduğu kadar, nasıl bir insan olduğunuza da bağlıdır.

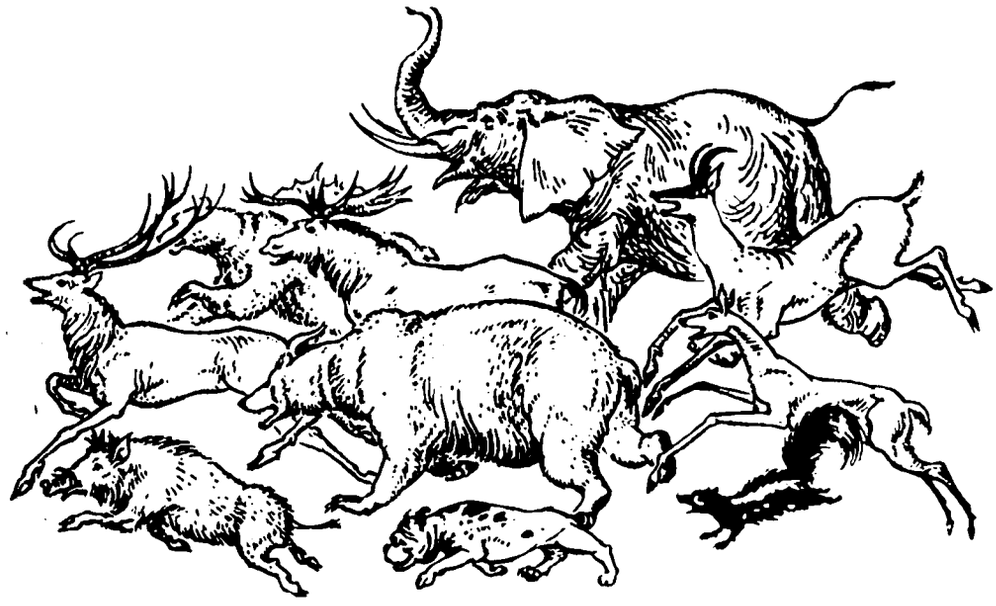
Hayvanların ortaya çıktığı ilk andan itibaren Andrew Dayı yavaş yavaş çalılıklara doğru gerilemişti. Dikkatle onları seyretmekteydi elbette, fakat onların ne yapacaklarıyla gerçekten ilgilendiğinden değil, saldırıp saldırmayacaklarını öğrenmek istediği için böyle davranıyordu. Cadı gibi onun da, müthiş bir pratik zekâsı vardı. Ancak Aslan'ın her tür hayvandan bir çift seçtiğini fark etmemişti. Bütün gördüğü ya da gördüğünü düşündüğü şey, bir sürü tehlikeli ve vahşi hayvanın amaçsızca ortalıkta dolaştığıydı. Ve diğer hayvanların bu büyük Aslan'dan neden kaçmadıklarını da merak edip duruyordu.

O büyük an gelip de Hayvanlar konuştuğunda, ilginç bir nedenle, bunun önemini hiç anlayamadı. Aslan uzun zaman önce, ortalık hâlâ karanlıkken ilk kez şarkı söylemeye başladığında, duyduğu sesin bir şarkı olduğunu anlamış ve

hiç sevmemişti. Ses, aklına getirmek istemediği şeyleri düşünüp hissetmesine neden olmuştu. Sonra güneş doğup da şarkı söyleyenin bir aslan olduğunu gördüğünde ("*sadece* bir aslan" demişti kendi kendine) Aslan'ın şarkı söylemediğine ve aslında hiç söylememiş olduğuna, bizim dünyamızda, hayvanat bahçelerindeki aslanlar gibi yalnızca kükrediğine kendini inandırmaya çalıştı. "Elbette gerçekten şarkı söylüyor olamaz" diye düşündü, "hayal görmüş olmalıyım. Sinirlerime hâkim olamadım. Kim bir aslanın şarkı söylediğini duymuş ki?" Aslan'ın şarkısı uzadığı ve güzelleştiği oranda Andrew Dayı kendini, kükremeden başka bir şey duymadığına inandırmaya çalıştı. Olduğundan daha da aptal olmaya çalışmanın sonucu, genellikle bunda başarılı olmaktır. Andrew Dayı bunu başardı. Kısa bir süre sonra kükremeden başka bir şey duymaz oldu. İsteseydi bile başka bir şey duyamazdı. Ve sonunda Aslan konuşup "Narnia uyan" dediğinde o söz değil, yalnızca bir hırıltı işitmişti. Hayvanlar cevap verdiğinde de sadece havlama, hırlama, uluma ve inleme sesleri duymuştu. Ve güldüklerinde ise –eh, tahmin edersiniz artık– bu, şimdiye kadar tanık olduğu şeylerin en kötüsüydü Andrew Dayı için. Hayatında böylesine aç ve öfkeli hayvanların korkunç ve kana susamış patırtısını hiç duymamıştı. Sonra tüm öfke ve korkusuyla, üç kişinin hayvanlarla konuşmak üzere ağaçsız alana doğru yürüdüklerini gördü.

"Aptallar!" dedi kendi kendine. "Şimdi o hayvanlar çocuklarla beraber yüzükleri de yiyecekler ve ben asla eve dönemeyeceğim. Ne kadar bencil bir çocuk şu Digory! Diğerleri de onun kadar kötü. Eğer kendi yaşamlarını mahvetmek istiyorlarsa bu onların bileceği bir şey. Ama ya *benimki*? Bunu düşünüyor gibi görünmüyorlar. Kimse *beni* düşünmüyor."

Sonunda bütün hayvanlar ona doğru koşmaya başladığında, dönerek can havliyle kaçmaya başladı. Şimdi herkes bu genç dünyanın havasının yaşlı centilmene ne kadar iyi geldiğini görebilirdi. Londra'dayken koşamayacak kadar yaşlıydı, şimdi ise İngiltere'de herhangi bir hazırlık okulundaki yüz metre yarışını kesinlikle kazanacak hızda koşuyordu. Redingotunun uçuşan kuyrukları harika bir görüntü oluşturmaktaydı. Fakat kuşkusuz kaçması boşunaydı. Ardına düşen hayvanların birçoğu ondan daha hızlıydı; bu, yaşamlarında yaptıkları ilk koşuydu ve hepsi yeni kaslarını kullanmaya can atıyordu. "Peşinden! Peşinden!" diye bağırdılar. "Belki o şey Tan'ın ta kendisi. Haydi! Koşun! Önünü kesin! Etrafını sarın! Gelin! Hurraaa!"

Birkaç dakika içinde bazı hayvanlar Andrew Dayı'nın önüne geçmişti. Yan yana dizilerek yolunu kestiler. Diğerleri de arka tarafı kapamışlardı. Andrew Dayı tam bir çaresizlik içindeydi. Geyiklerin uzun boynuzları ve bir filin kocaman yüzü, boyundan çok yüksekteydi. Ağır ve ciddi görünen ayılar ve yaban domuzları arkasından homurdanıyorlardı. Soğukkanlı leoparlar ve alaycı yüzleriyle panterler (Andrew Dayı böyle düşünüyordu) ona bakıyor ve kuyruklarını sallıyorlardı. Fakat ona en çarpıcı gelen şey hemen hepsinin ağızlarının açık oluşuydu. Gerçekte hayvanlar, ağızlarını solumak için açmışlardı, Andrew Dayı ise kendisini yemek istediklerini sanıyordu.

Andrew Dayı sağa sola sallanıyor, titreyip duruyordu. En iyi anında bile onlardan korktuğu için hayvanları hiç sevmezdi. Kuşkusuz yıllardır hayvanlar üzerinde zalim deneyler yapması, onlardan daha fazla nefret etmesine ve korkmasına neden olmuştu.

"Evet bayım" dedi Buldog, iş insanı edasıyla, "siz hayvan mı, bitki mi, yoksa mineral misiniz?" Gerçekte dediği buydu ama Andrew Dayı'nın duyduğu şuydu: "Hırrrrrrarrrrr!"

11
Digory ve Dayısı Tehlikede

Andrew Dayı'nın, iki çocuk ve Arabacı ile aynı türden bir yaratık olduğunu ilk anda görmedikleri için hayvanların çok aptal olduklarını düşünebilirsiniz. Fakat onların giysiler hakkında bir şey bilmediklerini hatırlamalısınız. Hayvanlar, Polly'nin giysisini, Digory'nin Norfolk takım elbisesini ve Arabacı'nın melon şapkasını, kendi postları ve tüyleri gibi, onların vücutlarının bir parçası sanıyorlardı. Eğer Çilek bilmese ve onlarla konuşmuş olmasalar, bu üçünün aynı cinsten olduklarını bile anlamayacaklardı. Ancak Andrew Dayı'nın boyu çocuklardan oldukça uzundu ve Arabacı'dan da epeyce zayıftı. Beyaz yeleği dışında (artık pek beyaz değildi) siyahlar içindeydi. Kırlaşmış ve taranmamış saçları (şimdi gerçekten karmakarışıktı) diğer üç insanda gördükleri hiçbir şeye benzemiyordu. En kötüsü de, konuşamıyor gibi gözüküyordu. O nedenle şaşırmış olmaları doğaldı.

Konuşmayı denemişti. Buldog onunla konuştuğunda (ya da onun sandığı gibi önce homurdanıp sonra da hırladığında) titreyen ellerini uzatmış ve nefes nefese "İyi köpekçik" sonra da "zavallı iyi köpek" demişti. Fakat hayvanlar onu, onun hayvanları anladığından daha fazla anlamıyorlardı. Hiçbir kelimeyi işitmemişlerdi, sadece zayıf, cızırdayan bir ses duymuşlardı. Belki duymadıkları da iyi olmuştu, çünkü benim bildiğim hiçbir köpek, özellikle de Narnialı Konuşan Köpek, "İyi Köpek" diye çağrılmayı, sizin "Küçüğüm" diye çağrılmayı sevmenizden daha fazla sevmez.

Sonunda Andrew Dayı bayılarak ölü gibi yere düştü.

"İşte!" dedi Yaban Domuzu, "Sadece bir ağaçmış. Zaten başından beri öyle düşünmüştüm." (Hiç kimsenin bayılıp düştüğünü görmediklerini hatırlayın.)

Andrew Dayı'nın her tarafını koklamakta olan Buldog başını kaldırıp, "Bu bir hayvan. Kesinlikle bir hayvan. Ve muhtemelen diğer üçüyle aynı türden" dedi.

"Bana öyle görünmüyor" dedi ayılardan biri. "Hayvanlar onun gibi yere düşmezler. Bizler hayvanız ve onun gibi düşüvermiyoruz. Biz ayakta dururuz. Bak böyle." Arka ayaklarının üzerine dikildi, bir geri adım attı ve bir dala takılarak sırtüstü yuvarlandı.

"Üçüncü Şaka, Üçüncü Şaka, Üçüncü Şaka!" dedi Karga büyük bir heyecanla.

"Ben hâlâ bir ağaç olduğunu düşünüyorum" dedi Yaban Domuzu.

"Eğer ağaçsa" dedi ayılardan biri, "arı yuvası olabilir üzerinde."

"Eminim ağaç değil" dedi Porsuk. "Düşmeden önce konuşmaya çalıştığı kanısındayım."

"O sadece dalların arasındaki rüzgârın sesiydi" dedi Yaban Domuzu.

"Eminim" dedi Karga, Porsuk'a "onun bir *konuşan* hayvan olduğunu söylemek istemiyorsun. Hiçbir söz etmedi ki."

"Ama yine de biliyorsun ki" dedi Fil (Dişi Fil kuşkusuz. Hatırlayacağınız gibi kocası, Aslan'la beraber gitmişti). "Ama yine de biliyorsun ki bir tür hayvan olabilir. Ucundaki o beyazımsı yumru bir çeşit yüz olamaz mı? Ve o delikler gözleri

ve ağzı olamaz mı? Burnu yok elbette. Ama yine de –ehem– dar kafalı olmamalı. Çok azımız, gerçekten burun denilebilecek şeye sahip." Hoş görülebilecek bir gururla hortumuna göz attı.

"Bu sözlere şiddetle itiraz ediyorum" dedi Buldog.

"Fil biraz haklı" dedi Tapir.

"Size ne olduğunu söyleyeyim!" dedi Eşek ve parlak fikrini açıkladı: "Belki de konuşabileceğini sanan, konuşamayan bir hayvandır."

"Ayağa kaldırabilir miyiz acaba?" dedi Fil düşünceli bir şekilde. Andrew Dayı'yı hortumuyla özenle tutup doğrulttu. Ne var ki baş aşağı doğrultmuştu ve Andrew Dayı'nın cebinden iki yarım lira, üç şilin ve bir de altı peni düştü. Elbette bunun yararı olmadı. Andrew Dayı yeniden düşüp yere serildi sadece.

"İşte!" dedi birkaçı, "Bu bir hayvan olamaz. Canlı değil ki."

"Size söylüyorum, bu bir hayvan" dedi Buldog, "Kendiniz koklayın."

"Koklamak her şey değildir" dedi Fil.

"Neden?" dedi Buldog, "Birisi burnuna güvenemezse nesine güvenebilir ki?"

"Şey, beynine belki" dedi Fil.

"Bu sözlere şiddetle itiraz ediyorum" dedi Buldog.

"Bir şeyler yapmamız gerekiyor" dedi Fil. "Çünkü bu şeytan olabilir ve Aslan'a gösterilmesi gerek. Çoğunluğumuz ne düşünüyor? Bu bir hayvan mı yoksa ağaç türü bir şey mi?"

"Ağaç! Ağaç!" dedi düzinelerce hayvan.

"İyi o zaman" dedi Fil. "Eğer ağaçsa dikilmesi gerekir. Bir çukur kazmamız gerekiyor."

İki köstebek işin bu kısmını hızla hallettiler. Andrew Dayı'nın hangi tarafından toprağa gömüleceği üstüne biraz tartışma çıktı ve o kafaüstü gömülmekten kılpayı kurtuldu. Birçok hayvan bacaklarının onun dalları olduğunu ve bu nedenle gri ve kabarık şeyin (başından bahsediyorlardı) kökleri olması gerektiğini söylemişti. Fakat diğerleri onun çatallı kısmının çamurlu olduğunu ve köklerde olduğu gibi iki yana açıldığını söylediler. Sonunda ayaklarında karar kıldılar. Toprağı sıkıştırdıklarında dizlerinin üzerine kadar gömülmüştü.

"Çok fena solmuş görünüyor" dedi Eşek.

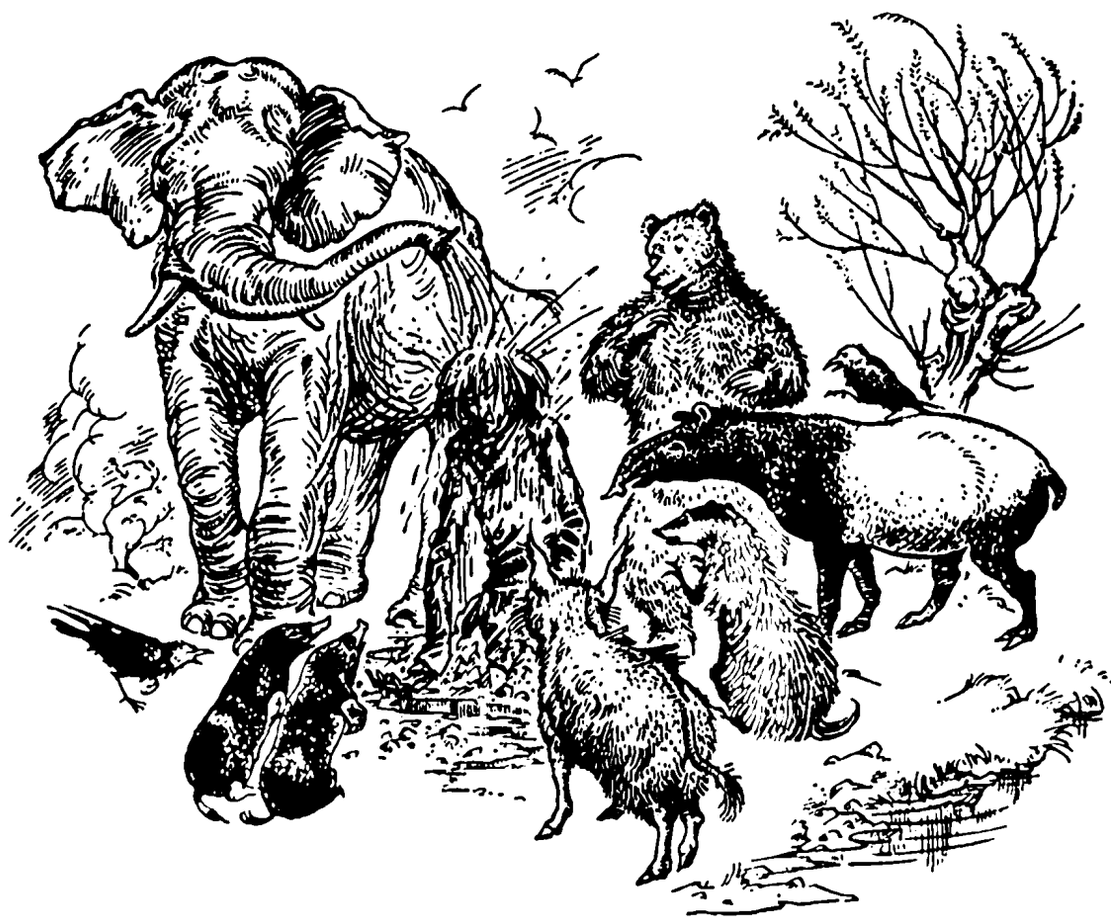
"Elbette, biraz sulanması gerekir" dedi Fil. "Sanırım, *diyebilirim* ki (orada

bulunanların hiçbirini incitmek istemiyordu), belki, *bu tür* bir iş için benimki gibi bir burun..."

"Bu sözlere şiddetle itiraz ediyorum" dedi Buldog. Ancak Fil sessizce nehre yürüdü, hortumunu suyla doldurdu ve Andrew Dayı'yla ilgilenmek üzere geri geldi. Akıllı hayvan, Andrew Dayı'nın tepesinden galonlarca su dökülene kadar aynı işi yapmayı sürdürdü. Sanki giysileriyle banyo yapmışçasına, Andrew Dayı'nın redingotunun eteklerinden sular akıyordu. O ne uyanıştı! Fakat biz onu yaptığı kötülükleri düşünmek üzere (böyle akla uygun şeyler yapma ihtimali varsa) bırakıp daha önemli şeylere bakalım.

Çilek, sırtında Digory ile öbür hayvanların gürültüsü duyulmayıncaya kadar koşturdu. Şimdi Aslan ve seçtiği temsilcilerin oluşturduğu küçük topluluk epeyce yakındaydı. Digory böylesine ciddi bir toplantıyı kesmenin imkânsızlığını biliyordu, ancak bunu yapmasına gerek kalmadı. Aslan'ın bir sözüyle, erkek Fil, Kuzgunlar ve diğerleri kenara çekildi. Digory attan indi ve kendini Aslan'la yüz yüze buldu. Aslan düşündüğünden daha büyük, daha güzel, daha parlak altın renkli ve daha korkunçtu. O büyük gözlerin içine bakmaya cesaret edemedi Digory.

"Lütfen... Bay Aslan... efendim" dedi Digory, "siz... ben... lütfen annemi iyileştirmek için bu ülkenin sihirli meyvelerinden birkaç tane verebilir misiniz?"

Çaresizce Aslan'ın "Evet" diyeceğini umuyor, "Hayır" demesinden fena halde korkuyordu. Fakat Aslan hiçbirini yapmayınca şaşırdı.

"İşte çocuk bu" dedi Aslan, Digory'ye değil de temsilcilerine bakarak. "Onu yapan çocuk bu."

"Eyvah!" diye düşündü Digory, "Ne yaptım acaba?"

"Âdem'in çocuğu" dedi Aslan. "Yeni ülkem Narnia'da şeytani bir Cadı var. Bu iyi hayvanlara onun buraya nasıl geldiğini anlat."

Digory'nin aklından söyleyebileceği düzinelerce şey geçti, fakat gerçeklerden başka hiçbir şeyi söylemeyecek kadar akıllıydı.

"Onu ben getirdim, Aslan" diye cevap verdi alçak bir sesle.

"Ne amaçla?"

"Onu benim dünyamdan kendi dünyasına geri götürmek istemiştim. Kendi yerine geri götürdüğümü sanmıştım."

"O sizin dünyanıza nasıl geldi, Âdem'in oğlu?"

"Bü... büyüyle."

Aslan hiçbir şey söylemedi. Digory yeteri kadar açıklamadığını biliyordu.

"Dayımdı, Aslan" dedi. "Sihirli yüzüklerle bizi dünyamızdan dışarı o gönderdi, en azından önce Polly'yi gönderdiği için ben de gitmek zorunda kaldım, sonra Charn denilen bir yerde Cadı'yla karşılaştık ve o bize tutunarak..."

"Cadı'yla *karşılaştınız* mı?" dedi Aslan, içinde kükreme tehdidi sezilen alçak bir sesle.

"Uyandı" dedi Digory perişan halde. Sonra bembeyaz olarak, "Yani, ben onu uyandırdım. Çünkü çanı çalarsam ne olacağını öğrenmek istemiştim. Polly istemedi. Onun hatası yoktu. Ben... ben onunla boğuştum. Biliyorum yapmamalıydım. Çanın altındaki yazılar beni biraz büyülemişti sanırım."

"Gerçekten büyülenmiş miydin?" dedi Aslan hâlâ alçak sesle ve derinden konuşarak.

"Hayır" dedi Digory. "Şimdi anlıyorum ki büyülenmemiştim. Sadece öyle sanıyordum."

Uzun bir sessizlik oldu. Digory tüm bu süre boyunca 'Her şeyi mahvettim. Annem için hiçbir şey alma şansım yok artık' diye düşünüyordu.

Aslan yeniden konuştuğunda sözleri Digory'ye değildi.

"Dostlarım, görüyorsunuz ki" dedi, "size verdiğim yeni ve temiz dünyaya, yedi saat bile geçmeden şeytani bir güç girdi; Âdem'in bu oğlu tarafından uyandırılıp buraya getirildi." Hayvanlar ve hatta Çilek bile gözlerini Digory'ye çevirdi, öyle ki o anda Digory yer yarılsın da içine girsin istiyordu. "Fakat canınızı sıkmayın" dedi Aslan hâlâ hayvanlara konuşarak. "Bu şeytandan kötülük gelecek ama buna uzun zaman var ve ben kötülüklerin çoğunluğunun bana yönelmesini sağlayacağım. Bu arada buranın yüzyıllarca, mutlu bir dünyada mutlu bir ülke olmasına çalışalım. Ve Âdem'in ırkı bizi incittiğine göre, iyileşmemize de yardım edecek. Siz ikiniz, yaklaşın."

Bu son sözler yeni gelen Polly ve Arabacı'ya söylenmişti. Polly ağzı aralık, gözlerini dört açmış Aslan'a bakıyor ve Arabacı'nın elini sımsıkı tutuyordu. Arabacı, Aslan'a şöyle bir baktı ve kimsenin çıplak görmediği başından melon şapkasını çıkardı. Şapkasız daha genç ve nazik, Londralı bir Arabacı'dan ziyade taşralı biri gibi görünüyordu.

"Oğlum" dedi Aslan, Arabacı'ya, "Ben seni uzun süredir tanıyorum. Sen beni tanıyor musun?"

"Aaaa, hayır efendim" dedi Arabacı. "En azından bildiğimiz anlamda değil. Fakat bir şekilde, eğer serbestçe konuşabilirsem, daha önce karşılaştığımızı hissediyorum."

"Tabii konuşabilirsin" dedi Aslan. "Beni, sandığından daha iyi biliyorsun ve daha iyi tanıyacak kadar yaşayacaksın. Bu ülkeyi nasıl buluyorsun?"

"Çok hoş bir yer efendim" dedi Arabacı.

"Sürekli burada yaşamak ister misin?"

"Eh, efendim anlarsınız ki ben evli bir adamım. Eğer karım burada olsaydı, ikimiz de Londra'ya geri dönmek istemezdik sanırım. İkimiz de gerçekten taşralı insanlarız."

Aslan yelesinin çevrelediği başını kaldırdı, ağzını açtı ve çok yüksek olmayan ancak güçlü, uzun ve tek bir ses çıkardı. Polly bunu işittiğinde yüreği hopladı. Bunun bir çağrı olduğunu ve işiten kim olursa olsun, ona uymak isteyeceğini ve dahası, arada ne kadar çok dünya ya da çağ olursa olsun uyabileceğini adı gibi biliyordu. Böyle olduğu içindir ki, müthiş bir merak içinde olmasına karşın, aniden müşfik ve güvenilir yüzlü genç bir kadının belirip yanında ayakta dur-

ması karşısında ne şaşırdı ne de sarsıldı. Polly onun, Arabacı'nın karısı olduğunu hemen anladı. Bizim dünyamızdan insanı zahmete sokan yüzüklerle değil; bir kuşun yuvasına doğru uçması gibi basit, hızlı ve hoş bir şekilde getirilmişti. Genç kadın, göründüğü kadarıyla bir çamaşır gününün ortasındaydı, çünkü bir önlük giymişti, kolları sıvanmıştı ve ellerinde köpükler vardı. En iyi giysilerini giyecek zamanı olsa da (en güzel şapkasının üzerinde yapma kirazlar vardı) bundan daha hoş görünmezdi.

Kuşkusuz, rüyada olduğunu sanmıştı. Bu nedenle kocasının yanına koşup neler olduğunu sormadı. Rüyada olduğundan o kadar emin değildi belki ama yine de bilinmeyen bir nedenle pek korkmuş görünmüyordu. Sonra, Aslan'a baktı ve o günlerde taşralı kızların hâlâ bildiği küçük bir reverans yaptı. Daha sonra da Arabacı'nın yanma giderek elini tuttu ve etrafına utangaççа bakmaya başladı.

"Çocuklarım" dedi Aslan, gözlerini onlara dikerek. "Sizler Narnia'nın ilk kral ve kraliçesi olacaksınız."

Arabacı ağzını şaşkınlıkla açtı ve karısı kıpkırmızı oldu.

"Sizler bu yaratıklara hükmedecek, onlara isim verecek ve adalet dağıtacaksınız. Düşmanları saldırdığında da onları düşmanlarından koruyacaksınız. Kuşkusuz düşmanlarınız olacaktır, çünkü bu dünyada kötü bir Cadı var."

Arabacı zorlukla iki üç kere yutkunup gırtlağını temizledi.

"Özür dilerim efendim" dedi, "çok teşekkür ederim (benim hanım da teşekkür ediyor) fakat böyle bir işi kaldırabilecek cinsten biri değilim ben. Hiç eğitim görmedim, anlarsınız."

"Eh," dedi Aslan, "bel ve pulluk kullanıp yiyeceğini topraktan çıkartabilir misin?"

"Evet efendim, bu türden işleri biraz yapabilirim; öyle büyütüldüm ben."

"Bu yaratıklara, sizin doğduğunuz dünyadaki dilsiz hayvanlar gibi köle olmadıklarını, konuşan ve özgür

kullar olduklarını hatırdan çıkarmadan, şefkatle ve gerektiği gibi hükmedebilir misin?"

"Bunu anlıyorum efendim" diye cevap verdi Arabacı. "Hepsine eşit davranmaya çalışacağım."

"Çocuklarını ve torunlarını aynı şekilde davranacak biçimde büyütecek misin?"

"Denemek benim elimde efendim. Elimden geleni yaparım, değil mi Nellie?"

"Çocukların ya da diğer yaratıklar arasında kimseyi kayırmayacaksın, ayrıca kimsenin öbürünü aşağılayıp zora koşmasına izin vermeyeceksin değil mi?"

"Bu tür şeylere asla tahammül edemedim efendim ve gerçek de bu. Eğer onları öyle bir durumda yakalarsam, gereğini yaparım" dedi Arabacı (Tüm bu süre boyunca Arabacı'nın konuşması gittikçe yavaşlayıp zenginleşiyordu. Londra'da edindiği keskin ve hızlı konuşma tarzından çok, çocukluğundaki taşralı konuşmasına benziyordu).

"Düşmanlar ülkeye saldırsa (düşmanlarınız olacaktır) ve savaş olsa, saldırırken en önde ve gerilerken en arkada olacak mısın?"

"Şey efendim" dedi Arabacı yavaşça, "denenmeden önce insanları bilmek zordur. Yumuşak başlı biri olduğumun ortaya çıkabileceğini de düşünmek gerek. Yumruk kavgasından başka bir şey bilmem ben. Denerim –yani görevimi yapmayı– denemeyi umuyorum."

"O zaman" dedi Aslan, "kralların yapması gereken her şeyi yapmış olursun. Taç giyme törenini şimdi yapacağız. Sen, çocukların ve torunların kutsanacaksınız ve onların bazıları Narnia'nın kralı, bazıları da güney dağlarının ötesindeki Archenland'in kralı olacak. Ve sen küçük kız (Polly'ye dönerek) hoş geldin. Lanetli Charn'ın harap sarayında heykel galerisindeki kabalığından dolayı oğlanı affettin mi?"

"Evet, Aslan, barıştık" dedi Polly.

"Çok iyi" dedi Aslan. "Ve şimdi Digory'ye gelince..."

12
Çilek'in Macerası

Digory dudaklarını ısırıyordu. Gittikçe daha fazla ikircikleniyordu. Ne olursa olsun ağlamamayı ya da gülünç bir şey yapmamayı umuyordu.

"Âdem'in oğlu" dedi Aslan. "Benim şirin ülkem Narnia'ya doğum gününde yaptığın kötülüğü düzeltmeye hazır mısın?"

"Şey ne yapabileceğimi bilmiyorum" dedi Digory. "Görüyorsun ki Kraliçe kaçtı ve..."

"Sana hazır olup olmadığını sordum" dedi Aslan.

"Evet" dedi Digory. Bir saniye için aklından çılgınca bir fikir geçmişti ve 'Anneme yardım etmeye söz verirsen ben de sana yardım etmeyi denerim' demeyi düşünmüştü, ama Aslan'ın pazarlık edilecek türden bir kişi olmadığını tam zamanında anlamıştı. Ancak "Evet" dediğinde annesini düşünmüştü. Umudunun azalmakta olduğunu hissederek boğazı düğümlendi, gözleri yaşardı ve düşünmeden dedi ki:

"Fakat lütfen, lütfen –sen– annemi iyi edecek bir şey veremez misin?" O âna kadar Aslan'ın kocaman pençeli büyük ayaklarına bakmaktaydı, şimdi kederle başını kaldırıp Aslan'ın yüzüne baktı. Gördüğü, tüm yaşamında gördüklerinden daha şaşırtıcıydı. Çünkü o kahverengi sarı yüz, kendi yüzüne doğru eğilmişti ve gözlerinde iri, parlak gözyaşları vardı. Öyle büyük ve parlak gözyaşlarıydı ki Digory bir an için Aslan'ın, annesinin durumuna kendinden daha çok üzüldüğünü sandı.

"Oğlum, oğlum" dedi Aslan. "Biliyorum. Üzüntümüz büyük. Bunu bu ülkede sadece sen ve ben biliyoruz. Birbirimize nazik davranalım. Fakat ben Narnia'nın geleceğini düşünmek zorundayım. Bu dünyaya getirdiğin Cadı, Narnia'ya yeniden gelecek; er ya da geç. Narnia'ya, onun yaklaşmaya cesaret edemeyeceği bir ağaç dikmeyi arzuluyorum, bu ağaç Narnia'yı uzun yıllar ondan koruyacaktır. Böylece bu ülke, bulutlar güneşi kaplamadan önce uzun ve aydınlık bir sabah geçirecek. Sen, bu ağacın yetişeceği tohumu bana getirmelisin."

"Peki efendim" dedi Digory. Bunu nasıl yapacağını bilmiyordu ama başaracağından neredeyse emindi. Aslan derin bir nefes aldı, başını daha da alçaltarak ona bir Aslan öpücüğü verdi. Digory o an taze bir güç ve cesaret kazandığını hissetti.

"Sevgili oğlum" dedi Aslan, "sana ne yapman gerektiğini söyleyeceğim. Dön ve batıya bak. Bana ne gördüğünü söyle."

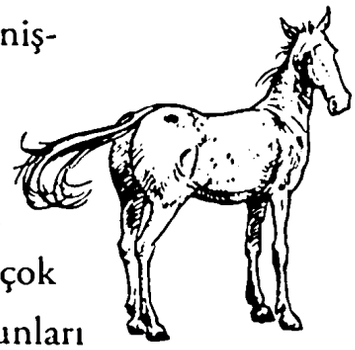
"Görkemli dağlar görüyorum, Aslan" dedi Digory. "Bir nehrin çağlayan halinde kayalıklardan aşağı aktığını görüyorum. Ve kayalıkların ötesinde ormanlık, yüksek yeşil tepeler, onların ötesinde neredeyse simsiyah görünen daha yüksek sıradağlar var. Çok uzakta da, Alpler'in görüntüsü gibi, hepsi bir arada yüksek karlı dağlar var. Ve bunların arkasında gökyüzünden başka bir şey yok."

"İyi görüyorsun" dedi Aslan. "Çağlayanın olduğu yerde Narnia ülkesi sona erer ve sen kayalıkların üstüne eriştiğinde Narnia'dan çıkmış, batının vahşiliklerine girmiş olacaksın. O dağların arasında, etrafı buz tepeleriyle çevrili, içinde mavi bir gölün bulunduğu yeşil bir vadi bulana kadar ilerlemelisin. Gölün sonunda sarp ve yeşil bir tepe var. Tepenin üzerinde bir bahçe ve bahçenin ortasında da bir ağaç. O ağaçtan bir elma kopar ve bana getir."

"Peki, efendim" dedi Digory yine. O kayalıklara nasıl tırmanacağı ve dağlar arasında yolunu nasıl bulacağı hakkında en ufak bir fikri yoktu. Bahane arıyormuş gibi görünmemek için bu konuda bir şey sormadı, fakat "Aslan, umarım acelen yoktur. Oraya hızla gidip gelmem mümkün değil" dedi.

"Âdem'in küçük oğlu, sana yardım edilecek" dedi Aslan. Sonra, yanı başlarında sessizce duran, sinekleri kovalamak için kuyruğunu sallayan ve sanki konuşulanları zorlukla anlıyormuş gibi başı bir yana eğilmiş olarak dinleyen ata döndü.

"Can dostum" dedi Aslan At'a "kanatlı bir at olmak ister misin?"

Çilek'in yelesini nasıl salladığını, burun deliklerinin nasıl genişlediğini ve arka ayağıyla yere hafifçe nasıl vurduğunu görmeliydiniz. Belli ki, kanatlı bir at olmayı çok istiyordu, ama yalnızca şunları söyledi:

"Eğer isterseniz Aslan... gerçekten istiyorsanız... neden beni seçtiniz bilmiyorum... ben pek akıllı bir at değilim."

"Kanatlan. Tüm kanatlı atların babası ol" dedi Aslan yeri sarsan bir kükremeyle. "Senin adın Kızılkanat."

At ürkmüştü, tıpkı arabaya koşulduğu o eski, sefil günlerde ürktüğü gibi. Sonra kişnedi. Sanki omuzlarını sinek ısırıyormuş da kaşınmak istiyormuş gibi, boynunu geriye doğru zorluyordu. Sonra, diğer hayvanlar yerden nasıl fırladıysa Kızılkanat'ın omuzlarından da kanatlar fırladı ve kartalların, kuğuların ve kilise pencerelerindeki meleklerin kanatlarından fazla büyümeye başladı. Tüyleri bakır ve kestane renginde parıldıyordu. Kanatlarını iyice açarak havaya sıçradı. Aslan'ın ve Digory'nin elli metre kadar üstünde homurdandı, kişnedi ve şaha kalkar gibi yaptı. Sonra onların etrafında bir tur atıp şaşırmışçasına ve hantalca ama mutlu bir şekilde dört ayağı üzerine yere indi.

"İyi mi, Kızılkanat?" dedi Aslan.

"Mükemmel, Aslan" dedi Kızılkanat.

"Âdem'in bu küçük oğlunu, sırtında, sözünü ettiğim dağlardaki vadiye götürür müsün?"

"Ne? Şimdi mi? Hemen mi?" dedi Çilek –ya da yeni adıyla Kızılkanat– "Haydi! Gel buraya küçük. Sırtımda senin gibi şeyleri daha önce de taşımıştım; uzun zaman önce. Yeşil tarlalar ve şekerlerin olduğu zamanlarda."

"Havva'nın kızları ne fısıldaşıyorlar öyle?" dedi Aslan, gerçekten dost olmaya

başlayan Polly ve Arabacı'nın karısına aniden dönerek. "İzin verirseniz efendim" dedi Kraliçe Helen (Arabacı'nın karısı Nellie artık Kraliçe Helen'di) "sanırım küçük kız da gitmek istiyor, eğer sorun olmayacaksa."

"Kızılkanat buna ne diyor?" diye sordu Aslan.

"Ah, iki kişi. Fark etmez, hele böyle küçükseler" dedi Kızılkanat. "Ama umarım Fil de gelmek istemiyordur!"

Doğrusu Fil'in böyle bir isteği yoktu ve Narnia'nın yeni kralı, iki çocuğun da ata binmesine yardım etti: Digory'yi kabaca kaldırırken, Polly'yi sanki porselenden yapılmış ve kırılacakmış gibi zarifçe ve itinayla oturttu. "İşte bindiler Çilek... Kızılkanat demeliyim artık. Asla tahmin etmediğimiz şeyler bunlar."

"Çok yüksekten uçma" dedi Aslan. "Büyük buz dağlarının tepelerinden geçmeyi deneme. Yeşillik yerleri ve vadileri bul ve oralardan uç. Her zaman geçeceğin bir yer olacak. Ve şimdi benim dualarımla gidin."

"Ah, Kızılkanat" dedi Digory, At'ın parlak boynunu okşamak üzere eğilirken. "Bu çok eğlenceli. Bana sıkı tutun Polly."

Az sonra yeryüzü ayaklarının altından kaydı ve Kızılkanat, batıya doğru uzun uçuşuna başlamadan önce sanki büyük bir keklikmiş gibi, bir-iki tur attı. Polly aşağıya baktığında Kral ve Kraliçe'yi zorlukla görebiliyordu. Aslan bile yeşil otlar üzerinde sadece sarı bir noktaydı. Az sonra rüzgâr yüzlerini okşuyor ve Kızılkanat'ın kanatları düzenli bir şekilde dalgalanıyordu.

Değişik türden ağaçları, süpürge gibi otları, kayaları ve çok renkli çıplak ovalarıyla tüm Narnia altlarında uzanıyordu ve nehir gümüş bir kurdele gibi kıvrılarak akıyordu. Daha şimdiden sağ taraflarında, kuzeydeki alçak tepelerin arkasını görebiliyorlardı; tepelerin ötesinde büyük bir bozkır, tatlı bir eğimle ufka kadar uzanıyordu. Sol taraflarında dağlar çok daha yüksekti. Fakat arada bir, dik çam ağaçlarının arasından, uzaklarda mavi renge bürünen öte yandaki toprakları görebiliyorlardı.

"Archenland orası olmalı" dedi Polly.

"Evet, ama önüne bak!" dedi Digory.

Çünkü şimdi önlerinde, sarp kayalıkların oluşturduğu set yükselmekteydi. Doğduğu yüksek, batı ülkesinden Narnia'ya çağlayarak akan nehrin oluşturduğu çağlayanda yansıyan güneşin ışıkları neredeyse gözlerini kamaştırıyordu. O

kadar yüksekten uçuyorlardı ki, aşağıdaki çağlayanların gürültüsü çok hafif bir ses olarak duyuluyordu, ama kayalıkların tepesinden uçacak kadar da yüksekte değildiler.

"Burada biraz zikzak çizeceğiz" dedi Kızılkanat, "sıkı tutunun."

Her dönüşte daha da yükselerek bir sağa bir sola uçmaya başladı. Hava soğumuştu ve aşağılardan kartalların seslerini işitebiliyorlardı.

"Geriye bak diyorum, arkana bak" dedi Polly.

Arkalarında tüm Narnia vadisinin, denizin parıltısının görüldüğü doğudaki ufuk çizgisinin biraz altına kadar uzandığını görebiliyorlardı. Ve şimdi o kadar yüksekteydiler ki kuzeybatıda, kırların ötesinde küçücük görünen sivri dağları ve güneyde, uzakta, çöl gibi görünen düzlükleri görüyorlardı.

"Keşke oraların neresi olduğunu söyleyecek biri olsaydı yanımızda" dedi Digory.

"Oraların bir yer olduğunu sanmıyorum," dedi Polly. "Yani daha kimse yok orada ve hiçbir şey olmuyor. Dünya daha bu sabah yaratıldı."

"Evet, ama insanlar oraya *gidecek*" dedi Digory. "Ve sonra bir tarihe sahip olacaklar, biliyorsun."

"Eh, iyi ki şimdi tarihleri yok" dedi Polly. "Çünkü kimseyi onu öğrenmeye zorlayamazsın. Savaşlar, tarihler ve tüm o palavralar."

Şimdi kayalıkların tepesini aşmışlardı ve birkaç dakika içinde Narnia'nın vadileri arkalarında kayboldu. Hâlâ nehrin yatağını izleyerek dik tepelerden ve karanlık ormanlardan oluşan vahşi bir ülke üzerinde uçuyorlardı. Gerçek, büyük dağlar önlerinde heyulâ gibi yükseliyordu. Güneş, gezginlerimizin gözlerini alıyordu ve gittikleri yöndeki şeyleri açık seçik göremiyorlardı çünkü, batıdaki bütün gökyüzü erimiş altınla dolu bir fırınmış gibi görünene kadar alçaldıkça alçalmıştı. Sonunda güneş, aydınlığın önünde sanki kartondan kesilmiş gibi, dümdüz ve keskince dikilen sivri tepenin arkasından battı.

"Burası pek sıcak değil" dedi Polly.

"Ve benim de kanatlarım ağrımaya başladı" dedi Kızılkanat. "Aslan'ın dediği, içinde göl olan vadi görünürlerde yok. Aşağı inip geceyi geçirecek iyi bir yer bulmaya ne dersiniz? Oraya bu gece ulaşamayacağız."

"Evet, eminim akşam yemeği zamanı da gelmiştir" dedi Digory.

Böylece Kızılkanat, yavaş yavaş alçaldı. Tepelerin arasında yere yaklaştıkça hava ısındı ve saatlerce Kızılkanat'ın kanat seslerinden başka bir şey duymadan seyahat ettikleri için yeniden değişik sesler –nehrin taşlık yatağında şakırdayışını ve ağaçların hafif rüzgârda çıtırdayışını– duymak hoşlarına gitti. Güneşin ısıttığı toprağın, çiçeklerin, otların sıcak ve tatlı kokusunu hissettiler. Sonunda Kızılkanat yere kondu. Digory aşağı indi ve Polly'nin de inmesine yardım etti. İkisi de uyuşuk bacaklarını yeniden hareket ettirdiklerine memnundular. İndikleri vadi dağların tam ortasındaydı; batan güneşin ışığıyla gül kırmızısı görünen karlı tepelerden biri, üstlerinde yükseliyordu.

"Karnım aç" dedi Digory.

"Tıka basa yiyin" dedi Kızılkanat, bir ağız dolusu ot koparark. Sonra otlar ağzının iki yanından bıyık gibi sarkarken çiğnemesini sürdürerek başını kaldırdı ve:

"Haydi gelin, utanmayın. Hepimize yetecek kadar var" dedi.

"Fakat biz ot yiyemeyiz ki" dedi Digory.

"Hımmm, hımmm" dedi Kızılkanat dolu ağzıyla konuşarak. "Şey, hımmm ne yapacağınızı bilmiyorum o zaman. Bu otlar da çok lezzetli."

Digory ve Polly birbirlerine umutsuzca baktılar.

"Birinin bizim yemeklerimizi ayarladığını sanıyordum" dedi Digory.

"Eğer sorsaydınız Aslan ayarlardı" dedi Kızılkanat.

"Ona sorulmadan bilmez mi?" dedi Polly.

"Bildiğine hiç kuşkum yok" dedi At (hâlâ ağzı otla dolu olarak) "Fakat soru sorulmasından hoşlandığını seziyorum."

"Şimdi biz ne halt edeceğiz?" diye sordu Digory.

"Bunu bilmediğime eminim" dedi Kızılkanat. "Otları deneyebilirsiniz. Sandığınızdan daha fazla hoşlanacaksınız bence."

"Of, gülünç olma" dedi Polly, ayağını yere vurarak. "Elbette insanlar ot yiyemez, senin kuzu pirzolası yiyemeyeceğin gibi."

"Allah aşkına pirzoladan falan bahsetme" dedi Digory. "Bu her şeyi sadece zorlaştırıyor."

Digory, Polly'ye yüzüğü kullanarak eve gitmesini ve orada bir şeyler yemesini, kendisinin gidemeyeceğini çünkü Aslan'a doğrudan oraya gitmeye söz verdiğini ve yeniden eve döndüğü anlaşılırsa geri gelmesini engelleyecek bir şeylerin olabileceğini söyledi.

"Cebimde hâlâ karameladan artakalanlar var" dedi Polly. "Hiç yoktan iyidir."

"Hem de çok iyi" dedi Digory, "yalnız elini cebine sokarken yüzüğe dokunmamaya dikkat et."

Bu zor ve hassas bir işti ama sonunda başardılar. Karamelaları çıkardıklarında kese kâğıdı ezilmiş ve yapış yapış durumdaydı. Dolayısıyla sorun, karamelaları çıkarmak değil, kese kâğıdını karamelalardan yırtarak ayırmaktı. Yetişkinler (bazıları biliyorsunuz bu tür şeylerde çok titizdir) o karamelaları yemektense hiçbir şey yememeyi tercih ederdi. Toplam dokuz tane karamela vardı. Dörder tane yiyip dokuzuncuyu toprağa ekmek Digory'nin parlak fikriydi; "Eğer lamba direğinin çubuğu küçük bir lamba ağacına dönüştüyse, bu neden karamela ağacına dönüşmesin?" diyordu. Böylece yerde küçük bir çukur kazdılar ve karamelalar-

dan birini gömdüler. Sonra diğerlerini tadını çıkararak ağır ağır yediler. Acınası bir yemekti; kâğıt parçalarını bile yemişlerdi.

Kızılkanat mükemmel akşam yemeğini tamamıyla bitirdiği zaman yere uzandı. Çocuklar gelip her iki yanına, onun sıcak vücuduna yaslanarak oturdular. Kızılkanat kanatlarıyla ikisini de örtünce ısınıp rahatladılar. Yeni dünyanın parlak ve genç yıldızları gökte görünmeye başladığında, her şeyi gözden geçirdiler; Digory'nin annesi için bir şeyler bulmayı nasıl umduğunu, fakat onun yerine bu göreve nasıl gönderildiğini konuştular. Ve birbirlerine, aradıkları yerleri bulmalarını sağlayacak olan işaretleri tekrarladılar; mavi göl ve tepesinde bir bahçe olan tepe. Uyku bastırdığında konuşmaları yavaşlamaya başlamıştı ki Polly aniden doğrularak "Şşşşş!" dedi.

Hepsi kulak kesildi.

"Belki de ağaçların hışırtısıydı" dedi Digory az sonra.

"Ben pek emin değilim" dedi Kızılkanat. "Her neyse... Bir dakika! İşte yine oluyor. Aslan aşkına, bir şeyler var orada!"

At ürkerek büyük bir gürültüyle ayağa kalktı; çocuklar zaten ayaktaydılar. Kızılkanat kişneyerek ve koklayarak ileri geri koşturdu. Çocuklar her çalının ve ağacın arkasına bakarak bir o yöne, bir bu yöne seğirttiler. Sürekli bir şeyler gördüklerini düşünüyorlardı ve Polly bir ara uzun boylu karanlık bir siluetin, batıya doğru, kayar gibi hızla uzaklaştığını gördüğünden adı gibi emindi. Ancak çabaları sonuç vermedi ve sonunda Kızılkanat yeniden uzandı ve çocukları kanatlarının altına aldı. Hemen uykuya daldılar. Kızılkanat karanlıkta kulaklarını sağa sola oynatarak ve bazen sanki üzerine sinek konmuş gibi gövdesini hafifçe titreterek uzun süre uyanık kaldı; fakat sonunda o da uyudu.

13
Beklenmedik Bir Karşılaşma

"Uyan Digory, uyan Kızılkanat" diye sesi geliyordu Polly'nin. "Karamela ağacı büyümüş! Harika bir sabah bu!"

Güneşin ilk ışıkları ağaçların arasından süzülmekteydi. Çimler, çiyle gri renge bürünmüştü. Örümcek ağları gümüş gibiydi. Yanı başlarında, bir elma ağacı büyüklüğünde, küçük, koyu renkli bir ağaç vardı. Yaprakları gözlükotu denilen baharata benzer, beyazımsı ve kâğıt gibiydi. Hurmaya benzeyen küçük, kahverengi meyvelerle doluydu.

"Yaşasın! dedi Digory. "Fakat ben önce biraz yüzeceğim." Çiçeklerle bezeli çalıların arasından nehrin kenarına koştu. Hiç, üstünde güneşin parladığı mavi ve sarı renkli taşlarla dolu bir dağ nehrinde yıkandınız mı? Deniz kadar güzeldir; hatta bazen daha da iyidir. Kuşkusuz Digory kurulanmadan giyinmek zorunda kaldı, ama buna değdi doğrusu. O döndükten sonra Polly de nehre giderek yüzdü; en azından öyle yaptığını söyledi ama biz biliyoruz ki o pek iyi yüzme bilmez ve belki de en iyisi fazla soru sormamaktır. Kızılkanat da nehri ziyaret etti ama yalnızca kana kana su içmek için. Nehrin ortasında başını suya uzatmış ve yelesini sallayıp defalarca kişnemişti.

Polly ve Digory karamela ağacında işe giriştiler! Meyveler çok nefisti; gerçek karamela gibi değildi –daha yumuşak ve suluydu– ama karamelayı andıran bir meyveydi. Kızılkanat da bir güzel kahvaltı etti. Karamela meyvelerinden birini denemiş ve beğenmişti fakat sabahın bu saatinde otu tercih edeceğini söylemişti.

Kahvaltıdan sonra çocuklar biraz zorlukla atın sırtına bindiler ve ikinci yolculuk başladı. Yolculuk dünkünden daha iyi başlamıştı, çünkü hem kendilerini yeniden doğmuş gibi hissediyorlardı hem de güneş arkalarındaydı. Kuşkusuz ışık arkadan gelince her şey daha güzel görünüyordu. Harika bir yolculuktu. Etraflarından büyük karlı dağlar yükseliyordu. Aşağıdaki vadiler öyle yeşil, buzullardan inip nehre karışan dereler öyle maviydi ki sanki dev mücevher parçalarının üzerinden uçuyorlarmış gibiydi. Yaşadıkları maceranın bu ânının hiç bitmemesini istiyorlardı. Fakat biraz sonra üçü birden havadaki kokuyu hissedip "Bu da ne?", "Kokuyu alıyor musun?", "Nereden geliyor acaba?" demeye başladılar. Ötelerde bir yerden, sanki dünyanın en nefis meyve ve çiçeklerinden geliyormuş gibi yumuşak ve harika bir koku geliyordu.

"Koku, gölün bulunduğu şu vadiden geliyor" dedi Kızılkanat.

"Doğru" dedi Digory. "Suyu ne kadar da mavi. Bak! Gölün öbür yakasında yeşil bir tepe var."

"Aradığımız yer burası olmalı" dediler.

Kızılkanat büyük daireler çizerek alçaldı. Buzlu tepeler, üzerlerinde yükseldikçe yükseldi. Hava her geçen an ılıdı ve tatlılaştı, öylesine tatlılaştı ki neredey-

se gözlerini yaşartacaktı. Kızılkanat artık büyük kanatları iki yana hareketsizce açılmış olarak süzülüyordu ve ayakları yere dokunmak üzere hazırdı. Dik, yeşil tepe hızla onlara doğru yaklaşıyordu. Az sonra At, biraz sakarca tepenin eteğine kondu. Çocuklar yuvarlanarak, kendilerini incitmeden, serin ve yumuşak otların üzerine düştüler ve nefes nefese ayağa kalktılar.

Tepenin yamacındaydılar ve hemen tepeye doğru yola koyuldular (Kızılkanat'ın, kendini dengeleyecek kanatları olmaksızın ve arada sırada kanatlarını çırpmaksızın bunu başarabileceğini sanmıyorum). Tepenin üstü yüksek bir yeşillik duvarıyla çevriliydi. Duvarın içinde büyük ağaçlar vardı. Dalları duvardan dışarı sarkıyordu ve yaprakları rüzgâr estiği zaman yalnızca yeşil değil, mavi ve gümüşi bir renkte görünmekteydi. Gezginler tepeye ulaştıklarında, kapıyı bulmadan önce, yeşil duvarın neredeyse tamamını çepeçevre yürüdüler. Doğuya bakan çift kanatlı büyük, altın kapı sımsıkı kapalıydı.

Bu âna kadar Kızılkanat ve Polly sanırım Digory ile birlikte içeriye girmeklerini ummuşlardı. Fakat artık böyle düşünmüyorlardı. Doğrusu, bu kadar kendine özgü bir yer görmemişsinizdir. İlk bakışta başka birine ait olduğunu hissediyordunuz. Özel bir iş için gönderilmediyse, yalnızca bir aptal içeriye girmeyi hayal ederdi. Digory diğerlerinin kendisiyle gelmeyeceklerini, gelemeyeceklerini hemen anlamıştı. Yalnız başına kapıya yaklaştı.

Kapıya iyice yaklaştığında, altın zemin üzerine gümüş harflerle yazılmış sözcükler gördü; şöyle diyordu:

Altın kapılardan içeri gir ya da girme
Al meyvemi diğerleri için ya da sakın
Çünkü çalanlar ya da duvara tırmananlar
Gönüllerinin arzusunu ve kederi bulacaklar.

"Al meyvemi diğerleri için" dedi kendi kendine. "Benim yapacağım şey de bu. Sanırım, kendim yememeliyim anlamına geliyor. Son dizedeki uyarının ne olduğunu bilmiyorum. Altın kapılardan içeri gir. Kapıdan girebilirse kim duvara tırmanmak ister ki? Ama kapı nasıl açılıyor?" Eliyle dokunur dokunmaz kapı içeriye doğru, sonuna kadar ve menteşelerinden en ufak bir ses çıkarmadan açıldı.

Şimdi içerisini görüyordu ve orası dış bölümden daha da özel bir yer gibiydi. İçerisi çok sessizdi. Bahçenin ortasındaki havuzun sesi bile zor işitiliyordu.

O güzel koku her tarafı kaplamıştı: Huzur verici fakat ağırbaşlı bir yerdi. Aradığı ağacın hangisi olduğunu hemen görmüştü, çünkü hem bahçenin tam ortasındaydı hem de dallarında büyük gümüş elmalar parıldamakta ve güneşin erişemediği gölgelik yerlerde kendilerine has bir ışık yansıtmaktaydı. Dosdoğru ağaca yürüdü, bir elma kopardı ve Norfolk ceketinin üst cebine koydu. Fakat cebine koymadan önce bakıp koklamadan da edemedi.

Keşke öyle yapmasaydı. Üzerine korkunç bir açlık ve susuzluk çöktü. O meyvenin tadına bakma isteği bütün benliğini sardı. Aceleyle elmayı cebine koydu fakat daha sürüyle elma vardı. Birinin tadına bakmak fena mı olurdu? Kapıdaki

uyarı kesinlikle bir emir değil, sadece bir nasihatten ibaretti. Nasihati kim dinlerdi ki? Ya da bir emir olsa bile, bir elma yemekle emre karşı gelmiş mi olacaktı? Şimdiden "diğerleri için" bir elma almakla emirlere uymuştu.

Bütün bunları düşünürken bilinçsizce dalların arasından ağacın tepesine doğru baktı. Orada başının üstündeki bir dala harika bir kuş tünemişti. "Tünemişti" diyorum çünkü tam anlamıyla olmasa da hemen hemen uyuyor gibi görünüyordu. Bir gözü aralıktı. Kartaldan daha büyük bir kuştu, göğsü safran rengi, başı kırmızı sorguçlu ve kuyruğu mordu.

"Ve bunun gösterdiği yalnızca şuydu ki" diyecekti Digory sonraları hikâyesini başkalarına anlatırken, "bu büyülü yerlerde ne kadar dikkatli olsan azdır. Seni kimin gözetlediğini asla bilemezsin." Fakat bence Digory zaten kendisi için bir elma koparmazdı. O günlerde "Sakın çalma" gibi nasihatler çocukların kafasına bugünkünden daha iyi sokuluyordu. Yine de asla emin olamayız.

Digory kapıya yönelmek üzereyken etrafa son bir kez göz atmak üzere döndü. O da ne! Yalnız değildi! Cadı orada, birkaç metre ilerisinde ayakta duruyordu. Yediği bir elmanın eşeleğini atmak üzereydi. Elmanın suyu umduğunuzdan daha koyu renkliydi ve Cadı'nın ağzının etrafında iğrenç bir leke bırakmıştı. Digory o an, Cadı'nın duvardan tırmanarak içeri girdiğini anladı. Ve son mısradaki, gönlünün arzusuyla birlikte kederin de bulunacağının ne anlama geldiğini düşünmeye başladı. Çünkü Cadı her zamankinden daha güçlü ve kibirli, hatta bir bakıma daha da muzafferane görünmekteydi, ancak yüzü tuz kadar beyaz; ölümcül bir beyazlıktaydı. Bütün bunlar Digory'nin aklından bir saniyede geçti, sonra tabana kuvvet kapıya doğru koşarken Cadı da arkasındaydı. Dışarı çıkar çıkmaz kapı kendiliğinden kapandı. Bu ona biraz zaman kazandırmıştı fakat fazla değil. Diğerlerine ulaşıp "Çabuk, kalk Polly, kalk Kızılkanat!" diye bağırırken Cadı duvara tırmanmış ya da üzerinden atlamıştı ve arkasında, çok yakınındaydı.

"Olduğun yerde kal!" diye bağırdı Digory, Cadı'yla yüz yüze gelmek için dönerek, "yoksa biz uçup kayboluruz. Bir santim bile yaklaşma."

"Aptal çocuk" dedi Cadı. "Neden benden kaçıyorsun? Şimdi durup beni dinlemezsen tüm yaşamın boyunca seni mutlu edecek bilgilerden yoksun kalacaksın."

"Duymak istemiyorum, teşekkürler" dedi Digory. Fakat duymak istiyordu.

"Ne yapmaya geldiğinizi biliyorum" diye devam etti Cadı. "Çünkü dün gece ormanda yanınıza yaklaşan bendim ve bütün konuşmalarınızı duydum. Sen bu bahçeden meyve kopardın. Şu anda meyve senin cebinde. Ve sen onu tadına bakmadan Aslan'a geri götüreceksin; onun yemesi için, onun kullanması için. Seni aptal! O meyvenin ne olduğunu biliyor musun? Sana söyleyeyim. Gençlik elması, yaşam elması o. Ben biliyorum, çünkü ben tadına baktım ve şimdiden kendimde öyle değişiklikler hissediyorum ki hiç yaşlanmayacağım ve ölmeyeceğim. Ye onu oğlum ye; sen ve ben sonsuza kadar yaşayıp tüm bu dünyanın –ya da geri dönmeye karar verirsek senin dünyanın– kral ve kraliçesi oluruz."

"Hayır teşekkürler" dedi Digory, "tanıdığım herkesin ölümünden sonra sonsuza kadar yaşamaktan hoşlanıp hoşlanmayacağımı pek bilmiyorum. Sıradan biri gibi yaşayıp, ölüp, cennete gitmeyi tercih ederim."

"Ama çok sevdiğini söylediğin annenden ne haber?"

"Onun bununla ne ilgisi var?" dedi Digory.

"Elmadan bir lokmanın onu iyileştireceğini görmüyor musun aptal? Elma cebinde. Burada biz bizeyiz ve Aslan uzakta. Büyünü kullan ve kendi dünyana geri dön. Bir dakikada annenin yatağının dibinde olabilir, meyveyi ona verebilirsin. Beş dakika sonra annenin yüzüne renk geldiğini göreceksin. Sana ağrısının kalmadığını söyleyecek. Sonra kendini daha güçlü hissettiğini söyleyecek. Sonra da uykuya dalacak; düşün, ağrısız, ilaçsız, doğal ve tatlı bir uyku. Ertesi gün herkes nasıl hayret verici bir şekilde iyileştiğini konuşacak. Çok yakında tamamen iyileşecek. Her şey daha iyi olacak. Eviniz yeniden mutlulukla dolacak. Sen de diğer çocuklar gibi olacaksın."

"Of!" diye soludu Digory sanki incinmiş gibi ve elini başına koydu. Çünkü şimdi korkunç bir seçimin eşiğinde olduğunu biliyordu.

"Aslan senin için ne yaptı ki onun kölesi olasın?" dedi Cadı. "Sen kendi dünyana döndüğünde sana ne yapabilir ki? Ve annen, onun ağrısını kesebileceğin ve yaşamasını sağlayabileceğin ve babanın kalbinin kırılmasını önleyebileceğin halde, *yapmadığını* –hiç işin olmayan yabancı bir dünyada vahşi bir hayvanın işlerini yapmayı tercih ettiğini– bilseydi ne düşünürdü?"

"Ben... Ben onun vahşi bir hayvan olduğunu sanmıyorum" dedi Digory kuru bir sesle. "O... bilmem ki..."

"O zaman daha da kötü ya" dedi Cadı. "Bak sana şimdiden ne yaptı; bak seni ne kadar kalpsiz yaptı. Onu dinleyen herkese yaptığı budur. Zalim, insafsız çocuk! Annenin ölmesine izin vereceksen eğer..."

"Of! Kapa çeneni" dedi mutsuz Digory yine aynı sesle. "Görmediğimi mi sanıyorsun? Fakat ben... ben söz verdim."

"İyi ama neye söz verdiğini bilmiyorsun. Ve buradaki hiç kimse seni engelleyemez."

"Annem" dedi Digory sözcükleri zorlukla mırıldanarak, "bundan hoşlanmazdı –sözünü tutmak konusunda çok katıdır– ve de hırsızlık... ve bu türden şeyler. Eğer burada olsaydı... hemen... bana bunu *yapmamamı* söylerdi."

"Fakat bilmesine gerek yok ki" dedi Cadı, böylesine vahşi bir yüze sahip birinden umulmayacak kadar tatlı bir sesle. "Elmayı nasıl bulduğunu söylemezsin. Babanın bilmesine de gerek yok. Senin dünyandaki hiç kimsenin bu hikâyeyi bilmesine gerek yok. Biliyorsun ki küçük kızı geri götürmek zorunda değilsin."

Cadı burada büyük gaf yapmıştı. Digory kendisi gibi, Polly'nin de kendi yüzüğüyle kolayca gidebileceğini elbette biliyordu. Fakat görünen o ki Cadı bunu bilmiyordu. Ve Polly'yi geride bırakma fikrinin iğrençliği karşısında, Cadı'nın söylediği tüm diğer şeylerin yanlış ve boş olduğu beyninde şimşek gibi çaktı. Tüm mutsuzluğuna karşın, aklı başına gelerek (değişik ve yüksek bir sesle) dedi ki:

"Bana bak; sen tüm bunlara niye karışıyorsun? Neden aniden annemden bu kadar çok hoşlanmaya başladın? Seninle ne ilgisi var? Çıkarın ne?"

"Aferin, Digs" diye fısıldadı Polly kulağına. "Çabuk! Uzaklaşalım şimdi." Tartışma boyunca tek bir söz söylemeye cesaret edememişti çünkü biliyorsunuz ki, ölmekte olan Polly'nin annesi değildi.

"Bin o zaman" dedi Digory, Polly'nin atın sırtına binmesine yardım ederek ve kendisi de olabildiğince hızlı davranarak. At kanatlarını açtı.

"Gidin öyleyse, aptallar" diye bağırdı Cadı. "Yaşlı, zayıf ve ölüm döşeğindeyken beni düşün çocuk. Sonsuz gençlik olanağını nasıl reddettiğini hatırla! Sana kimse bunu yeniden teklif etmeyecek."

O kadar yükselmişlerdi ki Cadı'yı güçlükle duyuyorlardı. Cadı da onlara bakmakla vakit kaybetmedi. Onu tepeden aşağı, kuzeye doğru yürürken gördüler.

Bahçede olanlar fazla zaman almamıştı ve o sabah erken yola çıkmışlardı. Bu

nedenle Kızılkanat ve Polly karanlık çökmeden kolaylıkla Narnia'ya varabileceklerini söylüyorlardı. Geriye dönüşte Digory hiç ağzını açmamış, diğerleri de onunla konuşmaktan çekinmişlerdi. Çok üzgündü ve doğru şeyi yapıp yapmadığından tam olarak emin değildi, ama Aslan'ın gözlerindeki parıldayan yaşları hatırlayınca içi rahatlıyordu.

Kızılkanat bütün gün yorulmaz kanatlarıyla nehri izleyerek doğuya doğru, dağların arasından, vahşi ormanların bulunduğu tepelerin üzerinden ve sonra büyük şelalenin üzerinden aşağıya, görkemli kayalıkların gölgesiyle kararmış Narnia ormanlarının bulunduğu aşağıya doğru, daha sonra da arkalarındaki günbatımıyla gökyüzü kızarmaya başladığı zaman, nehrin yanında bir araya toplanmış bir sürü yaratığı görene dek uçtu. Biraz sonra onların ortasında Aslan'ı görebiliyordu. Kızılkanat aşağı süzüldü, ayaklarını açtı, kanatlarını kapattı ve yere inip eşkin giderek durdu. Çocuklar attan indiler. Digory, bütün hayvanların, cücelerin, satirlerin, su perilerinin ve diğerlerinin, ona yol açmak için sağa sola çekildiklerini gördü. Aslan'a yaklaştı, elmayı verdi ve:

"İstediğiniz elmayı getirdim efendim" dedi.

14
Ağacın Dikilmesi

"Bravo" dedi Aslan yeri sarsan bir sesle. O an Digory bu kelimeyi bütün Narnialıların duyduğunu ve hikâyelerinin bu yeni dünyada babadan oğula geçerek yüzlerce yıl boyunca, belki de sonsuza kadar anlatılacağını sezinledi. Ancak asla kendini beğenmiş bir hali yoktu, Aslan'la yüz yüze olduğu için bu aklma bile gelmemişti. Bu kez, Aslan'ın gözlerinin içine bakabileceğini keşfetti. Dertlerini unutmuştu ve kendini mutlu hissediyordu.

"Bravo, Âdem'in oğlu" dedi Aslan yine. "Narnia'nın koruyucusu olacak ağacı senden başka kimse dikemez. Elmayı nehrin kenarına doğru, toprağın yumuşak olduğu yere fırlat."

Digory denileni yaptı. Herkes o kadar sessizdi ki elmanın çamura düştüğü an çıkardığı yumuşak ses duyulmuştu.

"İyi bir atıştı" dedi Aslan. "Şimdi Narnia'nın kralı Frank ile kraliçesi Helen'in taç giyme töreniyle devam edelim."

Çocuklar bu ikisini ilk kez fark ettiler. Tuhaf ve zarif giysiler giymişlerdi. Dört cüce Kral'ın, dört nehir perisi de Kraliçe'nin omuzlarından geriye doğru uzanan zengin görünüşlü kumaşları taşıyordu. Başları çıplaktı. Saçlarını serbest bırakan Helen oldukça güzel görünüyordu. Ancak eskisinden böylesine farklı görünmelerini sağlayan ne saçları ne de giysileriydi. Yüzlerinde yeni bir ifade vardı, özellikle Kral'ınkinde. Kral'ın yüzündeki Londra'da arabacılık yaparken edindiği keskin, kurnaz ve kavgacı ifade tümüyle yok olmuştu. Her zaman sahip olduğu cesaret ve

nezaket, şimdi yüzünde daha bir belirgindi. Bunun nedeni, yeni dünyanın havası ya da Aslan'la tanışmaları olmalıydı ya da her ikisi birden.

"Hay Allah" diye fısıldadı Kızılkanat, Polly'ye. "Eski efendim en az benim kadar değişmiş! Şimdi gerçek bir efendi olmuş."

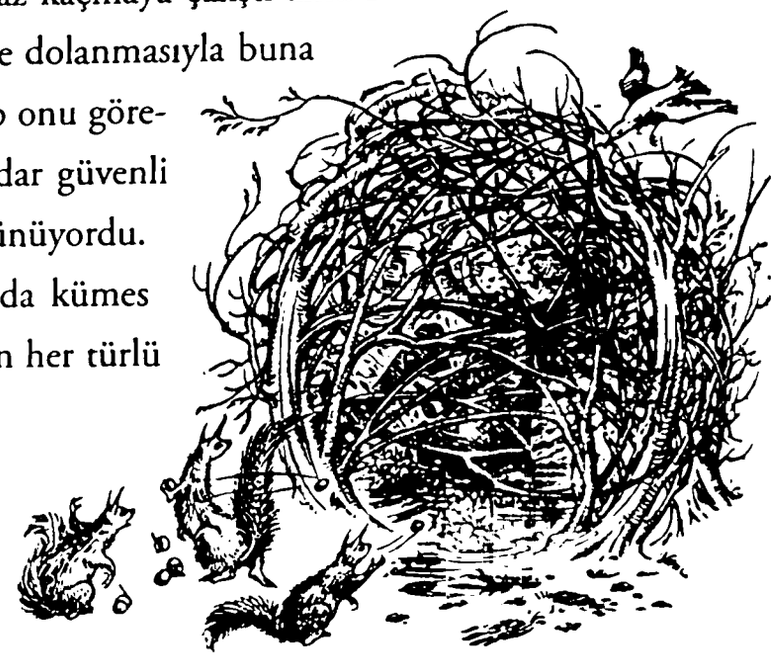
"Evet ama kulağımın dibinde öyle vızıldama" dedi Polly, "gıdıklanıyorum."

"Şimdi" dedi Aslan, "birkaçınız şu ağaçlarla yaptığınız karmaşık şeyi açın da içinde ne olduğunu görelim."

Digory, biraz ileride birbirine yakın dört ağacın dallarının, bir tür kafes oluşturmak amacıyla, ince çubuklarla birbirine bağlandığını ve dantel gibi örüldüğünü gördü. İki fil hortumlarıyla ve birkaç cüce küçük baltalarıyla kısa sürede kafesi açtılar. İçeride üç şey vardı. Birincisi altın gibi parlayan küçük bir ağaçtı, ikincisi gümüş gibi parlayan küçük bir ağaçtı, üçüncüsüyse bu iki ağacın arasında çamurlu giysiler içinde büzülmüş oturan sefil bir yaratıktı.

"Eyvah!" dedi Digory. "Andrew Dayı!"

Bütün bunları açıklamak için biraz geriye gitmemiz gerekiyor. Hatırlarsınız, hayvanlar onu ekip sulamayı denemişlerdi. Sular onu ayılttığında, kendini sırılsıklam, baldırlarına kadar (hızla çamura dönüşen) toprağa gömülmüş ve hayatı boyunca rüyalarında bile görmediği kadar çok sayıda vahşi hayvanla çevrilmiş buldu. Çığlıklar atıp inlemeye başlaması hiç de şaşırtıcı değildi, belki bir bakıma daha iyiydi, çünkü böylelikle herkes (Yaban Domuzu bile) onun canlı olduğuna inanmıştı. Onu kazarak yerden çıkardılar (pantolonu çok tuhaf bir durumdaydı şimdi). Ayakları serbest kalır kalmaz kaçmaya çalıştı ama Fil'in hortumunun hızlı bir şekilde beline dolanmasıyla buna son verdi. Şimdi herkes, Aslan gelip onu görene ve ne yapılacağını söyleyene kadar güvenli bir yerde tutulması gerektiğini düşünüyordu. Böylece etrafında bir tür kafes ya da kümes inşa ettiler. Sonra da akıllarına gelen her türlü yiyeceği sundular.

Eşek bir yığın devedikeni toplayarak kafese attı ama Andrew Dayı buna tenezzül etmedi.

Sincaplar onu sert kabuklu yemişlerle topa tuttular, fakat o yalnızca başını elleriyle örtüp bunlardan sakınmaya çalıştı. Birçok kuş çabayla sağa sola uçup onun üstüne solucanlar attı. Ayı özellikle nazikti. Öğleden sonra vahşi bir arı kovanı bulmuştu ve bu değerli yaratık, kendisi yiyeceğine, onu Andrew Dayı'ya getirmişti. En büyük fiyasko da bu oldu. Ayı yapış yapış petek yığınının hepsini kafesin üzerinden içeriye attı ve bu ne yazık ki Andrew Dayı'nın yüzünde bir tokat gibi patladı (arıların hepsi ölü değildi). Bir bal peteğinin yüzüne çarpmasına asla aldırmayacak olan Ayı, Andrew Dayı'nın neden sendeleyerek gerilediğini, kayıp popo üstü oturduğunu anlayamadı. Devedikenlerinin üstüne oturması da gerçekten şanssızlıktı. "Neyse ki" dedi Yaban Domuzu, "yeterince bal, yaratığın ağzına girdi. Hiç olmazsa bu, ona iyi gelir." Hayvanlar bu yaratıktan gerçekten hoşlanmaya başlamışlardı ve Aslan'ın onu kendilerine vereceğini umuyorlardı. Daha akıllıca olanları, Andrew Dayı'nın ağzından çıkan seslerin en azından bir kısmının anlamı olduğu kanısındaydılar. Ona *Kanyak* adını verdiler, çünkü bu sesi sık sık çıkarıyordu.

Bununla birlikte onu gece boyunca kafeste tutmak zorunda kaldılar. Aslan, gün boyunca yeni Kral ve Kraliçe'ye talimat vermekle ve diğer önemli şeyleri yapmakla meşgul olmuştu ve "zavallı, yaşlı Kanyak" ile uğraşamamıştı. Ona atılan kabuklu yemişler, armutlar, elmalar ve muzlarla akşam yemeği oldukça iyi geçmişti, fakat iyi bir gece geçirdiğini söylemek doğru olmazdı.

"Çıkarın şu yaratığı" dedi Aslan. Fillerden biri hortumuyla Andrew Dayı'yı kaldırarak Aslan'ın ayaklarının dibine koydu. Andrew Dayı korkudan kımıldayamıyordu.

"Lütfen, Aslan" dedi Polly, "onun korkusunu yatıştıracak bir şeyler söyleyebilir misin? Sonra da onun yeniden buraya gelmesini engelleyecek bir şeyler yapabilir misin?"

"Yeniden gelmek isteyebilir mi sence?" dedi Aslan.

"Şey, Aslan" dedi Polly, "başka birini gönderebilir. Lamba direğinden koparılmış çubuğun lamba ağacına dönüşmesi onu o kadar heyecanlandırdı ki o şimdi şey sanıyor..."

"Budalalık ediyor, çocuğum" dedi Aslan. "Bu dünyada şu birkaç gündür yaşam fışkırıyor, çünkü onu yaşama çağırdığım şarkı hâlâ havada dolanıyor ve yer-

lerde gürlüyor. Bu çok uzun sürmeyecek. Fakat ben bunu, bu yaşlı günahkâra söyleyemem ve onu rahatlatamam da; kendini, benim sesimi işitemez hale getirdi. Onunla konuşsam, sadece kükreme ve hırıltılar duyacak. Ey Âdemoğulları, size iyilik yapacak şeylere karşı nasıl da kendinizi kapatıyorsunuz! Fakat hâlâ alabileceği tek hediyeyi ona vereceğim."

Kocaman başını çok üzgün bir tavırla eğdi ve büyücünün dehşete düşmüş yüzüne doğru soludu. "Uyu" dedi. "Uyu ve birkaç saatliğine kendine ettiğin bütün eziyetlerden kurtul." Andrew Dayı o an gözlerini kapattı ve yana doğru kıvrılıp sakin sakin nefes almaya başladı.

"Onu şuraya taşıyın ve yatırın" dedi Aslan. "Cüceler! Sanatınızı gösterin. Kral ve Kraliçeniz için iki tane taç yapmanızı istiyorum."

Hayal edebileceğinizden daha fazla sayıda cüce, Altın Ağaç'a doğru koştu. Göz açıp kapayıncaya kadar ağacın bütün yapraklarını ve dallarının da bir kısmını koparmışlardı bile. Ve şimdi çocuklar ağacın yalnızca altın gibi görünmediğini, sahiden de gerçek, yumuşak altın olduğunu gördüler. Kuşkusuz bu ağaç, Andrew Dayı baş aşağı çevrildiğinde onun cebinden düşen yarım liralardan bitmişti; aynen gümüş ağacının da yarım şilinlerden bittiği gibi. Nasıl olduysa, bir anda yakmak üzere yığınlarla çalı çırpı, küçük bir örs, çekiçler, maşalar ve körükler ortaya çıktı. Az sonra (o cüceler işlerini nasıl da seviyorlardı) ateş harlamış, körükler gürlemeye başlamıştı. Altın eriyor ve çekiçler tınlıyordu. Aslan'ın önceden yeri eşmeye (en sevdikleri iş buydu) gönderdiği iki köstebek, cücelerin ayakları dibine bir yığın değerli taş döktüler. Küçük zanaatkârların akıllı parmakları altında iki taç şekil almaya başladı; modern Avrupa taçları gibi ağır şeyler değil ama gerçekten takabileceğiniz ve takınca daha zarif görüneceğiniz hafif, kibar, harika şekilli yuvarlak taçlar. Kral'ınki yakutlarla, Kraliçe'ninki zümrütlerle süslenmişti.

Taçlar nehirde soğutulduktan sonra Aslan, Frank ve Helen'i önünde diz çöktürüp taçlarını başlarına yerleştirdi. Sonra dedi ki, "Narnia'nın Kral ve Kraliçesi, Narnia'ya, adalara ve Archenland'e gelecek olan birçok kralın anne ve babası, ayağa kalkın. Adil, merhametli ve cesur olun. Sizleri kutsuyorum."

Bu sözlerin ardından, herkes sevinç çığlıkları atarken ya da uluyup, kişneyip, kanatlarını çırparken, saltanatın sahibi olan çift ciddi ve biraz da mahcup bir edayla duruyor, bu onları daha da soylulaştırıyordu.

Digory hâlâ sevinçle bağırırken arkasında Aslan'ın sesi yankılandı:

"Bakın!"

Herkes başını çevirdi, kalabalık şaşkınlık ve mutlulukla derin derin nefes aldı. Biraz ileride, daha önce kesinlikle orada olmayan ve başlarının üzerinde kule gibi yükselen bir ağaç gördüler. Hepsi taç giyme töreni ile meşgulken, sanki göndere bayrak çekilir gibi sessizce ve hızla büyümüş olmalıydı. Etrafa yayılmış dalları gölgeden ziyade ışık veriyor gibiydi ve gümüş elmalar, yaprakların altında yıldız gibi parlıyorlardı. Ancak görüntüden çok, ağaçtan gelen koku herkesin nefesini tutmasına sebep olmuştu. O an için başka bir şey düşünmek çok zordu.

"Âdem'in oğlu" dedi Aslan, "iyi dikmişsin. Ve siz Narnialılar, bu ağacı korumak sizin ilk göreviniz olsun, çünkü o sizin kalkanınız. Size bahsettiğim Cadı uzaklara, dünyanın kuzeyine kaçtı; orada kara büyüyle güçlenerek yaşayacak. Fakat bu ağaç yaşadıkça asla Narnia'ya gelemeyecek. Bu ağacın yüz kilometre yakınına gelmeye cesaret edemez, çünkü sizler için sağlık, yaşam ve sevinç demek olan bu koku, ona ölüm, dehşet ve keder getirir."

Aslan hızla başını çevirip (yelesinden altın renkli ışıklar saçarak) iri gözlerini çocuklara diktiğinde herkes ciddiyetle ağaca bakmaktaydı. "Ne var çocuklar?" dedi, çünkü onları birbirlerini dürtüp fısıldaşırken yakalamıştı.

"Aaa... Aslan, efendim" dedi Digory, kulaklarına kadar kızararak, "sana söylemeyi unuttum. Cadı o elmalardan birini yedi, ağacın tohumu olan o elmalardan birini." Gerçekten düşündüklerinin hepsini söyleyememişti ama Polly hemen onun yerine konuştu (Digory, aptal gibi görünmekten Polly'ye kıyasla daha fazla korkuyordu).

"Onun için biz düşünüyorduk ki, Aslan" dedi, "bir hata olmalı, Cadı gerçekten o elmaların kokusuna dayanamıyor olamaz."

"Neden öyle düşünüyorsun, Havva'nın kızı?" diye sordu Aslan.

"Eee, bir tane yedi."

"Çocuğum" dedi, "geri kalan elmaların şimdi ona dehşet vermesinin nedeni o. Yanlış yer ve zamanda meyve koparıp yiyenlerin sonu budur. Meyve iyidir ancak ondan sonra hep nefret ederler."

"Oh, anlıyorum" dedi Polly. "Ve o elmayı başka amaçla kopardığından onun işine yaramayacak. Yani onun hep genç kalmasını sağlamayacak?"

"Ne yazık ki" dedi Aslan başını sallayarak "sağlayacak. Her şey daima doğası gereği çalışır. Onun gönlünün arzusu yerine geldi; tükenmek bilmeyen bir güce

sahip oldu. Bir tanrıça gibi sonsuz günleri var. Fakat şeytani bir kalbin varsa günlerinin uzunluğu yalnızca ıstırabın uzunluğu demektir ve o bunu şimdiden öğrenmeye başladı. Herkes istediğini elde eder; fakat bu, her zaman hoşlarına gitmez."

"Ben... ben de neredeyse bir tane yiyecektim, Aslan" dedi Digory. "Ben de mi..."

"Sen de çocuğum" dedi Aslan. "Çünkü meyvenin büyüsü her zaman etkilidir –etkili olmalı– fakat kendileri için dilek tutup meyve koparanların isteği doğrultusunda etkili olmaz. Eğer herhangi bir Narnialı kendiliğinden bir elma çalıp Narnia'yı korumak üzere buraya dikseydi, bitecek ağaç Narnia'yı korurdu. Ama bunu Narnia'yı Charn gibi güçlü ve zalim bir imparatorluk yaparak korurdu, olmasını istediğim şefkatli ülke gibi değil. Cadı seni başka bir şey yapman için kandırmaya çalıştı, değil mi oğlum?

"Evet, Aslan. Anneme bir elma götürmemi istedi."

"Senin anlayacağın elma onu iyileştirirdi ancak şunu bil ki bundan ne sen ne de o memnun kalırdınız. Gün gelir sen ve annen geriye bakıp, bu hastalıktan ölmenin daha iyi olduğunu söylerdiniz."

Digory bir şey söyleyemedi çünkü gözyaşları içindeydi ve boğazı düğümlenmişti. Annesinin hayatını kurtarma umudunu tümden yitirmişti; fakat aynı zamanda Aslan'ın olacakları bildiğini ve sevdiğiniz birini ölüme terk etmekten daha kötü şeylerin olabileceğini biliyordu. Ama şimdi Aslan, neredeyse fısıldayarak yeniden konuşmaya başlamıştı:

"Çalınmış bir elmayla olacak olan buydu, oğlum. Şimdi olacak olan bu değil. Şimdi sana vereceğim şey mutluluk getirecek. Senin dünyanda sonsuz yaşam getirmeyecek, ama iyileştirecek. Git ağaçtan annene bir elma kopar."

Digory anlamakta güçlük çekiyordu. Bir saniye için sanki dünya tersine dönmüş ve içi dışına çıkmıştı. Sonra, sanki rüyada gibi, ağaca doğru yürümeye başladı. Kral ve Kraliçe'yle birlikte tüm diğer yaratıklar da onu alkışlıyorlardı. Elmayı kopardı, cebine koydu ve sonra Aslan'ın yanına geldi.

"Lütfen" dedi, "şimdi eve gidebilir miyiz?"

"Teşekkür ederim" demek istemiş, ancak unutmuştu. Ve Aslan bunu anlamıştı.

15
Bu Hikâyenin Sonu ve Diğer Hikâyelerin Başlangıcı

"Ben sizinle beraberken yüzüklere ihtiyacınız yok" dedi Aslan. Çocuklar gözlerini kırpıştırıp etraflarına baktılar. Bir kez daha Dünyalar Arasındaki Orman'daydılar. Andrew Dayı çimlerin üzerinde uzanmış hâlâ uyuyordu. Aslan yanı başlarında durmaktaydı.

"Gelin" dedi Aslan, "geri gitmenizin zamanı. Fakat ilk önce iki şeyi görmelisiniz; bir uyarı ve bir emir. Buraya bakın çocuklar." Baktıklarında çimenlik alanda dibi yine çim olan kuytu ve kuru, küçük bir çukur gördüler.

"Siz geçen defa buradayken" dedi Aslan, "bu çukur bir göletti ve siz ona daldığınızda, ölmekte olan bir güneşin Charn harabeleri üzerinde parladığı dünyaya gelmiştiniz. Şimdi gölet yok artık. O dünyanın sonu geldi, sanki hiç var olmamış gibi. Âdem ve Havva'nın ırkı bunu uyarı olarak kabul etsin."

"Peki, Aslan" dedi iki çocuk. Fakat Polly ekledi, "Bizim dünyamızın durumu o dünya kadar kötü değil, değil mi Aslan?"

"Henüz değil, Havva'nın kızı" dedi Aslan. "Henüz değil. Fakat onun gibi oluyorsunuz. Irkınızdan kötü niyetli birinin, 'Korkunç Söz' gibi şeytani bir sırrı bulup tüm yaşayan şeyleri mahvetmek için kullanıp kullanmayacağı kesinlikle belli değil. Ve yakında, çok yakında, sizler yaşlı birer hanım ve bey olmadan, dünyanızdaki büyük devletler mutluluk, adalet ve merhamete İmparatoriçe Jadis kadar bile önem vermeyen diktatörler tarafından yönetilmeye başlayacak. Uya-

rım buydu. Şimdi emre gelelim. İlk fırsatta senin bu dayından sihirli yüzükleri alın ve gömün ki onları bir daha hiç kimse kullanamasın."

Aslan bu sözleri söylerken iki çocuk da onun yüzüne bakıyordu. Ve aniden (nasıl olduğunu asla anlayamamışlardı) Aslan'ın yüzü, içinde yüzdükleri altın dalgalı bir denize dönüşmüştü ve onları öylesine bir tatlılık ve enerji sarmaladı ki kendilerini daha önce hiç bu kadar mutlu, akıllı, iyi ya da canlı ve uyanık hissetmemişlerdi. Bu ânın hatırası daima içlerinde yaşadı, öyle ki yaşamları boyunca üzgün, korkmuş ya da öfkeli oldukları zamanlarda bu altın gibi iyilik düşüncesinin hâlâ orada, çok yakında, bir köşenin ya da bir kapının arkasında olduğu duygusuna kapılacaklar ve her şeyin iyi olacağına yürekten inanacaklardı. Bir dakika sonra üçü birden (Andrew Dayı artık uyanıktı) Londra'nın gürültüsüne, sıcağına ve hoş kokularına daldılar.

Ketterley'lerin kapısının önündeki kaldırımdaydılar. Cadı'nın, Arabacı'nın ve atın yokluğu dışında, her şey aynen bıraktıkları gibiydi. Bir parçası olmayan lamba direği, at arabasının enkazı ve kalabalık oradaydı. İnsanlar hâlâ konuşuyor ve yaralı polislerin yanına eğilmiş "Kendine geliyor", "Kendini nasıl hissediyorsun dostum?" ya da "Ambulans hemen geliyor" gibi şeyler söylüyorlardı.

"Aman Tanrım" diye düşündü Digory, "Bu koca macera hiç zaman almamış."

Kalabalık bir grup deli gibi Jadis'i ve atı arıyordu. Kimse çocuklara dikkat etmiyordu, çünkü hiçbiri onların gidip geri geldiğini fark etmemişti. Andrew Dayı'ya gelince, giysilerinin durumu ve yüzüne bulaşmış balla kimse tarafından tanınacak hali yoktu. Şanslarına evin ön kapısı açıktı ve hizmetçi (ne güzel bir gün geçiriyordu) kapıda durmuş eğlenceyi seyrediyordu. Böylece çocuklar kimsenin soru sormasına fırsat vermeden Andrew Dayı'yı kolayca içeriye soktular.

Andrew Dayı önlerinden hızla merdivenlere koştu. Çocuklar ilk önce onun tavan arasına koşturduğunu ve geriye kalan yüzükleri saklamak istediğini sandılar. Fakat telaşlanmaya gerek yoktu. Onun düşündüğü şey dolabındaki şişeydi ve yatak odasına girip kapıyı da kilitlemişti. Yeniden odadan çıktığında (uzun zaman sonra) sabahlığını giymişti ve doğruca tuvalete gitti.

"Sen diğer yüzükleri alabilir misin, Polly?" dedi Digory. "Ben annemin yanına gitmek istiyorum."

"Tamam, sonra görüşürüz" dedi Polly ve tavan arası merdivenine tırmanmaya başladı.

Digory soluklanmak için bir dakika durakladı ve sonra yavaşça annesinin odasına girdi. Annesi, daha önce birçok defa gördüğü gibi, sırtı yastıklarla desteklenmiş, bakınca insanı ağlatacak kadar zayıf ve soluk bir yüzle orada yatıyordu. Digory, Yaşam Elması'nı cebinden çıkardı.

Cadı Jadis'in bizim dünyamızda kendi dünyasındakinden farklı göründüğü gibi, dağdaki bahçenin meyvesi de farklı görünüyordu. Yatak odasında elbette her türden renkli şeyler vardı; yatağın üzerindeki yatak örtüsü, duvar kâğıdı, pencereden içeri giren ışık ve annesinin zarif, açık mavi hırkası. Fakat Digory elmayı cebinden çıkarır çıkarmaz tüm bunlar sanki neredeyse renklerini kaybetmişti. Her şey, günışığı bile, soluk ve donuk görünüyordu. Elmanın parıltısı tavanda garip ışık oyunları yapıyordu. Başka hiçbir şeye bakmaya değmezdi; başka bir şeye bakmak mümkün değildi. Ve Gençlik Elması sanki odada cennete açılan bir pencere varmış gibi kokuyordu.

"Oh, canım ne güzel" dedi Digory'nin annesi.

"Lütfen, bu elmayı ye anne" dedi Digory.

"Doktor ne der bilemem" diye cevapladı annesi. "Fakat gerçekten yiyebileceğimi hissediyorum."

Digory elmayı soydu, böldü ve parça parça annesine verdi. Ve annesi elmayı bitirir bitirmez gülümsedi, başını yastığa gömdü ve uykuya daldı. Gerçek, doğal ve hafif bir uykuydu bu ve Digory'nin de bildiği gibi, annesinin bu dünyada en çok istediği şeydi. Üstelik iğrenç ilaçların yardımı da yoktu. Digory annesinin yüzünün şimdi farklı göründüğüne emindi. Eğilip annesini yavaşça öptü ve elmanın eşeleğini de alıp, odadan kalbi çarparak çıktı. Günün geri kalan kısmında etrafındaki şeylere bakıp her şeyin ne kadar sıradan ve büyüden yoksun

olduğunu gördükçe umudu kırılıyordu, fakat Aslan'ın yüzünü hatırladığı zaman yine umutlanıyordu.

O akşam elmanın eşeleğini arka bahçeye gömdü.

Ertesi sabah doktor alışılmış ziyaretini yaptığında, Digory onu dinlemek üzere merdivenin parmaklıklarından aşağı eğildi. Doktorun, Letty Teyze'yle birlikte odadan çıkarken şöyle dediğini duydu:

"Bayan Ketterley, tüm doktorluk hayatımda karşılaştığım en olağanüstü durum bu. Bu... bu bir mucize gibi. Küçük çocuğa şimdilik bir şey söylemeyin; boşu boşuna umutlandırmayalım onu. Fakat bence..." sonra sesini alçalttığı için işitmek güçleşti.

Digory o gün öğleden sonra bahçeye çıkıp Polly'ye ıslıkla gizli işareti verdi (Polly bir önceki gün gelememişti).

"Ne haber?" dedi Polly, duvardan bakarak. "Yani, annen nasıl?"

"Sanırım... sanırım her şey iyi olacak" dedi Digory. "Fakat eğer bir sakıncası yoksa şimdilik bunun hakkında konuşmak istemiyorum. Yüzüklere ne oldu?"

"Hepsini aldım" dedi Polly. "Bak, görüyor musun, eldiven giyiyorum. Haydi gömelim."

"Evet, gömelim. Dün elmanın eşeleğini gömdüğüm yeri işaretlemiştim."

Sonra Polly duvardan atladı ve beraberce oraya gittiler. Fakat Digory'nin orayı işaretlemesine gerek olmadığını hemen anladılar. Eşeleğin gömüldüğü yerde şimdiden bir fidan bitmeye başlamıştı. Narnia'da olduğu gibi, gözle görülür bir şekilde büyümüyordu, ama toprağın epeyce üstüne çıkmıştı. Küçük bir el küreği bulup kendilerininki de dahil olmak üzere, bütün yüzükleri daire şeklinde ağacın etrafına gömdüler.

Bundan bir hafta sonra Digory'nin annesinin iyileşeceği kesinleşmiş, ondan dört gün sonra da bahçede oturmaya çıkabilmişti. Ve bir ay sonra bütün ev bambaşka bir yer olmuştu. Letty Teyze, Digory'nin annesinin sevdiği her şeyi yapıyordu; pencereler aralanmış, küflü perdeler, odalar aydınlansın diye açılmıştı, her yer taze çiçeklerle doluydu, yiyecek daha iyi şeyler vardı, eski piyanonun akordu yapılmıştı ve Digory'nin annesi yeniden şarkı söylemeye başlamıştı. Digory ve Polly ile öyle oyunlar oynuyordu ki Letty Teyze "Üçünüz içinde en büyük bebeğin sen olduğunu söylemeliyim, Mabel" diyordu.

Bir şey kötü gitmeye başlarsa, bir süre için her şeyin daha da kötüye gittiğini görürsünüz; fakat o şey yeniden iyi gitmeye başladığında genellikle her şey çok daha iyi olur. Yaklaşık altı haftalık bu güzel yaşamdan sonra, Digory'nin Hindistan'daki babasından, içinde harika haberlerin olduğu bir mektup geldi. Yaşlı Büyükdayı Kirke ölmüştü ve bu, görünürde, babasının çok zengin olduğu anlamına geliyordu. Emekliye ayrılıp sonsuza kadar kalmak üzere Hindistan'dan eve dönüyordu. Digory'nin tüm hayatı boyunca duyduğu ancak hiç görmediği taşradaki büyük ev şimdi onların olacaktı; zırhlar, ahırlar, köpek evleri, nehir, park, seralar, asma limonluk, ormanlar ve onların arkasındaki dağlar. Digory sonsuza kadar mutlulukla yaşayacaklarına sizin kadar emindi. Ama belki siz bir-iki şeyi daha bilmeyi istersiniz.

Polly ve Digory her zaman iyi arkadaş olarak kaldılar. Polly her tatilde kalmak üzere onların taşradaki güzel evlerine gitti ve orada at binmeyi, yüzmeyi, süt sağmayı, ekmek pişirmeyi ve dağa tırmanmayı öğrendi.

Narnia'da hayvanlar barış ve mutluluk içinde yaşadılar ve ne Cadı ne de başka bir düşman yüzlerce yıl boyunca bu hoş ülkeye bir sorun çıkardı. Kral Frank, Kraliçe Helen ve çocukları Narnia'da mutlulukla yaşadılar ve ikinci oğulları Archenland'e kral oldu. Oğlanlar su perileriyle, kızlar da orman ve nehir tanrılarıyla evlendiler. Cadı'nın (bilmeden) diktiği lamba Narnia ormanında gece gündüz ışıldadı, büyüdüğü yer Fener Çoraklıkları diye adlandırıldı ve yıllarca sonra, bizim dünyamızdan bir başka çocuk karlı bir gecede Narnia'ya geldiğinde ışığın hâlâ yandığını gördü. Bu macera bir bakıma size söylediklerimle bağlantılıdır.

Bu bağlantı şudur: Digory'nin arka bahçeye gömdüğü elmadan çıkan fidan yaşayıp büyüyerek iyi bir ağaç oldu. Bizim dünyamızın toprağında, Aslan'ın sesinden ve Narnia'nın taze havasından uzakta büyüdüğünden, Digory'nin annesini iyileştirdiği gibi, ölmek üzere olan başka bir kadını iyileştirecek elmalar vermedi, ama İngiltere'deki bütün elmalardan daha güzel elmalar verdi. Bunlar büyülü olmamasına karşın herkese çok iyi geliyordu. Fakat içten içe, özsularının derinliklerinde (deyim yerindeyse), ait olduğu Narnia'daki öbür ağacı asla unutmadı. Bazen hiç rüzgâr yokken bile anlaşılmaz bir şekilde sallanırdı; sanırım bu sırada Narnia'da kuvvetli rüzgârlar eserdi ve İngiliz ağacı, o anda Narnia ağacı

güçlü bir lodos fırtınasında sallandığı için titrerdi. Bu nasıl olduysa, ağacın hâlâ büyülü olduğu sonradan ispatlandı. Çünkü Digory orta yaşlı bir adamken (ve ünlü bir bilgin, profesör ve o zamanların büyük gezginiyken) ve Ketterley'lerin eski evi ona aitken, İngiltere'nin güneyinde ağacı deviren büyük bir fırtına olmuştu. Digory ağacın basitçe yakılmak üzere parçalanmasına dayanamadı ve odunun bir kısmından bir dolap yaptırarak taşradaki büyük eve yerleştirdi. O, bu dolabın büyülü özelliklerini keşfedemedi ama bir başkası keşfetti. Bu, bizim dünyamızla Narnia arasındaki tüm geliş ve gidişlerin başlangıcıydı ve siz bunları diğer kitaplarda okuyabilirsiniz.

Digory ve ailesi büyük taşra evine yerleşmeye gittiklerinde Andrew Dayı'yı da yanlarında götürdüler, çünkü Digory'nin babası "Yaşlı adamı yaramazlıktan uzakta tutmayı denememiz gerekiyor. Zavallı Letty'nin ona sürekli bakmak zorunda olması da haksızlık" demişti. Andrew Dayı yaşadığı sürece yeniden büyücülüğü denemedi. Dersini almıştı ve yaşlandığında, önceleri olduğundan daha iyi ve daha az bencil bir adam oldu. Fakat her zaman ziyaretçilerini yalnız başına bilardo odasında kabul eder ve onlara, Londra'da beraberce araba turu yaptığı, yabancı bir soylu olan esrarengiz kadın hakkında hikâyeler anlatırdı. "Şeytani bir mizacı vardı" derdi. "Fakat çok harika bir kadındı efendim, harika bir kadın."

NARNİA
GÜNLÜKLERİ

C. S. LEWIS

ASLAN, CADI VE DOLAP

1
Lucy Dolaba Bakıyor

Bir zamanlar, isimleri Peter, Susan, Edmund ve Lucy olan dört çocuk vardı. Bu hikâye, savaş sırasında hava saldırıları yüzünden Londra'dan uzağa gönderildiklerinde, onların başına gelen bir şey hakkındadır. Çocuklar, kırsal bir bölgede en yakın tren istasyonundan on beş kilometre ve en yakın postaneden üç kilometre uzakta olan yaşlı bir profesörün evine gönderilmişlerdi. Profesör evli değildi ve kâhyası Bayan Macready ve (isimleri Ivy, Margaret ve Betty olan, ama hikâyede fazla rolleri olmayan) üç hizmetçi ile birlikte çok büyük bir evde yaşıyordu. Profesör, neredeyse bütün yüzünü kaplamış dağınık beyaz saçları olan çok yaşlı bir adamdı ve çocuklar onu hemen sevmişlerdi; ama ilk akşam onları kapıda karşılamaya geldiğinde öyle tuhaf görünüyordu ki Lucy (en küçükleriydi) ondan korkmuş ve Edmund (ikinci küçükleriydi) gülmek istemişti, ama belli etmemek için sümkürür gibi yapmak zorunda kalmıştı.

İlk gece, Profesör'e iyi geceler deyip yukarı kata çıktıktan sonra oğlanlar kızların odasına geldi ve birlikte etrafı gözden geçirmeye başladılar.

"Kuşkusuz dört ayak üzerine düştük" dedi Peter. "Her şey çok harika olacak. İhtiyar her istediğimizi yapmamıza izin verecek."

"Çok sevimli bir ihtiyar" dedi Susan.

Yorgun olan, yorgun olunca da huysuzlaşan, ancak bunu belli etmemeye çalışan Edmund "Saçmalama" dedi. "Böyle konuşma."

"Nasıl yani?" dedi Susan; "her neyse, senin yatağa gitme zamanın."

"Annem gibi konuşuyorsun" dedi Edmund. "Ve sen kimsin ki bana yatmamı söylüyorsun. Git kendin yat.

"Hepimiz yatsak iyi olmaz mı?" dedi Lucy. "Burada konuştuğumuzu duyarlarsa patırtı çıkar."

"Bir şey olmaz" dedi Peter. "Burası öyle bir ev ki ne yaparsak yapalım kimse bir şey demez. Her neyse, bizi duymazlar zaten. Burada o kadar çok koridor ve merdiven var ki, yemek odasına gitmek bile on dakika sürüyor."

"Bu ses de ne?" dedi Lucy aniden. Burası, şimdiye kadar gördüklerinden çok daha büyük bir evdi; uzun koridorlar ve boş odalara açılan sıra sıra kapılar onu ürpertmeye başlamıştı.

"Sadece bir kuş, sersem" dedi Edmund.

"Baykuş" dedi Peter. "Burası kuşlar için harika bir yer. Ben şimdi yatmaya gideceğim. Yarın araştırmaya başlayalım derim. Böyle bir yerde her şeyi bulmak mümkün. Buraya gelirken o dağları gördünüz mü? Ve ormanları? Belki kartallar vardır, belki geyikler. Şahinler de olabilir."

"Porsuklar!" dedi Lucy.

"Yılanlar!" dedi Edmund.

"Tilkiler!" dedi Susan.

Fakat ertesi sabah, öyle yoğun bir yağmur yağıyordu ki pencereden dışarı bakıldığında ne dağları ne ağaçları ne de bahçedeki dereyi görmek mümkündü.

"Elbette yağmur yağacaktı!" dedi Edmund. Profesör'le kahvaltılarını yeni bitirmişler ve üst katta onlara ayrılan odada; uzun, alçak tavanlı, iki penceresi bir yöne, iki penceresi de diğer yöne bakan odadaydılar.

"Bırak şikâyet etmeyi, Ed" dedi Susan. "Bire on bahse girerim ki bir saate kalmaz hava açar. Bu arada durumumuz oldukça iyi. Bir radyo ve sürüyle de kitap var."

"Bana göre değil" dedi Peter. "Ben evde araştırma yapacağım."

Herkes bu karara katıldı ve bu şekilde maceraları başlamış oldu. Gezmekle bitiremediğiniz türden bir evdi burası ve umulmadık birçok yeri vardı. İlk birkaç kapı, çocukların beklediği gibi misafir yatak odalarına açılıyordu; fakat az sonra resimlerle dolu, çok uzun bir odaya geldiler ve orada bir zırh gördüler. Bundan sonra bir köşesinde bir arpın bulunduğu yeşil perdeli bir oda vardı. Sonra üç

basamak aşağı ve beş basamak yukarı çıkılınca küçük bir üst koridor ve balkona açılan bir kapı görülüyordu. Ondan sonra ardı sıra birbirine açılan sürüyle oda vardı ve hepsi kitaplarla doluydu; çoğunluğu epeyce eski kitaplardı ve bazıları kilisedeki İncil'den bile büyüktü. Tüm bunların çok yakınında, kapısında ayna olan büyük bir dolaptan başka bir şeyin bulunmadığı oldukça boş bir oda gördüler. Odada, pencerenin denizliğindeki ölü sineği saymazsak, gerçekten başka bir şey yoktu.

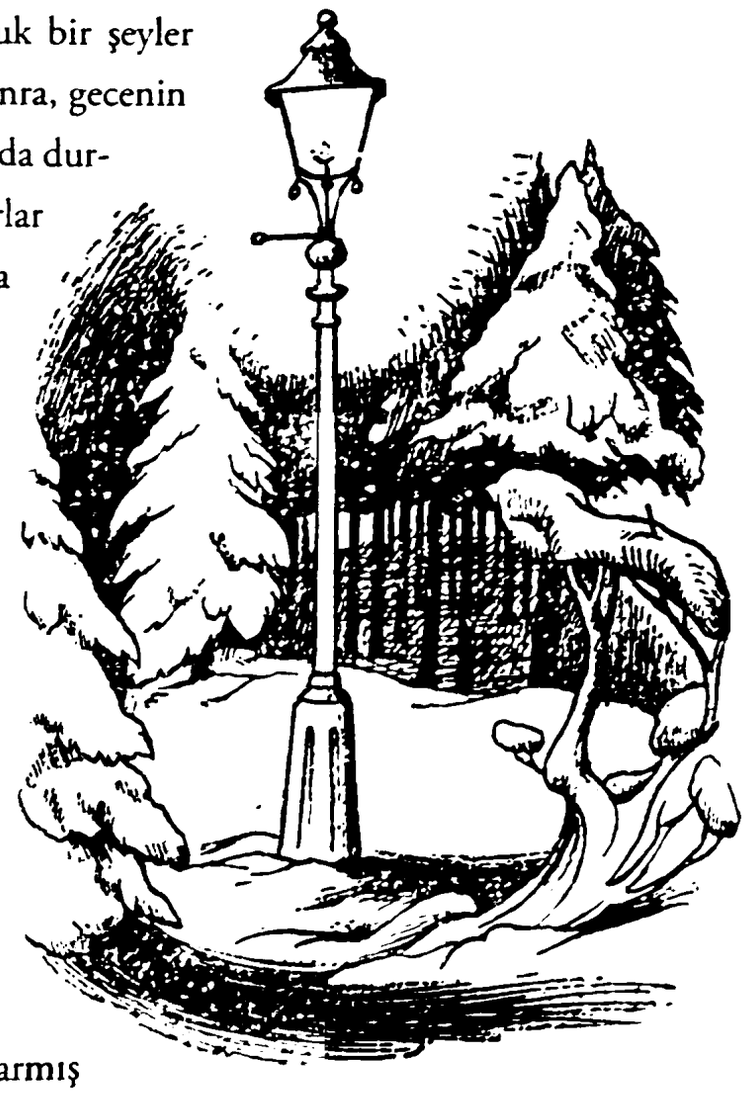
"Burada bir şey yok!" dedi Peter ve Lucy dışında tüm takım yeniden dışarıya çıktı. Lucy geride kalmıştı, çünkü kilitli olduğuna neredeyse emin olduğu halde, dolabın kapısını açmanın denemeye değeceğini düşünmüştü. Halbuki kapı sürpriz bir şekilde kolayca açıldı ve iki naftalin topağı yere düştü. Dolabın içine baktığında, çoğunluğu uzun kürk olan sürüyle paltonun asılı olduğunu gördü. Lucy'nin, kürke dokunmaktan ve onun kokusundan daha çok sevdiği hiçbir şey yoktu. Hemen dolabın içine girdi, paltoların arasına daldı ve yüzünü paltolara sürdü; kuşkusuz kapıyı açık bırakmıştı, çünkü insanın kendisini bir dolaba kapatmasının sersemlik olacağını biliyordu. Az sonra dolabın derinliğine doğru yürüdü ve ilk sıranın ardında, ikinci bir sıra paltonun daha asılı olduğunu fark etti. Burası neredeyse tamamen karanlıktı ve yüzünü dolabın arkasına çarpmamak için kollarını öne uzatmıştı. Parmaklarıyla dolabın arkasına dokunacağını umarak içeriye doğru bir –sonra iki ya da üç– adım daha ilerledi. Fakat bir şeye dokunamadı.

"Bu çok büyük bir dolap olmalı!" diye düşündü Lucy hâlâ ilerleyerek ve paltoların yumuşak büklümlerini kendine yol açmak üzere kenara iterek. Sonra ayaklarının altında çıtırdayan bir şeyler hissetti. Elleriyle dokunmak üzere eğilirken "Naftalin topakları mı acaba?" diye düşündü. Fakat dolabın tabanının düzgün ve

sert yüzeyi yerine, yumuşak, toz halinde ve çok soğuk bir şeye dokundu. "Bu çok garip" dedi ve bir-iki adım daha ilerledi.

Bir an sonra ellerine ve yüzüne dokunan şeyin artık yumuşak kürk değil, sert, kaba ve hatta dikenli bir şey olduğunu fark etti. "Ne bunlar, sanki bir ağacın dalları gibi!" diye hayretle bağırdı Lucy. Ve sonra ileride bir ışık gördü; birkaç santim uzakta dolabın arka yüzünün olması gereken yerde değil, ama epeyce uzaktaydı ışık. Yumuşak ve soğuk bir şeyler üzerine düşmekteydi. Bir süre sonra, gecenin karanlığında bir ormanın ortasında durduğunu, ayaklarının altında karlar olduğunu ve halen kar yağmakta olduğunu fark etti.

Lucy biraz korkmuştu ama aynı zamanda meraklı ve heyecanlıydı da. Omzunun üzerinden geriye bakınca, orada, ağaçların gövdeleri arasında dolabın açık kapısını ve hatta içinden geçerek bu tarafa geldiği odayı görebiliyordu (Tabii ki kapıyı açık bırakmıştı, çünkü birinin kendini dolaba kapatmasının ne kadar aptalca olduğunu biliyordu). Orada hâlâ gün ışığı varmış gibi görünmekteydi. "Bir sorun çıkarsa her zaman geri dönmem mümkün" diye düşündü Lucy. Ayaklarının altındaki karlardan gelen kırt kırt sesleriyle, ormanın içinde diğer ışığa doğru ilerlemeye başladı. Yaklaşık on dakikada ışığa ulaştı ve bunun bir lamba direği olduğunu gördü. Durup ona bakarken ve neden ormanın ortasında bir lamba direği olduğunu merak edip şimdi ne yapacağını düşünürken, kendine doğru yaklaşan ayak sesleri duydu. Ve kısa bir süre sonra tuhaf birisi ağaçların arasından ışığın aydınlığına çıktı.

Lucy'den biraz daha uzun boyluydu ve elinde bembeyaz karla kaplı bir şemsi-

ye vardı. Belinden yukarısı insan şeklindeydi, fakat bacakları keçi bacağı gibiydi (parlak siyah kıllarla kaplıydı) ve ayak yerine keçi toynakları vardı. Bir de kuyruğu vardı, ancak Lucy bunu başlangıçta fark etmemişti, çünkü faun, kuyruğunun karda sürünmesini engellemek için şemsiyeyi tutan kolunun üzerine düzgünce yerleştirmişti. Boynunda kırmızı yünden bir atkı vardı ve teni de oldukça kırmızıydı. Kıvırcık saçları ve kısa, sivri sakalıyla garip ama hoş, küçük bir yüzü vardı. Saçlarının arasından alnının her iki yanından çıkan boynuzları görünmekteydi. Ellerinden biriyle, söylediğim gibi, şemsiyeyi tutuyordu; diğer eliyle de kahverengi kâğıda sarılmış bir sürü paket taşıyordu. Tüm bu paketler ve kar yüzünden, sanki Noel alışverişi yapmış gibi görünüyordu. Bu bir faundu. Ve Lucy'yi gördüğü zaman öyle şaşırmıştı ki bütün paketlerini yere düşürdü.

"Aman, aman!" diye hayretle bağırdı faun.

2
Lucy'nin Dolapta Buldukları

"Pekâlâ Havvakızı Lucy" dedi Bay Tumnus, "Narnia'ya nasıl geldiğini sorabilir miyim?"

"Narnia mı? O da ne?" dedi Lucy.

"Burası Narnia ülkesi" dedi faun, "lamba direğiyle Doğu Denizi kıyısındaki büyük Cair Paravel Kalesi arasında, üzerinde bulunduğumuz tüm bu topraklar. Sen... sen batının vahşi ormanlarından mı geldin?"

"Ben... ben boş odadaki giysi dolabından geçerek geldim" dedi Lucy.

"Ah!" dedi Bay Tumnus epeyce melankolik bir sesle. "Küçük bir faunken coğrafyaya daha fazla çalışmış olsaydım, kuşkusuz o garip ülkeler hakkındaki her şeyi bilirdim. Şimdi artık çok geç."

"Fakat bunlar ülke değil ki" dedi Lucy, gülümseyerek. "Hemen şuracıkta –en azından– emin değilim. Orada şimdi yaz mevsimi."

"Bu arada" dedi Bay Tumnus, "Narnia'da mevsim kış ve çok uzun süredir de böyle; burada karda di-

kilip konuşmaya devam edersek ikimiz de nezleye yakalanacağız. Uzaklardaki 'Boşoda' ülkesinde, sonsuz yazın hüküm sürdüğü aydınlık 'Giysido Labı' şehrinden olan Havvakızı, benimle gidip bir çay içmeye ne dersin?"

"Çok teşekkürler Bay Tumnus" dedi Lucy. "Fakat geri dönmemin gerekip gerekmediğini düşünüyordum."

"Hemen şuracıkta" dedi faun "ve gürül gürül ateş yanıyor; tost, sardalye ve kek de var."

"Çok naziksiniz" dedi Lucy. "Ama uzun süre kalamam."

"Koluma girersen eğer, Havvakızı" dedi Bay Tumnus, "şemsiyeyi ikimizin başı üzerinde tutabilirim. Evet böyle. Haydi gidelim."

Ve böylece Lucy, sanki birbirlerini eskiden beri tanırlarmış gibi, kendini bu tuhaf yaratıkla ormanda kol kola yürürken buldu.

Çok fazla yol almamışlardı ki zemini düzgün olmayan ve her yerde kayaların, sağda solda küçük tepelerin olduğu bir yere geldiler. Küçük bir koyağın dibinde Bay Tumnus aniden dönerek, sanki çarpacakmış gibi, görülmedik kadar büyük bir kayaya doğru yürüdü. Lucy, son anda bir mağaranın girişine doğru yöneldiklerini anladı, içeriye girer girmez kendini bir ateşin karşısında buldu. Sonra Bay Tumnus eğilerek, zarif bir maşayla ateşten, yanan bir odun parçası aldı ve lambayı yaktı. "Fazla uzun sürmez" dedi ve hemen çaydanlığı ateşe koydu.

Lucy bundan daha şirin bir yerde hiç bulunmadığını düşünüyordu. Küçük, kuru, kırmızımsı bir taştan temiz bir mağaraydı. Yerde bir halı, iki küçük sandalye ("biri benim diğeri de bir dost için" dedi Bay Tumnus) ve bir masa, bir büfe, ateşin üzerinde bir şömine rafı ve onun da üzerinde kır sakallı yaşlı bir faunun resmi vardı. Bir köşede, Lucy'nin Bay Tumnus'un yatak odasına açıldığını düşündüğü bir kapı göze çarpıyordu ve duvarlardan birinde, bir sürü kitabın yer aldığı bir raf vardı. Bay Tumnus çay malzemelerini hazırlarken Lucy bunlara ba-

kıyordu. Kitaplar, *Silenus'un Hayatı ve Mektupları, Su Perileri ve Alışkanlıkları* ya da *İnsanlar, Rahipler ve Bekçiler: Halk Masalları Üzerine Bir Çalışma* ya da *İnsan Bir Mit midir?* gibi isimler taşıyordu.

"Hazırız, Havvakızı!" dedi faun.

Bu gerçekten harika bir çaydı. Her ikisi için de birer rafadan yumurta, kızarmış ekmek üzerinde sardalye, sonra ballı kızarmış ekmek, tereyağlı kızarmış ekmek ve üzerinde şeker olan bir kek vardı. Lucy artık yemekten yorulduğunda faun konuşmaya başladı. Ormandaki yaşam hakkında harika hikâyeler anlattı. Gece yarısı dans partilerini ve kuyularda yaşayan su perilerinin ve ağaçlarda yaşayan orman perilerinin nasıl faunlarla dans etmek için ortaya çıktıklarını; eğer yakalarsan dileklerini yerine getiren süt beyazı geyiği avlama partilerini; eğlence partilerini ve ormanın zemininin altında, çok derinlerdeki mağara ve maden ocaklarında yabanıl kızıl cücelerle birlikte yaptıkları hazine avcılığını; ağaçların yemyeşil olduğu yazı ve yaşlı Silenus'un şişko eşeğiyle onları ziyarete

gelişini, bazen Baküs'ün* gelişini ve o zaman derelerden su yerine şarap akışını ve tüm ormanın haftalarca neşeye boğuluşunu anlattı. "Ne yazık ki şimdi hep kış" diye ekledi kasvetle. Sonra neşelenmek için, büfenin üzerindeki kılıfından, kamıştan yapılmış gibi görünen garip küçük bir flüt çıkardı ve çalmaya başladı. Çaldığı melodi yer yer Lucy'de ağlamak, gülmek, dans etmek ve uyumak isteği uyandırıyor hem de hepsini bir arada yapmak istemesine neden oluyordu. Lucy kendine geldiğinde saatler geçmiş olmalıydı.

"Oh, Bay Tumnus –kestiğim için özür dilerim, çok da sevmiştim şarkınızı– fakat gerçekten eve dönmem gerekiyor. Sadece birkaç dakika kalmak istemiştim burada" dedi.

* Şarap tanrısı.

"Çok geç artık, biliyorsun" dedi faun, flütünü bırakıp başını üzgünce ona doğru sallayarak.

"Çok mu geç?" dedi Lucy, sıçrayarak ve artan bir korkuyla. "Ne demek istiyorsun? Hemen eve dönmem gerekiyor. Diğerleri başıma ne geldiğini merak ederler." Ancak daha sonra "Bay Tumnus, sorun nedir?" diye sordu, çünkü faunun kahverengi gözleri yaşlarla dolmuştu, sonra gözyaşları yanaklarından aşağı süzülmeye ve sonra da burnunun ucundan damlamaya başladı. O zaman faun yüzünü elleriyle kapatıp inledi.

"Bay Tumnus, Bay Tumnus!" dedi Lucy, üzüntüyle. "Ağlamayın! Ağlamayın! Sorun nedir? İyi değil misiniz? Sevgili Bay Tumnus, söyleyin neyiniz var?" Fakat faun sanki yüreği sökülürcesine hıçkırarak ağlamaya devam ediyordu. Lucy yaklaşıp kollarıyla onu sarmaladığında ve mendilini ona verdiğinde bile ağlaması kesilmemişti. Yalnızca mendili alıp, tamamen ıslandığında iki eliyle sıkarak kullanmaya devam etmişti. Bu nedenle Lucy ıslak bir zeminde dikilmekteydi.

"Bay Tumnus!" diye haykırdı Lucy, faunun kulağına, onu sarsarak. "Kesin şunu! Hemen kesin! Kendinizden utanmanız gerek, sizin gibi büyük, muhteşem bir faun... Neden ağlıyorsunuz?"

"Oh... oh... oh!" diye hıçkırdı Bay Tumnus, "Çok kötü bir faun olduğum için ağlıyorum."

"Asla kötü bir faun olduğunuzu sanmıyorum ben" dedi Lucy. "Çok iyi bir faunsunuz siz. Tanıdığım en iyi faunsunuz."

"Oh... oh... Eğer bilseydin böyle konuşmazdın" diye cevapladı Bay Tumnus hıçkırıklar arasında. "Hayır, ben kötü bir faunum. Dünya yaratıldığından beri daha kötü bir faunun yaşadığını sanmıyorum."

"Fakat ne yaptınız ki?" diye sordu Lucy.

"Benim yaşlı babam" dedi Bay Tumnus, "şöminenin üzerindeki fotoğraf onun fotoğrafı. Böyle bir şeyi asla yapmazdı."

"Neyi yapmazdı?" dedi Lucy.

"Benim yaptığımı" dedi faun. "Beyaz Cadı'nın hizmetçisi olmazdı. Ben öyleyim işte. Beyaz Cadı'nın hizmetinde çalışıyorum."

"Beyaz Cadı mı? O da kim?"

"Kim mi? Tüm Narnia'yı parmağında oynatan biri o. Sürekli kışı getiren o. Sürekli kış, ama asla Noel gelmiyor; düşün bir kere!"

"Ne kötü!" dedi Lucy. "Ama sana ne için para veriyor?"

"En kötü yanı da bu" dedi Bay Tumnus derin bir iniltiyle. "Ben onun için adam kaçırıyorum, işte ben böyle biriyim. Bana bak Havvakızı. Benim, ormanda bana hiçbir zararı dokunmamış zavallı masum bir çocukla karşılaşıp, dostça davranarak onu mağaradaki evime davet edip uyuşturarak uyuttuktan sonra Beyaz Cadı'ya teslim etmek amacında olan bir faun olduğuma inanır mısın?"

"Hayır" dedi Lucy. "Eminim böyle bir şey yapmazsın."

"Fakat ben yaptım" dedi faun.

"Şey" dedi Lucy yavaşça (çünkü doğruyu söylemek, ama faunu da incitmemek istiyordu), "bu çok kötü. Fakat bundan dolayı öyle üzgünsün ki eminim bir daha yapmazsın."

"Havvakızı, anlamıyor musun?" dedi faun. "Bu benim geçmişte yaptığım bir şey değil. Şimdi, şu anda *yapmakta* olduğum bir şey."

"Ne demek istiyorsun?" dedi Lucy bembeyaz kesilerek.

"O çocuk sensin" dedi Bay Tumnus. "Eğer ormanda bir Havvakızı ya da Âdemoğlu görürsem onları yakalayıp Beyaz Cadı'ya teslim etmek için emir aldım. Ve karşılaştığım ilk insan sensin. Dostunmuş gibi davranıp seni çaya davet ettim, tüm bu zaman boyunca ona haber vermek için senin uyumanı bekliyordum."

"Oh, ama bunu yapmayacaksın, Bay Tumnus" dedi Lucy. "Yapmayacaksın, değil mi? Gerçekten, gerçekten yapmamalısın."

"Ama yapmazsam" dedi yine ağlamaya başlayarak, "eminim öğrenir. Ve kuyruğumu kestirir, boynuzlarımı kırdırır, sakallarımı yoldurur ve asasını benim güzel çatal tırnaklı toynaklarımın üzerinde sallayıp onları sefil atlarınki gibi çirkin toynaklara dönüştürür. Eğer çok öfkeliyse beni taşa dönüştürür ve ben Cair Paravel'deki dört taht sahibini bulana dek –bunun ne zaman olacağını ya da olup olmayacağını kim bilir– onun korkunç evinde bir faun heykeli olarak kalırım."

"Çok üzgünüm Bay Tumnus" dedi Lucy. "Ama lütfen eve dönmeme izin verin."

"Elbette vereceğim" dedi faun. "Elbette vermem gerek. Bunu şimdi anlıyorum. Seninle karşılaşmadan önce insanların nasıl olduğunu bilmiyordum. Elbette seni Cadı'ya teslim edemem; hele seni tanıdıktan sonra. Fakat hemen gitmemiz gerek. Ben seni lamba direğine kadar götüreceğim. Sanırım sen oradan Boşoda ve Giysido Labı'nın yolunu bulabilirsin."

"Eminim bulabilirim" dedi Lucy.

"Elimizden geldiğince sessizce gitmeliyiz" dedi Bay Tumnus. "Bütün orman *onun* casuslarıyla dolu. Bazı ağaçlar bile ondan yana."

İkisi de çay malzemelerini masada bırakıp ayağa kalktılar. Bay Tumnus bir kez daha şemsiyesini açıp Lucy'yi koluna aldı ve dışarıda yağan kara çıktılar. Dönüş yolculuğu, asla faunun mağarasına gittikleri yolculuk gibi değildi; hiç konuşmadan olabildiğince hızlı yürüyorlardı ve Bay Tumnus en karanlık yolu tercih ediyordu. Yeniden lamba direğine ulaştıklarında Lucy rahatlamıştı.

"Buradan öteye nasıl gideceğini biliyor musun Havvakızı?" dedi Tumnus.

Lucy ağaçların arasına dikkatle baktı ve uzakta gün ışığına benzeyen bir pırıltıyı güçlükle seçebildi. "Evet" dedi, "Giysi dolabını görebiliyorum."

"Öyleyse gidebildiğin kadar hızla dön evine" dedi faun, "ve sana yapmak istediğim şeyden dolayı beni affedebilecek misin?"

"Elbette affedeceğim" dedi Lucy onun elini içtenlikle sıkarak. "Umarım benim yüzümden başın belaya girmez."

"Elveda Havvakızı" dedi faun. "Mendilin bende kalabilir mi?"

"Tabii" dedi Lucy ve sonra bacaklarının dayanabileceği kadar hızla günışığı pırıltısına doğru koştu. Az sonra ağaçların yerine paltoları ve ayaklarının altında kıtırtılı karların yerine tahtaları hissetti ve aniden kendini dolaptan, bütün bu maceranın başladığı boş odaya atlarken buldu. Dolabın kapısını sıkıca arkasından kapattı ve soluk soluğa etrafa bakındı. Hâlâ yağmur yağıyordu ve diğerlerinin koridordan gelen seslerini duyuyordu.

"Buradayım" diye bağırdı. "Buradayım. Geri döndüm, iyiyim."

3
Edmund ve Dolap

Lucy boş odadan dışarıya koştu ve diğer üçünü buldu.

"İyiyim" diye tekrarladı, "geri döndüm."

"Lucy sen neden bahsediyorsun?" diye sordu Susan.

"Ne?" dedi Lucy şaşkınlıkla, "Nerede olduğumu merak etmediniz mi?"

"Saklanıyor muydun?" dedi Peter. "Zavallı Lu, saklanmış ama kimse fark etmedi! Eğer insanların seni aramaya başlamasını istiyorsan bundan daha uzun süre saklanmalısın."

"Fakat ben saatlerdir buradan uzaktaydım" dedi Lucy.

Diğerleri birbirlerine baktılar.

"Çatlak!" dedi Edmund elini başına vurarak. "Bayağı çatlak."

"Ne demek istiyorsun Lu?" diye sordu Peter.

"Söylediğim şeyi" diye cevapladı Lucy. "Kahvaltıdan hemen sonra dolaba girmiştim ve saatlerdir uzaklardaydım, çay içtim, bir sürü şey oldu."

"Saçmalama Lucy" dedi Susan. "Biz bu odadan az önce dışarı çıktık ve sen oradaydın o sırada."

"Hiç de saçmalamıyor" dedi Peter, "yalnızca eğlenmek için hikâye uyduruyor, değil mi Lu? Ayrıca, neden olmasın?"

"Hayır Peter, uydurmuyorum" dedi Lucy. "O... O dolap büyülü, içinde bir orman var ve kar yağıyor, bir faun, bir de Cadı var ve Narnia deniliyor oraya, gelin görün."

Diğerleri ne düşüneceklerini bilemediler, fakat Lucy o kadar heyecanlıydı ki hepsi yeniden onunla odaya gittiler. Lucy önlerinden aceleyle yürüdü, dolabın kapısını açtı ve "Şimdi girin ve kendi gözlerinizle görün" diye bağırdı.

"Nedenmiş kaz kafalı?" dedi Susan, kafasını dolaba sokup paltoları aralayarak, "bu yalnızca sıradan bir dolap; bak dolabın arkası orada."

Sonra birer birer içeriye bakıp paltoları araladılar ve hepsi de –Lucy de dahil– son derece normal bir dolap gördüler. Ne orman ne de kar vardı, yalnızca çengel askıların bulunduğu dolabın arkası görülmekteydi. Peter emin olmak için dolaba girdi ve eliyle dolabın arkasına vurdu.

"Çok iyi bir şakaydı Lu" dedi yeniden dışarı çıkarken, "kabul etmeliyim ki bizi aldattın. Neredeyse inanıyorduk sana."

"Fakat bu, asla bir şaka değildi" dedi Lucy, "gerçekten doğruydu. Az önce her şey değişikti. Sahiden değişikti. Yemin ederim."

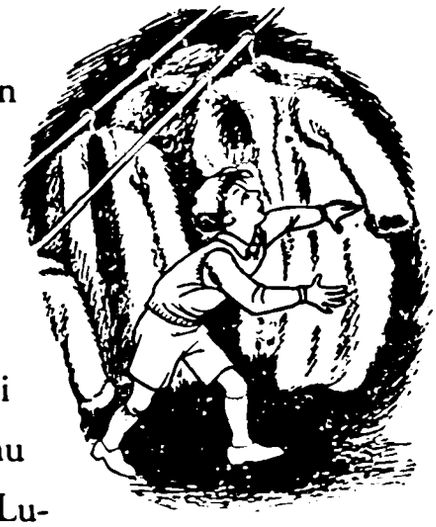
"Yeter Lu" dedi Peter, "biraz fazla ileri gittin. Şakaysa şaka! Yeter artık!"

Lucy'nin yüzü kıpkırmızı kesildi ne diyeceğini bilmemesine karşın bir şeyler söylemeye çalıştı ve gözyaşlarına boğuldu.

Lucy, takip eden birkaç gün pek mutsuzdu. Eğer her şeyin eğlenmek için uydurduğu bir hikâye olduğunu söyleyebilse, diğerleriyle her an barışabilirdi. Fakat Lucy doğruyu söyleyen bir kızdı; gerçekten haklı olduğunu biliyordu ama kimseyi buna inandıramayacağını düşünüyordu. Yalan söylediğini hem de saçma bir yalan söylediğini düşünen diğerleri onu çok üzüyordu. Ondan daha büyük olan ikisi, kuşkusuz bunu istemeden yapıyorlardı ancak Edmund, bu olayda olduğu gibi, bazen acımasız olabiliyordu. Lucy ile alay edip dalga geçerek odalardaki dolaplarda başka yeni ülkeler bulup bulmadığını sorup duruyordu. Durumu daha da ağırlaştıran şey, bu günlerde yaşanacak bir sürü güzel şey olmasıydı. Havalar güzeldi ve çocuklar sabahtan akşama kadar yüzerek, balık tutarak, ağaçlara tırmanarak ve çayırlarda uzanarak vakitlerini dışarıda geçiriyorlardı. Fakat Lucy bütün bunlardan hiç zevk almıyordu. Her şey, bir sonraki yağmurlu güne kadar böylece devam etti.

O günün öğleden sonrasında havanın açmayacağı anlaşıldığında saklambaç oynamaya karar verdiler. Susan ebe olmuştu ve diğerleri saklanmak için dağılır dağılmaz Lucy dolabın bulunduğu odaya gitti. Dolapta saklanmak amacında de-

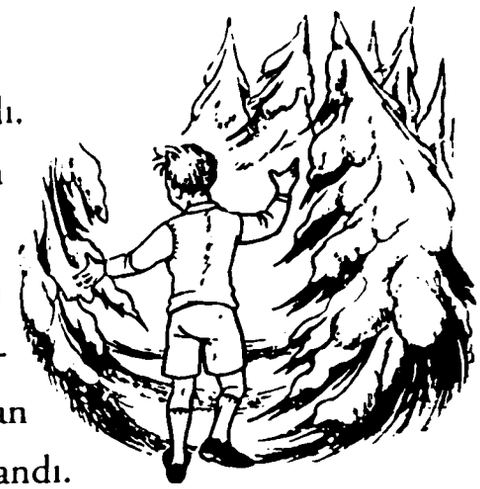
ğildi çünkü bunun yalnızca, diğerlerini yeniden bu sefil olay hakkında konuşmaya iteceğini biliyordu. Fakat dolabın içine bir daha bakmak istiyordu; çünkü artık Narnia ve faunun bir rüya olup olmadığını o da merak etmeye başlamıştı. Ev o kadar büyük, karmaşık ve saklanacak yerlerle doluydu ki dolabın içine bir kez baktıktan sonra başka bir yerde saklanmaya zamanının kalacağını düşünüyordu. Fakat dolabı açmak için elini uzatır uzatmaz koridorda ayak sesleri işitti. O an dolabın içine sıçrayıp kapısını kapatmaktan başka yapabileceği bir şey yoktu. Kapıyı tam olarak kapatmamıştı, çünkü birinin kendini, büyülü olmasa bile, bir dolaba kapatmasının aptallık olacağını biliyordu.

Ayak sesleri Edmund'a aitti ve o, Lucy tam dolabın içine girdiği anda odaya girmiş ve onu görmüştü. Hemen o da dolaba girmeye karar verdi, özellikle iyi saklanacak bir yer olduğunu düşündüğünden değil ama Lucy ile hayali ülke hakkında dalga geçmeye devam etmek istediğinden dolayı. Kapıyı açtı. Her zamanki gibi paltolar asılı duruyordu, naftalin topaklarının kokusunu duyuyor, karanlığı ve sessizliği hissediyordu ancak Lucy'den iz yoktu. "Benim, onu yakalamaya gelen Susan olduğumu sanıyor" dedi kendi kendine, "bunun için arkada sessizce duruyor." İçeriye girdi ve ne kadar aptalca bir şey yaptığını fark etmeden kapıyı kapattı. Sonra karanlıkta el yordamıyla Lucy'yi aramaya başladı. Birkaç saniye içinde onu bulacağını sanmıştı fakat bulamayınca çok şaşırdı. Yeniden kapıyı açıp dolabı biraz aydınlatmaya karar verdi. Fakat kapıyı da bulamadı. Bundan hiç hoşlanmamıştı. Elleriyle yoklayarak her tarafa doğru çılgınca yürümeye başladı; bir yandan da "Lucy! Lu! Neredesin? Burada olduğunu biliyorum" diye bağırıyordu.

Onu kimse cevaplamamıştı ve kendi sesinin de bir tuhaf çıktığını fark etti; dolapta değil de açık havada duyacağınız türden bir sesti bu. Havanın beklemediği bir şekilde soğuk olduğunu hissetti; az sonra da ışığı gördü.

"Oh" dedi Edmund, "kapı kendi kendine açılmış olmalı." Lucy'yi hepten unutup dolabın açık kapısı sanarak ışığa doğru yürüdü. Ne var ki kendini boş oda yerine, bir ormanın ortasındaki sık köknar ağaçlarının karanlık gölgesinden, bir açıklığa çıkarken buldu.

Ayaklarının altında kuru ve gevrek karlar vardı. Ağaçların dalları karla kaplıydı. Yukarıda, insanın güzel bir kış sabahı görebileceği türden uçuk mavi bir gökyüzü vardı. Tam karşısındaki ağaç gövdeleri arasından belirgin ve kıpkırmızı bir renkte yeni doğmakta olan güneşi gördü. Sanki bu ülkede yaşayan tek yaratık oymuşçasına her şey tamamen durağandı. Ağaçların arasında ne bir ardıçkuşu ne de bir sincap vardı. Orman her yöne doğru göz alabildiğine uzanmaktaydı. Edmund ürperdi.

Lucy'yi aramakta olduğunu ve asla hayali olmadığı anlaşılan "hayali ülke" hakkında ona ne kadar kötü davrandığını anımsadı. Lucy'nin epeyce yakında olduğunu düşünüyordu; "Lucy! Lucy! Ben de buradayım, ben Edmund" diye bağırdı.

Hiç cevap yoktu.

'Son zamanlarda ona söylediklerimden dolayı bana kızgın' diye düşündü Edmund. Hatalı olduğunu kabullenmekten pek hoşlanmazdı ama bu tuhaf, soğuk ve sessiz yerde yalnız olmaktan da hoşlanmıyordu; yeniden bağırdı.

"Hey Lu! Sana inanmadığım için özür dilerim. Doğru söylediğini şimdi anlıyorum. Lütfen çık dışarı. Barışalım."

Hâlâ bir cevap yoktu.

"Bütün kızlar gibi" diye söylendi kendi kendine, "bir yerlerde somurtarak oturup bir özrü bile kabul etmeyecek." Yeniden etrafına bakındı, ormanda uzaklardan gelen zil seslerini duyduğunda neredeyse geri dönmeye karar vermek üzereydi. Gittikçe yaklaşan sesleri dinlemeye başladı ve sonunda iki geyik tarafından çekilen bir kızak göründü.

Geyikler yaklaşık bir midilli büyüklüğündeydiler ve tüyleri öylesine beyazdı ki kar bile onlara oranla daha az beyaz görünmekteydi; çatallı boynuzları altın kaplıydı ve günışığı yansıdığında sanki alevler içindeymiş gibi parlıyorlardı. Koşum takımları kırmızı deriden yapılmıştı ve zillerle bezenmişti. Eğer ayakta olsaydı bir metre boyunda olacak olan şişman bir cüce, geyiklerin sürücüsü olarak kızakta oturmaktaydı. Kutup ayısı kürkünden paltosu ve başında, ucunda uzun, altın bir püskün sallanan kırmızı bir külahı vardı; koskocaman sakalı dizlerine dökülmüş, bir battaniye işlevi görüyordu. Cücenin arkasında, kızağın ortasında,

daha yüksek bir oturakta çok farklı biri oturmaktaydı; Edmund'un şimdiye kadar gördüğü kadınlardan daha uzun boylu, büyük bir kadın. O da boynuna kadar beyaz kürklerle kaplıydı ve sağ elinde uzun, düzgün, altından bir asa, başında altın bir taç vardı. Yüzü, kıpkırmızı dudakları dışında bembeyazdı; sadece soluk renkli değil, kar ya da kâğıt ya da pudra şekeri gibi bembeyazdı. Bunun dışında çok güzel bir yüzdü; gururlu, soğuk ve ciddiydi.

Zillerin şıngırtısı, cücenin şaklayan kırbacı ve her iki tarafından uçuşan karlarla Edmund'a doğru kayarak gelen kızağın görüntüsü çok harikaydı.

"Dur" dedi kadın ve cüce dizginlere öylesine sert asıldı ki geyikler yere oturayazdılar. Sonra kendilerini topladılar ve gemlerini ısırıp soluyarak dikildiler. Buz gibi havada burunlarından çıkan nefesleri duman gibi görünüyordu.

"Sen kimsin?" dedi kadın Edmund'a dikkatle bakarak.

"Ben... ben... adım Edmund" dedi Edmund beceriksizce. Bakışlarını beğenmemişti.

Kadın kaşlarını çattı. "Sen bir Kraliçe'yle böyle mi konuşursun?" diye sordu öncekinden daha da sertçe bakarak.

"Özür dilerim Majesteleri, bilmiyordum" dedi Edmund.

"Narnia Kraliçesi'ni bilmiyorsun ha?" diye bağırdı. "Ha! Bundan sonra bizi daha iyi bileceksin. Şimdi yeniden soruyorum; sen nesin?"

"Lütfen Majesteleri" dedi Edmund, "ne demek istediğinizi bilmiyorum. Ben bir öğrenciyim –en azından öyleydim– şimdi tatildeyiz."

4
Lokum

"Fakat sen nesin?" dedi Kraliçe yeniden. "Sen sakalını kesmiş, biraz fazla büyümüş, iri bir cüce misin?"

"Hayır Majesteleri" dedi Edmund, "Benim henüz sakalım çıkmadı, ben bir çocuğum."

"Bir oğlan çocuğu!" dedi Kraliçe. "Bir Âdemoğlu olduğunu mu söylemek istiyorsun?"

Edmund hiçbir şey söylemeden sessizce dikildi. Artık ne sorulduğunu anlamayacak kadar şaşkındı.

"Ne olursan ol, aptallığın belli oluyor" dedi Kraliçe. "Son olarak bir cevap daha ver bana, yoksa sabrım taşacak. Sen insan mısın?"

"Evet Majesteleri" dedi Edmund.

"Öyleyse benim hükmettiğim bu topraklara nasıl girdin?"

"Lütfen Majesteleri, bir dolaptan geçerek geldim."

"Dolap mı? Ne demek istiyorsun?"

"Ben... ben kapıyı açtım ve kendimi burada buldum Majesteleri" dedi Edmund.

"Ha!" dedi Kraliçe, Edmund'dan ziyade kendi kendine konuşarak. "Bir kapı ha? İnsanların dünyasından bir kapı. Bu her şeyi berbat edebilir. Fakat bu çocukla tek başına ve kolaylıkla baş edilebilir." Bunları söylerken oturduğu yerden kalktı ve gözleri alevler saçarak Edmund'un yüzüne baktı, aynı anda asasını kal-

dırdı. Edmund onun korkunç bir şey yapacağına emindi ancak kıpırdamasına olanak yokmuş gibi görünüyordu. Sonra tam her şeyi kaybedeceğini düşünürken Kraliçe fikrini değiştirir gibi oldu.

"Zavallı çocuğum benim" dedi tamamen farklı bir sesle, "ne de çok üşümüş görünüyorsun! Gel kızakta yanıma otur, mantomla seni örteyim ve konuşalım."

Edmund bundan hiç hoşlanmamıştı, fakat itaatsizlik etmeye cesaret edemedi; kızağa tırmandı ve Kraliçe'nin ayaklarının dibine oturdu, Kraliçe kürk mantosunun etekleriyle onu örterek sımsıkı sardı.

"Belki sıcak bir şey içmek istersin" dedi Kraliçe. "İster misin?"

"Evet, lütfen Majesteleri" dedi dişleri takırdayan Edmund.

Kraliçe eşyalarının arasında bir yerden bakırdan yapılmış gibi görünen küçük bir matara çıkardı. Sonra kolunu uzatarak kızağın yanındaki karın üzerine bir damla damlattı. Edmund bir saniye için, havada elmas gibi parlayan bu damlayı gördü. Damla kara değer değmez bir cızırtı duyuldu ve çıkan buharın üzerinde içi dolu, mücevherlerle kaplı bir fincan belirdi. Cüce fincanı alıp pek de dostça olmayan bir gülümsemeyle, eğilerek Edmund'a verdi. Edmund sıcak içeceği yudumlamaya başladıktan sonra kendini çok daha iyi hissetti. Daha önce böyle bir şey tatmamıştı; köpüklü, çok tatlı, sütlüydü ve onu ayak parmaklarının ucuna kadar ısıtmıştı.

"Âdemoğlu" dedi Kraliçe aniden, "bir şeyler yemeden, içmenin tadı olmaz. Ne yemek istersin?"

"Lokum lütfen, Majesteleri" dedi Edmund.

Kraliçe matarasından kara bir damla daha damlattı ve aniden yeşil, ipek bir kurdeleyle bağlı yuvarlak bir kutu belirdi. Kutuda kilolarca en iyi cins lokum vardı. Bütün lokumlar tatlı ve hafifti. Edmund hayatında bundan daha lezzetli bir şey tatmamıştı. Şimdi içi oldukça ısınmıştı ve çok da rahattı.

O yerken, Kraliçe soru sormaya devam etti. Başlarda Edmund ağzı doluyken konuşmak gibi bir kabalık yapmamaya çalışıyordu fakat kısa bir süre sonra bunu

unutup yalnızca mümkün olduğu kadar çok lokum tıkınmayı düşünür oldu. Yedikçe daha fazla yemek istiyordu. Kraliçe'nin neden bu kadar meraklı olduğunu kendi kendine hiç sormadı. Kraliçe, bir erkek ve iki kız kardeşinin olduğunu, kız kardeşlerinden birinin Narnia'yı ziyaret ettiğini ve bir faunla karşılaştığını, erkek kardeşi ve iki kız kardeşinden başka kimsenin Narnia hakkında bir şey bilmediğini ona itiraf ettirmişti. Onların dört kişi oldukları gerçeğiyle özellikle ilgilenmiş gibi görünüyordu ve sürekli bu konuya dönüyordu. "Sadece dört kişi olduğunuzdan eminsin, değil mi?" diye soruyordu. "İki Âdemoğlu ve iki Havvakızı ne fazla ne de eksik?" Ve ağzı lokumla dolu Edmund "Evet, bunu daha önce de söylemiştim" diye tekrarlayıp duruyordu. Ona "Majesteleri" diye hitap etmeyi unutmuştu, ama Kraliçe'nin buna aldırdığı yoktu artık.

Sonunda lokumun hepsi bitmişti ve Edmund boş kutuya istekle bakarak, Kraliçe'nin biraz daha lokum isteyip istemediğini sormasını bekliyordu. Kraliçe onun ne düşündüğünü muhtemelen gayet iyi biliyordu. Edmund farkında değildi, ama o, bu lokumların büyülü olduğunu biliyordu. Tadına bakan herkes daha fazlasını isterdi ve izin verilirse çatlayana kadar yemeye devam ederdi. Fakat kraliçe daha fazla lokum ikram etmedi. Onun yerine Edmund'a dedi ki:

"Âdemoğlu, senin erkek ve kız kardeşlerinle tanışmak isterim. Onları bana getirir misin?"

"Denerim" dedi Edmund hâlâ boş kutuya bakarak.

"Çünkü yeniden gelirsen –tabii onları da beraberinde getirerek– sana biraz daha lokum verebilirim. Şimdi veremem, çünkü büyü sadece bir kere yapılabiliyor. Benim evimde olsaydık bu farklı olurdu."

"Neden senin evine gitmiyoruz şimdi?" dedi Edmund. Kızağa ilk bindiğinde Kraliçe'nin onu kızakla, geri dönemeyeceği, bilinmeyen bir yere götüreceğinden korkmuştu ancak şimdi, bunu tamamen unutmuştu.

"Benim evim çok hoş bir yerdir" dedi Kraliçe. "Eminim çok seversin. Lokumla dolu odalar var ve dahası, benim çocuğum yok. Prens olarak yetiştirebileceğim ve ben öldüğümde Narnia'nın kralı olacak iyi bir çocuk istiyorum. Prens, altın bir taç giyip bütün gün lokum yiyebilir ve sen şimdiye kadar tanıdığım en zeki ve yakışıklı gençsin. Sanırım seni prens yapmak hoşuma gidecek –ama bu başka bir gün, diğerlerini benim ziyaretime getirdiğin zaman olur."

"Neden şimdi olmasın?" dedi Edmund. Yüzü kıpkırmızı, ağzı ve parmakları yapış yapıştı. Kraliçe ne derse desin ne zeki ne de yakışıklı görünüyordu.

"Ah, fakat seni şimdi oraya götürürsem" dedi Kraliçe, "kardeşlerini görmem mümkün olmaz. Senin harika ailenle tanışmayı çok isterim. Sen önce prens, daha sonra da kral olacaksın, bu kesin. Fakat saray soyluları ve nedimelerin de olmalı. Erkek kardeşini dük, kız kardeşlerini de düşes yapacağım."

"Onların hiçbir özellikleri yok" dedi Edmund. "Onları ne zaman olsa getirebilirim."

"Ah, fakat bir kere benim evime girersen" dedi Kraliçe, "onları hepten unutabilirsin. O kadar çok eğleneceksin ki gidip onları getirmeye zahmet etmek istemeyebilirsin. Hayır. Şimdi kendi ülkene dönmeli ve bir başka gün, onlarla beraber, bana geri gelmelisin, anlıyor musun? Onlar olmadan dönmen işe yaramaz."

"Fakat kendi ülkeme dönüş yolunu bile bilmiyorum ki" diye yalvardı Edmund.

"O kolay" diye cevapladı Kraliçe. "Şu lambayı görüyor musun?" Asasıyla lambayı işaret ediyordu. Edmund baktığında Lucy'nin faunla karşılaştığı lamba direğini gördü. "Dosdoğru git, onun ötesinde İnsanların Dünyası'na giden yolu göreceksin. Şimdi şu tarafa bak" (burada tam ters yönü işaret ediyordu) "ve ağaçların ötesinde yükselen iki tepeyi görüp görmediğini söyle bana."

"Sanırım görüyorum" dedi Edmund.

"Benim evim o iki tepenin arasında. Bir daha geldiğinde sadece lamba direğini bulup o iki tepeyi görmen ve benim evime gelene kadar ormanda yürümen gerekiyor. Fakat öbürlerini de beraberinde getirmen gerektiğini unutma. Yalnız gelirsen sana çok kızabilirim."

"Elimden geleni yaparım" dedi Edmund.

"Ve bu arada" dedi Kraliçe, "Onlara benden söz etmene gerek yok. Aramızda bir sır olarak kalması eğlenceli olur, değil mi? Onlara sürpriz yapalım. Sen sadece onları buraya getir –senin gibi zeki bir çocuk bunu yapmak için kolaylıkla bir bahane bulabilir– ve benim evime ulaştığınızda 'Bakalım bu evde kim yaşıyor?' ya da bunun gibi bir şey diyebilirsin. Eminim en iyisi bu. Eğer kız kardeşin faunlardan biriyle karşılaştıysa benim hakkımda garip hikâyeler duymuş olabilir; bana gelmesini önleyecek kötü hikâyeler. Bilirsin faunlar ağzına geleni söylerler ve şimdi..."

"Lütfen, lütfen" dedi Edmund aniden, "dönüş yolunda yiyebileceğim bir parça lokum daha verebilir misin lütfen?"

"Hayır, hayır" dedi Kraliçe gülerek, "gelecek sefere kadar beklemelisin." Konuşurken, kızağı sürmesi için cüceye işaret etmişti. Kızak gözden kaybolurken Kraliçe, Edmund'a el sallayarak "Gelecek sefere! Gelecek sefere! Unutma. Çabuk gel" diye bağırdı.

Edmund, birinin seslendiğini duyduğunda hâlâ kızağın ardından bakıyordu. Etrafına bakındığında Lucy'nin, ormanın diğer bir yerinden ona doğru yürüdüğünü gördü.

"Oh, Edmund!" diye bağırdı Lucy. "Sen de geldin. Harika değil mi ve şimdi..."

"Tamam" dedi Edmund. "Sen haklıymışsın. Dolap büyülüymüş. İstersen özür dilerim. Fakat bütün bu zaman boyunca neredeydin? Her yerde seni aradım."

"Senin de geldiğini bilseydim beklerdim" dedi Lucy. Mutlu ve heyecanlı olduğu için ne Edmund'un kırıcı bir şekilde konuştuğunu ne de yüzünün tuhaf ve kıpkırmızı olduğunu fark etmişti. "Ben Bay Tumnus'la yani faunla öğle yemeği yiyordum ve o çok iyi. Beni serbest bıraktığı için Beyaz Cadı ona bir şey yapmamış. Bu nedenle Cadı'nın muhtemelen olan bitenden habersiz olduğunu, her şeyin iyi gittiğini düşünüyor."

"Beyaz Cadı mı?" dedi Edmund, "O da kim?"

"Çok kötü biri" dedi Lucy. "Kraliçe olmaya hakkı olmadığı halde kendine Narnia Kraliçesi diyor ve tüm faunlar, orman perileri, su perileri, cüceler ve hayvanlar –en azından iyi olanları– ondan nefret ediyor. O insanları taşa çevirebilir ve pek çok kötü şey yapabilir. Öyle bir büyü yapmış ki Narnia'da mevsim her zaman kış; hep kış ama Noel hiç gelmiyor. Elinde asası ve başında tacıyla, geyiklerin çektiği bir kızakla dolaşıyor."

Edmund çok fazla tatlı yediği için rahatsızlık hissediyordu. Dost edindiği kadının tehlikeli bir Cadı olduğunu duyunca rahatsızlığı daha da arttı. Ancak hâlâ o lokumların tadına bakmayı her şeyden çok istiyordu.

"Beyaz Cadı hakkındaki bu bilgileri kim verdi sana?" diye sordu.

"Bay Tumnus, faun" dedi Lucy.

"Faunların söylediklerine her zaman inanılmaz" dedi Edmund, sanki onlar hakkında çok daha fazla bilgi sahibiymiş gibi görünmeye çalışarak.

"Kim demiş ki?" diye sordu Lucy.

"Herkes bilir bunu" dedi Edmund, "kime istersen sor. Ama burada karda durmak pek eğlenceli değil. Haydi eve gidelim."

"Evet, haydi" dedi Lucy. "Oh, Edmund, senin de geldiğine çok sevindim. Şimdi ikimiz de burayı ziyaret ettiğimiz için diğerleri Narnia'mn varlığına inanmak zorunda kalacaklar. Ne kadar eğlenceli olacak!"

Fakat Edmund bunun kendisi için Lucy'ninki kadar eğlenceli olmayacağını düşünüyordu. Diğerlerinin önünde Lucy'nin haklılığını kabul etmek zorunda kalacaktı ve ötekilerin, faunların ve hayvanların tarafını tutacağından emindi; fakat kendisi şimdiden Cadı'nın tarafındaydı. Narnia'dan söz ettikleri zaman ne söyleyeceğini ya da sırrını nasıl saklayacağını bilmiyordu.

Bunları düşünürken epeyce yol almışlardı. Sonra aniden etraflarında dallar yerine paltoları gördüler. Şimdi ikisi de boş odada dolabın önünde ayakta duruyorlardı.

"Kötü görünüyorsun Edmund. Hasta mısın?" dedi Lucy.

"İyiyim" dedi Edmund, fakat bu doğru değildi. Hastalanmıştı.

"Gel öyleyse" dedi Lucy, "diğerlerini bulalım. Anlatacak o kadar çok şeyimiz var ki! Bir araya gelince ne harika maceralar yaşayacağız."

5
Tekrar Kapının Bu Tarafında

Saklambaç oyunu hâlâ devam ettiğinden diğerlerini bulmak biraz zaman aldı. Fakat sonunda bir araya geldiklerinde (bu, zırhın bulunduğu uzun odada olmuştu) Lucy patlarcasına:

"Peter! Susan! Hepsi gerçek. Edmund da gördü. Dolaptan geçerek gidilebilen bir ülke var. Edmund'la ben gittik oraya. Orada, ormanda birbirimizle karşılaştık. Haydi Edmund, onlara her şeyi anlatsana."

"Bütün bunlar ne demek, Ed?" dedi Peter.

Şimdi bu hikâyenin en kötü yanına geldik. Bu âna kadar Edmund hastaydı ve aksiliği üzerindeydi. Lucy'nin haklı çıkmasına canı sıkılmıştı ve nasıl davranacağına henüz karar vermemişti. Peter aniden bu soruyu sorduğunda, o anda aklına gelen en kötü ve hainee şeyi yapmaya karar verdi. Lucy'yi hayal kırıklığına uğratacaktı.

"Anlat Ed" dedi Susan.

Edmund, sanki Lucy'den çok daha büyükmüş gibi (aslında aralarında sadece bir yaş vardı) küçümseyerek ona baktı, alaylı bir şekilde hafifçe güldü ve dedi ki, "Ah, evet, Lucy ve ben –dolaptaki ülke hikâyesinin doğru olduğunu varsayarak– oynuyorduk. Kuşkusuz yalnızca eğlenmek için. Aslında orada bir şey yok tabii."

Zavallı Lucy, Edmund'a baktı ve koşarak odadan dışarıya çıktı.

Dakikalar ilerledikçe daha da kötü biri olan Edmund büyük bir başarı kazandığını düşünerek hemen ardından ekledi, "Al işte, yine. Nesi var bunun? Küçük çocukların en kötü yanı bu, her zaman..."

"Bana bak" dedi Peter, öfkeyle ona dönerek, "kapa çeneni! Dolap hakkında bu saçmalığa başladığından beri Lu'ya aynı bir canavar gibi davrandın ve şimdi de onunla oyun oynayıp kışkırtıyorsun. Bunu yalnızca garezinden dolayı yaptığına inanıyorum."

"Bu çok saçma" dedi Edmund şaşkınlıkla.

"Elbette çok saçma" dedi Peter, "demek istediğim de bu. Evden ayrıldığımızda Lu tamamen normaldi, fakat buraya geldiğimizden beri ya kafayı üşütmüş ya da korkunç bir yalancıymış gibi görünüyor. Her ne olursa olsun, bir gün kusur bulup alay ederek, ertesi gün de cesaretlendirerek nereye varacağını sanıyorsun?"

"Ben sandım ki... ben sandım ki..." dedi Edmund; ancak başka bir söz aklına gelmedi.

"Sen hiçbir şey sanmadın" dedi Peter, "bu yalnızca garez. Sen kendinden küçüklere kötü davranmaktan hep hoşlandın. Bunu daha önce de okulda görmüştük."

"Yeter artık" dedi Susan. "Aranızın açılması hiçbir şeyi düzeltmez. Gidip Lucy'yi bulalım."

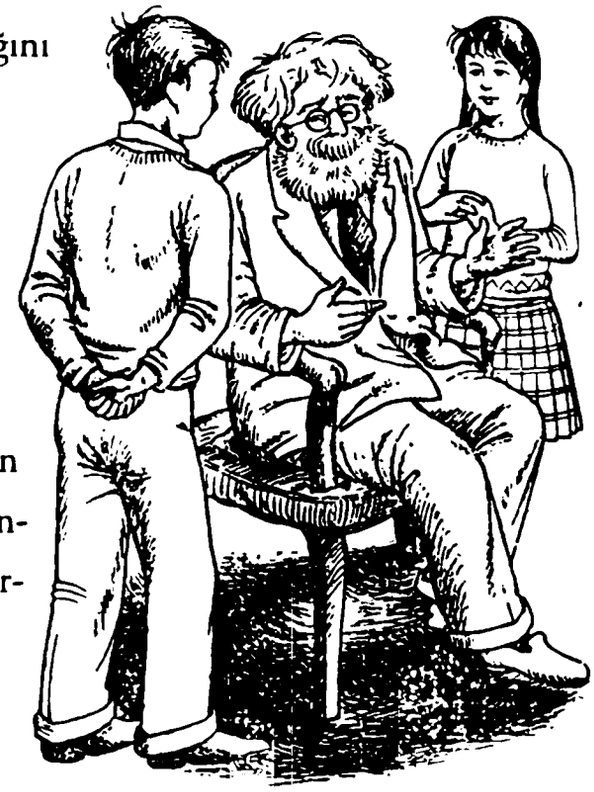
Epeyce sonra Lucy'yi bulduklarında onun ağlamış olduğunu görmek hiç de şaşırtıcı değildi. Hikâyesinin doğruluğunda ısrar etti ve dedi ki:

"Ne düşündüğünüz ne söyleyeceğiniz beni ilgilendirmez. Profesör'e anlatabilirsiniz, anneme yazabilirsiniz ya da ne isterseniz onu yapın. Ben o dolapta bir faunla karşılaştığımı biliyorum ve keşke orada kalsaydım, sizler birer canavarsınız."

Kötü bir akşamdı. Lucy çok mutsuzdu ve Edmund planının beklediği gibi gitmediğini hissetmeye başlamıştı. Daha büyük olan diğer ikisi, Lucy'nin gerçekten aklını kaçırdığını düşünmeye başlamışlardı. Lucy uyuduktan sonra uzun süre koridorda bekleyip fısıldayarak konuştular.

Sonunda ertesi sabah gidip her şeyi Profesör'e anlatmaya karar verdiler. "Eğer o, Lu'ya bir şeyler olduğunu düşünürse babamıza mektup yazar" dedi Peter, "bu iş bizim boyumuzu aştı."

Böylece gidip Profesör'ün kapısını çaldılar. Profesör, "Gelin" dedikten sonra ayağa kalkıp onlar için sandalye buldu ve nasıl yardımcı olabileceğini sordu. Çocuklar her şeyi anlatıp bitirene kadar hiç sözlerini kesmeden oturup dinledi. Ondan sonra uzunca bir zaman hiçbir şey söylemedi. Sonunda boğazını temizleyerek ikisinin de beklediği en son şeyi söyledi:

"Kız kardeşinizin hikâyesinin doğru olmadığını nereden biliyorsunuz?"

"Fakat..." diye başladı Susan ve sonra sustu. Yaşlı adamın yüzündeki ciddiyeti görebiliyorlardı. Susan kendini toparladı ve "Ama Edmund yalancıktan oynadıklarını söyledi" dedi.

"Asıl sorun da bu" dedi Profesör, "gerçekten düşünmemiz gereken nokta, çok dikkatli düşünmemiz gereken nokta. Örneğin –bu soruyu sorduğum için beni mazur görün– deneyimleriniz, kız kardeşinizin mi yoksa erkek kardeşinizin mi daha güvenilir olduğunu söylüyor size? Yani hangisi doğruyu söyler?"

"Tuhaf olan da bu, efendim" dedi Peter. "Şimdiye kadar bu soruya cevabım hep Lucy olurdu."

"Senin fikrin ne, canım?" dedi Profesör, Susan'a dönerek.

"Şey" dedi Susan, "genelde ben de Peter ile aynı fikirdeyim, fakat bu doğru olamaz; tüm bu orman ve faun hakkındaki hikâyeler yani."

"Bu benim bilgimin ötesinde" dedi Profesör. "Yalnız, her zaman gerçeği söylediğine inandığınız birini yalancılıkla suçlamak çok ciddi bir şey; gerçekten çok ciddi bir şey."

"Yalan söylemediğinden korkuyoruz" dedi Susan, "Lucy'nin bir sorunu olabileceğini düşünüyoruz."

"Delilik mi demek istiyorsun?" dedi Profesör sakince. "Bu konuda kafanız rahat olsun. Birinin ona yalnızca bakıp konuşması deli olmadığını göstermeye yeter."

"Ama o zaman" dedi Susan ve sustu. Yetişkin birinin Profesör gibi konuşacağını rüyasında görse inanmazdı ve ne düşüneceğini bilmiyordu.

"Mantık!" dedi Profesör mırıldanarak. "Okullarda neden mantık öğretmiyorlar ki? Yalnızca üç olasılık var. Kız kardeşiniz ya yalan söylüyor, ya deli ya da doğruyu söylüyor. Onun yalan söylemeyeceğini biliyorsunuz. Deli olmadığı da

açıkça görülüyor. Bu durumda aksine deliller olmadıkça onun doğru söylediğini kabul etmek zorundayız."

Susan dikkatle Profesör'e baktı ve yüzündeki ifadeden onlarla alay etmediğine tamamıyla emin oldu.

"Fakat bu nasıl doğru olabilir efendim?" dedi Peter.

"Neden soruyorsun?" dedi Profesör.

"Şey, ilk önce, bu gerçekse niçin herkes her seferinde dolaba girdiğinde bu ülkeyi bulamıyor? Demek istiyorum ki biz baktığımızda orada hiçbir şey yoktu; Lucy bile sanki varmış gibi davranmadı."

"Bunun onunla ilgisi ne ki?" dedi Profesör.

"Şey, efendim, bir şey gerçekse her zaman orada olması gerekir."

"Gerekir mi?" dedi Profesör ve Peter ne diyeceğini bilemedi.

"Fakat zamanı yoktu ki" dedi Susan. "Lucy'nin bir yere gitmeye zamanı yoktu, öyle bir yer olsa bile. Odayı terk ettiğimiz anda koşarak arkamızdan geldi. Bir dakikadan az zaman geçmişti ve Lucy sanki saatlerce uzaklardaymış gibi davranıyordu."

"Zaten onun hikâyesini doğrulayacak şey de bu" dedi Profesör. "Bu evde eğer gerçekten başka bir dünyaya açılan bir kapı varsa (sizi uyarmalıyım ki burası garip bir ev ve ben bile bu ev hakkında pek az bilgi sahibiyim) ve diyorum ki eğer Lucy başka bir dünyaya gittiyse, o başka dünyanın kendine ait başka bir zamanı olduğunu ve orada ne kadar uzun süre kalırsan kal bunun bizim vaktimizi hiç almayacağını öğrenmek beni asla şaşırtmaz. Diğer taraftan, onun yaşındaki kızların böyle bir şeyi uyduracağını sanmam. Eğer yalancıktan oynuyor olsaydı, size görünüp hikâyesini anlatmadan önce uygunca bir zaman saklanırdı."

"Yani gerçekten" dedi Peter, "başka dünyaların –her yerde, köşenin ardında– olabileceğini mi söylemek istiyorsunuz?"

"Gerçeklik nereden baktığına bağlıdır" dedi Profesör gözlüklerini çıkarıp silmeye başlayarak. Kendi kendine mırıldanıyordu, "Bunlara bu okullarda ne öğretiyorlar bilmem ki?"

"O halde ne yapmalıyız?" dedi Susan. Konuşmanın asıl konudan uzaklaşmaya başladığını hissediyordu.

"Sevgili küçük bayan" dedi Profesör ikisine de keskin bir bakış fırlatarak,

"kimsenin önermediği bir plan daha var ve de gerçekten denemeye değer."

"Ne planı?" dedi Susan.

"Herkes kendi işiyle uğraşmayı deneyebilir" dedi Profesör. Ve bu da konuşmanın sonu oldu.

Bundan sonra Lucy için her şey daha iyi oldu. Peter, Edmund'un onunla alay etmemesi için elinden geleni yapıyordu. Ne Lucy ne de diğerleri dolap hakkında konuşmak istiyorlardı; tehlikeli bir konu haline gelmişti bu. Böylece bir süre için tüm macera sona ermiş gibi göründü, fakat bu doğru değildi.

Profesör'ün de hakkında pek az şey bildiği bu ev, o kadar eski ve ünlüydü ki İngiltere'nin her tarafından insanlar gelir ve ziyaret için izin isterlerdi. Seyahat kitapları ve hatta tarih kitaplarının bile bahsettiği türden bir evdi ve öyle olması da gerekir. Çünkü hakkında çok çeşitli hikâyeler anlatılırdı. Bazı hikâyeler şu anda size anlatmakta olduğumdan daha da garipti. Gezgin grupları gelip evi görmek istediğinde Profesör her zaman izin verirdi ve Bayan Macready onlara çevreyi gezdirir, resimlerden, zırhtan ve kütüphanedeki nadir kitaplardan söz ederdi. Bayan Macready çocuklardan hoşlanmazdı ve ziyaretçilere bildiklerini anlatırken sözünün kesilmesini sevmezdi. Neredeyse ilk geldikleri günün sabahında Peter ve Susan'a (başka bir sürü talimatla birlikte), "Lütfen ben evde ziyaretçileri gezdirirken ayakaltında dolaşmayın" demişti.

"Sanki yabancı yaşlılar grubunu takip ederek sabah saatlerini boş yere harcamak isteyen varmış gibi!" demişti Edmund. Aslında diğerleri de öyle düşünüyordu. Serüvenin ikinci kez başlaması bu şekilde oldu.

Birkaç gün sonra Peter ve Edmund zırha bakıp onu parçalarına ayırıp ayıramayacaklarım düşünürken, kızlar odaya daldılar ve "Dikkat! Macready'yle birlikte bir çete geliyor" dediler.

"Çabuk" dedi Peter ve dördü birden odanın öbür yanındaki kapıdan dışarı fırladılar. Fakat yeşil odaya ve onun ötesindeki kütüphaneye vardıklarında aniden önlerinde sesler işittiler. Bayan Macready'nin, ziyaretçileri bekledikleri gibi ön taraftaki merdivenlerden değil, arkadakilerden getirmekte olduğunu anladılar. Ve bundan sonra ya akıllarını kaybettiler, ya Bayan Macready onları yakalamaya çalışıyordu ya da evdeki bir büyü canlanıp onları Narnia'ya götürmeye çalışıyordu, çünkü nereye gitseler takip ediliyorlardı; sonunda Susan dedi ki: "Kahrolası ziyaretçiler! Haydi, onlar geçene kadar dolap odasına gidelim. Kimse bizi oraya kadar izlemez." Fakat içeriye girdikleri anda koridordan gelen sesleri duydular, sonra birinin kapıyla oynadığını ve sonra da kapı kolunun döndüğünü gördüler.

"Çabuk" dedi Peter, "başka hiçbir yer yok" ve dolabın kapısını açtı. Dördü birden içeriye doluştular ve nefes nefese karanlıkta oturdular. Peter kapıyı çekmişti, ama kapatmamıştı; çünkü kuşkusuz, her akıllı kişinin yaptığı gibi asla kendisini dolaba kapatmaması gerektiğini hatırlamıştı.

6
Ormanda

"Keşke Macready acele edip bu insanları buradan uzaklaştırsa" dedi Susan az sonra, "Her yanım korkunç bir şekilde ağrımaya başladı."

"Ne kadar kötü bu naftalin kokusu!" dedi Edmund.

"Sanırım bu paltoların cepleri naftalinle doludur" dedi Susan, "güvelerden korunmak için."

"Sırtıma bir şey batıyor" dedi Peter.

"Ve de soğuk değil mi?" dedi Susan.

"Dediğin doğru, hava soğuk" dedi Peter, "üstelik de ıslak. Ne biçim yer burası? Islak bir şeyin üzerinde oturuyorum. Her geçen dakika daha da ıslanıyorum." Zorlukla ayağa kalktı.

"Haydi çıkalım" dedi Edmund, "gittiler."

"O-o-oh!" dedi Susan aniden ve herkes ne olduğunu sordu.

"Bir ağacın dibinde oturuyormuşum" dedi Susan, "bakın hava ağarıyor, orada."

"Haklısın" dedi Peter, "şuraya bakın, şuraya! Her tarafımızda ağaçlar var. Bu ıslak şey de kar. Bunca şeyden sonra Lucy'nin ormanına geldiğimize inanıyorum."

Artık yanılmadıklarına emindiler. Dördü birden soğuk bir kış gününün günışığında gözlerini kırpıştırarak dikiliyorlardı. Arkalarında askılara asılı paltolar, önlerinde ise karlarla kaplı ağaçlar vardı.

Peter hemen Lucy'ye döndü.

"Sana inanmadığım için özür dilerim" dedi. "Özür dilerim. El sıkışalım mı?"

"Elbette" dedi Lucy ve el sıkıştılar.

"Ve şimdi" dedi Susan, "Şimdi ne yapacağız?"

"Ne mi?" dedi Peter, "elbette gidip ormanı araştıracağız."

"Öf!" dedi Susan ayağını yere vurarak, "hava çok soğuk. Şu paltoları giysek olmaz mı?"

"Bizim değil ki" dedi Peter kuşkuyla.

"Eminim kimse aldırmaz" dedi Susan, "evden dışarıya çıkarmayacağız ki; dolaptan bile dışarı çıkarmayacağız."

"Bunu hiç düşünmemiştim Su" dedi Peter. "Senin bu açıklamanla şimdi her şeyi anlıyorum. Dolaptan aldığın yere bıraktığın sürece, kimse senin paltoyu çaldığını söyleyemez. Ve sanırım tüm bu ülke dolabın içinde."

Susan'm bu akıllıca planını hemen yürürlüğe koydular. Paltolar onlar için öyle büyüktü ki topuklarına kadar uzanıyordu; paltodan daha çok saray giysileri gibi duruyordu üzerlerinde. Şimdi herkes ısınmıştı ve birbirlerinin yeni giysileri içinde daha iyi göründüğünü ve çevreye de daha fazla uyum sağladığını düşünüyordu.

"Kutup kâşifleri olduğumuzu varsayabiliriz" dedi Lucy.

"Varsaymasak da her şey yeterince ilginç olacak" dedi Peter, önlerinden ormana doğru ilerlerken. Tepelerinde ağır kara bulutlar vardı ve akşam olmadan önce yine kar yağacağa benziyordu.

"Bana göre" diye söze başladı Edmund, "Biraz sola doğru gitmemiz gerekmiyor mu? Yani, eğer lamba direğine varmak istiyorsak." Bir an için ormana hiç gitmemiş gibi davranması gerektiğini unutmuştu. Ağzından bu sözler çıkar çıkmaz kendini ele verdiğini anladı. Herkes durdu, ona baktı. Peter bir ıslık çaldı ve:

"Sen gerçekten buraya gelmişsin" dedi, "Lu seninle burada karşılaştığını söylediği zaman buradaydın ve sen onun yalancı olduğunu söyledin!"

Ortalıkta ölüm sessizliği vardı. "En zehirli yılanlardan..." dedi Peter, omuzlarını silkti ve daha sonra hiçbir şey söylemedi. Aslında söylenecek çok da bir şey yokmuş gibi görünüyordu. Az sonra yeniden yola çıktılar. Edmund kendi kendine, "Bunu ödeyeceksiniz, sizi kendini beğenmiş, burnu havada ukalalar ordusu!" diye söyleniyordu.

"Nereye gidiyoruz ki?" dedi Susan, konuyu değiştirmek amacıyla.

"Sanırım Lu'nun önderimiz olması gerekir" dedi Peter, "bu onun hakkı. Nereye götüreceksin bizi Lu?"

"Bay Tumnus'u görmeye gidelim mi?" dedi Lucy.

"O, size bahsettiğim iyi faun."

Kabul ettiler ve aceleyle, ayaklarını yere sağlam basmaya çalışarak yürümeye başladılar. Lucy iyi bir öncü olduğunu gösteriyordu. Önceleri yolu bulup bulamayacağından endişeliydi, ancak biraz sonra o tuhaf ağacı, daha sonra da kesilmiş bir ağacı tanıdı ve onları yolun engebeli hale geldiği küçük bir vadiye ve en sonunda da Bay Tumnus'un mağarasının kapısına getirdi. Fakat orada onları korkunç bir sürpriz bekliyordu.

Kapı, menteşelerinden çıkarılmış ve parçalanmıştı. Mağara karanlık ve soğuktu. İçeride günlerdir yaşanmamış bir yerin kokusu ve nemliliği hissediliyordu. Karlar kapıdan içeriye girmişti ve siyah bir şeyle –ateşten artakalan yanık dallar ve kül olduğu anlaşılan şeylerle– karışıp zemine yığılmıştı. Görülüyordu ki birisi odayı ateşe vermiş, sonra da söndürmüştü. Yer çanak çömlek parçalarıyla doluydu ve faunun babasının resmi bıçakla delik deşik edilmişti.

"Bu sadece zaman kaybı" dedi Edmund, "buraya gelmenin pek yararı olmadı."

"Bu da ne?" dedi Peter, yere eğilerek. Zemine çivilenmiş bir kâğıt parçası fark etmişti.

"Kâğıda bir şeyler yazılmış mı?" diye sordu Susan.

"Galiba yazılmış" diye cevapladı Peter, "fakat bu ışıkta okuyamıyorum. Açık havaya çıkalım."

Hep beraber dışarı çıktılar ve Peter şu sözleri okurken onun etrafına toplandılar:

> Bu mülkün önceki sahibi faun Tumnus, Narnia Kraliçesi, Cair Paravel Sarayı'nın Efendisi, Yalnız Adalar'ın İmparatoriçesi Soylu Majesteleri Jadis'e ihanetten ve adı geçen Majesteleri'nin düşmanlarına yataklık ve yardım edip İnsanlar'la arkadaşlık etmekten tutuklanmış, yargılanmayı beklemektedir.
>
> *imza* MAUGRIM, Gizli Polis Şefi,
> YAŞASIN KRALİÇE!

Çocuklar birbirlerine baktılar.

"Burayı sevip sevmeyeceğimi bilmiyorum" dedi Susan.

"Bu Kraliçe kim, Lu?" dedi Peter. "Onun hakkında bir şey biliyor musun?"

"Asla gerçek bir kraliçe değil o" diye cevapladı Lucy. "Korkunç bir Cadı o, Beyaz Cadı. Herkes, tüm orman halkı ondan nefret ediyor. Tüm ülkeye öyle bir büyü yapmış ki burada her mevsim kış, ama Noel hiç gelmiyor."

"Ben... ben devam etmenin bir anlamı olup olmadığını merak ediyorum" dedi Susan, "Yani demek istiyorum ki burası pek güvenli değil ve sanki hiç de eğlenceli olacak gibi görünmüyor. Hava gittikçe soğuyor ve yiyecek bir şey getirmedik. Eve dönmeye ne dersiniz?"

"Ah, ama bunu yapamayız, yapamayız!" dedi Lucy aniden, "Görmüyor musun? Tüm bu olanlardan sonra eve dönemeyiz. Bütün bunlar benim yüzümden. Zavallı faunun başı derde girdi. Beni Cadı'dan sakladı ve geri dönüş yolunu gösterdi. Majesteleri'nin düşmanlarına yataklık ve yardım edip İnsanlarla arkadaşlık etmekten bu kastediliyor. Onu kurtarmayı denememiz gerek."

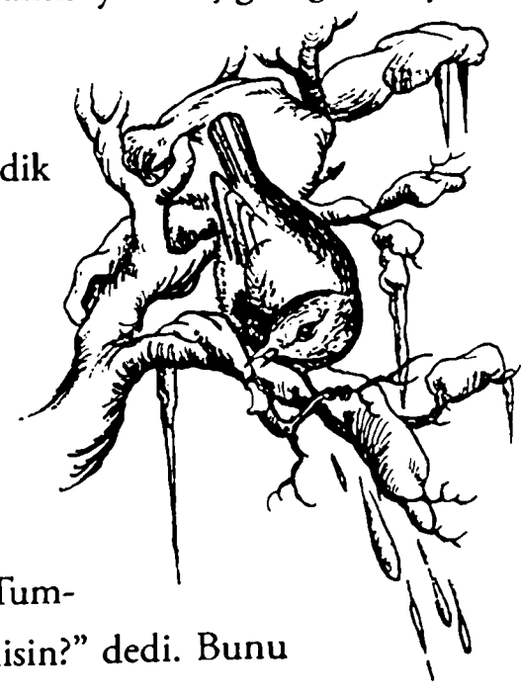
"Yapabileceğimiz sürüyle şey var" dedi Edmund, "yiyebileceğimiz hiçbir şey yokken!"

"Sen kapa çeneni!" dedi Edmund'a hâlâ kızgın olan Peter. "Sen ne düşünüyorsun Susan?"

"Lu'nun haklı olduğuna dair güçlü bir his var içimde" dedi Susan. "Bir adım

bile ilerlemek istemiyorum. Keşke hiç gelmeseydik buraya. Fakat, adı her neyse, yani faun için bir şeyler yapmayı denememiz gerektiğini düşünüyorum."

"Ben de öyle düşünüyorum" dedi Peter. "Hiç yiyeceğimizin olmaması beni de kaygılandırıyor. Geri dönüp mutfaktan bir şeyler alsak iyi olurdu ancak bir kere terk ettik mi bu ülkeye geri dönebileceğimizin garantisi yokmuş gibi görünüyor. Devam etmemiz gerektiğini düşünüyorum."

"Ben de" dedi kızların ikisi de.

"Zavallı adamın nerede hapsedildiğini bilseydik keşke" dedi Peter.

Şimdi ne yapacaklarını kara kara düşünürlerken Lucy "Bakın! Kızıl göğüslü bir ardıçkuşu. Burada gördüğüm ilk kuş bu. Evet! Acaba Narnia'da kuşlar konuşabiliyor mu? Sanki bize bir şey söylemek istiyormuş gibi görünüyor" diye bağırdı. Sonra ardıçkuşuna dönerek "Lütfen, faun Tumnus'un nereye götürüldüğünü bize söyleyebilir misin?" dedi. Bunu söylerken kuşa doğru bir adım yaklaşmıştı. Kuş hemen uçtu, ancak bir sonraki ağaca kondu. Orada tüneyerek sanki söylenenleri anlamış gibi dikkatle onlara baktı. Dört çocuk neredeyse hiç farkına varmadan kuşun bir iki adım yakınına kadar geldiler. Bundan sonra ardıçkuşu yeniden bir sonraki ağaca uçtu ve yine dikkatle onlara baktı (Bundan daha kırmızı göğüslü ve parlak gözlü bir ardıçkuşu bulmanız olanaksızdır).

"Biliyor musunuz" dedi Lucy, "Gerçekten bizim onu izlememizi istediğine inanıyorum."

"Ben de öyle düşünüyordum" dedi Susan. "Sen ne düşünüyorsun Peter?"

"Denesek iyi olur" diye cevapladı Peter.

Ardıçkuşu, sorunu tamamen anlamış gibi görünüyordu. Sürekli onların biraz ilerisinde ağaçtan ağaca uçuyor, fakat hep kolayca takip edebilecekleri yakınlıkta kalıyordu. Bu şekilde onları yavaş yavaş yokuş aşağı yöneltti. Ardıçkuşu konduğu zaman dallardaki karın düşmesine neden oluyordu. Bir süre sonra gökyüzündeki bulutlar aralandı, kış güneşi ortaya çıktı ve etraflarındaki karlar göz kamaştırıcı bir biçimde parlamaya başladı. Kızlar önde, bu şekilde yaklaşık yarım saat kadar

gitmişlerdi ki Edmund, Peter'a, "Eğer hâlâ burnun çok yükseklerde değilse, dinlemen gereken bir şey söyleyeceğim sana" dedi.

"Ne diyeceksin?" diye sordu Peter.

"Sus! Sesini yükseltme" dedi Edmund, "kızları korkutmayalım. Şu anda ne yaptığımızın farkında mısın?"

"Ne?" dedi Peter, sesini iyice alçaltıp fısıldayarak.

"Hakkında hiçbir şey bilmediğimiz bir rehberi takip ediyoruz. Bu kuşun kimden yana olduğunu nereden bileceğiz? Neden bizi bir tuzağa sürüklemesin ki?"

"Bu çok kötü bir düşünce. Ama biliyorsun ki o bir ardıçkuşu. Okuduğum tüm hikâyelerde bunlar iyi kuşlardır. Eminim ki bir ardıçkuşu kötüden yana olmaz."

"Sorun oysa eğer, hangi taraf haklı ki? Faunların haklı, Kraliçe'nin haksız (evet bize bir cadı olduğunun söylendiğini biliyorum) olduğunu nereden bileceğiz? Gerçekte her ikisi hakkında da bir şey bilmiyoruz."

"Faun, Lucy'yi kurtardı."

"Kurtardığını söyledi. Fakat nasıl bilebiliriz ki? Ayrıca başka bir şey daha var: Buradan eve nasıl döneceğimiz hakkında kimsenin en ufak bir fikri var mı?"

"Eyvah!" dedi Peter. "Bunu hiç düşünmemiştim."

"Ve akşam yemeği yeme şansımız hiç yok" dedi Edmund.

7
Kunduzlarla Bir Gün

İki oğlan arkada fısıldaşırken, iki kız aniden "Ah!" diye bağırdı ve durdu. "Ardıçkuşu!" diye bağırdı Lucy, "Ardıçkuşu uçup gitti." Gerçekten öyleydi, kuş görünürlerde yoktu.

"Şimdi ne yapacağız?" dedi Edmund, "Ben sana demedim mi?" dercesine Peter'a bir bakış fırlatarak.

"Şşşşş! Bakın!" dedi Susan.

"Ne?" dedi Peter.

"Orada, sol tarafta, ağaçların arasında yürüyen bir şey var."

Hepsi pür dikkat bakıyordu ama hiçbiri kendini güvende hissetmiyordu.

"Yine yürüyor işte" dedi Susan az sonra.

"Bu kez ben de gördüm" dedi Peter. "Hâlâ orada. Şu büyük ağacın arkasına saklandı."

"Ne acaba?" dedi Lucy, ürkmüş görünmemeye çalışarak.

"Her neyse" dedi Peter, "bizden saklanıyor. Görülmeyi istemeyen bir şey."

"Eve dönelim" dedi Susan. Sonra kimse yüksek sesle söylememesine karşın, herkes aniden biraz önce Edmund'un Peter'a fısıldadığı gerçeğin farkına vardı. Kaybolmuşlardı!

"Neye benziyor?" dedi Lucy.

"Bir tür... Bir tür hayvan" dedi Susan, sonra, "Bakın! Bakın! Çabuk! İşte orada" dedi heyecanla.

Hepsi, ağacın arkasından onlara bakan bıyıklı, tüylü yüzü görmüştü. Fakat o, bu kez hemen geri çekilmedi. İnsanlar sessiz olmanızı istediklerinde parmaklarını nasıl dudaklarına koyarsa, hayvan da pençesini öyle ağzının önüne getirdi. Sonra gözden kayboldu. Çocuklar nefeslerini tutmuş duruyorlardı.

Az sonra yabancı canlı, ağacın arkasından çıktı, sanki biri onları gözlüyormuş gibi her tarafı gözden geçirdi, "Şşşşşş" dedi ve bulunduğu yerdeki sık ormanlıkta onu izlemelerini belirten işaretler yaparak bir kez daha ortadan kayboldu.

"Ne olduğunu biliyorum" dedi Peter, "Bir kunduz. Kuyruğunu gördüm."

"Takip etmemizi istiyor" dedi Susan "ve ses çıkarmamamız için bizi uyarıyor."

"Biliyorum" dedi Peter, "sorun, gidip gitmeyeceğimiz. Sen ne düşünüyorsun Lu?

"Ben onun iyi bir kunduz olduğunu düşünüyorum" dedi Lucy.

"Evet ama nereden *bilebiliriz* ki?" dedi Edmund.

"Bunu göze almamız gerekmiyor mu?" dedi Susan. "Demek istiyorum ki burada dikilip durmanın bize bir faydası yok ve benim canım akşam yemeği istiyor."

O anda kunduz başını ağacın arkasından uzatarak el kol işaretleriyle onları içtenlikle çağırdı.

"Haydi" dedi Peter, "bir deneyelim. Birbirinizin yakınında durun. Eğer düşman olduğu ortaya çıkarsa bir kunduzla baş edebilmemiz gerek."

Böylece çocuklar birbirlerine yaklaşıp ağacın arkasına yürüdüler. Gerçekten de kunduz hâlâ oradaydı; fakat geri geri gidiyor, boğuk ve gırtlaktan gelen bir sesle onlara, "Gelin, daha içeriye gelin. Tam buraya. Açıklıkta emniyette değiliz"

diye fısıldıyordu. Birbirine çok yakın dört ağacın bulunduğu ve dalları birbirine karıştığı için altına kar yağmayan, ayaklarının altında kahverengi toprağı ve kuru çam yapraklarını gördükleri karanlık bir yere geldiklerinde yeniden onlarla konuşmaya başladı.

"Siz Âdemoğulları ve Havvakızları mısınız?" dedi.

"Evet, onlardanız" dedi Peter.

"Şşşşşşş!" dedi Kunduz, "O kadar yüksek sesle konuşma lütfen. Burada bile güvende değiliz."

"Neden, kimden korkuyorsun?" dedi Peter. "Burada bizden başka kimse yok."

"Ağaçlar var. Onlar her zaman dinlerler. Çoğunluğu bizden yana, fakat bize *onun* adına ihanet edecek ağaçlar da *var*, kimi kastettiğimi anlıyorsunuz" diyerek defalarca başını salladı.

"Eğer taraf tutmaktan söz ediyorsak" dedi Edmund, "senin dost olduğunu nasıl bilelim?"

"Kaba davranmak istemiyoruz Bay Kunduz" diye ekledi Peter, "fakat görüyorsunuz ki biz yabancıyız."

"Haklısınız, haklısınız" dedi Kunduz. "İşte kanıtım." Bu sözlerle elindeki küçük, beyaz bir şeyi gösterdi. Lucy "Ah, evet, bu benim mendilim; zavallı Bay Tumnus'a verdiğim mendil" diye söylenirken, hepsi şaşkınlıkla Kunduz'un eline bakıyorlardı.

"Haklısın" dedi Kunduz. "Zavallı adam, onu tutuklayacaklarının haberini önceden aldı ve bunu bana verdi. Eğer ona bir şey olursa sizi burada karşılayıp kendisine götürmemi..." Burada Kunduz'un sesi kısıldı ve esrarengiz bir biçimde başını birkaç kere salladı. Sonra çocuklara olabildiğince yakına gelmelerini (öyle yakın ki bıyıkları yüzlerini gıdıklıyordu) işaret ederek zor işitilen bir fısıltıyla ekledi:

"Aslan'ın harekete geçtiğini söylüyorlar; belki gelmiştir bile."

O anda çok tuhaf bir şey oldu. Çocuklardan hiçbiri Aslan'ın kim olduğunu sizin bildiğinizden fazla bilmiyordu. Fakat Kunduz bu sözleri söyler söylemez herkes tamamen değişik bir duyguya kapıldı. Belki bu sizin de rüyalarınızda olmuştur. Birisi anlamadığınız bir şey söyler, fakat rüyanızda sanki çok büyük bir anlamı varmış gibi gelir size: Ya bütün rüyayı kâbusa dönüştürecek korkunç bir

anlamı vardır ya da hoş bir anlamı; sözlerle anlatılamayacak kadar hoş bir anlamı vardır ve rüyayı öylesine harika yapar ki, tüm yaşamınız boyunca hatırlar ve sürekli aynı rüyayı görmek istersiniz. Şimdi her şey aynen böyleydi. Aslan'ın adı anılınca, çocuklardan her biri içlerinde bir şeylerin hopladığını hissetmişti. Edmund gizemli bir korku hissetmişti. Peter aniden cesur ve maceracı duygulara kapıldı. Susan, sanki harika bir kokunun ya da nefis bir müzik nakaratının havaya yayılır gibi olduğunu hissetti. Ve Lucy bir sabah uyanıp, tatilin ya da yazın başlangıcı olduğunu anladığınızda hissettiğiniz duygulara kapıldı.

"Ya Bay Tumnus?" dedi Lucy. "O nerede?"

"Şşşşşş" dedi Kunduz, "burada değil. Gerçekten konuşabileceğimiz ve akşam yemeği yiyebileceğimiz bir yere götürmem gerek sizleri."

Edmund'un dışında herkes, artık Kunduz'a güvenme konusunda güçlük çekmiyordu. Edmund dahil hepsi "akşam yemeği" lafını duydukları için çok memnundular. Bu nedenle, şaşırtıcı bir biçimde hızlı adımlarla, onlara yol gösteren yeni arkadaşlarının ardından ormanın en sık yerlerinde bir saatten fazla koşarcasına yürüdüler. Önlerinde ağaçlar aniden seyreldiğinde ve yol dik bir şekilde yokuş aşağı uzandığında hepsi çok aç ve yorgun olduklarını hissediyordu. Bir dakika sonra gökyüzünü görebildikleri bir açıklığa (güneş hâlâ parlamaktaydı) çıktılar ve kendilerini aşağıdaki nefis manzaraya bakar buldular. Dibinde oldukça büyük bir nehrin aktığı –en azından, donmuş olmasaydı akacak olan– dar ve dik bir vadinin kenarında duruyorlardı. Hemen altlarında nehrin önünü kesen bir bent yapılmıştı. Bendi gördüklerinde, hepsi, kunduzların sürekli bent kurduklarını hatırladılar ve bunu da Bay Kunduz'un yapmış olduğundan tamamıyla emin oldular. Şimdi, Kunduz'un yüzünde alçakgönüllü bir ifade vardı; hani insanların yüzlerinde, yetiştirdikleri bir bahçeyi ziyaret ederken ya da yazdıkları bir hikâyeyi okurken gördüğünüz türden bir ifade. Susan "Ne harika bir bent!" dediğinde bu yalnızca normal bir nezaket gösterisiydi. Ancak Bay Kunduz bu kez "Şşşşş" yerine, "Önemsiz bir şey! Önemsiz bir şey! Hem henüz bitmedi daha!" dedi.

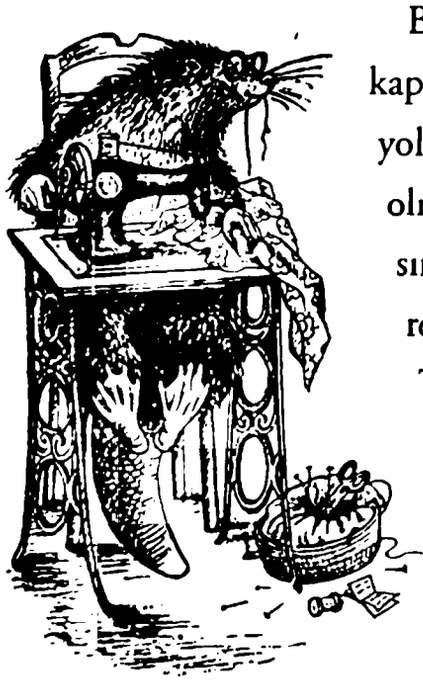
Bendin yukarısında derin bir havuz olması gereken, ancak şimdi koyu yeşil buzdan, düzgün bir yüzey vardı. Bendin altında, çok aşağılarda yine buzlar vardı fakat düzgün değil de coşkuyla akan köpüklü ve dalgalı şekiller biçiminde donmuşlardı. Bentten suyun damlamış ya da fışkırmış olduğu yerlerde, bendin yan

tarafı, sanki saf şekerden yapılmış çiçekler, çelenkler ve çiçek kabartmaları gibi parıldayan, buz saçakları duvarıyla kaplanmıştı. Ortalarda, kısmen bendin üzerinde, kocaman bir arı kovanına benzeyen tuhaf, küçük bir ev vardı. Evin bacasından duman tütmekteydi ve onu gördüğünüz an (özellikle karnınız açsa) aklınıza pişmekte olan yemekler gelirdi ve kendinizi olduğunuzdan daha da aç hissederdiniz.

Diğerlerinin gördükleri aşağı yukarı bunlardı, ama Edmund başka bir şey fark etmişti. Nehrin biraz aşağısında, küçük bir vadiden çıkıp ona karışan başka bir nehir daha vardı. Edmund vadinin ötelerine baktığında iki küçük tepe görmüştü ve önceki gün lamba direğinin yanından ayrılırlarken Beyaz Cadı'nın kendisine gösterdiği iki tepenin bunlar olduğuna adı gibi emindi. "Ve bunların arasında" diye düşündü, "onun evi olmalı, iki kilometre ya var ya yok." Sonra lokumları ve kral olmayı düşündü. ('Peter'ın bundan hoşlanıp hoşlanmayacağını merak ediyorum' dedi kendi kendine) ve aklına kötü düşünceler geldi.

"İşte geldik" dedi Bay Kunduz, "Bayan Kunduz bizi bekliyormuş gibi görünüyor. Ben önden gideyim. Fakat dikkatli olun, kaymayın."

Bendin üstü yürünebilecek kadar genişti. Ancak buzla kaplı olduğundan (insanlar için) rahatça geçilebilecek bir yol da değildi. Bendin bir yanı su yüzeyiyle aynı seviyede olmasına karşın öbür yanında derin bir uçurum vardı. Tek sıra olup nehrin yukarı ve aşağı yakasını alabildiğine görebildikleri orta yerine kadar Bay Kunduz'u takip ettiler. Tam ortaya ulaştıklarında evin kapısına gelmişlerdi.

"Biz geldik Bayan Kunduz" dedi Bay Kunduz, "onları buldum. İşte Âdemoğulları ve Havvakızları." Hep birlikte içeriye girdiler.

Lucy'nin eve girerken fark ettiği ilk şey bir vızıltı

oldu. Gördüğü ilk şeyse köşede oturmuş ağzında iplikle, o vızıltıyı çıkaran dikiş makinesinin başında hararetle çalışan nazik görünümlü bir dişi kunduzdu. Çocuklar içeriye girer girmez çalışmayı bırakıp ayağa kalktı.

"Sonunda gelebildiniz!" dedi buruşuk, yaşlı pençelerini uzatarak. "Nihayet! Bu günleri görebileceğimi düşünmek zordu! Patatesler kaynıyor, çaydanlık ıslık çalıyor ve sen Bay Kunduz, sanırım bize balık getireceksin."

"Getiririm elbette" dedi Bay Kunduz ve dışarı çıktı (Peter de onunla çıktı). Havuzun üzerindeki buzda yürüdü. Küçük baltasıyla her gün kırarak açık tuttuğu deliğe yaklaştı. Yanlarında bir kova getirmişlerdi. Bay Kunduz deliğin yanına sessizce oturdu (soğuğa hiç aldırmıyor görünüyordu), dikkatle deliğe baktı ve göz açıp kapayana kadar pençesini suya daldırarak şahane bir alabalık yakaladı. Yeterince balık yakalayana dek aynı şeyi tekrarladı.

Bu arada kızlar çaydanlığı doldurması, sofrayı kurması, ekmek kesmesi, ısınması için tabakları fırına koyması, evin bir köşesindeki fıçıdan Bay Kunduz için kocaman bir sürahi bira doldurması ve kızartma tavasını ocağa koyup kızdırması için Bayan Kunduz'a yardım ediyorlardı. Lucy, Bay Tumnus'un evine hiç benzememesine karşın, kunduzların çok rahat ve küçük bir evleri olduğunu düşünüyordu. Ne kitapları ne de resimleri vardı. Karyolalar yerine duvara sabitlenmiş ranzaları vardı. Tavana asılmış jambonlar, soğanlar ve duvarlara asılı lastik çizmeler, dalgıç giysileri, baltalar, makaslar, el kürekleri, beller ve sıva taşıyacak kaplar, balık ağları, olta kamışları ve torbalar vardı. Masanın üzerindeki örtü temiz olmasına karşın çok kabaydı.

Kızartma tavasının tam da hazır olduğu anda, dışarıda bıçağıyla temizlediği balıklarla, Bay Kunduz ve Peter içeriye girdiler. Yeni yakalanmış balıkların kızartılırken nasıl koktuğunu, aç çocukların onların bir an önce pişmesini nasıl istediklerini ve Bay Kunduz "hemen hemen hazır" demeden önce nasıl da iyice acıktıklarını hayalinizde canlandırabilirsiniz. Lucy, Bayan Kunduz'a alabalıkların servisinde yardım ederken, Susan patateslerin suyunu süzüp ocağın yanında kurusun diye yeniden tencereye koydu. Böylece birkaç dakika sonra herkes taburelerini masaya yaklaştırırken (Bayan Kunduz'un ateşin yakınındaki özel salıncaklı sandalyesi dışında bütün tabureler üç ayaklıydı kunduzların evinde) yaşamlarının en keyifli ânına hazırlanıyorlardı. Çocuklar için bir sürahi süt (Bay Kunduz bira

içiyordu) ve masanın ortasında, herkesin patatesleri için istediği kadar alabileceği koyu sarı, büyük bir parça tereyağı vardı. Çocuklar yarım saat önce canlı olan ve kızartma tavasından az önce çıkmış bir tatlı su balığını yemekten daha güzel bir şey olmadığı konusunda fikir birliğindeydiler (ben de onlarla aynı fikirdeyim). Balığı bitirdiklerinde Bayan Kunduz bir sürpriz yaptı. Fırından, buharı üzerinde, büyük ve harika bir reçelli kek çıkardı ve aynı zamanda çaydanlığı ateşin üzerine sürdü. Böylece reçelli keklerini bitirdiklerinde çay servise hazırdı. Çayını alan herkes taburesini geriye doğru çekiyor ve duvara yaslanıp mutlulukla, uzun uzun mırıldanıyordu.

"Evet, şimdi" dedi Bay Kunduz, boş bira bardağını itip çayını kendine doğru çekerek, "pipomu yakıp güzelce kıvamına getirene kadar beklerseniz iş konuşabiliriz. Yine kar yağıyor" diye ekledi gözlerini pencereye çevirerek. "Böylesi daha iyi. Bu, ziyaretçimiz olmayacağı anlamına geliyor. Biri izlemeyi denerse ayak izlerimizi bulamaz."

8
Akşam Yemeğinden Sonra Olanlar

"Şimdi" dedi Lucy, "Bay Tumnus'a ne olduğunu anlat bize lütfen."

"Ah, bu çok kötü" dedi Bay Kunduz, başını sallayarak. "Bu çok, çok kötü bir iş. Polisin onu götürdüğüne hiç kuşku yok. Ben bunu, olayı gören bir kuştan öğrendim."

"Ama onu nereye götürdüler ki?" diye sordu Lucy.

"Şey, en son kuzeye doğru giderken görülmüşler ve hepimiz bunun ne anlama geldiğini biliriz."

"Hayır, biz bilmiyoruz" dedi Susan. Bay Kunduz başını sıkıntılı bir şekilde salladı.

"Korkarım bu onu, onun evine götürdükleri anlamına geliyor" dedi.

"Sizce ona ne yapacaklar, Bay Kunduz?" diye sordu Lucy.

"Şey" dedi Bay Kunduz, "emin olduğumuzu söyleyemeyiz. Fakat oraya götürülüp de dönen pek yoktur. Heykeller. Diyorlar ki ev heykellerle dolu; bahçe, merdivenler ve koridor taşa çevirdiği (titreyerek durakladı) kişilerle dolu."

"Fakat Bay Kunduz" dedi Lucy, "biz... biz onu kurtarmak için bir şeyler *yapmalıyız.* Bu çok korkunç ve hep benim yüzümden."

"Eğer mümkün olsaydı onu kurtaracağınızdan hiç kuşkum yok tatlım" dedi Bayan Kunduz. "Fakat onun izni olmaksızın o eve girip yeniden canlı olarak çıkma şansınız yok."

"Bir plan yapamaz mıyız?" dedi Peter. "Demek istiyorum ki bir şey kılığına

girelim ya da bir şeyler olduğumuzu varsayıp... seyyar satıcı ya da herhangi bir şey... ya da o, evi terk edene kadar bekleyip... ya da... off! Hepsini boş verin, bir yolu olmalı. Bu faun kendisini tehlikeye atarak benim kız kardeşimi kurtardı Bay Kunduz. Başına gelecekleri bile bile onu bırakamayız."

"İşe yaramaz Âdemoğlu" dedi Bay Kunduz, "tüm insanların, hele hele senin denemen hiçbir işe yaramaz. Fakat şimdi Aslan harekete geçtiğine göre..."

"Ah, evet! Bize Aslan'dan söz et!" dediler aynı anda; çünkü bir kez daha o tuhaf duygu kaplamıştı benliklerini, baharın ilk belirtilerini görmüş ya da müjdeli bir haber almış gibi.

"Aslan kim?" diye sordu Susan.

"Aslan?" dedi Bay Kunduz, "Bilmiyor musunuz? O Kral'dır. Bütün ormanın efendisidir o, fakat buraya pek sık gelmez, anlarsınız. Benim ya da babamın zamanında hiç gelmedi. Fakat geri döndüğünü duyduk. Şu anda Narnia'da. Beyaz Cadı'nın hesabını o görecek. Bay Tumnus'u da siz değil, o kurtaracak."

"Kraliçe, Aslan'ı da taşa çevirmez mi?" dedi Edmund.

"Sevsinler seni Âdemoğlu ne de kolay söyledin!" diye cevapladı Bay Kunduz kocaman bir kahkahayla. "Onu taşa çevirmek mi? Ayakta kalıp onun yüzüne bakabilirse ne âlâ. Ben, bunu bile yapabileceğini sanmıyorum ya... Beklediğimden de fazla bir şey. Hayır, hayır. Bu taraflarda bilinen eski bir şiirde söylendiği gibi, o her şeyi düzeltecek:

Aslan görününce düzelecek yanlışlar
Kükremesiyle yok olacak keder
Dişini gösterince ölümünü görecek kış
Yelesini sallayınca yeniden gelecek bahar.

Onu görünce anlarsınız."

"Peki biz onu görecek miyiz?" diye sordu Susan.

"Elbette Havvakızı, sizi buraya bunun için getirdim. Sizi, onunla buluşacağınız yere götürmekle görevlendirildim" dedi Bay Kunduz.

"O... o bir insan mı?" diye sordu Lucy.

"Aslan bir insan ha!" dedi Bay Kunduz ciddiyetle. "Tabii ki değil. O, Ormanların Kralı ve Denizlerin Ötesindeki Büyük İmparatorun Oğlu'dur. Hayvanlar Kralı'nın kim olduğunu bilmiyor musunuz? Aslan. En büyük Aslan'dır."

"Oh!" dedi Susan, "Ben onun bir insan olduğunu sanmıştım. Güvenilir mi? Bir Aslan'la buluşmak beni epeyce ürkütüyor."

"Elbette ürkeceksin tatlım ve sakın yanlış anlama" dedi Bayan Kunduz, "Aslan'a dizleri titremeden görünebilen biri varsa ya birçok insandan daha cesurdur ya da sadece aptal."

"Öyleyse güvenilir değil" dedi Lucy.

"Güvenilir mi?" dedi Bay Kunduz, "Bayan Kunduz'un size dediklerini duymadınız mı? Güvenilirliği üstüne kimse bir şey dedi mi? Elbette güvenilir değil. Fakat o iyidir. O, Kralımızdır. Size söylüyorum."

"Onu görmeyi çok istiyorum" dedi Peter, "gerçeği söylemek gerekirse, ondan korktuğumu hissetsem bile."

"Doğru, Âdemoğlu" dedi Bay Kunduz, masaya, bütün bardakları ve tabakları sarsan bir pençe vuruşuyla. "Ve göreceksin de. Yarın, eğer mümkünse, Taş Masa'da onunla buluşmanız için haber gönderildi.

"Nerede o?" dedi Lucy.

"Ben size göstereceğim" dedi Bay Kunduz. "Nehrin aşağı yakasında, buradan oldukça uzakta. Sizi oraya götüreceğim."

"Fakat bu arada zavallı Bay Tumnus'a ne olacak?" dedi Lucy.

"Ona en çabuk şekilde yardım etmenin yolu Aslan'la buluşmanızdır" dedi Bay Kunduz, "o bizimle beraber olduğunda bir şeyler yapmaya başlayabiliriz. Bu, size ihtiyacımız yok anlamına gelmez. Çünkü bir başka şiir şöyle diyor:

Âdem'in kemikleri ve Âdem'in eti
Cair Paravel'deki tahta oturunca
Kötü zamanlar bitmiş, gitmiş olacak.

Siz ve o geldiğine göre olayların sonuna yaklaştık şimdi. Aslan'ın bu taraflara daha önce de –çok önce– geldiğini duymuştuk, ama ne zaman geldiğini kimse bilmiyor. Fakat daha önce sizin soyunuzdan kimse buraya gelmemişti."

"Bunu ben de anlayamıyorum Bay Kunduz" dedi Peter, "Yani demek istiyorum ki, Cadı bir insan değil mi?"

"O buna inanmamızı istiyor" dedi Bay Kunduz, "Ve kraliçe olma iddiasını buna dayandırıyor. Fakat o bir Havvakızı değil. O, babanız Âdem'in (burada Bay Kunduz başını eğdi) ilk karısından gelmektedir, ona Lilith derlerdi. Ve o bir cin-

di. Bir tarafı cinlerden gelmekteydi. Diğer tarafı devlerdi. Hayır, hayır, Cadı'nın kanında bir damla bile insan kanı yok."

"Kötülüğün iliklerine kadar işlemesinin nedeni de bu, Bay Kunduz" dedi Bayan Kunduz.

"Doğru, Bayan Kunduz" dedi, "insanlar hakkında iki farklı görüş olabilir (şu anda burada bulunanları kastetmiyorum). Fakat insan gibi görünüp de insan olmayanlar hakkında sadece tek görüş vardır."

"Bildiğim iyi cüceler de var" dedi Bayan Kunduz.

"Sen söz edince aklıma geldi; benim de var" dedi kocası, "ne var ki çok az sayıda ve insana en az benzeyenler de onlar. Yine de her zaman, (nasihatlerime kulak verin) insan olabilecek ama henüz olmamış ya da geçmişte insan olup da şimdi olmayan ya da insan olması gerekirken olmayanlarla karşılaştığınızda gözlerinizi ondan, elinizi de baltanızdan ayırmayın. Cadı'nın Narnia'da sürekli insan aramasının nedeni de bu. Bunca yıldır sizi bekliyordu ve sizin dört kişi olduğunuzu bilseydi çok daha tehlikeli olurdu."

"Bunun bizimle ilgisi ne peki?" dedi Peter.

"Bir başka kehanet yüzünden" dedi Bay Kunduz. "Aşağıda, Cair Paravel'de –orası deniz kıyısında, bu nehrin ağzındadır. Her şey gerektiği gibi olsaydı, tüm ülkenin başşehri olması gereken kaledir– dört tane taht var ve Narnia'da çok eskiden beri denir ki iki Âdemoğlu ile iki Havvakızı o dört tahta oturduğunda, bu sadece Beyaz Cadı'nın hükümranlığının sonu değil, onun yaşamının da sonu olacak. Buraya gelirken dikkatli olmamızın nedeni buydu; çünkü o, dördünüzün burada olduğunu bilseydi yaşamınızın bıyığımın bir kılı kadar değeri olmazdı!"

Tüm çocuklar Bay Kunduz'un anlattıklarını o kadar dikkatle dinliyorlardı ki, uzun süre başka hiçbir şeyi fark etmemişlerdi. O, sözlerini bitirdikten sonraki sessizlik anında Lucy dedi ki:

"Hey, Edmund nerede?"

Korkunç bir sessizlik oldu ve sonra herkes birbirine sormaya başladı: "En son kim gördü? Ne zamandır kayıp? Dışarıda mı?" Daha sonra kapıya koşup dışarıya baktılar. Kar lapa lapa yağıyordu... Havuzun yeşil buzları beyaz bir örtü altında kaybolmuştu. Küçük evin bulunduğu bendin ortasından iki kıyıyı da görmek

çok zordu. Yumuşak, yeni yağmış karda bileklerine kadar batarak dışarıya çıktılar ve evin çevresindeki her yere baktılar. Sesleri kısılana kadar "Edmund! Edmund!" diye bağırdılar. Ancak sessizce düşen kar, seslerini boğuyor, yankı bile duymuyorlardı.

"Ne kötü!" dedi Susan, sonunda umutsuzca içeri girdiklerinde. "Of, keşke buraya gelmeseydik."

"Ne yapacağız şimdi Bay Kunduz?" dedi Peter.

"Ne mi yapacağız?" dedi kar çizmelerini giymekte olan Bay Kunduz, "Ne mi yapacağız? Hemen burayı terk etmeliyiz. Kaybedecek bir anımız bile yok!"

"Dört arama grubu oluştursak iyi olur" dedi Peter, "ve herkes farklı yönlerde yürüsün. Onu kim bulursa hemen geri gelmeli ve..."

"Arama grubu mu dedin Âdemoğlu?" dedi Bay Kunduz, "Ne için?"

"Kuşkusuz Edmund'u aramak için!"

"Onu aramanın bir faydası yok" dedi Bay Kunduz.

"Ne demek istiyorsun?" dedi Susan. "Henüz çok uzaklaşmış olamaz ve onu bulmamız gerekiyor. Onu aramanın faydası yok demekle ne demek istiyorsun?"

"Aramanın faydası olmamasının nedeni" dedi Bay Kunduz, "nereye gittiğini bilmemizdir!" Herkes şaşkınlıkla baktı. "Anlamıyor musunuz?" dedi Bay Kunduz, "onun yanına gitti, Beyaz Cadı'nın yanına. Hepimize ihanet etti."

"Emin misiniz, gerçekten mi?" dedi Susan, "Bunu yapmış olamaz."

"Olamaz mı?" dedi Bay Kunduz üç çocuğa dikkatle bakarak. O an çocukların söylemek istedikleri her şey boğazlarında düğümlendi, çünkü her biri Edmund'un tam da öyle yaptığını içten içe hissetmişlerdi.

"Peki, yolu nereden biliyor?" dedi Peter.

"Bu ülkeye daha önce gelmiş miydi?" diye sordu Bay Kunduz, "Buraya hiç yalnız gelmiş miydi?"

"Evet" dedi Lucy kısık bir sesle. "Korkarım geldi."

"Ne yaptığını ya da kiminle karşılaştığını sana söyledi mi?"

"Şey, hayır, söylemedi" dedi Lucy.

"Öyleyse şu sözlerimi belleyin" dedi Bay Kunduz. "O, Beyaz Cadı'yla karşılaştı, onun tarafına katıldı ve Cadı'nın nerede yaşadığını da öğrendi. Daha önce söylemekten kaçındım (kardeşiniz olması nedeniyle) fakat kardeşinize ilk baktığım anda kendi kendime 'güvenilmez' dedim. Cadı'yla beraber olup onun yemeğini yemiş birinin görüntüsü vardı onda. Narnia'da uzun süre yaşadıysanız, bakışlardan bunu her zaman anlayabilirsiniz."

"Hiç fark etmez" dedi Peter boğulurcasına bir sesle, "yine de gidip onu aramamız gerekiyor. Her şeye karşın bizim kardeşimiz, küçük bir canavar olsa bile. O sadece bir çocuk!"

"Cadı'nın evine gidelim mi diyorsun?" dedi Bay Kunduz. "Onu ya da kendinizi kurtarmanın tek yolunun Cadı'dan uzak durmak olduğunu görmüyor musunuz?"

"Ne demek istiyorsun?" dedi Lucy.

"O, dördünüzü birden istiyor (Cair Paravel'deki dört tahtı düşünüyor hep). Dördünüz beraber onun evine girdiğinizde görevi tamamlanmış olacak; siz konuşmaya fırsat bile bulamadan onun koleksiyonuna dört tane yeni heykel katılır. Fakat elinde tek kişi olduğu sürece onu canlı tutmak zorunda. Çünkü onu tuzak olarak, sizi yakalamak için yem olarak kullanmak isteyecektir."

Lucy ağlayarak "Ah, bize kimse yardım edemez mi?" dedi.

"Sadece Aslan" dedi Bay Kunduz, "gidip onunla buluşmalıyız. Artık bu bizim tek şansımız."

"Bana öyle görünüyor ki, sevgili çocuklar" dedi Bayan Kunduz, "onun bizi ne zaman gizlice terk ettiğini bilmemiz çok önemli. Cadı'ya neleri anlatacağı bizi ne kadar dinlediğine bağlı. Örneğin, o gitmeden önce Aslan'dan söz etmeye başlamış mıydık? Eğer söz etmediysek çok iyi durumdayız demektir. Çünkü Aslan'ın Narnia'ya geldiğini ya da bizim onunla buluşacağımızı bilemez,

böylece Cadı bu konuda tamamen hazırlıksız olur."

"Aslan'dan söz ederken galiba burada değildi..." diye başladı Peter, fakat Lucy sözünü kesti.

"Evet, buradaydı" dedi mutsuzca, "hatırlamıyor musunuz; Cadı'nın Aslan'ı da taşa çevirip çeviremeyeceğini soran oydu."

"Evet, oydu gerçekten" dedi Peter, "tam da onun soracağı türden bir soru!"

"Durum gittikçe kötüleşiyor" dedi Bay Kunduz, "sonra şu da var; Aslan'la buluşma yerinin Taş Masa olduğunu söylediğimde burada mıydı?"

Kuşkusuz bu sorunun cevabını kimse bilmiyordu.

"Çünkü eğer buradaysa" diye devam etti Bay Kunduz, "Cadı, kızağıyla o yöne doğru gidip Taş Masa'ya varmadan yolumuzu kesecek ve bizi yakalayacaktır."

"Ancak tanıdığım kadarıyla yapacağı ilk şey bu olmayacak" dedi Bayan Kunduz. "Edmund ona burada olduğumuzu söylediği an bizi bu gece yakalamak üzere yola çıkacaktır. Eğer Edmund gideli yarım saat olduysa, Cadı yaklaşık yirmi dakika sonra burada olacaktır."

"Haklısın Bayan Kunduz" dedi kocası, "hepimiz buradan uzaklaşmalıyız. Kaybedecek bir saniyemiz bile yok."

9
Cadı'nın Evinde

Şimdi kuşkusuz Edmund'a ne olduğunu öğrenmek istiyorsunuz. Yemekten kendi payına düşeni yemişti fakat bundan pek hoşlanmamıştı. Çünkü aklında hep lokumlar vardı ve iyi, sıradan bir yemeğin tadını, kötü ve büyülü bir yiyeceğin hatırlanması kadar bozan bir şey yoktur. Konuşmalardan da pek hoşlanmamıştı, çünkü diğerlerinin kendisine aldırmadığını ve soğuk davrandıklarını düşünüyordu. Böyle değildi, ama o böyle sanıyordu. Sonra Bay Kunduz'un Aslan hakkında anlattığı her şeyi ve Aslan'la Taş Masa'da buluşma planlarını dinlemişti. Bundan sonra sessizce kapının önünde asılı olan perdenin arkasına doğru kaymaya başlamıştı. Çünkü Aslan'dan söz edilmesi diğerlerine esrarengiz ve hoş bir duygu verdiği halde ona yine esrarengiz ama korkunç bir duygu vermekteydi.

Bay Kunduz Âdem'in eti ve Âdem'in kemikleri üstüne yazılmış şiiri okurken Edmund sessizce kapının kolunu çevirmekteydi. Bay Kunduz, Beyaz Cadı'nın gerçekte asla bir insan olmadığını, ama yarı cin yarı dev olduğunu anlatmaya başlamadan az önce Edmund dışarıya, karlı havaya çıkmış ve kapıyı arkadan dikkatle kapatmıştı.

Şu anda bile, Edmund'un kötü biri olduğunu; gerçekten kardeşlerinin taşa çevrilmesini istediğini düşünmemelisiniz. Canı lokum çekiyor istiyor ve bir prens (sonra da kral) olup kendisine canavar diyen Peter'a ders vermek istiyordu. Cadı'nın diğerlerine ne yapacağına gelince; onun kardeşlerine daha iyi davranmasını ve onları kendisiyle aynı düzeye koymasını kesinlikle istemiyordu. Çünkü

Cadı'nın onlara kötü bir şey yapmayacağına da inanıyor ya da inandığını sanıyordu. "Çünkü" diyordu kendi kendine, "onun hakkında kötü şeyler söyleyen tüm bu insanlar onun düşmanları ve muhtemelen söylenenlerin yarısı bile doğru değil. O bana çok iyi davrandı; en azından bunlardan çok daha iyi davrandı. Umarım kraliçelik gerçekten onun hakkıdır. Hiç olmazsa, o dehşet verici Aslan'dan daha iyidir!" Yaptığı şey için kendi kendine bulduğu bahane buydu ancak çok da iyi bir bahane değildi, çünkü aslında, içten içe Beyaz Cadı'nın kötü ve zalim olduğunu düşünüyordu.

Dışarıya çıkıp da kar yağdığını görünce aklına ilk gelen şey paltosunu Kunduz'un evinde bıraktığı oldu. Kuşkusuz onu almak için geri dönme şansı yoktu artık. Sonra havanın kararmakta olduğunu gördü. Zaten akşam yemeğine oturduklarında saat neredeyse üçtü ve kış günleri kısaydı. Bu, hesapta olmayan bir şeydi, ama katlanmak zorundaydı. Böylece yakalarını yukarı kaldırdı ve nehrin uzak yakasına doğru bendin üzerinde yürümeye başladı. Neyse ki yol, yeni yağan kar nedeniyle çok kaygan değildi.

Öbür yakaya ulaştığında durum oldukça kötüleşti. Geçen her dakika ortalığın daha da karardığı yetmiyormuş gibi, tipiye çeviren hava nedeniyle bir metre ilerisini bile zorlukla görüyordu. Görünürde bir yol da yoktu. Çukurlara dolmuş karlara batarak, donmuş su birikintilerinde kayarak, devrilmiş ağaçlara takılarak, dik yamaçlardan aşağı kayarak, bacaklarını kayalara çarparak, her yanı morluklar içinde ıslak ve titreyerek yola devam etti. En kötüsü de sessizlik ve yalnızlıktı. Aslında düşünüyorum da, kendi kendine, "Narnia kralı olduğumda ilk yapacağım şey iyi yollar inşa etmek olacak" demiş olmasaydı, bütün plandan vazgeçip geri dönebilir ve her şeyi anlatıp diğerleriyle dost olabilirdi. Kuşkusuz bu, onun kral olduktan sonra yapacağı diğer şeyler üstüne düşünmesine yol açtı ve neşesi yerine geldi. Ne tür bir sarayda yaşayacağına, kaç arabası olacağına ve özel sinemasının özelliklerine, ana demiryollarının nerede olacağına, kunduzlara ve barajlara karşı ne gibi kanunlar yapacağına ve Peter'a haddini nasıl bildireceğine tam karar vermişti ki hava değişti. Önce kar kesildi. Sonra bir rüzgâr çıktı ve hava buz gibi oldu. En sonunda da bulutlar uzaklaştı ve ay ortaya çıktı. Karların üzerinde pırıl pırıl pırıldayan bir dolunaydı ve her yeri gündüz gibi aydınlattı; sadece gölgeler oldukça şaşırtıcıydı.

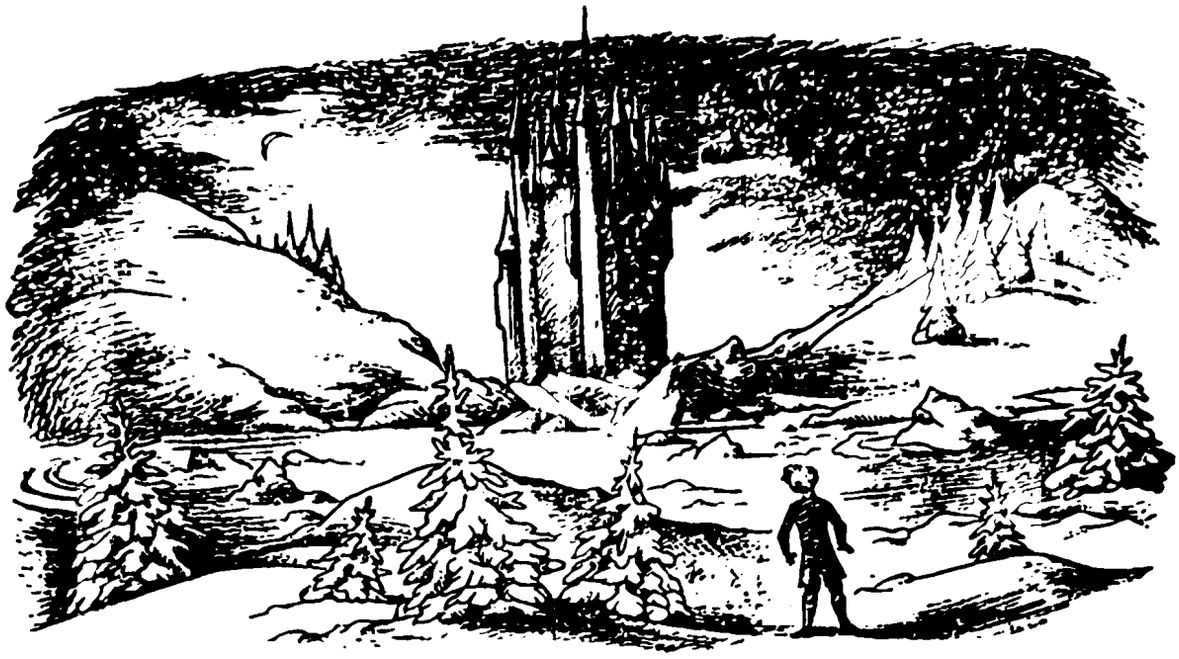

Diğer nehre ulaştığında –kunduzların evine gelirken küçük bir nehrin aşağıda daha büyük bir nehre karıştığını gördüğünü hatırlarsınız– eğer ay çıkmış olmasaydı yolunu asla bulamazdı. Şimdi o nehre ulaşmıştı. Kıyıyı izleyerek yürümeye başladı. Ancak nehrin aktığı küçük vadi, Edmund'un geldiği vadiden çok daha dik ve kayalıktı. Öylesine çalılıklarla kaplıydı ki, ay olmasaydı karanlıkta yürümek mümkün olmazdı. Şimdi bile iliklerine kadar ıslanmıştı, çünkü dalların altından eğilerek geçmek zorundaydı ve bir sürü kar kayarak sırtına düşüyordu. Her defasında, sanki tüm bunlar onun suçuymuş gibi, Peter'dan ne kadar nefret ettiğini daha fazla düşünmeye başlamıştı.

Sonunda vadiden açık bir alana çıktı, düzlük bir yere geldi. Orada, nehrin diğer yakasında, kendisine oldukça yakın, iki tepenin arasındaki küçük bir ovada Beyaz Cadı'nın evi olması gereken yapıyı gördü. Ay eskisine oranla çok daha parlaktı. Küçük bir kaleyi andıran evin bir sürü kulesi vardı; uçları iğne gibi sipsivri küçük kuleler. Kocaman kâğıt külahlara ya da büyücü külahlarına benziyorlardı. Ay ışığında parıldıyorlardı ve gölgeleri kar üzerinde tuhaf görünüyordu. Edmund evden korkmaya başlamıştı.

Artık geriye dönmeyi düşünmek için çok geçti. Donmuş nehrin üzerinden geçti ve eve yaklaştı. Hiçbir kıpırtı yoktu. En küçük bir ses bile duyulmuyordu. Yeni yağmış karda kendi ayak sesini de işitmiyordu. Kapıyı bulabilmek için bir köşeden diğer köşeye ilerledi, bir kuleden diğer kuleye geçti; yürüdü, yürüdü. Kapıyı görmek için binanın tam öbür yakasına dolanması gerekti. Dev gibi kemerli bir kapıydı. Ama kanatları ardına kadar açıktı.

Edmund yavaşça kemere doğru yürüdü, içeriye, bahçeye baktı ve orada ne-

redeyse kalbini durduracak bir şey gördü. Kapının hemen ötesinde, üzerinde ay ışığı parlayan ve sanki atlamaya hazırmış gibi duran kocaman bir aslan vardı. Edmund dizleri titreyerek ve ileri ya da geri gitmeye korkarak kemerin gölgesinde dikildi kaldı. Orada öylesine uzun süre dikildi ki dişleri, eğer korkudan değilse bile soğuktan tıkırdıyordu. Bunun ne kadar sürdüğünü bilmiyorum ama Edmund'a saatlerce sürmüş gibi geldi.

Sonunda aslanın neden böyle hiç kıpırdamadan durduğunu merak etmeye başladı çünkü onu ilk gördüğünden beri bir santim bile kımıldamamıştı. Becerebildiği kadar kemerin gölgesinde kalmaya çalışarak biraz daha yaklaşmaya cesaret edebildi. Aslanın, kendisine bakmadığını fark etti. "Ya başını çevirirse?" diye düşündü Edmund. Aslında Aslan başka bir şeye, bir buçuk metre ötede ona sırtını dönmüş olarak ayakta duran bir cüceye bakmaktaydı.

"Hah!" diye düşündü Edmund. "Cüceye doğru sıçradığında benim kaçma şansım olacak." Ancak ne aslan ne de cüce kıpırdıyordu. Sonunda Edmund, diğerlerinin, Beyaz Cadı'nın insanları taşa döndürmesi hakkındaki konuşmalarını hatırladı. Belki de bu yalnızca bir aslan heykeliydi. Bu düşünce aklından geçtiği an aslanın sırtının ve kafasının karla kaplı olduğunu fark etti. Öyle ya! Bu sadece bir heykel olmalıydı! Hiçbir canlı hayvan üstünün karlarla örtülmesine izin vermezdi. Biraz sonra yavaşça ve kalbi küt küt atarak Aslan'a yaklaş-

maya cesaret edebildi. Şimdi bile ona dokunmaktan çekiniyordu. Fakat sonunda elini hızla uzattı ve dokundu. Soğuk, taş bir aslandı bu. Bunca zaman sadece bir heykelden korkmuştu.

Edmund öylesine büyük bir ferahlık hissetmişti ki, soğuğa karşın ta ayak parmaklarına kadar ısınmıştı. O sırada aklına mükemmel gibi görünen bir fikir gelmişti. "Muhtemelen" diye düşündü, "söz ettikleri büyük Aslan bu. Cadı onu yakalayıp şimdiden taşa döndürmüş. Onun hakkında düşündükleri tüm iyi şeylerin sonu bu. Pöh! Aslan'dan kim korkar?"

Orada durup taş aslanı zevkle seyretti. Sonra da çok çocukça ve gülünç bir şey yaptı. Cebinden bir kurşun kalem çıkarıp aslanın üst dudağına bir bıyık ve gözlerine bir gözlük çiziktirdi. Sonra dedi ki, "Ya! Komik, yaşlı Aslan. Taş olmaktan hoşlanıyor musun? Kendini çok güçlü sanmıştın değil mi?" Fakat yüzündeki çizgilere karşın ay ışığına bakan aslan öyle korkunç, üzgün ve soylu görünüyordu ki, Edmund aslında onunla alay etmekten zevk almamıştı. Başını çevirip avluda yürümeye başladı.

Avlunun ortasına geldiğinde her yerde, yarım kalmış bir oyundaki satranç taşları gibi, orada burada duran onlarca heykel olduğunu gördü. Taştan satirler, kurtlar, ayılar, tilkiler ve vaşaklar. Kadına benzeyen ama aslında ağaçların ruhları olan taştan harika şekiller vardı. Bir sentorun* harika bir kopyası, kanatlı bir at ve Edmund'un ejderhaya benzettiği yılan gibi bir yaratık vardı. Tümü de, parlak ve soğuk ay ışığı altında birer canlıymış gibi, ama aynı zamanda kıpırtısız bir şekilde durdukları için öylesine tuhaf görünüyorlardı ki avluda yürümek ürkütücüydü. Tam ortada insana benzeyen, bir ağaç büyüklüğünde, sert yüzlü, kaba sakallı ve sağ elinde sopa olan bir figür vardı. Onun canlı değil, taştan bir dev olduğunu bilmesine karşın Edmund yanından geçmek istememişti.

Şimdi avlunun öbür yakasındaki bir kapıdan süzülen zayıf ışığı görüyordu. Oraya doğru yürüdü. Açık bir kapıya doğru yükselen taş merdivenleri gördü. Edmund merdivenleri tırmandı. Eşikte kocaman bir kurt yatmaktaydı.

Kendi kendine "Her şey yolunda, her şey yolunda" deyip duruyordu, "yalnızca taş bir kurt. Bana zarar veremez" ve üzerinden atlamak için ayağını kaldırdı. İri yaratık aniden, sırtındaki tüyler dikilmiş şekilde ayağa kalktı, büyük kırmızı ağzını açtı ve hırlayan bir sesle:

* İnsan başlı at biçimindeki mitolojik yaratık.

"Kim var orada? Kim var orada?" dedi. "Yabancı, hiç kıpırdama ve bana kim olduğunu söyle."

"Lütfen efendim" dedi Edmund. Öylesine titriyordu ki zorlukla konuşabiliyordu. "Benim adım Edmund, Majesteleri'nin önceki gün ormanda karşılaştığı Âdemoğlu benim. Ona, erkek ve kız kardeşlerimin Narnia'da olduğu haberini getirmeye geldim, oldukça yakındalar, Kunduz'un evinde. O... O onları görmek istemişti."

"Majesteleri'ne bildireceğim" dedi Kurt. "Bu arada, canına değer veriyorsan eşikte dur ve bir yere kıpırdama." Sonra evin içinde kayboldu.

Edmund kalbi küt küt atarak ve soğuktan parmakları ağrıyarak durdu ve bekledi. Kısa bir süre sonra Kurt, Cadı'nın Gizli Polis Şefi Maugrim, sekerek geri geldi ve "İçeri gel, içeri gel!" dedi, "Kraliçe'nin şanslı –belki de pek de şanslı olmayan– gözdesi."

Edmund, kurdun pençelerine basmamaya dikkat ederek içeriye girdi.

Kendini birçok sütunun bulunduğu, avludaki gibi heykellerle dolu, uzun ve kasvetli bir koridorda buldu. Kapıya en yakın heykel, yüzünde çok kederli bir ifade olan küçük bir faundu. Edmund, bunun Lucy'nin dostu olup olmadığını merak etmekten kendini alamadı. Tek ışık kaynağı bir lambaydı ve hemen yanında Beyaz Cadı oturmaktaydı.

"Size geldim Majesteleri" dedi Edmund sabırsızlıkla ileri atılarak.

"Yalnız gelmeye nasıl cüret ediyorsun?" dedi Cadı korkunç bir sesle. "Diğerlerini de beraberinde getirmeni söylemedim mi?"

"Lütfen Majesteleri" dedi Edmund, "elimden geleni yaptım. Onları epeyce yakına getirdim. Nehrin yukarısında, bendin üzerindeki küçük evdeler, Bay ve Bayan Kunduz'la beraberler."

Cadı'nın yüzünü yavaş yavaş zalim bir ifade kapladı.

"Haberin hepsi bu mu?" diye sordu.

"Hayır, Majesteleri" dedi Edmund ve Kunduz'un evini terk etmeden önce duyduğu her şeyi ona anlattı.

"Ne? Aslan mı?" diye bağırdı Kraliçe. "Aslan! Bu doğru mu? Bana yalan söylediğini öğrenirsem..."

"Lütfen, yalnızca onların söylediklerini tekrarlıyorum" diye kekeledi Edmund.

Fakat artık ona dikkat bile etmeyen Kraliçe ellerini çırptı. Bir anda, Edmund'un daha önce onunla birlikte gördüğü cüce ortaya çıktı.

"Kızağı hazırla" diye emretti Cadı, "ve zilsiz koşum takımlarını kullan."

10
Büyü Bozuluyor

Şimdi biz, Bay ve Bayan Kunduz ile diğer üç çocuğa geri dönelim. Bay Kunduz "Kaybedecek zaman yok" der demez, Bayan Kunduz dışında herkes paltolarını giymeye başlamıştı. Bayan Kunduz'sa birkaç torba bulup masanın üzerine koymuştu ve, "Haydi Bay Kunduz, şu jambonu getir. Çay şurada, oradaki şekeri ve kibritleri de ver. Biri şu köşedeki çömlekten iki-üç somun çıkarsa iyi olur" diye emirler yağdırıyordu.

"Ne yapıyorsunuz Bayan Kunduz?" diye sordu Susan hayretle.

"Hepimiz için bir şeyler bohçalıyorum tatlım" dedi Bayan Kunduz soğuk bir ifadeyle. "Yiyecek bir şeyimiz olmadan yolculuğa çıkmayı düşünmüyorsun, değil mi?"

"Fakat zamanımız yok" dedi Susan, paltosunun yakasını ilikleyerek. "Cadı her an gelebilir."

"Ben de öyle düşünüyorum" diye söze katıldı Bay Kunduz.

"Saçmalamayın lütfen" dedi karısı. "Düşün bir kere Bay Kunduz. En azından on beş dakikadan önce buraya gelemez."

"Ama ondan mümkün olduğunca çok uzaklaşmamız gerekmez mi?" dedi Peter, "Eğer Taş Masa'ya ondan önce ulaşmak istiyorsak."

"Şunu unutmayın Bayan Kunduz" dedi Susan. "Buraya bakıp da bizim gittiğimizi öğrenir öğrenmez hızla harekete geçecektir."

"Bunu elbette yapacaktır" dedi Bayan Kunduz. "Ancak biz ne yaparsak yapalım Taş Masa'ya ondan önce ulaşamayız, çünkü onun kızağı var; biz ise yayayız.

"Öyleyse hiç umudumuz yok mu?" dedi Susan.

"Şimdi telaşlanmaya gerek yok, tatlım" dedi Bayan Kunduz. "Çekmeceden yarım düzine mendil alıver. Elbette umudumuz var. Ondan önce oraya ulaşamayız fakat saklanabiliriz. Ve onun tahmin edemeyeceği yollardan giderek belki de oraya ulaşabiliriz."

"Haklısın Bayan Kunduz" dedi kocası. "Ama burayı terk etmenin zamanı."

"Sen de telaşlanmaya başlama Bay Kunduz" dedi kadın. "İşte. Böylesi daha iyi. Beş çuvalımız var ve en küçüğü en küçüğümüz için. Bu senin tatlım" diye ekledi Lucy'ye bakarak.

"Şey hemen hemen hazırım" diye cevapladı Bayan Kunduz sonunda. Kocasının kar çizmelerini giymesine yardım etmesine izin vermişti. "Sanırım dikiş makinesi çok ağırdır taşımak için."

"Evet ağır" dedi Bay Kunduz. "Çok ağır. Kaçarken onu kullanabileceğini düşünmüyorsun sanırım?"

"O Cadı'nın onunla oynaması ve muhtemelen bozması ya da çalması düşüncesine dayanamıyorum" dedi Bayan Kunduz.

"Ah, lütfen, lütfen, lütfen acele edin!" dedi çocuklar. Sonunda hepsi dışarıya çıktı. Bay Kunduz kapıyı kilitledi ("Onu biraz oyalar" dedi) ve hepsi de yüklerini sırtlayıp yola çıktılar.

Yola koyulduklarında kar yağışı durmuş ve ay çıkmıştı. Tek sıra halinde yürüyorlardı; önde Bay Kunduz, sonra Lucy, ardında Peter, sonra Susan ve en sonda da Bayan Kunduz. Bay Kunduz onları bendin üzerinden nehrin sağ yakasına ve sonra nehrin kıyısında ağaçların arasındaki keçiyoluna yöneltti. Ay ışığında parıldayan vadinin iki yakası da başlarının üzerinde yükseliyordu.

"En iyisi olabildiğince aşağıda, burada yürümek" dedi. "Cadı yukarıda kalmak zorunda, çünkü kızağını aşağıya getiremez."

Tam da rahat bir koltukta oturup pencereden seyredilecek güzel bir manzaraydı bu. Koşulların farklı olmasına karşın Lucy başlangıçta pek sevmişti bunu. Fakat yürüdükçe ve yürüdükçe– ve taşıdığı çuvalın daha da ağırlaştığını hisset-

meye başladıkça yola nasıl devam edeceğini merak etmeye başlamıştı. Buzdan çağlayanlarıyla donmuş nehrin göz kamaştırıcı parlaklığına, ağaç tepelerindeki beyaz kütlelere, heybetle parlayan aya ve sayısız yıldıza bakmayı bıraktı. Sanki hiç durmayacakmış gibi karda kırt, kırt, kırt yürüyen Bay Kunduz'un küçük kısa bacaklarına bakmaya başladı. Sonra ay kayboldu ve yeniden kar yağmaya başladı. Ve sonunda Lucy o kadar yoruldu ki, sanki hem uyuyor hem de yürüyordu. Aniden Bay Kunduz'un nehrin kıyısından sağa doğru uzaklaştığını ve onları dik bir yamaçtan yukarıya, çok sık çalılıklara doğru yönelttiğini fark etti. Yorgunluktan kapanan gözlerini açtığında Bay Kunduz'un, tam üstüne gelmeden fark edemeyeceğiniz, çalılıkların altında gizli küçük bir kovukta kaybolmak üzere olduğunu gördü. Aslında ne olduğunu anladığında, onun sadece yassı ve kısa kuyruğu görülmekteydi. Sonra tırmalama ve soluma sesleri duydu. Lucy hemen çömelip onun arkasından içeriye sürünerek girdi. Az sonra hepsi de içerdeydiler.

"Burası da neresi?" dedi Peter yorgun ve soluk sesiyle karanlıkta (Umarım soluk ses demekle ne anlatmak istediğimi anlıyorsunuz).

"Kunduzların tehlike anında gizlendikleri eski bir yer!" dedi Bay Kunduz. "Ve çok büyük bir sır. Belki yeterli değil, ama birkaç saat uyumamız gerek."

"Yola çıkarken hepiniz öyle sabırsız bir telaş içinde olmasaydınız birkaç yastık getirirdim" dedi Bayan Kunduz.

Lucy buranın Bay Tumnus'unki gibi şirin bir mağara olmadığını düşünüyordu; sadece rutubetsiz bir kovuktu ve toprak kokuyordu. Öyle küçüktü ki yan yana uzandıklarında bir yığın giysi gibi görünüyorlardı. Hem küçük bir yer olması hem de uzun yürüyüşlerinde ısınmış olmaları nedeniyle içerisi oldukça rahat ve sıcacık geldi onlara. Bir de mağaranın zemini biraz daha düzgün olsaydı! Sonra Bayan Kunduz karanlıkta küçük, yassı bir şişe çıkardı ve herkes bu şişeden bir şey içti. Bu, onları öksürtüp biraz da şaşkınlıktan saçma sapan şeyler söylemelerine neden olmuş ve boğazlarını yakmıştı, fakat içtikten sonra içleri ısınmış ve herkes hemen uykuya dalmıştı.

Lucy biraz üşümüş, korkunç bir şekilde her tarafı tutulmuş olarak ve sıcak bir banyo özlemiyle uyandığında sanki bir dakika geçmiş gibiydi (gerçekte saatler sonraydı). Sonra yanağını gıdıklayan bir çift uzun bıyığı hissetti ve kovuğun ağzından içeriye süzülen soğuk günışığını gördü. Biraz sonra mahmurluğu üzerin-

den atmış, bu arada diğerleri de uyanmıştı. Şimdi hepsi oturuyor ve gözleri açık bir şekilde dün gece yürürken düşündükleri (bazen de duyduklarını sandıkları) sesi dinliyorlardı. Bu, şıngırdayan zillerin sesiydi.

Bay Kunduz sesleri duyduğu an kovuktan dışarıya şimşek gibi fırlamıştı. Lucy gibi siz de, bunun aptalca bir şey olduğunu sanabilirsiniz. Fakat gerçekte bu çok akıllıca bir davranıştı. Bay Kunduz böğürtlenlerin ve çalıların arasından, görülmeden tepeye tırmanabileceğini biliyordu ve Cadı'nın kızağının ne yöne gittiğini her şeyden çok öğrenmek istiyordu. Diğerleri kovukta merakla oturup beklediler. Neredeyse beş dakika geçmişti ki ürküntü verici sesler duydular. "Gördüler. Cadı onu yakaladı!" diye düşündü Lucy. Ama biraz sonra kovuğun hemen dışından onları çağıran Bay Kunduz'un sesini duyduklarında şaşkına döndüler.

"Her şey yolunda" diye bağırıyordu. "Dışarıya gel Bayan Kunduz. Âdemoğulları ve Havvakızları, çıkın dışarıya. Her şey tamam. O değilmiş!" Bu elbette kötü bir konuşma, fakat heyecanlandıklarında kunduzlar böyle konuşurlar; yani Narnia'da demek istiyorum, bizim dünyamızda genellikle hiç konuşmazlar.

Böylece Bayan Kunduz ve çocuklar aceleyle mağaradan dışarı çıktılar. Hepsi gün ışığında uykulu gözlerini kırpıştırarak bakıyorlar ve üstleri başları toz toprak içinde, pasaklı, fırçalanmamış ve taranmamış görünüyorlardı.

"Haydi!" diye bağırdı zevkten neredeyse dans eden Bay Kunduz. "Gelin, bakın! Bu, Cadı'ya kötü bir darbe olacak! Gücü şimdiden zayıflıyor gibi görünüyor."

"Ne demek istiyorsun Bay Kunduz?" diye soludu Peter, hep birlikte vadinin dik yokuşundan yukarı tırmanırlarken.

"Size dememiş miydim?" diye cevapladı Bay Kunduz. "Burada her zaman kıştır ama hiç Noel gelmez. Size dememiş miydim? Eeee, gelin bakın."

O anda tepeye varmışlardı ve gördüler.

Bir kızak ve koşum takımlarında ziller olan ren geyikleri *gördüler.* Ancak bunlar Cadı'nın geyiklerinden çok daha büyüktüler ve beyaz değil kahverengiydiler. Kızakta herkesin görür görmez tanıyacağı biri oturuyordu. İçi kürkle kaplı başlığı olan, parlak kırmızı bir giysi giymiş iri bir adamdı bu ve büyük beyaz sakalı köpüklü bir çağlayan gibi göğsüne dökülmekteydi. Onu herkes tanımıştı çünkü bu tür insanlarla sadece Narnia'da karşılaşmanıza karşın, dolabın bu

tarafındaki bizim dünyamızda da resimlerini görür ve onlardan söz edildiğini duyarız. Fakat onları Narnia'da gerçekten gördüğünüzde epeyce farklıdırlar. Noel Baba'nın bizim dünyamızdaki bazı resimleri onu komik ve neşeli gösterir. Ama çocuklar şimdi ayakta durup ona bakarken tam da öyle bulmuyorlardı. O kadar büyük, öylesine keyifli ve öylesine gerçekti ki hepsi donmuş kalmışlardı. Hepsi çok memnundu, ama aynı zamanda ciddiydiler.

"Sonunda geldim" dedi Noel Baba, "beni uzun süre sokmadı buraya ama sonunda girdim. Aslan harekete geçti. Cadı'nın büyüsü zayıflıyor."

Lucy, sadece ciddi ve sakin olduğunuz zaman benliğinizi kaplayan o derin huzur titremesinin bedenini sarmaladığını hissetti.

"Ve şimdi" dedi Noel Baba, "hediyelerinize gelelim. Bayan Kunduz için yeni ve daha iyi bir dikiş makinesi. Geçerken evinize bırakacağım."

"Lütfen efendim" dedi Bayan Kunduz, reverans yaparak, "ama kapı kilitli."

"Kilitler ve kapı kolları bana vız gelir" dedi Noel Baba. "Sana gelince Bay Kunduz, eve döndüğünde bendi bitirilmiş ve tamir edilmiş, tüm sızıntıların kesilmiş ve yeni bir savak kapağı eklenmiş olarak bulacaksın."

Bay Kunduz o kadar memnundu ki ağzını sonuna kadar açtı ancak söyleyecek bir şey bulamadı.

"Peter, Âdemoğlu" dedi Noel Baba.

"Evet, efendim" dedi Peter.

"Bunlar senin hediyelerin" diye cevapladı. "Oyuncak değil, gerçek. Bunları kullanacağın zaman belki de çok yakında. Onlara iyi bak." Bu sözlerle Peter'a bir kılıç ve bir kalkan uzattı. Kalkan gümüş rengindeydi ve üzerinde şaha kalkmış, yeni toplanmış olgun bir çilek kadar canlı kırmızı bir aslan şekli vardı. Kılıcın kabzası altındandı ve kını, kemeri ve gerekli her şeyi vardı. Peter'ın kullanabileceği büyüklük ve ağırlıktaydı. Peter bu hediyeleri alırken sessiz ve ciddiydi çünkü çok önemli hediyeler olduklarını hissetmişti.

"Susan, Havvakızı" dedi Noel Baba. "Bunlar senin için" ve ona bir yay, okla dolu bir sadak ve fildişinden bir boru verdi. "Yayı ancak çok zor durumda kaldığın zaman kullanmalısın" dedi, "çünkü senin savaşa katılmanı istemiyorum. Bu yay, avını kolay kolay kaçırmaz. Ve bu boruyu dudaklarına koyup üflediğin zaman, nerede olursan ol, sanırım bir çeşit yardım gelecektir sana."

En son olarak, "Lucy, Havvakızı" dedi. Lucy ilerledi. Ona cama benzeyen (sonraları insanlar onun elmastan olduğunu söylediler) küçük bir şişe ve küçük bir kama verdi. "Bu şişede" dedi, "güneşin dağlarında büyüyen ateş çiçeklerinden birinin suyundan yapılmış iksir var. Sen ya da arkadaşlarından biri yaralandığında bunun birkaç damlası onu iyileştirir. Ve kama, ancak çok ihtiyacın olduğunda kendini koruman içindir. Çünkü sen de savaşa girmemelisin."

"Neden efendim?" dedi Lucy. "Sanırım –bilmiyorum ama– sanırım yeterince cesaretim var."

"Konu bu değil" dedi. "Fakat kadınlar da katıldığında kavgalar kötü olur. Ve şimdi," bunu söylerken yüz hatları yumuşadı, "şu an için hepinize bir hediyem var!" Ve üzerinde beş bardakla tabağın, bir kâse şekerin, bir kap sütün ve ateş gibi kaynayan bir çaydanlık dolusu çayın olduğu bir tepsi çıkardı (sanırım arkasındaki büyük torbadan çıkarmıştı fakat kimse tam olarak görmemişti). Sonra "Mutlu Noeller! Yaşasın gerçek Kral!" diye bağırdı ve kırbacını şaklattı. Noel Baba, geyikler, kızak ve her şey, kimse hareket ettiğini bile anlamadan gözden kayboldu.

Peter kılıcını kınından çıkarmış Bay Kunduz'a gösteriyordu ki Bayan Kunduz:

"Haydi, haydi! Orada konuşup durarak çayı soğutmayın. İnsan gibi davranmanın zamanı değil. Gelin tepsiyi aşağıya taşımama yardım edin de kahvaltı edelim. Bereket, ekmek bıçağını getirmeyi düşünmüşüm."

Böylece dik yamaçtan aşağıya, mağaraya geri döndüler. Bay Kunduz jambon ve ekmeği dilimleyerek sandviçler yaptı, Bayan Kunduz çay koydu ve herkes hoşça vakit geçirdi. Ancak kahvaltılarını bitirmeden uzun bir süre önce Bay Kunduz "Şimdi yola çıkmanın zamanıdır" demişti.

Duzenleme
Ny.ozlem

11
Aslan Yakınımızda

Bu sırada Edmund hayal kırıklığı içindeydi. Cüce, kızağı hazırlamaya gittiğinde, Cadı'nın geçen seferki karşılaşmalarında olduğu gibi ona yine iyi davranmasını bekliyordu. Fakat Cadı hiçbir şey söylemedi. Ve sonunda Edmund'un cesaretini toplayıp da "Lütfen Majesteleri, biraz lokum yiyebilir miyim? Siz... siz... dediniz ki..." demesine kalmadan, "Sus, aptal!" demişti Cadı. Sonra aklını çelen bir şey olmuş da kendi kendine konuşuyormuş gibi "ama yumurcağın yolda bayılması da iyi olmaz" dedi ve yeniden ellerini çırptı. Başka bir cüce göründü.

"İnsani yaratığa yiyecek ve içecek getir" dedi.

Cüce uzaklaştı ve az sonra su dolu demir bir kâse ve üzerinde kuru bir ekmek parçası olan demir bir tabakla geri döndü. Bunları Edmund'un yanında yere koyarken iğrenç bir şekilde gülümsedi ve:

"Küçük Prens için lokum. Ha! Ha! Ha!" dedi.

"Geri götür bunları" dedi Edmund asık suratla. "Kuru ekmek istemiyorum." Fakat Cadı aniden yüzünde korkunç bir ifadeyle ona döndü ve Edmund özür dileyerek ekmeği kemirmeye başladı. Ekmek o kadar bayattı ki zorlukla yutabiliyordu.

"Bir daha ekmek yemeden önce bunu bulduğuna şükredeceksin" dedi Cadı.

Edmund ekmeğini gevelerken birinci cüce

geri geldi ve kızağın hazır olduğunu söyledi. Beyaz Cadı, Edmund'a da kendisiyle gelmesini emrederek ayağa kalktı ve dışarıya çıktı. Avluya çıktıklarında yeniden kar yağmaya başlamıştı fakat Cadı buna hiç aldırmadı ve Edmund'u kızakta yanına oturttu. Yola çıkmadan önce Maugrim'i çağırdı ve o da kocaman bir köpek gibi aceleyle kızağın yanına geldi.

"Yanına kurtların en hızlılarını al ve hemen kunduzların evine git" dedi Cadı "ve orada bulduğun herkesi öldür. Eğer orayı terk etmişlerse son hızla Taş Masa'ya git, ama görünmemeye dikkat et. Orada saklanarak beni bekle. Bu arada benim nehri geçebilmem için kilometrelerce batıya gitmem gerekiyor. Bu insanlar Taş Masa'ya erişmeden önce senin onları yakalama ihtimalin var. Eğer onları bulursan ne yapacağını biliyorsun!"

"Duydum ve itaat edeceğim, Ey Kraliçe" diye hırladı Kurt ve aniden bir atın dörtnala kalkabileceği çabuklukla koşarak karların içinde kayboldu. Birkaç dakika sonra, yanına aldığı başka bir kurtla beraber bendin üzerinde kunduzların evini koklamaktaydı. Kuşkusuz evi bomboş buldular. Eğer geceleyin hava güzel olsaydı bu, çocuklar ve kunduzlar için çok korkunç bir şey olacaktı. Çünkü o zaman kurtlar onların izini sürebileceklerdi ve bire on bahse girerim ki mağaraya ulaşmadan onları yakalarlardı. Fakat yeniden kar yağmaya başladığından kokuları kaybolmuş, ayak izleri bile karla kaplanmıştı.

Bu sırada cüce, geyikleri kırbaçlamış, Cadı ve Edmund kemerin altından geçerek karanlığa ve soğuğa dalmışlardı. Bu, üzerinde paltosu olmayan Edmund için kötü bir yolculuktu. Çeyrek saat bile yol almadan önü karlarla kaplanmıştı, kısa bir süre sonra önünü silkelemeyi bırakmıştı çünkü ne kadar çabuk silkelerse silkelesin, önünde yeni karlar birikiyordu ve çok da yorgundu. Kısa bir süre sonra iliklerine kadar ıslanmıştı. Ne kadar da sefildi! Şimdi, Cadı onu sanki kral yapmak niyetinde değilmiş gibi görünüyordu. Onun iyi, nazik ve gerçekte haklı olan taraf olduğuna kendini inandırmak için söylediği her şey artık gülünç geliyordu. Şu anda diğerleriyle –Peter'la bile– olmak için her şeyini verebilirdi. Kendini rahatlatmanın tek yolu, bütün bunların bir rüya olduğuna ve her an uyanacağına inanmaya çalışmaktı. Ve saatler süren yolculuk boyunca bunu başardı.

Üstüne sayfalar dolusu bile yazsam anlatabileceğimden daha uzun sürdü bu

durum. Fakat ben, kar yağışının kesildiği, sabahın ilk ışıklarıyla birlikte onların hızla ilerledikleri zamana atlayacağım. Yolculukları sürüyordu, karların dinmek bilmeyen hışırtısı ve geyiklerin koşum takımlarının gıcırtısından başka bir ses duyulmuyordu. Ve Cadı sonunda "Bu da nesi böyle? Dur!" dedi ve durdular.

Edmund, onun kahvaltı üstüne bir şey söyleyeceğinden nasıl da umutlanmıştı! Fakat o, değişik bir nedenle durmuştu. Az ileride bir ağacın altında, bir sincap, karısı ve çocukları, iki satir, bir cüce ve yaşlı bir tilkiden oluşan mutlu bir grup, yuvarlak bir masanın etrafında taburelere oturmuşlardı. Edmund ne yediklerini tam olarak göremiyordu ama çok nefis kokuyordu. Üzerinde çobanpüskülünden süslerin olduğu erikli muhallebi gibi bir şeydi, ama pek emin değildi. Kızak durduğu anda, grubun en yaşlısı olduğu belli olan Tilki sağ pençesiyle tuttuğu bardakla az önce ayağa kalkmıştı ve sanki bir şeyler söyleyecekmiş gibiydi. Fakat tüm grup duran kızağı ve içindekinin kim olduğunu gördüklerinde yüzlerindeki bütün neşe kayboldu. Baba sincap çatalı ağzına götürmek üzereyken, satirlerse çatallar ağızlarında kalakalmışlar ve yavru sincaplar dehşetle viyaklamışlardı.

"Bu ne demek oluyor?" diye sordu Cadı Kraliçe. Kimse cevaplamadı.

"Konuşun mikroplar!" diye seslendi. "Cücemin kırbacıyla sizi dillendirmesini mi istiyorsunuz yoksa? Bu oburluğun, israfın ve düşkünlüğün anlamı nedir? Bütün bunları nereden aldınız?"

"Lütfen, Majesteleri" dedi Tilki. "Bunlar bize verildi. Ayrıca ben siz Majesteleri'nin sağlığına içecek kadar cüretkâr..."

"Kim verdi bunları size?" dedi Cadı.

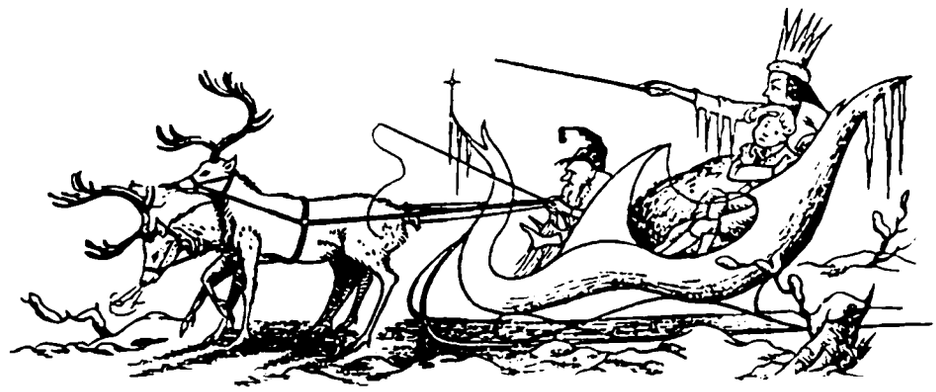
"N...n...n... noel Baba" diye kekeledi Tilki.

"Ne?" diye gürledi Cadı, kızaktan fırlayıp dehşete düşmüş hayvanlara doğru birkaç adım yaklaşarak. "Buraya gelmemiştir o! Gelmiş olamaz! Bunu söylemeye nasıl cesaret edersiniz, ama hayır. Bunun bir yalan olduğunu söylediğiniz takdirde affedileceksiniz."

İşte o an genç sincaplardan biri çıldırdı.

"Geldi işte... geldi işte... geldi işte!" diye ciyak ciyak bağırdı küçük kaşığını masaya vurarak. Edmund, Cadı'nın dudaklarını ısırdığını ve yanağında bir damla kanın belirdiğini gördü. Sonra Cadı asasını kaldırdı. "Ah, yapma, yapma, lütfen yapma" diye bağırdı Edmund. Fakat Cadı onu dinlemedi, asasını salladı ve aniden mutlu grubun yerini, üzerinde taştan bir erikli muhallebi ve taş tabakların durduğu taş bir masanın etrafına oturmuş taş heykeller (biri taş çatalını ağzına götürmek için kaldırmış şekilde) aldı.

"Sana gelince" dedi Cadı, kızağa binerken Edmund'un yüzüne sersemletici bir tokat atarak, "bu sana casuslara ve hainlere yardım dilememeyi öğretir. Sür kızağı!" Ve Edmund bu hikâyede ilk defa kendinden başka birine acıdı. O küçük taş şekillerin yıllarca, gündüz ve karanlık geceler boyu sessiz, yüzlerinde yosunlar büyüyene ve hatta yüzleri parçalanıp dökülene kadar orada oturacağını düşünmek öylesine acıklı geliyordu ki.

Şimdi yine kararlı bir şekilde hızla ilerliyorlardı. Kısa bir süre sonra Edmund, hızla giderken üzerlerine sıçrayan karın geçen gecekinden çok daha sulu olduğunu fark etti. Hava da geçen geceye oranla sanki daha sıcaktı. Üstelik sis çökmeye başlamıştı. Gerçekten de, geçen her dakika hava daha da ısınıyor ve ortalığı sis kaplıyordu. Kızak o âna kadar gittiği gibi kolaylıkla ilerleyemiyordu artık. Önce bunun geyiklerin yorgunluğundan kaynaklandığını düşündü, ama az sonra bunun gerçek neden olamayacağını gördü. Kızak aniden sarsıldı, yana kaydı. Sanki taşlara çarpmış gibi sarsıntı sürüyordu ve cüce, zavallı geyikleri ne kadar kırbaçlarsa kırbaçlasın kızak gittikçe yavaşlıyordu. Yakınlardan tuhaf bir ses geliyordu, ama kızağın giderkenki sarsıntısı ve cücenin geyiklere bağırışı Edmund'un bu sesi tanımasına engel oluyordu; ta ki kızak yeniden yola devam edemeyecek şekilde kara saplanana kadar. Kızak durduğunda bir an sessizlik oldu. Ve Edmund

bu sessizliğin içinde, nihayet diğer sesi tam anlamıyla dinleyebildi. Garip, tatlı, şırıldayan ve titreşen bir ses –ama o kadar da tuhaf değildi, çünkü daha önce duymuştu bu sesi– nerede duyduğunu bir hatırlayabilse! Sonra aniden hatırladı. Akan suyun sesiydi. Görülmemesine karşın çevrede mırıldayan, köpüren, sıçrayarak akan ve hatta (uzakta) gürleyen dereler vardı. Nedenini bilmemesine karşın, donun sona erdiğini anlayınca kalbi çarptı. Çok yakınlarda, ağaçların dallarından şıp-şıp-şıp sesleri geliyordu. Sonra bir ağaca bakarken büyük bir kar kütlesinin kayarak düştüğünü gördü. Bu, Narnia'ya girdiğinden beri rengini ilk kez gördüğü koyu yeşil bir köknar ağacıydı. Fakat seyretmeye ve sesleri dinlemeye daha fazla zamanı olmadı, çünkü Cadı:

"Oturup seyretme aptal! Kalk yardım et!" dedi.

Kuşkusuz Edmund itaat etmek zorundaydı. Kızaktan, kara indi (artık yarı erimiş bir haldeydi) ve kızağı saplandığı çamurdan çıkarmak için cüceye yardım etmeye başladı. Sonunda kızağı kurtardılar. Cüce, geyiklere çok zalimce davranarak kızağı biraz daha sürmeyi becerebildi. Şimdi kar gerçekten eriyordu ve her yerde yeşil ot kümeleri görünmeye başlıyordu. Edmund'un baktığı kadar uzun süre karlı bir dünyaya bakmadınızsa, o sonsuz beyazlıktan sonra bu yeşil kümelerin ne kadar ferahlık verdiğini anlamakta zorlanabilirsiniz. Sonra kızak yeniden durdu.

"İşe yaramıyor Majesteleri" dedi cüce, "bu karda kızak kullanamayız."

"Öyleyse yürümemiz gerekiyor" dedi Cadı.

"Yürüyerek onları asla yakalayamayız" diye hırladı cüce. "Bizden çok önce yola çıktılar."

"Sen benim danışmanım mısın, yoksa kölem mi?" dedi Cadı. "Söyleneni yap. İnsan denen yaratığın ellerini arkasına bağla ve ipin ucundan tut. Kırbacını da getir. Geyiklerin koşum takımlarını kes; onlar kendi kendilerine eve dönerler."

Cüce denilenleri yaptı ve Edmund birkaç dakika içinde kendini, elleri arkasına bağlı olarak, olabildiğince çabuk yürümeye zorlanırken buldu. Yarı erimiş karda, çamurda ve ıslak otlarda sık sık kayıyordu. Her defasında cüce ona küfrediyor ve bazen de hafifçe kırbaçlıyordu. Cadı, cücenin arkasından yürüyor ve sürekli "Çabuk, çabuk" deyip duruyordu.

Geçen her an yeşillikler artıyor, karlı yerler azalıyordu. Ağaçlar karlı giysilerinden kurtuluyor, yakınlarda nereye bakarsanız bakın beyaz şekiller yerine köknarların koyu yeşilliğini, çıplak meşe ağaçlarının dikenli dallarını, kayınları ve karaağaçları görüyordunuz. Sonra sis, beyazdan altın rengine dönüştü ve az sonra da tamamıyla yok oldu. Harika bir gün ışığı ormanın zeminine vuruyor ve yukarıda, ağaçların tepelerinin arasından mavi bir gökyüzü görülüyordu.

Sonra daha harika şeyler olmaya başladı. Aniden bir köşeyi dönüp gümüş renkli huş ağaçlarının arasındaki bir açık alana geldiklerinde Edmund her yerin küçük sarıçiçeklerle –kırlangıç otu– kaplı olduğunu gördü. Su sesi daha da arttı. Gerçekten de biraz sonra, bir dereye geldiler. Öte yakasında yeni çıkmış kardelenleri gördüler.

"Sen kendi işine bak!" dedi cüce; Edmund'un kardelenlere bakmak için başını çevirdiğini görünce ipi şiddetle çekti.

Ancak bu Edmund'un görmesini engellemedi. Daha beş dakika geçmemişti ki Edmund yaşlı bir ağacın dibinde boy atan bir düzine –sarı, mor ve beyaz– çiğdem gördü. Sonra bir ses, su sesinden daha güzel bir ses duyuldu. Yürüdükleri patikanın yanındaki bir ağacın dalına konmuş bir kuş aniden ötmeye başladı. Buna az ilerideki başka bir kuşun cıvıltısı cevap verdi. Ve sonra sanki bu bir sinyalmiş gibi her taraftan ötüş ve cıvıltılar gelmeye başladı. Sonra bir anda bütün bir melodi duyuldu ve beş dakika geçmeden tüm orman kuşların şarkılarıyla çınlıyordu. Edmund nereye baksa dallara konmuş kuşlar ya da yukarıda süzülen, birbirini kovalayan, didişen ya da tüylerini gagalarıyla temizleyen kuşlar görüyordu.

"Daha hızlı, daha hızlı" dedi Cadı.

Şimdi sisten hiçbir iz yoktu. Gökyüzü giderek mavileşiyor, arada bir beyaz bulutlar gelip geçiyordu. Geniş açıklık arazide çuhaçiçekleri vardı. Titreyen dallardan nem zerreciklerinin uçuşmasına neden olan serin ve harika kokuları seyyahlarımızın burnuna taşıyan hafif bir esinti çıktı. Ağaçlar tam anlamıyla canlanmaya başlamışlardı. Karaçamlar ve huş ağaçları yeşil, sarısalkımlar altın rengindeydiler. Kısa bir süre sonra kayın ağaçları zarif ve şeffaf yapraklar vermeye başladılar. Seyyahlar ağaçların altında yürürken ışık yeşile dönüşüyordu. Patikada bir arı vızıldadı.

"Bu kar erimesi değil" dedi cüce, "bu *Bahar.* Ne yapacağız? Senin kışın mahvoldu derim ben! Bu Aslan'ın işi."

"Eğer ikinizden biri bu ismi yine anarsa" dedi Cadı, "o an öldürülecek."

Duzenleme
Ny.ozlem

12
Peter'ın İlk Savaşı

Cüce ve Beyaz Cadı bunları konuşurken kilometrelerce uzakta kunduzlar ve çocuklar sürekli tatlı bir rüyaya doğru yürüyormuş gibiydiler. Paltolarını uzun süre önce geride bırakmışlardı. Artık birbirlerine "Bak! İskelekuşu" ya da "Bence çançiçekleri bunlar!" ya da "Bu güzel koku ne?" ya da "Şu ardıçkuşunu dinleyin!" demeyi bile bırakmışlardı. Her şeyi içermiş gibi sessizce, ılık gün ışığı düşmüş yerlerden soğuk, yeşil ağaçlıklardan, uzun kara ağaçların ormanın yapraktan çatısını üzerlerinde iyice yükselttiği geniş ve yosunlu açıklıklardan, çiçek açmış kuşüzümü kümelerinden ve neredeyse tatlı çok güçlü bir kokunun yayıldığı alıçların arasından geçerek yürüdüler.

Kışın kaybolup bütün ormanın birkaç saatte ocak ayından mayısa geçtiğini gördüklerinde Edmund kadar şaşırmışlardı. Aslan'ın Narnia'ya geldiğini duyduklarında bile bunun böyle olacağını kesinlikle (Cadı'nın bildiği kadar) bilmiyorlardı. Ama hepsi Cadı'nın büyülerinin sonsuz kışı yarattığını biliyorlardı; bundan dolayı, bu büyülü bahar başladığında Cadı'nın planlarında bir şeyin yanlış hem de çok kötü bir biçimde yanlış gittiğini anlamışlardı. Karların erimeye başlamasıyla Cadı'nın artık kızağını kullanamayacağını anladılar. Bundan sonra o kadar acele etmediler, daha sık ve daha uzun süre dinlenmeye başladılar. Kuşkusuz artık oldukça yorgundular; fakat benim ölü gibi yorgun diyebileceğim kadar da değil. Sadece ağırlaşmışlar ve dışarıda geçirilen uzun bir günün sonunda hissedileceği gibi, sakin ve sanki rüyadaymış gibi hissediyorlardı kendilerini.

Susan'ın topuklarından biri azıcık su toplamıştı.

Büyük nehrin yatağını bir süre önce terk etmişlerdi; çünkü Taş Masa'nın bulunduğu yere ulaşabilmeleri için biraz sağa (bu, biraz güneye anlamına geliyor) dönmeleri gerekiyordu. Eğer bu yolu izlemeselerdi, karlar erimeye başladığında nehrin vadisinde yol almaları olanaksız olacaktı, çünkü erimenin sonucu olarak hemen aşağıda nehrin yatağını sel basmıştı –gürüldeyen, gümbürdeyen, harika, sarı bir sel– ve patikalar su altında kalmıştı.

Şimdi güneş iyice alçalmış, ışıkları kızarmış, gölgeler uzamıştı ve çiçekler, kapanmayı düşünmeye başlamışlardı.

"Fazla sürmez artık" dedi Bay Kunduz ve yalnızca çok sık olmayan yüksek ağaçların bulunduğu, uzun ve yumuşak yosunlarla kaplı (üzerlerine basmak hoş bir duyguydu) bir yerde yokuş yukarı yöneltti onları. Uzun bir günün sonunda gelen bu tırmanış hepsini soluk soluğa bıraktı. Lucy bir mola daha vermeden, gerçekten tepeye ulaşıp ulaşamayacağını merak ettiği anda tepeye geldiler. Gördükleri şuydu:

Her yönde göz alabildiğine uzanan ormanlara yukarıdan baktıkları yeşil ve açık bir alandaydılar. Karşılarında, uzakta ve doğuda, hareket edip pırıldayan bir şey vardı. "Vay canına!" diye fısıldadı Peter, Susan'a, "Deniz!" Taş Masa tepedeki açık alanın tam ortasındaydı. Dört taş ayakla desteklenen büyük, gri ve çirkin bir yassı taştı. Çok eski görünüyordu. Her tarafına belki de bilinmeyen bir dilin harfleri olan tuhaf çizgi ve şekiller oyulmuştu. Baktığınızda tuhaf bir his veriyordu. Sonra alanın bir yanına kurulmuş olan çadırı gördüler. Güzel bir çadırdı bu, özellikle batan güneşin ışıklarının üzerine vurduğu şu anda. Çadırın yan duvarları sarı ipek ve kırmızı kadifeden, kazıklarıysa fildişindendi. Tepesinde yükselen direkte, uzaklardaki denizden gelip yüzlerini yalayan rüzgârda dalgalanan şaha kalkmış bir Aslan'ın bulunduğu bir bayrak vardı. Çadıra bakarken sağ taraflarından gelen bir müzik işittiler ve o yana döndüklerinde merak ettikleri şeyi gördüler.

Aslan, yarımay şeklinde etrafına dizilmiş yaratıklar grubunun ortasında durmaktaydı. Kalabalıkta Ağaç-Kadınları ve Pınar-Kadınları vardı ve (bizim dünyamızda orman ve su perileri diye bilinirlerdi) telli sazlarıyla melodiyi seslendiriyorlardı. Dört koca sentorun bedenlerinin bir bölümü iri İngiliz çiftlik atlarına, diğer bölümü de sert ve yakışıklı dev insanlara benziyordu. Tek boynuzlu bir at, insan

başlı bir boğa, bir pelikan, bir kartal ve bir de kocaman köpek vardı. Aslan'ın yanında, biri onun tacını, diğeri de sancağını taşıyan iki leopar durmaktaydı.

Aslan'a gelince; kunduzlar ve çocuklar onu gördükleri an ne diyeceklerini bilemediler. Narnia'da yaşamamış insanlar bazen bir şeyin aynı zamanda hem iyi hem de kötü olamayacağını düşünürler. Çocuklar, geçmişte böyle düşünmüş olsalar bile şimdi durum farklıydı. Çünkü Aslan'm yüzüne bakmayı denediklerinde sadece altın rengi yelesi ve büyük, soylu, heybetli ve karşı konulamaz gözleriyle karşılaştılar, sonra da ona bakamayacaklarını anlayıp titremeye başladılar.

"Haydi" diye fısıldadı Bay Kunduz.

"Hayır" dedi Peter, "önce sen."

"Hayır, hayvanlardan önce, Âdemoğulları" diye fısıldadı Bay Kunduz yine.

"Susan" diye fısıldadı Peter, "sen iyi misin? Önce kadınlar."

"Hayır, sen en büyüğümüzsün" diye fısıldadı Susan. Kuşkusuz bu konuşmalar uzadıkça, kendilerini daha da beceriksiz hissettiler. Nihayet Peter her şeyin kendine bağlı olduğunu anladı. Kılıcını çekti, selamlamak için kaldırdı ve telaşla diğerlerine "Haydi. Kendinize gelin" diyerek Aslan'a doğru ilerledi ve "Biz geldik, Aslan" dedi.

"Hoş geldin Peter, Âdemoğlu" dedi Aslan.

"Hoş geldiniz Susan ve Lucy, Havvakızları. Hoş geldiniz erkek ve dişi kunduzlar."

Sesi derin ve yankılıydı ve nasıl olduysa içlerindeki huzursuzluğu giderdi. Şimdi hepsi sakin ve mutluydular. Orada durup da bir şey söylememek pek tuhaf gelmiyordu artık.

"Peki, dördüncünüz nerede?" diye sordu Aslan.

"Onlara ihanet ederek Beyaz Cadı'nın tarafına geçti ey Aslan" dedi Bay Kunduz.

Sonra Peter, "Bu, kısmen benim hatamdı Aslan. Ona kızmıştım ve bu onun yanlış davranmasına neden oldu" deme ihtiyacını duydu.

Aslan, Peter'a ne bağışlayıcı ne de suçlayıcı bir söz etti, iri ve sabit bakışlarıyla onu süzerek öylece durdu. Görünen oydu ki kimsenin söyleyecek sözü yoktu.

"Lütfen Aslan" dedi Lucy, "Edmund'u kurtarmak için bir şeyler yapamaz mısın?"

"Elimden geleni yapacağım" dedi Aslan. "Fakat bu, sandığınızdan daha zor olabilir." Sonra yeniden bir süre sustu. Bu âna kadar Lucy, Aslan'ın yüzünün ne kadar soylu, güçlü ve uysal göründüğünü düşünüyordu. Ama o an kederli olduğunu anladı. Ancak bir dakika sonra bu ifade tamamıyla kayboldu. Aslan yelesini silkeleyip pençelerini salladı ("Korkunç pençeler" diye düşündü Lucy, "eğer yumuşak davranmasını bilmeseydi!").

"Şimdi, ziyafet hazırlansın. Hanımlar, Havvakızlarını çadıra götürüp ihtiyaçlarını karşılayın" dedi Aslan.

Kızlar gittikten sonra Aslan –kadife gibi olmasına karşın oldukça ağır olan– pençesini Peter'ın omzuna koyarak "Gel Âdemoğlu" dedi, "sana kralı olacağın kaleyi uzaktan da olsa göstereyim."

Peter kılıcı hâlâ elinde, Aslan'la birlikte tepenin doğu yakasına gitti. Orada harika bir görüntüyle karşılaştı. Güneş, arkalarından batmaktaydı. Bunun anlamı, aşağıdaki tüm topraklara, akşamın çökmekte olduğuydu; orman, tepeler, vadiler ve gümüş bir yılan gibi dolanan büyük nehrin aşağı kısmı. Bunların ötesinde, kilometrelerce uzakta deniz vardı. Denizin ötesindeyse günbatımının yansımasıyla gül rengine dönüşmekte olan, bulutlarla dolu bir gökyüzü uzanıyordu. Fakat Narnia topraklarının denize kavuştuğu yerde –aslında büyük nehrin ağzında– küçük bir tepenin üzerinde parlayan bir şey vardı. Bu bir kaleydi. Parlıyordu çünkü güneş ışıkları batıya, Peter'a bakan taraftaki pencerelerden yansıyordu. Bu, Peter'a deniz kenarında dinlenen dev bir yıldız gibi göründü.

"Ey insan" dedi Aslan, "Burası dört tahtlı Cair Paravel'dir. Bunu sana gösteriyorum çünkü en büyükleri sensin. Dört tahttan birinde sen oturacaksın ve diğerlerine hükmeden Büyük Kral olacaksın."

Peter yine bir şey söylemedi, çünkü o anda garip bir ses aniden sessizliği böldü. Boru sesine benziyordu, ama daha gürdü.

"Kız kardeşinin boynuzu" dedi Aslan, Peter'a alçak bir sesle. Öyle alçaktı ki neredeyse –bir aslanın mırıldandığını düşünmek saygısızlık olmazsa eğer– bir mırıltı gibiydi.

Peter o an hiçbir şey anlamadı. Sonra tüm diğer yaratıkların ileri atıldığını, ama Aslan'ın bir pençesini sallayarak, "Geri gelin! Bırakın Prens ilk sınavını versin" dediğini duyunca anladı; var gücüyle çadıra doğru koşmaya başladı. Ve orada o dehşetli manzarayı gördü.

Orman ve su perileri her yöne kaçışıyordu. Lucy kısa bacaklarının elverdiği hızla ona doğru koşuyordu ve yüzü bir kâğıt kadar beyazdı. Sonra Susan'ın, arkasında gri bir canavar olduğu halde bir ağaca doğru koştuğunu ve tırmandığını gördü. Peter önce onun bir ayı olduğunu sanmıştı. Sonra bir köpekten beklenmeyecek irilikte bir Alsas çoban köpeğine benzediğini düşündü. Sonunda bunun bir kurt –arka ayakları üzerinde dikilmiş, ön ayakları ağacın gövdesine dayalı, hırlayan ve ısırmaya çalışan bir kurt– olduğunu anladı. Sırtındaki tüm tüyleri dikilmişti. Susan ikinci büyük daldan daha yükseğe tırmanamamıştı. Bacaklarından biri aşağıya sallanıyordu ve ayağı kurdun dişlerinden sadece üç-beş santim uzaktaydı. Peter niçin daha yükseğe tırmanmadığını ya da en azından niçin daha

sıkı tutunmadığını merak ediyordu. Sonra onun bayılmak üzere olduğunu ve bayılırsa da ağaçtan düşeceğini anladı.

Peter çok cesur hissetmiyordu kendini; aslında midesi bulanıyordu. Fakat bu onu engellemedi. Canavara doğru saldırıya geçti ve kılıcını salladı, fakat ıskaladı. Kurt şimşek gibi bir hızla, gözleri alev alev, öfkeyle uluyan ağzı sonuna kadar açık olarak ona döndü. Ulumasını gerektirecek kadar öfkeli olmasaydı kurt, Peter'ı boğazından hemen yakalayabilirdi. Oysa –tüm bunlar Peter'ın düşünmesine fırsat vermeyecek kadar çabuk oldu– Peter'ın yana çekilecek kadar zamanı olmuştu ve kılıcını, olanca gücüyle hayvanın ön ayakları arasına, kalbine sapladı. Sonra ancak kâbusta görülebilecek kadar karmaşık ve kötü bir an geldi. Peter tüm gücüyle kılıcına asılıyor, çekmeye çalışıyordu. Kurt ölü mü, diri mi anlamak mümkün değildi. Hırlayarak saldırdığı sırada Peter'ın başına doğru hamle yapmış; kılıç böğrüne saplandığında kanı ve tüyleri Peter'ın üstüne başına bulaşmıştı. Az sonra Peter, canavarın hareketsiz yattığını gördü. Kılıcını çekip çıkardı. Doğrulmaya çalışırken yüzündeki terleri siliyordu. Müthiş bir yorgunluk çöktü üstüne.

Susan ağaçtan indi. O ve Peter oldukça sarsılmışlardı. Her iki tarafta da ağlayanların ve kutlayanların olmadığını söyleyemem. Fakat Narnia'da kimse bundan dolayı hakkınızda kötü düşünmez.

"Çabuk! Çabuk!" diye bağırdı Aslan. Sentorlar! Kartallar! Çalılıklarda bir kurt daha görüyorum. Orada, arkanızda. Az önce kaçtı. Hepiniz peşine düşün. Sahibine gidiyor olmalı. İşte size Cadı'yı bulup dördüncü Âdemoğlu'nu kurtarma şansı." Ve o an en hızlı yaratıklardan onlarcası toynaklarının patırtısı ve kanat çırpışlarıyla çökmekte olan karanlığın içinde kayboldular.

Hâlâ nefes nefese olan Peter döndü ve Aslan'ın çok yakınında olduğunu gördü.

"Kılıcını temizlemeyi unutmuşsun" dedi Aslan.

Doğruydu bu. Peter parlak kılıca baktı ve her tarafının kurdun kanı ve tüyleriyle kaplı olduğunu gördü. Çömelerek kılıcını çimlerde temizledi, sonra da ceketiyle kuruladı.

"Kılıcını bana ver ve diz çök, Âdemoğlu" dedi Aslan. Peter emri yerine getirince kılıcın yassı tarafıyla ona dokundu ve "Ayağa kalk, Sör Peter Kurtöldüren" dedi, "ve ne olursa olsun kılıcını temizlemeyi asla unutma."

13
Zamanın Başlangıcından Bir Büyü

Şimdi Edmund'a geri dönelim. Herhangi birinin yürüyebileceğini düşündüğü süreden çok daha fazla yürümeye zorlandığı için dizlerinin bağı çözüldü ve hareketsiz sırtüstü uzandı. Cadı nihayet kayın ve porsuk ağaçlarıyla kaplı karanlık bir vadide durmuştu. Orada yatmasına izin verdikleri sürece bundan sonra ne olacağı umurunda bile değildi. Ne kadar aç ve susuz olduğunu fark etmeyecek kadar yorgundu. Cadı ve cüce çok yakınında fısıltıyla konuşuyorlardı.

"Hayır" dedi cüce, "işe yaramaz şimdi, ey Kraliçe. Şu anda Taş Masa'ya ulaşmış olmaları gerek."

"Belki Kurt koklayarak bizi bulur ve haber getirir" dedi Cadı.

"Öyle olsa bile getirdiği haber iyi haber olamaz" dedi cüce.

"Cair Paravel'de dört taht var" dedi Cadı. "Sadece üçü işgal edilirse ne olur? Böylece kehanet yerine gelmemiş olur."

"O burada olduğuna göre bunun ne önemi olabilir ki?" dedi cüce. Şu anda bile Aslan'ın ismini efendisine söylemeye cesaret edemiyordu.

"Uzun süre kalmayabilir. Ve sonra Cair'deki üçüne saldırırız."

"Ve bunu (Edmund'a bir tekme atarak) pazarlık amacıyla elimizde tutmamız iyi olabilir" dedi cüce.

"Evet! Kurtarsınlar bakalım onu" dedi Cadı küçümseyen bir edayla.

"Öyleyse" dedi cüce, "kararımızı uygulasak iyi olur."

"Ben bunu Taş Masa'da yapalım derim" dedi Cadı. "Uygun yer orasıdır.

Daha önceleri de hep orada yapılmıştır."

"Taş Masa'yı yeniden gerçek amacına yönelik olarak kullanmak için uzun bir süre geçmesi gerekiyor" dedi cüce.

"Doğru" dedi Cadı ve ekledi, "Ben başlıyorum."

O anda hırlayan bir kurt koşarak onlara yaklaştı.

"Gördüm onları. Hepsi onunla beraber Taş Masa'da. Liderimiz Maugrim'i öldürdüler. Ben çalılıklarda gizlenmiştim ve her şeyi gördüm. Âdemoğullarından biri onu öldürdü. Kaçın! Kaçın!"

"Hayır" dedi Cadı. "Kaçmamız gerekmiyor. Çabucak git. Tüm adamlarımızı, mümkün olduğunca süratle benimle burada buluşmak üzere topla. Devleri, kurt adamları ve bizim tarafımızda olan ağaçların ruhlarını çağır. Gulyabanileri, cinleri, insan yiyen devleri ve minotorları* çağır. Zalimleri, büyücü kocakarıları, hortlakları ve zehirli mantar insanlarını çağır.

"Savaşacağız. Ne yani? Asa hâlâ bende değil mi? Gelirlerken safları taşa dönüşmeyecek mi? Çabucak git. Sen uzaktayken benim burada bitirmem gereken küçük bir iş var."

İri canavar başını eğdi, döndü ve aceleyle uzaklaştı.

"Şimdi" dedi Cadı, "masamız yok... Bir bakalım. Evet, ağacın gövdesine yaslasak iyi olur."

Edmund'u kaba bir şekilde ayağa kalkmaya zorladılar. Sonra cüce onu sırtından ağaca yasladı ve çabucak bağladı. Edmund, Cadı'nın mantosunu çıkardığını gördü. Mantonun altındaki kolları çıplak ve kireç gibi bembeyazdı. Edmund, bembeyaz kollardan başka hiçbir şey göremiyordu; bu vadideki ağaçların altında her şey öyle karanlıktaydı ki.

"Kurbanı hazırla" dedi Cadı. Cüce, Edmund'un yakasını açıp boynundan geriye doğru katladı. Sonra Edmund'un saçını tutup başını geriye doğru çekti; böylece Edmund çenesini kaldırmak zorunda kalmıştı. Daha sonra Edmund tuhaf bir ses duydu... bızzzzz... bızzzzz... bızzzzz. Önce ne olduğunu kavrayamadı. Sonra anladı. Bıçağın bileylenmesinden çıkan seslerdi bunlar.

* Yarı insan, yarı boğa, insan etiyle beslenen mitolojik canavar.

O anda her yönden yükselen sesler duydu; toynakların patırtısı ve kanat çırpışları, Cadı'nın çığlığı, her tarafta karmaşa. Sonra bağlarının çözülmekte olduğunu fark etti. Güçlü kollar onu sarmalıyordu. Derinlerden gelen nazik seslerin: "Bırakın uzansın... Biraz şarap verin... İç bunu... Kıpırdama... Bir dakikaya kalmaz iyileşirsin" dediğini duydu.

Daha sonra birbirleriyle konuşanların sesleri geldi kulağına: "Cadı'yı kim tutuyor?"

"Ben, sen tutuyorsun sanmıştım."

"Ben onu elinden bıçağı düşürdükten sonra görmedim, cüceyi kovalıyordum. Onun kaçtığını mı söylüyorsun?"

"İnsan her şeyi aynı anda düşünemez... Bu da ne? Oh, özür dilerim, sadece bir ağaç kökü!" Ve sonra tüm sesler kesildi. Edmund bayılmıştı.

Biraz sonra sentorlar, tek boynuzlu atlar, geyikler ve kuşlar (bunlar elbette Aslan'ın geçen bölümden tanıdığınız kurtarma timiydi) Edmund'u yanlarına alarak Taş Masa'ya gitmek üzere yola çıktılar, ama daha sonra vadide olanları görebilselerdi, sanırım şaşırırlardı. Ortalık çok sakindi. Bir süre sonra ay her yeri aydınlattı. Eğer orada olsaydınız ay ışığının eski bir ağaç kökünü ve irice bir kayayı aydınlattığını siz de görürdünüz. Ve dikkatlice baktığınızda kök ile kayada bir tuhaflık olduğunu düşünmeye başlardınız. Sonra ağaç kökünün gerçekten tuhaf bir şekilde yere çömelmiş şişman bir adama benzediğini fark ederdiniz. Gözlerinizi ayırmadan bakmaya devam etseydiniz kökün kayaya doğru yürüdüğünü, kayanın kalkıp oturduğunu ve kökle konuşmaya başladığını görecektiniz. Çünkü kök ve kaya aslında cüce ve Cadı'dan başkası değildi. Nesneleri olduklarından başka bir şeymiş gibi göstermek Cadı'nın büyüsünün bir parçasıydı ve bıçağı elinden alındığında kılık değiştirmek akıllılığında bulunmuştu. Asasını da bırakmamış, emin bir yere saklamıştı.

Çocuklar ertesi sabah uyandıklarında (çadırda bir yığın yastık arasında uyumaktaydılar) Bayan Kunduz'dan ilk duydukları şey, erkek kardeşlerinin kurtarılarak gece geç vakitte kampa getirildiği ve şu anda Aslan'la birlikte olduğuydu. Kahvaltı eder etmez hepsi dışarı çıktılar ve Aslan'ın maiyetindekilerden ayrı olarak Edmund'la birlikte çiy yağmış çimlerin üzerinde yürüdüğünü gördüler. Aslan'ın neler söylediğini size anlatmama gerek yok (kimse de duymadı zaten),

fakat bu Edmund'un asla unutmadığı bir konuşmaydı. Çocuklar yaklaşırken, Edmund'u işaret eden Aslan onlara doğru döndü:

"İşte kardeşiniz" dedi, "artık onunla geçmiş hakkında konuşmanıza gerek yok."

Edmund her biriyle el sıkıştı ve herkese tek tek "Özür dilerim" dedi. Ve çocuklar ayrı ayrı "Önemli değil" dediler. Herkes, onunla yeniden dost olduğunu açıkça belirtecek bir şeyler –sıradan ve doğal şeyler– söylemeyi çok istiyordu. Ne var ki kimse söyleyecek bir söz bulamıyordu, içinde bulundukları durumun tuhaflığını düşünmelerine fırsat kalmadan önce leoparlardan biri Aslan'a yaklaştı.

"Majesteleri, huzura kabul edilmeyi bekleyen bir düşman elçisi var" dedi.

"Yaklaşsın" dedi Aslan.

Leopar uzaklaştı ve az sonra Cadı'nın cücesiyle geri döndü.

"Mesajın ne, Toprağın oğlu" diye sordu Aslan.

"Narnia Kraliçesi ve Yalnız Adaların İmparatoriçesi gelip sizinle konuşmak için güvence istiyor" dedi cüce, "sizin ve onun yararına olan bir konuda."

"Narnia Kraliçesi'ymiş!" dedi Bay Kunduz. "Ne cesaret..."

"Sakin ol Kunduz" dedi Aslan. "Yakında tüm sıfatlar gerçek sahiplerini bulacak. Şimdi bunu tartışmayalım. Söyle sahibine Toprağın oğlu, asasını şu büyük meşenin yanında bırakırsa güvence garantisi veriyorum."

Anlaşma sağlandı. İki leopar, koşulların yerine getirilmesini sağlamak üzere cüceyle beraber gittiler. "Fakat ya leoparları taşa çevirirse?" diye fısıldadı Peter'a Lucy. Sanırım aynı soru leoparların da aklına gelmişti. Her neyse, giderlerken sırtlarındaki tüm tüyler dikilmiş ve kuyrukları, yabancı bir köpek gören kedininki gibi gerilmişti.

"Merak etme" diye fısıldadı Peter. "Öyle olsa Aslan onları göndermezdi."

Birkaç dakika sonra Cadı tepeye geldi. Doğruca ilerleyerek Aslan'ın önünde dikildi. Cadı'yı daha önce görmemiş olan üç çocuk yüzüne bakınca tüylerinin ürperdiğini hissettiler. Orada bulunan tüm hayvanlardan alçak bir hırıldama sesi çıktı. Parlak bir gün ışığı olmasına karşın herkes aniden üşür gibi oldu. Orada bulunanlar içinde tam anlamıyla rahat olan iki kişi, Aslan ve Cadı'ydı. O iki yüzü –birisi altın rengi diğeri bembeyaz– birbirine öylesine yakın görmek çok tuhaf bir şeydi. Cadı, Aslan'ın gözlerine hiç bakmadı; Bayan Kunduz bunu özellikle fark etmişti.

"Aranızda bir hain var Aslan" dedi Cadı. Kuşkusuz orada bulunan herkes bunun Edmund olduğunu biliyordu. Fakat başından geçenlerden ve bu sabahki konuşmadan sonra Edmund sadece kendini düşünen o eski çocuk değildi. Cadı, öylece Aslan'a bakmaya devam etti. Söyledikleri işe yaramamış gibi görünüyordu.

"Eh" dedi Aslan. "Sana karşı bir kabahat işlemedi."

"Güçlü Büyü'yü unuttun mu?" diye sordu Cadı.

"Diyelim ki unuttum" diye cevapladı Aslan vakarla. "Anlat bize bu Güçlü Büyü'yü."

"Sana anlatmak mı?" dedi Cadı, aniden sesi tizleşerek. "Şu yanı başımızda duran Taş Masa'da yazılı olanları sana anlatmak mı? Gizli Tepe'deki ateş taşlarının üzerindeki okların uzunluğu kadar derin olan harflerle yazılanları sana anlatmak mı? Denizler ötesindeki İmparator'un asasında kazılı olan şeyleri mi sana anlatacağım? Sen, en azından başlangıçta, İmparator'un Narnia'ya yaptığı büyüyü bilirsin. Her hainin yasal av olarak bana ait olduğunu ve her ihanet için can almaya hakkım olduğunu bilirsin."

"Oh" dedi Bay Kunduz, "böylelikle kendini kraliçe olarak düşünmeye başladın çünkü sen İmparator'un celladıydın. Anlıyorum."

"Sakin ol Kunduz" dedi Aslan çok hafif bir hırıltıyla.

"İşte bu nedenle" diye devam etti Cadı, "bu insani yaratık bana aittir. Cezalandırmak hakkımdır. Kanı benimdir."

"Gel de al o zaman" dedi insan kafalı boğa, yüksek ve kükreyen bir sesle.

"Aptal" dedi Cadı, neredeyse hırıltıya benzeyen vahşi bir gülümsemeyle, "efendinin kaba güçle benim hakkımı benden çalabileceğini gerçekten düşünüyor musun? O, Güçlü Büyü'yü benden daha iyi bilir. Yasaların emrettiği gibi eğer ben kan almazsam bütün Narnia'nın yerle bir olup ateş ve suda yok olacağını bilir."

"Bu çok doğru" dedi Aslan, "inkâr etmiyorum."

"Oh, Aslan!" diye fısıldadı Susan, Aslan'ın kulağına,

"Biz... yani sen yapmazsın, değil mi? Güçlü Büyü'ye karşı bir şey yapamaz mıyız? Ona karşı gelecek bir şey yok mu?"

"İmparator'un büyüsüne karşı gelmek mi?" dedi Aslan, kaşları çatılmış durumda ona dönerek. Ve sonra kimse bu teklifi tekrarlayamadı.

Edmund, Aslan'ın öbür yanındaydı ve sürekli onun yüzüne bakıyordu. Bir an boğulur gibi bir hisse kapıldı. Bir şey söyleyip söylememekte tereddüt etti, ancak sonra kendisinden beklenenin itaat etmek ve sabretmek olduğunu anladı.

"Hepiniz geriye çekilin" dedi Aslan, "Cadı'yla tek başıma konuşacağım."

Hepsi itaat etti. Aslan'la Cadı ciddi ifadeyle ve alçak sesle konuşurlarkenki bekleyiş ve merak çok kötüydü. Lucy, "Oh, Edmund" dedi ve ağlamaya başladı. Peter, sırtını dönmüş uzaklardaki denizi seyrediyordu. Kunduzlar başları öne eğik, birbirlerinin pençelerini tutmuş, bekliyorlardı. Sentorlar huzursuz ayaklarını yere vuruyorlardı. Ancak bir süre sonra herkes tamamıyla sakinleşti. Öyle ki uçuşan arıların vızıltısı dâhil, aşağılardaki ormanda kuş sesleri ve rüzgârda kıpırdayan yaprakların hışırtısı bile duyuluyordu. Aslan ile Cadı'nın konuşmaları hâlâ sürüyordu.

Nihayet Aslan'ın sesini duydular. "Hepiniz gelebilirsiniz" dedi Aslan, "sorunu çözdüm. Cadı, kardeşinizin kanındaki hakkından vazgeçti." O an tepenin her yanında, sanki herkes nefesini tutmuş da şimdi yeniden nefes almaya başlamış gibi, bir uğultu ve sonra da konuşmaların mırıltısı duyuldu.

Cadı, yüzünde vahşi bir gülümsemeyle dönüp uzaklaşmak üzereydi ki durdu ve:

"Peki, sözünü tutacağını nereden bileyim?" dedi.

"Haa-a-aarh!" diye kükredi Aslan, tahtından yarıya kadar doğrularak. Kocaman ağzı açıldıkça açıldı, kükremesi güçlendikçe güçlendi. Cadı ağzı açık olarak bir süre baktı, sonra eteklerini topladı ve haklı olarak, canını kurtarmak için koşarak uzaklaştı.

14
Cadı'nın Başarısı

Cadı gider gitmez Aslan, "Burayı hemen terk etmeliyiz" dedi. "Bizden istenen bu. Geceleyin Beruna Sığlıkları'nda kamp kuracağız."

Kuşkusuz herkes, Cadı'yla sorunun nasıl çözüldüğünü ölesiye merak ediyordu. Fakat kimse sormaya cesaret edemedi, çünkü Aslan çok öfkeliydi ve herkesin kulakları hâlâ onun kükremesiyle çınlıyordu.

Tepede, açık havada yenilen yemekten sonra (güneş oldukça güçlüydü artık ve otları kurutmuştu) bir süre çadırı sökmek ve eşyaları paketlemekle meşgul oldular. Saat ikiye doğru, gidecekleri yer uzak olmadığı için ağır adımlarla kuzeydoğu yönünde yürümeye başladılar. Yolculuğun başlarında Aslan, Peter'a harekât planlarını açıkladı. "Bu taraflarda işlerini bitirir bitirmez" dedi "Cadı ve yandaşları muhakkak şatolarına geri dönecek ve kuşatma için hazırlanacaklar. Cadı'nın yolunu kesip oraya ulaşmasını engelleyebilirsin ya da bunu başaramayabilirsin." Sonra iki ayrı savaş planının taslağını çizdi; birincisi Cadı ve yandaşlarıyla ormanda savaşmak, ikincisi ise onun şatosuna saldırmak için. Aslan, Peter'a harekâtı nasıl yürütmesi gerektiği hakkında sürekli öğütler veriyor, "sentorlarını şuralara koymalısın" ya da "Cadı'nın şunu şunu yapmasını engellemek için gözcüler dikmelisin" gibi şeyler söylüyordu ki Peter sonunda:

"Ama sen de orada olmalısın Aslan" dedi.

"Bunun için sana söz veremem" diye cevapladı Aslan. Ve Peter'a talimat vermeyi sürdürdü.

Yolculuğun geri kalan kısmında Aslan'la en çok Susan ve Lucy görüşmüşlerdi. Aslan çok fazla konuşmamıştı ve onlara üzgün gibi görünmüştü.

Vadinin genişlediği ve nehrin sığ olduğu bir yere geldiklerinde vakit ikindiydi. Burası Beruna Sığlıkları'ydı. Aslan suyun bu yakasında kamp kurulması için emir verdi. Aynı anda Peter, "Öteki yakada kamp yapsak daha iyi olmaz mı? Çünkü Cadı gece saldırısı deneyebilir" dedi.

Kafasında başka bir düşünce varmış gibi dalgın görünen Aslan, görkemli yelesini sallayarak kalktı ve "Ne? Ne dedin?" diye kükredi.

Peter yineledi.

"Hayır" dedi Aslan durgun bir sesle, sanki umursamaz gibi. "Hayır. Bu gece saldırmayacak." Ve sonra derin derin içini çekti. Ama az sonra ekledi: "Neyse, çok iyi bir fikirdi. Bir askerin böyle düşünmesi gerekir. Fakat gerçekten fark etmez." Sonra kamplarını kurmaya başladılar.

Aslan'ın hali o akşam herkesi etkiledi. Savaşta yalnız kalma fikri Peter'ı rahatsız etmişti. Aslan'ın orada olmayabileceği bilgisi onda büyük bir şok etkisi yapmıştı. Akşam yemeği sakin geçti. Herkes bir önceki gecenin ve hatta bu sabahın ne kadar farklı olduğunu hissediyordu. Kısa bir süre önce başlayan mutlu günler sanki şimdiden sona ermekteydi.

Bu duygu, Susan'ı o kadar çok etkiledi ki yatağa girdiği halde uyuyamadı. Bazen koyunları sayarak bazen de oraya buraya dönerek uzunca bir süre yattı. Sonra Lucy'nin karanlıkta yanı başında uzun uzun iç çektiğini duydu.

"Sen de uyuyamıyor musun?" dedi Susan.

"Hayır" dedi Lucy. "Senin uyuduğunu sanmıştım. Susan bence..."

"Ne?"

"İçimde korkunç bir his var, sanki başımızın üzerinde bir şeyler dolanıyor."

"Öyle mi? Gerçeği söylemek gerekirse bunu ben de hissediyorum."

"Aslan hakkında" dedi Lucy. "Ya başına kötü bir şey gelecek ya da o çok kötü bir şey yapacak."

"Bütün öğleden sonra kederliydi" dedi Susan. "Lucy! Savaşta bizimle beraber olmayacağı konusunda ne demişti? Bu gece gizlice gidip bizi yalnız bırakacağını düşünmüyorsun değil mi?"

"Şimdi nerede?" dedi Lucy. "Burada, çadırda mı?"

"Sanmıyorum."

"Susan! Dışarıya çıkıp etrafa bir bakalım. Belki onu görürüz."

"Tamam. Haydi" dedi Susan, "burada uyuyamadan yatmaktan daha iyi."

İki kız, derin uykudaki diğerleri arasından sessizce, el yordamıyla yollarını bulup çadırdan dışarıya çıktılar. Ay ışığı parlıyordu ve nehrin taşlarda çıkardığı şakırtı dışında her şey oldukça sessizdi. Sonra Susan aniden Lucy'nin koluna yapıştı ve "Bak" dedi. Kamp yerinin öte yakasında, ormanın başladığı yerde, Aslan'ın ağır ağır ormanın derinliklerine doğru uzaklaştığını gördüler. Hiçbir söz etmeden ikisi de onu takip ettiler.

Aslan onları nehir yatağının dışına, dik yokuştan yukarıya ve sonra da hafifçe sağa yöneltti; doğrusu, o gün öğleden sonra Taş Masa'nın bulunduğu tepeden buraya gelirken izledikleri aynı yoldu bu. Yeniden karanlık gölgelerden soluk ay ışığına çıkarak, ayaklarını yoğun çiyde ıslatarak takibe devam ettiler. Bu, tanıdıkları Aslan'dan daha değişik görünüyordu. Kuyruğu ve başı eğikti ve sanki çok yorgunmuş gibi, ağır ağır yürüyordu. Sonra saklanacak gölgeliklerin bulunmadığı geniş ve açıklık bir alanı geçerlerken Aslan durdu ve çevresine bakındı. Kaçmak bir işe yaramayacaktı, onun için Aslan'a doğru yürüdüler. Yanına vardıklarında,

"Çocuklar, çocuklar, niçin beni takip ediyorsunuz?" dedi Aslan.

"Uyuyamadık" dedi Lucy; daha fazla bir şey söylemeye gerek yoktu. Aslan'ın ne düşündüklerini bildiğine emindi.

"Lütfen, biz de seninle gelebilir miyiz... gittiğin yere?" diye sordu Susan.

"Şey..." dedi Aslan. Bir an düşündü ve sonra "Bu gece yol arkadaşlarım olması ıoşuma gider. Evet, eğer dediğim yere kadar gelmeye ve ondan sonra da yola tek başıma devam etmem için geri dönmeye söz verirseniz gelebilirsiniz."

"Oh, teşekkürler, teşekkürler. Söz veriyoruz" dedi ikisi de.

Yeniden yola koyuldular. Kızlardan biri Aslan'ın sağında, diğeri solunda yürüyordu. Aslan ne kadar da yavaş yürüyordu! İri, soylu başı öylesine eğikti ki burnu neredeyse otlara değiyordu. Biraz sonra tökezledi ve hafifçe inledi.

"Aslan! Sevgili Aslan!" dedi Lucy, "Derdin nedir? Bize söyleyebilir misin?"

"Hasta mısın, sevgili Aslan?" diye sordu Susan.

"Hayır" dedi Aslan, "Üzgünüm ve yalnızım. Ellerinizle yelemi tutun ki sizin yanımda olduğunuzu hissedebileyim ve böylece yürüyelim."

Kızlar, onun izni olmadan asla cesaret edemeyecekleri, fakat onu ilk gördüklerinden beri de yapmak istedikleri şeyi yaptılar; soğuk ellerini o tüy denizine gömdüler ve okşayarak onunla birlikte yürümeye başladılar. Biraz sonra Taş Masa'nın bulunduğu tepeye tırmandıklarını anladılar. Tepeye ağaçların daha yükseklerde olduğu diğer taraftan tırmandılar. Son ağaca geldiklerinde (etrafında çalılıklar olan bir ağaçtı) Aslan durdu:

"Çocuklar, çocuklar. Burada durmanız gerekiyor. Ve ne olursa olsun görülmemeye çalışın. Hoşça kalın" dedi.

İki kız da acı acı ağlamaya başladılar (nedenini bilmedikleri halde). Aslan'a yapıştılar, yelesini, burnunu, pençelerini ve iri, üzgün gözlerini öptüler. Sonra Aslan döndü ve tepeye doğru yürüdü. Lucy ve Susan çalılıklarda çömelerek ardından seyrettiler, gördükleri şuydu:

Taş Masa'nın etrafında büyük bir kalabalık vardı. Ayın parıltısına karşın birçoğu, şeytani kırmızı alevler ve siyah dumanlarla yanan meşaleler taşıyorlardı. Ama ne yaratıklar! Kocaman dişli insan yiyen canavarlar, kurtlar, boğa başlı adamlar, şeytani ağaçların ve zehirli bitkilerin ruhları ve tanımlayamayacağım diğer yaratıklar –çünkü tanımlarsam yetişkinler bu kitabı okumanıza muhtemelen izin vermezler– zalimler, büyücü kocakarılar, karabasanlar, dehşet saçan yaratıklar ve ifritler. Gerçekten, Cadı'nın yandaşı olan ve onun emriyle kurdun topladığı herkes oradaydı. Tam ortada, masanın yanında Cadı ayakta duruyordu.

Büyük Aslan'ın kendilerine doğru yürüdüğünü görünce, yaratıklardan bir uluma ve korku verici anlaşılmaz sözler yükseldi. Bir an için Cadı bile korkudan titriyormuş gibi göründü. Sonra kendini topladı ve vahşice kahkaha attı.

"Aptal!" diye bağırdı. "Aptal geldi. Hemen bağlayın onu."

Lucy ve Susan, Aslan'ın kükreyerek düşmanlarının üzerine atlamasını nefeslerini tutarak beklediler. Fakat bu asla olmadı. Yapacakları işten ürken ve başlangıçta çekinerek yan gözle bakan dört büyücü kocakarı gülerek Aslan'a yaklaştı. "Bağlayın onu, dedim!" diye tekrarladı Cadı. Kocakarılar ileri atıldılar ve Aslan'ın hiç direnmediğini görünce zafer çığlıkları attılar. Sonra diğerleri –şeytani cüceler ve maymunlar– onlara yardım etmek üzere atıldılar ve Aslan'ı aralarına alıp sırtüstü yere yatırdılar. Sanki yiğitlik yapmış gibi bağırarak ve neşeyle alkış tutarak dört pençesini de bir araya bağladılar. Eğer Aslan isteseydi o pençelerden biri

bile hepsinin ölümü olurdu. Fakat o, düşmanları ipleri çekip gererken ve sıkı bir şekilde bağlarken etleri kesildiği halde hiç ses çıkarmadı. Sonra onu Taş Masa'ya doğru sürüklemeye başladılar.

"Durun!" dedi Cadı. "Önce tıraş edilmesi gerek."

İnsan yiyen bir dev, bir makasla öne çıkıp Aslan'ın başının yanına çömeldiğinde Cadı'nın yandaşlarından zalim bir gülme sesi yükseldi. Makas şıkırdamaya ve kıvırcık altın salkımlar yere düşmeye başladı. Sonra dev geriye çekildi ve gizlendikleri yerden seyreden çocuklar yelesi olmayan Aslan'ın yüzünün küçük ve farklı olduğunu gördüler. Farkı düşmanlar da görmüşlerdi.

"Hey, bu sadece büyük bir kedi!" diye bağırdı biri.

"Korktuğumuz şey bu muymuş?" dedi bir diğeri.

Ve Aslan'ın etrafına toplanarak onunla alay etmeye başladılar, "Pisi pisi", "Bugün kaç tane fare yakaladın kedi?" ya da "Bir kâse süt ister misin pisicik?" gibi şeyler söylüyorlardı.

"Ah, bunu nasıl yapabilirler ona?" dedi Lucy gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken. "Vahşiler, vahşiler!" İlk şoku atlattıkları için Aslan'ın kırpılmış yüzü şimdi Lucy'ye eskisinden daha yakışıklı, daha güzel ve daha metanetli görünüyordu.

"Ağzını bağlayın!" dedi Cadı. Ağzını bağlamaya çalıştıkları şu anda bile, onun bir ısırışı iki üç kişiyi ellerinden ederdi. Fakat Aslan hiç kıpırdamadı. Bu durum çapulcuları öfkelendiriyor gibi görünüyordu. Herkes onun üzerindeydi şimdi. Bağlandıktan sonra bile onun yanına gelmeye korkanlar cesaretlerini toplamaya başlamışlardı. Bir süre kızlar onu göremediler; çevresi ona vuran, tüküren, tekmeleyen ve onunla alay eden yaratıklar kalabalığı tarafından sarılmıştı.

Sonunda çapulcular sakinleşti. Bazıları iterek bazıları da çekerek ağzı ve ayakları bağlı Aslan'ı Taş Masa'ya doğru sürüklemeye başladılar. Aslan o kadar büyüktü ki masaya ulaştıklarında onu masanın üzerine çıkarmak için büyük çaba harcadılar. Sonra iplerini sıkıp yeniden bağladılar.

"Korkaklar! Korkaklar!" diye hıçkırdı Susan. "Ondan *hâlâ* mı korkuyorlar? Şu halinde bile?"

Aslan masanın üzerinde yeniden bağlandığında (öyle bağlanmıştı ki sanki bir iplik yumağıydı) kalabalığa bir sessizlik çöktü. Dört meşale taşıyan dört büyücü kocakarı masanın dört köşesinde duruyordu. Cadı, önceki gece Edmund'la bir-

likteyken olduğu gibi, mantosunu çıkardı, çıplak kolları göründü. Sonra bıçağını bileylemeye başladı. Bir an meşalenin ışığı üzerine düştüğünde, bıçak, çelikten değil de taştan yapılmış gibi görünmüştü çocuklara. Tuhaf ve şeytani bir şekli vardı.

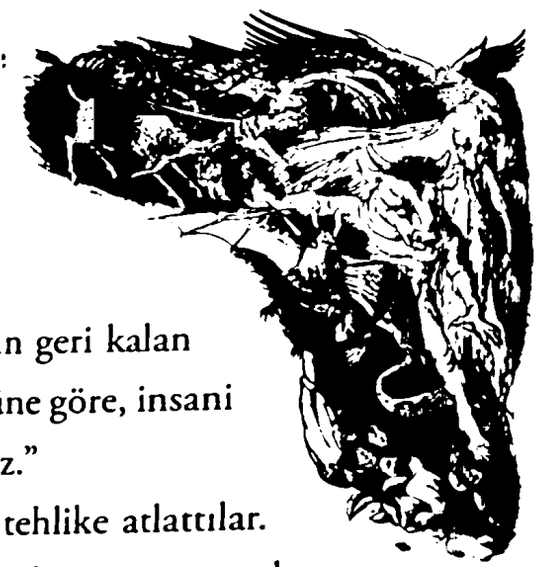
Sonunda Cadı yaklaştı. Aslan'ın başının hizasında durdu. Cadı'nın yüzü ihtirasla titriyor, seğiriyordu. Aslan gökyüzüne bakıyordu, hâlâ sakindi; yüzünde ne öfke ne de korku vardı, yalnızca biraz üzgün görünüyordu. Cadı son hamleyi yapmadan önce çömeldi ve titrek bir sesle:

"Şimdi kim kazandı? Aptal, bütün bunlarla hain insanı kurtaracağını mı sandın? Şimdi onun yerine seni öldüreceğim ve böylece Güçlü Büyü tatmin edilmiş olacak. Peki, sen ölünce, onu da öldürmeme kim engel olacak? Onu benim elimden kim alacak o zaman? Narnia'yı sonsuza kadar bana verdiğini, kendi yaşamını feda ettiğini ve onun hayatını da kurtaramadığını anlamalısın. Bunu bilerek, kederle öl."

Çocuklar gerçek ölüm anını görmediler. Bakmaya dayanamayıp gözlerini kapatmışlardı.

15
Zamanın Başlangıcı Öncesinden Bir Büyü

Kazlar hâlâ elleri yüzlerinde çalılıklarda çömelmiş durumdayken, Cadı'nın haykırdığını duydular.

"Şimdi! Hepiniz beni takip edin ve bu savaşın geri kalan kısmını bitirelim. Artık aptal, büyük kedi öldüğüne göre, insani yaratıkları ve hainleri ezmemiz fazla zaman almaz."

Çocuklar o an birkaç saniye için çok büyük tehlike atlattılar. Vahşi bağırtılar, gayda ve tiz boru sesleri eşliğinde, bu iğrenç çapulcuların hepsi tepeden aşağı koşarken, çocukların gizlendiği yerin hemen yanından geçtiler. Hortlakların, yanlarından soğuk bir rüzgâr gibi geçtiklerini ve minotorların tırısa kalkmış ayakları altında yerin sarsıldığını hissettiler. Havada, dev yarasaların, akbabaların karartılarının ve iğrenç kanatlarının telaşlı çırpınışları sürmekteydi. Başka bir zaman olsa ödleri kopardı ama şimdi Aslan'ın ölümünün verdiği dehşet, utanç ve üzüntü kafalarını öyle doldurmuştu ki korkamıyorlardı bile. Orman yeniden sessizleşir sessizleşmez Susan ve Lucy tepedeki açık alana çıktılar. Ay alçalmıştı ve önünden ince bulutlar geçmekteydi, ancak hâlâ bağlı olarak yatan Aslan'ın ölü bedenini görebiliyorlardı. İkisi de ıslak çimlerin üzerine diz çöktüler, onun soğuk yüzünü öptüler ve güzel kürkünü –ne kaldıysa– okşadılar ve gözlerinde yaş kalmayıncaya kadar ağladılar. Sonra birbirlerine baktılar,

yalnızlıklarından dolayı el ele tutuştular ve yine ağladılar. Sonra yine sessizliğe büründüler. Sonunda Lucy dedi ki:

"Bu iğrenç ağızlığa bakmaya dayanamıyorum. Çıkarabilir miyiz acaba?"

Ve denediler. Uzun süre uğraştıktan sonra (çünkü elleri soğuktu ve gecenin en karanlık zamanıydı) başardılar. Onun yüzünü ağızlıksız gördüklerinde yeniden ağlamaya başladılar, öptüler, okşadılar; kan ve köpükleri ellerinden geldiğince sildiler. Her şey benim anlatabileceğimden daha umutsuz ve korkunçtu.

"Acaba bağlarını da çözebilir miyiz?" dedi Susan az sonra. Fakat düşmanları, salt kinlerinden ötürü ipleri öylesine sıkı bağlamışlardı ki kızlar düğümleri çözemediler.

Umarım bu kitabı okuyanlar Susan ile Lucy'nin o gece olduğu kadar üzgün değildir, fakat öyleyseniz (bütün gece uyanık kalıp gözlerinizde yaş kalmayana kadar ağladıysanız) sonunda bir tür sakinliğin üzerinize çöktüğünü bilirsiniz. Sanki yeniden hiçbir şey olmayacakmış gibi hissedersiniz. Her neyse, ikisinin hissettikleri buydu. Bu ölüm sessizliğinde saatler geçmiş gibi görünüyordu ve onlar havanın gittikçe soğumakta olduğunu fark etmediler. Sonunda Lucy iki değişik şey fark etti: Birincisi, tepenin doğu yakasındaki gökyüzü bir saat öncesine göre daha az karanlıktı. İkincisiyse ayaklarının altındaki çimlerde başlayan hafif hareketlilikti. Önce o bununla hiç ilgilenmedi. Ne fark ederdi ki? Hiç! Fakat sonunda o "her neyse"nin Taş Masa'nın taş ayaklarını hareket ettirmeye başladığını gördü. Şimdi de "her neyseler" Aslan'ın vücudunda hareket ediyorlardı. Lucy dikkatle yakından baktı. Bunlar küçük, gri şeylerdi.

"Of!" dedi Susan masanın diğer tarafından. "Ne kadar kötü! Onun her tarafında küçük iğrenç fareler kaynaşıyor. Gidin buradan küçük canavarlar." Onları korkutmak için elini havaya kaldırdı.

"Bekle!" dedi, hâlâ onlara dikkatle yakından bakmakta olan Lucy. "Ne yaptıklarını görebiliyor musun?"

İki kız da eğilip baktılar.

"İnanıyorum ki..." dedi Susan. "Aa ne tuhaf! İpleri kemiriyorlar!"

"Ben de öyle düşünmüştüm" dedi Lucy. "Bunlar dost fareler. Zavallı küçük şeyler; onun ölü olduğunu bilmiyorlar. Onu çözmenin bir işe yarayacağını sanıyorlar."

Artık ortalık enikonu aydınlanmıştı. Kızlar ilk kez birbirlerinin soluk yüzlerini gördüler. Düzinelerce ve hatta yüzlerce tarla faresinin ipleri kemirişini görebiliyorlardı. Sonunda iplerin hepsi birer birer çözüldü.

Doğuda gökyüzü artık ağarmış, yıldızlar solgunlaşmıştı... sadece ufkun üzerinde alçakta duran birisi dışında. Hava bütün gece olduğundan daha soğuktu. Fareler uzaklaşmışlardı.

Kızlar kemirilmiş ip artıklarını temizlediler. Aslan ipler olmaksızın daha iyi görünüyordu. Ortalık aydınlandıkça, Aslan'ın yüzü daha da soylu görünüyordu.

Arkalarındaki ağaçlarda bir kuş tıkırtıya benzer bir ses çıkardı. Saatlerdir öylesine bir sessizlik vardı ki bu onları ürkütmüştü. Sonra başka bir kuş onu cevapladı. Az sonra her yer şarkı söyleyen kuşlarla doluydu.

Artık sabah olmuştu.

"Çok üşüyorum" dedi Lucy.

"Ben de" dedi Susan. "Biraz yürüyelim."

Tepenin doğu kenarına yürüdüler ve aşağı baktılar. O tek büyük yıldız neredeyse kaybolmak üzereydi. Tüm ülke koyu gri bir renge bürünmüştü. Ötelerde, karanın bittiği yerde denizin rengi de solmuştu. Gökyüzü kızarmaya başlamıştı. Isınabilmek için ölü Aslan'la tepenin kenarı arasında sayısız kez ileri geri yürüdüler. Öylesine yoruldular ki sonunda denize ve Cair Paravel'e doğru bakmak için durdular. O an gökyüzü, denizle buluştuğu ufuk çizgisi boyunca kızıldan altın rengine dönüştü ve güneş yavaş yavaş kendini göstermeye başladı. Aynı anda arkalarından güçlü bir ses duydular; sanki bir devin yemek tabağını kırması gibi, güçlü bir çatırtı ve sağır edici bir sesti.

"Bu da ne" dedi Lucy, Susan'ın kolunu kavrayarak.

"Ben... ben geriye dönmeye korkuyorum" dedi Susan, "korkunç bir şey oluyor."

"Ona daha da kötü bir şey yapıyorlar" dedi Lucy. "Haydi!" Ve Susan'ı da beraberinde çekerek döndü.

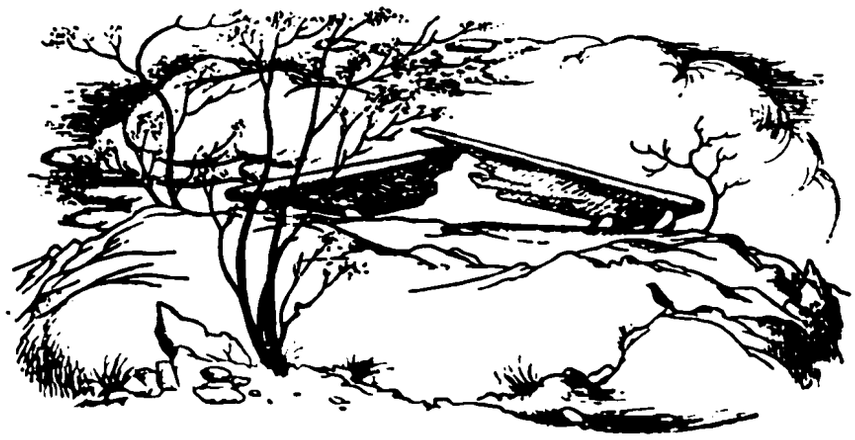
Güneşin yükselişi her şeyi o kadar etkilemişti ki –tüm renkler ve gölgeler değişmişti– bir an için, önemli bir şeyi fark etmediler. Sonra gördüler. Taş Masa boydan boya çatlamış, kırılmış ve Aslan yok olmuştu.

"Ah, ah, ah" diye bağırdı kızlar masaya koşarak.

"Ah, bu çok kötü" diye hıçkırdı Lucy, "Hiç olmazsa yalnız bıraksalardı."

"Kim yaptı bunu?" diye bağırdı Susan. "Bunun anlamı ne? Yine büyü mü?"

"Evet!" dedi ulu bir ses arkalarından. "Bir büyü daha." Etraflarına bakındılar. Orada, güneşin doğuşuyla parlayan, daha önce gördüklerinden daha da büyük, yelesini sallayan (görüldüğü kadarıyla yeniden uzamıştı) Aslan durmaktaydı.

"Ah, Aslan!" diye bağırdı çocuklar ona bakarak; memnun oldukları kadar da korkmuşlardı.

"Sen ölmedin mi o zaman, sevgili Aslan?" diye sordu Lucy.

"Artık ölü değilim" dedi Aslan.

"Yoksa sen bir?." diye sordu Susan titrek bir sesle. Hayalet sözcüğü bir türlü ağzından çıkmamıştı. Aslan altın renkli başını eğerek alnını yaladı. Nefesinin sıcaklığı ve tüylerinde her zaman bulunan o baygın koku Susan'ın her yanını kapladı.

"Öyle görünüyor muyum?" dedi Aslan.

"Ah, sen yaşıyorsun, sen yaşıyorsun! Ah, Aslan!" diye bağırdı Lucy ve iki kız da atılıp onu öpücüklere boğdular.

"Peki, bütün bunlar ne anlama geliyor?" diye sordu Susan.

"Demek oluyor ki" dedi Aslan, "Cadı, Güçlü Büyü'yü biliyor ama onun bilmediği çok güçlü bir büyü daha var. Onun bilgisi sadece zamanın başlangıcına kadar gider. Fakat biraz daha geriye, zaman başlamadan önceki durgunluğa ve karanlığa bakabilseydi, orada değişik bir büyü bulabilirdi. Bir hainin yerine, hiç ihanet etmemiş biri kendi isteğiyle kurban edilirse, masanın kırılacağını ve ölümün tersine doğru işlemeye başlayacağını bilirdi. Ve şimdi..."

"Evet. Şimdi?" dedi Lucy, havaya sıçrayıp ellerini çırparak.

"Çocuklar" dedi Aslan, "gücümün geri geldiğini hissediyorum. Ah, çocuklar tutabilirseniz tutun beni!" Gözleri parıldayarak, vücudu titreşerek ve kuyruğuyla kendini kırbaçlayarak bir an durdu. Sonra başlarının üzerinden müthiş bir sıçramayla masanın öbür yanına atladı. Lucy neden olduğunu bilmeden gülerek, onu yakalamak için masanın üzerine tırmandı. Aslan yeniden sıçradı. Delice bir kovalamaca başladı. Tepenin etrafında döne döne koşturdu onları; bazen umutsuzca ulaşamayacakları biçimde, bazen neredeyse kuyruğunu yakalayacak kadar yakına sokulmalarına izin vererek, bazen onların aralarına dalarak, bazen devasa ve kadife gibi pençeleriyle onları havaya fırlatıp yeniden yakalayarak ve bazen de beklenmedik bir anda durup üçünün hep birlikte mutlu ve gülen bir kürk, kol ve bacak yığını haline gelmesine neden olarak koşturdu. Öyle bir oyundu ki Narnia'dakiler dışında kimse oynamamıştır ve Lucy, şimşeklerin çaktığı bir fırtınayla mı, yoksa bir kedi yavrusuyla mı oynadığına bir türlü karar veremedi. Tuhaf olan, sonunda üçü de güneşte soluk soluğa yere uzandıklarında, kızlar artık en küçük bir yorgunluk, açlık ya da susuzluk hissetmiyorlardı.

"Şimdi" dedi Aslan biraz sonra, "işimize gelelim. Kükreyeceğimi hissediyorum. Parmaklarınızla kulaklarınızı kapasanız iyi olur."

Kızlar kulaklarını kapadılar. Aslan ayağa kalktı ve kükremek için ağzını açtığında yüzü o kadar korkunçlaştı ki bakmaya cesaret edemediler. Önündeki tüm ağaçlar aynı çayırdaki otların rüzgârda eğilmesi gibi, kükreyişinin gürültüsüyle eğildi. Aslan daha sonra:

"Kat edecek uzun bir yolumuz var. Sırtıma binmeniz gerekiyor" dedi. Ardından çömeldi ve çocuklar onun sıcak ve altın rengi sırtına tırmandılar. Susan sıkıca Aslan'ın yelesine yapışarak öne, Lucy ise sıkıca Susan'a tutunarak arkaya oturdu. Aslan büyük bir güçle altlarında yükseldi, sonra da tepeden aşağı, orma-

nın sık ağaçlarına doğru bir mermi gibi fırladı.

Bu yolculuk, Narnia'da onların başına gelen en harika şeydi belki. Hiç dörtnala giden bir ata bindiniz mi? Onu aklınıza getirin; sonra toynakların çıkardığı güçlü sesler ve koşum takımlarının şıngırtısı yerine iri pençelerin sessizce koşuşunu hayal edin. Sonra, atın siyah, gri ya da kestane rengi sırtı yerine altın renkli kürkün yumuşak kabalığını ve rüzgârda geriye doğru uçuşan yeleyi düşünün. Ve en hızlı yarış atından iki kez daha hızlı gittiğinizi hayal edin. Bu binek hayvanının yönlendirilmeye ihtiyacı yoktur ve hiç yorulmaz. Adımlarını hiç şaşırmaksızın, çekinmeden, ağaçlar arasında yolunu büyük bir ustalıkla bularak, çalılık ve fundalıkların, küçük derelerin üzerinden atlayarak, büyücek olanların içinde yürüyerek ve en büyüklerinde yüzerek koşar da koşar. Üstelik siz ne parkta ne yolda ne de çayırlardasınız; baharda Narnia topraklarında, kayın ağaçlarıyla kaplı heybetli yollardan aşağı, meşelerin çevrelediği güneşlik alanlardan, kar beyazı kiraz ağacı bahçelerinin içinden, gürüldeyen çağlayanlardan, yosunlu kayalıklardan, seslerin yansıdığı mağaralardan geçerek, katırtırnağına benzeyen çalılıkların kapladığı rüzgârlı bayırlara tırmanarak, fundalıklarla dolu dağların eteklerinden, baş döndürücü dağ sırtları boyunca aşağıdaki vahşi vadilere ve vadiden dışarıya mavi çiçeklerin kapladığı dönümlerce tarlalara doğru koşturuyorsunuz.

Bir tepenin yamacından, uzun kulelerden oluşmuş gibi görünen bir kaleyi –durdukları yerden, sanki oyuncak bir kaleymiş gibi görünüyordu– gördüklerinde neredeyse öğlen oluyordu. Fakat Aslan öyle hızlı koşuyordu ki, kale her an gözlerinin önünde büyüyordu. Daha ne olduğunu kendilerine sormaya bile fırsat bulamadan kalenin bulunduğu düzlüğe inmişlerdi. Artık oyuncak bir kale gibi görünmüyordu. Hemen önlerinde ürkütücü bir şekilde yükseliyordu. Burçlarda kimseler görünmüyordu ve kapılar sımsıkı kapalıydı. Aslan hızını kesmeden dosdoğru, mermi gibi kaleye saldırdı.

"Cadı'nın evi!" diye bağırdı. "Şimdi sıkı tutunun çocuklar!"

Göz açıp kapayıncaya kadar tüm dünya altüst olmuş gibi göründü çocuklara. Sanki içleri dışlarına çıkmıştı. Çünkü Aslan şimdiye kadar yaptığından daha da büyük bir hamleyle (buna, atlamadan daha çok uçma denilebilir) kalenin duvarları üzerinden atlamıştı. Kızlar kendilerini heykellerle dolu taş bir avlunun ortasında, nefes nefese ama kıllarına zarar gelmeden, Aslan'ın sırtından yuvarlanırken buldular.

16
Heykellere Olanlar

"Ne olağanüstü bir yer!" diye bağırdı Lucy. "Tüm bu taş hayvanlar... ve insanlar! Burası... burası bir müze gibi."

"Sus" dedi Susan, "Aslan bir şey yapıyor."

Gerçekten de Aslan bir şeyler yapıyordu. Sıçrayarak, taş aslana yaklaşmış ve üzerine solumuştu. Sonra beklemeksizin hızla döndü –kuyruğunu kovalayan bir kedi gibi– ve birkaç metre ötede sırtı ona dönük olarak duran cücenin (hatırlarsanız) üzerine de soludu. Sonra cücenin ötesindeki uzun boylu, taş orman perisinin üzerine atıldı. Ve yine hızla onun sağındaki taş tavşanla ilgilenmek üzere döndü, oradan da iki sentora doğru koştu. O anda Lucy:

"Oh, Susan! Bak! Aslan heykeline bak!" dedi.

Sanırım birinin, bir ocaktaki odunların içine konulmuş bir parça gazeteyi kibritle tutuşturuşunu izlemişsinizdir. O an için hiçbir şey olmuyormuş gibidir, sonra ufak bir alevin gazetenin kenarı boyunca ilerlediğini görürsünüz. Şimdi de öyle oluyordu. Aslan üzerine soluduktan sonra, taş aslan bir saniye süreyle olduğu gibi kaldı. Sonra beyaz mermer sırtı boyunca, altın rengi küçücük bir çizgi ilerledi ve her tarafa yayıldı– sonra alevlerin gazetenin her tarafını yalaması gibi, bu renk aslanın tüm bedenine yayıldı, sonra da arka ayakları ve kalçaları henüz taş olmasına karşın yelesini salladı ve tüm o taş büklümler canlı tüylere dönüştü. Sonra, sıcak ve canlı kocaman kırmızı ağzını açarak müthiş bir şekilde esnedi. Artık arka ayakları da hareket ediyordu. Birini kaldırarak kaşınmaya başladı.

Sonra Aslan'ı gördü, sıçrayarak onun yanına koştu, etrafında sıçrayıp oynamaya, sevinçle mırıldanmaya ve onun yüzünü yalamak için zıplamaya başladı.

Kuşkusuz çocuklar Aslan'ı izliyorlardı; fakat gördükleri manzara öylesine harikaydı ki biraz sonra onu unuttular. Heykellerin hepsi canlanıyordu. Avlu, artık müze değil hayvanat bahçesi gibi görünüyordu. Bütün yaratıklar, neredeyse kalabalıkta kaybolan Aslan'ın arkasından koşuyor, etrafında dans ediyorlardı. Avlu o ölümcül beyaz rengin yerine şimdi sentorların parlak kestane rengi bedenleri, tek boynuzlu atların çivit mavi boynuzları, kuşların göz kamaştırıcı tüyleri, köpeklerin, satirlerin ve tilkilerin kızıla çalan kahverengi kürkleri, cücelerin sarı çorapları ve kırmızı külahları, huş ağacı perilerinin gümüşi, kayın ağacı perilerinin şeffaf yeşil renkleri ve karaçam perilerinin neredeyse sarıya kaçan parlak yeşilliğiyle kaplanmıştı. Ve o ölümcül sessizlik gitmiş, her taraf sevinçli kükreme, anırma, havlama, ciyaklama, kişneme, gıdaklama, tepinme, bağırış, çığırış, şarkılar ve gülüşlerle dolmuştu.

"Oh" dedi Susan değişik bir sesle. "Bak! Acaba... yani bu güvenli mi sence?"

Lucy baktı ve Aslan'ın taş devin ayaklarına soluduğunu gördü.

"Merak etmeyin!" diye bağırdı Aslan, "Ayaklarına can verirsek, bedeni onları izler."

"Benim demek istediğim tam da bu değildi" diye fısıldadı Susan. Fakat Aslan onu dinlemiş olsaydı bile bir şeyler yapmak için artık çok geçti. Devin ayaklarındaki canlılık yukarıya doğru ilerliyordu. Şimdi ayaklarını hareket ettirebiliyordu. Az sonra omzundan sopasını kaldırdı, gözlerini ovuşturdu ve dedi ki:

"Hay Allah! Uyumuş olmalıyım. Şimdi! Aşağıda koşuşturan o lanetli küçük Cadı nerede? Ayağımın altında bir yerlerdeydi." Ancak

herkes olan biteni açıklamak için ona seslendiğinde, dev elini kulağına koyup olanları tekrarlattı ve böylece her şeyi anladı. Sonunda Aslan'ın önünde, dürüst ve çirkin yüzü sevinçle parlayarak, başı bir saman yığınının tepesinden daha yüksekte olmayacak kadar eğildi ve şapkasına dokunmayı sürdürerek selam verdi (Artık her türden dev İngiltere'de o kadar nadir bulunuyor ve o kadar azı iyi huylu ki, bire on bahse girerim, yüzü sevinçle parlayan bir dev görmemişsinizdir. Bakılmaya değer bir görüntüdür bu).

"Şatonun içine gelince!" dedi Aslan. "Canlanın bakalım. Yukarı kata, aşağı kata ve bayanın odasına bakın! Aranmadık köşe bırakmayın. Zavallı bir mahpusun nereye gizlenmiş olabileceğini asla bilemezsiniz."

Hepsi koşuştular. Bu karanlık, iğrenç ve çürümüş kale, dakikalarca pencerelerin açılma kapanma sesleri ve herkesin bağırışlarıyla çınladı: "Zindanları unutmayın", "Şu kapıyı açmak için yardım edin!", "İşte bir sarmal merdiven daha", "Oh! Sanırım.", "İşte zavallı bir kanguru. Aslan'ı çağırın", "Öff! Ne biçim koku bu?", "Tuzak kapaklarına dikkat edin... burada yukarıda!", "Merdiven sahanlığında daha çok var!" Fakat en güzeli Lucy'nin bağırarak yukarıya koşturduğu zamandı:

"Aslan! Aslan! Bay Tumnus'u buldum. Oh, lütfen çabuk gel."

Az sonra Lucy ve küçük faun el ele tutuşmuş döne döne neşeyle dans ediyorlardı. Küçük adam, heykel olduğundan dolayı hiç de bozulmamıştı ve kuşkusuz Lucy'nin ona anlatacaklarıyla çok ilgileniyordu.

Arama nihayet sona erdi. Cadı'nın kalesinin bütün pencereleri ve kapıları açıktı. Karanlık ve gizli köşeleri ışığın ve bahar havasının doldurduğu tüm kale bomboştu şimdi. Kurtarılmış heykellerden oluşan kalabalık avluya çıkmıştı. Tam o sırada birisi sordu (sanırım Tumnus):

"Peki, dışarıya nasıl çıkacağız?" Çünkü Aslan burçlardan atlayarak içeriye girmişti ama kale kapıları hâlâ kilitliydi.

"Merak etmeyin" dedi Aslan ve sonra arka ayakları üzerine dikilerek deve doğru haykırdı. "Hey! Oradaki" diye kükredi, "Senin adın ne?"

"Dev Gürleyenşapşal, efendim" dedi dev bir kez daha şapkasına dokunarak.

"Öyleyse Dev Gürleyenşapşal" dedi Aslan, "bizi dışarıya çıkar, tamam mı?"

"Elbette efendim. Bu benim için bir zevktir" dedi Dev Gürleyenşapşal. "Siz ufaklıklar kapılardan uzaklaşın." Sonra büyük adımlarla kapıya yürüdü ve koca-

man sopasıyla güm-güm-güm diye vurdu. İlk vuruşta kapılar gıcırdadı, ikincisinde çatladı ve üçüncü vuruşta paramparça oldu. Sonra kapıların iki yanındaki kulelere yöneldi. Birkaç dakika süren ağır darbe seslerinden sonra kulelerin ikisi ve bağlı bulundukları duvarın büyükçe bir bölümü bir moloz yığını halinde gümbürtüyle yere yıkıldı. Toz duman dağıldığında o kuru, çirkin ve taşlık avluda durup duvarların arasından, tüm otları, sallanan ağaçları, ormandaki pırıl pırıl dereleri, onun ardındaki mavi tepeleri ve onun da ötesinde mavi gökyüzünü görmek biraz tuhaftı.

"Terlemedim desem yalan olur" dedi dev, iri bir lokomotif gibi puflayarak. "Kondisyonum yerinde olmadığından oldu bu. Sanırım siz genç kızların yanında cep mendili denilen şeyden yoktur!"

"Evet, var" dedi Lucy, parmaklarının ucuna dikilerek ve mendilini erişebileceği kadar yükseğe tutarak.

"Teşekkürler bayan" dedi Dev Gürleyenşapşal eğilerek.

Biraz sonra Lucy kendini devin işaretparmağı ile başparmağı arasında havada bulduğunda epeyce korktu. Fakat yüzüne yaklaşmak üzereyken dev aniden irkildi ve sonra da homurdanarak onu nazikçe yere koydu, "Aman Tanrım! Mendil yerine küçük kızı almışım. Özür dilerim bayan, sizi mendil sanmıştım."

"Hayır, hayır" dedi Lucy gülerek, "Mendil burada!" Dev bu kez mendili almayı becerebildi fakat bir mercimek tanesinin büyüklüğü size nasıl geliyorsa, bu mendilin büyüklüğü de deve öyle geliyordu. Lucy onun, mendili o kocaman yüzüne ciddiyetle ileri geri sürüştürdüğünü görünce, "Korkarım pek işinize yaramadı Bay Gürleyenşapşal" dedi.

"Hiç de değil. Hiç de değil" dedi dev nezaketle. "Bundan daha iyi mendil görmemiştim. O kadar zarif ve o kadar kullanışlı ki. Ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Ne kadar nazik bir dev!" dedi Lucy, Bay Tumnus'a.

"Ah, evet" diye cevapladı faun. "Bütün Şapşallar her zaman öyleydi. Narnia'daki dev aileleri arasında en fazla saygı duyulanlarından biridir Şapşallar. Belki pek akıllı değillerdir (ben akıllı olan bir dev görmedim henüz) ama köklü bir ailedirler. Gelenekleri bilirsiniz. Eğer o diğer türden bir dev olsaydı Cadı onu asla taşa çevirmezdi."

Bu noktada Aslan, pençelerini çırptı ve herkesi sessizliğe davet etti.

"Bugünkü işimiz henüz bitmedi" dedi, "yatağa girmeden önce sonunda Ca-dı'yı yeneceksek bir an önce savaşın olduğu yeri bulmalıyız."

"Ve savaşmalıyız sanırım efendim" dedi sentorların en büyüğü.

"Elbette" dedi Aslan. "Şimdi! Bize ayak uyduramayacak olanların –yani çocuklar, cüceler ve küçük hayvanların– diğerlerinin –yani aslanlar, sentorlar, atlar, tek boynuzlu atlar, devler ve kartalların– sırtına binmesi lazım. İyi koku alanların savaşın nerede olduğunu anlamak için ön tarafa, biz aslanların yanına gelmesi gerekiyor. Canlanın ve kendinize çekidüzen verin."

Büyük bir telaş ve neşeyle denileni yaptılar. Topluluğun en hoşnut kişisi çok meşgulmüş gibi davranan, ama gerçekte karşılaştığı herkese, "Dediğini duydun mu? Biz aslanlar. Bu sadece o ve ben demek. Biz aslanlar. Aslan'ın sevdiğim yanı da bu. Araya mesafe koymuyor. Biz aslanlar. Bu, o ve ben demek" diyerek koşuşturan diğer aslandı. Aslan onun sırtına üç cüce, bir orman perisi, iki tavşan ve bir kirpi bindirene kadar bunu söylemeye devam etti. Bu onu azıcık sakinleştirdi.

Hazır olduklarında (herkesi uygun sıraya koyarken Aslan'a gerçekte en fazla yardım eden bir çoban köpeğiydi) kale duvarlarındaki aralıktan dışarıya çıktılar. Önce aslanlar ve köpekler her yönde yürüyerek etrafı kokladılar. Sonra büyük bir tazı kokuyu aldı ve ulumaya başladı. Bundan sonra hiç vakit kaybetmediler. Bütün köpekler, aslanlar, kurtlar ve diğer av hayvanları burunları yerde son hızla ilerliyorlardı. Yaklaşık bir kilometre gerilerinden gelen diğerleri olabildiğince hızlı, onları takip ediyorlardı. Gürültü, İngilizlerin tilki avındaki gibiydi. Fakat daha güzeldi. Çünkü tazıların müzikli sesleri arada bir diğer Aslan'ın kükremesine ve o sesler de Aslan'ın çok daha derin ve korkunç kükremesine karışıyordu. Kokuyu izlemek kolaylaştıkça hızlandılar. Daha sonra dar ve kıvrımlı bir vadinin son dönemecine geldiklerinde, Lucy tüm seslerden farklı sesler duydu... içinde

tuhaf duygular uyandıran değişik sesler. Haykırışlar, çığlıklar ve metalin metale çarpmasından çıkan madeni seslerdi bunlar.

Dar vadiden dışarıya çıktıklarında Lucy seslerin nereden geldiğini anladı. Peter, Edmund ve Aslan'ın ordusunun geri kalan bölümü dün gece gördüğü iğrenç yaratıklara karşı umutsuzca savaşıyorlardı. Gün ışığında daha tuhaf, daha şeytani ve daha da çirkin görünen yaratıklar sayıca üstündüler. Düşmana oranla çok az sayıda olan Peter'ın ordusunu arkadan görüyorlardı. Savaş alanının her tarafında heykeller vardı. Anlaşılan Cadı asasını kullanmıştı. Ama şimdi taş kaması elinde, Peter'la dövüşmekteydi. Öyle bir dövüştü ki Lucy olanları zorlukla seçebiliyordu. Gördüğü, yalnızca taş kama ve Peter'ın kılıcının parıltılarıydı. Öyle hızlı hareket ediyorlardı ki, sanki üç kama ve üç kılıç vardı. Cadı ve Peter savaş alanının tam ortasındaydı. Savaş ikisinin çevresinde sürüp gidiyordu. Lucy'nin baktığı her yerde korkunç şeyler oluyordu.

"Sırtımdan inin çocuklar" diye kükredi Aslan. İkisi de yuvarlanarak indiler. Ve sonra batıdaki ilk ışıktan doğudaki sahile kadar tüm Narnia'yı sarsan bir kükremeyle Aslan, Beyaz Cadı'nın üstüne atıldı. Lucy, Cadı'nın bir an için Aslan'a dehşet ve şaşkınlıkla baktığını gördü. Sonra Aslan ve Cadı beraberce yere düştüler. Aynı anda Aslan'ın kaleden kurtardığı bütün yaratıklar –cüceler savaş baltalarıyla, köpekler dişleriyle, dev elindeki asasıyla (yürürken onlarca düşmanı ezmişti), tek boynuzlu atlar boynuzlarıyla, sentorlar kılıçları ve toynaklarıyla– düşman hatlarına doğru çılgınca bir saldırıya geçtiler. Peter'ın yorgun ordusunun morali düzeldi. Yeni gelenlerin attığı savaş naraları tüm ormanda yankılanırken, düşmanlar tiz seslerle çığlıklar atıp, anlaşılmaz şeyler söylediler.

17
Beyaz Geyik Avı

Geldiklerinden birkaç dakika sonra savaş tamamıyla sona ermişti. Düşmanların çoğu Aslan ve arkadaşlarının ilk saldırısında öldürülmüştü. Sağ kalanlar da Cadı'nın öldüğünü görünce ya teslim olmuş ya da kaçmıştı. Lucy'nin bundan sonra gördüğü ilk şey, Peter ve Aslan'ın el sıkışmalarıydı. Peter'ın şimdiki hali ona tuhaf geliyordu –yüzü çok soluk ve ciddiydi ve çok daha yaşlı görünmekteydi.

"Bütün bunlar Edmund'un sayesinde oldu Aslan" diyordu Peter, "eğer o olmasaydı yenilmiştik. Cadı birliklerimizi her yerde taşa çeviriyordu. Fakat hiçbir şey Edmund'u durduramadı. Üç insan yiyen devle savaşarak, senin leoparlarından birini heykele çevirmek üzere olan Cadı'nın yanına ulaştı. Doğrudan ona saldırmak yerine kılıcını sert bir şekilde Cadı'nın asasına indirdi. Eğer ona saldırmayı deneseydi Cadı onu kolayca heykele dönüştürürdü. Diğerlerinin yaptığı hata da buydu. Cadı'nın asası kırıldıktan sonra şansımız açılmaya başladı –keşke bu kadar savaşçımızı kaybetmeseydik. Edmund ağır bir yara aldı. Gidip onu görmemiz gerek."

Edmund'u savaş hattının biraz gerisinde Bayan Kunduz'un bakımı altında buldular. Her tarafı kan içindeydi. Ağzı açık ve yüzü soluk yeşil renkteydi.

"Acele et Lucy" dedi Aslan.

O anda Lucy, neredeyse ilk kez, Noel hediyesi olarak ona verilen değerli iksiri hatırladı. Elleri o kadar çok titriyordu ki şişenin tıpasını açmakta zorlanıyordu. Sonunda başardı ve erkek kardeşinin ağzına birkaç damla iksir damlattı.

Lucy sabırsızlıkla Edmund'un yüzüne bakıp, iksirin bir etkisi olup olmayacağını merak ederken, "Diğer yaralılar da var" dedi Aslan.

"Biliyorum" dedi Lucy hoşnutsuz. "Bekle bir dakika."

"Havvakızı" dedi Aslan daha ciddi bir sesle, "onlar da ölmek üzere. Edmund yüzünden daha çok insanın ölmesine gerek var mı?"

"Özür dilerim Aslan" dedi Lucy, ayağa kalkıp onunla yürüyerek. Sonraki yarım saat boyunca, Lucy yaralılara yardım etmekle, Aslan da taşa çevrilenleri yeniden canlandırmakla uğraştılar. Sonunda Edmund'la ilgilenecek zamanı olduğunda, onu, ayakta, sadece yaraları iyileşmiş olarak değil, ama uzun süreden beri –aslında onun bozulmaya başladığı o berbat okuldaki ilk yılından beri– görmediği kadar iyi durumda buldu Lucy. Edmund eskisi gibi olmuştu. Artık kimseden utanmıyordu. Ve orada, savaş alanında, Aslan onu Şövalye yaptı.

"Aslan'ın onun uğruna yaptıklarını biliyor mu?" diye fısıldadı Lucy, Susan'ın kulağına. "Cadı'yla yapılan anlaşmanın gerçekte ne olduğunu biliyor mu?"

"Şşşş! Hayır. Elbette bilmiyor" dedi Susan.

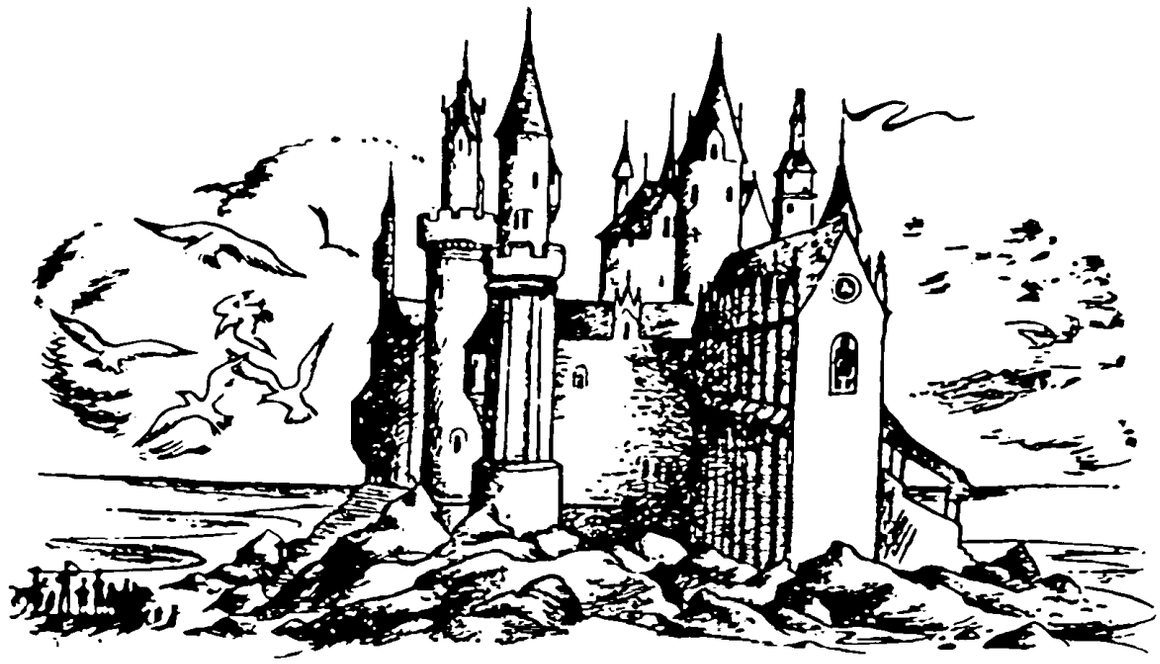
"Söylemek gerekmez mi?" dedi Lucy.

"Eminim gerekmez" dedi Susan. "Bu, onun için çok kötü olur. Sen onun yerinde olsaydın nasıl hissedeceğini düşün."

"Fark etmezdi, ben bilmesi gerektiğini düşünüyorum" dedi Lucy. Konuşmaları orada bitti.

O gece bulundukları yerde uyudular. Aslan'ın onlara nasıl yiyecek bulduğunu bilmiyorum; ama her nasılsa saat sekize doğru kendilerini çimlerin üzerinde oturmuş, nefis bir akşamüzeri çayı içerken buldular. Ertesi gün büyük nehrin yanından doğuya doğru yola çıktılar. Ve daha ertesi gün, çay zamanı yaklaştığında, nehrin ağzına ulaştılar. Cair Paravel Kalesi yukarıda, küçük bir tepe üstünde yükseliyordu. Önlerinde, küçük tuzlu su havuzcuklarıyla, kayalarla, yosunlarla, denizin kokusuyla ve sahile vurduğunda kırılan renkli dalgalarla dolu kumluklar uzanıyordu. Ah, o martıların sesleri! Duydunuz mu? Hatırlayabiliyor musunuz?

O akşam çaydan sonra çocukların dördü de yeniden sahile gittiler. Ayakkabılarını ve çoraplarını çıkarıp parmakları arasında kumların yumuşaklığını hissettiler. Fakat ertesi gün onlar için ciddi bir gün oldu. Çünkü Aslan, Cair Paravel'in büyük salonunda –çatısı fildişinden yapılmış, batıdaki duvarları tavus

kuşu tüyleriyle kaplı ve doğudaki kapısı denize açılan o harika salonda– bütün dostlarının önünde, borazan sesleri arasında onlara ciddiyet ve vakarla taçlarını giydirdi. Kulakları sağır edercesine yükselen "Yaşasın Kral Peter! Yaşasın Kraliçe Susan! Yaşasın Kral Edmund! Yaşasın Kraliçe Lucy!" sesleri arasında dört çocuğu dört ayrı tahta oturttu.

"Narnia'da bir kez kral ya da kraliçe oldunuz mu her zaman kral ya da kraliçesinizdir. Buna layık olun Âdemoğulları! Layık olun Havvakızları!" dedi Aslan.

Ardına kadar açık olan doğu kapısından sahile yakın yüzmekte olan ve yeni kral ve kraliçelerinin şerefine şarkı söyleyen denizkızlarının ve denizoğlanlarının sesleri geliyordu.

Böylece çocuklar tahtlarına oturdular, ellerine asalar verildi ve tüm dostlarına, faun Tumnus'a, kunduzlara, Dev Gürleyenşapşal'a, leoparlara, iyi sentorlara, iyi cücelere ve de Aslan'a ödüller verip onları onurlandırdılar. O gece Cair Paravel'de büyük bir şenlik, dans ve eğlence vardı; şarap su gibi aktı, altın parıltıları görüldü ve içerdeki müziğe cevap olarak denizinsanlarının daha tuhaf, tatlı ve kulakları delen müzikleri duyuldu.

Tüm bu şenliklerin ortasında Aslan sessizce kayboldu. Kral ve Kraliçeler onun orada olmadığını fark ettiklerinde hiçbir şey söylemediler. Çünkü Bay Kunduz onları ikaz etmişti, "O bir gün gelir, bir gün gider" demişti. "Onu bir gün görürsünüz, ertesi gün kaybolur. Bir yere bağlı olmayı sevmez ve elbette ilgileneceği başka ülkeler de var. Her şey yolunda artık burada. Sık sık gelir o; yeter ki zorlamayın. Vahşidir, bilirsiniz. Evcil bir Aslan gibi değildir."

Şimdi gördüğünüz gibi bu hikâye neredeyse (ama tamamıyla da değil) sona ermek üzere. Bu iki Kral ve iki Kraliçe Narnia'yı iyi yönettiler. Onların yönetiminde Narnia uzun bir dönem mutlu yaşadı. Önceleri zamanlarının büyük bölümünü Beyaz Cadı'nın ordusundan artakalanları bulup yok etmekle geçirdiler. Gerçekten de uzun bir süre, ormanın vahşi bölgelerinde uğursuz varlıkların gizlendiği haberleri geldi. Bir gün hortlak görüldüğü, bir gün cinayet işlendiği, bir ay boyunca kurt adamın dolaştığı ve büyücü kocakarılar olduğu gibi haberler geliyordu. Fakat sonunda bütün bu kötü tohumlar yok edildi. Sonra iyi kanunlar çıkardılar, barışı korudular, ağaçların gereksizce kesilmesini önlediler, genç cüce ve satirleri okula gönderilmekten kurtardılar; herkesin işine burnunu sokanları, her işe karışanları engellediler ve sıradan insanların, kimsenin kimseye karışmadığı bir ortamda yaşamasını sağladılar. Narnia'nın kuzeyindeki (Dev Gürleyen-şapşal'dan tamamıyla değişik bir türden olan) vahşi devler sınırı geçtiğinde onları geri püskürttüler. Deniz ötesi ülkelerle dostluk kurdular, ittifaklar yaptılar, onları ziyaret etmek için elçiler gönderdiler ve o ülkelerin elçileri de onları ziyaret etti. Ve yıllar geçtikçe büyüdüler ve değiştiler. Peter uzun boylu, göğüs kafesi geniş bir adam ve büyük bir savaşçı olmuştu. Ona Muhteşem Kral Peter adı verilmişti. Susan uzun boylu, cana yakın, siyah saçları neredeyse ayaklarına kadar uzanan bir kadın olmuştu ve deniz ötesi ülkelerin kralları onunla evlenebilmek için elçiler göndermeye başlamışlardı. Ona Nazik Susan adı verildi. Edmund, Peter'dan daha sessiz ve ciddi bir adamdı. Danışmanlık ve karar verme yeteneği mükemmeldi. Ona Kral Adil Edmund deniyordu. Lucy'ye gelince, o altın sarısı saçlarıyla her zaman güzeldi. Çevre ülkelerdeki tüm prensler onun kendi kraliçeleri olmasını istiyorlardı. Halkı ona Kraliçe Cesur Lucy adını vermişti.

Ve böylece büyük bir mutluluk içinde yaşadılar. Dünyamızdaki yaşamlarını hatırladıkları zaman bu onlara bir rüya gibi geliyordu. Yıllar sonra bir gün Tumnus (artık orta yaşlı bir faundu ve şişmanlamaya başlamıştı) nehirden aşağı indi ve Beyaz Geyik'in –yakalayanın dileklerini yerine getiren Beyaz Geyik'in– o taraflarda bir kez daha görüldüğü haberini getirdi. O zaman iki Kral, iki Kraliçe ve sarayın önde gelenleri, Batı Ormanları'nda Beyaz Geyik'i izlemek üzere tazılar ve borazanlarla ava çıktılar. Çok geçmeden onu gördüler. Geyik yılmadan, her güçlüğü aşarak kaçtı. Ta ki saray mensuplarının atları yorulana kadar ve onu

takip eden sadece dört kişi kalana kadar. Geyiğin, atlarının takip edemeyeceği bir çalılığa girdiğini gördüler. O zaman Kral Peter (uzun süredir kral ve kraliçe olduklarından dolayı artık tamamen değişik bir şekilde konuşuyorlardı), "Sevgili dostlar, artık atlarımızdan inelim ve bu hayvanı çalılıkta takip edelim; çünkü bundan daha soylu bir av hayvanı avlamadım" dedi.

"Sör" dedi diğerleri, "öyle olsa bile avlayalım."

Bunun üzerine yere inip atlarını ağaçlara bağladılar. Sık ağaçlı ormanda yürümeye başladılar. Daha ormana yeni girmişlerdi ki Kraliçe Susan:

"Sevgili dostlar" dedi, "işte size büyük bir mucize, çünkü demirden bir ağaç görüyorum galiba."

"Madam" dedi Kral Edmund, "iyice bakarsanız, üzerine lamba konulmuş demirden bir sütun olduğunu görebilirsiniz."

"Aslan'ın yelesi aşkına" dedi Kral Peter, "ağaçların bu kadar sık ve uzun olduğu bir yerde, yansa bile hiçbir şeyi aydınlatmayacak olan bir lamba koymak için ne tuhaf bir sütun."

"Sör" dedi Kraliçe Lucy. "İhtimal ki bu direk ve lamba buraya konulduğunda ağaçlar küçüktü. Belki daha az ağaç vardı, belki de hiç yoktu. Çünkü burası genç bir orman ve bu lamba direği eski" direğe bakarak öylece duruyorlardı. Sonra Kral Edmund:

"Nedenini bilmiyorum ama bu direğin üzerindeki lamba bende tuhaf bir etki yaptı" dedi. "Böyle bir şeyi daha önce görmüş gibiyim; bir rüyada ya da rüya içindeki rüyada."

"Sör" diye cevapladı diğerleri, "bizim aklımızdan da geçiyor bu."

"Ve dahası" dedi Kraliçe Lucy, "eğer bu lamba ve direği geçersek kendimizi

acayip maceralar içinde bulacağımızı ya da talihimizde büyük bir değişiklik olacağını hissediyorum."

"Madam" dedi Kral Edmund, "aynı sezgiler benim yüreğimde de fırtınalar koparıyor."

"Ve benimkinde de, sevgili kardeşim" dedi Kral Peter.

"Benimkinde de" dedi Kraliçe Susan. "Bana sorarsanız, Beyaz Geyik'i artık izlemeyelim. Yavaşça atlarımıza atlayıp geri dönelim."

"Madam" dedi Kral Peter, "o konuda beni affetmenizi rica ederim. Çünkü dördümüz de Narnia'ya kral ve kraliçe olduğumuzdan beri savaşlar, maceralar, kahramanlıklar yaşadık. Başta hukuk işleri olmak üzere pek çok sorunu çözdük. El attığımız hiçbir işten vazgeçmedik ve hepsinde başarılı olduk."

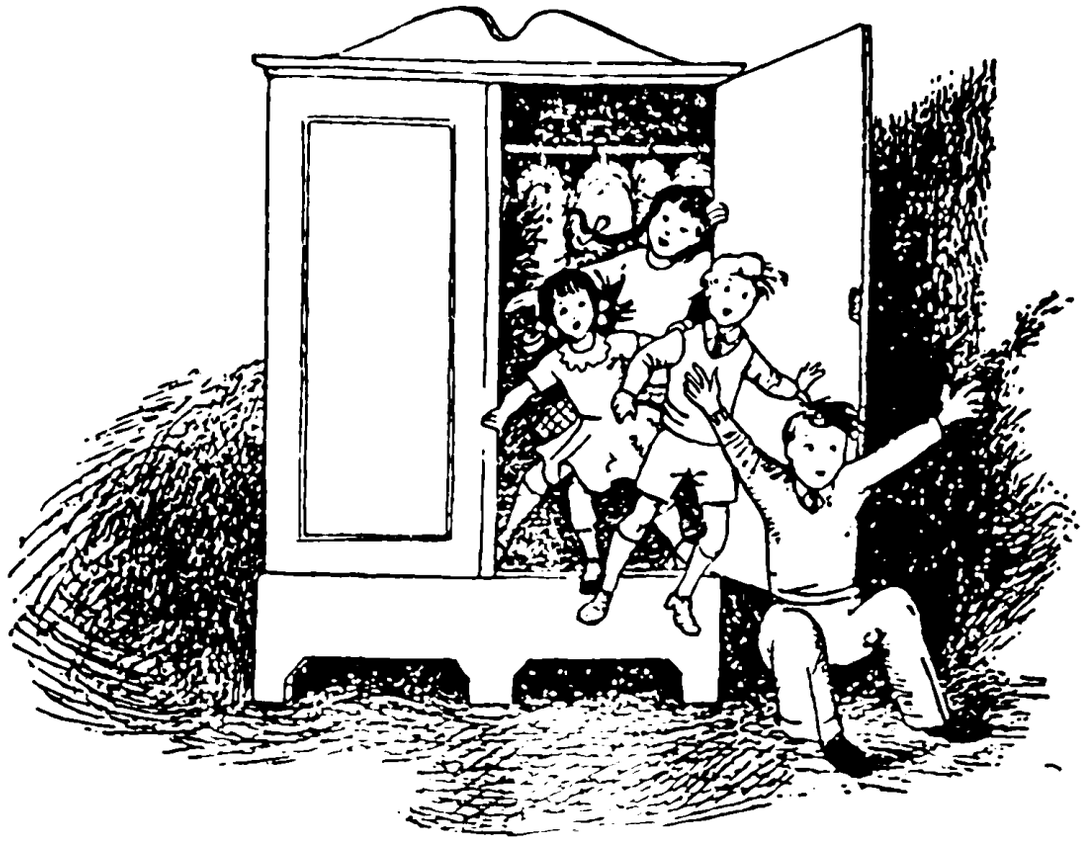
"Kardeşim" dedi Kraliçe Lucy, Kraliçe Susan'a, "soylu kardeşim doğru söylüyor. Bana göre, şimdi peşinde olduğumuz soylu hayvanı korkudan ya da önsezilerimizden dolayı izlemekten vazgeçersek, utanmalıyız."

"Ben de aynı şeyleri söyleyecektim" dedi Kral Edmund. "Ve bu şeyin önemini öğrenmeyi öylesine arzuluyorum ki, Narnia ve tüm adalardaki en değerli mücevheri verseler bile geri dönmem."

"Aslan'ın aşkına" dedi Kraliçe Susan, "Madem öyle düşünüyorsunuz, haydi gidelim ve başımıza gelecekleri kabullenelim."

Böylece Kral ve Kraliçeler sık ağaçlıklara girdiler. Çok gitmeden hepsi de gördükleri şeye lamba direği dendiğini hatırladılar. Daha yirmi adım atmamışlardı ki, ağaçların arasında değil de paltolar arasında yürüdüklerini fark ettiler ve bir an sonra bir dolabın kapısından boş bir odaya yuvarlandılar. Artık av giysileri içindeki Kral ve Kraliçeler değil, eski giysileri içindeki Peter, Susan, Edmund ve Lucy'ydiler. Saklanmak için dolaba girdikleri aynı gün ve aynı saatti. Bayan Macready ve ziyaretçiler hâlâ koridorda konuşuyorlardı. Şansları yaver gitti, ziyaretçiler odaya girmedi ve çocuklar da yakalanmadı.

Bu hikâye böylece bitecekti, ancak çocuklar dolaptaki paltolardan dördünün neden kaybolduğunu Profesör'e açıklamak zorunda olduklarını hissettiler. Harikulade bir adam olan Profesör, yalan söylememelerini ya da gülünç olmamalarını söyleyeceği yerde bütün hikâyeye inandı. "Hayır" dedi, "paltoları almak için dolaptan geçerek öteye gitmek bir işe yaramaz sanıyorum. Bu yolla yeniden

Narnia'ya gidemezsiniz. Gitseniz bile paltolar artık pek işe yaramaz! Ha?.. Ne dedin?.. Evet, bir gün yeniden Narnia'ya döneceksiniz. Narnia'da bir kere kral oldunuz mu her zaman kral kalırsınız. Ancak aynı yolu ikinci kez kullanmayı denemeyin. Aslında oraya gitmeyi hiç denemeyin; ummadığınız bir anda yaşayacaksınız bunu. Ve bu konuyu kendi aranızda bile pek fazla konuşmayın. Ayrıca benzer maceraları yaşamamış hiç kimseye de anlatmayın bunları. Ne dedin? Nasıl mı bileceksiniz? Oh, bilirsiniz merak etmeyin. Söyleyecekleri tuhaf şeyler –hatta görünüşleri– sırlarını ele verir. Gözlerinizi açın. Hay Allah, bu okullarda ne öğretiyorlar bunlara?"

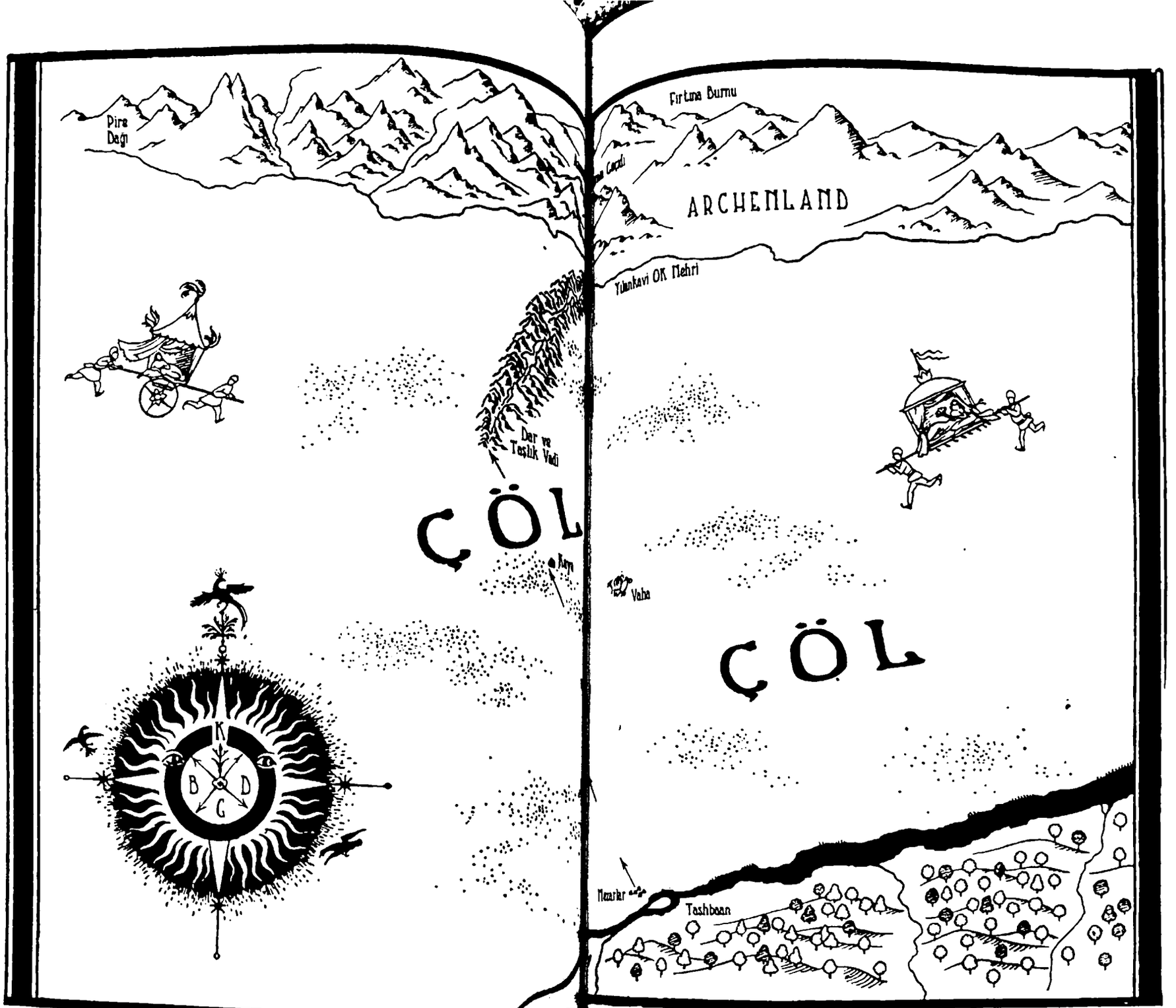
Dolap macerasının sonu böyle. Ne var ki Profesör haklıydı, bu sadece Narnia maceralarının başlangıcı oldu.

NARNİA
GÜNLÜKLERİ

C. S. LEWIS

AT VE ÇOCUK

Pire Dağı
Dar ve Taşlık Vadi
ÇÖL
Kuyu
Fırtına Burnu
ARCHENLAND
Yükseliş OK Mehri
Vaha
ÇÖL
Nezarlar
Tashboan
K
B
D
G

1
Shasta Seyahatlerine Nasıl Başladı?

Bu hikâye, altın çağlarda Yüce Kral Peter Narnia'yı yönetirken, erkek ve kız kardeşleri kral ve kraliçeyken, Calormen, Narnia ve aradaki topraklarda geçmiş bir hikâyedir.

O günlerde Calormen'in epeyce güneyinde, deniz kıyısındaki küçük bir koyda, Arsheesh adında fakir bir balıkçı ve ona baba diyen bir çocuk yaşıyordu. Çocuğun adı Shasta idi. Arsheesh genellikle sabahları kayığıyla balığa çıkar ve öğleden sonraları eşeğini arabaya koşup tuttuğu balıkları yükleyerek, satmak üzere yaklaşık bir buçuk kilometre güneydeki köye giderdi. Eğer satışlar iyi gitmişse eve az çok memnun gelir ve Shasta'ya bir şey söylemezdi, fakat işler kötü gitmişse onun bir hatasını bulur ve bazen de onu döverdi. Bir bahane bulmak kolaydı, çünkü Shasta'nın ağları yıkayıp tamir etmek, akşam yemeğini pişirmek ve birlikte yaşadıkları kulübeyi temizlemek gibi yapması gereken birçok işi vardı.

Shasta, evin güneyinde kalan hiçbir şeyle ilgilenmiyordu. Sadece bir-iki kez Arsheesh ile köye gitmişti ve orada ilgisini çekecek bir şeyin olmadığını biliyordu. Köyde sadece uzun, kirli giysili, burnu yukarıya kıvrık tahta ayakkabıları olan, sakallı ve başları sarıklı, can sıkıcı konular üstüne birbirleriyle yavaş yavaş sohbet eden, babası gibi adamlar görmüştü. Fakat kuzeyde olan her şey çok ilgisini çekiyordu. Çünkü şimdiye kadar kimse o tarafa gitmemişti ve kendisinin de gitmesi yasaktı. Dışarıda yapayalnız oturup ağları tamir ederken, sık sık kuzeye doğru dayanılmaz bir arzuyla bakardı. Orada, yalnızca düzgün bir sırta doğru yükselen

otluk bir bayır ve onun ötesinde de belki birkaç kuşun uçtuğu gökyüzünden başka bir şey görmek mümkün değildi.

Arsheesh'in orada olduğu zamanlarda Shasta, "Baksana babacığım, şu tepenin ardında ne var?" diye sorardı. Eğer balıkçı kötü bir ruh hali içindeyse Shasta'nın kulağını çeker ve ona işine bakmasını söylerdi. Yok, eğer sakin bir durumdaysa, "Ey oğlum, boş sorularla aklını oyalama. Şairin dediği gibi, 'İşine sıkı yapışmak zenginliğin kaynağıdır, kendilerini ilgilendirmeyen sorular soranlar aptallardır ve gemileriyle sefalet kayalıklarına çarparlar'" derdi.

Shasta'ya göre, tepenin ötesinde babasının ondan gizlemek istediği hoş bir sır vardı. Oysa balıkçının hiç oralı değilmiş gibi konuşması, kuzeyde ne olduğunu aslında kendisinin de bilmemesindendi. Merak da etmiyordu. Çok pratik bir zekâsı vardı.

Bir gün güneyden Shasta'nın daha önce gördüklerine benzemeyen bir adam çıkageldi. Yelesi ve kuyruğu dalgalanan, üzengileri ve dizginleri gümüş kakmalı, güçlü, benekli bir ata binmişti. İpek sarığının ortasından miğferinin ucu görünüyordu ve zincirden örülmüş bir zırh giymişti. Belinde eğri bir kılıç, sırtında pirinç kabartmalarıyla süslü yuvarlak bir kalkan asılıydı ve sağ elinde bir mızrak vardı. Yüzü esmerdi, fakat bu Shasta'yı şaşırtmamıştı çünkü Calormen halkı böyleydi; onu şaşırtan şey, kokulu yağ sürülmüş, parlayan, kıvırcık ve kırmızıya boyanmış sakalıydı. Arsheesh, yabancının çıplak kollarına taktığı altından, onun bir Tarkaan, yani ulu bir bey olduğunu anlamıştı ve önünde diz çöküp sakalı yere değene kadar eğilmiş, Shasta'ya da eğilmesi için işaret etmişti.

Yabancı, onlara o gece için misafir olmak istediğini söyledi. Tabii ki balıkçı reddetmeye cesaret edemedi. Sahip oldukları her şeyin en iyisi akşam yemeğinde Tarkaan'ın önüne konuldu, fakat bütün bunlar onu memnun etmeye yetmedi. Shasta, her zaman olduğu gibi, eline bir parça ekmek verilerek balıkçı tarafından, kulübeden dışarıya çıkarılmıştı. Shasta böyle zamanlarda genellikle eşekle birlikte, tavanı sazlarla örtülmüş ahırda uyurdu. Ancak bu kez henüz uyumak için çok erkendi. Kapıların ardından başkalarını dinlemenin yanlış bir şey olduğunu asla öğrenmemiş olan Shasta, yetişkinlerin ne konuştuğunu duyabilmek için kulübenin tahta duvarındaki bir çatlağa kulağını dayayarak oturdu ve dinlemeye başladı:

"Şimdi, ey ev sahibim" dedi Tarkaan, "şu senin oğlanı satın almayı düşünüyorum."

"Ey sahip" diye cevapladı balıkçı; Shasta, onun yaltaklanan bir sesle konuşurken yüzüne yerleşen açgözlü ifadeyi biliyordu, "kendi etini ve tek çocuğunu köle olarak satmak için, hizmetçiniz fakir olsa bile ne fiyat koyabilir ki? Şairin dediği gibi, 'Kan bağı çorbadan daha koyu, evlat yakuttan daha değerli' değil midir?"

"Çok doğru" diye cevapladı misafir kuru bir sesle. "Fakat bir başka şair de 'Sağgörülü olanı aldatmaya çalışan, sırtını kamçıya açmaktadır şimdiden' dememiş mi? Yaşlı ağzından yanlış sözler dökülmesin. Bu çocuk belli ki senin öz oğlun değil, çünkü senin yanakların benimki kadar esmer ama çocuk uzakta, kuzeyde yaşayan lanetli, fakat yakışıklı barbarlar gibi soluk ve beyaz tenli."

"Ne de iyi söyledin" dedi balıkçı. "Kılıçlar kalkanlarla engellenir, fakat bilgeliğin gözleri her savunmayı deler! Öyleyse şunu bil ki ey benim heybetli misafirim, ben çok fakir olduğum için hiç evlenmedim ve hiç çocuğum olmadı. Tisroc, ömrü uzun olsun, değerli ve iyiliksever saltanatına başladığı yıl, dolunaylı bir gecede Tanrılar beni uyutmadılar. Bu nedenle, bu harap kulübedeki yatağımdan kalktım, suya ve aya bakıp soğuk havayı içime çekerek serinlemek üzere sahile indim. O anda denizden gelen kürek seslerine benzeyen sesler ve ardından sanki birinin ağladığını duydum. Kısa bir süre sonra

gelgitin oluşturduğu dalgalar kıyıya küçük bir kayık getirdi. İçinde çok az zaman önce ölmüş gibi görünen çünkü vücudu hâlâ ılıktı– aşırı açlık ve susuzluk nedeniyle bir deri bir kemik kalmış bir adam, boş bir su torbası ve henüz hayatta olan bir bebek vardı. 'Kuşku yok ki' dedim kendi kendime, 'bu bahtsızlar batan bir gemiden kurtulmuşlar ve Tanrıların izniyle yaşlı adam, çocuğu yaşatabilmek için bir şey yiyip içmemiş ve karaya yaklaştıklarında ölmüş.' Böylece, Tanrıların yoksulluk çekenlere yardım edenleri ödüllendirmeyi unutmadıklarını hatırlayarak ve merhamet duyarak; çünkü hizmetçiniz yumuşak kalplidir..."

"Boş yere kendini övmeyi bırak" diye sözünü kesti Tarkaan. "Çocuğu kurtardığını bilmek yeter ve herkesin görebileceği gibi, yediği günlük ekmeğin on kat fazlasını işgücü olarak ondan alıyorsun. Ona ne fiyat koyduğunu şimdi hemen söyle bana çünkü gevezeliklerinden usandım."

"Çok akıllıca bir söz ettiniz" diye cevapladı Arsheesh. "Çocuğun benim için yaptığı işin değeri ölçülemez. Fiyat koyarken bunu da hesaba katmalıyız. Çünkü çocuğu satarsam, kuşkusuz onun işini yapacak başka birini satın almak ya da işe almak zorunda kalacağım."

"Çocuk için on beş ay lirası öderim sana" dedi Tarkaan.

"On beş mi!" diye bağırdı Arsheesh, çığlıkla sızıldanma arası bir sesle. "On beş! Yaşlılığımda bana destek olsun ve göz ziyafeti çeksin diye mi? Tarkaan olsan bile benim ak sakalımla alay etme. Fiyatım yetmiş lira."

Bu sırada Shasta kalkıp ayaklarının ucuna basarak uzaklaştı. İstediği her şeyi duymuştu, çünkü köyde adamların pazarlıklarını sık sık dinlemişti ve nasıl yapıldığını biliyordu. Arsheesh'in sonunda onu, on beş ay lirasından çok daha fazlasına ama yetmiş liradan daha az bir fiyata satacağına, fakat Tarkaan'la balıkçının anlaşmaya varmasının saatler alacağına tamamıyla emindi.

Shasta'nın, anne ve babamızın bizi köle olarak satacağını öğrendiğimizde, sizin ve benim hissedeceğimiz gibi hissettiğini düşünmemelisiniz. Birincisi, Shasta'nın yaşamı kölelerinkinden biraz daha iyiydi; bildiği kadarıyla, heybetli atıyla bu yabancı efendinin ona Arsheesh'ten daha iyi davranması mümkündü. İkincisi, kayıkta bulunması hikâyesi onu heyecanlandırmış ve ferahlamasına neden olmuştu. Sık sık huzursuzluk duyardı, çünkü ne kadar denese de balıkçıyı hiç sevememişti ve bir çocuğun babasını sevmesi gerektiğini biliyordu. Besbelli ki

Arsheesh ile hiçbir akrabalığı yoktu. Bu, üzerinden büyük bir yükü kaldırmıştı. 'Herhangi biri olmam mümkün' diye düşündü. 'Belki de Tarkaan'ın oğluyum ya da Tisroc'un –ömrü uzun olsun– oğlu ya da bir Tanrı'nın oğlu!'

Bunları düşünürken kulübenin önündeki çimenlikte ayakta duruyordu. Alacakaranlık hızla çökmekteydi. Daha şimdiden bir-iki yıldız çıkmıştı, fakat batıda günbatımının izleri hâlâ görülebiliyordu. Biraz ötede yabancının, eşeğin ahırının duvarındaki demir bir halkaya gevşekçe bağlanmış olan atı otlamaktaydı. Shasta yürüyerek yaklaştı ve atın boynunu okşadı. At otlamaya devam etti ve onu hiç umursamadı.

Sonra Shasta'nın aklına başka bir fikir geldi. "Tarkaan'ın nasıl bir adam olduğunu merak ediyorum" dedi yüksek sesle. "İyi kalpliyse şahane olacak. Ulu efendinin evindeki kölelerden bazılarının hemen hemen hiç işi yok. Güzel giysiler giyiyorlar ve her gün et yiyorlar. Belki beni savaşa götürür, onun hayatını kurtarırım. O zaman beni serbest bırakır ya da evlatlık olarak alır ve bana bir saray, atlı savaş arabası ve zırh verir. Ama korkunç zalim bir adam da olabilir. Beni zincire vurup tarlalarda çalışmaya gönderebilir. Keşke bilebilseydim. Bahse girerim ki bu at biliyordur, keşke söyleyebilseydi bana."

At başını kaldırdı. Shasta onun ipek saten kadar yumuşak burnunu okşadı ve "Sen keşke konuşabilseydin yaşlı dostum" dedi.

Sonra bir an rüya gördüğünü sandı. Çünkü atın, alçak sesle olsa da "Ama ben konuşabilirim" dediğini duydu.

Shasta bakışlarını atın iri gözlerine dikti; gözleri şaşkınlıktan neredeyse onunki kadar büyüdü.

"Sen konuşmayı nasıl öğrendin?" diye sordu.

"Şşşşş! O kadar yüksek sesle değil" diye cevapladı At. "Geldiğim yerde hemen hemen bütün hayvanlar konuşur."

"Orası da neresi?" diye sordu Shasta.

"Narnia" diye cevapladı At. "Mutlu ülke Narnia; süpürgeotlarıyla kaplı dağlarıyla ve kekikli meralarıyla Narnia. Birçok nehri, küçük çağıldayan dereleriyle, yosunlu mağaralarıyla ve cücelerin çekiçleriyle çınlayan ormanlarıyla Narnia. Ah Narnia'nın o tatlı havası! Oradaki bir saatlik yaşam Calormen'deki bin yıldan daha iyidir" diyerek konuşmasını iç çekişe benzeyen bir kişnemeyle bitirdi.

"Buraya nasıl geldin?" diye sordu Shasta.

"Kaçırıldım" dedi At. "Ya da çaldılar ya da diyelim ki esir aldılar, nasıl istersen öyle kabul et. O zamanlar sadece bir taydım. Annem güneydeki bayırlarda, Archenland ve ötesinde dolaşmamam için beni uyarmıştı, ama ben onu dinlemedim. Ve Aslan'ın yelesi aşkına, budalalığımın cezasını ödedim. Bunca yıl gerçek kimliğimi gizleyerek ve onların atları gibi aptal ve akılsızmış gibi davranarak insanlara kölelik ettim."

"Onlara kim olduğunu neden söylemedin?"

"O kadar aptal değilim de ondan. Konuştuğumu öğrenselerdi, beni panayırlarda teşhir ederler ve diğer atlardan daha sıkı korurlardı. Son kaçma fırsatım da yok olurdu."

"Peki neden..." diye söze başladı Shasta, fakat At sözünü kesti.

"Bana bak" dedi, "boş sorularla zaman kaybetmemeliyiz. Sen, sahibim Tarkaan Anradin hakkında bilgi edinmek istiyorsun. Eee, kötüdür. Bana karşı pek kötü değildir, çünkü bir savaş atı kötü davranılmayacak kadar pahalıdır. Fakat yarın onun evinde köle olmaktansa, bu gece ölsen daha iyi."

"Öyleyse kaçsam iyi olur" dedi Shasta, benzi solarak.

"Evet, iyi olur" dedi At. "Peki, neden benimle beraber olmasın?"

"Sen de mi kaçacaksın?" dedi Shasta.

"Evet, benimle gelirsen" diye cevapladı At. "Bu, ikimiz için de iyi bir fırsat. Anlayacağın, binicim olmadan kaçarsam beni gören herkes 'başıboş bir at' deyip mümkün olduğunca çabuk peşime düşer. Oysa bir biniciyle olursam, geçip gitme şansım var. Senin bana yardımın böyle olacak. Öte yandan, sen o gülünç iki bacağınla –insanların bacakları ne kadar da anlamsız!– fazla uzağa gidemeden yakalanırsın. Fakat benim üstümde, bu ülkenin bütün atlarıyla gideceğinden daha uzağa gidebilirsin. Ben de sana böyle yardım edebilirim. Bu arada, sanırım ata binmesini biliyorsundur."

"Oh, elbette" dedi Shasta. "En azından eşeğe bindim."

"Neye bindin?" diye sordu At, aşırı bir şekilde küçümseyerek. En azından şöyle demek istemişti, ama gerçekte bir çeşit kişneme gibi çıkmıştı sesi: "Ha-ha-ha-ha neye bindin?" (Konuşan atların aksanları, öfkelendikleri zaman daha çok diğer atlarınkine benzer.)

"Bir başka deyişle" diye devam etti, "ata binmesini bilmiyorsun. İşte bu çok kötü. Yolda giderken sana öğretmem gerekecek. Madem binmeyi bilmiyorsun, düşmeyi biliyor musun bari?"

"Sanırım herkes düşebilir" dedi Shasta.

"Demek istediğim, düştükten sonra ağlamadan ayağa kalkıp yeniden binsen ve yine düşsen, o zaman da düşmekten korkmaz mısın?"

"Ben... Denerim" dedi Shasta.

"Zavallı küçük hayvan" dedi At, daha nazik bir tonla.

"Senin sadece bir tay olduğunu unuttum. Zamanla seni iyi bir binici yapacağız. Ve şimdi, onlar uyuyana kadar yola çıkmamalıyız. Bu arada planlarımızı yapabiliriz. Tarkaan kuzeye, büyük şehir Tashbaan'a gidiyor ve Tisroc'un emrindekiler..."

"Bence" diye araya girdi Shasta epeyce şaşırmış bir sesle, "ömrü uzun olsun, dememiz gerekmez mi?"

"Neden?" diye sordu At. "Ben özgür bir Narnialıyım. Neden köleler ve aptallar gibi konuşayım ki? Onun sonsuza kadar yaşamasını istemiyorum. Ben istesem de istemesem de o, sonsuza kadar yaşamayacak. Ve ben senin de özgür kuzeyden olduğunu anlayabiliyorum. Aramızda bu güneyli lehçesiyle konuşmayalım artık. Şimdi planlarımıza geri dönelim. Dediğim gibi, sahibim kuzeye, Tashbaan'a doğru yola çıkmıştı."

"Bu, güneye gitmemizin daha iyi olacağı anlamına mı geliyor?"

"Sanmıyorum" dedi At. "Biliyorsun ki beni de diğer atları gibi aptal ve akılsız sanıyor. Şimdi, ben gerçekten öyle olsaydım serbest kaldığım anda, ahırıma ve otlağıma, güneye doğru iki gün yolculukla varabileceğim onun sarayına geri dönerdim. O, beni orada arayacaktır. Tek başıma kuzeye gideceğimi rüyasında bile göremez. Her neyse, muhtemelen son geçtiğimiz köyde onu gören birinin bizi buraya kadar takip ettiğini ve beni çaldığını düşünecektir."

"Hurraaa!" dedi Shasta. "Öyleyse biz de kuzeye gideriz. Bütün yaşamım boyunca kuzeye gitmek istemiştim."

"Elbette istedin" dedi At. "Bu, damarlarındaki kandan dolayı. Eminim sen gerçek bir kuzeylisin. Sesini yükseltme. Sanırım biraz sonra uykuya dalarlar."

"Yavaşça sokulup baksam iyi olur" dedi Shasta.

"İyi fikir" dedi At, "fakat yakalanmamaya dikkat et."

Şimdi her yer oldukça karanlıktı. Zorlukla işitilen, ancak Shasta'nın kendini bildiğinden bu yana gece gündüz dinlediği için fark ettiği dalgaların sesleri dışında, etrafta çıt yoktu. Kulübeden hiç ışık gelmiyordu. Yaklaştı. Ön tarafı dinledi, hiç ses yoktu. Tek pencerenin bulunduğu tarafa dolandığında, bir-iki saniye, yaşlı balıkçının o tanıdık zırıltılı horultusunu duydu. Her şey yolunda giderse, bu sesleri bir daha asla duymayacağını düşünmek tuhaf geliyordu. Shasta soluğunu tutarak ve biraz da üzgün, ancak memnun olduğundan daha az üzgün olarak, çimenlerin üstünden kayarcasına eşeğin ahırına gitti. El yordamıyla anahtarın saklı olduğunu bildiği yeri buldu, kapıyı açtı ve At'ın o geceliğine oraya kilitlenmiş olan eyerini ve koşum takımlarını buldu. Eğilip eşeğin burnunu öptü. "Seni de götüremediğimize üzgünüm" dedi.

"Sonunda gelebildin" dedi At yanına döndüğünde. "Neler olduğunu merak etmeye başlamıştım."

"Ahırdan senin eşyalarını alıyordum" diye cevapladı Shasta. "Şimdi bana bunları nasıl yerleştireceğimi söyler misin?" Sonraki birkaç dakika Shasta koşum takımlarının ses çıkarmasını önlemeye çalışarak dikkatle işe koyuldu; At ona "Şu kolanı biraz daha sık" ya da "Aşağıda bir toka var" ya da "Üzengileri epeyce kısaltman gerekecek" gibi şeyler söylüyordu. Her şey bittiğinde At:

"Şimdi sadece görünüm için dizginleri de takmalıyız, fakat sen onları kullanmayacaksın. Eyerin kaşına bağla dizginleri; çok gevşek bağla ki başımı istediğim gibi hareket ettirebileyim. Ve şunu hep hatırla; dizginlere dokunmayacaksın."

"Öyleyse ne işe yarar onlar?" diye sordu Shasta.

"Genellikle beni yönlendirmek için" diye cevapladı At. "Fakat bu yolculukta tüm yönlendirmeyi kendim yapmayı tasarladığım için, sen ellerini lütfen kendine sakla. Ve bir şey daha var: Yelemi kavramanı istemiyorum."

"Fakat" dedi Shasta. "Dizginleri ya da yeleni tutamazsam nereye tutunacağım ki?"

"Dizlerinle tutun" dedi At. "İyi biniciliğin sırrı budur. Dizlerini istediğin kadar bastır vücuduma, dik otur, kazık gibi dimdik; dirseklerini içeri çek. Bu arada mahmuzlara ne oldu?"

"Topuklarıma taktım elbette" dedi Shasta. "O kadarını da biliyorum."

"Öyleyse çıkar ve eyer çantasına koy onları. Tashbaan'a ulaştığımızda belki satabiliriz. Hazır mısın? Sanırım şimdi binebilirsin."

Başarısız bir denemeden sonra, "Oooh! Korkunç yükseksin" dedi Shasta soluk soluğa.

"Ben bir atım, hepsi bu" diye cevapladı At. "Üzerime çıkmaya çalıştığını gören herkes benim bir saman yığını olduğumu sanır! İşte, böylesi daha iyi. Şimdi dik otur ve dizlerin hakkında söylediklerimi hatırla. Yarışlar kazanıp süvari saldırılarına önderlik etmiş olan birinin eyerinde, senin gibi bir patates çuvalı olması bayağı tuhaf. Her neyse, gidiyoruz" diyerek hafifçe kıkırdayıp güldü.

At, gece yolculuğuna inanılmaz bir dikkatle başladı. İlk önce balıkçının kulübesinin hemen güneyine, orada denize karışan küçük nehre doğru yürüdü. Çamurda, güneye gidiyormuşçasına, çok belirgin nal izleri bırakmaya dikkat etti. Fakat nehrin ortasına gelir gelmez akıntıya karşı döndü ve kulübeden yaklaşık bir kilometre uzaklaşana kadar, nehrin geldiği yöne doğru suda yürüdü. Sonra hiç ayak izi bırakmayacağı taşlık bir yer bulup nehrin kuzey tarafından dışarı çıktı. Sonra rahvan adımlarını sürdürerek, kuzeye doğru kulübeye kadar gitti. O tek ağaç, eşeğin ahırı ve dere –aslında Shasta'nın tüm yaşamı boyunca bildiği her şey– yaz gecesinin kurşuni karanlığında gözden kaybolmuştu. Yokuş yukarı tırmanmışlardı ve şimdi, her zaman Shasta'nın bilinen dünyasının sınırı olan sırtın üzerindeydiler. Shasta önlerinde uzanan çayırlıktan ötesini göremiyordu. Sonsuz gibi görünüyordu ilerisi: Vahşi, ıssız ve özgür.

"Hey!" dedi At. "Dörtnala kalkmak için ne harika bir yer, ha?"

"Oh, yapma, hayır" dedi Shasta. "Henüz değil. Nasıl olacağını bilmiyorum, lütfen At. Adını da bilmiyorum ki."

"Breehy-hinny-brinny-hoohy-hah" dedi At.

"Bunu asla söyleyemem" dedi Shasta. "Sana Bree diyebilir miyim?"

"Elinden gelen buysa, öyle olsun" dedi At. "Ben sana ne diyeyim?"

"Adım Shasta."

"Hmmm" dedi Bree. "Hey, işte şimdi, söylenişi gerçekten çok zor bir isim. Fakat dörtnal konusuna gelince. Keşke tırıstan çok daha kolay olduğunu bilseydin, çünkü bir kalkıp bir oturmana gerek yoktur. Dizlerinle tutun ve gözlerinle kulaklarımın arasından tam karşıya bak. Yere bakma. Düşeceğini hissettiğinde sadece daha sıkı tutun ve daha dik otur. Hazır mısın? Şimdi, Narnia'ya ve kuzeye."

2
Yol Kenarı Macerası

Shasta, ertesi gün yüzüne yumuşak ve ılık bir şeyin dokunmakta olduğunu hissederek uyandığında, neredeyse öğlen olmuştu. Gözlerini açtı ve kendini bir atın uzun yüzüne bakarken buldu; atın burnu ve dudakları neredeyse kendininkine değiyordu. Önceki gecenin heyecanlı olaylarını hatırladı ve kalktı, oturdu. Fakat bunu yaparken inlemişti.

"Of, Bree" diye soludu. "Ağrıyor her tarafım. Güçlükle hareket edebiliyorum."

"Günaydın küçük" dedi Bree. "Biraz tutukluk hissedeceğinden korkuyordum. Düştüğün için olamaz. On kereden fazla düşmedin ve neredeyse düşmenin bir zevk olduğu yumuşak, hoş ve yatak gibi çimlerin üstüne düştün. Senin için en kötü olabilecek olan düşüşündeyse, katırtırnaklarının yumuşaklığı işine yaradı. Hayır; başlangıçta zor olan binmektir, düşmek değil. Kahvaltıdan ne haber? Ben kahvaltı ettim."

"Oh, kahvaltının canı cehenneme. Her şeyin canı cehenneme" dedi Shasta. "Sana hareket edemediğimi söylüyorum." Ancak At, burnu ve ön ayağının biriyle, onu kaldırana kadar nazikçe iteledi. Sonra Shasta etrafına bakındı ve nerede olduklarını gördü. Arkalarında küçük bir koru vardı; önlerinde, bir uçurumun kenarına doğru uzanan, beyaz çiçeklerle beneklenmiş çimenlik vardı. Çok aşağılarında, kırılan dalgaların seslerinin çok hafif duyulduğu deniz uzanmaktaydı. Shasta, böylesine büyük bir denizi, bu kadar yüksekten hiç görmemişti. Ve bu kadar renkli olduğunu, rüyasında görse inanmazdı. Her iki

tarafta da bir burnun arkasından diğer bir burun uzanıyordu. Kıyı boyunca bazı yerlerde beyaz köpüklerin, çok uzakta oldukları için, hiç ses çıkarmadan kayalara tırmandığını görebiliyordunuz. Yukarıda martılar uçuyordu ve yerden buharlaşarak yükselen bir sıcaklık vardı. Ateş gibi bir gündü. Fakat Shasta'nın en çok dikkatini çeken şey havaydı. Havada balık kokusunun olmadığını anladığı son âna kadar neyin eksik olduğunu bir türlü çıkaramamıştı. Çünkü tüm yaşamı boyunca ne kulübede ne de ağlarla uğraşırken, bu kokudan uzaklaşamamıştı. Oysa bu yeni hava öyle harika, eski yaşamı öylesine uzak görünüyordu ki bir an için ağrıyan kaslarını ve morluklarını unutup "Hey Bree, kahvaltıdan mı söz ediyordun sen?" dedi.

"Evet" diye cevapladı Bree. "Sanırım eyer çantalarında bir şeyler bulabilirsin. Orada, şu ağaçta, dün gece, daha doğrusu bu sabah erkenden astığın yerde duruyorlar."

Çantaları kurcaladı, sonuç sevindiriciydi; biraz bayatlamış bir köfte, bir öbek kuru incir, bir parça otlu peynir, bir küçük şişe şarap ve biraz da para. Shasta'nın bugüne kadar gördüğünden çok fazla, yaklaşık kırk ay lirası vardı.

Shasta sırtını ağaca dayayarak oturup –acıyla ve dikkatle– köfteyi yerken, Bree ona yoldaş olmak için, ağız dolusu birkaç tutam ot daha yedi.

"Bu parayı kullanmak hırsızlık olmaz mı?" diye sordu Shasta.

"Ah" dedi At, ağzı otla dolu ona bakarak, "bunu hiç düşünmemiştim. Özgür ve konuşan bir at elbette hırsızlık yapmamalıdır. Fakat sanırım bu normal. Bizler düşman ülkesinde esir alınmış mahkûmlarız. Bu para ganimettir, haktır. Üstelik onsuz sana nasıl yiyecek alırız ki? Sanırım bütün insanlar gibi, sen de ot ve yulaf türü doğal yiyecekleri yemezsin."

"Yiyemem."

"Hiç denedin mi?"

"Evet, denedim. Hiç yutamadım. Eğer benim yerimde olsaydın, sen de yutamazdın."

"Siz insanlar küçük, tuhaf yaratıklarsınız" dedi Bree.

Shasta kahvaltısını bitirdiğinde (ömründe yediği en güzel kahvaltıydı) Bree, "Şu eyeri yeniden kuşanmadan önce iyice bir yuvarlanacağım ben" dedi ve yuvarlanmaya başladı. "Bu iyi, bu çok iyi" diyordu sırtını çimenlere sürtüp dört

ayağını da havaya sallarken. "Sen de yapsan iyi olur Shasta" dedi horultuyla. "Hayat veriyor adama."

Shasta katıla katıla güldü, "Sırtüstü yattığın zaman gülünç görünüyorsun" dedi.

"Hiç de öyle görünmüyorum" dedi Bree. Sonra aniden yana doğru yuvarlandı, kafasını kaldırdı, sert sert soluyarak Shasta'ya baktı.

"Gerçekten gülünç mü görünüyorum?" diye sordu endişeli bir sesle.

"Evet, öyle görünüyorsun" diye cevapladı Shasta. "Fakat ne fark eder ki?"

"Konuşan atların asla yapmadığı, dilsiz atlardan öğrendiğim gülünç bir palyaço şakası olduğunu sanmıyorsun değil mi?" dedi Bree. "Narnia'ya geri döndüğümde aşağılık, kötü alışkanlıklar edindiğimi öğrenmeleri çok korkunç olur. Sen ne düşünüyorsun Shasta? Dürüstçe söyle. Benim duygularımı göz önüne alma. Sence gerçek, özgür atlar –konuşan türden olanları– yerde yuvarlanırlar mı?"

"Nereden bileyim ki? Her neyse, senin yerinde olsaydım hiç düşünmezdim bunu. Önce oraya varmamız gerek. Yolu biliyor musun?"

"Tashbaan'a giden yolu biliyorum. Ondan sonra çöl başlıyor. Korkma, çölü de bir şekilde geçeriz. Hem o zaman kuzey dağlarını göreceğiz. Düşünsene bir, Narnia'ya ve kuzeye! O zaman hiçbir şey bizi durduramaz. Fakat ben Tashbaan'ı geçtikten sonra rahatlayacağım. Sen ve ben şehirlerden uzakta daha emniyetteyiz."

"Uzağından geçemez miyiz?"

"İçerilere doğru uzunca bir süre gitmeden yapamayız, bu da bizi ekilmiş topraklara ve anayollara götürür, yolu bulamam. Hayır, sahil boyunca ağır ağır ilerlememiz gerekiyor. Burada, yukarılardaki meralarda sadece koyunlar, tavşanlar, martılar ve birkaç çobandan başka kimseyle karşılaşmayız. Pekâlâ, yola çıkalım mı?"

Eyeri kuşandırıp ata bindiğinde Shasta'nın bacakları çok fena ağrıyordu, fakat At ona karşı çok nazikti ve tüm öğleden sonra yumuşak adımlarla yürüdü. Akşamın alacakaranlığı çöktüğünde, dik patikalardan vadiye indiklerinde bir köy gördüler. Köye girmeden önce Shasta, attan inip bir ekmek, birkaç soğan ve turp almak üzere yaya olarak köye gitti. At, alacakaranlıkta tarlalardan köyün çevresini dolandı ve Shasta'yla öbür tarafta buluştu. Bu, onların her iki gecede bir uyguladığı plan oldu.

Shasta için güzel günlerdi bunlar. Kasları alışıyor, attan daha seyrek düşüyor, her gün bir öncekinden daha iyi geçiyordu. Eğitimi bittiğinde bile Bree ona, hâlâ eyerde bir un çuvalı gibi oturduğunu söylemişti. "Güvenli olsaydı bile anayollarda seninle görülmekten utanırdım ufaklık" diyordu. Fakat kaba sözlerine karşın Bree sabırlı bir öğretmendi. Kimse, biniciliği bir at kadar iyi öğretemez. Shasta, tırıs gitmeyi, eşkin gitmeyi, atlamayı, Bree aniden durduğunda ya da beklenmedik bir anda sağa ya da sola döndüğünde –kavgada her an yapmak zorunda kalabileceği bir şey olduğunu söylemişti çünkü– eyerin üstünde durmayı öğrendi. Elbette daha sonra Shasta, Bree'ye Tarkaan'ı taşıdığı günlerdeki savaşları anlatması için yalvarmıştı. Bree, zorunlu yürüyüşlerinden, çağıldayarak akan nehirleri geçişlerinden, hücumlardan, ısırmak ve tepmekten söz etmiş; uygun anda şaha kalkıp düşmanın kılıcını ya da savaş baltasını indirmesine fırsat vermeden, binicisiyle birlikte onun üzerine tüm ağırlığıyla çökmek için eğitilmiş öfkeli atlar olan savaş atlarının, insanlar kadar iyi dövüştüğü çetin süvari savaşlarını anlatmıştı. Fakat Bree, Shasta'nın özellikle dinlemek istediği savaşlar üstüne konuşmak istemiyordu. "Bunun sözünü etme bana, ufaklık" diyordu, "onlar sadece Tisroc'un savaşlarıydı ve ben bir köle, dilsiz bir hayvan olarak savaştım. Kendi halkım arasında özgür bir at olarak savaştığım Narnia savaşlarını sor bana. Konuşmaya değer savaşlardır onlar. Narnia ve kuzey! Bra-ha-ha! Broo-hoo!"

Shasta çok geçmeden, Bree'nin böyle konuştuğu zamanlarda dörtnala kalkmak için tetikte durması gerektiğini öğrendi. Haftalarca ve haftalarca yol aldılar. Shasta'nın hatırlayabileceğinden çok daha fazla köyler, nehirler, körfezler ve burunlar geçtiler.

Bütün gün uyuyup akşamüzeri yola düştükleri, ay ışığıyla aydınlanmış bir geceydi. Yüksek meraları arkalarında bırakmışlar ve sol taraflarında bir buçuk kilometre kadar uzakta bir ormanın bulunduğu ovayı geçmekteydiler. Sağ taraflarında alçak kum tepecikleriyle gizlenmiş deniz, aşağı yukarı aynı uzaklıktaydı. Bree aniden durduğunda, bir saate yakın bir süredir bazen tırıs giderek bazen de yürüyerek ilerlemekteydiler.

"Ne oluyor?" dedi Shasta.

"Şşşşşş!" dedi Bree, boynunu uzatıp kulaklarını seğirterek. "Bir şey duydun mu? Dinle."

"Başka bir ata benziyor, bizimle ormanın arasında bir yerde" dedi Shasta. Bir dakika kadar dinledikten sonra:

"Başka bir at" dedi Bree. "İşte bu hiç hoşuma gitmedi."

"Evine geç dönen bir çiftçi olamaz mı?" dedi Shasta esneyerek.

"Bırak palavrayı!" dedi Bree. "Bu bir çiftçinin ata binişi değil. Çift atı da değil. Seslerden anlamıyor musun? Kaliteli bir at bu. Ve gerçek bir binici tarafından sürülüyor. Sana ne olduğunu söyleyeyim Shasta. O ormanın kenarında bir Tarkaan var. Savaş atında değil; bunun için çok hafif bu sesler. Safkan bir kısrağa biniyor derim."

"Her neyse şimdi durdu" dedi Shasta.

"Doğru" dedi Bree. "Peki neden tam biz durduğumuzda o da durdu? Oğlum Shasta, sonunda bizi takip eden biri var."

"Ne yapacağız?" dedi Shasta daha öncekinden alçak bir fısıltıyla. "Bizi görmüş ya da duymuş olabilir mi?"

"Sessiz kaldığımız sürece bu ışıkta göremez" diye cevapladı Bree. "Ama bak! Bir bulut geliyor. O, ayın önüne geçene kadar bekleyeceğim. Sonra becerebildiğimiz kadar sessizce sağa doğru, aşağıya, sahile gideceğiz. En azından kum tepecikleri arasında gizlenebiliriz."

Bulut ayın önüne geçene kadar beklediler. Sonra ilk önce yürür adımlarla, sonra da hafif bir tırısla sahile ulaştılar.

Bulut şimdi ilk gördüklerinden daha büyük ve yoğundu. Bir an sonra ortalık kapkaranlık oldu. Shasta kendi kendine "O kum tepeciklerine yaklaşmış olmalıyız" diyecekti ki karanlığın içinden yükselen korkunç bir sesle ödü koptu. Uzun, hırıltılı, kasvetli ve tam anlamıyla vahşi bir kükremeydi bu. Bree anında geri döndü ve yeniden içerilere doğru var gücüyle dörtnala koşmaya başladı.

"Neydi o?" diye soludu Shasta.

Bree hızını kesmeden ve başını çevirmeden, "Aslanlar!" dedi.

Sonrasında bir süre hep dörtnala koştular. Sığ bir dereden sular sıçratarak geçtiler ve sonunda Bree öbür kıyıda durdu. Shasta, Bree'nin titrediğini ve her yanının ter içinde olduğunu fark etti.

Biraz nefeslendikten sonra, "Bu su, kokumuzu kaybettirebilir" dedi Bree soluyarak. "Artık yürüyebiliriz."

Yürürlerken Bree, "Shasta, kendimden utanıyorum" dedi. "Sıradan, dilsiz bir Calormen atı kadar korkuyorum. Gerçekten. Kendimi konuşan bir at gibi hissetmiyorum. Kılıçlar, mızraklar, oklar bana vız gelir ama o yaratıklara dayanamıyorum. Sanırım biraz tırıs gideceğim."

Ne var ki yaklaşık bir dakika sonra yeniden dörtnala koşmaya başladı. Nedenini sormaya da gerek yok, çünkü yeniden bir kükreme duymuşlardı. Ses bu kez soldan, orman tarafından geliyordu.

"İki tane var" diye inledi Bree.

Aslanların sesini duymaksızın dakikalar boyu dörtnala koştuktan sonra Shasta, "Eyvah! Diğer at yanı başımızda koşturuyor. Sadece bir taş atımı uzakta" dedi.

"Çok iyi" dedi Bree soluk soluğa. "Tarkaan'ın kılıcı vardır, hepimizi korur."

"Fakat Bree!" dedi Shasta. "Yakalanmaktansa, aslanlar tarafından öldürülmeyi yeğlerim. En azından ben böyle düşünüyorum. At hırsızlığından beni asarlar." Aslanlardan Bree'nin korktuğundan daha az korkuyordu çünkü hiç aslan görmemişti; ama Bree görmüştü.

Bree cevap olarak sadece homurdandı ve sağa doğru saptı. Tuhaf ama diğer at da sola doğru sapmış gibi görünüyordu; böylece birkaç saniyede, aralarındaki mesafe epeyce artmıştı. Ne var ki ansızın birbiri ardına; biri sağdan, diğeri soldan gelen iki kükreme sesi daha duyuldu ve atlar yeniden birbirlerine yaklaşmaya başladılar. Anlaşılan, aslanlar da yakındaydı. Her iki taraftaki hayvanın kükremesi dehşet verici bir şekilde yakından geliyordu ve nedense dörtnala koşturan atlara yetişmekte zorlanmıyorlardı. Sonra bulut ayın önünden uzaklaştı. Şaşırtıcı

bir biçimde parlak olan ay ışığı, her şeyi neredeyse gündüzmüş gibi aydınlatıyordu. İki at ve iki binici, sanki bir yarıştaymışçasına burun buruna dörtnala gidiyorlardı. Bree (sonraları), gerçekten de Calormen'de bundan daha güzel bir yarış görülmediğini söyledi.

Artık her şeyin bittiğini düşünen Shasta, aslanların insanı hemen mi öldürdüğünü, yoksa bir kedinin fareyle oynadığı gibi mi oynayacağını ve bunun da ne kadar canını yakacağını merak ediyordu. Bununla beraber (insan bazen en çok korktuğu anda böyle yapar), olan bitenin de farkındaydı. Diğer binicinin zincirlerle örülmüş zırhı içinde (ay, zincirlerin üzerinde parlıyordu) ufak tefek, zayıf biri olduğunu ve mükemmel bir şekilde ata bindiğini gördü. Sakalı yoktu.

Önlerinde dümdüz ve parıldayan bir alan uzanmaktaydı. Shasta daha ne olduğunu anlamaya fırsat kalmadan büyük bir şapırtı oldu ve ağzı tuzlu suyla doldu. Parıldayan yer, denizin uzun bir girintisiydi. Şimdi iki at da yüzüyordu ve su, Shasta'nın dizlerine kadar yükselmişti. Arkalarından öfkeli bir kükreme duyuldu. Shasta ardına baktığında, suyun kenarına çökmüş büyük, kaba tüylü ve korkunç şekilli bir şey gördü. "Öbür aslanı atlatmış olmalıyız" diye düşündü.

Aslan, görüldüğü kadarıyla bu av için ıslanmaya değmeyeceğini düşünüyordu; her neyse, izlemek için hiçbir girişimde bulunmadı. Yan yana giden iki at şimdi ondan uzakta, suyun ortasındaydı ve karşı kıyı açıkça görülebiliyordu. Tarkaan henüz tek sözcük etmemişti. "Fakat konuşacak" diye düşündü Shasta. "Karşı kıyıya çıkar çıkmaz ne diyeceğim? Bir hikâye uydurmam gerekiyor."

Sonra aniden yanı başında iki kişinin sesini duydu:

"O kadar yorgunum ki" diyordu biri. "Kapa çeneni Hwin, aptallık etme" diye cevapladı diğeri.

"Rüya görüyor olmalıyım" diye düşündü Shasta. "Öbür atın konuştuğuna yemin edebilirim."

Biraz sonra atlar artık yüzmüyor, yürüyorlardı. Hemen sonra da kuyruklarından ve gövdelerinden dökülen suyun ve sekiz toynağın altında ezilen çakılların sesleriyle, koyun öte yakasındaki sahile çıktılar. Tarkaan, Shasta'nın şaşkınlığına karşın, soru sormaya hiç niyeti yok gibi görünüyordu. Shasta'ya bakmamıştı bile, atını mahmuzlayıp mahmuzlamamakta kararsız görünüyordu. Ancak Bree, öbür

atın yoluna dikildi ve "Broo-hoo-hah!" diye homurdandı. "Dur orada! Seni duydum, evet duydum. Sen konuşan bir atsın. Aynı benim gibi bir Narnia atı."

Yabancı binici elini kılıcının kabzasına koyarak "Öyle olsa bile bunun seninle ilgisi ne ki?" dedi sertçe. Fakat bu sözcükleri söyleyen ses Shasta'ya şimdiden bir şeyler anlatmıştı.

"Hey! Bu sadece bir kız!" dedi hayretle.

"Ne demek 'Sadece bir kız?' Senin üstüne vazife mi?" dedi yabancı, hiddetle. "Sen de herhalde sadece bir çocuksun; kaba, sıradan, küçük bir çocuk, muhtemelen sahibinin atını çalmış bir köle..."

"Başka bir şey bilmez misin sen?" dedi Shasta.

"O hırsız değil, küçük Tarkheena" dedi Bree. "Ortada bir hırsızlık varsa, en azından benim onu çaldığımı söyleyebilirsin. Bunun benim üstüme vazife olup olmadığına gelince, bu yabancı ülkede kendi ırkımdan bir hanımefendiyle konuşmadan geçip gitmemi beklemiyorsun herhalde. Bunu yapmam çok doğal."

"Keşke dilini tutabilseydin Hwin" dedi kız. "Başımıza açtığın derde bak."

"Ben dertten falan anlamam" dedi Shasta. "İstediğiniz an ayrılabilirsiniz. Sizi alıkoyan yok."

"Hayır, yok" dedi kız.

"Bu insanlar ne kadar da kavgacı yaratıklar" dedi Bree, kısrağa. "Katırlar kadar kötüler. Biraz akıllıca konuşalım. Anladığım kadarıyla, senin hikâyen de benimkine benziyor bayan. Gençken kaçırıldın ve Calormenliler arasında yıllarca köle olarak yaşadın."

"Çok doğru bayım" dedi kısrak hüzünlü bir kişnemeyle.

"Ve şimdi, belki de kaçıyorsun?"

"Ona kendi işine bakmasını söyle Hwin" dedi kız.

"Hayır, söylemeyeceğim, Aravis" dedi kısrak kulaklarını geriye çekerek. "Bu senin olduğu kadar benim de özgürlüğüm. Ve eminim, bunun gibi soylu bir savaş atı bize ihanet etmez. Narnia'ya gidebilmek için kaçmaya çalışıyoruz."

"Aynen bizim gibi kuşkusuz" dedi Bree, "ve siz de bunu hemen tahmin etmişsinizdir. Gecenin karanlığında bir savaş atma binen (ya da binmeye çalışan), yırtık pırtık giysiler içindeki küçük bir çocuğun durumunun bir tür kaçıştan başka bir anlamı yoktur. Eğer söylememe izin verirseniz, geceleyin tek başına ata binen

ve erkek kardeşinin zırhlarını giymiş– herkese kendi işiyle uğraşmasını ve soru sormamasını söyleyen, soylu bir aileden gelen bir Tarkheena... Eh, bu da tuhaf değilse bana kısa bacak desinler."

"Tamam, öyleyse" dedi Aravis. "Doğru bildin. Hwin ve ben kaçıyoruz. Narnia'ya ulaşmaya çalışıyoruz. Ne olmuş yani şimdi?"

"Bu durumda, beraberce gitmemizi engelleyen nedir ki?" dedi Bree. "Yolculukta size sağlayabileceğim koruma ve yardımı kabul edeceğinize inanıyorum, Madam Hwin."

"Benimle konuşacağın yerde niye atımla konuşup duruyorsun?" diye sordu kız.

"Affedersiniz Tarkheena" dedi Bree (kulaklarını hafifçe geriye eğerek), "Calormenliler gibi konuşuyorsun. Oysa Hwin ve ben özgür Narnialılarız. Narnia'ya kaçıyorsan, sanırım sen de özgür bir Narnialı olmak istiyorsun. Bu durumda Hwin senin atın değil artık. Tam tersine, senin onun insanı olduğun söylenebilir."

Kız konuşmak için ağzını açtı fakat durakladı. Böyle bir şeye tanık olmamıştı daha önce.

"Hâlâ" dedi bir an durakladıktan sonra, "hep beraber gitmenin çok yararı olup olmayacağından emin değilim. Fark edilme olasılığımız daha fazla değil mi?"

"Daha az" dedi Bree. Kısrak da "Evet, beraber gidelim" dedi, "çok daha rahat olur. Takip edeceğimiz yoldan bile emin değiliz. Eminim, böyle bir süvari atı, bizim bildiğimizden fazlasını biliyordur."

"Off, aman Bree" dedi Shasta, "bırak kendi yollarına gitsinler. Bizi istemediklerini görmüyor musun?"

"Sizi istiyoruz" dedi Hwin.

"Buraya bak" dedi kız. "Seninle gitmeye bir diyeceğim yok Bay Savaş Atı, ama bu çocuğa gelince... Onun bir casus olmadığını nereden bileceğim?"

"Neden hemen, sana uygun olmadığımı düşündüğünü söylemiyorsun ki?" dedi Shasta.

"Sakin ol Shasta" dedi Bree. "Tarkheena'nın sorusu akla uygun. Ben çocuğa kefil olurum Tarkheena. Bana sadık ve iyi bir arkadaş oldu. Ve o kesinlikle bir Narnialı ya da Archenlandlı."

"Tamam öyleyse. Beraber gidelim." Fakat Shasta'ya hiçbir şey söylememişti ve onu değil, Bree'yi istediği açıktı.

"Harika!" dedi Bree. "Peki, şimdi bizlerle o korkunç hayvanlar arasında bu su olduğuna göre, siz insanların eyerlerimizi çıkarmasına, dinlenmemize ve birbirimizin hikâyelerini dinlemeye ne dersiniz?"

İki çocuk da atlarının koşum takımlarını çıkardılar. Atlar bir süre otladı ve Aravis, eyerinin çantasından oldukça iyi yiyecekler çıkardı. Fakat Shasta somurtarak, hayır teşekkür ederim dedi ve karnının aç olmadığını söyledi. Shasta, katı ve soylu tavırlar olduğunu sandığı tavırlar takınmaya çalıştı, fakat bir balıkçı kulübesi genellikle soylu tavırların öğrenileceği bir yer olmadığından, sonuç çok kötü oldu. Başarılı olamadığının biraz olsun bilincindeydi ve bundan dolayı da somurtkanlaştı ve eskisinden daha fazla sakarlaştı. Bu arada iki at güzelce anlaşıyorlardı. Narnia'daki aynı yerleri hatırlıyorlardı –Kunduz bendinin üstündeki otluk alanlar– ve birbirleriyle ikinci dereceden bir tür kuzen olduklarını öğrenmişlerdi. Bu durum insanlar için her şeyi daha da çekilmez hale getirmişti ki sonunda Bree, "Tarkheena, şimdi bize kendi hikâyeni anlat ve acele de etme; rahatım çok yerinde şimdi" dedi.

Aravis, kıpırdamadan oturup her zamankinden farklı bir ton ve biçimde konuşarak hemen başladı. Çünkü Calormen'de hikâye anlatımı (hikâyeler gerçek olsa da olmasa da) öğretilen bir şeydir, tıpkı İngiliz kız ve oğlanlarına makale yazmasını öğrettikleri gibi... Fark, herkesin hikâyeleri duymak istemesindedir, halbuki ben makaleleri okumak isteyen hiç kimseyi duymadım.

3
Tashbaan Kapılarında

"Adım" dedi kız hemen, "Aravis Tarkheena ve ben Kidrash Tarkaan'ın tek kızıyım. O ki Tanrı Tash'ın soyundan gelen Ardeeb Tisroc'un oğlu Ilsombreh Tisroc ve onun oğlu Kidrash Tarkaan'ın oğlu Rishti Tarkaan'ın oğludur. Babam, Calavar eyaletinin efendisidir ve Tisroc'un –ömrü uzun olsun– huzuruna ayakkabılarıyla çıkma hakkına sahiptir. Annem –Tanrı huzur içinde yatırsın– öldü ve babam başka bir kadınla evlendi. Erkek kardeşlerimden biri uzak batıda isyancılarla savaşırken şehit oldu ve diğeri de henüz çocuk. Sonra nedense babamın karısı, üvey annem, benden nefret ediyordu ve ben babamın evinde yaşadığım sürece, günler onun için çekilmez oluyordu. Bu yüzden babamı, beni Ahoshta Tarkaan ile evlendirmesi için ikna etti. Şimdi, bu Ahoshta, son zamanlarda dalkavukluğu ve dalavereci danışmanlarının yardımıyla Tisroc'un –ömrü uzun olsun– gözüne girdi; birçok şehrin efendisi ve Tarkaan'ı yapıldı. Ahoshta'nın, şimdiki başvezir öldüğünde başvezir seçilme olasılığı çok yüksek olabilir ama o soylu biri değildir. Üstelik altmış yaşında, kambur ve yüzü de maymuna benziyor. Buna karşın babam, karısının ikna etmesiyle Ahoshta'nın gücü ve zenginliğine kapılıp, haberciler göndererek evlenme teklifini iletti. Teklif kabul edildi ve Ahoshta, bu yaz ortasında benimle evleneceğini bildirdi.

"Haberi duyduğumda gözlerim kararda ve kendimi yatağa atıp bütün gün ağladım. Ertesi gün kalkar kalkmaz yüzümü yıkadım ve kısrağım Hwin'i eyerlettim. Kardeşimin Batı savaşlarında kullandığı keskin hançeri de yanıma alarak,

tek başıma yola çıktım. Babamın evi gözden kaybolunca ve ıssız bir ormanda yeşil, açık bir alana geldiğimde, kısrağım Hwin'den indim. Hançeri çıkardım ve kalbime saplamak için uygun bir yer aradım. Göğsümü açtım, ölür ölmez beni kardeşimin yanına göndermeleri için bütün Tanrılara yalvardım. Sonra gözlerimi kapayıp dişlerimi sıktım ve hançeri kalbime sokmaya hazırlandım. Fakat o an kısrağım Hwin, insan gibi konuştu. 'Ey sahibem' dedi, 'asla canınıza kıymayın. Çünkü yaşarsanız şansınız açılabilir. Oysa bütün ölüler birbirine benzer.'"

Bu sırada Hwin "Bu kadar önemli bir şey söyleyebileceğim aklıma gelmezdi" diye mırıldandı.

Hikâyeden adamakıllı hoşlanan Bree ona, "Şşşş, madam şşşşş" dedi. "Hikâyeyi heybetli Calormen âdetlerine göre anlatıyor; Tisroc'un sarayındaki hiçbir masalcı bundan daha iyi anlatamaz. Lütfen devam edin Tarkheena."

"Atımın insanoğlunun dilini konuştuğunu duyunca" diye devam etti Aravis, "'ölüm korkusu aklımı başımdan aldığı için hayal görüyorum galiba' dedim kendi kendime. Ve içim utançla doldu, çünkü soyumuzda hiç kimse ölümden bir sinek ısırması kadar bile korkmaz. Bu nedenle, ikinci kez kendimi öldürmek istedim, fakat Hwin yanıma geldi, başını benimle hançerin arasına koydu ve bunun nedenini mükemmel bir şekilde açıkladı. Sonra da bir ananın kızını azarladığı gibi azarladı beni. O sırada merakım öylesine artmıştı ki kendimi öldürmeyi ve Ahoshta'yı unutup, 'Ey benim kısrağım, insanoğulları gibi konuşmayı nasıl öğrendin?' dedim. İşte o zaman Hwin, hepimizin bildiği şeyleri; Narnia'da konuşan hayvanların olduğunu ve kendinin küçük bir tayken oradan nasıl çalındığını anlattı. Narnia'nın ormanlarından, kalelerinden, nehirlerinden ve büyük gemilerinden söz etti. Sonunda ben 'Tash, Azaroth ve Gecelerin Hanımı Zardeenah adına, Narnia ülkesinde yaşamayı çok arzuluyorum' dedim. 'Ey sahibem' diye cevapladı kısrak, 'Narnia'da olsaydın mutlu olurdun, çünkü o ülkede hiçbir kız kendi arzusunun aksine evlenmeye zorlanmaz.'

"Onunla uzun bir süre konuştuktan sonra umutlanmıştım ve kendimi öldürmediğime sevindim. Dahası, Hwin'le beraber kaçmaya karar verdik ve şöyle bir plan yaptık: Eve döndük ve ben en güzel giysilerimi giyip babamın önünde şarkı söyleyip dans ettim. Onun benim için yaptığı evlilik hazırlıklarından sevinç duyuyormuş gibi davrandım. Aynı zamanda ona dedim ki, 'Ey babacığım ve göz-

lerimin nuru, üç günlüğüne hizmetçilerimden biriyle ormana gidip, âdet olduğu üzere, genç kızların Zardeenah'ın hizmetinden ayrılacakları ve kendilerini evliliğe hazırlayacakları zaman yaptıkları gibi, genç kızların ve Gecelerin Hanımı Zardeenah'a adak adayıp dilek tutmak için iznini ve emirlerini istiyorum.' Ve babam, 'Ey kızım ve gözlerimin nuru, dediğin yapılacak' diye cevapladı.

"Fakat babamın huzurundan ayrılınca hemen onun kölelerinden en yaşlısına, beni bebekken dizlerinde sallayan, beni havadan ve ışıktan daha fazla seven hizmetçisine gittim. Ona sırrımı saklaması için yemin ettirdim ve benim adıma bir mektup yazmasını istedim. Kararımı değiştirmem için yalvardı, ağladı, fakat sonunda 'Duymak, itaat etmektir' dedi ve tüm isteklerimi yerine getirdi. Mektubu mühürleyip koynuma sakladım."

"Peki, mektupta ne yazıyordu?" diye sordu Shasta.

"Sakin ol ufaklık" dedi Bree. "Hikâyeyi kesiyorsun. Zamanı geldiğinde mektuptan bahsedecek bize. Devam et Tarkheena."

"Sonra benimle ormana gelip Zardeenah ayinlerine katılacak olan hizmetçiyi çağırdım. Onu biraz oyaladım, şarap ikram ettim ve sabahleyin beni erkenden uyandırmasını söyledim. Fakat içkisine öyle şeyler karıştırdım ki bütün bir gece ve gündüz uyuyacağını biliyordum. Baba ocağımdaki herkes kendini uykuya teslim edince, kalktım. Odamda sakladığım, kardeşimin anısı olan zırhı kuşandım. Sahip olduğum tüm parayı ve bazı mücevherleri kuşağıma koydum. Yiyecek bir şeyler de aldım ve kısrağı kendi ellerimle eyerleyip, gece yarısından sonra uzaklaştım. Yönümü, babamın gittiğimi düşüneceği gibi ormana doğru değil, kuzeydoğuya, Tashbaan'a doğru ayarladım.

"Babamın, söylediğim sözlere aldanarak, üç gün boyunca beni aramayacağını biliyordum. Ve dördüncü gün biz, Azim Balda şehrine ulaştık. Azim Balda birçok yolun kesiştiği bir yerdedir ve oradan Tisroc'un –ömrü uzun olsun– habercileri, imparatorluğun her yerine hızlı atlarla haber taşırlar. Onlarla haber göndermek büyük Tarkaanların haklarından ve ayrıcalıklarından biridir. Bundan dolayı Azim Balda'daki imparatorluk habercilerinin evine, Baş Haberci'ye gittim: 'Ey Haberci efendi, amcam Ahoshta Tarkaan'ın, Calavar'ın efendisi Kidrash Tarkaan'a bir mektubu var. Şu beş ay lirasını al ve mektubu ona ulaştır' dedim. Haberci, 'Duymak, itaat etmektir' dedi.

"Bu mektup Ahoshta tarafından yazılmış gibi taklit edilmişti ve mesajın anlamı şöyleydi: 'Ahoshta Tarkaan'dan Kidrash Tarkaan'a selamlar ve barış dileğiyle. Merhametsiz ve dayanılmaz Tash adına. Şu bilinsin ki benimle kızınız Aravis Tarkheena arasındaki evlilik anlaşmasını yerine getirmek üzere evinize doğru yol alırken, genç kızların geleneklerine uygun olarak Zardeenah'a adak adama ayinlerini bitirmiş olan bir kızla ormanda karşılaşmam, Tanrıları ve şansımı güldürdü. Güzelliğini ve nezaketini sevdiğim bu kişinin kim olduğunu öğrendiğimde, aşkım alevlendi ve onunla hemen evlenmezsem güneşin kararacağını hissettim. Bu duyguyla, gerekli armağanları hazırlayıp karşılaştığım saatte kızınızla evlendim ve kendi evime döndüm. Şimdi ikimiz de mümkün olduğunca çabuk buraya gelmenizi, yüzünüz ve konuşmalarınızla bizi sevindirmenizi diler, dualar ederiz. Bu arada, büyük miktardaki masraf ve harcamalarım nedeniyle, karımın başlık parasını da gecikmeksizin getirmenizi rica ederim. Siz ve ben kardeşiz. Tamamıyla kızınıza beslediğim büyük aşkın neden olduğu bu ivedi evliliğin sizi kızdırmayacağına eminim. Tanrıların merhameti üzerinizde olsun.'

"Babam böyle bir mektubu aldığında ya Ahoshta'ya haber gönderecek ya da kendisi gidecekti. Bu nedenle mektubu verir vermez hemen Azim Balda'yı terk ettim. Olay ortaya çıkmadan Tashbaan'ın ötesinde olmalıydım. Takip edilmekten korkmuyordum. İşte aslanlar tarafından kovalandığım, tuzlu suda yüzerken sizinle karşılaştığım bu geceye gelene kadarki hikâyemin özeti bu."

"Kıza ne oldu, uyuşturduğun kıza?" diye sordu Shasta.

"Kuşkusuz, geç kalktığı için dayak yemiştir" dedi. Aravis soğukça. "Ama o üvey annemin bir oyuncağı ve casusuydu. Dayak yediyse çok memnun olurum."

"Bence bu doğru değil" dedi Shasta.

"Bunların hiçbirini seni memnun etmek için yapmadım" dedi Aravis.

"Bu hikâyede anlamadığım bir başka şey daha var" dedi Shasta. "Sen yetişkin değilsin. Benden daha büyük olduğuna inanmıyorum. Bu yaşta nasıl evlenebilirsin ki?"

Aravis'in bir şey demesine fırsat kalmadan Bree atıldı: "Shasta, cahillik etme. Büyük Tarkaan ailelerinde kızlar hep bu yaşta evlenir."

Shasta kıpkırmızı oldu (neyse ki hava, diğerlerinin görebileceği kadar aydınlık değildi) ve küçümsendiğini hissetti. Sonra Aravis, Bree'nin hikâyesini sordu. Bree konuşurken Shasta, kötü bir binici olması ve attan düşmeleri üstüne, gerektiğinden çok fazla şey anlatıldığını düşünüyordu. Bree, açıkça bunun çok komik olduğunu düşünüyordu, fakat Aravis gülmüyordu. Bree bitirdiğinde hepsi uykuya daldılar.

Ertesi gün dördü birden; iki at ve iki insan, yolculuklarına beraberce devam ettiler. Shasta, Bree ile yalnızken yolculuğun daha hoş olduğunu düşünüyordu. Çünkü şimdi hemen hemen bütün konuşmalar Bree ile Aravis arasında geçiyordu. Bree, Calormen'de uzun süre hep Tarkaanlar ve onların atları arasında yaşamıştı ve kuşkusuz Aravis'in bildiği birçok kişiyi ve yeri biliyordu. Aravis ona arada bir, "Ama sen Zulindreh'teki savaşa katıldıysan kuzenim Alımash'ı görmüş olmalısın" gibi şeyler söylüyordu ve Bree, "Ah, evet Alımash... O sadece arabacıların yüzbaşısıydı biliyorsun. Ben araba sürenlerle ve araba çeken türden atlarla pek ilgilenmezdim. Onlar gerçek süvari değil. Fakat Alımash değerli bir soyludur. Teebeth'i fethettikten sonra yem torbamı şekerle doldurmuştu" diyordu. Ya da Bree, "Ben o yaz Mezreel'deki göldeydim!" diyordu ve Aravis, "Oh, Mezreel! Bir arkadaşım vardı orada, Lasaraleen Tarkheena adında. Ne harika bir yerdir orası. O bahçeler ve bin bir parfüm vadisi!" diye cevaplıyordu. Shasta neredeyse dışlandığını düşünüyordu. Oysa Bree'nin aklından hiç mi hiç geçmiyordu bu. Aynı şeyler hakkında çok şey bilen insanlar kendilerini konuşmaktan alamazlar ve siz de oradaysanız dışlandığınızı düşünürsünüz ister istemez.

Kısrak Hwin, Bree gibi büyük bir savaş atının yanında epeyce utangaçtı ve

çok az konuşuyordu. Aravis'e gelince, o da elinden geldiğince Shasta'yla konuşmamaya dikkat ediyordu.

Bununla beraber çok kısa bir süre sonra düşünmeleri gereken daha önemli şeyler çıktı. Tashbaan'a yaklaşıyorlardı. Şimdi daha sıklıkla ve daha büyük köylerden geçiyorlardı. Yollar daha kalabalıktı. Artık tüm yolculuklarını hemen hemen geceleyin yapıp, gündüzleri de ellerinden geldiğince iyi saklanıyorlardı. Her molada, Tashbaan'a varınca ne yapacakları üstüne uzun uzun tartışıyorlardı. Bunun üstüne düşünmeyi şu âna kadar ertelemişlerdi, ancak artık buna vakitleri yoktu. Bu tartışmalar sırasında Aravis, Shasta'ya karşı bir nebze de olsa, dostane davranmaya başladı; bir insan plan yaparken, özel bir şey konuştuğu zamankinden daha iyi geçinir insanlarla.

Bree, yapmaları gereken ilk şeyin, şansları kötü gidip de şehri geçerken ayrı düşerlerse, Tashbaan'ın uzak yakasında buluşabilecekleri bir yer ayarlamak olduğunu söylüyordu. En iyi yerin çölün kıyısındaki Antik Kral Mezarları olduğunu belirtti. "Büyük, taştan arı yuvalarına benziyorlar" dedi, "görmemeniz olanaksız. En iyi yanı da, hiçbir Calormenli oraya yaklaşmaz çünkü orasının gulyabanilerin sık sık uğradığı bir yer olduğunu düşünüyorlar ve korkuyorlar." Aravis, yerin gerçekten cinli olup olmadığını sordu. Bree, kendinin özgür bir Narnia atı olduğunu ve bu Calormen hikâyelerine inanmadığını söyledi. Shasta da Calormenli olmadığını ve bu eski cin hikâyelerine metelik vermediğini ekledi, ama bu bütünüyle doğru değildi. Bu sözler Aravis'i epeyce etkilemişti (o an biraz canını da sıkmasına karşın) ve kuşkusuz o da hiçbir cinden korkmadığını söyledi. Tashbaan'ın öbür yakasındaki mezarların buluşma yeri olması kararlaştırıldı. Herkes iyi ilerleme kaydettiklerini düşünüyordu; ta ki Hwin, asıl sorunun Tashbaan'ı geçince nereye gitmeleri gerektiği değil, Tashbaan'ı nasıl geçecekleri olduğunu alçakgönüllülükle işaret edene kadar.

"Bu sorunu yarın çözeriz madam" dedi Bree. "Şimdi yatma zamanı."

Ne var ki çözmek pek kolay değildi. Aravis'in ilk teklifi, Tashbaan'a hiç girmeden, şehrin aşağı yakasındaki nehri yüzerek geçmekti. Fakat Bree bunu kabul etmedi. İki nedeni vardı: Birincisi, nehrin ağzının çok geniş olması nedeniyle Hwin'in, özellikle sırtında bir biniciyle, çok uzun yüzecek olmasıydı. (Bu mesafenin kendisi için de çok uzun olacağını düşünüyordu ancak bunun hakkında pek

konuşmadı.) İkincisi de nehirde çok sayıda gemi olacağı ve gemi güvertesinden iki atın yüzdüğünü gören hemen herkesin kesinlikle meraklanacağıydı.

Shasta nehrin yukarısına, Tashbaan'ın üst yakasına gidip, nehrin dar olduğu yerden geçmeleri gerektiğini düşünüyordu. Ancak Bree, nehrin iki yakasında da kilometrelerce uzanan bahçeler ve zevk evleri olduğunu, içlerinde Tarkaan ve Tarkheenaların yaşadığını, yollarda atlara bindiklerini ve nehirde yüzme partileri verdiklerini açıkladı. Orasının gerçekte, Aravis'i ve hatta kendisini tanıyacak biriyle karşılaşılacak dünyadaki en uygun yer olduğunu söyledi.

"Kılık değiştirmemiz gerekiyor" dedi Shasta.

Hwin, şehri bir kapıdan diğer kapıya doğrudan geçmenin kendisine en güvenli yol gibi göründüğünü, çünkü insanın kalabalıkta daha az fark edileceğini söyledi. Fakat kılık değiştirme fikrini de onayladı. "İki insan da eski giysiler giymeli ve köylü ya da köle gibi görünmeliler. Aravis'in zırhı ve bizim eyerlerimiz bohçalanıp sırtımıza konulmalı ve çocuklar bizi sürüyormuş gibi davranmalılar ki insanlar bizim yük taşıyan atlar olduğumuzu sansınlar."

"Sevgili Hwin!" dedi Aravis küçümseyerek. "Ne kadar kılık değiştirirsen değiştir, kimse Bree'nin bir savaş atından başka bir şey olduğuna inanmaz!"

"Gerçekten öyle galiba" dedi Bree, kulaklarını biraz geriye çekerek ve homurdanarak.

"Çok iyi bir plan olmadığını biliyorum" dedi Hwin. "Fakat tek şansımızın bu olduğunu düşünüyorum. Uzun süredir tımarlanmadık ve eski halimizle hiç ilgimiz yok (eminim, en azından ben öyleyim). Üstümüzü iyice çamura bularsak, sanki yorgun ve tembelmiş gibi, başımız eğik yürürsek ve toynaklarımızı zorlukla kaldırırsak– fark edilmeyebiliriz. Ayrıca kuyruklarımız da kısa kesilmeli; düzgünce değil, biliyorsunuz, gelişigüzel."

"Sevgili madam" dedi Bree, "bu kılıkta Narnia'ya gitmenin ne kadar uygunsuz olacağını hiç düşündünüz mü?"

"Şey" dedi Hwin alçakgönüllülükle (çok anlayışlı bir kısraktı), "önemli olan oraya ulaşabilmek."

Hiçbirinin içine sinmemesine karşın, Hwin'in planı sonunda kabul edildi. Uygulanması zor bir plandı ve biraz da olsa, Shasta'nın hırsızlık, Bree'nin ise "yağmalama" dediği şeyi içeriyordu. O akşam bir çiftlikte birkaç çuval, diğerinde

de bir rulo halat kayboldu! Fakat Aravis'in giymesi için bir köyden edindikleri yıpranmış oğlan çocuğu giysilerinin parası ödenmiş, dürüstçe satın alınmıştı. Akşam karanlığı çökerken Shasta, zafer kazanmış bir edayla, giysilerle birlikte geri dönmüştü. Diğerleri onu, yollarının tam üzerinde uzanan alçak, ormanlık sıradağların eteğindeki ağaçların arasında bekliyorlardı. Herkes çok heyecanlıydı, çünkü önlerindeki son tepenin sırtına ulaştıklarında, aşağıdaki Tashbaan'a bakıyor olacaklardı. "Sağ salim geçmiş olmayı arzulardım" diye mırıldandı Shasta, Hwin'e. "Oh, ben de, ben de" dedi Hwin hararetle.

O gece oduncuların patikasını izleyerek, orman içinden dolanarak sırta tırmandılar. Ormandan çıkıp tepeye ulaştıklarında, aşağılarındaki vadide binlerce ışık gördüler. Shasta'nın büyük bir şehrin nasıl olduğu hakkında hiçbir bilgisi yoktu ve bu da onu korkutmuştu. Akşam yemeklerini yediler ve çocuklar biraz uyudu. Fakat atlar sabahleyin onları çok erken uyandırdılar.

Yıldızlar hâlâ görülebiliyordu. Otlar buz gibi soğuk ve ıslaktı. Sağ taraflarında, denizin üzerinde güneş doğmaya başlamıştı. Aravis birkaç adımda ormana daldı ve yeni, yıpranmış giysileri içinde tuhaf bir görüntüyle, gerçek giysilerini bohçalamış olarak geri geldi. Bohçası, zırhı, kalkanı, kılıcı, atların eyerleri ve geriye kalan takımları çuvallara konuldu. Bree ve Hwin, şimdiden kendilerini becerebildikleri kadar ıslatıp kirletmişlerdi. Geriye sadece kuyruklarının kısaltılması kalmıştı. Bunu yapabilecekleri tek araç Aravis'in kılıcı olduğu için, çuvallardan birini yeniden açmak zorunda kalmışlardı. Oldukça uzun süren bir işti ve atların canını epeyce yakmıştı.

"Yemin ederim ki!" dedi Bree. "Eğer konuşan bir at olmasaydım suratınıza bir güzel çifte atardım! Ben sizin kuyruğumu keseceğinizi sanmıştım, yolacağınızı değil. Kendimi yolunmuş gibi hissediyorum."

Alacakaranlığa ve üşümüş parmaklara karşın sonunda her şey yapılmıştı: Büyük çuvallar atların sırtına bağlanmış, ip yularlar (gemlerin ve dizginlerin yerine bunu takıyorlardı artık) çocukların ellerinde, yolculukları başlamıştı.

"Unutmayın" dedi Bree, "mümkün olduğunca birbirimizden ayrılmayalım. Olmazsa Antik Kral Mezarlarında buluşalım. Oraya önce varan diğerlerini beklesin."

"Ve unutmayın" dedi Shasta. "Ne olursa olsun, siz atlar ne olduğunuzu unutup konuşmaya başlamayın."

4
Shasta Narnialılarla Karşılaşıyor

Shasta önceleri, aşağıdaki vadide, birkaç kubbe ve sivri kulenin içinden yükseldiği buğu denizinden başka hiçbir şey görememişti. Fakat ışık arttıkça ve sis dağıldıkça daha fazlasını görebiliyordu. Geniş bir nehir iki kola ayrılmıştı ve aralarındaki adada dünya harikası Tashbaan şehri bulunmaktaydı. Adanın çevresi yüksek duvarlarla çevrelenmiş, suyun eteklerini dövdüğü, saymaya çalışmaktan kısa sürede vazgeçtiği birçok kuleyle tahkim edilmişti. Duvarların içinde ada, bir tepe gibi yükseliyordu. Tepedeki büyük Tash Tapınağı'na ve Tisroc'un sarayına kadar tüm yamaçlar binalarla kaplıydı; teras üstüne teras, cadde üstüne cadde, zikzak yollar ya da kenarlarında portakal ve limon ağaçlarıyla devasa merdivenler, çatılardaki bahçeler, balkonlar, uzun, kemerli yollar, sütunlu geçitler, burçlar, sivri kuleler ve minareler vardı. Sonunda, güneş denizden doğup da tapınağın gümüş kaplı kubbesinden ışıklar yansıdığında, Shasta'nın gözleri neredeyse kamaşmıştı.

"Devam et Shasta" deyip durdu Bree.

Vadinin her iki yakasındaki nehir kenarlarında öyle bahçeler vardı ki yaklaşıp ağaçların arasından bakan sayısız evin beyaz duvarlarını görene kadar, bir orman gibi görünüyorlardı. Biraz daha yaklaştıklarında Shasta, meyve ve çiçeklerin nefis kokusunu hissetti. On beş dakika sonra bahçelerin arasındaydılar. İki tarafından beyaz duvarların olduğu ve duvarların üzerinden ağaç dallarının sarktığı düzgün bir yolda ağır adımlarla yürüyorlardı.

"Bence" dedi Shasta saygılı bir sesle, "burası harika bir yer."

"Tahmin ederim" dedi Bree. "Fakat keşke öbür tarafa geçmiş olsaydık. Narnia ve kuzeye!" O anda alçak ve titreşen bir ses duyulmaya başladı ve sanki bütün vadi o ses yüzünden sallanıyormuş gibi olana kadar giderek arttı. Müzikli bir sesti, fakat ürküntü verecek kadar güçlü ve heybetliydi.

"Şehrin kapılarının açılması için çalınan borular olmalı" dedi Bree. "Bir dakika sonra orada olacağız. Aravis, şimdi omuzlarını biraz daha düşür, adımlarını ağırlaştır ve bir prenses gibi davranmayı bırak. Bütün yaşamın boyunca tekmelenip tokatlandığını ve sana kötü sözler edildiğini düşünmeye çalış."

"Bana öğüt vereceğine..." dedi Aravis, "başını biraz sarkıtsan, boynunu daha az eğsen ve bir savaş atı gibi davranmasan daha iyi olmaz mı?"

"Şşşşş" dedi Bree. "İşte geldik."

Gelmişlerdi. Nehrin kenarına ulaşmışlardı. Önlerindeki yol, birçok kemeri olan bir köprü boyunca uzanmaktaydı. Su, ilk gün ışıklarıyla dans eder gibi pırıl pırıl kıpırdanıyordu. Bir an için sağ taraflarında, uzakta, nehrin ağzının yakınındaki gemilerin direklerini gördüler. Önlerinde, köprüde, yüklü eşek ya da katırlarıyla ya da sepetlerini başlarının üstünde taşıyan ve çoğu köylü olan birçok başka yolcu vardı. Çocuklar ve atlar kalabalığa karıştılar.

Shasta, yüzündeki tuhaf ifadeyi görünce Aravis'e, "Bir sorun mu var?" diye fısıldadı.

"Oh, senin için her şey çok iyi" diye fısıldadı Aravis sertçe. "Tashbaan'dan sana ne? Oysa ben böyle gizlice değil, önde askerler, arkada kölelerle bir arabaya kurulmuş, diyelim ki Tisroc'un –ömrü uzun olsun– sarayında bir ziyafete gidiyor olmalıydım."

Shasta bunun çok gülünç olduğunu düşündü.

Köprünün öbür ucunda şehrin duvarları yükselmekteydi. Aslında geniş olan ancak çok yüksek olduğu için dar görünen girişteki pirinç kapılar, ardına kadar açıktı. Kapının her iki yanında, mızraklarını yere dayamış yarım düzine asker dikilmekteydi. Aravis, "Kim olduğumu bilselerdi toparlanıp selam dururlardı" diye düşünmekten kendini alamadı. Fakat diğerleri, nasıl geçeceklerini düşünüyor, askerlerin soru sormamaları için dua ediyorlardı. Şansları vardı; sormadılar fakat askerlerden biri bir köylünün sepetinden bir havuç alıp, kaba bir gülüşle Shasta'ya fırlattı:

"Hey! Seyis çocuk!" dedi. "Eğer efendin binek atına yük taşıttığını öğrenirse görürsün gününü." Atlar hakkında biraz bilgisi olan hiç kimsenin, Bree'yi bir süvari atından başka bir şeyle karıştırmayacağını gösteren bu sözler onu çok fena korkuttu.

"Efendimin emri ne yapayım!" dedi Shasta, ama dilini tutsaydı iyi olurdu çünkü asker, "Al bakalım seni gidi küçük pislik. Bu sana özgür insanlarla nasıl konuşman gerektiğini öğretir" deyip yüzüne öyle bir tokat vurdu ki neredeyse yere düşüyordu. Shasta kısa bir süre ağladı, ağır dayaklara alışkındı.

Neyse ki hiçbiri durdurulmadan şehre sızmışlardı. Kapıların ardındaki Tashbaan, daha önce uzaktan gördükleri kadar görkemli gelmemişti onlara. Girdikleri ilk cadde daracıktı ve her iki yanındaki duvarlarda neredeyse hiç pencere yoktu. Şehir, Shasta'nın umduğundan daha kalabalıktı. Kısmen, onlarla beraber gelen (ve pazara giden) köylülerden oluşuyordu bu kalabalık, fakat aynı zamanda sucular, şekerlemeciler, hamallar, askerler, dilenciler, pejmürde çocuklar, tavuklar, başıboş köpekler ve çıplak ayaklı köleler de vardı. Orada olsaydınız asıl fark edeceğiniz şey, yıkanmamış insanların, pis köpeklerin, sarımsak, soğan ve her yere yayılmış çöplerin kokusu olurdu.

Shasta bir rehber gibi davranıyordu, ama gerçekte yolu bilen Bree idi ve burnuyla yavaşça dürterek ona yolu göstermekteydi. Az sonra sola döndüler ve dik bir yokuşa tırmanmaya başladılar. Hava çok temiz ve güzeldi. Her iki yanı ağaçlı olan yol boyunca, yalnızca sağ tarafta evler vardı. Sol tarafta, şehrin aşağısındaki evlerin çatılarına bakıyorlar ve nehrin epeyce yukarısını görebiliyorlardı. Sonra sağa doğru keskin bir dönemeci geçip yukarı tırmanmaya devam ettiler. Zikzaklar çizerek Tashbaan'ın merkezine doğru gidiyorlardı. Çok geçmeden daha

güzel sokaklara geldiler. Tanrıların ve Calormen kahramanlarının –bakıldığında hoş olmaktan daha çok, etkileyici olan– büyük heykelleri parlak kaideler üzerinde yükselmekteydi. Palmiyeler ve sütunlu kemerler, ateş gibi yanan yolları gölgeliyorlardı. Shasta, birçok sarayın kemerli kapısının aralığından, yeşil dalların, soğuk çeşmelerin ve bakımlı bahçelerin görüntüsünü yakalamış, içerisi güzel olmalı, diye düşünmüştü.

Her köşeyi dönüşlerinde Shasta, kalabalıktan kurtulacaklarını umuyordu, ancak bu bir türlü olmuyordu. Kalabalıkta çok yavaş ilerleyebiliyorlardı; bazen de tamamıyla durmak zorunda kalıyorlardı. Arada bir biri yüksek sesle, "Yol açın, yol açın, Tarkaan'a yol açın" ya da "Tarkheena'ya yol açın" ya da "on beşinci vezire", "elçiye yol açın" diye bağırdığı zaman duruyorlardı ve kalabalık, duvarlara doğru sıkışıyordu. Bu sırada Shasta, bazen başlarının üstünden dört, hatta insan azmanı altı kölenin çıplak omuzlarında taşıdığı tahtırevanda tembelce uzanmış, uğruna bütün bu yaygaranın yapıldığı gösterişli efendiyi ya da hanımı görebiliyordu. Çünkü Tashbaan'da sadece bir trafik kuralı vardır; eğer kırbaçla yaralanmak ya da bir mızrağın kör tarafıyla dövülmek istemiyorlarsa, az önemli kişiler daha önemli kişilerin yolundan çekilmek zorundadır. Şehrin tepesine yakın (üzerlerinde sadece Tisroc'un sarayı vardı) görkemli bir caddede, bu duraklamaların en fecisi meydana geldi:

"Yol açın, yol açın, Tisroc'un –ömrü uzun olsun– misafiri Beyaz Barbarların Kralı'na yol açın! Narnialı lordlara yol açın!"

Shasta yoldan çekilmeye ve Bree'yi geri geri götürmeye çalıştı. Fakat hiçbir at, Narnialı konuşan bir at bile, kolay kolay gerileyemez. O an Shasta'nın hemen ardında bulunan kadın, iki eliyle kavradığı sert kenarlı sepeti Shasta'nın omuzlarına doğru iterek "Sen kimi itiyorsun? Gösteririm gününü!" dedi. Sonra, yanındaki bir başkası onu itekledi ve Shasta o anlık kargaşada Bree'nin dizginlerini kaybetti. Daha sonra arkasındaki kalabalık o kadar sıkıştı ki hiç hareket edemedi. Böylece kendisini istemeyerek de olsa ön sırada buldu ve caddeden aşağı gelmekte olan grubun harika bir görüntüsünü yakaladı. O gün içinde gördüğü bütün gruplardan tamamıyla farklıydı bu. Ön tarafta "Yol açın, yol açın" diye bağırarak ilerleyen tellal, yaklaşık yarım düzine adamın bulunduğu gruptaki tek Calormenliydi. Tahtırevanları yoktu, herkes yürüyordu. Ve Shasta ömründe on-

lara benzeyen kimse görmemişti. Bir kere, hepsi de kendisi kadar beyaz tenliydi ve çoğunluğu sarışındı. Calormen erkekleri gibi giyinmemişlerdi. Çoğunun bacakları dizlerine kadar çıplaktı. Tunikleri zarif, parlak ve –orman yeşili, tatlı sarı, mavi gibi– zengin renklerdeydi. Sarık yerine çelik ya da gümüş miğferler giymişlerdi; bazıları mücevher kakmalıydı, birinin de her iki yanında küçük kanatlar vardı. Bellerindeki kılıçlar Calormen palaları gibi eğik değil, uzun ve düzgündü. Birçok Calormenli gibi ciddi ve gizemli olmak yerine, ellerini kollarını serbestçe sallayarak yürüyorlar, gülüp konuşuyorlardı. Bir tanesi ıslık çalıyordu. Dostluk gösteren herkesle dost olmaya hazır olduklarını ve dost görünmeyenlere de zerre kadar değer vermediklerini anlayabiliyordunuz. Shasta, ömründe böyle güzel bir görüntüye tanık olmadığını düşünüyordu.

Ne var ki bundan keyif alacak zamanı bulamadan, bir felaketle karşı karşıya kaldı. Sarı saçlı adamların başkanı aniden Shasta'yı işaret ederek, "İşte, orada! Aradığımız kaçak orada!" diye bağırdı ve onu omuzlarından yakaladı. Bir an sonra Shasta'ya –ağlatacak kadar kötü değil, ama saygınlığının olmadığını bildirecek ağırlıkta– bir tokat attı ve onu sarsarak sözlerini sürdürdü:

"Yazıklar olsun sana! Ayıp ayıp! Senin yüzünden Kraliçe Susan'ın gözleri ağlamaktan kıpkırmızı oldu. Ne! Bütün gece kaçarsın ha! Neredeydin?"

Shasta'nın birazcık şansı olsaydı, Bree'nin altına gizlenip kalabalıkta kaybolmayı denerdi fakat sarı saçlı adamlar, şimdi onu çembere almışlar, sıkıca tutuyorlardı.

Kuşkusuz ilk aklına gelen şey, kendisinin fakir balıkçı Arsheesh'in oğlu olduğunu ve yabancı efendinin onu başka biriyle karıştırdığını söylemekti. Fakat aynı zamanda bu kalabalık yerde yapmak istediği son şey, kim olduğunu ve ne yaptığını açıklamaya çalışmaktı. Bunu yaparsa biraz sonra atını nereden aldığı, Aravis'in kim olduğu sorulacaktı. İşte o zaman, elveda Tashbaan'ı geçme şansı! Bir sonraki dürtüsü, yardım için Bree'ye bakmak oldu. Fakat Bree'nin bütün bu kalabalığa konuşabildiğini göstermeye hiç niyeti yoktu ve olabildiğince aptal görünerek orada dikiliyordu. Aravis'e gelince... Shasta, dikkat çekeceği korkusuyla ona bakmaya cesaret bile edememişti. Daha düşünmeye fırsat bulamadan Narnialıların başkanı söze girdi:

"Küçük lordun bir elinden saygıyla tut Peridan, ben de öbürünü tutacağım.

Hadi gidelim. Küçük kaçağı evde görünce soylu kız kardeşimizin kafası oldukça rahat edecek."

Böylece Tashbaan'ın yarısını bile geçemeden, planları altüst olmuştu. Shasta, diğerlerine elveda deme fırsatı bile bulamadan, kendini yabancılar arasında yürürken ve gelecekte ne olacağını tahmin etmeyi düşünemez halde buldu. Narnia-lı Kral –Shasta, diğerlerinin konuşma biçiminden onun kral olduğunu anlamaya başlamıştı– ona sorular sorup duruyordu. Nerede olduğunu, nasıl kaçtığını, giysilerini ne yaptığını ve çok yaramaz olduğunu bilip bilmediğini sormuştu. Ama Kral "yaramaz" yerine "yaramazlık" diyordu.

Shasta hiç cevap vermiyordu; kendisi için tehlikeli olmayan sözler bulmakta zorlanıyordu.

"Ne! Konuşmayacak mısın?" diye sordu Kral. "Prens, seninle açık konuşacağım. Umarım bu konuşmama kararın, kaçışındaki kararlılık kadar kanına girmemiştir. Kaçışın bir çocukluk hevesi, bir eğlence olarak algılanabilir. Fakat Archenland Kralı'nın oğlu yaptıklarını anlatmalıdır, Calormenli bir köle gibi boynunu bükmemelidir."

Bu durum hiç de hoş değildi. Shasta bu genç kralın çok nazik bir yetişkin olduğunu düşünüyor ve onun üzerinde iyi bir izlenim bırakmak istiyordu.

Yabancılar onu –ellerinden sımsıkı tutarak– dar bir cadde boyunca, alçak merdivenlerden aşağı ve başka merdivenlerden yukarı, beyaz bir duvarla çevrili, her iki yanında uzun, kara selviler bulunan geniş bir giriş kapısına götürdüler. Kemeri geçince Shasta kendini, aynı zamanda bahçe olan bir avluda buldu. Ortadaki mermer havuzun berrak suyu, fıskiyeden düşen sularla sürekli dalgalanıyordu. Düzgün çimlik alanın etrafında portakal ağaçları vardı ve bahçeyi çevreleyen dört beyaz duvar, yediveren gülleriyle kaplıydı. Caddenin gürültüsü, tozu ve kalabalığı, aniden çok uzakta kalmış gibiydi. Hızla bahçeden geçirilip karanlık bir kapıya götürüldü. Tellal dışarıda kalmıştı. Biraz sonra, taş zemini sıcaktan pişmiş ayaklarına çok hoş gelen bir koridora girdiler ve merdivenleri tırmandılar. Shasta, bir an sonra kendini, ardına kadar açılmış pencereleri kuzeye bakan ve bu yüzden hiç güneş girmeyen, büyük ve havadar bir odanın aydınlığında gözlerini kırpıştırırken buldu. Yerde, şimdiye kadar gördüklerinden çok daha güzel, renkli bir halı vardı ve ayakları, sanki derin bir yosunlukta yürürmüş gibi halıya gömül-

mekteydi. Duvarların çevresinde, üzerinde zengin görünümlü yastıkların bulunduğu alçak sedirler vardı. Ve oda kalabalıktı. Shasta, bazıları çok tuhaf insanlar diye düşünürken, odadaki en güzel kadın yerinden kalkıp onu kollarına aldı ve öptü. "Oh Corin, Corin nasıl yaparsın bunu?" dedi. "Annenin ölümünden beri o kadar yakın dosttuk ki eğer ben sensiz eve dönseydim soylu babana ne söylerdim? Neredeyse, çok eskiden beri dost olan Archenland ve Narnia arasında bir savaşa sebep olacaktın. Yaramazlık dostum, bizi böyle kullanman yaramazlık."

"Görülüyor ki" diye düşündü kendi kendine Shasta, "her neresiyse, Archenland prenslerinden biriyle karıştırıyorlar beni. Ve bunlar Narnialılar olmalı. Gerçek Corin nerede acaba?" Fakat bu düşünceler, onun yüksek sesle konuşmasına yardım etmedi.

"Neredeydin Corin?" dedi kadın, elleri hâlâ Shasta'nın omuzlarında.

"Ben... Ben bilmiyorum" diye kekeledi Shasta.

"Görüyorsun Susan" dedi Kral. "Doğru ya da yanlış tek söz bile alamadım ağzından."

"Majesteleri! Kraliçe Susan! Kral Edmund!" dedi biri ve Shasta sesin geldiği yere bakmak üzere döndüğünde şaşkınlıktan neredeyse küçük dilini yutacaktı. Çünkü bu, odaya ilk girdiğinde göz ucuyla gördüğü tuhaf insanlardan biriydi. Boyu Shasta'nınki kadardı, belinden yukarısı insan gibiydi fakat bacakları keçi bacaklarına benziyordu ve kıllıydı. Toynakları ve kuyruğu vardı. Teni epeyce kırmızımsı, kıvırcık saçlı, kısa sivri sakallıydı ve iki küçük boynuzu vardı. Bu bir faundu ve Shasta bugüne kadar böyle bir yaratığı ne görmüş ne de duymuştu. Siz eğer *Aslan, Cadı ve Dolap* diye bir kitap okuduysanız, onun adının Tumnus olduğunu ve Kraliçe Susan'ın kız kardeşi Lucy'nin, Narnia'ya gittiği ilk gün karşılaştığı faunun ta kendisi olduğunu bilmek istersiniz sanırım. Ancak şimdi oldukça yaşlıydı, çünkü Peter, Susan, Edmund ve Lucy yıllardan beri Narnia kralları ve kraliçeleriydiler.

"Majesteleri" diyordu faun, "küçük ekselanslarını biraz güneş çarpmış. Bakın! Bilinci tam açık değil. Nerede olduğunu bilmiyor."

Kuşkusuz bundan sonra herkes onu azarlamayı ve soru sormayı bıraktı; özenle sedire yatırıldı ve başının altına yastıklar konuldu, altın kupalar içinde buzlu şerbetler getirildi ve sessizce uzanması söylendi.

Hayatı boyunca Shasta'nın başına böyle bir şey gelmemişti. Bu kadar rahat bir sedirin üzerinde yatacağını ve bu kadar lezzetli bir şerbet içeceğini hayal bile etmemişti. Hâlâ diğerlerine ne olduğunu, bir yolunu bulup da nasıl kaçacağını ve onlarla mezarlarda nasıl buluşacağını ve gerçek Corin ortaya çıktığında neler olacağını merak ediyordu. Fakat şimdi aceleye gerek yoktu. Rahatı yerindeydi hem birazdan belki de yiyecek iyi bir şeyler gelirdi! Bu arada, o serin ve havadar odadaki insanlar çok ilginçti. Faunla beraber iki cüce –daha önce görmediği türden bir yaratık– ve çok büyük bir kuzgun vardı. Gerisi yetişkin, ama genç insanlardı; kadın-erkek hepsi, birçok Calormenliden daha şirin yüze ve sese sahiptiler. Biraz sonra Shasta, kendini konuşmayla ilgilenirken buldu. "Madam şimdi ne düşünüyorsunuz?" diyordu. Kral, Kraliçe Susan'a (Shasta'yı öpen kadına). "Tam üç haftadır bu şehirdeyiz. Bu kara yüzlü âşığınızla, Prens Rabadash'la evlenip evlenmeyeceğinize dair bir karara vardınız mı kafanızda, yoksa?.."

Kadın başını salladı. "Hayır kardeşim" dedi. "Tashbaan'daki bütün mücevherleri verse bile evlenmem." ("Ne!" diye düşündü Shasta. "Kral ve Kraliçe oldukları halde birbirleriyle evli değiller, birbirleriyle kardeşler.")

"Şunu bil ki kardeşim" dedi Kral, "onunla evlenseydin seni daha az severdim. Ve sana şunu söylemeliyim. Tisroc'un, elçileriyle evlilik teklifini iletmesinin ardından, Narnia'ya ilk kez gelen Prens, Cair Paravel'de misafirimizken ona o kadar içtenlik göstermen beni kuşkulandırıyordu."

"Bu benim budalalığımdı Edmund" dedi Kraliçe Susan, "ve bunun için yalvarırım beni affet. Ne var ki bu prens bizimle birlikte Narnia'dayken, şimdi Tashbaan'da göründüğü gibi değildi, farklıydı. Hepiniz şahidimsiniz ki kardeşimiz Ulu Kral'ın onun için düzenlediği büyük turnuvada olağanüstü başarı göstermişti ve yedi gün boyunca bizimle uysalca, nazikçe arkadaşlık etmişti. Ancak burada, kendi şehrinde, öbür yüzünü gösterdi."

"Ah!" diye gakladı Kuzgun. "Bir atasözü, 'ne olduğuna karar vermeden önce ayıyı mağarasında gör' der."

"Bu çok doğru, Sallowpad" dedi cücelerden biri. "Diğer bir atasözü de, 'gel benimle yaşa, beni tanıyacaksın' der."

"Pekâlâ" dedi Kral. "Şimdi ne olduğunu gördük; yani o çok gururlu, lükse düşkün, kanlı zalim ve kendini beğenmiş bir diktatör."

"Öyleyse, Aslan'ın adına" dedi Susan, "Tashbaan'ı hemen bugün terk edelim."

"Güçlük de işte burada kardeşim" dedi Edmund. "Çünkü şimdi, son iki gündür, hatta daha öncesinden beri kafamda beliren düşünceleri hepinize açıklamalıyım. Peridan, lütfen kapıyı kontrol et, casusluk yapmasınlar. Tamam mı? Şimdi. Evet, şimdi gizlilik içinde yapmalıyız bunu."

Herkes çok ciddi görünmeye başlamıştı. Kraliçe Susan, sıçrayarak kardeşinin yanına koştu. "Oh, Edmund!" diye bağırdı. "Neler oluyor? Yüzün hiç iyi görünmüyor."

5
Prens Corin

"Sevgili kardeşim ve en güzel kalpli bayan" dedi Kral Edmund, "şimdi cesur olmalısın. Çünkü küçümsenecek bir tehlike değil bu."

"Nedir, Edmund?" diye sordu Kraliçe.

"Şu" dedi Edmund. "Tashbaan'ı terk etmemiz kolay olmayacak. Prens seninle evleneceğini umduğu sürece, bizler değerli konuklardık. Fakat Aslan'ın yelesi aşkına, senin düpedüz reddettiğini öğrenir öğrenmez, durumumuz mahkûmlarınkinden daha iyi olmayacak."

Cücelerden biri hafifçe bir ıslık çaldı.

"Sizi uyarmıştım Majesteleri, uyarmıştım" dedi Kuzgun Sallowpad. "Girerken han kapısı, çıkarken iğne yurdusu' demiş sepetteki ıstakoz!"

"Bu sabah Prens'le beraberdim" diye devam etti Edmund. İsteklerinin yerine gelmemesine biraz (fazlası zarar) alınmış. Senin uzun süren ertelemelerinden ve kararsız cevaplarından rahatsızlık duyuyor. Bu sabah senin aklındakini öğrenmek için çok ısrar etti. Ben, kadınların hayalleri üstüne hafif ve sıradan şakalarla bu sorusunu –aynı zamanda onun umutlarını azaltmak amacıyla– savuşturdum ve aşkının soğukça karşılanabileceğini ima ettim. Öfkesi ve tehlikeli tavırları arttı. Hâlâ nezaket gösterisinin maskesi altında olmasına karşın, konuştuğu her sözcükte bir tür tehdit vardı."

"Evet" dedi Tumnus, "Ben de dün akşam Başvezir'le yemek yerken her şey aynen böyleydi. Bana Tashbaan'ı sevip sevmediğimi sordu. Ve ben (her taşından

nefret ettiğimi elbette söyleyemezdim ama yalan da söyleyemeyeceğim için) yaz ortası yaklaştıkça kalbimin Narnia'nın serin ormanlarını ve ıslak yamaçlarını çektiğini söyledim. Onaylamadığı anlamına gelen bir gülümsemeyle dedi ki: 'Seni yeniden orada dans etmekten alıkoyacak hiçbir şey yok küçük keçi ayaklı; karşılık olarak Prensimize bir gelin bıraktığınız sürece.'"

"Beni zorla karısı mı yapacağını söylemek istiyorsun?" diye hayretle bağırdı Susan.

"Ben de bundan korkuyorum Susan" dedi Edmund. "Karısı, hatta daha da kötüsü; kölesi..."

"Fakat bunu nasıl yapabilir? Tisroc, kardeşimiz Ulu Kral'ın böyle bir hakarete katlanacağını mı düşünüyor?"

"Sör" dedi Peridan, Kral'a. "O kadar akılsız olamazlar. Narnia'da kılıçların ve okların olmadığını mı düşünüyorlar?"

"Ne yazık ki" dedi Edmund, "Tisroc'un Narnia'dan çok az korktuğunu tahmin ediyorum. Biz küçük bir ülkeyiz. Büyük imparatorluğa komşu olan küçük ülkeler, her zaman büyük imparatorluğun yöneticisinden nefret etmişlerdir. Çünkü o, onları silip süpürmek ister. Kardeşim, Tisroc, Prens'in senin âşığın olarak Cair Paravel'e gelmesine izin verdiği ilk günden bu yana bence bir bahane arıyordu. Büyük bir olasılıkla Narnia ve Archenland'ı bir lokmada yutmak istiyor."

"Bırak denesin" dedi ikinci cüce. "Denizde en az onun kadar güçlüyüz. Eğer karadan saldırırsa, çölü geçmek zorunda."

"Doğru dostum" dedi Edmund. "Fakat çöl, savunma için güvenli mi? Sallowpad ne diyor?"

"Bu çölü iyi bilirim" dedi Kuzgun. "Çünkü gençliğimde üzerinde uçmadığım yer kalmadı." (Burada Shasta'nın kulaklarını kabarttığına emin olabilirsiniz.) Eğer Tisroc büyük vaha yolunu izlerse, Archenland'a büyük bir ordu götüremeyeceği kesin. Bir günlük yürüyüş sonunda vahaya ulaşmaları mümkün olmasına karşın, oradaki su kaynakları bütün o askerlerin ve hayvanlarının susuzluğunu gidermeye yetmez. Ancak bir başka yol daha var."

Shasta daha dikkatli dinliyordu şimdi.

"Bu yolu izlemek isteyen biri" dedi Kuzgun, "Antik Kral Mezarlarından yola çıkmalı ve Pire Dağı'nın ikiz tepelerini tam karşısına alıp kuzeybatıya doğru git-

meli. Ve böylece bir gün ya da biraz daha fazla bir süre yol aldıktan sonra, taşlık bir vadinin girişine ulaşılır. Bu vadi öylesine dardır ki insan iki yüz metre yakınına bin kez gelse, hâlâ vadinin orada olduğunu anlamayabilir. Bu vadinin tabanına baktığınızda ne ot ne su ne de yararlı bir şey görebilirsiniz. Fakat aşağıya doğru devam edilirse bir nehre ulaşılır ve nehrin kıyısını izleyerek ta Archenland'a kadar gidilebilir."

"Calormenliler bu batı yolunu biliyorlar mı?" diye sordu Kraliçe.

"Dostlar, dostlar" dedi Edmund, "bu konuşmaların yararı ne? Eğer savaş çıkarsa Calormen'in mi yoksa Narnia'nın mı kazanacağını sormuyoruz. Kraliçe'nin onurunu korumak ve kendimizi bu uğursuz şehirden canlı olarak çıkarmak istiyoruz. Çünkü kardeşim Ulu Kral Peter, Tisroc'u defalarca yenmiş olmasına karşın, bu kez o bizi kurtarma fırsatı yakalamadan çok önce gırtlaklarımız kesilmiş ve onurlu Kraliçemiz, Prens'in karısı ya da büyük bir olasılıkla, kölesi olmuş olur."

"Silahlarımız var, Kralım" dedi birinci cüce. "Ve bu ev savunmaya oldukça elverişli."

"Ona kalırsa," dedi Kral, "kapıda canlarımızı pahalıya satacağımızdan hiç şüphem yok. Kraliçe'ye ölülerimizin üzerine basmadan ulaşamazlar. Ancak doğruyu söylemek gerekirse, bizler sadece kapandaki fareler gibiyiz."

"Çok doğru" diye gakladı Kuzgun. "Evlerdeki böylesi direnişlerden iyi hikâyeler çıkar ama herhangi bir sonuç çıkmaz. Birkaç defa geri püskürtüldükten sonra, düşman her zaman evi ateşe verir."

"Bütün bunlar benim yüzümden" dedi Susan gözyaşlarına boğularak. "Ah, keşke Cair Paravel'i hiç terk etmeseydim. Son mutlu günümüz, Calormen'den o elçiler gelmeden önceki gündü. Köstebekler bizim için meyve ağaçları dikiyorlardı... oh... oh." Ve yüzünü ellerine gömerek hıçkırmaya başladı.

"Cesaret, Su, cesaret" dedi Edmund. "Hatırlar mısın... Ne o? Bir derdin mi var Tumnus Efendi?" O sırada faun, başına hâkim olamıyormuş gibi elleriyle iki boynuzunu tutmuş, içinde bir sızı varmışçasına ileri geri debeleniyordu.

"Konuşma benimle, konuşma benimle" dedi Tumnus. "Düşünüyorum. Düşünüyorum da ondan zorla nefes alabiliyorum. Bekle, bekle, bekle."

Bir an için şaşkınlığın verdiği bir sessizlik oldu, sonra faun başını kaldırdı,

derin bir nefes aldı, alnındaki terleri sildi ve:

"Tek zorluk, görülmeden ve durdurulmadan –biraz da erzakla– gemimize binebilmek..." dedi.

"Evet" dedi cüce kuru bir sesle. "Dilencinin ata binmedeki tek zorluğunun, bir atının olmaması gibi."

"Bekle, bekle" dedi Bay Tumnus sabırsızca. "Gerekli olan tek şey gemiye ulaşmak. Oraya eşya götürmek için bir bahane bulmalıyız."

"Evet" dedi Kral Edmund şüpheyle.

"Öyleyse" dedi faun, "Prens, bizim kalyonumuz *Splendor Hyaline*'ın güvertesinde verilecek büyük bir ziyafete davet edilirse ne olur? Davetiye, Prens'e umut vermeli, ancak Kraliçe'nin onurunu zedelemeyecek bir biçimde zarifçe yazılmalı."

"Bu çok iyi bir fikir, Sör" diye gakladı Kuzgun.

"Ve sonra" diye devam etti Tumnus heyecanla, "herkes, dostlarımız için hazırlık yapmak üzere gün boyunca gemiye gidip gelmemizi normal karşılayacak. Bazılarımız pazara gitsin. Sanki ziyafet veriyormuşuz gibi, cebimizdeki her kuruşu meyvecilerde, şekerlemecilerde, şarapçılarda harcasın. Ayrıca sihirbazlar, hokkabazlar, dansöz kızlar ve flütçülerin yarın gece gemiye gelmesini emredelim."

"Anladım, anladım" dedi Kral Edmund, ellerini ovuşturarak.

"Sonra" dedi Tumnus, "bu gece hepimiz gemide oluruz. Ve karanlık basar basmaz..."

"Çek kürekleri, bas yelkenleri!" dedi Kral.

"Denize!" diye bağırdı Tumnus, havaya sıçrayıp dans etmeye başlayarak.

"Ve rotamızı kuzeye çevririz" dedi birinci cüce.

"Eve dönüyoruz! Narnia ve kuzey için hurra!" dedi diğeri.

"Böylelikle Prens ertesi sabah uyanınca kuşların yuvadan uçtuğunu görecek!" dedi Peridan, ellerini çırparak.

"Oh Tumnus Efendi, sevgili Tumnus Efendi" dedi Kraliçe, onun ellerini tutup beraberce dans ederek salınırken. "Hepimizi kurtardın."

"Prens bizi takip edecektir" dedi Shasta'nın adını bilmediği bir başka lord.

"En az korktuğum şey bu" dedi Edmund. "Nehirdeki bütün gemileri gördüm. Orada ne bir yelkenli savaş gemisi ne de hızlı kadırgaları var. Keşke bizi ta-

kip etse! Çünkü *Splendor Hyaline* –eğer bizi yakalarsa– arkamızdan gönderilecek her tekneyi batırabilir."

"Sör" dedi Kuzgun. "Yedi gündür karar vermeye çalışmamıza karşın faunun-kinden daha iyi bir plan yapamadık. Ve şimdi bizim, kuşların dediği gibi, yumurtlamadan önce yuvamızı yapmamız gerekiyor. Bu da demek oluyor ki, yiyeceklerimizi alıp hemen işimize bakalım."

Bundan sonra herkes ayağa kalktı, kapılar açıldı, lordlar ve yaratıklar, Kral ve Kraliçe'nin ilk önce dışarı çıkması için kenarda dikildiler. Shasta ne yapması gerektiğini merak ediyordu ama Bay Tumnus, "Yatın orada Majesteleri, az sonra zatınıza bir ziyafet sunacağım. Gemiye binmek için herkes hazır olana kadar hareket etmenize gerek yok" dedi. Shasta başını yeniden yastığa koydu, biraz sonra odada yalnızdı.

"Bu çok kötü" diye düşündü Shasta. Narnialılara bütün gerçeği anlatıp yardım etmelerini istemek aklına gelmemişti. Arsheesh gibi cimri ve zor bir adam tarafından büyütüldüğü için, yetişkinlere mümkün olduğunca hiçbir şey söylememe gibi kötü bir alışkanlığı vardı; yapmayı istediği şeyi ya engelleyeceklerini ya da bozacaklarını düşünüyordu. Kral, Narnialı ve konuşan hayvanlar oldukları için iki ata dostça davransa bile, Calormenli olduğu için Aravis'ten nefret edebilir; onu köle olarak satabilir ya da babasına geri gönderebilirdi. Kendisine gelince, "En azından şimdilik ona Prens Corin olmadığımı söyleyemem" diye düşünüyordu. "Bütün planlarını öğrendim. Kendilerinden biri olmadığımı öğrenirlerse beni bu evden sağ çıkarmazlar. Onları Tisroc'a ihbar edeceğimden kor-

karlar. Beni öldürürler. Bu arada gerçek Corin ortaya çıkarsa, her şey berbat olur ve beni kesinlikle öldürürler!"

Görüyorsunuz ki Shasta'nın, soylu ve özgür doğmuş insanların nasıl davranacağı hakkında hiçbir bilgisi yoktu; "Ne yapacağım? Ne yapacağım?" deyip durdu kendi kendine. "Ne... Eyvah, keçi kılıklı ufak yaratık yine geliyor."

faun, ellerinde neredeyse kendisi kadar büyük bir tepsiyle, dans eder gibi, koşar adımlarla içeri girdi. Tepsiyi Shasta'nın sedirinin yanındaki kakmalı bir masaya koydu ve keçi ayaklarıyla yerdeki halının üzerine bağdaş kurup oturdu.

"Şimdi Prensçik" dedi. "İyice karnını doyur. Bu senin Tashbaan'daki son yemeğin."

Calormen geleneklerine göre yapılmış enfes bir yemekti. Sizi bilemem ama Shasta sevmişti. Tepside ıstakoz, salata, mantarlı ve bÂdemli çulluk dolması, tavuk ciğeri, pirinç, kuşüzümü ve fıstıkla yapılmış zengin karışımlı bir yemek ve buz gibi karpuz, siyah üzüm, dut şerbeti gibi her türlü yiyecek-içecek; küçük bir sürahide de sarı renkli, bir tür beyaz şarap vardı.

Shasta yemeğini yerken, güneş çarpması nedeniyle onun bilincinin tam açık olmadığını düşünen sevimli küçük faun, hep birlikte eve döndüklerinde geçirecekleri güzel günlerden söz etti. Onun cana yakın ihtiyar babası Archenland Kralı Lune'un yaşadığı geçidin yamaçlarında bulunan küçük kalesi üstüne konuşmasını sürdürdü. "Ve unutma ki" dedi Bay Tumnus, "doğum gününde ilk kez bir savaş atına ve bir zırha sahip olacaksın; bunun için söz verildi sana. İşte o zaman majesteleri at üstünde mızrakla saldırıp kavga etmeyi öğrenecek. Ve birkaç yıl sonra, her şey yolunda giderse Kral Peter, seni Cair Paravel'de şövalye yapacağına dair soylu babana söz verdi. Bu arada, Narnia ve Archenland arasında

dağların boğazlarından geçilerek birçok ziyaretler yapılacak. Kuşkusuz yaz festivali için gelip, bir hafta boyunca benimle kalacağına dair verdiğin sözü hatırlıyorsundur. Ormanın derinliklerinde ateşler yakılacak ve faunlarla su perileri bütün gece dans edecekler. Kim bilir?.. Aslan'ı da görürüz belki!"

Yemek bittiğinde faun, Shasta'ya olduğu yerde sakince kalmasını söyledi. "Ve azıcık da uyursan zararı olmaz" diye ekledi. "Gemiye binmeden çok önce uyandırırım seni. Sonra, eve! Narnia ve kuzeye!"

Shasta, yemeğinden ve Tumnus'un ona tüm anlattıklarından öyle hoşlanmıştı ki yalnız kaldığında düşünceleri değişmeye başladı. Şimdi, gemiyle Narnia'ya götürülmeyi, gerçek Prens Corin'in iş işten geçene kadar ortaya çıkmamasını umuyordu. Korkarım, gerçek Corin Tashbaan'da bırakılırsa, başına gelebilecekleri hiç düşünmüyordu. Mezarlarda bekleyen Aravis ve Bree'yi merak etmiyor değildi, fakat "Elimden ne gelir ki?" diyordu kendi kendine, "Nasıl olsa, Aravis benimle seyahat edemeyecek kadar soylu olduğunu düşünüyor, öyleyse yalnız başına gitsin." Aynı zamanda çölde bin bir güçlükle yol almaktansa, Narnia'ya deniz yoluyla gitmenin daha güzel olacağını düşünmekten kendini alamıyordu.

Shasta, bütün bunları düşündüğünde, eğer erkenden kalkıp uzun bir yürüyüş yapsaydınız ve heyecanlı bir günün sonunda iyi bir yemek yiyip, bir arının vızıldayarak ardına kadar açık pencereden içeriye girdiği serin bir odada sedirde uzanıyor olsaydınız, benim sizden de yapmanızı bekleyeceğim şeyi yaptı; uykuya daldı.

Şiddetli bir şangırtıyla uyandı. Sedirden sıçrayarak etrafına bakındı. Odanın görüntüsünden –gölgeler ve ışıklar değişmişti– saatlerce uyumuş olması gerektiğini hemen anladı. Şangırtının nereden geldiğini de gördü: Pencerenin denizliğinde duran pahalı bir porselen vazo, paramparça kırılmış halde yerdeydi. Uyku mahmurluğuyla, dışarıdan pencerenin pervazına yapışmış iki eli gördü. Ellerin kavrayışı gittikçe güçlendi (eklemleri bembeyaz olmuştu) ve sonra bir baş ve bir çift omuz göründü. Bir an sonra pencerede, bir ayağı içeride bir ayağı dışarıda,

ata binermiş gibi oturan, Shasta'nın yaşında bir çocuk belirdi.

Shasta, kendi yüzünü aynada hiç görmemişti. Görmüş olsaydı bile diğer çocuğun (sıradan bir günde) aynen kendisine benzediğini düşünmeyebilirdi. Gerçi o haliyle bu çocuk da kimseye benzemiyordu çünkü belki de hiç görmediğiniz morlukta gözleri vardı ve bir dişi eksikti. Ayrıca giysileri (ilk giydiğinde muhteşem olmalıydılar) yırtık ve kirliydi, yüzünde çamur ve kan izleri vardı.

"Sen kimsin?" dedi çocuk fısıltıyla.

"Sen Prens Corin misin?" dedi Shasta.

"Elbette" dedi diğeri. "Ama sen kimsin?"

"Kimse değilim, yani özel biri değilim demek istiyorum" dedi Shasta. "Kral Edmund, beni caddede yakaladı ve seninle karıştırdı. Sanırım birbirimize benziyoruz. Senin içeriye girdiğin yoldan dışarı çıkabilir miyim?"

"Evet, iyi tırmanabiliyorsan" dedi Corin. "Fakat neden acele ediyorsun ki? Birbirimizle karıştırılmaktan biraz eğlence payı çıkarabiliriz bence."

"Hayır, hayır" dedi Shasta. "Hemen yer değiştirmeliyiz. Bay Tumnus geri gelir de ikimizi burada bulursa kötü olur. Kendimi senin yerine koymak zorunda kaldım. Ve siz bu gece –gizlice– gidiyorsunuz. Bunca zamandır neredeydin?"

"Yoldaki bir çocuk, Kraliçe Susan hakkında kötü bir şaka yaptı" dedi Prens Corin, "ben de onu yumrukladım. Ağlayarak bir eve koştu ve büyük kardeşi çıktı. Büyük kardeşini de dövdüm. Sonra nöbetçi denilen ve mızrakları olan üç yetişkin adamla karşılaşana kadar beni takip ettiler. Nöbetçilerle kavga ettim ve beni dövdüler. Artık hava kararıyordu. Sonra nöbetçiler beni hapse atmak için beraberlerinde götürdüler. O zaman onlara, bir tas şarap isteyip istemediklerini sordum. İçerlerse pek fark etmeyeceğini söylediler. Sonra onları bir şaraphaneye götürdüm, biraz şarap aldım ve oturduk. Sızana kadar içtiler. Oradan uzaklaşmanın tam zamanı olduğunu düşünüyordum; sessizce dışarı çıktım ve –bütün bu dertleri başıma saran– o çocuğu hâlâ dışarıda beklerken buldum. Yeniden dövdüm onu. Bundan sonra bir evin yağmurluğundan çatısına tırmandım ve bu sabah hava ağarana kadar sessizce saklandım. O zamandan beri buraya geri dönmeye çabalıyordum. İçecek bir şeyler var mı?"

"Hayır, ben içtim hepsini" dedi Shasta. "Şimdi bana nasıl geldiğini göster. Kaybedecek bir dakikamız bile yok. Sedire uzanıp uyuyormuş gibi davransan

iyi... ama unuttum... ama bu, bütün o morluklarla yani bu mor gözle işe yaramaz. Ben uzaklaştığımda onlara doğruyu söylesen iyi olur."

"Onlara ne diyeceğimi sanıyorsun ki?" diye sordu Prens Corin kızgın bir bakışla. "Ayrıca, sen kimsin?"

"Zaman yok" dedi Shasta, çileden çıkmış bir fısıltıyla. "Ben bir Narnialı olduğuma inanıyorum; en azından kuzeyden bir yerden... Ne var ki hayatım boyunca Calormen'de yaşadım. Bree adlı konuşan bir atla çölü geçerek kaçacağız. Şimdi çabuk! Nasıl uzaklaşacağım?"

"Bak" dedi Corin. "Bu pencereden verandanın çatısına atla. Fakat sessizce yapmalısın bunu; ayaklarının ucuyla, yoksa biri seni duyabilir. Sonra sola doğru git ve eğer iyi tırmanabilen biriysen şu duvarın üzerine çıkabilirsin. Dışarıdaki çöp yığınının üzerine atla ve merhaba sokak!"

Şimdiden eşikte oturmakta olan Shasta, "Teşekkürler" dedi. İki çocuk birbirlerinin yüzüne baktılar ve o anda dost olduklarını anladılar.

"Güle güle" dedi Corin. "Ve bol şanslar. Umarım sağ salim kaçarsın."

"Hoşça kal" dedi Shasta. "Epey macera yaşamışsın bence."

"Seninkiyle kıyaslanamaz" dedi Prens. "Şimdi yavaşça atla" diye ekledi Shasta hazırlanırken. "Umarım Archenland'da karşılaşırız. Babam Kral Lune'a git ve benim arkadaşım olduğunu söyle. Dikkat et! Biri geliyor galiba."

6
Shasta Mezarlar Arasında

Shasta çatı boyunca ayaklarının ucunda sekerek sessizce ilerledi. Çıplak ayakları sıcağı hissediyordu. Öbür taraftaki duvara tırmanması sadece birkaç saniyesini aldı, köşeye ulaştığında kendini dar ve pis kokulu bir sokağa bakarken buldu. Duvarın dışında Corin'in de söylediği gibi bir çöp yığını vardı. Atlamadan önce, nerede olduğunu anlamak amacıyla hızla etrafa göz gezdirdi. Anlaşılan, Tashbaan'ın üzerinde bulunduğu ada, tepenin öbür yanındaydı. Önündeki her yer aşağı, kulelere ve şehrin kuzey duvarlarının burçlarına doğru uzanıyordu. Daha ötede nehir ve nehrin de ötesinde bahçelerle kaplı küçük bir yamaç vardı. Yamacın ötesindeyse, daha önce benzerini hiç görmediği bir şey vardı; durgun bir deniz gibi düzgün, kilometrelerce uzanan, büyük, sarıya çalan gri bir şey. Onun öte yakasında yumru yumru ama kenarları çentikli, kocaman, bazılarının tepesi beyaz, mavi şeyler vardı. "Çöl! Dağlar!" diye düşündü Shasta.

Çöp yığınına atladı ve dar sokakta olabildiğince hızlı, yokuş aşağı koşmaya başladı. Biraz sonra, daha çok insanın bulunduğu genişçe bir caddeye çıktı. Kimse yalınayak koşmakta olan bu pejmürde kılıklı çocuğa bakmaya tenezzül etmiyordu. Yine de huzursuz ve endişeliydi, ta ki bir köşeyi dönüp de şehir kapılarını önünde görene kadar... Burada biraz sıkıştırılıp iteklendi çünkü birçok insan dışarı çıkıyordu. Kapının ötesindeki köprüde kalabalık oldukça yavaşlamıştı, kalabalıktan ziyade bir kuyruğa benziyordu. Tashbaan'ın gürültüsü, sıcağı ve kokusundan sonra her iki tarafta akan berrak sularla, orada hava tertemizdi.

Shasta, köprünün öbür ucuna eriştiğinde kalabalığın azaldığını gördü. Herkes nehir boyunca ya sağa ya da sola gidiyordu. O, pek fazla kullanılmadığı anlaşılan bahçeler arasındaki bir yoldan dosdoğru yukarıya yürüdü. Bazı yerlerde yapayalnız kaldı ve bir müddet sonra yamacın tepesine geldi. Orada dikilerek baktı. Sanki dünyanın sonuna gelmiş gibiydi, çünkü birkaç metre ötede otlar bitiyor ve kumlar başlıyordu; deniz kıyısındaki gibi sonsuz, düzgün kumlar... Ancak biraz daha kabacaydı, çünkü ıslaklık yoktu. Şimdi dağlar daha uzakta, hayal meyal görünüyordu.

Neyse ki sol tarafta beş dakikalık yürüyüş mesafesinde, tam Bree'nin tarif ettiği gibi, arı yuvalarına benzeyen büyük ama dar, harabe halinde taş kütleleri vardı. Mezarlar bunlar olmalıydı. Güneş arkalarından batmakta olduğu için kapkara ve korkunç görünüyorlardı.

Batıya doğru döndü ve mezarlara doğru yavaşça koşmaya başladı. Batmakta olan güneş yüzüne vuruyor, görmekte güçlük çekiyordu. Buna karşın, arkadaşlarını görebilme umuduyla dikkatle bakmaktan kendini alamıyordu. 'Her neyse" diye düşündü, 'kuşkusuz en uzaktaki mezarın öbür yanında olmalılar, şehirden herhangi birinin görebileceği bu yanda değil.'

Alçak kemerli kapıları kopkoyu karanlığa açılan, yaklaşık on iki tane mezar vardı. Belli bir düzene göre yerleştirilmedikleri için, her mezarın her tarafına baktığından emin oluncaya kadar, tek tek hepsinin çevresinde yürümek epeyce zamanını aldı. Shasta, bunu yapmak zorunda kalmıştı. Ancak görünürde kimse yoktu!

Orada, çölün kıyısında her yer çok sessizdi ve artık güneş de batmıştı. Aniden arkasından bir yerden korkunç bir ses duydu. Shasta'nın yüreği ağzına geldi ve bağırmamak için dilini ısırmak zorunda kaldı. Az sonra sesin ne olduğunu anladı: Tashbaan'da kapıların kapanması için çalınan borulardı. "Küçük, aptal bir ödlek gibi korkma" dedi kendi kendine. "Bu sabah duyduğun sesle aynı ses bu." Fakat sabahleyin seni dostlarınla beraber içeriye alan bir sesle, akşamüstü yalnız başına dışarıda bırakan bir ses arasında fark vardır. Ve şimdi kapılar kapalı olduğu için, o akşam diğerlerinin kendisiyle buluşma şansı olmadığını biliyordu. "Ya bu gece Tashbaan'da kilitli kaldılar ya da bensiz yollarına devam ettiler. Tam Aravis'e yakışan bir davranış. Fakat Bree yapmaz bunu. Ah, yapmaz, değil mi?" diye düşündü Shasta.

Aravis hakkındaki düşüncelerinde Shasta bir kez daha yanılıyordu. Aravis gururluydu, çok katı olabilirdi ama güvenilir biriydi ve sevse de sevmese de arkadaşlarını asla terk etmezdi.

Şimdi Shasta, geceyi burada geçirmek zorunda olduğunu bildiği için (her dakika ortalık daha da kararıyordu), etrafın görüntüsünden tedirgin olmaya başlamıştı. Büyük, sessiz taş yığınlarında insanı rahatsız eden bir şey vardı. Uzun süredir cinleri düşünmekten kaçınmaya çalışıyordu fakat daha fazla dayanamadı.

"Ah! Ah! İmdat!" diye bağırdı aniden, çünkü o anda bir şeyin bacağına dokunduğunu hissetmişti. Bir şey arkadan gelip dokunduğunda, bağırdığı için kimse suçlanamaz sanırım, özellikle böyle bir yer ve böyle bir zamanda. Hele o kişi önceden de korkmuşsa... Her neyse, Shasta çok korkmuş, kaçmak istemişti. Antik dönemin krallarının gömüldüğü bir yerin etrafında, sizi takip eden ve dönüp bakmaya cesaret edemediğiniz bir şey tarafından kovalanmaktan daha kötü ne olabilir? Shasta bunun yerine, gerçekten yapılabilecek en akıllıca şeyi yaptı. Arkasına baktı ve neredeyse ağzına gelen yüreği ferahladı. Ona dokunan şey sadece bir kediydi.

Shasta, onun iri ve vakur bir kedi olduğunu fark etti. Ama ışık o kadar kötüydü ki onu tamamıyla göremedi. Mezarlar arasında yıllarca yalnız yaşamış gibi görünüyordu. Gözleri, sanki bir sır sakladığını düşündürüyordu insana.

"Pisi pisi" dedi Shasta. "Sanırım sen konuşan bir kedi değilsin."

Kedi ona öncesinden daha dikkatlice baktı. Sonra uzaklaşmaya başladı ve tabii ki Shasta onu takip etti. Mezarların arasından çölün bulunduğu tarafa doğru

yürüdüler. Orada kedi, kuyruğu ayaklarına sarmalanmış olarak, yüzü çöle, Narnia'ya ve kuzeye doğru dönük, sanki düşmanının gelmesini bekliyormuş gibi sessizce, dimdik oturdu. Shasta, arkası kediye ve yüzü mezarlara dönük olarak onun yanına uzandı; çünkü insan tedirginse yüzünün tehlikeye dönük ve arkasında sıcak, sağlam bir şeyin olması kadar iyi bir şey yoktur. Kumlar size pek rahat gelmeyebilirdi ama Shasta bunun farkına bile varmadı; haftalardır yerde uyuyordu. Yatar yatmaz uyuyakaldı. Rüyasında bile Bree, Aravis ve Hwin'e ne olduğunu merak ediyordu.

Daha önce hiç duymadığı bir sesle aniden uyandı. "Belki sadece bir kâbustu" dedi kendi kendine. Aynı anda kedinin arkasında olmadığını fark etti ve gitmemiş olmasını diledi. Fakat gözlerini bile açmadan, tıpkı sizin ya da benim, yorganın altında hareketsizce yatmamız gibi sessizce yatmaya devam etti, çünkü oturup mezarların etrafına ve ıssızlığa bakarsa daha fazla korkacağını hissetmişti. Sonra yine arkasından, çölden, acı ve insanın içine işleyen bir ses geldi. Kuşkusuz o zaman gözlerini açıp oturmak zorunda kaldı.

Ay pırıl pırıl parlıyordu. Düşündüğünden daha yakında ve daha büyük olan mezarlar ay ışığında gri renge bürünmüşlerdi. Sanki yüzlerini ve başlarını da örten gri cüppeler giymiş dev insanlar gibi görünüyorlardı. Bütün bunlar, yabancı bir yerde geceyi yalnız geçiren birinin yanı başında görmeyi arzu ettiği şeyler değildi. Ses aksi yönden, yani çölden gelmişti. Shasta, sırtını mezarlara dönmek (bunu pek sevmedi) ve düzgün kumlara bakmak zorunda kalmıştı. Vahşi çığlık yeniden çınladı.

'Umarım yine aslanlar değildir' diye düşündü Shasta. Aravis ve Hwin'e rastladıkları gece duyduğu aslan kükremelerine benzemiyordu bu sesler. Aslında duyduğu çakalların sesiydi ne var ki Shasta bunu bilmiyordu. Bilseydi bile bir çakalla karşılaşmayı pek istemezdi.

Çığlıklar tekrar tekrar yankılandı. 'Her neyseler, sayıları birden fazla ve yaklaşıyorlar' diye düşündü Shasta.

O anda mantıklı bir çocuk gibi davransaydı, sanırım mezarların arasından geçip vahşi hayvanların gelme olasılığı az olan, etrafında evlerin bulunduğu nehre doğru yürürdü. Ne var ki, orada da cinler vardı (ya da o öyle düşünüyordu). Mezarları geçip geri gitmek, mezarların o karanlık kapılarının önünden geçmek

demekti ve kim bilir neler çıkardı oralardan? Aptalca olabilirdi ama Shasta, vahşi hayvanlara karşı riske atılmayı yeğleyeceğini hissetmişti. Sonra çığlıklar artarak yaklaştıkça, fikrini değiştirmeye başladı.

Bulunduğu yerle çöl arasında kocaman bir hayvanın aniden sıçradığını gördüğünde, geriye doğru kaçmak üzereydi. Ay arkasında olduğu için hayvan kapkara görünüyordu. O an Shasta, dört ayak ve karmakarışık tüylü bir kafadan başka bir şey göremedi. Hayvan, Shasta'nın farkına varmamış gibi görünüyordu; aniden durdu, başını çöle doğru çevirdi, mezarlarda yankılanan ve Shasta'nın ayağının altındaki kumları sarsan bir kükreme koyuverdi. Diğer yaratıkların çığlıkları ansızın kesildi. Shasta, hızla koşarak uzaklaşan ayak sesleri duyduğunu sandı. Sonra heybetli hayvan, Shasta'yı incelemek üzere ona döndü.

"Bir aslan, eminim bir aslan" diye düşündü Shasta. "İşim bitik. Çok canımı yakar mı acaba? Keşke her şey bitmiş olsaydı. İnsanlar öldükten sonra bir şey oluyor mu acaba? O-o-o! İşte geliyor!" Gözlerini kapattı, dişlerini sıktı.

Ancak pençeler ve dişler yerine, sadece ayaklarının dibinde bir sıcaklık hissetti. Gözlerini açtığında "Hey, düşündüğüm kadar büyük değilmiş!" dedi, "Tahmin ettiğimin yarısı kadar büyüklükte. Hayır, dörtte biri kadar bile değil. Tuhaf. Ama bir kedi bu! Bir at kadar büyük olduğunu hayal etmiş olmalıyım."

Hayal etmiş olsun ya da olmasın, gerçekten de şimdi ayağının dibinde yatan ve büyük, yeşil gözlerini kırpmadan ona bakan kedi, biraz önce gördüğü kediden başkası değildi. "Oh, pisi pisi" dedi Shasta nefes nefese. "Seni yeniden gördüğüm için öyle mutluyum ki. Çok kötü rüyalar görüyordum." Sonra hemen, gecenin başlangıcında olduğu gibi, yeniden kediyle sırt sırta uzandı. Kedinin sıcaklığını bütün vücudunda hissetti.

Shasta, kendi kendine mi, yoksa kediyle mi konuştuğu tam belli olmayan bir şekilde "Yaşadığım sürece bir daha asla kedilere kötü davranmayacağım" dedi. "Bir kere kötülük etmiştim, biliyor musun? Karnı aç, uyuz bir sokak kedisini taşlamıştım. Hey! Yapma!" Tam o anda kedi dönmüş ve onu tırmalamıştı. "Böyle şey istemem" dedi Shasta. "Sanki ne söylediğimi anlıyormuşsun gibi." Sonra uykuya daldı.

Ertesi sabah uyandığında kedi gitmişti. Güneş şimdiden yükselmişti ve kumlar sıcaktı. Çok susamış olan Shasta oturdu ve gözlerini ovuşturdu. Çöl, insanı

kör edecek derecede bembeyazdı. Ardındaki şehirden sesler bir mırıltı gibi duyulmasına karşın, bulunduğu yerde her şey sakindi. Hafifçe sola, batıya baktığında çölün ötesindeki dağları görebiliyordu; hatları öylesine keskin ve net görünüyordu ki, sanki bir taş atımı uzaklıktaydılar. Shasta, zirvesine yakın bir yerde çatallanıp ikiz tepe oluşturan mavi yükseltiye özellikle dikkat etmişti. Burası Pire Dağı olmalıydı. "Kuzgunun söylediğine bakılırsa gideceğimiz yön bu olmalı" diye düşündü. "Diğerleri geldiğinde vakit kaybetmemek için yönümüzü belirlemeliyim." Böylece, ayağıyla dosdoğru Pire Dağı'nı gösteren derin ve düzgün bir yarık açtı.

Şimdi önündeki yegâne iş, yiyecek ve içecek bir şeyler bulmaktı. Shasta yavaşça mezarların arasından –şimdi o kadar sıradan görünüyorlardı ki, onlardan neden korktuğunu merak ediyordu– aşağıya, nehrin yanındaki ekili tarlalara doğru koştu. Şehrin kapıları belli saatlerde açıldığı için, sabahın ilk kalabalığı içeriye girmişti. Çevrede görünen birkaç insan vardı, ama sayıları fazla değildi. Biraz ganimet toplamakta (Bree'nin dediği gibi) hiç zorluk çekmedi. Bir bahçe duvarına tırmanmayı gerektirmişti bu, ama sonuçta üç portakal, bir kavun, birkaç incir ve bir nar olmuştu. Bundan sonra köprüye çok yaklaşmadan nehir kıyısına indi ve susuzluğunu giderdi. Su o kadar güzeldi ki, terli ve kirli giysilerini çıkarıp suya daldı. Shasta'nın tüm yaşamı deniz kıyısında geçtiği için, kuşkusuz yürümeyi öğrenir öğrenmez, yüzmeyi de öğrenmişti. Sudan çıktığında, çimlerde uzanıp suyun öte yanında bütün ihtişamı, şaşaası ve azametiyle yükselen Tashbaan'ı seyretti. Fakat bu ona, oranın tehlikelerini de hatırlattı. Aniden, kendisi yüzerken diğerlerinin mezarlara ulaşmış olabileceğini düşündü ("Ya bensiz gittiler ya da hâlâ oradalar"). Korkuyla giyindi ve geldiği yöne doğru öyle bir hızla koştu ki mezarlara geldiğinde sanki hiç yüzmemiş gibi ter içinde kalmış ve susamıştı.

Yalnız başınıza bir şey beklediğiniz günlerde olduğu gibi, bu gün de ona sanki yüz saat uzunluğundaymış gibi göründü. Kuşkusuz düşünmesi gereken pek çok şey vardı, fakat yalnız başına oturup düşünmek oldukça yavaşlatır zamanı. Uzunca bir süre Narnialıları düşündü; özellikle de Corin'i. Sedirde yatıp bütün gizli planlarını dinleyen çocuğun, gerçekte Corin olmadığını anladıkları zaman neler olduğunu merak ediyordu. Tüm o nazik insanların, kendisini bir hain olarak göreceğini düşünmek hiç de hoş değildi.

Ne var ki güneş ağır ağır yükselerek göğe tırmanıp yeniden ağır ağır batıda alçalmaya başladığı âna kadar ortalıkta kimse görünmeyince, endişelenmeye başladı. Kuşkusuz şimdi, mezarlarda birbirlerini beklemeyi kararlaştırdıklarında ne kadar süreyle beklemeleri gerektiği konusunda kimsenin bir şey söylemediği aklına gelmişti. Yaşamının geri kalan kısmında orada bekleyemezdi ki! Biraz sonra hava kararacaktı ve yine dün gece gibi bir gece geçirecekti. Aklından bir düzine değişik plan geçti. Hepsi de kötüydü ama sonunda o, en kötü planda karar kıldı! Karanlık basıncaya kadar bekleyip nehre geri gitmeye ve taşıyabileceği kadar kavun çalıp o sabah kumda çizdiği çizgiye güvenerek, Pire Dağına doğru yalnız başına yola çıkmaya karar verdi. Bu, çılgınca bir fikirdi ve eğer çöl yolculukları üstüne sizin okuduğunuz kadar kitap okumuş olsaydı, bunu hayal bile etmezdi.

Güneş batmadan önce bir şey oldu. Kafasını kaldırıp iki atın kendisine doğru geldiğini gördüğünde, Shasta mezarlardan birinin gölgesinde oturuyordu. O anda yüreği hopladı çünkü onları Bree ve Hwin olarak algılamıştı. Fakat biraz sonra düş kırıklığına uğradı. Aravis'ten eser yoktu. Atlar tuhaf bir adamın yönetimindeydiler; soylu bir ailenin sevilen bir kölesi gibi, oldukça güzel giyinmiş silahlı bir adamdı bu. Bree ve Hwin artık yük atlarına benzemiyorlardı, fakat eyerlenmiş ve dizginlenmişlerdi. Bütün bunlar ne anlama geliyordu? 'Bu bir tuzak' diye düşündü Shasta. 'Birisi Aravis'i yakaladı, belki ona işkence ettiler ve o herkesi ele verdi. Sevinçle koşarak ortaya çıkmamı ve Bree'yle konuşmamı istiyorlar. Ve o zaman da beni yakalayacaklar! Ama bunu yapmazsam, öbürleriyle tek buluşma şansımı da harcamış olacağım. Keşke ne olduğunu bilseydim.' Arada bir bakarak, göstereceği en tehlikesiz davranışın ne olduğunu düşünerek mezarın arkasında gizlendi.

7
Aravis Tashbaan'da

Gerçekte olanlar şöyleydi: Aravis, Shasta'nın Narnialılar tarafından apar topar götürüldüğünü görünce, kendini akıllıca hiçbir şey söylemeyen iki atla baş başa buldu, ama bir an bile soğukkanlılığını kaybetmedi. Bree'nin dizginlerini kavradı ve iki atı da tutarak kıpırdamadan dikildi; kalbi bir çekiç gibi kuvvetli çarpmasına karşın bunu belli etmemeye çalıştı. Narnialı lordlar geçer geçmez, yeniden harekete geçmeyi denedi. Fakat bir adım bile atmadan bir başka tellalın ("kahrolsun bu insanlar" diye düşündü) "Yol açın, yol açın, yol açın, Tarkheena Lasaraleen'e yol açın" diye bağırdığı duyuldu. Tellalın hemen ardından dört silahlı köle ve dört hamalın taşıdığı, ipek perdeleri titreşen, gümüş zilleri çıngırdayan ve bütün caddeyi çiçek ve parfüm kokularına boğan bir tahtırevan göründü. Tahtırevanın arkasından zarif giysiler içinde kadın köleler, sonra birkaç uşak, çığırtkanlar, ulaklar ve çeşitli hizmetkârlar geliyordu. Aravis, işte o zaman ilk hatasını yaptı.

Lasaraleen'i –sanki okula beraber gitmişler gibi– oldukça iyi tanırdı. Sık sık aynı evlerde beraber kalmışlar, aynı davetlere katılmışlardı. Lasaraleen, gerçekten önemli bir kişiydi. Şimdi evlenmişti. Aravis onu görebilmek için bakmaktan kendini alamadı.

Bu bir talihsizlikti. İki kız göz göze geldiler ve Lasaraleen, tahtırevanda doğrulup avazı çıktığı kadar bağırdı.

"Aravis! Ne işin var burada Allah aşkına? Baban..."

Kaybedecek bir an bile yoktu. Bir saniye bile geçmeden Aravis atları bıraktı, tahtırevanın kenarına yapıştı, kendini Lasaraleen'in yanına çekerek öfkeyle onun kulağına fısıldadı:

"Kapa çeneni! Duydun mu? Kapa çeneni! Beni gizlemelisin. Adamlarına söyle..."

"Fakat sevgili..." diye başladı Lasaraleen yine aynı yüksek sesle. (İnsanların ona bakmasına biraz olsun aldırmıyordu; aslında bundan hoşlanıyordu.)

"Dediğimi yap yoksa seninle bir daha asla konuşmam" diye fısıldadı Aravis hiddetle. "Lütfen, lütfen çabuk ol, Las. Bu son derece önemli. Adamlarına o iki atı beraberlerinde getirmelerini söyle. Tahtırevanın bütün perdelerini kapat ve beni bulamayacakları bir yere git. Hadi, acele et."

"Tamam tatlım" dedi Lasaraleen tembelce sesiyle. "Hey ikiniz... Tarkheena'nın atlarını getirin." (Kölelere söylenmişti bunlar.) "Şimdi doğru eve. Böyle bir günde perdelerin kapanmasını gerçekten istiyor muyuz sevgili dostum? Demek istiyorum ki..."

Fakat Aravis, kendisini ve Lasaraleen'i, gösterişli ve oldukça boğucu türden parfümlü çadıra hapsedecek şekilde perdeleri şimdiden kapatmıştı.

"Görülmemem gerekiyor" dedi. "Babam burada olduğumu bilmiyor. Kaçıyorum."

"Sevgili dostum ne kadar da heyecanlı" dedi Lasaraleen. "Hikâyeni duymak için can atıyorum. Tatlım, giysimin üzerine oturuyorsun. Zahmet olmazsa... Böyle daha iyi. Yeni bir giysi. Beğendin mi? Şeyden aldım..."

"Of Las, ciddi ol" dedi Aravis. "Babam nerede?"

"Bilmiyor muydun?" dedi Lasaraleen. "Burada elbette. Şehre dün geldi ve her yerde seni soruyor. İkimizin burada beraber olduğunu ve onun bunu bilmediğini düşünmek! Bu duyduğum en gülünç şey." Ve kıkırdamaya başladı. Aravis'in hatırladığına göre, Lasaraleen hep kıkır kıkır gülerdi.

"Hiç de gülünç değil" dedi Aravis. "Bu, son derece ciddi. Beni nerede saklayabilirsin?"

"Hiç de zor değil sevgili dostum" dedi Lasaraleen. "Seni eve götüreceğim. Kocam uzaklarda ve seni kimse görmez. Öfff! Perdeler kapalıyken hiç eğlenceli değil. İnsanları görmek istiyorum. Böyle perdeler kapalı bir şekilde gideceksek, insanın yeni giysi giymesinin hiçbir anlamı yok ki."

"Bana öyle bağırdığında, umarım kimse seni işitmemiştir" dedi Aravis.

"Hayır, elbette hayır sevgili dostum" dedi Lasaraleen dalgınca. "Henüz bana giysim hakkında ne düşündüğünü söylemedin."

"Bir şey daha var" dedi Aravis. "Adamlarına, o atlara çok iyi bakmalarını söylemelisin. Sırrımın bir kısmı bu. Onlar Narnialı Konuşan Atlar."

"Yok canım!" dedi Lasaraleen. "Ne ilginç! Ha, tatlım, Narnialı barbar Kraliçe'yi gördün mü? Şimdilik Tashbaan'da kalıyor. Prens Rabadash'ın ona delicesine âşık olduğunu söylüyorlar. Son iki haftadır muhteşem davetler, av partileri ve bunun gibi şeyler düzenlendi. Bence o, anlatıldığı kadar güzel değil. Ama Narnia erkeklerinin bazıları çok hoş. Evvelki gün nehirde bir davete gitmiştim ve giydiğim giysi..."

"Adamlarının, evinde dilenci bir yumurcak gibi giyinmiş bir ziyaretçi olduğunu herkese söylemesini nasıl önleyeceğiz? Kolayca babamın kulağına gidebilir."

"Telaşlanmana hiç gerek yok tatlım" dedi Lasaraleen. "Kısa sürede sana uygun bir giysi buluruz. İşte geldik!"

Hamallar durmuştu ve tahtırevanı yere indiriyorlardı. Perdeler açıldığında Aravis, kendini birkaç dakika önce Shasta'nın götürüldüğü, şehrin bir başka bölümündeki yere çok benzeyen bir avlu-bahçede buldu. Lasaraleen hemen içeriye girecekti, fakat Aravis telaşlı bir fısıltıyla ona, kölelerin, ev sahibesinin tuhaf ziyaretçisi hakkında kimseye bir şey anlatmamaları için bir şeyler söylemesini hatırlattı.

"Özür dilerim tatlım, aklımdan çıkıvermiş" dedi Lasaraleen. "Hey, sizler! Ve sen de kapıcı. Bugün kimse evden dışarı çıkmayacak. Ve bu genç bayan hakkında konuşurken yakalanan kişi önce öldüresiye dövülecek, sonra altı hafta boyunca sadece ekmek ve su verilecek, sonra da diri diri yakılacak. O kadar."

Lasaraleen, Aravis'in hikâyesini öğrenmek için can attığını söylemişti. Ancak dinlemek istediğine dair hiçbir belirti göstermiyordu. Aslında o, iyi bir dinleyici değildi. Konuşmayı severdi. Aravis'in uzun ve lüks bir banyo (Calormen banyoları meşhurdu) yapmasında ısrar etmiş, sonrasında ona en zarif giysileri giydirmeden önce hiçbir şeyi anlatmasına izin vermemişti. Giysileri seçmek için yaptığı yaygara, Aravis'i neredeyse delirtmişti. Lasaraleen'in hep böyle olduğunu, giyimle, davetlerle ve dedikoduyla ilgilendiğini hatırlamıştı. Aravis ise her zaman ok ve yay, atlar, köpekler ve yüzmeyle daha çok ilgilenmişti. Tahmin edersiniz ki her ikisi de birbirlerinin gülünç olduğunu düşünüyordu. Fakat yemekten sonra (genellikle krema, jöle, meyve vb. soğuk şeylerdi) beraberce (Lasaraleen'in sürekli sağa sola tırmanan şımarık maymunu olmasa, Aravis'in daha çok hoşlanacağı) güzel sütunlu bir odada oturduklarında Lasaraleen ona, neden evden kaçtığını sordu.

Aravis hikâyesini anlatmayı bitirdiğinde Lasaraleen, "Ama tatlım, neden Ahoshta Tarkaan'la evlenmiyorsun? Herkes onun için deli oluyor. Kocam onun, Calormen'in en büyük adamlarından biri haline gelmeye başladığını söylüyor. Yaşlı Axartha öldüğü için, şimdi başvezir yapıldı. Bilmiyor muydun?"

"Fark etmez. Onu görmeye bile dayanamıyorum" dedi Aravis.

"Fakat tatlım bir düşün! Üç saray ve bunlardan biri Ilkeen Gölü'ndeki o güzel saray. Dizi dizi incilerden söz ediyorlar. Eşek sütü banyoları... Ve benimle o kadar sık görüşebilirsin ki."

"Beni ilgilendirmiyor, incileri ve sarayları onun olsun" dedi Aravis.

"Sen her zaman tuhaf bir kızdın Aravis" dedi Lasaraleen. "Daha ne istiyorsun ki?"

Yine de sonunda Aravis, arkadaşını samimi olduğuna inandırdı, hatta planlarını bile anlattı. Artık, iki atı kuzey kapısından dışarı çıkarıp mezarlara götürmek zor olmayacaktı. Kimse, bir savaş atıyla, bir hanımın binecek atını nehre götüren, iyi giysiler giymiş bir uşağı durdurup sorgulamazdı. Ayrıca Lasaraleen'in görevlendireceği birçok uşağı vardı. Aravis'in ne yapacağına karar vermek o kadar kolay değildi. Tahtırevanda perdeleri kapatarak gidebileceğini ileri sürdü. Fakat Lasaraleen, tahtırevanların sadece şehirde kullanıldığını ve kapıdan dışarı çıkan bir tahtırevanın kesinlikle dikkat çekeceğini söyledi.

Uzun süre konuştuktan sonra –epeyce uzun bir süreydi çünkü Aravis arkadaşının dikkatini toplamakta zorlanıyordu– Lasaraleen sonunda ellerini çırptı ve "Oh, bir fikrim var" dedi. "Kapıları kullanmadan şehirden çıkmanın bir yolu var. Tisroc'un bahçesi (ömrü uzun olsun) nehrin kıyısına kadar iner ve orada küçük bir su kapısı vardır. Kuşkusuz sadece saray halkı için, ama bilirsin ki sevgili dostum" (burada biraz kıkırdadı) "biz de saraylı sayılırız. Bana geldiğin için şanslısın derim. Sevgili Tisroc (ömrü uzun olsun) o kadar naziktir ki. Hemen her gün saraya çağrılırız ve sanki ikinci evimiz gibidir. Sevgili prens ve prenseslerin hepsini severim. Hele Prens Rabadash'a gerçekten taparım. Saray kadınlarının herhangi birini geceleyin ya da günün herhangi bir saatinde ziyaret edebilirim. Karanlık bastıktan sonra seninle içeri sızıp, neden seni su kapısından dışarı çıkarmayayım ki? Dışarıda her zaman kayık ve benzeri şeyler bağlıdır. Ayrıca yakalansak bile..."

"Her şeyi yitirmiş oluruz" dedi Aravis.

"Ah tatlım, o kadar heyecanlanma" dedi Lasaraleen. "Diyecektim ki yakalansak bile herkes bunun benim delice şakalarımdan biri olduğunu sanır. Böyle şakalarla oldukça meşhur oldum. Yalnız evvelki gün... dinle tatlım, bu müthiş gülünç..."

"Ben her şeyi kaybederim, demek istedim" dedi Aravis sertçe.

"Oh... ah... evet ne demek istediğini anlıyorum. Eee, daha iyi bir planın var mı?"

Aravis bunu düşünmemişti. "Hayır. Bu riski almak zorundayız. Ne zaman harekete geçeceğiz?" diye cevapladı.

"Oh, bu gece olmaz" dedi Lasaraleen. "Hayır, bu gece olmaz. Bu gece büyük bir ziyafet var (o nedenle birkaç dakika sonra saçımı yapmaya başlamalıyım) ve

her yer ışıklarla pırıl pırıl olacak. Öyle kalabalık olacak ki! Yarın gece harekete geçebiliriz."

Bu, Aravis için kötü bir haberdi ama elden ne gelirdi ki. Öğleden sonra vakit geçmek bilmemişti. Lasaraleen ziyafete gitmek üzere dışarı çıktığında biraz olsun rahatlamıştı, çünkü Aravis onun kıkırdamasından, skandallar, nişanlar, davetler, düğünler ve giysilerden söz etmesinden çok sıkılmıştı. Erkenden yatağa girdi ve bu çok hoşuna gitti; yeniden yastık ve çarşaflarda uyumak o kadar güzeldi ki.

Ne var ki ertesi gün de geçmek bilmedi. Lasaraleen, tüm planı yeniden gözden geçirmek istedi. Bu arada Aravis'e, Narnia'da kötü ruhların ve büyücülerin yaşadığını, sürekli kar ve buzla kaplı bir ülke olduğunu ve oraya gitmeyi düşündüğü için deli olduğunu tekrarlayıp durdu. "Ve de köylü bir çocukla!" diye ekledi Lasaraleen. "Düşün bir kere tatlım. Hoş değil." Aravis de bunu epeyce düşünmüştü, fakat Lasaraleen'in gülünçlüğünden öylesine bıkmıştı ki ilk kez, Shasta ile yolculuk etmenin, Tashbaan'daki soyluların yaşantısından daha eğlenceli olduğunu düşünmeye başlamıştı. "Narnia'ya ulaştığımızda, benim önemli biri değil, sadece onun gibi biri olacağımı unutuyorsun. Her neyse, söz verdim" diye cevaplamakla yetindi.

"Ayrıca" dedi Lasaraleen ağlamaklı bir halde, "sağduyulu olsaydın Başvezir'in karısı olabilirdin!"

Aravis, atlarla özel olarak konuşmak üzere uzaklaştı. Onlara, "Günbatımından az önce, bir uşakla mezarlara gitmeniz gerekiyor" dedi. "Artık o çuvallar olmayacak sırtınızda. Yeniden eyerlenip dizginleneceksiniz. Hwin, senin eyer çantalarında yiyecekler; Bree, senin sırtında da su dolu bir tulum olacak. Adama, her ikinizin de köprünün öteki ucunda uzun uzun su içmenize izin vermesi için emir verildi."

"Ve sonra Narnia ve kuzeye!" diye fısıldadı Bree. "Fakat ya Shasta mezarlarda değilse?"

"Elbette bekleyeceğiz" dedi Aravis. "Umarım rahatınız yerindedir."

"Hayatımda bundan daha iyi bir ahır görmedim" dedi Bree. "Fakat şu senin arkadaşın kıkırdak Tarkheena'nın kocası, baş uşağa en iyi yulafı alması için para veriyorsa eğer, baş uşağın onu aldattığını söyleyebilirim."

Aravis ve Lasaraleen sütunlu odada akşam yemeklerini yediler.

Yaklaşık iki saat sonra harekete geçmeye hazırdılar. Aravis, soylu bir evin değerli bir kölesine benzeyecek şekilde giyinmiş, yüzünü de peçeyle örtmüştü. Soru sorulursa Lasaraleen, Aravis'in bir köle olduğunu ve onu prenseslerden birine hediye olarak götürdüğünü söyleyecekti; böyle anlaşmışlardı.

İki kız yaya olarak yola çıktı. Birkaç dakikada saray kapısına geldiler. Burada kuşkusuz nöbetçi askerler vardı, fakat komutan, Lasaraleen'i oldukça iyi tanıyordu ve adamlarına komut vererek, onu selamladı. Hemen siyah mermer koridora geçtiler. Çok sayıda saray mensubu, köleler ve başkaları, ortalıkta hâlâ dolanıyordu, fakat bu sadece onların daha az göze çarpmasına yaradı. Sütunlu koridoru ve oradan da heykeller koridorunu kat edip taht odasının büyük dövme bakır kapılarını geçerek, sütunlu yoldan aşağı ilerlediler. Fenerlerin solgun ışığında görebildikleri kadarıyla her şey, açıklamaya gerek kalmayacak şekilde muhteşemdi.

Az sonra, aşağıya doğru uzanan teraslanmış bir bahçeye çıkıp öte yakasındaki eski saraya ulaştılar. Hava şimdi epeyce kararmıştı. Sonra kendilerini, belli aralıklarla duvarlardaki kaidelere takılmış meşalelerin aydınlattığı labirent gibi koridorda buldular. Lasareleen yolun ikiye ayrıldığı bir yerde durdu.

"Devam et, devam et" diye fısıldadı Aravis. Kalbi müthiş bir şekilde çarpıyordu. Hâlâ herhangi bir köşede babasıyla karşılaşabileceğini düşünüyordu.

"Düşünüyorum..." dedi Lasaraleen. "Hangi yönü izleyeceğimizden tam olarak emin değilim. Sanırım sola. Evet, eminim sola gitmemiz gerekiyor. Ne kadar eğlenceli bu!"

Sola döndüler ve kendilerini çok az aydınlatılmış bir geçitte buldular. Biraz sonra aşağıya inen merdivenlerin üzerindeydiler.

"Her şey yolunda" dedi Lasaraleen. "Eminim doğru yoldayız şimdi. Bu merdivenleri hatırlıyorum." Fakat o anda ileride hareket eden bir ışık göründü. Bir an sonra da uzaktaki bir köşenin ardından geri geri yürüyen ve uzun mumlar taşıyan iki adamın karanlık şekilleri belirdi. Kuşkusuz insanlar sadece soyluların önünde geri geri yürürler. Aravis, Lasaraleen'in kolunu kavradığını hissetti; kolunu kavrayan kişinin gerçekten çok korktuğunu belli eden, neredeyse bir kerpeten gibi ani bir kavrayıştı bu. Aravis, gerçekten dost iseler Lasaraleen'in Tisroc'tan korkmasını tuhaf buldu ama düşünecek zamanları yoktu. Lasaraleen onu, parmaklarının ucunda yürüyerek, duvarlar boyunca el yordamı ile çılgınca merdivenlerin tepesine doğru sürüklüyordu.

"İşte bir kapı" diye fısıldadı. "Çabuk."

İçeriye girip kapıyı yavaşça kapattıklarında, kendilerini zifiri karanlıkta buldular. Aravis, Lasaraleen'in çok korktuğunu, nefes alıp verişinden anlayabiliyordu.

"Tash korusun bizi!" diye fısıldadı Lasaraleen. "Buraya girerse ne yaparız? Gizlenebilir miyiz?"

Ayaklarının altında yumuşak bir halı vardı. El yordamıyla odanın içine doğru ilerlediler ve bir sedire çarptılar.

"Arkasına saklanalım" diye mırıldandı Lasaraleen. "Oh, keşke gelmeseydik."

Sedirle perdelerin arasında yeteri kadar yer vardı. İki kız çömeldiler. Lasaraleen en iyi yeri seçmeyi becermiş, tamamıyla gizlenmişti. Ancak Aravis'in başının üst kısmı sedirin arkasından öylesine çıkmaktaydı ki birisi ışıkla odaya girip tam karşıya baksa, onu kolaylıkla görebilirdi. Aravis peçe taktığı için, görecekleri şey kuşkusuz bir çift göz ve bir alın olmayacaktı. Aravis, kendine biraz yer açması için Lasaraleen'i umutsuzca itekledi. Fakat paniğe kapılan Lasaraleen şimdi oldukça bencildi; onu geriye itip ayağını çimdikledi. İtişmeyi bırakıp, sessizce

nefes alıp vermeye çalışarak yere uzandılar. Odada çıt yoktu; kendi nefesleri bile müthiş gürültülü geliyordu onlara.

"Emniyette miyiz?" dedi Aravis, olabildiğince hafif bir fısıltıyla.

"Sa... sa... sanırım" diye söze başladı Lasaraleen. "Fakat sinirlerim..." Ve o anda hiç beklemedikleri bir ses duyuldu: Kapının açılma sesi. Sonra ışık göründü. Aravis başını sedirin arkasına daha fazla gizleyemediği için her şeyi görüyordu.

Önce geri geri yürüyen ve mumlar taşıyan iki köle (Aravis, tahmininde yanılmamıştı; sağır ve dilsizdiler, bu nedenle gizli oturumlarda kullanılırlardı) içeriye girdi. Her biri sedirin bir ucuna dikildi. İşte bu iyiydi. Köle önünde durdukça kimsenin onu görmesi mümkün değildi. Ancak o, kölenin ayakları arasından her şeyi görebiliyordu. Sonra, giydiği tuhaf, sivri başlıktan Tisroc olduğunu hemen anladığı, çok şişman ve yaşlı bir adam geldi. Üstünü başını kaplayan mücevherlerin en ucuzu, Narnialı lordların tamamının silahları ve giysilerinden daha değerliydi. Fakat o kadar şişman ve giysileri öylesine fırfırlar, pililer, düğmeler, püsküller ve tılsımlarla bezeliydi ki Aravis Narnialıların (en azından erkeklerin) kılıklarının daha iyi olduğunu düşünmekten kendini alamadı. Onun arkasından, başında tüylü ve mücevherli bir sarık bulunan, uzun boylu genç bir adam girdi; belinde fildişinden kını olan bir pala asılıydı. Çok heyecanlı görünüyordu; gözleri ve dişleri mum ışığında vahşice parlıyordu. En sonunda da biraz kambur, kart, yaşlı bir adam olan yeni Başvezir Ahoshta Tarkaan girdi odaya. Aravis, nişanlısı olduğunu anladığı bu adamı ürpertiyle izledi.

Üçü de odaya girip kapılar kapanır kapanmaz Tisroc, memnun olduğunu belirten bir iç çekişle, divana oturdu. Genç adam ayakta, onun önünde yerini aldı. Başvezir dizleri ve dirsekleri üzerine çöküp yüzünü halıya koydu.

8
Tisroc'un Evinde

"Oh... babacığım... ve gözlerimin nuru" diye söze başladı genç adam; sözcükleri, sanki Tisroc hiç de gözlerinin nuru değilmiş gibi, hızla ve asık suratla mırıldanmıştı. "Ömrün uzun olsun, ama beni perişan ettin. Gündoğumunda, kahrolası barbarların gemisinin gittiğini görür görmez bana en hızlı kadırgalarından birini verseydin, belki onları yakalayabilirdim. Fakat sen beni, önce burnun ardında daha iyi bir demirleme yerine gidip gitmediklerini öğrenmek için adam göndermeye ikna ettin. Ve şimdi bütün gün boşa gitti; onlar kaçtı –kaçtılar– elimden! Sahte yeşim ve..." Kraliçe Susan hakkında, burada yazarsam hiç de yakışık almayacak birçok söz eden bu genç adam, kuşkusuz Prens Rabadash'tı. Sahte yeşim dediği de Narnialı Susan'dı.

"Sakin ol oğlum" dedi Tisroc. "Çünkü misafirlerin gidişi sağduyulu ev sahibinin kalbinde kolaylıkla iyileşecek bir yara açar."

"Fakat ben onu istiyorum" diye bağırdı Prens. "Ona sahip olmalıyım. Onu almazsam ölürüm; bir köpeğin gururlu, yalancı, yüreği karanlık kızı olsa bile! Uyuyamıyorum, yemeklerin hiç tadı yok ve onun güzelliğinden gözlerim kararıyor. Barbar Kraliçe'ye sahip olmalıyım."

"Şu sözler yetenekli bir şair tarafından söylenmiş..." dedi Vezir yüzünü (toz içindeki) halıdan kaldırarak, "Aklıselim çeşmesinden içilen bu büyük yudumlar, gençlik aşkının ateşini söndürmek içindir."

Bu, Prens'i çileden çıkarmaya yetti. "Köpek!" diye bağırdı Vezir'in kıçına hedefini bulan bir sürü tekme atarak. "Bana şairlerden alıntı yapmaya nasıl cesaret edersin? Bütün gün vecizeler ve beyitler fırlatıldı önüme; artık dayanamıyorum." Sanırım Aravis, o anda Vezir'e hiç acımadı.

Tisroc düşünceye dalmış gibi görünüyordu, ancak uzun bir duraklamanın ardından, olanları görünce sükûnetle:

"Oğlum, her ne sebeple olursa olsun saygıdeğer ve aydın bir veziri tekmelememelisin" dedi, "çünkü pahalı bir mücevher, bir gübre yığınının içinde olsa bile nasıl değerini korursa, kullarımızın en değersizlerinin de yaşlılık ve bilgeliklerine saygı duyulmalıdır. Onun için vazgeç bundan ve bize ne istediğini ve niyetini söyle."

"Benim isteğim ve niyetim, ey babacığım" dedi Rabadash, "yenilmez ordularını vakit geçirmeden toplaman ve üç kez lanetlenmiş Narnia topraklarını işgal edip kılıç ve ateşle yok ederek, sınırsız imparatorluğuna katman. Ulu Kralları ve Kraliçe Susan dışında onun kanından olan herkesi öldürmelisin. Çünkü o benim karım olacak, ama önce güzel bir ders almalı."

"Şunu kafana sok ey oğlum" dedi Tisroc, "söylediklerinin hiçbirisi benim Narnia'ya savaş açmama neden olamaz."

"Eğer babam olmasaydın, ey ölümsüz Tisroc" dedi Prens dişlerini gıcırdatarak, "bunlar bir korkağın sözleri derdim."

"Ve sen benim oğlum olmasaydın, ey ateşli Rabadash" diye cevapladı babası "bu sözleri ettiğin için yaşamın kısa, ölümün yavaş olurdu." (Konuşmasındaki sakin ve soğuk ses tonu Aravis'in kanını dondurdu.)

"O halde neden, ey babacığım" dedi Prens bu kez daha saygılı bir sesle, "neden Narnia'yı cezalandırma konusunda, aylak bir köleyi asmaktan ya da bir yılkı atını köpeklere yem olmak üzere göndermekten daha fazla düşünelim? Narnia, senin en küçük eyaletlerinden birinin dörtte biri kadar büyüklükte bile değil. Bin ok, orayı beş haftada fethedebilir. Orası, imparatorluğunun eteklerinde çirkin bir leke."

"Buna kuşku yok" dedi Tisroc. "Kendilerine özgür diyen bu küçük barbar ülkeler" (sanırım aylak, düzensiz ve verimsiz demek istiyordu!) "Tanrılardan ve akıllı insanlardan nefret ederler."

"O zaman, neden bunca yıl Narnia gibi bir ülkenin bize boyun eğmeden yaşamasına izin verdik?"

"Şunu bil ki ey bilge Prens" dedi Başvezir, "haşmetli babanın hiç bitmeyecek hayırlı saltanatının başladığı yıla kadar, Narnia toprakları kar ve buzla kaplıydı; dahası, çok güçlü bir büyücü tarafından yönetiliyordu."

"Bunu çok iyi biliyorum, ey geveze Vezir" diye cevapladı Prens. "Fakat büyücünün öldüğünü de biliyorum. Kar ve buzlar eridi. Şimdi Narnia sakin, hoş ve verimli bir yer."

"Şuna kuşku yok ki ey bilgili Prens, bu değişiklikler, şimdi kendilerini Narnia'nın Kral ve Kraliçeleri diye adlandıran o şeytani kişilerin güçlü efsunlarıyla yapıldı."

"Ben bunun daha çok" dedi Rabadash, "yıldızların değişimi ve doğa kanunları sayesinde gerçekleştiğine inanıyorum."

"Tüm bunlar" dedi Tisroc, "bilge insanların tartışmaları. Ben bu kadar büyük bir değişimin ve yaşlı büyücünün öldürülmesinin, güçlü bir büyünün yardımı olmadan yapılabileceğine asla inanmayacağım. Çoğunlukla insan gibi konuşan hayvan şeklindeki şeytanların ve yarı insan yarı hayvan canavarların yaşadığı o ülkede, böyle şeyler olabilir. Narnia'nın Ulu Kralının (umarım Tanrılar bütünüyle reddeder) Aslan şekline bürünmüş, korkunç görünüşlü, çok güçlü ve çok kötü bir ruh tarafından korunduğu sık sık kulağımıza geliyor. Bu nedenle Narnia'ya saldırmak, sonunun ne olacağı belirsiz bir girişimdir. Ayrıca ben, elimi çekebileceğimden daha ileriye uzatmam."

"Calormen o kadar kutsanmış ki" dedi Vezir yine yüzünü kaldırarak, "Tanrılar oranın yöneticisine seve seve sağduyuyu ve dikkatliliği ihsan etmiştir! Ama zeki ve karşı koyulamaz Tisroc'un söylediği gibi, Narnia kadar lezzetli bir tabaktan ellerimizi çekmeye zorlanmamız çok üzücü. Şunu söyleyen şair yetenekli bir..." Fakat o anda Ahoshta, Prens'in ayak parmaklarının sabırsızca hareket etmekte olduğunu gördü ve aniden sustu.

"Bu çok üzücü" dedi Tisroc, derin ve sakin sesiyle. "Her sabah güneş gözlerimde kararıyor ve her gece uykum daha da az dinlendirici, çünkü Narnia hâlâ özgür."

"Ey babacığım" dedi Rabadash. "Sana Narnia'yı fethetmen için elini uzatabileceğin, ama girişim başarısız olursa zararsız bir biçimde geri çekebileceğin bir yol göstermemi ister misin?"

"Eğer bunu gösterebilirsen, ey Rabadash," dedi Tisroc, "sen oğullarımın en iyisi olursun."

"Dinle öyleyse, ey babacığım. Bu gece hemen yanıma iki yüz atlı alıp çölü geçeceğim. Ve bütün herkes benim, senden habersiz gittiğimi sanacak. İkinci sabah ben Archenland'da, Kral Lune'a ait Anvard Kalesi'nin kapılarında olurum. Bizimle barış içindeler ve hazırlıksızlar. Onlar yerlerinden kıpırdamadan Anvard'ı alırım. Sonra Anvard üzerindeki geçidi aşıp, Narnia'yı da geçerek Cair Paravel'e gideceğim. Ulu Kral orada olmayacak çünkü ben oradan ayrılırken kuzey sınırlarındaki devlere karşı sefere çıkmaya hazırlanıyordu. Büyük bir olasılıkla, Cair Paravel'in kapılarını açık bulacağım ve içeriye gireceğim. Sağduyulu ve insaflı davranacağım; mümkün olduğu kadar az Narnialı kanı akıtacağım. Ondan sonra, geriye sadece Kraliçe Susan'la *Splendor Hyaline*'ın gelişini beklemek, karaya ayak basar basmaz kaçak kuşu yakalamak ve onu terkime atıp Anvard'a dönmek kalıyor."

"İyi de, ey oğlum" dedi Tisroc, "kadını kaçırırken, sen ya da Kral Edmund ölürse ne olacak?"

"Az adamları var" dedi Rabadash. "Onun kanını almak için duyduğum şiddetli arzumu dizginleyeceğim. On adamımı, silahlarını alıp onu bağlamakla görevlendireceğim. Böylece, seninle Ulu Kral arasında ölümcül bir savaş nedeni olmayacak."

"Ya *Splendor Hyaline* Cair Paravel'e senden önce ulaşırsa?"

"Bu rüzgârla mümkün değil ey babacığım."

"Son bir soru daha, ey benim becerikli oğlum" dedi Tisroc. "Barbar kadına nasıl sahip olacağını açıkça anlattın. Peki, benim Narnia'yı fethetmeme nasıl yardım edeceksin?"

"Ey babacığım, ben ve atlılarım Narnia'ya yaydan çıkmış bir ok gibi girip çıkmamıza karşın, Anvard'a sonsuza kadar sahip olacağımız gözünden kaçtı mı? Ve Anvard'ı elinde tutuyorsan, Narnia kapılarında oturuyorsun demektir. Anvard'daki birlik yeterli sayıya ulaşıncaya kadar yavaş yavaş artırılabilir."

"Zekice ve ileri görüşlülükle edilmiş sözler bunlar. Ancak işler yolunda gitmezse ben elimi nasıl geri çekeceğim?"

"Senin bilgin dışında ve sana karşı gelerek, gençliğimin heyecanı ve güçlü aşkımın beni buna zorladığını söylersin."

"Ya o zaman Ulu Kral, kız kardeşi barbar kadını geri göndermemizi isterse?"

"Ey babacığım, emin ol ki istemez. Bir kadın kapris yapıp bu evliliği reddetse de Ulu Kral Peter sağduyulu ve anlayışlı bir adamdır. O hiçbir şekilde, biz evlen-

dik diye dayanışmanın yararlarını ve saygıdeğerliğini gözden kaçırmak istemez; yeğenlerini ve onların oğullarını Calormen tahtında görmek isteyecektir."

"Eğer ben, senin de arzuladığın gibi, sonsuza kadar yaşarsam bunu göremeyecek" dedi Tisroc, eskisinden daha da kuru bir sesle.

"Ve ey babacığım ve de ey gözlerimin nuru" dedi Prens bir anlık tuhaf bir sessizlikten sonra, "sanki Kraliçe yazmış gibi, beni sevdiğini ve Narnia'ya dönmek istemediğini belirten mektuplar göndeririz. Çünkü kadınların bir rüzgârgülü kadar çabuk değiştikleri iyi bilinir. Mektuplara inanmasalar bile, onu almak için silahlı olarak Tashbaan'a gelmeye cesaret edemezler."

"Ey bilge Vezir" dedi Tisroc, "bu ilginç teklif hakkındaki bilgece sözlerini bize lütfet."

"Ey ölümsüz Tisroc" diye cevapladı Ahoshta, "baba sevgisinin gücü tarafımdan bilinmiyor değil ve oğulların, babalarının gözünde yakuttan daha değerli olduğunu sık sık işitmişimdir. Bu durumda, asil Prens'in yaşamını tehlikeye atacak bir konu hakkında, aklımdakini serbestçe açıklamaya nasıl cesaret edebilirim ki?"

"Edeceksin kuşkusuz" diye cevapladı Tisroc. "Çünkü etmemenin tehlikesinin, en azından etmeninki kadar büyük olduğunu öğrenirsin!"

"Duymak, itaat etmektir" diye inledi perişan adam. "O halde bil ki ey akıllıların akıllısı Tisroc, ilk olarak, Prens'in atıldığı tehlike sanıldığı kadar büyük değil. Çünkü Tanrılar barbarlara bilgelik ışığını ihsan etmiştir. Yani onların şiirlerinde bizimki gibi özdeyişler ve yararlı öğütler pek yoktur, sürekli savaş ve aşktan söz edilir. Bu nedenle hiçbir şey onlara, böylesine çılgınca bir girişim kadar soylu ve takdire değer görünmeyecektir... of!" Çünkü Prens "çılgınca" dediğinde onu tekmelemişti yine.

"Vazgeç ey oğlum" dedi Tisroc. "Ve sen saygıdeğer Vezir, o vazgeçse de vazgeçmese de asla o güzel sözleri etmekten çekinme. Çünkü basit zorluklar karşısında doğru bildiğinden şaşmamak, terbiyeli ve ciddi bir insana yakışan yegâne şeydir."

"Duymak, itaat etmektir" dedi Vezir, kıçını Rabadash'ın ayağından uzaklaştırmak için birazcık kıvırtarak. "Saygıdeğer olmasa bile, onlara göre hiçbir şey, bu tehlikeli –şey– girişim kadar affedilebilir değildir; hele bir kadının aşkı için yapılmışsa... Bu nedenle Prens kazara onların eline düşerse, öldürmezler. Hayır. Hatta kaçırmayı başaramasa bile, cesareti ve aşkının büyüklüğüyle Kraliçe'nin kalbini kazanabilir."

"Bu iyi bir tespit, yaşlı geveze" dedi Rabadash. "Çok iyi. O çirkin kafana nasıl geldiyse..."

"Efendilerimin övgüsü gözlerimin ışığıdır" dedi Ahoshta. "İkincisi de, ey saltanatı sonsuz olması gereken ve olacak olan Tisroc, sanırım Tanrıların yardımıyla Anvard'ın Prens'in eline geçmesi muhtemeldir. Eğer öyle olursa Narnia'yı gırtlağından yakalamışız demektir."

Uzun bir suskunluk oldu. Oda öylesine sessizdi ki kızlar nefes almaya bile cesaret edemiyorlardı. Sonunda Tisroc konuştu:

"Git oğlum" dedi. "Ve söylediklerini yap. Fakat benden ne onay bekle ne de yardım. Öldürülürsen intikam almayacağım. Barbarlar seni hapse atarsa kurtarmayacağım. Ve başarsan da başarmasan da gerektiğinden bir damla bile fazla soylu Narnialı kanı dökersen ve bunun yüzünden savaş çıkarsa, bir daha asla sana iyi davranmayacağım ve senden sonra gelen kardeşin, Calormen'de senin yerini alacak. Şimdi git. Acele et, kimse bilmesin ve şansın bol olsun. Merhametsiz ve dayanılmaz Tash, kılıcına ve mızrağına güç versin."

"Duymak, itaat etmektir" diye bağırdı Rabadash ve aceleyle babasının ellerini öpmek için eğildikten sonra, koşarak odadan dışarı çıktı. Tisroc ve Vezir'in geride kalması, şimdi vücuduna kötü bir şekilde kramplar giren Aravis'i büyük bir hayal kırıklığına uğratmıştı.

"Ey Vezir" dedi Tisroc, "bu gece burada toplandığımızı, üçümüzden başka kimsenin bilmediğine emin misin?"

"Ey efendim" dedi Ahoshta, "kimsenin bilmesi mümkün değil. Zaten bu nedenle ben, sahiplerinin gelmesi için hiçbir sebep olmayan ve asla toplantı yapılmayan bu eski sarayda bir araya gelmemizi teklif ettim. Ve siz, yanılmaz zekânızla kabul ettiniz."

"Güzel" dedi Tisroc. "Eğer biri bilseydi, bir saate varmadan leşini sererdim. Şimdi, ey akıllı Vezir, sen de unut bunu. Sen ve ben, Prens'in planlarına ait tüm bilgileri kafamızdan silelim. Prens benim bilgim ve onayım olmadan gitti. Şiddete düşkün, sabırsız, genç ve isyankâr eğilimli olduğu için, nereye gittiğinden de haberim yok. Anvard'ın onun eline geçtiğini duyduğumuzda, hiç kimse sen ve benden daha fazla şaşırmayacak."

"Duymak, itaat etmektir" dedi Ahoshta.

"İşte bu yüzden, ilk oğlunun ölümüne neden olabilecek böylesi bir işe koşturan katı yürekli bir baba olduğumu aklına bile getirmeyeceksin; Prens'i sevmeyen senin gibi biri için hoşnut edici olsa bile. Çünkü aklının derinliklerini görebiliyorum."

"Ey kusursuz Tisroc" dedi Vezir. "Ne Prens'i ne kendi hayatımı ne ekmeği ne suyu ne de güneş ışıklarını size olan sevgimle kıyaslayabilirim."

"Duyguların asil ve doğru. Ben de bunların hiçbirini saltanatımın gücü ve ihtişamıyla kıyaslayacak kadar sevmiyorum. Prens başarılı olursa, Archenland bizim olur. Sonra da belki Narnia... Başaramazsa on sekiz oğlum daha var ve Rabadash, kralların en büyük oğullarında görüldüğü üzere, tehlikeli olmaya başlıyor. Tashbaan'da en az beş Tisroc, en büyük oğullarının, bilge prenslerin, tahta geçmeyi beklemekten bıkması yüzünden canından oldu. Burada hareketsizlikten kanı kaynayacağına, dışarıda serinlemesi daha iyi. Ve şimdi ey benim kusursuz vezirim. Babalık çok zor. Kaygılanıyorum. Ve şimdi uyumak istiyorum. Müzisyenleri odama gönder. Ama yatmadan önce, üçüncü aşçı için verdiğimiz af kararını iptal et. İçimde hazımsızlık alametleri hissediyorum."

"Duymak, itaat etmektir" dedi Başvezir. Dört ayak vaziyetinde kapıya doğru geriledi, ayağa kalktı, eğilerek selam verdi ve dışarı çıktı. O gittikten sonra da Tisroc, sedirde sessizce oturmaya devam etti. Aravis, onun uyuyakaldığından neredeyse korkmaya başlamıştı. Fakat sonunda eklemlerinin çıtırtısı ve derin bir iç çekişle, kocaman gövdesini güçlükle kaldırdı; kölelere, ışıkla kendisine yol göstermeleri için işaret etti ve dışarıya çıktı. Kapı arkasından kapandı. Oda bir kez daha karanlığa gömüldü; kızlar yeniden rahatça nefes almaya başladılar.

9
Çölün Öte Yanı

"Ne kötü! Ne kadar kötü!" diye sızlandı Lasaraleen. "Oh, tatlım o kadar korktum ki. Her yanım titriyor. Bak."

"Hadi" dedi, Aravis de titreyerek. "Yeni saraya geri döndüler. Bu odadan çıktık mı, yeterince emniyette olacağız. Fakat çok fazla zaman kaybetmemize neden oldu. Beni o su kapısına mümkün olduğunca çabuk götür."

"Tatlım, nasıl yaparız bunu?" dedi ince bir sesle Lasaraleen. "Ben hiçbir şey yapamam, şimdi olmaz. Zavallı sinirlerim! Hayır, birazcık sakince uzanalım ve sonra da geri dönelim."

"Neden geri dönecekmişiz ki?" diye sordu Aravis.

"Oh, anlamıyorsun. Halden hiç anlamıyorsun" dedi Lasaraleen, ağlamaya başlayarak. Aravis, acımanın zamanı olmadığına karar verdi.

"Bana bak!" dedi, Lasaraleen'i yakalayıp sarsarak. "Geri dönme hakkında bir sözcük daha edersen ve hemen beni şu su kapısına götürmezsen ne yapacağım biliyor musun? Şu koridora fırlayıp çığlık atacağım. O zaman ikimiz de yakalanırız."

"Fakat ikimizi de ö... ö... öldürürler!" dedi Lasaraleen. "Tisroc'un (ömrü uzun olsun) ne dediğini duymadın mı?"

"Evet. Ahoshta ile evlenmektense ölürüm daha iyi. Onun için, hadi."

"Of, hiç de nazik değilsin" dedi Lasaraleen, "hele ben şu durumdayken!"

Neyse ki Lasaraleen sonunda razı oldu. Daha önce geçtikleri merdivenlerden

aşağı indiler, sonra başka bir koridoru geçtiler ve nihayet açık havaya çıktılar. Şimdi teraslar halinde aşağıya, şehir duvarlarına kadar uzanan sarayın bahçesindeydiler. Ay pırıl pırıl parlıyordu. Maceralardaki engellerden biri de, en güzel yerlere geldiğinizde, oranın tadına varamamanızdır; genellikle acele etmeniz gerekir ve endişe içindesinizdir. Öyle ki Aravis (yıllar sonra hatırlamasına karşın), sadece gri bahçelerin, sessizlikte fıkırdayan havuzların ve selvi ağaçlarının uzun, kara gölgelerinin silik izlenimlerini hatırlayacaktı.

Yamacın dibine eriştiklerinde ve duvarlar, başlarının üzerinde asık yüzleriyle yükseldiğinde Lasaraleen öylesine titriyordu ki kapının kolunu çeviremedi. Aravis açtı kapıyı. Sonunda oradaydı; yansıyan ay ışığıyla parlayan nehirde... Küçük iskele ve birkaç gezi sandalını gördü.

"Hoşça kal" dedi Aravis, "teşekkür ederim. Domuzluk yaptıysam özür dilerim. Fakat neden kaçtığımı bir düşün."

"Oh, Aravis tatlım" dedi Lasaraleen. "Aklın başına gelmedi mi senin? Özellikle Ahoshta'nın ne kadar büyük bir adam olduğunu gördükten sonra."

"Büyük adam!" dedi Aravis. "Tekmelendiğinde yaltaklanan ama o korkunç Tisroc'u oğlunun ölümünü planlamaya cesaretlendirerek intikam almayı umut eden, iğrenç, aşağılık bir köle. Öf be! Onun gibi bir yaratıkla evlenmektense, babamın bulaşıkçısıyla evlenirim daha iyi."

"Oh, Aravis, Aravis, böyle korkunç şeyleri nasıl söyleyebiliyorsun; üstelik Tisroc (ömrü uzun olsun) hakkında da... O ne yaparsa doğrudur!"

"Hoşça kal!" dedi Aravis, "Giysilerin çok güzeldi. Evinin de güzel olduğunu söyleyebilirim. Bana göre olmamasına karşın, güzel bir yaşamın olacağına eminim. Arkamdan kapıyı yavaşça kapat."

Kendini sevgiyle kucaklayan arkadaşının kollarından sıyrıldı, bir kayığa atladı, demir aldı. Biraz sonra nehrin ortasında, tepesinde kocaman bir ay ve nehrin derinliklerinde yansıyan kocaman başka bir ay ile baş başaydı. Hava temiz ve serindi. Öte yakaya yaklaştığında bir baykuşun ötüşünü duydu. "Ah! Böylesi daha iyi!" diye düşündü Aravis. Hep kırsal yerlerde yaşamıştı ve Tashbaan'da geçirdiği her dakikadan nefret etmişti.

Karaya çıktığında kendini karanlıklar içinde buldu, çünkü ağaçlar ve yükselen yamaç, ay ışığını kesiyordu. Yine de Shasta'nın keşfettiği aynı yolu bulmayı

becerdi. Tıpkı onun gibi, çimenliğin sona erip, kumların başladığı yere geldi. Sol tarafa baktı; (onun gibi) büyük, kapkara mezarları gördü. İşte o zaman, gözü pek bir kız olmasına karşın cesaretini yitirdi. Diyelim ki diğerleri orada değil! Ve diyelim ki cinler var orada! Yine de başını (dili dışarıda) ileri uzattı ve mezarlara doğru yürüdü. Ancak mezarlara varmadan Bree'yi, Hwin'i ve uşağı gördü.

Aravis, "Sen sahibene geri dönebilirsin artık" dedi uşağa (ertesi sabah şehir kapıları açılana kadar dönemeyeceğini tamamen unutarak). "Zahmetlerin için şu parayı al."

"Duymak, itaat etmektir" dedi uşak ve hemen kaçar gibi bir hızla şehre doğru yola çıktı. Acele etmesini söylemeye gerek yoktu. O da epeydir cinleri düşünmekteydi.

Ondan sonraki birkaç saniye Aravis, sanki sıradan atlarmış gibi, Bree ve Hwin'in burunlarını öpüp boyunlarını okşamakla meşgul oldu.

"Ve işte Shasta da geliyor! Aslan'ın sayesinde!" dedi Bree. Aravis arkasına baktı, gerçekten de oydu; Shasta, uşağın gittiğini gördüğü an saklandığı yerden çıkmıştı.

"Şimdi" dedi Aravis. "Hiç zamanımız yok!" Ve aceleyle, Rabadash'ın çıkacağı seferi onlara anlattı.

"Hain köpekler!" dedi Bree, yelesini sallayıp ayaklarını yere vurarak. "Barış zamanında haber vermeden saldırmak! Ama biz onun tekerine çomak sokacağız. Ondan önce orada olacağız."

"Olabilir miyiz?" dedi Aravis kendini Hwin'in sırtına çekerek. Shasta ata hep böyle binebilmeyi istiyordu.

"Broo-hoo" diye homurdandı Bree. "Atla bakalım Shasta. Başlayalım mı? Onlardan önce çıkıyoruz!"

"O hemen yola çıkacağını söylüyordu" dedi Aravis.

"İnsanlar böyle konuşur" dedi Bree. "Fakat iki yüz at ve atlının sularını, yiyeceklerini, silahlarını tedarik edip eyerleyerek, bir dakikada yola çıkamazsın. Şimdi ne tarafa gidiyoruz? Kuzeye mi?"

"Hayır" dedi Shasta. "Ben biliyorum. Bir çizgi çizmiştim. Sonra açıklarım. Siz atlar, ikiniz de biraz sola doğru gidin. Ah, işte çizgi."

"Şimdi, hikâyelerde anlatıldığı gibi, bütün gündüz ve gece dörtnala gitmek

gerçekte mümkün değildir. Biraz yürüyüp, biraz tırıs gitmeliyiz, ama tırıslar canlı ve yürüyüşler kısa olmalı. Biz yürürken siz insanlar da inip yürümelisiniz. Şimdi. Hazır mısın Hwin? Hadi gidelim. Narnia ve kuzeye!"

Başlangıçta her şey çok güzeldi. Gece saatler önce başladığı için kumlar, gün. düz boyunca aldıkları güneş ısısını yansıtmıyordu. Hava serin, temiz ve berraktı. Ay ışığı altında kumlar, gözlerinin görebildiği her yönde düzgün bir su yüzeyi ya da gümüş bir tepsi gibi parlıyordu. Bree ve Hwin'in nal sesleri dışında hiçbir şey duyulmuyordu. Shasta, arada bir inip yürümek zorunda olmasa, neredeyse uyuyakalacaktı.

Bu durum sanki hiç bitmeyecekmiş gibi geldi onlara. Sonra bir an geldi, ay kayboldu. Kör karanlıkta yol alırken zamanın geçmediğini düşündüler. Ve sonra öyle bir an geldi ki Shasta, Bree'nin boynunu ve başını öncekinden daha belirgin görebildiğini hissetti. Ve yavaş yavaş, ama çok yavaş, her taraftaki sonsuz gri düzlüğü fark etmeye başladı. Hiç hayat belirtisi yoktu, sanki ölüler dünyasındaydı. Ve Shasta müthiş yorgun olduğunu, üşüdüğünü, dudaklarının kurumuş olduğunu hissetti. Sürekli, deri takımların biteviye gıcırtısını, öteberinin şangırtısını, atların nal seslerini –düzgün bir yolda olduğu gibi dıgıdık-dıgıdık değil de kuru kumlarda bubudug-bubudug diye çıkan sesleri– dinlemişti.

Saatlerce yol aldıktan sonra nihayet sağ yanda, uzakta, ufuk çizgisinin altında uçuk gri renkte bir çizgi, ardından da kırmızı bir çizgi belirdi. Sonunda sabah olmuştu, ama bir tek kuş bile ötmeden... Şimdi arada bir yürümekten memnundu, çünkü çok fena üşüyordu.

Sonra aniden güneş doğdu ve her şey bir anda değişti. Gri kumlar sarıya döndü ve sanki elmas parçaları serpiştirilmiş gibi parıldadı. Sol yanlarında Shasta, Bree, Hwin ve Aravis'in upuzun gölgeleri kendileriyle yarışıyordu. Pire Dağı'nın ikiz tepeleri uzakta, gün ışığında parıldadı ve Shasta yollarından biraz sapmış olduklarını anladı. "Biraz sola, biraz sola" diye cıvıldadı. En güzeli de geriye baktığında, uzaklarda kalan Tashbaan'ın küçücük görüntüsüydü. Mezarlar görünmez olmuştu. Tisroc'un şehri, o çentikli silueti olan tek yükselti tarafından yutulmuştu. Şimdi herkes kendini daha iyi hissediyordu.

Fakat bu uzun sürmedi. İlk gördüklerinde Tashbaan çok uzakta gibiydi. Oysa şimdi, onlar uzaklaştıkça sanki o uzaklaşmak istemiyordu. Shasta geriye bakmak-

tan vazgeçmişti. Çünkü bu, ona sadece hiç hareket etmedikleri hissini veriyordu. Sonra ışık sorun olmaya başladı. Kumların parıltısı gözlerini alıyordu ama Shasta gözlerini kapamaması gerektiğini biliyordu. Gözlerini kısıp ileriye, Pire Dağı'na bakmaya devam etmeli, gidecekleri yönü söylemeliydi. Sonra sıcak bastırdı. Attan inip yürümesi gerektiği ilk anda fark etti bunu. Yere inerken kumlardan yükselen sıcaklık, sanki bir fırının kapağı açılmış gibi yüzüne çarptı. Bir sonraki kez daha da kötüydü. Fakat üçüncü kez, çıplak ayağı kuma dokununca acıyla bağırdı ve göz açıp kapayıncaya kadar bir ayağını üzengiye, öbürünü de Bree'nin sırtına attı.

"Kusura bakma Bree" diye soludu. "Yürüyemeyeceğim. Ayaklarımı yakıyor."

"Elbette!" dedi nefes nefese Bree. "Bunu ben de düşünmeliydim. Hadi, bin. Yapacak bir şey yok."

"Senin için her şey iyi" dedi Shasta, Hwin'in yanında yürümekte olan Aravis'e. "Ayakkabıların var."

Aravis cevap vermedi; ciddi görünüyordu. Eminim öyle istemiyordu ama ne yazık ki öyle görünüyordu.

Yeniden tırıs ve yürüyüş ve yine tırıs... Şıngır-şıngır-şıngır, gacır-gıcır-gacır, atların ter kokusu, kendi terinin kokusu, göz kamaştırıcı parlaklık ve baş ağrısı... Kilometreler boyunca değişen hiçbir şey yoktu. Tashbaan hiçbir zaman uzak, dağlar hiçbir zaman yakın görünmeyecekti. Bunun hep böyle süreceğini hissediyordu; şıngır-şıngır-şıngır, gacır-gıcır-gacır, atların ter kokusu, kendi terinin kokusu...

Kuşkusuz herkes, vakit geçirmek amacıyla kendi kendine çeşitli oyunlar deniyordu. Ne var ki bu hiçbir işe yaramıyordu. Susuzluklarını unutmak istiyorlardı –Tashbaan'da bir saraydaki buzlu şerbet, berrak kaynak sularının şırıltısı, kaymaklı, ancak kıvamında kaymaklı, soğuk ve tatlı süt– ve unutmak istedikçe daha çok hatırlıyorlardı.

Sonunda kumullardan yükselen, on metre boyunda, elli metre eninde bir kaya kütlesi gördüler. Gölgesi neredeyse yok gibiydi. Çünkü güneş şimdi tam tepedeydi, ama az da olsa bir gölgelik vardı. Hep birden oraya sığındılar. Bir şeyler yiyip azar azar su içtiler. Kırbayla atları sulamak kolay değildir ama Bree ve Hwin dudaklarını akıllıca kullanıyorlardı. Kimse yeteri kadar su içememişti. Hiçbirinin

ağzını bıçak açmıyordu. Atlar köpürmüş, hırıltıyla nefes alıyorlardı. Çocukların beti benzi atmıştı.

Kısa bir moladan sonra yola koyuldular. Aynı sesler, aynı kokular, aynı parıltılar, gölgeleri sağ yana düşüp, uzadıkça uzayıp, dünyanın doğusunun ta sonuna erişinceye kadar devam etti. Güneş batıda ağır ağır ufka doğru yaklaştı ve nihayet battı. Kumlardan yükselen sıcaklık gündüzki kadar kötü olmasına karşın, acımasız parıltı gitmişti. Dört çift göz sabırsızlıkla, Kuzgun Sallowpad'in söz ettiği vadiye dair bir iz bulabilmek için bakıyordu. Fakat kilometrelerce ve kilometrelerce uzanan çölden başka bir şey yoktu. Şimdi artık gündüz sona ermiş, yıldızlar çıkmıştı. Atlar yıldırım hızıyla koşmayı sürdürüyorlardı. Çocuklar eyerlerin üzerinde susuzluk ve yorgunluktan perişan, bir yükselip bir alçalıyorlardı. Ay iyice yükseldikten sonra Shasta –ağzı susuzluktan kavrulan birinin garip ve hırıltılı sesiyle– bağırdı:

"İşte orada!"

Artık yanılmaları mümkün değildi. Önlerinde hafif sağa doğru bir yamaç vardı: Yokuş aşağı inen, her iki yanında kaya kütleleri olan bir yamaç. Atların yorgunluktan koşacak hali kalmamıştı ama oraya doğru yöneldiler. Biraz sonra ulaştıkları dere yatağı, başlangıçtaki dümdüz uzanan çölden daha kötü geldi onlara. Çünkü kayalık duvarların arası nefes almayı güçleştirecek derecede boğucuydu ve ay ışığı daha azdı. Biraz sonra dik bir biçimde aşağıya doğru inen yamacın her iki yanındaki kayalar, uçurum yüksekliğine ulaştılar. Sonra bitkiler görüldü; Hint incirine benzeyen bitkiler ve dikenli kaba otlar. Çok geçmeden atların toynakları kum yerine, taş ve çakılların üzerine basmaktaydı. Vadinin her dönemecinde –birçok dönemeci vardı vadinin– sabırsızlıkla su arıyordu gözleri. Artık atların güçleri tükenmişti. Hwin nefes nefese, sendeleyerek Bree'nin arkasından ağır ağır yürüyordu. Neredeyse umutları tükenmek üzereydi ki bir çamur birikintisine geldiler; yumuşak ve taze otların arasından akan incecik suyu gördüler. Daha sonra su, önce bir dereye; dere, her iki yanında çalılıkların olduğu bir çaya; çay da bir nehre dönüştü (açıklayabileceğim bir sürü hayal kırıklığından sonra). Öyle bir an geldi ki bir çeşit uyuklama halinde olan Shasta, Bree'nin aniden durduğunu fark etti ve düşünmeksizin attan indi. Önlerinde, geniş bir gölete akan küçük bir çağlayan vardı. Atlar hemen gölete girmiş, başları suya eğik, içiyor, içiyor,

içiyorlardı. "O-o-oh" dedi Shasta ve suya atladı –su dizlerine geliyordu– ve başını çağlayanın altına soktu. Belki de yaşamının en mutlu anı buydu.

Dördü birden yaklaşık on dakika sonra sudan çıktıklarında (çocukların neredeyse her tarafları ıslaktı), çevrelerine bir göz attılar. Ay, vadinin içini aydınlatacak kadar yüksekteydi şimdi. Nehrin her iki yakasında yumuşak otlar vardı. Çalıların ve ağaçların örttüğü yamaç, uçurumun dibine kadar yükselmekteydi. Çiçek açmış bitkiler, ağaçların altındaki o gölgelik çalılıklarda gizlenmiş olmalıydı, çünkü tüm açıklık alana hafif ve çok güzel kokular yayılıyordu. O an ağaçların arasındaki en karanlık boşluktan, Shasta'nın daha önce hiç duymadığı bir ses geldi; bir bülbül.

Herkes konuşamayacak ve yemek yiyemeyecek kadar yorgundu. Atlar eyerlerinin çıkarılmasını beklemeden hemen yattılar. Shasta ve Aravis de aynısını yaptı.

Daha on dakika geçmeden Hwin onları uyardı: "Uyumamamız gerekiyor. O Rabadash denen adamdan önde olmalıyız."

"Evet" dedi Bree yavaşça. "Uyumamalıyız. Sadece biraz dinlenelim."

Shasta (bir an için), kalkıp bir şeyler yapmazsa herkesin uyuyakalacağını bili-

yordu. Evet, mutlaka bir şeyler yapmalıydı. Aslında kalkıp, onları yola çıkmaya ikna etmeye karar vermişti fakat biraz sonra; henüz değil, henüz değil...

Parlayan ay ışığında, bülbül, iki ata ve çocuklara şarkılar söylerken az sonra hepsi uyuyakaldı.

İlk önce Aravis uyandı. Güneş çoktan yükselmişti ve serin sabah saatlerini geride bırakmışlardı. "Hata bende" dedi kendine kızarak; fırlayıp diğerlerini uyandırmaya başladı. "Böylesine zor bir günün ardından, atların uyumaması beklenemez; konuşan hayvanlar olsalar bile... Ve kuşkusuz bu çocuk uyumadan duramazdı; yeteri kadar eğitilmemiş. Ama benim bilmem gerekirdi."

Diğerleri uyku mahmurluğuyla şaşkın ve aptal bir haldeydiler.

"Hey-ho-broo-hoo" dedi Bree. "Eyerimle uyumuşum ha? Bir daha asla bunu yapmam. Çok rahatsız..."

"Oh, hadi hadi" dedi Aravis. "Neredeyse öğle oluyor. Kaybedeceğimiz bir an bile yok."

"Bari bir tutam ot yiyelim" dedi Bree.

"Korkarım bekleyemeyiz" dedi Aravis.

"Bu kadar acele etmek niye?" dedi Bree. "Çölü geçtik, öyle değil mi?"

"Ama Archenland'a gelmedik daha" dedi Aravis. "Ve oraya Rabadash'tan önce ulaşmamız gerek."

"Ohoo, biz onun kilometrelerce ilerisinde olmalıyız" dedi Bree. "Daha kısa bir yoldan gelmedik mi? Senin o kuzgun arkadaşın, bunun daha kestirme bir yol olduğunu söylemedi mi, Shasta?"

"Daha kısa diye bir şey demedi" diye cevapladı Shasta, "sadece daha iyi dedi, çünkü bu yönde nehir var. Eğer vaha Tashbaan'ın tam kuzeyindeyse, korkarım bu yol daha uzun olabilir."

"Ben iki lokma bir şey yemeden devam edemem!" dedi Bree, "Dizginlerimi çıkar Shasta."

"Lü... lütfen" dedi Hwin utangaçça. "Ben de aynı Bree gibi, devam edemeyeceğimi hissediyorum. Fakat sırtlarında insanlar varsa (mahmuzları ve diğer ağırlıklarıyla), atlar böyle hissetseler bile yürümek zorundadırlar. O zaman yola devam edebildiklerini görürler. Demek istediğim, Narnia'nın özgürlüğü için elimizden gelen her şeyi yapmamız gerekmiyor mu?"

"Sanırım Madam" dedi Bree küçümser bir şekilde, "ben zorunlu yürüyüşleri, seferleri ve bir atın nelere dayanıp dayanamayacağını senden daha iyi bilirim."

Kolayca susturulabilen, ürkek ve nazik bir at olarak yetiştirilen (en soylu atlar gibi) Hwin'in buna verecek cevabı yoktu. Aslında Hwin haklıydı; eğer Bree'nin sırtında onu hareket etmeye zorlayan bir Tarkaan olsaydı, saatlerce zorlu bir yürüyüş yapabileceğini öğrenirdi. Fakat köle olmanın ve bir şeyler yapmaya zorlanmanın en kötü sonuçlarından biri de artık seni zorlayan kimse olmayınca, neredeyse kendi kendini zorlama gücünü de kaybettiğini öğrenmendir.

Böylece Bree iki lokma bir şey yiyip su içene kadar beklemek zorunda kaldılar. Bu arada kuşkusuz Hwin ve çocuklar da bir şeyler yiyip içtiler. Yeniden yola çıkmadan önce saat sabahın on birine gelmiş olmalıydı. Öyle olduğu halde bile Bree, düne göre daha yavaştı. İki at arasında daha zayıf ve yorgun olanı Hwin olmasına karşın, yürüyüş süratini belirleyen oydu.

Kahverengi soğuk nehri, yeşillikleri, yosunları, yaban çiçekleri ve orman güleriyle vadi o kadar hoş bir yerdi ki, insanda elinde olmadan yürüme isteği uyandırıyordu.

10
Güneydeki Sınırların Münzevisi

Aşağıya doğru saatlerce yol aldıktan sonra vadi genişledi ve önlerinde ne olduğunu görmeye başladılar. İzlemekte oldukları nehir, burada soldan sağa, doğuya doğru akan geniş ve çalkantılı başka bir nehre kavuştu. Bu nehrin ötesinde, küçük tepelerden oluşan şirin kırlıklar, birbiri ardına dizilmiş sırtlarla kuzey dağlarına doğru yükseliyordu.

Sağ taraftaki kayalık tepelerden bir-ikisinin sivriliklerine yapışmış karlar vardı.

Solda çamlık yamaçlar, sarp görünüşlü uçurumlar, dar vadiler ve mavi tepeler göz alabildiğine uzanmaktaydı. Shasta, artık Pire Dağı'nı göremiyordu. Tam karşıda sıradağlar arasında yer alan, eyer biçimindeki ormanlık yer, Archenland'ı Narnia'ya bağlayan geçit olmalıydı.

"Broo-hoo-hoo, kuzey, yeşil kuzey!" diye kişnedi Bree. Alçak tepeler, Shasta ve Aravis'in güneye alışmış gözlerine, düşündüklerinden daha yeşil ve canlı göründü. İki nehrin sularının gürültüyle karıştığı yere inerken moralleri yükselmişti.

Sıradağların batı ucundaki yüksek dağlardan kaynayan ve doğuya akan nehir, yüzmeyi akıllarına getiremeyecekleri kadar hırçındı. Nehrin kıyısında durup biraz düşündükten sonra, aşağıya ve yukarıya doğru biraz yürüdüler. Sonunda, yürüyerek geçebilecekleri sığ bir yer buldular.

Suyun gümbürtüsü, şakırtısı ve atların ayaklarında yaptığı girdaplar, serin ve canlı hava, ok gibi uçan yusufçuklar Shasta'yı tuhaf bir heyecana boğmuştu.

Yolunu, suyu döverek şakırtılarla açan Bree, nehrin kuzey kıyısında "Dostlar, ar-

tık Archenland'dayız!" dedi. "Sanırım bu geçtiğimiz nehre, Yılankavi Ok deniyor."

"Umarım zamanında gelmişizdir" diye mırıldandı Hwin.

Sonra ağır ağır, zikzaklar çizerek yukarıya doğru ilerlemeye başladılar. Yokuş çok dikti. Ne bir yol ne de evler vardı. Adeta bir park alanı gibiydi burası. Her yana serpiştirilmiş ağaçlar vardı, ancak bir orman oluşturacak yoğunlukta değildi.

Bütün hayatı boyunca neredeyse ağaçsız, otluk bölgelerde yaşamış olan Shasta, hiç bu kadar çok ve bu çeşitlilikte ağaç görmemişti. Orada olsaydınız, onun meşe, kayın, huş, üvez ve tatlı kestane ağaçlarını gördüğünü bilirdiniz (o bilmiyordu).

Onlar ilerledikçe, tavşanlar sağa sola, telaşla kaçıyorlardı. Biraz sonra ağaçlar arasında koşuşan sarı renkli bir geyik sürüsü gördüler. "Muhteşem değil mi?" dedi Aravis.

İlk sırta geldiklerinde Shasta eyerinin üzerinde dönerek arkasına baktı. Tashbaan'dan hiçbir iz yoktu; kat ettikleri dar, yeşil vadi dışında çöl dümdüz, ufka kadar uzanıyordu.

"Hey!" dedi Shasta aniden. "Bu da ne?"

"Ne, ne?" dedi Bree dönerek. Aravis ve Hwin de dönmüşlerdi.

"Şu" dedi Shasta işaret ederek. "Dumana benziyor. Yangın mı var?"

"Bence kum fırtınası" dedi Bree.

"Buna neden olacak kadar rüzgâr yok" dedi Aravis.

"Oh!" diye bağırdı Hwin. "Bakın! İçinde parlayan bir şeyler var. Bakın! Miğferler ve zırhlar. Geliyorlar, bu yana geliyorlar."

"Tash adına!" dedi Aravis. "Ordu bu! Rabadash'ın ordusu."

"Elbette Rabadash" dedi Hwin. "Korktuğum başıma geldi. Çabuk! Anvard'a ondan önce varmalıyız." Ve başka bir söz etmeksizin aceleyle dönüp, kuzeye doğru dörtnala koşmaya başladı. Bree de başını geriye doğru silkeleyip onu izledi.

"Hadi Bree, hadi" diye bağırdı Aravis omzunun üzerinden.

Atlar için çok yorucu bir koşuydu bu. Ulaştıkları her sırtın üzerinde, önlerinde bir vadi, onun ötesinde de bir başka sırt daha buluyorlardı. Genel olarak doğru yönde gittiklerini bilmelerine karşın, kimse Anvard'ın ne kadar uzakta olduğunu tahmin edemiyordu. Shasta, ikinci sırtın üzerinden yeniden geriye baktı. Çölün gerisindeki toz bulutu yerine, şimdi Yılankavi Ok'un öte yakasında karın-

calar gibi kaynaşan kapkara bir kütle gördü. Nehri geçecek bir yer aradıklarına kuşku yoktu.

"Nehre gelmişler!" diye bağırdı çılgınca.

"Çabuk! Çabuk!" diye bağırdı Aravis. "Anvard'a zamanında yetişemeyecek-sek, hiç gelmesek daha iyi olurdu. Dörtnala Bree, dörtnala! Savaş atı olduğunu unutma."

Shasta da benzer talimatlar vermemek için kendini zorluyordu; "Zavallı, şimdiden elinden geleni yapıyor" diye düşünüp dilini tutuyordu. Ve iki at, ellerinden geleni olmasa bile, ellerinden geldiğini sandıkları her şeyi kesinlikle yapmaktaydılar, ki ikisi aynı şey değildir. Bree, Hwin'e yetişmişti. İkisi de otların arasında, yan yana yıldırım gibi koşuyorlardı. Hwin, bu yan yana koşuyu, muhtemelen daha fazla sürdüremeyecek gibi görünüyordu.

Arkalarından gelen bir sesle, o an hepsinin duyguları bütünüyle değişti. Bu, tahmin ettikleri ses –belki de Calormenlilerin savaş çığlıklarıyla karışık, atların ayak sesleri ve zırhların şakırtısı– değildi. Ancak Shasta sesi hemen tanıdı; Aravis ve Hwin'le karşılaştıkları, ay ışığıyla aydınlanan o ilk gece duyduğu hırıltılı kükremeydi. Bree de tanımıştı bu sesi. Gözleri kıpkırmızı parıldadı ve kulakları geriye yattı. Shasta şimdi, onun elinden geldiği kadar –olabildiğince– hızla değil, çılgınca koştuğunun farkına vardı. Shasta değişikliği hemen hissetti. Birkaç saniye içinde Hwin'in epeyce ilerisindeydiler.

"Bu olamaz" diye düşündü Shasta. "Burada aslanlardan korunacağımızı düşünüyordum!"

Omzunun üzerinden geriye baktı. Her şey apaçıktı. Arkalarında, bahçeye bir köpek girdiğinde, bahçenin öbür yanındaki ağaca doğru hızla, bir kedi gibi koşan, vücudu yere yakın, kocaman, sarımsı bir yaratık vardı ve her saniye biraz daha yaklaşıyordu.

Yeniden ileriye baktığında, anlam veremediği, hatta hiç aklına gelmeyen bir görüntüyle karşılaştı: Yol, yaklaşık üç metre yüksekliğinde düzgün, yeşil bir duvarla kapanmıştı. Duvarın ortasında açık bir kapı vardı. Ve kapının ağzında, çıplak ayaklarına kadar uzanan, sonbahar yaprakları renginde bir giysi giymiş, düzgün bir asaya dayanan, uzun boylu bir adam dikiliyordu. Sakalı neredeyse dizlerine değiyordu.

Tüm bunları bir bakışta gören Shasta, yeniden geriye baktı. Aslan, Hwin'i yakalamak üzereydi; arka ayaklarını ısırmaya çalışıyordu. Hwin'in iri gözlü, köpüklü yüzünde hiç umut yoktu şimdi.

"Dur!" diye kükredi Shasta, Bree'nin kulağına. "Geri dönelim. Yardım etmeliyiz!"

Bree sonraları, bunu duymadığını ya da anlamadığını söyleyecekti. Genellikle gerçeği söylediğini bildiğimiz için onun sözüne güvenmeliyiz.

Shasta, ayaklarını üzengilerden çıkardı, iki bacağını da atın sol tarafına alıp, bir an bile denemeyecek kadar durakladı ve atladı. Bu hareket canını fena halde yaktı ve neredeyse nefesi kesildi. Fakat o buna aldırmıyor, Aravis'e yardım etmek için koşuyordu. Şimdiye kadar böyle bir şey yapmamıştı, şimdi de neden yaptığını bilmiyordu.

Yeryüzündeki en korkunç seslerden biriyle birlikte, Hwin'in dudaklarından bir kişneme sesi yükseldi. Aravis, Hwin'in boynuna kapaklanmış, kılıcını çekmeye çalışıyor gibi görünüyordu. Şimdi üçü birden –Aravis, Hwin ve aslan– neredeyse Shasta'yı çiğnemek üzereydiler. Tahminlerin ötesinde bir irilikte olan,

çok yakınına gelmeden ne kadar büyük olduğunu anlayamayacağınız aslan, arka ayakları üzerinde kalktı ve sağ pençesini Aravis'e salladı. Pençeleri gören Aravis bağırdı ve yerde sallandı. Aslan, Aravis'in omzunu parçalıyordu. Shasta, korkudan yarı deli bir şekilde hayvana doğru sendeleyerek atıldı. Değil silahı, bir taş ya da sopası bile yoktu. Sanki bir köpeğe bağırırmış gibi aptalca aslana bağırıyordu: "Dön evine! Dön evine!" Bir an için aslanın, ardına kadar açılmış köpüklü ağzına baktı. Hâlâ arka ayakları üzerinde duran aslan o anda, Shasta'nın tüm şaşkınlığına karşın, hareketsiz kaldı, tepetaklak döndü, sonra kendini toparladı ve aceleyle kaçtı.

Shasta onun gittiğine bir türlü inanamamıştı. Geriye döndü ve biraz önce gördüğünü hatırladığı yeşil duvardaki kapıya doğru koştu. Neredeyse baygın düşecek olan Hwin, tökezleyerek kapıdan girmek üzereydi. Aravis hâlâ eyerin üzerindeydi ama sırtı kan içindeydi.

"Gel kızım, gel" diyordu giysili adam; sonra da "Gel oğlum" dedi, Shasta nefes nefese ona yaklaşırken. Shasta, arkasından kapıların kapandığını duydu. Sakallı yabancı, Aravis'e attan inmesi için yardım etmeye başlamıştı bile.

Göz alıcı yeşilliklerle kaplı yüksek bir duvarla korunan, geniş, yusyuvarlak, kapalı bir alan içindeydiler. Önlerinde, kıpırtısız bir su havuzu vardı; öylesine doluydu ki suyun yüzeyi neredeyse yerle birdi. Havuzun yanı başında dalları havuzu tamamen gölgede bırakan, Shasta'nın ömründe gördüğü en kocaman ve en güzel ağaç yükseliyordu. Havuzun biraz ötesinde çok eski antik, çatısı samanla örtülü, alçak, küçük, taş bir ev vardı. İçeriden meleme sesleri geliyordu ve kapalı alanın öbür tarafında birkaç keçi görünüyordu. Düzgün zemin tamamıyla çimle kaplıydı.

"Sen... sen... sen" dedi nefes nefese Shasta. "Archenland kralı Lune musun?"

Yaşlı adam başını iki yana salladı; "Hayır" diye cevapladı sakin bir sesle. "Ben güneydeki sınırlarının münzevisiyim. Ve şimdi oğlum, sorularla vakit kaybetme, itaat et. Bu küçükhanım yaralı. Atlarınız perişan. Rabadash, şu anda Yılankavi Ok'u geçecek bir sığlık arıyor. Hiç dinlenmeden hemen yola çıkarsan hâlâ Kral Lune'u uyaracak zamanın var."

Bu sözler Shasta'yı canından bezdirdi, çünkü hiç gücü kalmadığını düşünüyordu. Bu adaletsiz ve zalimane isteğe içten içe isyan ediyordu. Yaptığın bir iyilik

için alacağın ödülün hemen her zaman daha güç ve daha çok iyilik yapmak olduğunu henüz öğrenmemişti. Ama yüksek sesle söylediği tek şey, "Kral nerede?" oldu.

Münzevi döndü ve asasıyla işaret etti. "Bak" dedi. "Girdiğin kapının tam karşısında başka bir kapı daha var. Onu aç ve dosdoğru git. Düz ya da yokuş, düzgün ya da engebeli, çamur ya da kuru, daima dosdoğru ilerle. Kral Lune'u dosdoğru ilerde bulacağını sanatım sayesinde biliyorum. Ancak koş, koş, koş; hep koş."

Shasta başını salladı, kuzey kapısına koştu ve kapının ardında kayboldu. Sonra Münzevi, bunca zamandır sol koluyla destek olduğu Aravis'i aldı, biraz yönlendirip biraz da taşıyarak eve götürdü. Uzun bir süre sonra yeniden dışarı çıktı.

"Evlatlarım" dedi atlara, "şimdi sıra sizde."

Cevap beklemeksizin –aslında atlar konuşamayacak kadar yorgundu– ikisinin de dizginlerini ve eyerlerini çıkardı. Sonra ikisini de öyle bir tımarladı ki kralın ahırlarındaki bir uşak bundan daha iyisini yapamazdı.

"İşte evlatlar" dedi, "kafanız rahat olsun, keyfinize bakın. Su burada, ot orada. Diğer evlatlarımın; keçilerin sütünü sağdığımda sıcak lapa yersiniz."

"Efendim" dedi Hwin, nihayet ses çıkarmayı başararak, "Tarkheena hayatta mı? Aslan onu öldürdü mü?"

"Sanatım sayesinde şu zamanda olan pek çok şeyi bilen ben" dedi Münzevi, "gelecekte olacaklar üstüne çok az bilgi sahibiyim. Bu nedenle, dünyadaki bir adamın ya da bir kadının yahut da hayvanın bu akşam gün battığında hayatta olup olmayacağını bilmiyorum. Küçükhanım, yaşıtlarından herhangi birinin yaşadığı kadar yaşayacak."

Aravis kendine geldiğinde, taş duvarları sıvasız, çıplak bir odada, pamuk gibi yumuşak, alçak bir yatakta yüzüstü yatmakta olduğunu anladı. Neden yüzüstü yatırıldığını anlayamadı, fakat dönmeyi deneyip de bütün sırtındaki can yakıcı ağrıları hissettiğinde her şeyi hatırladı. Süpürgeotundan yapılan (en iyi yatak dolgusudur), harika bir biçimde yaylanabilen bu yatağın nasıl bir şeyden yapıldığını anlayamamıştı, çünkü süpürgeotu, yaşamında hiç görüp duymadığı bir şeydi.

Kapı açıldı ve Münzevi, elinde büyük bir ahşap tasla içeri girdi. Tası dikkatle yere koyduktan sonra yatağın yanına geldi ve "Kendini nasıl hissediyorsun kızım?" diye sordu.

"Sırtım çok acıyor peder" dedi Aravis, "başka bir şikâyetim yok."

Münzevi onun yanına diz çöktü, elini alnına koydu, sonra kalp atışlarını dinledi.

"Ateşin yok" dedi. "İyi olacaksın. Aslında, yarın kalkmaman için bir neden yok. Ancak şimdi şunu iç."

Ahşap tası alıp Aravis'in dudaklarına tuttu. Alışkın olmayan biri için keçi sütü biraz tuhaftır, bu nedenle Aravis tadına baktığında yüzünü buruşturmaktan kendini alamadı. Ne var ki çok susamıştı ve hepsini içmeyi başardı; bitirdiğinde kendini daha iyi hissediyordu.

"Kızım, şimdi istediğin zaman uyuyabilirsin" dedi Münzevi. "Çünkü yaraların yıkandı ve ilaçlandı. Acı çekmene karşın, kırbaç yarasından daha kötü değil. Tuhaf bir aslan olmalı o, çünkü seni yakalayıp eyerden aşağı çekerek dişlerini geçireceğine, sadece sırtına pençe atmış. On tane çizik var: Acı verir ama derin ve tehlikeli değil."

"Doğru!" dedi Aravis. "Şansım varmış."

"Kızım" dedi Münzevi, "bu dünyada, şimdiye kadar yüz dokuz kış geçirdim ve şans denilen şeyle henüz karşılaşmadım. Bütün bunlar hakkında anlamadığım bir şey var. Fakat bilmemiz gerekiyorsa emin ol ki öğreneceğiz."

"Rabadash ve iki yüz atlısına ne oldu?" diye sordu Aravis.

"Artık bu yoldan geçmeyecekler sanırım" dedi Münzevi. "Bizim epeyce doğumuzda bir sığlık bulmuş olmalılar. Oradan dosdoğru Anvard'a gitmeyi deneyeceklerdir."

"Zavallı Shasta!" dedi Aravis. "Yolu uzun mu? Oraya onlardan önce varabilir mi?"

"Öyle umuyoruz" dedi yaşlı adam.

Aravis yeniden uzandı (bu kez yan dönmüştü) ve "Uzun süre mi uyudum? Karanlık çöküyor gibi görünüyor" dedi.

Münzevi, kuzeye bakan tek pencereden dışarıyı seyrediyordu. "Bu, gece karanlığı değil" dedi az sonra. "Fırtına Burnu'ndan bulutlar geliyor. Bu taraflarda kötü hava her zaman oradan gelir. Bu gece yoğun sis olacak."

Ertesi gün, acıyan sırtı dışında, Aravis kendini çok iyi hissediyordu. Kahvaltıdan sonra (kaymak ve sütlü lapa) Münzevi, onun kalkabileceğini söyledi ve tabii

ki Aravis atlarla konuşmak üzere dışarı çıktı. Hava değişmişti ve yeşil alanın her tarafı sanki büyük yeşil bir kâse gibi, gün ışığına boğulmuştu. Burası çok sakin bir yerdi; sessiz ve ıssız.

Hwin hemen Aravis'e doğru koştu ve ona bir at öpücüğü verdi.

Birbirlerine sağlık durumlarını ve iyi uyuyup uyumadıklarını sordular. Sonra Aravis, "Peki Bree nerede?" dedi.

"Orada" dedi Hwin, burnuyla alanın öbür yakasını göstererek. "Şimdi gidip onunla konuşsan iyi olur. Bir şeyler yolunda gitmiyor. Ağzından bir sözcük bile alamıyorum."

Yavaş yavaş karşı tarafa geçtiler ve Bree'yi yüzü duvara dönük yatarken buldular. Bree onların geldiğini duymasına karşın ne başını çevirdi ne de tek bir söz etti.

"Günaydın Bree" dedi Aravis. "Bu sabah nasılsın?"

Bree kimsenin anlamadığı bir şeyler mırıldandı.

"Münzevi, Shasta'nın Kral Lune'a muhtemelen zamanında yetiştiğini söylüyor" diye devam etti Aravis, bütün dertlerimiz sona ermiş gibi görünüyor. Ve sonunda Narnia, Bree!"

"Ben Narnia'yı asla görmeyeceğim" dedi Bree alçak bir sesle.

"İyi değil misin sevgili Bree?" dedi Aravis.

Sonunda Bree onlara döndü, yüzü bir atın yüzünün olabileceği kadar kederliydi.

"Ben Calormen'e geri döneceğim" dedi.

"Ne?" dedi Aravis. "Yeniden köle mi olmak istiyorsun?"

"Evet" dedi Bree. "Bana ancak kölelik yakışır. Narnia'daki özgür atların yüzüne nasıl bakarım? Kendi kellemi kurtarmak için tüm gücümle dörtnala giderken, bir kısrağı, bir kızı ve bir oğlanı Aslanların ağzına terk eden ben!"

"Hepimiz tüm gücümüzle kaçtık" dedi Hwin.

"Shasta kaçmadı!" diye homurdandı Bree. "En azından, doğru yöne koştu o, geriye. Ve beni en çok utandıran şey de bu. Kendine savaş atı diyen ve yüzlerce kavga ile övünen ben, küçük bir insan çocuğuna ne kılıç tutmuş ne de iyi terbiye almış bir çocuğa, sadece bir taya yenildim."

"Biliyorum" dedi Aravis. "Ben de aynı şeyleri hissettim. Shasta olağanüstüydü. Ben de en az senin kadar kötüyüm Bree. Karşılaştığımızdan beri ona tepeden

bakıyor, onu küçümsüyordum ama şimdi, içimizde en iyisi o çıktı. Ancak burada kalıp üzgün olduğumuzu söylemek, Calormen'e dönmekten daha iyidir."

"Bu senin için iyi olabilir" dedi Bree. "Sen kendini rezil etmedin. Fakat ben her şeyimi kaybettim."

"Benim güzel atım" dedi Münzevi (çıplak ayakları o hoş, ıslak çimde çok az ses çıkardığı için fark edilmeden yaklaşmıştı). "Benim güzel atım, sen kendini beğenmişliğinden başka hiçbir şeyini kaybetmedin. Hayır, hayır evladım. Kulaklarını geriye çekip yeleni sallama bana. Gerçekten bir dakika önce göründüğün kadar alçakgönüllüysen, aklının sesini dinlemesini öğrenmelisin. Zavallı, dilsiz atlar arasında yaşarken düşünmeye başladığın gibi, tam anlamıyla muhteşem bir at değilsin. Elbette onlardan daha akıllı ve cesurdun. Öyle olmamak elinden gelmezdi. Buna dayanarak, Narnia'da çok özel biri olacağın anlamı çıkmaz. Fakat çok özel bir kişi olmadığını bildiğin sürece, her şey göz önüne alındığında, iyi bir at olacağını söyleyebilirim. Şimdi sen ve diğer dört ayaklı evladım; mutfağın kapısına gelirseniz, şu lapanın geri kalanı hakkında bir şeyler düşünürüz."

11
Beklenmeyen Yol Arkadaşı

Shasta kapıdan çıkar çıkmaz, önünde, ilerideki ağaçlara kadar uzanan çimenler ve süpürgeotlarıyla kaplı bir yamaç buldu. Şimdi düşüneceği hiçbir şey, yapacağı hiçbir plan yoktu; gerekli ve yeterli olan şey, sadece koşmasıydı. Kolları ve bacakları titriyordu. Böğrüne sancı girmeye başlamıştı. Gözlerine kaçan ter damlaları gözlerini yakıyor, görmesini engelliyordu. Ayakta doğru düzgün duramıyordu ve taşlar yüzünden birkaç kez neredeyse ayağını incitecekti.

Ağaçlar şimdiye kadar gördüklerinden daha sıktı. Biraz açıklık olan alanlar, büyük eğrelti otlarıyla kaplıydı. Güneş batmış; hava, serinlemek şöyle dursun, normalden iki kat fazla sineğin olduğu o sıcak ve kurşuni günlerden birine dönüşmüştü. Shasta, yüzüne üşüşen sinekleri kovalamayı bile düşünmüyordu; yapacak başka işi vardı.

Aniden bir boru sesi duydu. Tashbaan'dakiler gibi, güçlü ve derin değildi, ancak neşeli bir boru sesiydi: ta-tara-taa. Geniş bir açık alana çıktı ve o an kendini bir insan kalabalığıyla çevrilmiş buldu. En azından ona kalabalık göründü. Aslında, yeşil av giysileri içinde, atlarıyla birlikte on beş-yirmi kişi vardı; kimileri eyerinin üzerinde, kimileri de atının başının yanında ayakta duruyordu. Ortalarında bir adam, diğer bir adamın ata binmesi için üzengiyi tutmaktaydı. Üzengi tutulan adam, hayal edebileceğiniz en neşeli, şişman, elma yanaklı, pırıl pırıl gözlü kraldı.

Shasta ortaya çıkar çıkmaz, Kral atına binmeyi unuttu. Kollarını Shasta'ya açtı, yüzü aydınlandı, göğsünün derinliklerinden gelen, güçlü ve derin bir sesle konuştu:

"Corin! Oğlum! Yayan ve paçavralar içinde! Ne..."

"Hayır" diye soludu Shasta, başını iki yana sallayarak. "Ben Prens Corin değilim. Ben... Ben... Ona benzediğimi biliyorum... Majestelerini Tashbaan'da gördüm... Selamlarını gönderdi."

Kral yüzündeki şaşkın ifadeyle Shasta'ya bakıyordu.

"Siz Kral Lune musunuz?" dedi soluk soluğa Shasta. Ve sonra cevap beklemeksizin, "Haşmetli Kralım... kaçın... Anvard'a... Kapıları kapatın... Düşmanlar geliyor... Rabadash ve iki yüz atlısı..."

"Bundan emin misin oğlum?" dedi diğer bir soylu.

"Kendi gözlerimle..." dedi Shasta, "gördüm onları. Tashbaan'dan buraya kadar yarıştık."

"Yayan mı?" dedi adam, kaşlarını biraz çatarak.

"Atlarla... Münzevi'nin evindeki" dedi Shasta.

"Daha fazla soru sorma, Darrin" dedi Kral Lune. "Yüzünden gerçeği okuyorum. Atlarınıza atlayın beyler. Çocuk için de yedek bir at var orada. Hızlı ata binebilir misin dostum?"

Shasta cevap olarak, ayağını kendine doğru uzatılan üzengiye koydu ve bir hamlede kendini eyerin üzerine çekti. Geçen birkaç haftada bunu yüzlerce kez yapmıştı. Şimdi ata binişi, o ilk gece Bree'nin ona, ata saman yığınına tırmanır gibi bindiğini söylediği zamankinden çok farklıydı.

Lord Darrin'in, "Oğlan gerçek bir binici efendim. İnanıyorum ki damarlarında soylu kanı dolaşıyor" demesine çok sevinmişti.

"Kanı, evet, sorun bu" dedi Kral. Ve yeniden Shasta'ya dikkatle baktı; gri ve şaşmaz gözlerinde merak, hatta dehşet ifadesi vardı.

Şimdi tüm atlar canlı bir biçimde, eşkin gitmekteydi. Shasta'nın eyerde duruşu mükemmeldi ancak dizginleri nasıl tutacağını bilmiyordu. Şaşkındı, çünkü Bree'nin sırtındayken dizginleri asla kullanmamıştı. Göz ucuyla (ziyafetlerde hangi çatal ya da bıçağı kullanacağımıza emin olamadığımızda bazılarımızın yaptığı gibi) diğerlerinin ne yaptığına baktı ve parmaklarıyla doğru bir biçimde tutmaya çalıştı. Ancak gerçekten atı yönlendirmeyi denemedi; diğerlerini takip edeceğine inanıyordu. At elbette konuşan bir at değil, sıradan bir attı; ne var ki sırtında oturan tuhaf çocuğun, kırbacı ve mahmuzları olmadığını ve aslında duruma hâkim olmadığını anlayacak kadar zekâya sahipti. Shasta'nın süvarilerin en gerisinde kalması bu yüzdendi.

Shasta, bu halde bile oldukça hızlı gidiyordu. Artık sinekler yoktu ve yüzüne çarpan hava çok hoştu. Nefesini toplamış, en önemlisi de görevini başarmıştı. Tashbaan'a geldiklerinden bu yana (ne kadar da uzun bir süre önceydi!) ilk kez hoşça vakit geçirmeye başlamıştı.

Tepelere ne kadar yaklaştıklarını görmek için yukarıya baktı. Ancak hiçbirini göremeyince hayal kırıklığına uğradı; sadece belirsiz bir grilik aşağıya, onlara

doğru gelmekteydi. Daha önce hiç dağlık bir ülkede bulunmadığı için şaşkındı. "Bir bulut" dedi kendi kendine, "aşağıya inen bir bulut. Anlaşıldı. Burada, dağlarda insan gerçekten yukarıda, gökyüzünde... Bulutların içinin nasıl olduğunu göreceğim. Ne eğlenceli! Hep merak ederdim." Sol gerisinde, uzaklarda, güneş yavaş yavaş batıyordu.

Şimdi bir patika yola gelmişler, iyice hızlanmışlardı. Shasta'nın atı hâlâ grubun en gerisindeydi. Yolun ilk iki kıvrımında (artık her iki tarafta da orman vardı) diğerleri bir an için gözden kaybolmuşlardı.

Sonra sise daldılar ya da sis onların üzerine geldi. Dünya grileşti. Shasta bir bulutun içinin ne kadar soğuk, nemli ve karanlık olabileceğini düşünmemişti. Grilik, büyük bir hızla karanlığa dönüştü.

Kolbaşında bir adam, arada bir boru çalıyor, ses her defasında biraz daha uzaktan geliyordu. Shasta şimdi önde gidenlerin hiçbirini göremiyordu, ama önündeki virajı döner dönmez görebileceğini umut ediyordu. Ancak virajı döndüğü halde henüz kimse görünmüyordu. Gerçekte hiçbir şey göremiyordu. Atı, artık yürüyordu. "Hadi at, hadi" dedi Shasta. Sonra, belli belirsiz boru sesini işitti. Bree her zaman, topuklarını iyice dışarı doğru tutmasını söylerdi. Onun için Shasta, topuklarını atın karnına vurduğunda kötü bir şey olacağı fikrine kapılmıştı. Şimdi denemek için iyi bir fırsat yakaladığını düşündü. "Bana bak at" dedi, "eğer canlanmazsan ne yapacağım biliyor musun? Topuklayacağım seni. Gerçekten topuklayacağım." Yine de at, bu tehdide hiç aldırmadı. O zaman Shasta, eyere güzelce yerleşti, dizlerini sıktı, dişlerini kenetledi ve atın karnını var gücüyle topukladı.

Bundan aldığı tek sonuç, atın beş-altı adım için şöyle bir tırısa kalkması ve sonra sakinleşip yeniden yürümeye başlamasıydı. Şimdi hava oldukça karanlıktı. Boru çalmıyordu. Duyulan tek ses, ağaçların dallarından süzülen suyun damlama sesiydi.

"Sanırım yürümekten başka çare yok, en azından yol alırım" dedi Shasta kendi kendine. "Sadece, Rabadash ve adamlarıyla karşılaşmasam yeter."

Uzunca bir süre yürüyerek yola devam ettiler. Bu attan nefret etmeye başlamıştı. Üstelik karnının acıkmaya başladığını hissediyordu.

Az sonra bir yol ayrımına geldi. Anvard yolunun hangisi olduğunu merak

ederken, arkasından gelen seslerle irkildi. Bu, dörtnala koşan atların gürültüsüydü. "Rabadash!" diye düşündü Shasta. Rabadash'ın hangi yolu izleyeceğini tahmin etmesine olanak yoktu. "Ben birinden gidersem" dedi Shasta kendi kendine, "o öbüründen gidebilir. Eğer bu kavşakta kalırsam, kesinlikle yakalanırım." Attan indi, elinden geldiğince çabuk, atı sağ taraftaki yola sürdü.

Süvarilerin sesleri hızla yaklaştı. Birkaç dakika sonra, Shasta onların kavşağa geldiklerini anladı. Hangi yoldan gideceklerini öğrenmek için nefesini tuttu.

"Dur!" diye alçak bir emir sesi geldi ve sonra da at sesleri duyuldu: burundan soluma sesleri, toynakların yere vuruşu, gemlerin çiğnenme ve atların boyunlarının okşanma sesleri... Sonra birisi konuştu.

"Hepiniz dinleyin" dedi. "Artık kalenin iki yüz metre yakınındayız. Emirleri unutmayın. Planladığımız gibi, gündoğumunda Narnia'ya ulaştığımızda, mümkün olduğunca az insan öldürün. Bu seferde, her damla Narnia kanını, kendi kanınızın bir galonundan çok daha değerli saymalısınız. Bu seferde dedim. Tanrılar, Cair Paravel ile Batı Toprakları arasında tek bir canlı bırakmayacağınız anı da bize gösterecektir. Fakat henüz Narnia'da değiliz. Burada, Archenland'da ise durum farklı. Önemli olan tek şey, Kral Lune'un kalesine saldırıda bulunurken hızlı davranmak. Hırsınızı gösterin. Kale bir saat içinde benim olmalı. Bu gerçekleşirse, ben yağmadan hiçbir şey almayacağım, her şeyi size vereceğim. Kalenin duvarları içindeki, yeni doğmuş bebekler dahil, her barbar erkeği öldürün ve geriye kalan her şeyi canınızın çektiği gibi bölüşün; kadınları, altınları, mücevherleri, silahları ve şarabı... Kapılara ulaştığımızda arkada kalanı görürsem diri diri yakarım. Karşı konulamaz ve merhametsiz Tash adına, ileri!"

Güçlü nal sesleriyle topluluk harekete geçti. Shasta yeniden soluk aldı. Öbür yola girmişlerdi.

Shasta, geçip gitmelerinin uzun bir süre aldığını düşünüyordu; bütün gün "iki yüz atlı"yı düşünüp onlardan söz etmesine karşın, gerçekte bunun ne anlama geldiğini hayalinde canlandıramamıştı. Sonunda sesler kayboldu. Shasta ağaçlardan gelen şıpırtı sesleri arasında, bir kez daha yalnızdı.

Şimdi Anvard'a giden yolu biliyordu ne var ki artık oraya giremezdi. Kuşkusuz bu, sadece Rabadash'ın süvarilerinin kollarına atılmak anlamına gelecekti. "Ne yapacağım şimdi?" dedi kendi kendine. Yeniden atına bindi; barınacağı ve yiyecek

isteyebileceği bir kulübe bulma umuduyla, seçtiği yoldan ilerlemeye başladı. Münzevi'nin evine; Aravis, Bree ve Hwin'e geri dönmeyi de düşündü kuşkusuz ne var ki bunu yapamadı, çünkü nerede olduğu hakkında en ufak bir fikri yoktu.

"En sonunda" dedi Shasta, "bu yol muhakkak bir yere ulaşıyordur." Ancak bu, bir yerden ne anladığınıza bağlıdır. Elbette yol bir yere ulaşıyordu; nemli, karanlık ve sık ağaçlı bir ormanın bulunduğu, havanın giderek soğuduğu bir yere ulaşıyordu. Ve tuhaf, buz gibi bir rüzgâr, çöken sisi tamamen dağıtamıyorsa da sürekli esiyordu.

Eğer Shasta, dağlık yerlere alışık olsaydı, tüm bunların, şu anda çok yüksek-lerde –belki de geçidin tepesinde– olduğu anlamına geldiğini anlardı. Fakat o, dağlar hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

"Sanırım" dedi Shasta, "dünyadaki tüm çocukların en şanssızı ben olmalıyım. Benim dışımda herkesin işleri yolunda gidiyor. Narnialı lordlar ve hanımlar Tashbaan'ı güven içinde terk ettiler; bir ben geride kaldım. Aravis, Bree ve Hwin yaşlı Münzevi'nin evinde rahatlarına bakıyorlar: Öyle ya, buraya gönderilen benim. Kral Lune ve adamları sağ salim kaleye varmış ve Rabadash gelmeden uzun bir zaman önce kapıları kapatmışlardır, ama ben dışarıda kaldım."

Yorgunluktan bitap düşmüş, açlıktan ölüyordu. Bu nedenle kendini öylesine perişan hissetti ki yanaklarından gözyaşları yuvarlanmaya başladı.

Kapıldığı ani bir korku, bu düşüncelerin dağılmasına yol açtı. Shasta, yanında bir şeyin ya da birinin yürüdüğünü anladı. Zifiri karanlıkta hiçbir şey göremiyordu. Ayrıca, şey (ya da kişi) o kadar sessizce yürüyordu ki ayak sesleri zorlukla işitiliyordu. Duyduğu, soluma sesiydi. Görünmeyen yoldaşı, çok derinden soluyormuş gibiydi. Shasta, onun çok iri bir yaratık olduğu hissine kapıldı. Bu solumayı o kadar uzun bir süre sonra fark etmişti ki ne zamandır yanında olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Bu müthiş bir şoktu.

Uzun zaman önce, kuzey ülkelerinde devlerin olduğunu duyduğu aklına geldi aniden. Korkuyla dudaklarını ısırdı. Şimdi ağlamak için bir nedeni vardı ancak o, artık ağlamıyordu.

Şey (bir kişi değilse eğer) yanında o kadar sessizce yürüyordu ki Shasta sadece hayal kurduğunu sanmaya başlamıştı. Ancak tam da bundan emin olmaya başladığında, karanlığın içinde, yanı başında derin ve canlı bir iç çekiş duydu. Bu bir

hayal olamazdı! Her nasıl olduysa, bu iç çekişten gelen sıcak nefesi, üşüyen sol elinde hissetmişti.

Eğer atı iyi bir at olsaydı, -ya da o, atından yararlanabilmeyi bilseydi– çılgınca bir dörtnala sürüşle kaçarak her şeyi riske atmayı göze alabilirdi. Ancak Shasta, bu atı dörtnala kaldıramayacağını biliyordu. Böylece, solumayı sürdüren görünmeyen yoldaşı da yanı başında, yürür adımlarla ilerlediler. Sonunda artık buna dayanamadı.

"Kimsin sen?" dedi fısıltıdan biraz daha yüksek bir sesle.

"Uzun süredir konuşmanı bekleyen biri" dedi Şey. Sesi yüksek değildi, ama derin ve dolu doluydu.

"Sen... Sen bir dev misin?" diye sordu Shasta.

"Bana dev diyebilirsin" dedi güçlü sesiyle. "Ancak senin dev dediğin yaratıklar gibi değilim ben."

"Seni hiç göremiyorum" dedi Shasta, dikkatle bakarak. Sonra (aklına daha da kötü bir fikir gelmişti), neredeyse çığlık atarcasına, "Sen... Sen bir ölü değilsin, değil mi? Lütfen... Lütfen uzaklaş. Sana ne zararım oldu ki? Oh, dünyadaki en şanssız insan benim!"

Bir kez daha Şey'in nefesini elinde ve yüzünde hissetti. "Bak" dedi Şey, "bu bir hayaletin nefesi değil. Anlat dertlerini bana."

Bu nefes Shasta'ya biraz güven vermişti: Gerçek anne ve babasını nasıl hiç tanımadığını ve balıkçı tarafından nasıl sert davranılarak büyütüldüğünü anlattı. Sonra kaçışının hikâyesini, aslanlar tarafından nasıl kovalandıklarını ve yaşamlarını kurtarmak için nasıl yüzmek zorunda kaldıklarını, Tashbaan'daki tüm tehlikeleri, mezarlar arasında geçirdiği geceyi, çöldeki hayvanların ona nasıl uluduklarını, çöl yolculuğundaki sıcağı, susuzluklarını ve tam hedeflerine varmak üzereyken, bir başka aslanın onları kovalayıp Aravis'i nasıl yaraladığını anlattı. Yediği son yemekten bu yana ne kadar uzun süre geçtiğini de anlattı.

"Ben sana şanssızsın demem" dedi Şey, görkemli sesiyle.

"Sana göre, birçok aslanla karşılaşmam kötü bir şans değil mi?" dedi Shasta.

"Sadece bir aslan vardı" dedi ses.

"Ne demek istiyorsun sen? İlk gece en azından iki aslanın olduğunu sana demin söyledim ve..."

"Sadece bir tane vardı ama hızlıydı."

"Sen nereden biliyorsun?"

"O Aslan bendim." Hayretten ağzı açık kalan Shasta bir şey diyemedi. Ses devam etti. "Seni Aravis'le buluşmaya zorlayan Aslan bendim. Ölülerin evleri arasında seni yatıştıran bendim. Sen uyurken çakalları uzaklaştıran Aslan bendim. Kral Lune'a zamanında yetişebilmen için son bir kilometrede atları korkutup onlara yeni bir güç veren Aslan bendim. Hatırlamazsın ama sen ölmek üzere olan bir çocukken, içinde yattığın kayığı iten ve böylece, gece yarısı uykusu kaçmış bir adamı, seni karşılamak üzere sahile çıkaran Aslan bendim."

"Öyleyse Aravis'i yaralayan sensin."

"Bendim."

"Ama neden?"

"Çocuğum" dedi Ses, "ben sana senin hikâyeni anlatıyorum, onunkini değil. Kimseye kendisininkinden başka hikâye anlatmam."

"Kimsin sen?" diye sordu Shasta.

"Kendim" dedi Ses, derin ve alçak bir sesle; yeniden, "Kendim" dedi yeri zangırdatan, net ve etkileyici bir sesle ve sonra üçüncü kez, "Kendim" diye öylesine yumuşakça fısıldadı ki zorlukla duyabiliyordunuz, ama sanki her taraftan geliyor ve yaprakları hışırdatıyormuş gibi bir sesti.

Shasta sesin, kendisini yem yapacak bir şeye ait olmadığını, hele hele bir hayaletin sesi hiç olmadığını anlamıştı. Artık korkmuyordu. Şimdi yeni ve farklı bir titreme gelmişti üzerine. Ama memnunluk da hissediyordu.

Sis siyahtan griye, griden beyaza dönüşmekteydi. Bu epey zaman önce başlamış olmalıydı, ama Şey'le konuşurken başka hiçbir şeyi fark etmemişti. Şimdi etraf parlak bir beyazlığa dönüşmüş, Shasta gözlerini kırpıştırmaya başlamıştı. Ötelerde bir yerden kuş sesleri geliyordu. Nihayet gece sona vermişti. Artık atının yelesini, kulaklarını ve başını kolayca görebiliyordu. Sol taraftan üzerlerine düşen altın rengindeki ışığın, güneş olduğunu düşündü. Başını çevirdiğinde, yanında yürüyen, attan daha büyük bir Aslan gördü. At ondan korkmuş görünmüyordu. Belki de onu görmemişti. Işık, Aslan'dan geliyordu. Kimse bundan daha ürkütücü ya da bundan daha güzel bir şey görmemiştir.

Shasta şanslıydı; tüm yaşamı boyunca, Aslan şeklinde görünen, korkunç

Narnia şeytanı üstüne Tashbaan'da ağızdan ağza dolaşan hikâyeleri duyacak kadar güneyde; Calormen'de yaşamıştı.

Kuşkusuz, denizler ötesindeki imparatorun oğlu Büyük Aslan ve Narnia'daki Ulu Kralların Kralı Aslan hakkındaki gerçek hikâyeleri bilmiyordu. Ancak Aslan'ın yüzüne bir kere baktıktan sonra, eyerinden kayarak ayakları üzerine yere indi. Hiçbir şey söyleyemedi. Söylemek istemiyordu. Bir şey söylemesi gerekmediğini de biliyordu. Kralların Ulu Kralı ona doğru eğildi. Yelesindeki tuhaf koku her tarafını kaplamıştı. Diliyle Shasta'nın alnına dokundu. Shasta başını kaldırdı ve göz göze geldiler. Sonra aniden sisin uçuk ışıltısıyla Aslan'ın yaldızlı ışıltısı, girdaba benzeyen bir parlaklık içinde karışıp ortadan yok oldular. Shasta mavi gökyüzü altında, otluk bir yamaçta atıyla yapayalnızdı şimdi. Çevresinde kuşlar ötüyordu.

12
Shasta Narnia'da

"Hepsi bir rüya mıydı?" diye merak ediyordu Shasta. Hayır, rüya olamazdı, çünkü önündeki çimlikte Aslan'ın sağ ön pençesinin derin ve büyük Hi görüyordu. Böyle bir ayak izi bırakabilecek ağırlığı düşünmek, insanın nefesini kesiyordu. Ancak bu büyüklükten başka daha dikkat çekici bir şey vardı. İlk baktığında, ayak izinin dibinde su görmüştü. Oysa kısa bir süre sonra ağzına kadar suyla dolmuş, taşmış ve otların arasından geçip yamaçtan aşağı akan bir dere oluşturmuştu.

Shasta eğildi, kana kana su içti; sonra başını suya daldırıp yüzünü yıkadı. Cam gibi berrak, buz gibi soğuk su onu canlandırmıştı. Shasta daha sonra kulaklarındaki suyu çıkarmak için sallandı ve alnına düşen ıslak saçlarını geriye atıp oturdu; etrafa göz gezdirmeye başladı.

Sabahın erken saatleri olduğu açıkça belli oluyordu. Güneş az önce aşağıda, uzaklarda, sağ yanda gördüğü ormanların arasından doğmuştu.

Kabaca kuzeybatıya doğru kıvrılarak akan bir nehrin ışıltısını gördüğü, ağaçlarla kaplı yeşil bir vadinin toprakları onun için kesinlikle yeni bir şeydi. Vadinin uzak yakasında yüksek, hatta kayalık tepeler vardı, ancak bunlar, dün gördüğü dağlardan daha alçaktı. Sonra nerede olduğunu tahmin etmeye çalıştı. Dönüp arkasına baktı ve durduğu yamacın, uzaktaki yüksek sıradağların bir uzantısı olduğunu gördü.

"Anlaşıldı" dedi kendi kendine Shasta. "O dağlar Archenland ile Narnia ara-

sındaki büyük dağlar. Dün ben onların öte yanındaydım. Geceleyin geçidi geçmiş olmalıyım. Şansım varmış, bulmuşum geçidi! Aslında şans değildi, onun işi bu. Şimdi Narnia'dayım."

Dönerek atının eyerini çıkardı ve dizginlerini çözdü. "Berbat bir atsın, ama olsun" dedi. Shasta hakkında hiç de iyi şeyler düşünmeyen at, bu sözlere hiç aldırmadı ve hemen otlamaya başladı.

"Keşke ben de ot yiyebilseydim" diye düşündü Shasta. "Anvard'a geri dönmenin bir faydası olmaz, her tarafı kuşatılmıştır. Aşağıya vadiye insem ve yiyecek bir şeyler bulmaya çalışsam iyi olacak."

Böylece ormana gelinceye kadar (çiy, çıplak ayaklarını çok üşütüyordu) yamaçtan aşağıya indi. Ormanın içinde ilerleyen patikaya benzer bir yol buldu. Daha birkaç dakika yürümemişti ki kalın ve hırıltılı bir ses duydu: "Günaydın komşu."

Shasta sesin sahibini bulmak amacıyla hızla etrafına bakındı. Biraz sonra ağaçların arasından çıkan kara suratlı, küçük, dikenli bir canlı gördü. En azından, bir insan için küçük sayılabilirdi, ama bir kirpi için çok büyüktü.

"Günaydın" dedi Shasta. "Ama ben sizin komşunuz değilim. Aslında bu tarafların yabancısıyım."

"Ah?" dedi Kirpi, soru sorarcasına.

"Dağların ötesinden geldim; biliyorsun, Archenland'dan."

"Ah, Archenland" dedi Kirpi. "Çok uzak bir yer. Ben oraya hiç gitmedim."

"Sanırım" dedi Shasta, "vahşi bir Calormen ordusunun, belki de şu anda Anvard'a saldırmakta olduğunu birine söylemeliyim."

"Olamaz!" diye cevapladı Kirpi. "Eee, düşün bir kere. Calormen yüzlerce ve binlerce kilometre uzakta, büyük bir kum denizinin ötesinde. Ayrıca oranın dünyanın sonunda olduğunu söylerler."

"Düşündüğün kadar uzakta değil" dedi Shasta. "Sence Anvard'a yapılan saldırı konusunda bir şeyler yapılmamalı mı? Ulu Kralına söylenmemeli mi?"

"Bir şeyler yapılması gerektiğine eminim" dedi Kirpi. "Ancak gördüğün gibi ben, öğle uykusu için yatmaya gidiyordum. Merhaba komşu!"

Bu son sözler, başı patikanın yanından bir yerden fırlayıveren açık kahverengi, kocaman bir tavşana söylenmişti. Kirpi, tavşana Shasta'dan az önce öğrendiklerini hemen anlattı. Tavşan bunun ciddi bir haber olduğunu ve bir şeyler yapılması gerektiğini söyledi. Birinin, bu haberi birilerine ulaştırması konusunda hemfikirdi.

Konuşmalar böylece sürüp gitti. Arada bir, kimileri yukarılardaki dallardan, kimileri bastıkları zeminin altındaki yeraltı evlerinden gelen yaratıklar; hep bir ağızdan konuşan ve Kirpi'yle aynı fikirde olan beş tavşan, bir sincap, iki saksağan, bir keçi ayaklı faun ve bir fare onlara katılmıştı. İşin gerçeği, sürekli kışın sona erdiği, Cadı'nın olmadığı Narnia'da, Ulu Kral Peter'ın hüküm sürdüğü o altın çağlarda küçük orman canlıları öylesine mutlu, öylesine güven içindeydiler ki biraz pervasız davranmaya başlamışlardı.

Bununla beraber, biraz sonra aralarına katılan iki kişi daha temkinliydi: Birincisi, ismi Duffle olan kızıl bir cüceydi. Diğeriyse iri, su gibi gözleri, benekli böğrü ve sanki iki parmağınızla kırabilirmişsiniz gibi görünen incecik bacaklarıyla, çok güzel ve kutsal bir yaratık olan geyikti.

"Aslan yaşıyor!" diye kükredi Cüce haberi duyar duymaz. "O zaman neden burada durup gevezelik ediyoruz? Düşman Anvard'da! Haber hemen Cair Paravel'e ulaştırılmalı. Ordu toplanmalı. Narnia, Kral Lune'un yardımına gitmeli."

"Ah!" dedi Kirpi. "Fakat Ulu Kral'ı Cair'de bulamazsınız. Kuzeyde devleri cezalandırmakla meşgul. Devlerden söz etmişken, komşular, bu bana..."

"Mesajı kim götürecek?" diye sözünü kesti Cüce. "Burada benden daha hızlı olan var mı?"

"Ben varım" dedi Geyik. "Mesaj ne? Kaç Calormenli var?"

"İki yüz. Prens Rabadash'ın kumandasında ve..." Ancak geyiğin o an dört ayağı da yerden kesilmiş ve şimdiden uzaklaşmıştı bile. Göz açıp kapayıncaya kadar sağrısının beyazlığı uzaktaki ağaçlıklar içinde kaybolmuştu.

"Acaba nereye gidiyor?" dedi Tavşan. "Siz de biliyorsunuz, Ulu Kral'ı Cair Paravel'de bulamayacak."

"Kraliçe Lucy'yi bulur" dedi Duffle. "Sonra da... aaa! İnsanın nesi var. Yem-yeşil görünüyor. Yorgunluktan bitap düşmüş. Belki de çok aç. En son ne zaman yemek yedin, çocuk?"

"Dün sabah" dedi Shasta zayıfça.

"Hadi öyleyse, gel" dedi Cüce, destek olmak için küçük ve iri kollarını Shasta'nın beline dolayarak. "Komşular, kendimizden utanmalıyız! Sen benimle gel. Kahvaltı, konuşmaktan daha iyidir."

Cüce çabuk hareketlerle mırıldanıp kendini kınayarak, Shasta'yı aceleyle ormanın içlerine ve küçük bir yamaçtan aşağı yönlendirip, destekleyerek yürüttü. Bu, o anda Shasta'nın umduğundan daha uzun bir yürüyüştü. Ağaçların arasından çıkıp, çıplak bir yamaca geldiklerinde, bacaklarında derman kalmamıştı. Orada, bacasından duman tüten, kapısı açık, küçük bir ev buldular. Kapıya yaklaştıklarında Duffle "Hey, kardeşler! Kahvaltıya bir ziyaretçiniz var" diye bağırdı.

O an cızırtı sesleri arasında, Shasta'nın burnuna nefis bir koku geldi. Daha önceleri hiç hissetmediği bir kokuydu bu. Umarım siz biliyorsunuzdur: Gerçekte bu, bir tavada kızartılan pastırma, yumurta ve mantar kokusuydu.

"Başına dikkat et" dedi Duffle, "biraz eğil." Ancak Shasta alnını alçak kapının tavanına çarpmıştı. "Şimdi" diye devam etti Cüce, "seni oturtalım. Masa senin için biraz alçak, ama tabure de alçak. Tamam. Ve işte lapa –işte bir kap süt– ve işte kaşık."

Shasta lapasını kaşıklarken, Cüce'nin kardeşleri (isimleri Rogin ve Bricklethumb idi) yumurtalı ve mantarlı pastırmayı, kahveyi, sıcak sütü ve kızarmış ekmekleri masanın üzerine koymakla meşguldüler.

Bu, Shasta için yeni ve harika bir şeydi, çünkü Calormen yemekleri epeyce

farklıdır. Shasta, o kahverengi şeylerin ne olduğunu bile bilmiyordu; ömründe hiç kızarmış ekmek görmemişti. Ekmeğin üzerine sürülen sarı yumuşak şeyin de ne olduğunu bilmiyordu, çünkü Calormen'de hemen her zaman tereyağı yerine sıvı yağ yenirdi. Eve gelince... Arsheesh'in karanlık, pasaklı, balık kokan evinden ve Tashbaan saraylarının halı kaplı sütunlu koridorlarından farklıydı. Çatı çok alçaktı. Her şey ağaçtan yapılmıştı. Guguklu bir saat, kırmızı-beyaz ekoseli masa örtüsü, doğal çiçeklerle dolu bir vazo ve kalın camlı pencerelerde küçük perdeler vardı. Cücelerin bardaklarını, tabaklarını, çatal ve bıçaklarını kullanmak oldukça zahmetliydi. Bu, porsiyonların çok küçük olduğu anlamına geliyordu, ama tabağı tekrar tekrar doldurmak mümkündü. Zaten Shasta'nın bardağı ya da tabağı her seferinde doldurduluyor, cüceler sürekli, "Tereyağı lütfen", "Bir bardak daha kahve?..", "Birkaç mantar daha alır mıydın?" ya da "Bir-iki yumurta daha pişirelim mi?" diyorlardı. Sonunda yiyebilecekleri kadar yedikten sonra bulaşıkların yıkanması için üç cüce aralarında kura çektiler; şans, Rogin'e gülmedi. Sonra Duffle ve Bricklethumb, Shasta'yı dışarıya, kulübenin duvarı boyunca uzanan bir sıraya götürdüler. Herkes ayaklarını uzattı, mutlulukla iç çekti. Cüceler pipolarını yaktı. Çimlerdeki çiy kaybolmuştu. Güneş içlerini ısıtıyordu. Hafif bir esinti de olmasa, hava çok sıcak olacaktı.

"Evet yabancı" dedi Duffle, "şimdi sana toprakların nerelere uzandığını göstereceğim. Buradan, neredeyse tüm güney Narnia'yı görebilirsin. Biz bu manzarayla gurur duyuyoruz. Hemen solunda, o yakın tepelerin ötesinde Batı Dağları'nı görebilirsin. Sağındaki şu yuvarlak tepeye Taş Masa Tepesi denir. Onun hemen ötesinde..."

Ne var ki sözleri o anda bir horultuyla kesildi. Shasta, gece yolculuğundan ve mükemmel bir kahvaltıdan sonra uyuyakalmıştı. Nazik cüceler farkına varır varmaz, onu uyandırmamak için birbirlerine işaretler yapmaya başladılar. Aslın-

da o kadar çok fısıldaşıp kafalarını salladılar, o kadar çok kalkıp ayakuçlarında yürüdüler ki eğer Shasta daha az yorgun olsaydı kesinlikle uyanırdı.

Shasta neredeyse bütün gün süren iyi bir uyku çekti; akşam yemek zamanı uyandı. Bu evdeki yatakların hepsi onun için çok küçüktü ama yere süpürgeotlarından güzel bir yatak yaptılar. Ve Shasta, bütün gece ne rüya gördü ne de kımıldadı. Ertesi sabah, dışarıdan gelen heyecan verici tiz bir ses duyduklarında kahvaltılarını yeni bitirmişlerdi.

"Borular!" dedi cüceler, hepsi koşarak dışarıya çıkarken.

Boruların sesi yeniden duyuldu. Shasta için yeniydi bu sesler. Ne Tashbaan'ın boruları gibi kocaman ve vakarlı ne de Kral Lune'un av boruları gibi neşeliydi ama keskin, berrak ve cesaret vericiydi. Biraz sonra doğudaki ormanlardan gelen sese, atların ayak sesleri karıştı. Çok geçmeden kolbaşının ucu göründü. Önce, doru bir at üzerinde büyük bir Narnia bayrağı (yeşil zemin üzerinde kırmızı bir aslan resmi) taşıyan Lord Peridan göründü. Shasta onu hemen tanıdı. Sonra yan yana üç atlı göründü; ikisi süvari atına, biri de midilliye binmişti. Savaş atlarının üzerinde Kral Edmund ve onun yanında, oklarla dolu bir sadak ve sırtına çapraz takılı bir yay taşıyan, zincirlerle örülü bir zırh ve miğfer giymiş, aydınlık yüzlü, sarı saçlı bir kadın vardı. "Kraliçe Lucy" diye fısıldadı Cüce. Midillinin üzerindeki Corin'di. Daha sonra ordunun ana bölümü göründü: Sıradan atlara binmiş adamlar, (Narnia savaşırken üzerine binilmesine izin veren) konuşan atlara binmiş adamlar, sentorlar, birçok badire atlatmış ciddi görünümlü ayılar, büyük konuşan köpekler ve en sonunda da altı dev. Çünkü Narnia'da iyi devler vardır. Shasta onların kendilerinden yana olduğunu bilmesine karşın ilk önce onlara güçlükle bakabilmişti; bazı şeylere alışmak zaman alır.

Kral ve Kraliçe kulübeye ulaştıklarında, cüceler onların önünde eğildiler. Kral Edmund, "Şimdi, dostlarım! Durup bir şeyler yemenin zamanıdır!" dedi. Ve o anda ortalığı atlardan inenlerin, açılan kumanya çantalarının, konuşma seslerinin telaşı kapladı. Corin, bir çığlık atıp koşarak geldi ve Shasta'nın iki elini de tutup "Ne! Sen buradasın ha! Oraları sağ salim geçebildin demek. Buna memnunum. Şimdi biraz eğleneceğiz. Şanslıyız değil mi? Daha dün Cair Paravel'deki limandaydık. Bizi Anvard'a saldırı haberiyle ilk karşılayan kişi Geyik Chevry oldu. Düşünebiliyor musun?.."

"Majestelerinin arkadaşı kim?" dedi atından yeni inen Kral Edmund.

"Görmüyor musunuz efendim" dedi Corin. "Benim benzerim. Tashbaan'da benimle karıştırdığınız çocuk."

"Gerçekten senin benzerin" dedi hayretle Kraliçe Lucy. "İkizin kadar benziyor. Olağanüstü bir şey bu."

"Lütfen Majesteleri" dedi Shasta, Kral Edmund'a. "Ben hain değilim, gerçekten değilim. Planlarınızı duymamazlık edemedim. Fakat onları düşmanlarınıza anlatmayı rüyamda bile düşünmedim."

"Artık senin hain olmadığını biliyorum oğlum" dedi Kral Edmund, elini Shasta'nın başına koyarak. "Ancak kimsenin senin hain olduğunu düşünmesini istemiyorsan, gelecek sefer başka kulaklara söylenmesi amaçlanmış sözleri duymamaya çalış. Şimdi sorun yok." Bundan sonra o kadar çok telaş, konuşma, koşuşturma oldu ki Shasta birkaç dakikalığına Corin'i, Edmund'u ve Lucy'yi gözden kaybetti. Fakat Corin, rahat durmayan biriydi. Nitekim çok geçmeden Shasta, Kral Edmund'un yüksek sesle ona söylendiğini işitti:

"Aslan'ın yelesi aşkına, Prens. Bu kadarı da fazla, ekselansları hiçbir zaman daha uslu biri olmayacak mı? Tüm ordumuzun toplamından daha fazla tahripkârsın. Senin yerine bir eşek arısı alayına seve seve kumanda ederim."

Shasta kalabalığın arasından sokuldu ve gerçekten de kızgın görünen Edmund'u, kendinden biraz utanan Corin'i ve yerde yüzünü buruşturup oturan tuhaf bir cüceyi gördü. İki faun, cücenin zırhını çıkarmasına yardım ediyorlardı.

"İksirim yanımda olsaydı" diyordu Kraliçe Lucy, "bunun hemen çaresine bakardım. Fakat Ulu Kral onu alelade savaşlarda taşımamamı ve sadece olağanüstü durumlar için saklamamı emretti!"

Olanlar şöyleydi: Corin, Shasta'yla konuştuğu sırada, Thornbut adındaki cüce onu dirseğinden dürtüklemişti.

"Ne var Thornbut?" dedi Corin.

"Soylu Ekselansları" dedi Thornbut onu kenara çekerek, "bugünkü yürüyüşümüz bizi geçidin öte yanına, soylu babanın kalesine götürecek. Akşama varmadan savaşa girebiliriz."

"Biliyorum" dedi Corin. "Bu harika!"

"Harika ya da değil" dedi Thornbut, "Kral Edmund'dan siz Ekselanslarının savaşa girmemesini sağlamak için çok sıkı emir aldım. Savaşı izlemenize izin verilecek. Ve bu da çok genç yaştaki siz Ekselanslarına göre çok bile."

"Oh ne saçma!" diye patladı Corin. "Elbette ben de savaşacağım. Kraliçe Lucy okçularla birlikte savaşıyor ya."

"Kraliçe arzuladığını yapar" dedi Thornbut. "Fakat siz benim gözetimim altındasınız. Ya bana, siz Ekselanslarının ayrılmasına izin verene kadar midillinizi benimkinin yanında tutacağınıza (yarım boyun bile ilerde değil) cidden ve bir prens olarak söz vermelisiniz ya da –bu majestelerinin emridir– iki mahkûm gibi bileklerimiz birbirine bağlı olarak gideceğiz."

"Beni bağlamaya çalışırsan, seni yere sererim" dedi Corin.

"Ekselanslarının bunu yaptığını görmek isterim" dedi Cüce.

Corin gibi bir çocuğa bu kadarı yeterdi. Bir saniye sonra büyük bir gürültüyle boğuşmaya başladılar. Corin'in boyu ve kolları daha uzundu. Buna karşın Cüce ondan yaşça daha büyük ve güçlüydü. Eşit koşullar altında bir karşılaşma olabilirdi, ancak bir talihsizlik sonucu kavga (taşlık bir yamaçta olabilecek kavgaların en kötüsüydü) başlamadan bitti.

Thornbut gevşek bir taşın üzerine basmış, burnunun üzerine düşmüştü. Ayağa kalkmak istediğinde topuğunu incittiğinin farkına varmıştı. Bu onun, en azından on beş gün ata binmesini ve yürümesini engelleyecek, ıstırap verici bir incinmeydi. "Ekselansları yaptığını görüyor mu?" dedi Kral Edmund. "Savaşın eşiğinde bizi, kendini ispatlamış bir savaşçıdan ettiniz."

"Onun yerine ben giderim efendim" dedi Corin.

"Hah" dedi Edmund. "Kimse cesaretinden kuşku etmiyor. Fakat savaştaki bir çocuk sadece kendi tarafı için tehlikelidir."

O anda Kral, başka bir şeye bakmak üzere çağrıldı. Corin, Cüce'den defalarca özür diledikten sonra aceleyle Shasta'ya yaklaşarak fısıldadı:

"Çabuk. Artık boş bir at ve Cüce'nin zırhı var. Kimse fark etmeden giy."

"Neden?" dedi Shasta.

"Neden mi, savaşa katılabilelim diye elbette! İstemiyor musun?

"Oh, ah, evet, tabii ya" dedi Shasta. Ancak bunu yapmayı asla düşünmemişti. İçini bir rahatsızlık hissi kapladı.

"Tamam" dedi Corin. "Kafanı geçir. Şimdi de kılıcın kemerini tak. Fakat yürüyüş kolunun en sonunda gitmeliyiz. Ayrıca fareler kadar sessiz olmalıyız. Savaş başladığında herkes, bizi fark edemeyecek kadar meşgul olacak."

13
Anvard'daki Savaş

Saat on bire doğru tüm ordu, dağları sol yanına almış, batıya doğru yürüyordu. Corin ve Shasta en geride hemen önlerinde devler, yürüyorlardı. Lucy, Edmund ve Peridan savaş planları yapmakla meşguldüler. Bir ara Lucy, "Yaramaz Ekselansları nerede?" demesine karşın Edmund, "Önde değil, böylesi daha iyi. Hiç karıştırma" demekle yetinmişti.

Shasta, Corin'e maceralarının birçoğunu anlattı. Ata binmeyi bir attan öğrendiğini, gerçekte dizginleri kullanmayı bilmediğini açıkladı. Corin ona dizginleri nasıl kullanacağını ve bunun yanı sıra Tashbaan'dan gizlice kaçışlarını anlattı.

"Kraliçe Susan nerede?"

"Cair Paravel'de" dedi Corin. "O, Lucy gibi biri ya da en azından bir oğlan gibi değildir. Kraliçe Susan, sıradan yetişkin bir bayan gibidir. Mükemmel bir okçu olmasına karşın savaşa gitmez."

Yamaçta takip ettikleri patika gittikçe daraldı ve sağ taraflarındaki eğim daha da dikleşti. Sonunda uçurumun kenarında tek sıra halinde ilerlemeye başladılar. Shasta, aynı yürüyüşü dün gece bilmeden yaptığını düşünerek ürperdi. "Kuşkusuz" diye düşündü, "oldukça emniyetteydim. Aslan, bunun için sol tarafımda yürüdü. Hep benimle uçurumun kenarı arasındaydı."

Sonra patika sola, güneye döndü, uçurumdan uzaklaştı. Şimdi her iki yanda da sık ormanlıklar vardı. Dik yokuştan yukarıya, geçide doğru tırmandılar. Eğer etrafları açık olsaydı tepeden şahane bir manzara görebilirlerdi, ama o ağaçların

arasında bir şey görülmüyordu. Sadece arada sırada, ağaçların tepesinden bir kayanın sivri ucu ve yukarıda mavi gökyüzünde kanat çırpan bir-iki kartal görülmekteydi.

"Savaş kokusu aldılar" dedi Corin, kuşları işaret ederek. "Onlara ziyafet hazırladığımızı biliyorlar."

Shasta bunu hiç sevmedi.

Geçidin zirvesini aşıp epeyce aşağıya indiklerinde daha açık alanlara ulaştılar. Shasta buradan, aşağıda uzanan, mavi bir pusla kaplı tüm Archenland'ı ve onun ötesindeki çölü bile (öyle sanıyordu) görebiliyordu. Ne var ki iki saate kadar batacak olan güneş gözlerine vuruyor, her şeyi net olarak seçemiyordu.

Burada ordu durdu, tek hat halinde yayıldı ve savaş düzeni için hazırlıklar başladı. Shasta'nın daha önce fark etmediği, tehlikeli olduğu anlaşılan, genellikle kedi cinsinden, konuşan hayvanların bulunduğu (leoparlar, panterler ve bunun gibileri) bir müfreze, sol baştaki yerlerini almak üzere kükreyerek yürüdüler.

Sağ tarafta görevlendirilen devler, yerlerini almadan önce, sırtlarında taşıdıkları bir şeyleri çıkarıp bir an için yere oturdular. Shasta o zaman, devlerin taşıdığı şeylerin, şimdi de giymekte oldukları ürkütücü, ağır, çivilerle kaplı çizmeler olduğunu gördü. Sonra kocaman sopalarını omuzlarına koydular ve savaş yerlerine gittiler. Kraliçe Lucy ve okçular geride kaldılar. Onların yaylarını eğmelerini ve kirişlerini sınarken çıkan tın tın seslerini işitebiliyordunuz. Her tarafta, atların kolanlarını sıkan, miğferlerini giyen, kılıçlarını çeken ve pelerinlerini yere atan insanlar görülüyordu. Neredeyse kimse konuşmuyordu artık. Her şey çok ciddi ve korkutucuydu. "Başım belada. Şimdi, gerçekten belada" diye düşündü Shasta. Sonra uzaklardan gürültüler geldi: Birçok adamın bağırtıları ve güm-güm-güm sesleri.

"Kütükler" diye fısıldadı Corin. "Kapıları kütükle dövüyorlar."

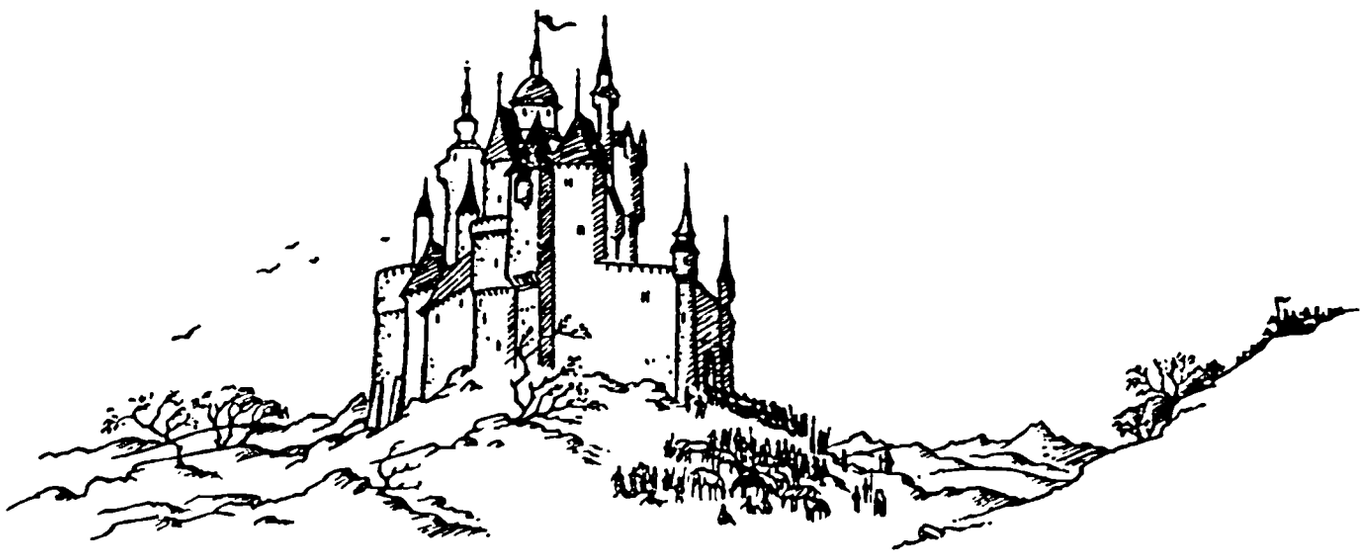
Şimdi Corin bile çok ciddi görünüyordu.

"Kral Edmund niye saldırmıyor?" dedi Corin. "Bu halde beklemeye dayanamıyorum. Üstelik de soğuk."

Shasta ne kadar korktuğunu belli etmemeye çalışarak başını salladı.

Sonunda borular! Harekete geçmişlerdi artık –tırıs gidiyorlardı şimdi– sancak rüzgârda dalgalanıyordu. Şimdi küçük bir sırtın tepesine gelmişlerdi. Aşağıdaki

bütün manzara gözlerinin önüne serilmişti: Kapısı tam karşılarında, birçok kulesi olan küçük bir kale. Ne yazık ki kalenin etrafında su hendeği yoktu. Ancak kapılar kapanmış, demir parmaklıklar indirilmişti. Duvarların üstünde, küçük beyaz noktacıklar gibi, savunanların yüzlerini görebiliyorlardı. Aşağıda, atlarından inmiş yaklaşık elli Calormenli büyük bir ağaç kütüğünü sürekli kapıya vuruyordu. Fakat görüntü hemen değişti. Rabadash'ın adamlarının büyük bir bölümü kapıya saldırmak için atlarından inmişler, o anda da sırttan aşağıya doğru yayılmış Narnialıları görmüşlerdi. Calormenlilerin çok iyi eğitildiğine hiç kuşku yoktu. Shasta, bütün bir düşman kolunun atlarına binip, önlerini kesmek için harekete geçmelerinin, sanki bir saniye sürdüğünü düşündü.

İşte şimdi dörtnala... İki ordu arasındaki mesafe her an azalıyordu. Hızlı, daha hızlı... Bütün kılıçlar çekilmiş, kalkanlar burun hizasında tutulmuş, tüm dualar edilmiş, dişler sıkılmıştı. Shasta çok fena korkuyordu. Fakat aniden beyninde bir şimşek çaktı: "Bundan korkarsan, tüm yaşamın boyunca her kavgadan korkarsın. Ya şimdi ya da asla!"

Ne var ki önünde sonunda iki kol karşı karşıya geldiğinde, neler olacağı üstüne aslında çok az fikri vardı.

Müthiş bir karmaşa ve korkunç bir gürültü oldu. Çok geçmeden kılıcını elinden düşürdüler. Ne olduysa, dizginleri de karıştırmıştı. Attan düşmek üzereydi. O anda kendisini hedef alan bir oktan sakınmak için eğildiğinde attan düştü, elini başka birinin zırhına çarptı ve sonra...

Fakat savaşı Shasta'nın bakış açısından anlatmanın hiçbir faydası yok; genel olarak savaşı ve savaştaki payını çok az anlıyordu. Size gerçekten olanları anlatabilmemin en iyi yolu, sizi güneydeki sınırların münzevisinin, Aravis, Bree ve Hwin'le birlikte oturup seyrettiği, büyük ağacın altındaki durgun havuza götürmektir. Çünkü Münzevi, bu inziva yerinin yeşil duvarları dışında kalan dünyada neler olduğunu öğrenmek istediğinde bu havuza bakardı. Orada, belirli zamanlarda, Tashbaan'ın güneyinde kalan şehirlerin sokaklarında olan bitenleri, uzaklardaki Yedi Adalar'da bulunan Redhaven'a hangi gemilerin geldiğini, Lamba Toprakları ile Telmar arasındaki Batı Ormanları'nda hangi vahşi hayvanların ve haydutların olduğunu görebilirdi.

Ve bugün havuz başından, yemek yemek ya da bir şeyler içmek için dahi ayrılmamıştı. Çünkü Archenland'da büyük olayların çıkmak üzere olduğunu biliyordu. Aravis ve atlar da havuza bakmaktaydı. Bunun büyülü bir havuz olduğunu görebiliyorlardı. Havuzun derinliklerinde ağacın ve gökyüzünün yansıması değil, hareket eden, ama sürekli hareket eden puslu ve renkli şekiller görünüyordu. Onlar hiçbir şeyi açıkça göremiyorlardı ama Münzevi görebiliyordu. Arada bir onlara neler olup bittiğini anlatıyordu. Shasta ilk savaşına girmeden önce Münzevi şunları anlatmaya başlamıştı:

"Fırtına Burnu'nun yanındaki boşlukta, daireler çizen bir-iki-üç kartal görüyorum. Biri, dünyadaki kartalların en yaşlısı. Savaş yakın olmasaydı o uçuyor olmazdı. Bazen Anvard'a, bazen de doğuya, Fırtına Burnu'nun arkasına bakarak ileri geri uçtuğunu görüyorum. Ah, şimdi Rabadash ve adamlarının bütün gün neyle meşgul olduklarını görebiliyorum. Büyük bir ağacı kesip budamışlar ve kapıyı kırmak için kullanmak üzere, şimdi ormandan çıkıyorlar. Dün geceki başarısız saldırıdan ders almışlar. Rabadash, adamlarını merdiven yapmaya gönderseydi daha akıllıca olurdu. Fakat bu çok uzun zaman alır ve Rabadash çok sabırsız. Ne kadar aptal! İlk saldırı başarısızlığa uğradıktan sonra hemen Tashbaan'a geri dönmeliydi, çünkü bütün planı sürat ve baskına dayanıyordu. Şimdi kütüğü getiriyorlar. Kral Lune'un adamları duvarlardan sürüyle ok atıyorlar. Beş Calormenli öldü ama çok fazla adam ölmeyecek. Kalkanlarını başlarının üzerine koydular. Rabadash şimdi emirler veriyor. Yanında en güvendiği beyler, doğu eyaletlerinden gelen gaddar Tarkaanlar var. Yüzlerini görebiliyorum. Tormunt

Kalesi'den Corradin, Azrooh ve Chlamash, buruk dudaklı Ilgamuth ve kırmızı sakallı, uzun boylu bir Tarkaan..."

"Yelenin aşkına, eski sahibim Anradin!" dedi Bree.

"Şişşt" dedi Aravis.

"Şimdi kapıya vurmaya başladılar. Kim bilir ne gürültü koparıyordur bu. Keşke görebildiğim kadar iyi duyabilseydim. Vuruş arkasından vuruş. Hiçbir kapı sonsuza kadar dayanamaz buna. Ama durun! Fırtına Burnu'ndaki bir şeyler kuşları korkuttu. Sürüler halinde geliyorlar. Bakın yine... Henüz göremiyorum... Ah! Şimdi görebiliyorum. Doğudaki dağın tüm sırtı kapkara süvarilerle kaplı. Rüzgâr esse de şu sancağı bir dalgalandırsa. Her kimlerse, şimdi sırtı aştılar. Hah! Sancağı şimdi gördüm. Narnia, Narnia! Kırmızı Aslan bu. Son hızla tepeden aşağı iniyorlar şimdi. Kral Edmund'u görebiliyorum. Arkada okçular arasında bir kadın var. Oh!.."

"Ne var?" diye sordu Hwin nefesini tutup.

"Safların sol yanından bütün kediler hızla koşuyorlar."

"Kediler mi?" dedi Aravis.

"Büyük kediler, leoparlar ve onun gibileri" dedi Münzevi sabırsızca. "Anladım, anladım. Kediler, atlarından inmiş süvarilerin atlarına saldırmak için etraflarında daire çiziyorlar. İyi bir darbe. Calormen atları şimdiden korkudan çıldırdılar. Kediler şimdi onların arasında. Fakat Rabadash yeniden saflarını topladı. Şimdi at üstünde yüz tane adam var. Narnialıları karşılamaya gidiyorlar. İki kol arasında sadece yüz metre var şimdi. Sadece elli. Kral Edmund'u görebiliyorum, Lord Peridan'ı görebiliyorum. Narnia saflarında iki de çocuk var. Kral onların savaşmasına neden izin veriyor acaba? Sadece on metre... Saflar buluştu. Narnialıların sağındaki devler harikalar yaratıyorlar... Fakat biri vuruldu... Sanırım gözünden vuruldu. Ortadaki bölüm tamamen karmakarışık. Sol tarafta da karmaşa var. Yine o iki çocuğu görüyorum. Aslan'ın ömrü için! Birisi Prens Corin. Diğeri de hık demiş burnundan düşmüş gibi ona benziyor. Bu sizin küçük Shasta. Corin, bir adam gibi dövüşüyor. Bir Calormenli öldürdü. Şimdi safların ortasını biraz görebiliyorum. Rabadash ve Edmund karşılaşmak üzereydiler, ama kalabalık onları ayırdı..."

"Shasta'ya ne oldu?" dedi Aravis.

"Oh, aptal!" diye inledi Münzevi. "Zavallı cesur, küçük aptal. Bu iş hakkında bir şey bilmiyor, kalkanını hiç kullanmıyor. Bir yanı tamamen açıkta. Kılıcıyla ne yapacağı hakkında en ufak bir fikri yok. Ah, şimdi hatırladı. Çılgınca sallıyor kılıcı... Neredeyse kendi atının başını kesiyordu. Dikkatli olmazsa, az sonra kesecek. Şimdi kılıcı elinden düşürüldü. Bir çocuğu savaşa sokmak cinayetten başka bir şey değil; beş dakikadan fazla yaşayamaz. Eğil budala... ah, yere düştü."

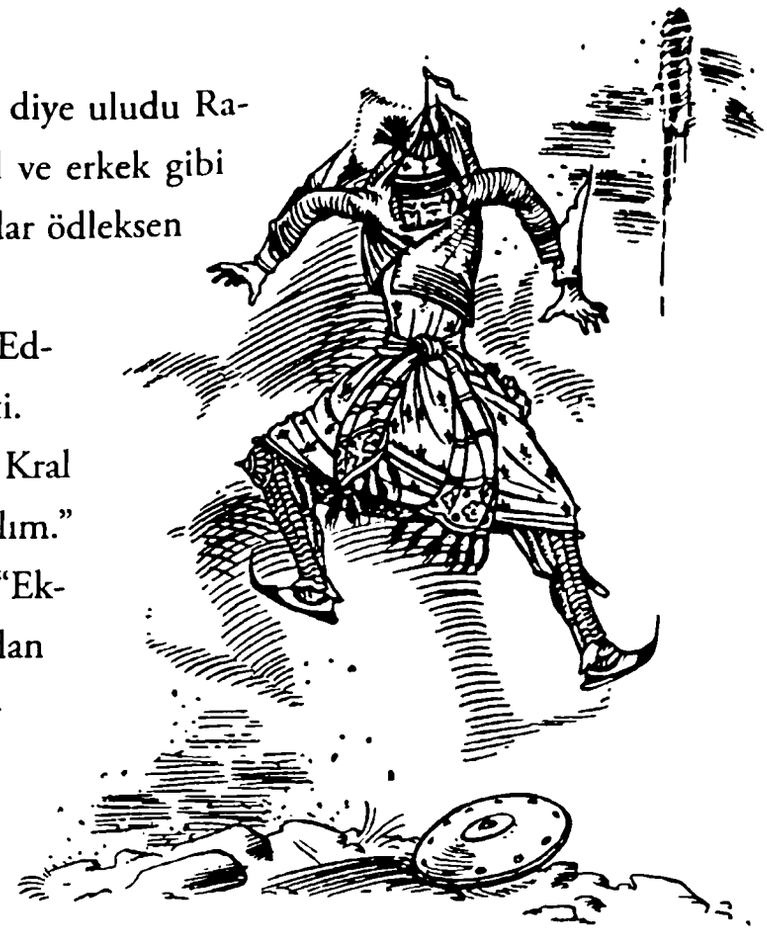
"Öldü mü?" diye sordular üçü birden nefes nefese.

"Nereden bileyim ki?" dedi Münzevi. "Kediler işlerini bitirdiler. Artık binicisi olmayan atların kimisi öldü kimisi de kaçtı: Calormenliler kaçmak için onları kullanamazlar artık. Kediler asıl şimdi savaşa katılıyorlar. Kütüğü taşıyan adamların üzerine atlıyorlar. Kütüğü düşürdüler. Oh, iyi! Kapıları içeriden açıyorlar. Bir yarma harekâtı olacak. İlk üç kişi dışarıya çıktı. Ortada Kral Lune var, Dar ve Darrin kardeşler onun iki yanında. Arkalarında Tran, Shar, Cole ve kardeşi Colin var. Şimdi on, yirmi, hatta otuzu dışarıya çıktı. Calormen safları onlara doğru geri çekilmeye zorlanıyor şimdi. Kral Edmund olağanüstü darbeler indiriyor. Az önce Corradin'in kafasını uçurdu. Birçok Calormenli silahlarını attı ve ormana doğru kaçıyor. Kalanlar zor durumda. Devler sağ taraftan, kediler soldan ve Kral Lune de arkalarından yaklaşıyor. Calormenliler sırt sırta çarpışan küçük bir düğüm oldular. Senin Tarkaan'ın düştü, Bree. Lune ve Azrooh göğüs göğüse çarpışıyor; Kral kazanıyor gibi görünüyor... Kral iyi dayanıyor... Kral kazandı. Azrooh düştü. Kral Edmund düştü, hayır yeniden ayağa kalktı; Rabadash'la dövüşüyor. Kalenin kapılarında savaşıyorlar. Birçok Calormenli teslim oldu. Darrin, Ilgamuth'u öldürdü. Rabadash'a ne olduğunu göremiyorum. Kalenin duvarına dayanmış, sanırım ölmüş ama bilmiyorum. Chlamash'la Kral Edmund hâlâ dövüşüyor, fakat başka her yerde savaş sona erdi. Chlamash teslim oldu. Savaş sona erdi. Calormenliler tamamen yenildiler."

Shasta, atından düştüğünde her şeyin bittiğini sanmıştı. Fakat atlar, insanları savaşta bile, sizin düşündüğünüzden çok daha az çiğnerler. Çok korkunç bir on dakikadan sonra Shasta artık hemen yakınında tepinen atların olmadığını gördü ve seslerin (çünkü sesler hâlâ devam ediyordu) artık dövüş sesleri olmadığını anladı. Oturup etrafına bakındı. Savaş hakkında pek bilgisi olmamasına karşın, o

bile kısa bir süre sonra, Archenland ve Narnialıların kazandığını görebiliyordu. Anladığı kadarıyla, yaşayan Calormenlilerin hepsi esir alınmıştı. Kalenin kapıları sonuna kadar açıktı ve Kral Lune ile Kral Edmund kütüğün üzerinde el sıkışıyorlardı. Çevrelerindeki lordlar ve savaşçılar çemberinden, heyecanlı ve soluk soluğa, ama neşeli sesler yükselmekteydi. Ve sonra birden bütün sesler birleşip büyük bir kahkaha tufanına dönüştü.

Shasta, her tarafı alışkın olmadığı bir şekilde tutulmuş olmasına karşın kendini toparladı ve şakanın ne olduğunu görmek için sesin geldiği yere doğru koştu. Çok tuhaf bir görüntü gözüne çarptı. Talihsiz Rabadash, sanki kalenin duvarlarında asılmış gibi görünüyordu. Yerden yaklaşık altmış santim yüksekteki ayakları çılgınca sallanıyordu. Zincirden yapılmış zırhı, kollarının hemen altında kıskaç oluşturmuş, yüzünün yarısını örtmüş haldeydi. Aslında kendisine çok küçük gelen, sanki kolalanmış bir tişört giyerken yakaladığınız bir adam gibi görünüyordu. Sonradan anlaşılabildiği kadarıyla (ve emin olun ki bu hikâye günlerce tekrar tekrar anlatıldı) olanlar şöyleydi: Savaşın ilk anlarında, devlerden birisi çivili çizmeleriyle Rabadash'ı ezmek için başarısız bir girişimde bulunmuştu. Başarısızdı çünkü dev, Rabadash'ı istediği gibi ezememişti. Ancak bu, tamamen de yararsız değildi çünkü çivilerden birisi, sanki sizin ya da benim, sıradan bir gömleği yırtmamız gibi zincirli zırhı yırtmıştı. Böylece, Edmund'la kapıda karşılaştığı anda, Rabadash'ın zırhının yeleğinde bir delik zaten vardı. Ve Edmund onu gitgide duvara doğru sıkıştırırken, bir basamağın üzerine sıçramış ve orada durarak Edmund'a yukarıdan darbeler indirmeye başlamıştı. Fakat herkesin baş hizasından yüksekte olduğunu; bu durumun da kendisini, her Narnia okçusunun bir hedefi haline getirdiğini anlayarak yeniden aşağıya atlamaya karar vermişti. "Tash'ın yıldırımları yukarıdan gelir" diye nara atarak atlarken müthiş heybetli ve korkunç görünmeyi amaçlamış, sesini duyurmak istemişti; kuşkusuz bir an için öyle görünmüştü. Fakat önündeki kalabalık o yönde ona boş bir yer bırakmadığı için, yana atlamak zorunda kalmıştı. Ve arzu edebileceğiniz en şık biçimde, yeleğinin arkasındaki yırtık duvardaki bir çengele takılmıştı! (Yıllar önce bu çengelin atları bağlamak için bir halkası vardı.) Ve kendisini orada, kurumaya asılmış bir çamaşır gibi, herkes ona gülerken bulmuştu.

"İndir beni buradan Edmund!" diye uludu Rabadash. "İndir ve benimle bir kral ve erkek gibi dövüş ya da bunu yapmayacak kadar ödleksen hemen öldür beni."

"Elbette" diye söze girdi Kral Edmund, fakat Kral Lune sözünü kesti.

"Majestelerinin izniyle" dedi Kral Lune, Edmund'a. "Öyle yapmayalım." Sonra Rabadash'a dönerek dedi ki, "Ekselansları bir hafta önce böyle meydan okusaydı, benim cevabım, Kral Edmund'un hükümranlığı altındaki topraklarda, Ulu Kral'dan küçücük konuşan fareye kadar hiç kimsenin bunu reddetmeyeceği olurdu. Fakat bizler barış halindeyken, Anvard'daki kalemize savaş ilan etmeden saldıran sen, değil bir şövalye, şerefli biriyle kılıç tokuşturmaktan daha çok, cellat tarafından kırbaçlanması gereken bir hain olduğunu ispatladın. İndirin onu ve bağlayın. Ne istediğimizi açıklayana kadar içeri atın."

Güçlü eller Rabadash'ın elini bükerek kılıcını aldılar. Rabadash bağırıp çağırarak, tehditler savurup küfrederek ve hatta ağlayarak kalenin içine götürüldü. İşkenceye dayanabilirdi ama gülünç olmaya asla. Tashbaan'da herkes onu her zaman ciddiye alırdı.

O anda Corin koşarak Shasta'nın yanına geldi, elinden tutup onu Kral Lune'a doğru sürüklemeye başladı. "İşte o baba, işte o."

"Evet, sonunda sen de buradasın" dedi Kral ters bir sesle. "Ve emirlerimin tamamen aksine savaşa da katılmışsın. Babasının kalbini kıran bir çocuk! Bu yaşında, kıçına vurulacak bir sopa, eline verilecek bir kılıçtan daha uygun olurdu, ha!" Fakat Corin dahil herkes, kralın onunla gurur duyduğunu görebiliyordu.

"Sör, arzunuz bilir ama daha fazla azarlamayın onu" dedi Lord Darrin. "Ekselansları sizin davranışlarınızı miras almasaydı sizin oğlunuz olmazdı. Eğer Corin bunun aksine davranışlar için azarlansaydı, bu, siz Majestelerine ıstırap verirdi."

"Peki, peki" diye homurdandı Kral. "Bu kez görmezlikten geleceğiz. Ve şimdi..."

Bundan sonra olanlar, Shasta'yı, hayatı boyunca başına gelen her şeyden daha çok şaşırttı. Kendisini aniden Kral Lune tarafından sımsıkı kucaklanıp iki yanağından öpülürken buldu. Sonra Kral onu yeniden yere bıraktı ve "Çocuklar, burada yan yana durun ve tüm saray sizi görsün. Başlarınızı dik tutun. Beyler şimdi ikisine de bakın. Hiç kimsenin şüphesi var mı?" dedi.

Ve Shasta, herkesin niçin Corin'le kendisine baktığını ve tüm o alkışların nedenini hâlâ anlayamıyordu.

14
Bree Nasıl Daha Bilge Bir At Oldu?

Şimdi Aravis ve atlara geri dönelim. Münzevi, havuza bakarak Shasta'nın ölmediğini ve hatta tehlikeli bir şekilde yaralanmadığını görebilmişti. Çünkü onun ayağa kalktığını ve Kral Lune tarafından nasıl sevgiyle karşılandığını görmüştü. Fakat savaş sona erip de duyamadığı (sadece görebildiği için kimsenin ne söylediğini bilmiyordu) konuşmalar başladığında, artık havuza bakmanın bir yararı yoktu.

Ertesi sabah Münzevi odasındayken, üçü bundan sonra ne yapmaları gerektiğini tartıştılar.

"Ben bundan bıktım" dedi Hwin. "Münzevi bize çok iyi davranıyor ve kesinlikle ona çok minnettarım. Fakat bütün gün yiyip hiç idman yapmadığım için evcil bir at gibi şişmanlıyorum."

"Oh bugün olmaz Madam" dedi Bree. "Ben acele etmezdim. Başka bir gün ne dersin?"

"Önce Shasta'yı görüp ona veda etmeliyiz ve... ve özür dilemeliyiz" dedi Aravis.

"Kesinlikle!" dedi Bree büyük bir hevesle. "Ben de tam söyleyecektim."

"Evet, kuşkusuz" dedi Hwin. "Onun Anvard'da olacağını umuyorum. Doğal olarak onu bulup veda etmemiz gerek. Peki, orası yolumuzun üzerinde değil mi? Neden hemen yola çıkmayalım ki? Her şeye karşın herkesin Narnia'ya gitmek istediğini sanıyordum."

"Sanırım" dedi Aravis. Oraya vardığında tam olarak ne yapacağını merak et-

meye başlamıştı; kendini biraz yalnız hissediyordu.

"Elbette, elbette" dedi Bree telaşla, "Hiçbir şeyi aceleye getirmeye gerek yok. Ne demek istediğimi anlıyorsanız tabii."

"Hayır ne demek istediğini anlamıyorum" dedi Hwin. "Neden gitmek istemiyorsun?"

"Mmmmm, broo-hoo" diye mırıldandı Bree. "Peki, görmüyor musunuz Madam... Bu önemli bir olay... Yani birisinin ülkesine geri dönüşü... Toplum içine yeniden girmek... En güzel topluma... iyi bir izlenim bırakmak öyle önemli ki... Henüz tam anlamıyla kendimize benzemiyoruz belki, ha?"

Hwin, at kahkahalarına boğuldu. "Kuyruğun nedeniyle, öyle değil mi Bree? Şimdi anlıyorum. Kuyruğun yeniden uzayana kadar beklemek istiyorsun. Ve biz Narnia'da kuyrukların uzun mu kısa mı tutulduğunu bilmiyoruz. Sen gerçekten Tashbaan'daki o Tarkheena kadar gösterişçisin Bree."

"Çok komiksin Bree" dedi Aravis.

"Aslan'ın yelesi aşkına Tarkheena! Asla öyle değilim" dedi Bree öfkeyle. "Kendime ve at arkadaşlarıma karşı kusursuz bir saygım var, hepsi bu."

"Bree" dedi, onun kuyruğunun kesilmesiyle pek ilgilenmeyen Aravis, "uzun zamandır sana sormak istiyordum. Neden Aslan'ın aşkına, Aslan'ın yelesi aşkına deyip duruyorsun? Senin aslanlardan nefret ettiğini düşünüyordum."

"Evet, nefret ederim" diye cevapladı Bree. "Fakat ben Aslan'dan bahsettiğim zaman kuşkusuz Cadı'yı ve kışı bitiren, Narnia'nın kurtarıcısı Aslan demek istiyorum. Bütün Narnialılar onun adına yemin ederler."

"Peki, o bir aslan mı?"

"Hayır, hayır. Elbette değil" dedi Bree epeyce şaşırmış bir sesle.

"Tashbaan'da, hakkında anlatılan bütün hikâyeler onun aslan olduğunu söyler" dedi Aravis. "Eğer o aslan değilse neden ona Aslan diyorsunuz?"

"Senin yaşında bunu anlamak zordur" dedi Bree. "Ben Narnia'yı terk ettiğimde sadece küçük bir taydım, bu nedenle ben bile bunu tamamıyla anlamıyorum." (Bree bunları söylerken arkası yeşil duvara dönük olarak duruyordu ve diğer ikisi onunla yüz yüzeydiler. Gözleri yarı kapalı, epeyce yüksekten bakar biçimde konuşuyordu. Bu nedenle Hwin ve Aravis'in yüzlerindeki değişen ifadeyi görmedi. Ağızlarının ve gözlerinin açılması için iyi bir nedenleri vardı; çünkü Bree konu-

şurken kocaman bir aslanın dışarıdan yeşil duvarın üzerine atlayarak dikildiğini görmüşlerdi. Ne var ki bu aslan daha parlak sarı, daha büyük ve güzeldi. Gördükleri diğer aslanlardan daha korkutucuydu. Aslan hemen duvarın içine atladı ve Bree'ye arkadan yaklaşmaya başladı. Hiç ses çıkarmıyordu. Hwin ve Aravis de hiç ses çıkaramıyorlardı, sanki donmuş gibiydiler.)

"Kuşku yok ki" diye devam etti Bree, "ondan Aslan diye söz ettiklerinde sadece bir aslan kadar güçlü ya da (elbette düşmanlarımız için) vahşi demek istiyorlar. Aravis, senin gibi küçük bir kız bile, onun gerçek bir aslan olduğunu sanmanın anlamsız olacağını görmelidir. Gerçekte bu saygısızlık olur. Eğer bir aslan olsaydı, geriye kalan hepimiz gibi bir hayvan olmak zorunda kalırdı. Ya!" (Burada Bree gülmeye başladı) "Aslan olsaydı dört pençesi, bir kuyruğu ve bıyıkları olurdu!.. Ay, ooh, hoo! İmdat!"

Tam da bıyıkları derken, Aslan'ın bıyıklarından biri gerçekten onun kulağını gıdıklamıştı. Bree kapalı alanın karşı tarafına bir ok gibi fırladı ve orada geri döndü; duvar onun atlayabilmesi için çok yüksekti ve daha öteye kaçamıyordu. Aravis ve Hwin, beraberce geri geri gitmeye başladılar. Yaklaşık bir dakika korkunç bir sessizlik oldu.

Sonra Hwin, bütün vücudu titreyerek tuhaf bir şekilde kişnedi ve Aslan'a doğru koştu.

"Lütfen" dedi, "o kadar güzelsiniz ki, isterseniz beni yiyebilirsiniz. Başkasına yem olmaktansa sizin tarafınızdan yenmeyi yeğlerim."

"Sevgili kızım" dedi Aslan, onun seğiren kadife burnuna bir aslan öpücüğü kondurarak. Bana gelmenin uzun sürmeyeceğini biliyordum. Tüm mutluluklar senin olacak."

Sonra kafasını kaldırdı ve daha yüksek bir sesle konuştu:

"Pekâlâ, Bree" dedi, "seni zavallı, gururlu, ürkmüş at, yakına gel. Daha yakına, oğlum. Denememeyi deneme. Dokun bana. Kokla beni. İşte pençelerim, işte kuyruğum. Bunlar benim bıyıklarım. Ben gerçek bir hayvanım."

"Aslan" dedi Bree sarsılmış bir sesle, "sanırım ben çok aptalım."

"Henüz genç yaşında bunu bilen ata ne mutlu. Veya insana ne mutlu. Yakına gel kızım Aravis. Bak! Pençelerim kadife gibi. Bu kez yaralanmayacaksın."

"Bu kez mi, efendim?" dedi Aravis.

"Seni yaralayan bendim" dedi Aslan. "Bütün yolculuklarında gördüğün Aslan bendim. Seni neden yaraladığımı biliyor musun?"

"Hayır Efendim."

"İlaçla uyuttuğun üvey annenin kölesinin sırtına vurulan kırbaçlarla, senin sırtındaki yaraların, kanın, ağrının şiddeti aynıdır. Onun nasıl hissettiğini bilmen gerekiyordu.

"Evet efendim. Lütfen..."

"Sor sevgili kızım" dedi Aslan.

"Yaptığımdan dolayı ona daha fazla zarar gelecek mi?"

"Çocuğum" dedi Aslan, "ben sana, senin hikâyeni söylüyorum, onunkini değil. Kimseye kendi hikâyesinden başka hikâye anlatılmaz." Sonra başını salladı ve daha hafif bir sesle konuşmaya başladı.

"Mutlu olun küçükler" dedi. "Yakında yeniden görüşeceğiz. Ancak ondan önce başka bir ziyaretçiniz olacak." Sonra bir sıçrayışta duvarın üstüne ulaşıp gözden kayboldu.

Söylemesi tuhaftır, o gittikten sonra hiç onun hakkında konuşma gereği duymadılar. Her biri yavaş yavaş, sakin adımlarla çimliğin başka bir bölümüne gittiler ve orada tek başlarına düşünerek ileri geri yürüdüler. Yaklaşık yarım saat sonra iki at, Münzevi'nin onlar için hazırladığı iyi şeyleri yemek üzere evin arkasına çağrıldılar. Aravis hâlâ yürüyüp düşünürken kapının dışından gelen tiz bir soru sesiyle irkildi.

"Kim var orada?" dedi Aravis.

"Ekselansları Archenlandlı Prens Cor" diye bir ses geldi dışarıdan.

Aravis kilidi çevirip kapıyı açtı ve yabancıların girmesi için biraz geriye çekildi.

İlk önce, baltalı mızraklarıyla iki asker içeri girdi ve kapının iki yanına dikildiler. Sonra bir haberci ve borucu onları takip etti.

"Ekselansları Archenland Prensi Cor, Bayan Aravis'le görüşmeyi arzuluyor" dedi haberci. Sonra o ve borucu kenara çekildiler ve eğildiler. Askerler selam durdu ve prens içeri girdi. Bütün refakatçiler çekilip kapıyı arkalarından kapattılar.

Prens eğilerek selam verdi. Bir prens için oldukça beceriksiz bir selamdı bu. Aravis, Calormenliler gibi (bizimkine hiç benzemez) reverans yaptı. Bunu usta-

lıkla yapmıştı çünkü nasıl yapacağı öğretilmişti. Sonra başını kaldırarak baktı ve Prens'in nasıl biri olduğunu gördü.

Gördüğü sadece bir çocuktu. Başı çıplaktı ve sarı saçları, bir telden daha kalın olmayan ince bir altın şeritle çevrelenmişti. Gömleği bir mendil kadar zarif, beyaz patiskadandı ve altına giydiği canlı kırmızı tunik görülebilmekteydi. Kılıcının mineli kabzasını kavrayan sol eli sargılıydı. Aravis onun yüzüne iki kez baktıktan sonra nefes nefese, "Vay be! Bu Shasta!" dedi.

Shasta o an kıpkırmızı kesildi ve yıldırım hızıyla konuşmaya başladı. "Bana bak Aravis" dedi, "umarım seni etkilemek, farklı olduğumu göstermek ya da o türden bayağı şeyler yapmak için bu halde geldiğimi (borucu ve diğerleriyle) düşünmezsin. Bana kalsa eski giysilerimle gelmeyi tercih ederdim fakat onları yaktılar. Ayrıca babam dedi ki..."

"Baban mı?" dedi Aravis.

"Anladığım kadarıyla Kral Lune benim babam" dedi Shasta. "Bunu tahmin etmeliydim; Corin'in bu kadar bana benzemesi... Anlayacağın, biz ikiz kardeşleriz. Ah hem benim adım Shasta değil, Cor."

"Cor, Shasta'dan daha iyi bir isim" dedi Aravis.

"Archenland'da erkek kardeşlerin isimleri böyle oluyor" dedi Shasta (ya da şimdi onu çağırmamız gerektiği gibi, Prens Cor). "Dar ve Darrin, Cole ve Colin ve bunun gibi..."

"Shasta... Yani Cor" dedi Aravis. "Hayır, lütfen dinle. Sana hemen söylemem gereken bir şey var. O kadar domuzluk yaptığım için özür dilerim. Fakat senin prens olduğunu öğrenmeden önce değişmiştim, sahiden değişmiştim; geriye dönüp Aslan'a meydan okuduğunda."

"Aslında o Aslan seni öldürmeyecekti ki" dedi Cor.

"Biliyorum" dedi Aravis başını sallayarak. İkisi de birbirlerinin Aslan hakkında bilgi sahibi olduğunu anladıkları an sakinleşip ciddileştiler.

Aravis aniden Cor'un sargılı elini hatırladı. "Hay aksi!" diye bağırdı, "Unuttum! Sen savaşa katıldın. Yaralandın mı?"

"Ufak bir çizik" dedi Cor, ilk kez soyluca bir ton kullanarak. Fakat hemen ardından gülmeye başladı. "Gerçeği bilmek istiyorsan bu aslında bir yara değil" dedi. "Kıyısından bile savaşa bulaşmadan, beceriksiz bir aptalın yapabileceği gibi, parmaklarımın derisini biraz yüzdürdüm."

"O zaman bile savaşın içindeydin" dedi Aravis. "Harika olmalı."

"Hiç de düşündüğüm gibi değildi" dedi Cor.

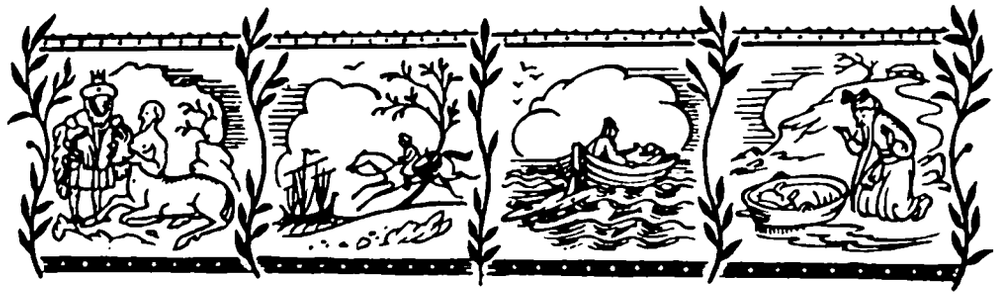
"Fakat Sha –yani Cor– bana, Kral Lune ve senin kim olduğunu nasıl öğrendiği hakkında henüz bir şey söylemedin."

"Peki, oturalım" dedi Cor. "Çünkü bu, epeyce uzun bir hikâye. Bu arada babam son derece mert biri. Kral olmasaydı bile, onun babam olduğunu öğrendiğimde, en az bu kadar (ya da buna yakın) mutlu olurdum. Eğitim ve benzeri korkunç şeylerin başıma gelecek olmasına karşın. Ama sen hikâyeyi dinlemek istersin. Eee, Corin ve ben ikizmişiz. Doğumumuzdan yaklaşık iki hafta sonra, anladığım kadarıyla, bizi kutsanmak ya da buna benzer bir şey yapmak üzere, Narnia'daki yaşlı ve bilge bir sentora götürmüşler. Birçok sentor gibi bu sentor da bir kâhinmiş. Sen henüz hiç sentor görmemişsindir herhalde. Dün savaşta birkaç tane vardı. Olağanüstü insanlar, fakat henüz onların yanında kendimi tamamen rahat hissettiğimi söyleyemem. Aravis, bu kuzey ülkelerinde alışmak zorunda kalacağımız pek çok şeyle karşılaşacağız bence."

"Evet, öyle" dedi Aravis, "ama sen hikâyeyi anlat."

"Bu sentor, Corin'le beni görür görmez bana bakıp, 'Bir gün gelecek, bu çocuk Archenland'ı, o zamana kadar içine düştüğü en ölümcül tehlikeden kurtaracak,' demiş. Kuşkusuz annem ve babam çok memnun olmuşlar. Fakat orada memnun olmayan biri varmış. Bu, eskiden babamın kâtibi olan Lord Bar adında bir adammış. Ve anladığım kadarıyla bir hata yapmış, zimmetine para geçirmiş ya da öyle bir şey –bu kısmı pek iyi anlamadım– ve babam onu işinden atmak zorunda kalmış. Fakat başka bir ceza vermemiş ve o, Archenland'da yaşamaya devam etmiş. Ama o, son derece kötü biri olmalı. Çünkü daha sonra Tisroc'tan para aldığı ve birçok gizli bilgiyi ona gönderdiği ortaya çıkmış. Benim Archenland'ı kurtaracağımı öğrendiği zaman, yolunun üzerinden çekilmemi sağlamaya karar vermiş. Böylece, beni kaçırmayı başarmış (tam olarak nasıl olduğunu bilmiyorum) ve Yılankavi Ok Nehri boyunca at sırtında sahile götürmüş. Her şeyi önceden hazırlamış. Onu bekleyen adamlarının kumandasındaki bir gemi hazırda bekliyormuş ve benimle birlikte denize açılmışlar. Ancak geç de olsa, babam bunu haber almış ve hemen peşlerine düşmüş. Babam sahile ulaştığında, Lord Bar'ın denize açıldığını ama henüz gözden kaybolmadığını görmüş. Ve babam yirmi dakika içinde kendi savaş gemilerinden biriyle yola çıkmış.

"Harika bir kovalamaca olmalı. Bar'ın kalyonunu altı gün boyunca takip etmişler ve yedinci gün onu savaşa zorlamışlar. Sabah saat ondan günbatımına kadar büyük bir deniz savaşı olmuş (dün akşam bu konuda pek çok şey duydum). Bizimkiler sonunda gemiyi almışlar. Fakat ben orada değilmişim. Lord Bar savaşta öldürülmüş. Lord Bar, o sabahın erken saatlerinde yakalanacağını anlayınca beni şövalyelerinden birine teslim etmiş ve filikalardan birine bindirmiş. Bu kayığı bir daha gören olmamış. Kuşkusuz bu kayık, Arsheesh'in beni bulması için Aslan'ın karaya ittiği kayıktı (bütün hikâyelerin ardında o var gibi görünüyor). Keşke şövalyenin adını bilseydim, çünkü beni hayatta tutabilmek için kendisi açlıktan ölmüş."

"Sanırım Aslan, 'Bu başka birinin hikâyesi,' derdi" dedi Aravis.

"Bunu unutmuştum" dedi Cor.

"Archenland'ı kurtarma kehanetinin nasıl gerçekleşeceğini ve oranın içinde bulunduğu tehlikenin ne olduğunu merak ediyorum" dedi Aravis.

"Şey" dedi Cor mahcup bir tavırla, "bunu şimdiden yaptığımı düşünüyorlar."

Aravis ellerini çırptı. "Sahi, elbette!" dedi. "Ne kadar da aptalım. İşte bu harika! Rabadash iki yüz atlısıyla Ok'u geçtiğinde, sen henüz mesajı ulaştıramamıştın. Archenland, o andakinden daha büyük bir tehlike altında olamazdı ki. Kendinle gurur duymuyor musun?"

"Sanırım biraz korkuyorum" dedi Cor.

"Ve artık Anvard'da yaşayacaksın" dedi Aravis heyecanla.

"Oh!" dedi Cor. "Neden geldiğimi az kalsın unutuyordum. Babam senin bizimle yaşamanı istiyor. Annem öldüğünden beri sarayda hiçbir kadının olmadığını söylüyor. Gel Aravis. Babamı ve Corin'i seveceksin. Onlar benim gibi değildir. Saraya uygun bir şekilde yetiştirilmişler. Hiç korkmana gerek yok..."

"Of, bırak şunu" dedi Aravis, "yoksa gerçekten kavga edeceğiz. Elbette geleceğim."

"Şimdi gidip atları görelim" dedi Cor.

Bree ve Cor'un karşılaşması keyifli oldu. Huysuzluk etmeyen Bree hemen Anvard'a doğru yola çıkmaya razı oldu. Bree ve Hwin ertesi gün Narnia'ya geçeceklerdi. Dördü birden Münzevi'ye sevgiyle elveda dediler; yakında yeniden ziyaret etmeye söz verdiler. Ve kuşluk vakti yola çıktılar. Atlar, Aravis ve Cor'un binmesi için beklemişlerdi ama Cor, herkesin fedakârlıkta bulunduğu savaş durumu dışında, Narnia ve Archenland'da kimsenin konuşan bir ata binmeyi rüyasında bile görmediğini açıkladı.

Bu, zavallı Bree'ye, Narnia gelenekleri hakkında ne kadar az bilgisi olduğunu ve ne kadar büyük hatalar yapabileceğini yeniden hatırlattı. Hwin mutlu bir rüyadaymış gibi yürürken, Bree bu düşüncelerle, attığı her adımda daha çok tedirgin oluyor, sıkılganlaşıyordu.

"Neşelen Bree" dedi Cor. "Benim halim seninkinden çok daha beter. Sen eğitilmeyeceksin. Sen Narnia'nın tepelerinde canının çektiğince koşup yuvarlanırken ben okuma-yazma, armacılık, resim, dans, tarih ve müzik öğreneceğim."

"İşte benim söylemek istediğim tam da bu" diye inledi Bree. "Konuşan atlar yuvarlanır mı? Ya yuvarlanmıyorlarsa? Ben bundan vazgeçmeye dayanamam. Sen ne düşünüyorsun Hwin?"

"Ben ne olursa olsun yuvarlanırım" dedi Hwin. "Yuvarlansak da yuvarlanmasak da bunun, onların dikkatini iki parça şeker kadar bile çekeceğini sanmıyorum."

"Kaleye yaklaştık mı?" diye sordu Bree, Cor'a.

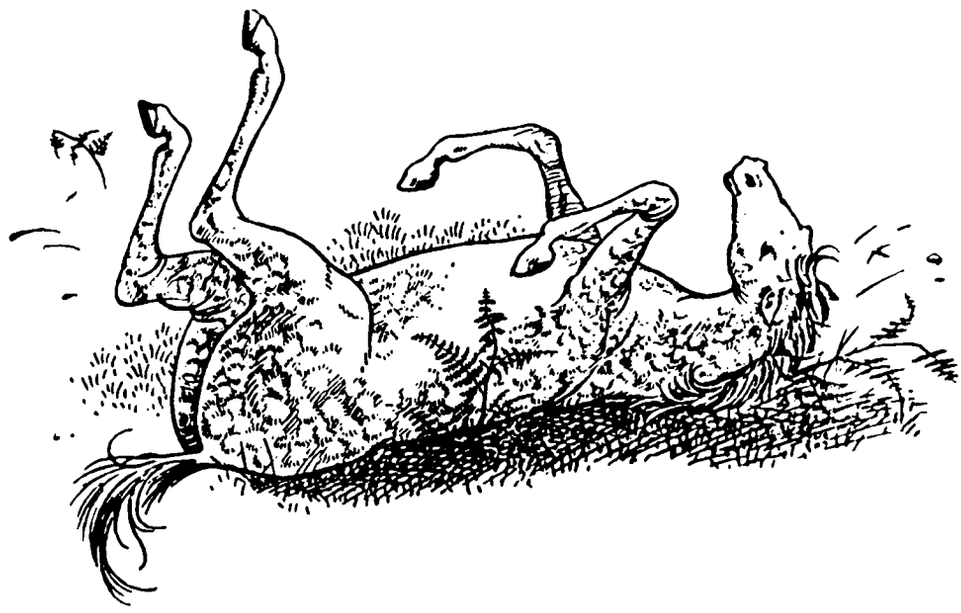
"Önümüzdeki dönemecin ardında" dedi Prens.

"Güzel" dedi Bree. "Ben iyice bir yuvarlanacağım şimdi. Bu sonuncusu olabilir. Bir dakika bekleyin beni."

Hızla soluyarak ve gövdesine yapışan eğrelti otlarıyla yeniden ayağa kalktığında beş dakika geçmişti.

"Şimdi hazırım" dedi derin, hüzünlü bir sesle. "Göster yolu Prens Cor, Narnia ve kuzeye!"

Ne var ki uzun süre önce kaybolup esir alınmış, evine ve özgürlüğe dönen bir attan daha çok, cenazeye gider gibi bir hali vardı.

15
Gülünç Rabadash

Yolda, bir sonraki dönemeçte, ağaçların arasından çıktılar ve orada, yeşil tarlaların ötesinde, arkasındaki yüksek ve ormanlık sırtların kuzey rüzgârlarından koruduğu, Anvard Kalesi'ni gördüler. Çok eski bir kaleydi, kiremit ve kahverengi taşlarla inşa edilmişti.

Kapıya ulaşmadan önce Kral Lune onları karşılamak üzere dışarı çıktı. Aravis'in düşündüğü krallar gibi görünmüyordu; eski püskü giysiler giymişti, çünkü av köpeklerinin bakıcısı olan uşağıyla birlikte köpeklerin kulübelerini dolaşmayı yeni bitirmişti. Sadece köpeklere dokunduğu için, ellerini yıkamak üzere bir an duraklamıştı. Fakat Aravis'in elini tutarken yaptığı reverans bir imparatora yakışır biçimdeydi.

"Küçük bayan" dedi, "bütün kalbimle hoş geldin diyorum. Eğer karım hayatta olsaydı, konukseverliğimizi daha iyi gösterebilirdi. Ama benim için bundan daha büyük zevk olamaz. Başına gelen talihsizlikler ve babanın evini, üzülerek de olsa, terk etmek zorunda kaldığın için çok üzgünüm. Oğlum Cor, kahramanlıklarını ve birlikte yaşadığınız maceraları bana anlattı."

"Bütün kahramanlıkları yapan oydu efendim" dedi Aravis. "Beni kurtarmak için bir aslana saldırdı."

"Ah, o da ne?" dedi Kral Lune, yüzü aydınlanarak. "Hikâyenin bu kısmını duymamıştım."

O zaman Aravis her şeyi anlattı. Hikâyenin bilinmesini çok isteyen, ancak

anlatamayacağını hisseden Cor, bundan pek de hoşlanmamıştı aslında. Kendini aptal gibi hissediyordu. Fakat bundan çok hoşlanan babası birkaç hafta boyunca o kadar çok kişiye anlatacaktı ki, Cor bütün bunları hiç yaşamamış olmayı isteyecekti.

Sonra Kral, Hwin ve Bree'ye döndü. Onlara da Aravis'e olduğu kadar nazik davranarak, aileleri ve yakalanmadan önce nerede yaşadıkları hakkında birçok soru sordu. Atların neredeyse dilleri tutulmuştu. Ne de olsa insanların –yani yetişkin insanların– kendileriyle eşit bir konumda konuşmasına henüz alışmamışlardı. Onlar Aravis ve Cor'a alışmışlardı.

Biraz sonra Kraliçe Lucy kaleden çıkıp onlara katıldı. Kral Lune, Aravis'e "Sevgili kızım, işte evimizdeki sevgili dostumuz" dedi. "O, benim becerebileceğimden çok daha iyi bir şekilde senin odanı hazırlatıyordu."

"Gelip görmek istersin değil mi?" dedi Lucy, Aravis'i öperek. Birbirlerini hemen sevmişlerdi. Biraz sonra beraberce, Aravis'in yatak odası, özel odası, ona alacakları giysiler, böyle zamanlarda kızların konuşacağı her türden şey hakkında konuşmak üzere uzaklaştılar.

Terasta yedikleri yemekten sonra (soğuk kuş eti, soğuk turta, şarap, ekmek ve peynir) Kral Lune yüzünü buruşturdu, iç çekerek "Eyvah!" dedi, "dostlarım, o zavallı yaratık Rabadash hâlâ elimizde. Ona ne yapacağımıza karar vermeliyiz."

Lucy, Kral'ın sağında, Aravis ise solunda oturuyordu. Masanın bir ucundaki Kral Edmund ile öteki uçta bulunan Lord Darrin yüz yüze oturuyordu. Dar, Peridan, Cor ve Corin kralın bulunduğu taraftaydılar.

"Majestelerinin onun kellesini uçurma hakkı kesinlikle var" dedi Peridan. "Böyle bir saldırı –onun yaptığı gibi– bir katilinkiyle aynı şey!"

"Çok doğru" dedi Edmund. "Fakat bir hain bile yola gelebilir. Ben böyle birini biliyorum." Çok düşünceli görünüyordu.

"Rabadash'ı öldürmek, Tisroc'a savaş açmak anlamına gelir" dedi Darrin.

"Zerre kadar değeri yok o Tisroc'un" dedi Kral Lune. "O, gücünü sayıca üstün olmaktan alıyor. Ve o kalabalıklar asla çölü geçemez. Fakat bende soğukkanlılıkla adam öldürecek (hain bile olsa) mide yok. Savaşta onu boğazlamak, içimi yeterince rahatlatırdı, ancak bu tamamen farklı bir durum."

"Benim önerim" dedi Lucy, "Majesteleri ona bir şans daha vermeli. Gelecekte

dürüst davranacağına söz vermesi şartıyla serbest bırakılsın. Belki sözünü tutar."

"Belki maymunlar da dürüst olabilir kardeşim" dedi Edmund. "Fakat Aslan'ın aşkına, bir gün sözünden yine dönerse bu, inşallah öyle bir yer ve öyle bir zamanda olur ki içimizden biri onun, adil bir dövüşte kellesini uçurur."

"Deneriz" dedi Kral ve refakatçilerden birine döndü: "Mahkûmu getirsinler dostum."

Rabadash zincirler içinde önlerine getirildi. Onu gören herhangi biri, geceyi iğrenç bir zindanda aç ve susuz geçirdiğini sanırdı; gerçekteyse oldukça rahat bir odaya kapatılmış ve mükemmel bir akşam yemeği verilmişti. Ancak o, yemeğine dokunmayacak kadar öfkeyle somurtarak ve bütün geceyi tepinip bağırarak ve küfrederek geçirdiği için, doğal olarak şimdi pek de iyi görünmüyordu.

"Ekselanslarına söylemeye gerek yok ki" dedi Kral Lune, "sağgörülü siyasete ve ulusal kanunlara dayanarak, bir faninin bir diğerinin başını almaya hakkı vardır. Bu nedenle bizim de geçerli nedenlerle, senin başını almaya hakkımız var. Yine de, köleler ve diktatörler ülkesinde, kuşkusuz nezaket ve centilmenlikten yoksun olarak büyütüldüğün için, gençliğine yorup sana zarar vermeden şu şartlarda serbest bırakmaya niyetleniyoruz: Birincisi..."

"Kahrolası barbar köpek!" diye zırvaladı Rabadash. "Senin şartlarını dinleyeceğimi mi sanıyorsun? Pöh! Yetiştirilmekten ve bir sürü bilmemneden söz ediyorsun. Zincirlenmiş bir adamla konuşmak kolaydır, ha! Bu rezil zincirleri çıkarın, bana bir kılıç verin ve ondan sonra içinizde cesareti olan varsa, tartışalım."

Neredeyse bütün soylular ayağa fırladılar ve Corin, "Baba! Onunla dövüşebilir miyim? Lütfen" dedi.

"Sakin olun! Majesteleri! Lordlar!" dedi Kral Lune. "Bir salağın sataşmasından rahatsızlık duymayacak kadar ağırlığımız yok mu? Corin, otur ya da masayı terk et. Ekselanslarından yeniden şartlarımızı dinlemesini istiyorum."

"Barbarların ve büyücülerin şartlarını dinlemem ben" dedi Rabadash. "İçinizden biriniz bile saçımın bir teline dahi dokunmaya kalkmasın. Bana ettiğiniz her hakareti, okyanuslar dolusu Narnia ve Archenland kanıyla ödersiniz. Tisroc'un intikamı korkunç olur, hatta şimdi bile. Eğer beni öldürürseniz, kuzey ülkelerindeki yakıp yıkmalar ve işkenceler, bin yıl sonra bile dünyayı korkutacak hikâyeler haline gelir. Dikkat edin! Dikkat edin! Dikkat edin! Tash'ın şimşekleri yukarıdan düşer!"

"Düşerken yolda çengele takılır mı?." diye sordu Corin.

"Utan Corin" dedi Kral. "Senden daha güçlü olmadıkça, bir adamla asla alay etme; o zaman da eğer canın isterse."

"Oh seni aptal Rabadash" dedi Kraliçe Lucy.

Cor, masadaki herkesin o anda neden ayağa kalktığını ve kıpırtısız bir şekilde durduğunu merak ediyordu. Kuşkusuz kendisi de aynı şeyi yapmıştı. Sonra bunun nedenini anladı. Kimsenin geldiğini görmemesine karşın Aslan aralarındaydı. Aslan'ın kocaman bedeni, kendisiyle yargılayanlar arasında yumuşakça yürürken, Rabadash irkilmişti.

"Rabadash" dedi Aslan. "Dikkatli ol. Sonun çok yakın ama hâlâ kurtulabilirsin. Gururunu (gururlanacak neyin var ki?) ve öfkeni (kim sana kötülük yaptı ki?) unut ve bu iyi kralların lütuflarını kabul et."

O zaman Rabadash gözlerini kırpıştırdı ve ağzını açarak, neşesiz ve iğrenç bir biçimde sırıttı, kulaklarını aşağı yukarı oynattı (eğer zahmetine katlanırsa, bunu herkes öğrenebilir). Bu yaptığı, Calormen'de her zaman çok etkileyici olmuştu. Bunu yaptığında en cesur olanlar bile titrer, sıradan insanlar yere düşer, duyarlı insanlarsa genellikle bayılırdı. Ne var ki Rabadash'ın anlamadığı şey, emrettiği anda kendilerini canlı canlı kaynar suya attırabileceğini bilen insanları korkutmanın çok kolay olduğuydu. Bu surat buruşturmalar Archenland'da hiç de korkutucu değildi. Aslında Lucy, Rabadash'ın kusmak üzere olduğunu sanmıştı.

"İblis! İblis! İblis!" diye çığlık attı Prens. "Seni tanıyorum. Sen Narnia'nın iğrenç canavarısın. Sen Tanrıların düşmanısın. Benim kim olduğumu öğren, iğrenç hayalet. Ben merhametsiz ve dayanılmaz Tash'ın soyundanım. Tash'm laneti senin üzerinde. Akrep şeklinde şimşekler yağacak üzerine. Narnia'nın dağları toza dönüşecek. Ve..."

"Dikkatli ol, Rabadash" dedi Aslan sakince. "Sonun daha da yakın şimdi: Kapının ağzındasın."

"Çöksün gökyüzü" diye bağırdı Rabadash. "Yarılsın yeryüzü! Kan ve ateş dünyayı yok etsin! Evet! Köpeklerin kızı barbarlar kraliçesini saçlarından sarayıma sürükleyene kadar asla vazgeçmeyeceğimden emin olun ve..."

"Saatin geldi" dedi Aslan. Rabadash dehşetle, herkesin güldüğünü gördü.

Gülmemek ellerinde değil; Rabadash sürekli kulaklarını oynatırken Aslan

"Saatin geldi" der demez kulakları değişmeye başlamıştı. Kulakları sivrilip uzadı ve az sonra kır kıllarla kaplandı. Ve herkes buna benzer kulakları daha önce nerede gördüğünü düşünürken, Rabadash'ın yüzü de değişmeye başladı. Suratı uzadı, üst kısmı ve gözleri büyüdü, burnu yüzüne gömüldü (ya da yüzü şişip tamamen burun oldu) ve her tarafında kıllar çıktı. Kolları, elleri yere değinceye kadar önünde, aşağı doğru uzadı; artık sadece el değil, toynaktılar. Rabadash dörtayak üzerinde duruyordu ve giysileri kaybolmuştu; herkes daha yüksek sesle gülmeye başladı (ellerinde değildi). Şimdi adı Rabadash olan yaratığın yerinde, basitçe ve şüpheye yer bırakmayacak bir biçimde bir eşek vardı.

En kötüsü de onun insan gibi konuşması, insani şeklinden az daha fazla sürmüştü. Kendindeki değişikliği anlayınca, sözcükleri bir eşeğin anırmasına dönüşmüştü: "Oh, eşek yapma! İnsaf! At bile olsa daha... ha... ha-hi-aa-iii."

"Şimdi dinle beni Rabadash" dedi Aslan. "Adalet ve insafı bir araya getireceğiz. Hep eşek olarak kalmayacaksın."

"Tash'tan yardım umdun" dedi Aslan. "Ve Tash'ın tapınağında iyileşeceksin. Bu yıl büyük sonbahar şenliklerinde Tashbaan'da Tash'ın sunağı önüne gideceksin. Orada bütün Tashbaan'ın gözleri önünde eşek görüntün kaybolacak ve tüm insanlar senin Prens Rabadash olduğunu öğrenecekler. Ancak yaşadığın sürece Tashbaan'daki büyük tapınaktan on beş kilometreden fazla uzaklaşırsan anında şimdiki gibi olacaksın. Ve ikinci değişimden geriye dönüş olmayacak."

Kısa bir sessizlik oldu. Herkes, sanki uykudan uyanıyormuşçasına kıpırdanıp birbirlerine baktı. Aslan gitmişti. Fakat havada ve çimlerde bir parlaklık, onun bir rüya olmadığı inancıyla dolu kalplerinde bir sevinç vardı: Ne de olsa önlerinde bir eşek duruyordu.

Kral Lune çok yumuşak kalpli bir adamdı. Düşmanını bu acınası durumda görünce tüm öfkesini unuttu.

"Soylu Ekselansları" dedi, "olayların bu aşamaya gelmesine gerçekten çok üzüldüm. Ekselansları da şahidimizdir ki, bu bizim yaptığımız bir şey değil. Elbette Aslan'ın öngördüğü –eee– tedavi için siz Ekselanslarının Tashbaan'a gön-

derilmesini sağlamaktan zevk duyacağız. Ekselanslarının durumunun izin verdiği her konfora sahip olacaksınız: Sığır taşıyan gemilerin en iyisi, en taze havuçlar ve devedikenleri..."

Ne var ki eşeğin sağır edici anırması ve muhafızlardan birini hedefleyen çifte, yapılan bu nazik teklifin aynı güzellikle algılanmadığını belli etti.

Artık Rabadash'ın hikâyesini bitirip, onu bir kenara bırakmak iyi olacak. Rabadash gemiyle uygun bir şekilde Tashbaan'a geri gönderildi. Sonbahar şenliklerinde Tash'ın tapınağına getirildi ve yeniden insan oldu. Kuşkusuz dört-beş bin kişi değişimi görmüştü ve olay hiçbir şekilde örtbas edilemezdi. Ve yaşlı Tisroc'un ölümünden sonra onun yerine geçen Rabadash, Calormen'in tanıdığı en barışsever Tisroc oldu. Tashbaan'dan on beş kilometreden fazla uzaklaşamadığı için savaşa gidemiyordu. Tarkaanlarının savaşlarda ona karşın ün kazanmasını da asla istemiyordu. Çünkü Tisrocları devirmenin bir yolu da buydu. Bencilce bir tavrın sonucu da olsa, Calormen etrafındaki bütün küçük ülkeler için her şey daha rahat olmuştu. Kendi halkı, hiçbir zaman onun bir zamanlar eşek olduğunu unutmadı. Saltanatı sırasında ona Barışsever Rabadash olarak hitap edildi, fakat ölümünden sonra, ardından Gülünç Rabadash olarak anıldı. İyi bir Calormen tarih kitabında onu ararsanız (bulunduğunuz yerdeki kütüphaneyi deneyin) bu isim altında bulursunuz. Ve Calormen okullarında bugün bile, alışılmadık biçimde aptalca bir şey yaparsanız "Yeni Rabadash" diye adlandırılmanız pek mümkündür.

Bu arada Anvard'da herkes, kalenin önündeki bahçede o akşam, düzinelerce fenerin ay ışığıyla birlikte ortalığı aydınlattığı büyük ve gerçek eğlence başlamadan önce, ondan kurtulduklarına çok memnundu. Şarap su gibi aktı, hikâyeler, fıkralar anlatıldı, sonra sessizlik sağlandı ve Kral'ın şairi iki kemancıyla birlikte yuvarlak alanın ortasına çıktı. Aravis ve Cor sıkıntıdan patlamaya hazırdılar, çünkü bildikleri tek şiir türü Calormen şiirleriydi ve siz bunun nasıl bir şey olduğunu biliyorsunuz artık. Ancak kemanlardan çıkan ilk sesle birlikte sanki kafalarının içinde bir roket fırlatılmış gibi oldu. Ve şair, Sarı Olvin'in muhteşem eski şarkısını, onun nasıl Dev Pire ile kavga ettiğini (bu, Pire Dağı'nın kökenidir, o iki başlı bir devdi), onu nasıl taşa döndürdüğünü ve Leydi Liln'in kalbini nasıl kazandığını okudu. Her şey bittiğinde yeniden başlamasını arzu ettiler. Ve Bree şarkı söyleyememesine karşın Zalindreh Savaşı'nın hikâyesini anlattı. Lucy yeniden,

dolabın hikâyesini (Aravis ve Cor dışında hepsi bunu birçok kere dinlemişlerdi ancak yine istiyorlardı) ve kendisinin, Kral Edmund'un, Kraliçe Susan'ın ve Ulu Kral Peter'ın ilk kez Narnia'ya nasıl geldiklerini anlattı.

Ve sonunda vakit gelip çattı; Kral Lune biraz sonra gençlerin yatma zamanının geldiğini söyledi. "Yarın, Cor" diye ekledi, "benimle bütün kaleyi dolaşacaksın ve burçları göreceksin. Tüm zayıf ve kuvvetli yanlarını tespit edeceksin; çünkü ben öldüğümde, burayı savunmak senin görevin olacak."

"Peki ama o zaman Corin kral olacak, baba" dedi Cor.

"Hayır delikanlı" dedi Kral, "benim vârisim sensin. Hükümdarlık sana geçecek."

"Ama ben istemiyorum. Ben şey yap..."

"Senin ne istediğin önemli değil Cor, benim istediğim de. Kanun bunu emrediyor."

"Biz ikiz değil miyiz? Yaşlarımız aynı."

"Hayır" dedi Kral gülerek. "Biriniz önce doğmak zorundaydınız. Sen Corin'den tam yirmi dakika daha büyüksün. Büyük bir hüner değil ama ondan daha iyisindir." Ve gözleri parıldayarak Corin'e baktı.

"Peki baba, sen kimi istersen onu kral yapamaz mısın?"

"Hayır. Kral kanunlara bağlıdır çünkü onu kral yapan kanunlardır. Senin tacından vazgeçme hakkın, bir nöbetçinin nöbet yerini terk etme hakkından fazla değil."

"Of, aman" dedi Cor. "Asla kral olmak istemiyorum. Ayrıca Corin, çok fena üzgünüm. Benim ortaya çıkışımın seni krallıktan edeceğini rüyamda bile görmemiştim."

"Hurra! Hurra!" dedi Corin. "Kral olmak zorunda değilim. Kral olmak zorunda değilim. Hep prens kalacağım. Bütün eğlenceler prensler için."

"Bütün bunlar, kardeşinin sandığından daha doğru Cor" dedi Kral Lune. "Çünkü kral olmak şu demektir: Her umutsuz saldırıda en önde olmak ve her umutsuz geri çekilişte en arkada olmaktır. Ve ülkede açlık olduğunda (kötü geçen yıllarda arada bir olacağı gibi), iyi giysiler giyip fakir bir sofrada, ülkedeki herhangi bir adamdan daha yüksek sesle gülmektir."

İki kardeş üst kata yatmaya giderken Cor, Corin'e bu konuda bir şey yapılıp yapılamayacağını yeniden sordu. Corin, "Bu konuda bir kelime daha edersen, ben... Ben seni döverim" dedi.

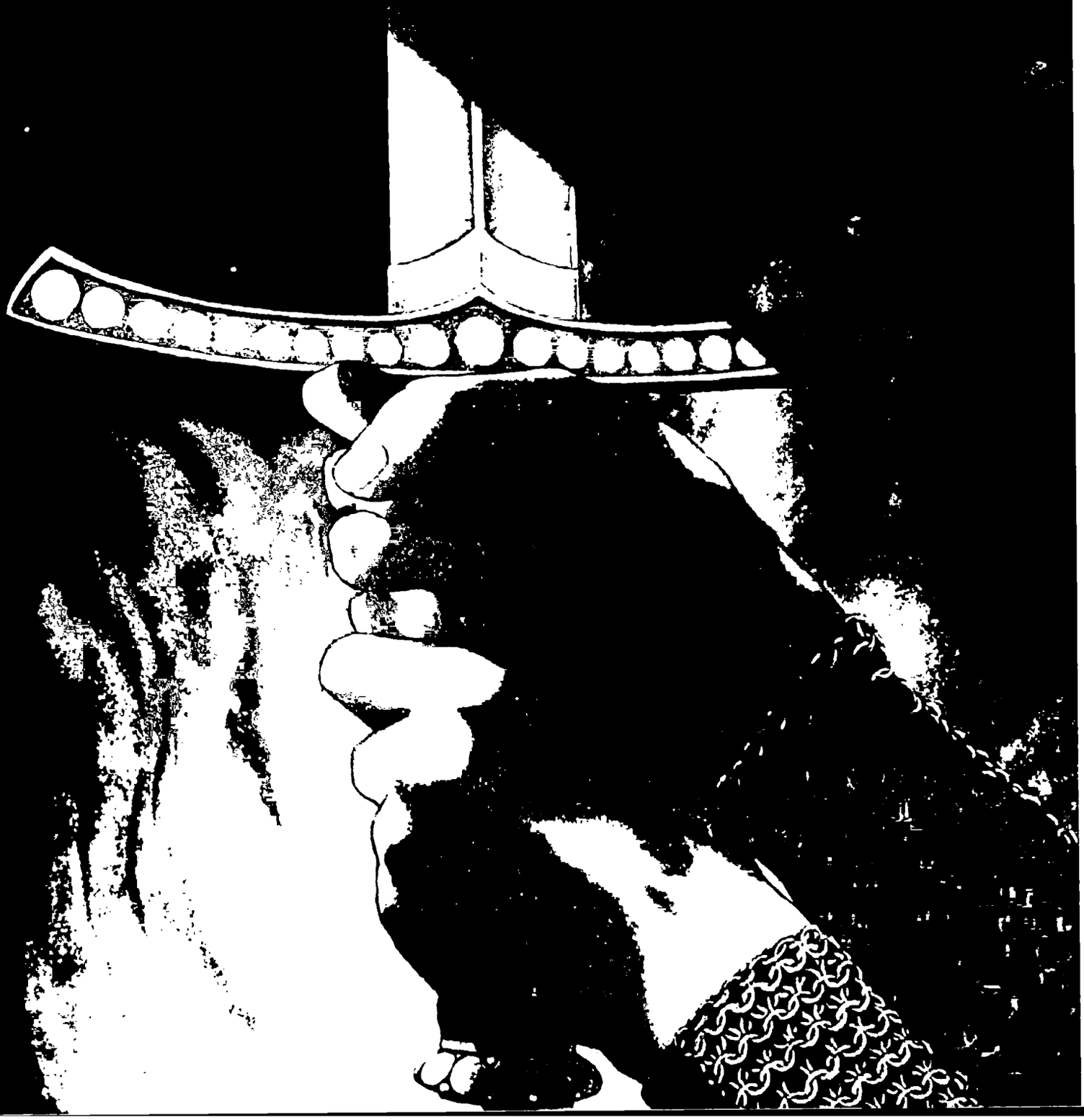
Bundan sonra, iki kardeşin bir daha hiçbir şey hakkında anlaşmazlığa düşmediğini söyleyerek bu hikâyeyi bitirmek iyi olurdu ama korkarım bu doğru olmaz. Gerçekte herhangi iki çocuğun ettiği kadar sık kavga ettiler ve tartıştılar. Bütün kavgalar (eğer öyle başlamadıysa), Cor'un kendini yerde bulmasıyla sonuçlanıyordu. İkisi de büyüyüp kılıç ustası oldular. Cor, savaşta daha tehlikeli olmasına karşın ne o ne de kuzey ülkelerinden herhangi bir kimse boksta Corin'in düzeyine erişemedi. Bu özelliğiyle, Şimşek-Yumruk Corin adını almıştı. Aslında konuşan ayı olan ancak vahşi ayı gibi davranmaya başlayan Fırtına Burnu'nun dönek ayısıyla bir macera yaşamıştı Corin. Tüm tepelerin karlarla örtülü olduğu bir kış günü, Fırtına Burnu'nun Narnia'ya bakan yüzündeki inine tırmanıp, süre tutulmayan bir karşılaşmada, otuz üç raunt boyunca ayıyla boks yapmıştı. Sonunda göremez hale gelen ayı uslanmış, uysallaşmıştı.

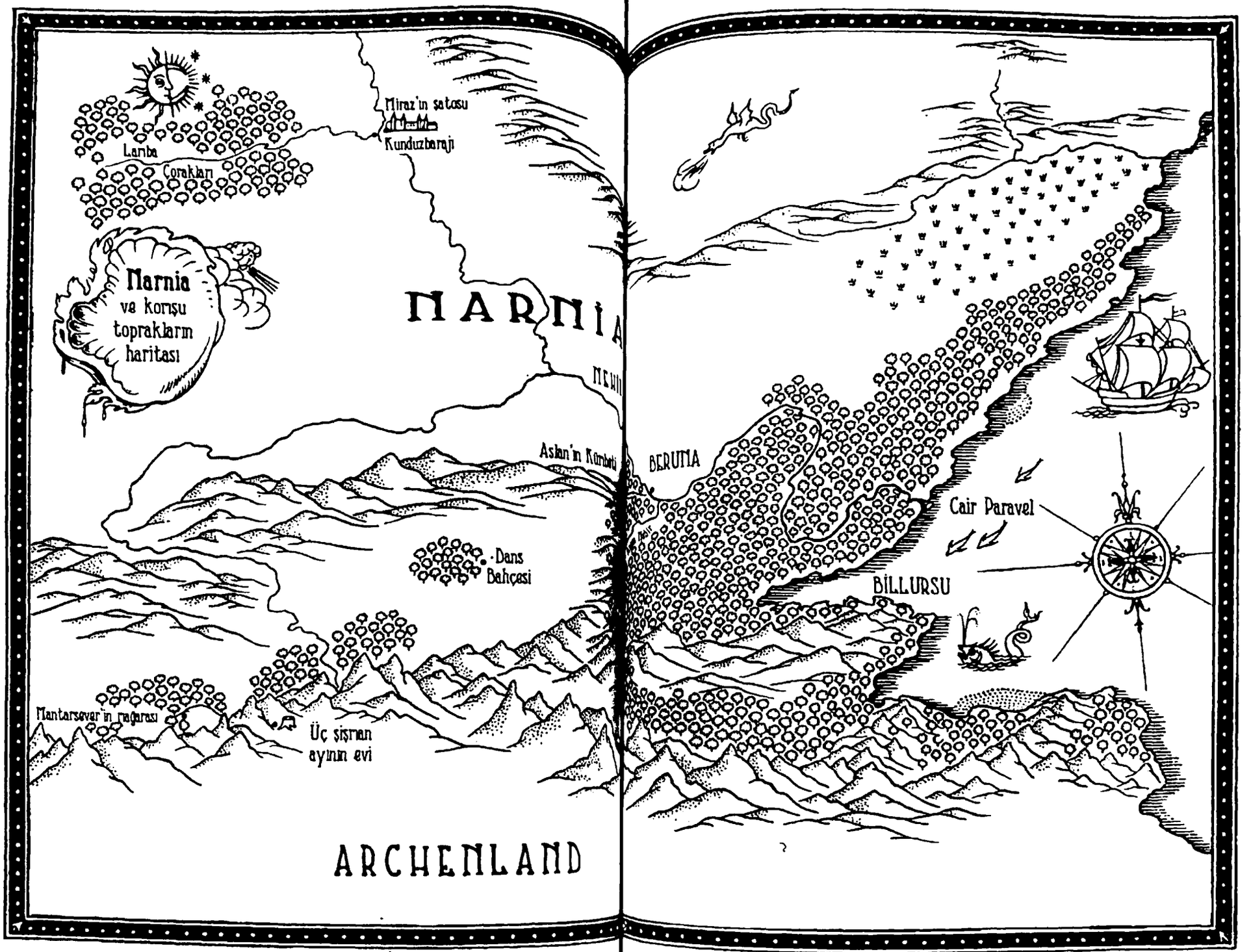
Aravis'in de Cor'la pek çok tartışmaları (ve korkarım kavgaları bile) oldu, fakat her zaman barıştılar. Böylece yıllar sonra, büyüdüklerinde kavga edip barışmaya o kadar alıştılar ki sanki bunu daha uygun bir biçimde yapabilmek için evlendiler. Ve Kral Lune'un ölümünden sonra Archenland'a birer Kral ve Kraliçe oldular. Archenland krallarının en ünlüsü Büyük Ram, onların oğluydu. Bree ve Hwin de evlendiler ama birbirleriyle değil. Onlar da uzun yıllar Narnia'da mutlulukla yaşadılar. Ve yalnız ya da beraberce, geçidi tırısla aşarak, Anvard'daki arkadaşlarını ziyarete gitmedikleri aylar hemen hemen yok gibiydi.

NARNİA
GÜNLÜKLERİ

C. S. LEWIS

PRENS CASPIAN

Narnia
ve komşu
toprakların
haritası
Lamba
Çorakları
Miraz'ın şatosu
Kunduzbarajı
NARNIA
Aslan'ın Kamburu
Dans
Bahçesi
Üç şişman
ayının evi
Mantarsever'in mağarası
ARCHENLAND
BERUNA
Cair Paravel
BİLLURSU

1
Ada

Bir zamanlar adları Peter, Susan, Edmund ve Lucy olan dört çocuk vardı. *Aslan, Cadı ve Dolap* adlı bir başka kitapta onların başından nasıl olağanüstü bir macera geçtiği anlatılıyordu. Büyülü bir dolabın kapısını açmışlar ve kendilerini, bizimkinden tamamen farklı bir dünyada bulmuşlardı. Bu farklı dünyada, Narnia denilen bir ülkenin kral ve kraliçeleri olmuşlardı. Sanki yıllarca hüküm sürmüşlerdi Narnia'da, oysa kapıdan geçerek yeniden İngiltere'ye döndüklerinde, aslında aradan hiç zaman geçmediğini fark etmişlerdi, sanki her şey göz açıp kapayıncaya kadar olup bitmişti. Her neyse, kimse onların ortadan kaybolduğunu fark etmemiş ve onlar da bilge bir yetişkin dışında kimseye bir şey anlatmamıştı.

Bütün bunlar bir yıl önce olmuştu. Şimdiyse hepsi bir tren istasyonunda, etrafını bavulların ve oyun kutularının sardığı bir bankta oturuyorlardı. Aslında, okullarına dönmekteydiler. Bir kavşakta bulunan bu istasyona kadar beraber seyahat etmişlerdi. Birkaç dakika sonra gelecek bir tren kızları, yaklaşık yarım saat sonra gelecek olanı da erkekleri okula götürecekti. Birlikte geçirdikleri yolculuklarının ilk bölümü tatillerinin devamı gibiydi, ancak şimdi, vedalaşıp farklı yönlere dağılacakları şu anda, tatilin gerçekten bittiği ve okula başlayacakları duygusunun ağır bastığını hissediyorlardı. Canları fena halde sıkılıyordu, kimsenin ağzını bıçak açmıyordu. Lucy ilk kez bir yatılı okula gidecekti.

Bomboş, sakin bir taşra istasyonuydu burası. Peronda kendileri dışında hemen hiç kimse yoktu. Lucy aniden, bir eşekarısı sokmuş gibi, kısa ve tiz bir çığlık attı.

"Ne oluyor, Lu?" dedi Edmund ve sonra irkilerek, "Of!" diye bağırdı o da.

Peter, "Ne oluyor?.." diye söze girdi ama o da anında söyleyeceğini unutup, "Susan, bırak! Ne yapıyorsun? Beni nereye sürüklüyorsun?" dedi.

"Sana dokunmuyorum bile" dedi Susan. "Biri beni çekiyor. Ah! Ah! Ah yapma!"

Herkes, bir diğerinin yüzünün kireç gibi bembeyaz kesildiğini fark etmişti.

"Aynı şeyi ben de hissettim" dedi Edmund, sesi soluğu kesilmiş bir halde. "Sanki sürükleniyormuşum gibi. Korkunç bir asılma, of! Yine başlıyor."

"Ben de" dedi Lucy. "Ah, dayanamıyorum."

"Dikkatli olun" diye bağırdı Edmund. "El ele tutuşalım ve bir arada kalalım. Büyü bu... Hislerim böyle olduğunu söylüyor. Çabuk!"

"Evet" dedi Susan. "El ele tutuşalım. Tanrım keşke durdurabilsem, ah!"

O anda eşyalar, bank, peron ve istasyon tamamen kayboldu. Dört çocuk kendilerini, el ele tutuşmuş halde ve soluk soluğa, ağaçlık bir yerde buldular; ağaçlar öylesine sıktı ki, batan dallar arasında güçlükle hareket ediyorlardı. Gözlerini ovuşturup derin bir nefes aldılar.

"Ah, Peter!" diye şaşkınlıkla bağırdı Lucy. "Sakın Narnia'ya geri dönmüş olmayalım?"

"Başka bir yer de olabilir" dedi Peter. "Bu ağaçların arasından burnumun ucunu bile göremiyorum. Eğer varsa, açıklık bir yere çıkmayı deneyelim."

Isırganların dalamasına, dikenlerin batmasına aldırmadan güçlükle ağaçlık alanın dışına çıktıklarında, onları bir başka sürpriz bekliyordu. Şimdi her yer aydınlıktı. Birkaç adım sonra kendilerini ormanın kıyısında, kumsala bakarken buldular. Biraz ilerideki sakin denizin kumları okşayan dalgacıklarının çıkardığı ses, güçlükle işitiliyordu. Hiçbir kara parçası görünmüyordu. Gökyüzü bulutsuzdu. Güneş, sabah saat onda olması gerektiği yerdeydi. Göz kamaştırıcı mavilikteki denizin kokusunu içlerine çekerek öylece kalakaldılar.

"Vay be!" dedi Peter. "Bundan iyisi can sağlığı."

Beş dakika sonra ayakkabılarını çıkarmış, serin ve berrak suda yürüyorlardı.

"Bu durum, havasız bir trenle Latinceye, Fransızcaya ve cebire geri dönmekten daha iyi!" dedi Edmund. Sonra uzunca bir süre hiç konuşmadan sağa sola su sıçratarak karides ve yengeç aradılar.

"Yine de" dedi Susan az sonra, "galiba bir plan yapmamız gerekiyor. Biraz sonra acıkacağız."

"Annemizin yolculuk için hazırladığı sandviçler var" dedi Edmund. "En azından benimki hâlâ duruyor."

"Benimki yok" dedi Lucy. "Küçük çantamdaydı."

"Benimki de" dedi Susan.

"Benimki kumsalda, ceketimin cebinde" dedi Peter. "Bu, dört kişiye iki sandviç düşüyor demektir, ki bu durum hiç de iç açıcı değil."

"Şu anda" dedi Lucy, "bir şey yemek yerine bir şey içmeyi yeğlerim."

Şimdi hepsi, kumsalda güneşin alnında yürüyen herkes gibi, susadıklarını hissediyorlardı.

"Tıpkı bir gemi kazası gibi" dedi Edmund. "Kitaplarda hep adadaki temiz tatlı su kaynaklarını bulurlar. Keşfe çıksak iyi olur."

"Bu, yeniden sık ağaçlığa döneceğimiz anlamına mı geliyor?" dedi Susan.

"Buna gerek yok" dedi Peter. "Eğer burada dere varsa, her derenin yaptığı gibi denize dökülüyordur; bir dereye rastlayabilmek için sahilde yürümemiz gerekiyor."

Yürümeye başladılar. Önce düzgün, ıslak kumda, sonra da insanın parmaklarının arasına giren, ince, kolaylıkla dağılan kumda yürüdüler. Çoraplarını ve ayakkabılarını giymeleri gerektiğini düşündüler. Edmund ve Lucy ayakkabı ve çoraplarını orada bırakıp araştırmaya çıplak ayakla devam etmek istiyorlardı, ancak Susan delilik olduğunu söyleyerek bu fikre karşı çıktı: "Eşyalarımızı bir daha asla bulamayabiliriz" dedi, "karanlık çöküp hava soğuduğunda hâlâ burada olursak onlara ihtiyacımız olacak."

Ayakkabılarını giydikten sonra denizi sol, ormanı sağ taraflarına alarak sahil boyunca yürümeye başladılar. Arada sırada duyulan martı çığlıkları dışında ıssız bir yerdi. Ağaçlar o kadar sık, her şey o kadar karmaşıktı ki, içini güçlükle görüyorlardı. Doğrusu hiçbir hareket yoktu; ne bir kuş ne de bir böcek.

Deniz kabukları, yosunlar, anemon çiçekleri ya da gölcüklerdeki küçük yengeçler hoş bir manzaranın dikkate değer güzellikleri olabilir, ancak bu manzara içinde susamış bir bedenle dolaşıyorsanız tüm bunlar önemini yitirir. Soğuk sudan çıkalı beri ayakları pişmeye başlayan çocuklar, şimdi ayaklarında demir külçeler taşıyormuş gibi hissediyorlardı kendilerini. Susan ve Lucy'nin yağmurlukları

vardı. Edmund, büyü onları etkisi altına almadan az önce paltosunu istasyondaki bankın üzerinde bıraktığı için, Peter'ın paltosunu dönüşümlü giyiyorlardı.

Az sonra sahil sağa doğru kıvrılmaya başladı. Yaklaşık on beş dakika sonra, denize uzanan kayalık bir burnu geçer geçmez, oldukça keskin bir kıvrımla karşılaştılar. Ormandan çıktıklarında gördükleri yer tam arkalarındaydı şimdi. İleri baktıklarında, suyun öte yanında, araştırma yaptıkları ormanlık alana benzeyen, sık ağaçlarla kaplı bir başka sahil görebiliyorlardı.

"Orası bir ada mı yoksa buraya bağlanan bir yer mi, merak ediyorum" dedi Lucy.

"Bilmiyorum" dedi Peter. Sessizce, ağır ağır yürüdüler.

Yürüdükleri sahil, karşı kıyıya giderek yaklaşıyor, her burnu aştıklarında iki kıyının birleştiği yeri bulmayı umut ediyorlardı. Ancak hayal kırıklığına uğradılar. Tırmanmak zorunda kaldıkları kayalık bir yere geldiler. Tepeden oldukça uzağı görebiliyorlardı. "Kahretsin!" dedi Edmund. "İşe yaramadı. Diğer ormana hiçbir zaman ulaşamayacağız. Burası bir ada!"

Bu doğruydu. Bulundukları yerle karşı kıyı arasındaki boğaz otuz, bilemedin kırk metreydi. Artık boğazın en dar yerindeydiler. Bulundukları sahil daha sonra yeniden sağa kıvrılıyordu; oradan açık denizi görebiliyorlardı. Şimdiden adanın yarıdan fazlasını dolaştıkları açıktı.

"Bakın!" dedi Lucy aniden. "Şu ne?" Kumsalda uzanan uzun, gümüş rengi, yılana benzer bir şeyi işaret ediyordu.

"Bir dere! Bir dere!" diye bağırdı diğerleri. Yorgun olmalarına karşın, hiç vakit kaybetmeden patırtıyla kayalıklardan aşağı inip tatlı suya koştular. Kumsaldan uzakta, derenin üst kısımlarından su içmenin daha iyi olacağını biliyorlardı. Aceleyle derenin ormandan çıktığı noktaya gittiler. Ağaçlar, ilk gördükleri yerdeki gibi sıktı, ancak dere kendine derin bir yatak açmıştı. Yatağın yüksek taraçaları yosunlarla kaplıydı ve eğilerek bir tür yaprak tünelinden dereyi izlemek mümkündü. Gördükleri ilk kahverengi, derince bir birikintide, dizleri üzerine çöküp kana kana su içtiler; kollarını dirseklerine kadar suya sokup yüzlerini suya daldırdılar.

"Evet, şimdi" dedi Edmund, "sandviçler ne âlemde?"

"Sonraya saklasak daha iyi değil mi?" dedi Susan. "Sonra çok daha fazla ihtiyacımız olabilir."

"Keşke" dedi Lucy, "susuzluğumuzu giderdiğimiz gibi açlığımıza da bir çö-

züm bulabilsek. Artık susuzluk çekmediğimize göre..."

"Tamam, sandviçler ne âlemde?" diye yineledi Edmund. "Küfleninceye kadar saklamanın bir anlamı yok. Burasının İngiltere'den çok daha sıcak olduğunu hatırlatırım; onları saatlerdir cebimizde taşıyoruz." Sandviçleri çıkarıp paylaştılar. Kimseyi memnun etmemişti, ama hiçbir şey yememekten iyiydi. Bir sonraki öğünde ne yiyecekleri üstüne konuştular. Lucy, denize gidip karides yakalamak istediğinden bahsediyordu; ta ki içlerinden biri ağ olmadığını söyleyene kadar. Edmund kayalıklardan martı yumurtaları toplayabilecekleri fikrini öne sürmüştü, ama ne var ki, şöyle bir düşününce, martı yumurtasına rastlamadıklarını hatırladılar; bulsalar bile pişirmeleri mümkün değildi. Peter, eğer talihleri yaver gitmezse, yumurtaları çiğ çiğ yemenin hiç yoktan iyi olacağını düşünmüş, ancak bunu yüksek sesle dile getirmekte yarar görmemişti. Susan, sandviçleri bu kadar erkenden yemekle hata ettiklerini söyledi. Bu tartışma sinirlerini bozdu. Sonunda Edmund, "Bana bakın" dedi, "tek şansımız var, o da ormanda keşfe çıkmak. Münzeviler, maceracı şövalyeler ve benzerleri, ormanda kaybolduklarında bir şekilde hayatta kalmayı becerebilmişlerdir. Kökler, yemişler ve buna benzer şeyler bulurlar."

"Ne türden kökler?" diye sordu Susan.

"Ben hep ağaç kökleri olduğunu düşünmüşümdür" dedi Lucy.

"Haydi" dedi Peter, "Ed haklı. Bir şeyler yapmalıyız. Orman, gözlerimizi kamaştıran güneşin altında kumsalda pineklemekten daha iyidir."

Böylece ayaklanıp dere boyunca yürümeye başladılar. Çok zor bir işti. Dalların altından eğilmek, çalıların üzerinden atlamak zorunda kalıyorlardı. Büyük kayaların arasından geçmişlerdi ve giysileri yırtılmış, ayakları ıslanmıştı. Derenin ve kendilerinin çıkardıkları seslerden başka çıt yoktu etrafta. Bu durum canlarını sıkmaya başlamıştı ki, derenin sağında, epeyce yukarılarda parlak renkli bir cismin ışıltısını fark edip, nefis bir koku duydular.

"Hey!" dedi Lucy hayretle. "Sanırım bu bir elma ağacı."

Lucy haklıydı. Dik yamacı nefes nefese tırmandılar, dikenli çalılıkları yararak geçtiler ve kendilerini, görüp görebileceğiniz en sert ve sulu, iri, altın sarısı elmalarla yüklü, yaşlı bir ağacın etrafında ayakta dururken buldular.

"Buradaki tek elma ağacı bu değil" dedi Edmund ağzı elmayla dolu olarak. "Oraya bakın, bir de şuraya."

"Vay be, düzinelerce elma ağacı var" dedi Susan, yediği ilk elmanın koçanını fırlatıp ikinci elmayı koparırken. "Yabanileşip ormana dönüşmeden önce, burası bir elma bahçesiydi herhalde."

"Öyleyse, bu adada yaşayanlar vardı" dedi Peter.

"Şu ne acaba?" dedi Lucy ileriyi işaret ederek.

"Gerçek bir duvar" dedi Peter. "Eski, taş bir duvar."

Elma dolu dalları aralayarak duvara ulaştılar. Yer yer yıkılmış eski duvarın üzeri şebboy ve yosunlarla kaplıydı. Bir-ikisi dışında çevredeki tüm ağaçlardan daha yüksek olan duvara iyice yaklaştıklarında, bir zamanlar kapı olduğu anlaşılan, ancak şimdi büyük bir elma ağacının neredeyse tamamen kapattığı kocaman bir kemer buldular. Kapıdan geçebilmek için dallardan bazılarını kırmak zorunda kaldılar. Girişi açtıklarında beliren günışığı hepsinin gözlerini kamaştırdı. Kendilerini avluya benzer geniş bir alanda buldular. Burada hiç ağaç yoktu. Etrafta bakımlı çimenler, sarmaşıklar ve gri duvarlar vardı. Aydınlık, gizemli, sakin bir yerdi; ancak insanı hüzünlendiriyordu. Dik yürüyebilmekten ve rahatça hareket edebilmekten memnun bir şekilde alanın ortasına yürüdüler.

2
Antik Hazine Evi

"Burası bir bahçe değilmiş" dedi Susan az sonra. "Bir kaleymiş. Bu da avlusu olmalı."

"Ne demek istediğini anlıyorum" dedi Peter. "Evet, işte şu, bir kuleden geriye kalanlar. Şurada da merdivenler var sanırım; duvarların üstüne çıkıyor. Kapıya doğru giden başka merdivenler de var, bakın; geniş ve alçak merdivenler. Büyük salona açılan kapı olmalı bu."

"Görünüşe bakılırsa, yüzyıllar öncesinden kalma" dedi Edmund.

"Evet, yüzyıllar öncesinden" dedi Peter. "Keşke bu kalede kimlerin ne kadar zaman önce yaşadığını bilebilseydik."

"Bana tuhaf bir duygu veriyor burası" dedi Lucy.

"Sahi mi Lu?" dedi Peter, dönüp ona dikkatle bakarak. "Çünkü ben de garip şeyler hissediyorum. Bu tuhaf günün en tuhaf olayı bu olsa gerek. Acaba neredeyiz? Ayrıca bütün bunlar ne anlama geliyor?"

Konuşarak yürürken avluyu geçmiş ve diğer kapıdan, eskiden salon olduğu anlaşılan yere girmişlerdi. Burası bir bahçeye benziyordu. Sadece daha dar, daha küçüktü ve duvarları daha yüksekti. Tavanı çok önceleri yıkılmış olmalıydı. Şimdi zemini çimenler ve papatyalarla kaplı, bambaşka bir görünüme sahipti. Karşıda, zeminden bir metre yükseklikte bir teras vardı.

"Gerçekten salon muydu acaba burası, çok merak ediyorum" dedi Susan. "Şu terasa benzer şey ne?"

"Gülünç olma" dedi Peter (tuhaf bir heyecana kapılmıştı), "görmüyor musun?

Orası kralın ve saygıdeğer lordların oturduğu soylular masasının bulunduğu yer. Bir zamanlar bizim de kral ve kraliçe olduğumuzu ve büyük salonumuzda, aynı buna benzer bir kürsüde oturduğumuzu unuttun mu yoksa?"

"Narnia'da, büyük nehrin ağzındaki" diye devam etti Susan, sanki rüyadaymış ve şarkı söylüyormuş gibi bir sesle, "Cair Paravel Kalesi'nde. Nasıl unutabilirim ki?"

"Her şey nasıl da hemen hatırlanıyor!" dedi Lucy. "Şimdi, Cair Paravel'de olduğumuzu varsayalım. Bu salon, ziyafet verdiğimiz salona çok benziyordu herhalde."

"Ama ne yazık ki ziyafet yok" dedi Edmund. "Geç oldu biliyorsunuz. Bakın gölgeler nasıl da uzadı. Havanın soğuduğunu fark ettiniz mi?"

"Geceyi burada geçirmek zorunda kalırsak bir kamp ateşine ihtiyacımız olacak" dedi Peter. "Bende kibrit var. Gidip çalı çırpı bulmaya çalışalım."

Bunun zekice olduğunda hemfikirdiler. Sonraki yarım saat boyunca hepsi çok meşguldü. Harabelere girmeden önce içinden geçtikleri elma bahçesinin, yakacak odun bulmak için uygun bir yer olmadığı ortaya çıkmıştı. Salonu geçerek küçük bir yan kapıdan, bir zamanlar kalenin koridorları ve küçük odaları olduğu anlaşılan, ancak şimdi ısırganlar ve yabangülleriyle kaplı, labirente benzer girinti ve çıkıntıların her tarafını araştırdılar. Kale duvarında buldukları bir gedikten geçince, yerde kuru dallar, çürümüş ağaçlar, yapraklar ve kozalakların olduğu büyük ve sık bir ağaçlık alana girdiler. Yüksek salonda hatırı sayılır bir yığın oluşana kadar taşıdılar. Beşinci seferde salonun hemen dışında, yabani otların altında gizlenmiş kuyuyu buldular. Otları temizlediklerinde derin kuyunun suyunun temiz olduğunu anladılar. Taş döşeli patika, kuyunun çevresinden dolanıyordu. Sonra kızlar biraz daha elma toplamak için dışarıya çıktı. Oğlanlarsa, tehlike yaratmayacak ve salonu en iyi ısıtacak yer olduğunu umdukları, iki duvarın kesiştiği köşeye çok yakın bir yerde ateş yaktılar. Ateş yakarken oldukça zorlanmışlar, bir sürü kibrit harcamışlar, ama en sonunda başarmışlardı. Dördü birden sırtlarını duvara, yüzlerini ateşe vererek oturdu. Elmalardan bazılarını değneklerin ucuna takıp közlemeyi denediler. Ancak közde elma, şeker yoksa pek iyi olmaz, lezzetsizdir. Ayrıca çok sıcak olduğu için elle tutulmaz, soğumasını beklemek gerekir. Bu nedenle karınlarını çiğ elmalarla doyurmak zorunda kaldılar. Edmund'un dediği gibi bu, onlara, okul yemeklerinin aslında çok da kötü olmadığını düşündürdü. "Şu anda kalın bir dilim ekmek ve tereyağı hiç de fena olmazdı" diye

ekledi Edmund. Ancak doğrusunu isterseniz, maceracı damarları kabardığı için hiçbiri okula geri dönmek istemiyordu.

Son elmayı da yedikten kısa bir süre sonra, Susan su içmek için kuyuya gitti. Geri döndüğünde elinde bir şey vardı:

"Bakın" dedi boğulurcasına bir sesle. "Kuyunun yanında buldum." Elindekini Peter'a verip oturdu. Diğerleri onun ağlamaklı bir sesle konuştuğunu düşündüler. Edmund ve Lucy, Peter'ın elinde ne olduğunu görmek için sabırsızlıkla eğildi; ateşte parlayan küçük, parlak bir şey.

Şimdi hepsi ne olduğunu görüyordu; sıradan büyüklükte, ancak som altından yapıldığı için aşırı derecede ağır olan küçük bir satranç atıydı; atın gözleri iki minik yakuttan yapılmıştı, daha doğrusu biri öyleydi, çünkü diğeri yerinde değildi.

"Gerçekten" dedi Lucy, "aynen, Cair Paravel'in kral ve kraliçeleriyken oynadığımız altın satranç taşlarından birine benziyor."

"Neşelen Su" dedi Peter, kız kardeşine.

"Elimden gelmiyor" dedi Susan. "Bana... Ah, öylesine güzel zamanları hatırlattı ki! Satranç oynadığım insan vücutlu, keçi ayaklı ve keçi boynuzlu faunları ve iyi devleri, denizde şarkı söyleyen denizkızlarını ve denizoğlanlarını, güzel atımı hatırladım ve...ve..."

"Şimdi" dedi Peter, ciddi bir sesle, "Dördümüzün de aklını çalıştırma zamanı geldi."

"Nasıl yani?" diye sordu Edmund.

"Hiçbiriniz nerede olduğumuzu anlayamadı mı?" dedi Peter.

"Devam et, devam et" dedi Lucy. "Saatlerdir buranın harika ve gizemli bir hikâyesi olduğunu hissediyordum."

"Dök bakalım eteğindeki taşları Peter" dedi Edmund. "Seni dinliyoruz."

"Cair Paravel harabelerindeyiz" dedi Peter.

"Ama bana göre..." diye başladı söze Edmund. "Yani, bunu nereden çıkarıyorsun? Burası yüzyıllardır harabe halinde. Kapıların dibindeki şu büyük ağaçlara baksana. Şu taşlara bak. Buranın yüzlerce yıl önce terk edilmiş olduğunu herkes anlayabilir."

"Biliyorum" dedi Peter. "Sorun da burada. Ancak bunu bir an için unutalım. Her konuyu tek tek incelemek istiyorum. Birincisi, bu salon, Cair Paravel'deki salonla aynı şekil ve büyüklükte. Sadece bunun bir çatısı olduğunu ve ot yerine renkli bir zemin, duvarlarda da tablolar olduğunu düşünün; işte bizim kraliyet ziyafet salonu."

Kimse bir şey söylemedi.

"İkincisi, kalenin kuyusu, tam da bizim kuyumuzun olduğu yerde; büyük salonun biraz güneyinde ve tastamam aynı şekil ve büyüklükte."

Yine hiç ses çıkmadı.

"Üçüncüsü, Susan az önce bizim eski satranç taşlarımızdan birini buldu, ona tıpatıp benzeyen başka bir şeydi o derseniz, bilmem."

Hâlâ kimse konuşmuyordu.

"Dördüncüsü, Calormen Kralı'nın elçileri gelmeden bir gün önce, Cair Paravel'in kuzey kapısının dışına ağaç diktiğimizi hatırlamıyor musunuz? Orman insanlarının en muhteşemi Pomona, iyi büyüler yapmak için gelmişti. O çok nazik ve dürüst dostlarımız, küçük köstebeklerdi gerçek kazıyı yapan. Köstebeklerin başkanı, yaşlı ve komik Pamukel'in küreğinden destek alarak 'Sizi temin ederim Majesteleri, bir gün bu meyve ağaçlarını diktiğinize şükredeceksiniz' dediğini nasıl unutabilirsiniz? Gerçekten de haklıymış."

"Hatırlıyorum, hatırlıyorum" dedi Lucy ve ellerini çırptı.

"Ama bana bak Peter" dedi Edmund. "Bütün bunlar çok saçma. Bir kere ağaçları gelişigüzel dikmemiştik, kapıyı örtmeleri söz konusu olamaz. O kadar aptal değildik."

"Hayır, elbette değildik" dedi Peter. "O zamandan beri ağaçlar kapıya kadar yayılmış."

"Bir şey daha var" dedi Edmund, "Cair Paravel bir adada değildi."

"Evet, bunu ben de merak ediyordum. Fakat ne bileyim... Evet, yarımada-

daydı ama neredeyse bir ada gibiydi. Bizim zamanımızdan bu yana bir adaya dönüştürülmüş olamaz mı? Birisi bir kanal kazmış olmalı."

"Dur bir dakika!" dedi Edmund. "Bizim zamanımızdan beri deyip duruyorsun. Ama biz Narnia'dan döneli sadece bir yıl oldu. Ve sen, bir yılda kalelerin yıkıldığını, büyük ormanların oluştuğunu, diktiğimiz fidanların büyük, yaşlı ağaçlara dönüştüğünü ve başka bilmemnelerin olduğunu söylüyorsun. Bütün bunlar imkânsız."

"Bir şey var" dedi Lucy. "Eğer burası Cair Paravel'se, salonun bu tarafında bir kapı olması gerekir; tam arkamızda. Biliyorsunuz işte aşağıya, hazine odasına giden kapı."

"Sanırım bir kapı yok" dedi Peter ayağa kalkarak.

Arkalarındaki duvar bir sarmaşık yumağıydı.

"Birazdan öğreniriz" dedi Edmund, ateşe koymak için hazırladıkları değneklerden birini alarak. Sarmaşıklı duvara vurmaya başladı. Taşa değen değnek tak tak diye ses çıkardı, sonra yine aynı ses ve sonra aniden bom bom diye oldukça değişik, yankılı, ahşaptan çıkıyormuş gibi gelen bir ses.

"Eyvah!" dedi Edmund.

"Bu sarmaşıklardan kurtulmamız gerek" dedi Peter.

"Boş verin şimdi" dedi Susan. "Sabahleyin deneriz. Eğer geceyi burada geçireceksek, arkamda açık bir kapı ve nemli bir esintinin yanı sıra, içinden neyin çıkacağını bilmediğim, büyük, karanlık bir delik istemiyorum. Ayrıca birazdan hava kararacak."

"Ne diyorsun sen Susan! Ne diyorsun?" dedi Lucy sitem dolu bir bakışla. İki oğlan da Susan'ın endişesini fark etmeyecek kadar heyecanlıydı. Ellerini ve Peter'ın çakısını kullanarak sarmaşıklarla uğraştılar. Sonra Peter'ın çakısı kırıldı, işe Edmund'un çakısıyla devam ettiler. Oturdukları yer kısa sürede sarmaşık yığınıyla dolmuştu. Sonunda kapıya ulaşmayı başardılar.

"E tabii kilitli" dedi Peter.

"Ama tahtalar çürük" dedi Edmund. "Kırıveririz hem fazladan yakacak odunumuz olur. Haydi."

Beklediklerinden daha uzun sürmüştü, işleri bitmeden önce büyük salon alacakaranlığa boğulmuş, gökyüzünde bir-iki yıldız görünmüştü. Oğlanlar parçalanmış odun yığınının yanında dikilip ellerinin kirini ovalıyorlardı. Soğuk ve

karanlık deliğe bakarken bir ürperti hisseden sadece Susan değildi.

"Şimdi bir meşale lazım" dedi Peter.

"Ne işe yarayacak peki?" dedi Susan. "Ve Edmund'un dediği gibi..."

"Artık bir şey demiyorum" diye sözünü kesti Edmund. "Hâlâ anlayamıyorum, ama bunu daha sonra halledebiliriz. Peter, sanırım aşağı geleceksin, öyle değil mi?

"İnmemiz gerek" dedi Peter. "Keyiflen Susan. Artık Narnia'da olduğumuza göre küçük çocuklar gibi davranmanın anlamı yok. Bir kraliçesin sen. Zaten bilinmedik bu kadar çok şey varken kimsenin gözüne uyku girmez."

Uzun değnekleri meşale olarak kullanmayı denediler, ama pek işe yaramadı. Meşaleyi kaldırdıklarında ateş sönüyor, baş aşağı tuttuklarındaysa elleri yanıyor, gözlerine duman kaçıyordu. Sonunda Edmund'un el fenerini kullanmak zorunda kaldılar. Fener bir hafta kadar önce Edmund'a doğum günü hediyesi olarak verilmişti; şanslıydılar çünkü pilleri yepyeniydi. Edmund elinde fenerle en önde yürüyordu. Sonra Lucy, sonra Susan geliyordu ve en arkada da Peter vardı.

"Merdivenlerin başına geldim" dedi Edmund.

"Basamakları say" dedi Peter.

"Bir, iki, üç" diye saymaya başladı Edmund, dikkatle aşağı inerken. Böylece on altıya kadar saydı. "Merdiven tam burada bitiyor" diye bağırdı.

"Öyleyse burası gerçekten Cair Paravel olmalı" dedi Lucy. "On altı basamak vardı." Herkes merdivenin dibinde toplanana kadar hiç konuşmadılar. Sonra Edmund fenerini usul usul etrafta gezdirdi.

"Vaaaaaayyyy!" diye bağırdılar hep bir ağızdan.

Evet, artık hepsi Narnia'nın kral ve kraliçeleriyken hükmettikleri Cair Paravel'in antik hazine odasında olduklarını biliyorlardı. Ortada –seralarda olduğu gibi– patikaya benzer bir yol, yolun her iki tarafında pahalı şövalye zırhları vardı, sanki hazineyi koruyorlardı. Yolun her iki yanında ve zırhların aralarında değerli eşyalarla dolu raflar vardı –gerdanlıklar, bilezik türü şeyler, yüzükler, altın kâseler ve tabaklar, uzun fildişleri, broşlar, taçlar ve altın zincirler– bilye ya da patates yığınlarına benzeyen değerli taş tepecikleri vardı; elmas, yakut, lâl, yeşim ve mor ametist taşları. Rafların altında demir çemberlerle sağlamlaştırılmış kilitli, büyük, meşe sandıklar bulunmaktaydı. Keskin bir soğuk vardı ve etraf öylesine sessizdi ki, soluklarını duyabiliyorlardı. Her şey toz içindeydi; nerede olduklarını

bilmeseler ve birçok şeyi hatırlamasalar, orada bir hazine olduğunun farkına bile varamayacaklardı. Uzun süre önce terk edilmiş gibi görünen bu yerde, hüzünlü ve biraz da ürkütücü bir hava vardı. En azından bir dakika boyunca kimsenin ses seda çıkarmamasının nedeni buydu.

Elbette yürümeye devam ettiler. Bakmak için bazı şeyleri ellerine aldılar. Sanki eski dostlarla buluşmuş gibiydiler. Orada olsaydınız şuna benzer konuşmalar duyabilirdiniz: "Aa bakın! Taç giyme törenindeki yüzüklerimiz."

"Bunu ilk giydiğin zamanı hatırlıyor musun?"

"Aaaa, bu kaybolduğunu sandığımız broş."

"Şu Issız Adalar'daki turnuvada giydiğin zırh değil mi?"

"Bunu bana yapan cüceyi hatırlıyor musun?"

"Şu boynuzla ne içtiğini hatırlıyor musun? Hatırlıyor musun, hatırlıyor musun?"

Ancak Edmund onları uyardı: "Hey bana bakın. Pilleri harcamayalım. Ne zaman ihtiyacımız olacağını kim bilir. İstediklerimizi alıp dışarı çıksak iyi olmaz mı?"

"Hediyeleri almamız lazım" dedi Peter. Uzun zaman önce, bir Noel günü Narnia'da, Peter, Susan ve Lucy'ye, koca imparatorluktan daha değerli buldukları hediyeler gelmişti. O sırada onlarla birlikte olmayan Edmund'un hediyesi yoktu. (Bu kendi hatasıydı, bunu bir başka kitapta okuyabilirsiniz.)

Herkes Peter'la aynı fikirdeydi. Yolu izleyerek hazine odasının öbür ucundaki duvara doğru yürüdüler. Gerçekten de hediyeler duvarda asılıydı. En küçük hediye Lucy'ninkiydi. Sadece minik bir şişeydi ama cam değildi, elmastan yapılmıştı ve yarıdan fazlası hemen hemen her yarayı ve hastalığı iyileştirebilen, büyülü likörle doluydu. Lucy tek söz etmeden hediyesini yerinden aldı. Şişenin bağlı olduğu kemeri omzuna atarken ciddi bir tavır takınmıştı. Şimdi kendini, aynı eski günlerde olduğu gibi güçlü hissediyordu. Susan'ın hediyeleri bir yay, oklar ve bir boruydu. Yay ve tüylü oklarla dolu güzel fildişi sadak hâlâ oradaydı, ama...

"Susan!" dedi Lucy. "Boru nerede?"

"Hay aksi şeytan" dedi Susan, bir an düşündükten sonra. "Şimdi hatırladım. Son gün, Beyaz Geyik'i avlamaya gittiğimizde boruyu yanıma almıştım. Öteki yere, yani İngiltere'ye geçtiğimizde kaybolmuş olmalı."

Edmund bir ıslık çaldı. Bu gerçekten kötü bir kayıptı; çünkü büyülü bir boruydu ve nerede olursanız olun çaldığınızda, kesinlikle yardım gelirdi.

"Tam da böyle bir yerde işe yarayacak şeydi" dedi Edmund.

"Fark etmez" dedi Susan. "Yayım hâlâ burada" diyerek yayı eline aldı.

"İpi çürümüş olmasın Su?" dedi Peter.

Hazine odasının büyülü havasından ya da başka bir şeyin yardımıyla olsa gerek, yay hâlâ sapasağlamdı. Okçuluk ve yüzücülük, Susan'ın iyi becerdiği işlerdi. Biraz sonra ipi hafifçe çekerek yayı germişti. Yay tınladı, sesi odanın her yanında hoş bir şekilde yankılandı. Bu cılız ses eski günleri, şimdiye kadar olan her şeyden daha fazla hatırlatmıştı çocuklara. Bütün savaşlar, avlar ve ziyafetler gözlerinin önünden geçti.

Sonra Susan yayın ipini tekrar çözdü ve sadağı beline astı.

Sıra Peter'ın hediyesini indirmeye gelmişti: üzerinde büyük, kırmızı aslan şeklinin bulunduğu kalkan ve kraliyet kılıcı. Tozunu almak için üfledi ve yere

vurdu. Kalkanı koluna taktı, kılıcı beline astı. Başlangıçta, kılıcın paslanıp kınına yapışmış olmasından korkmuştu ama korktuğu başına gelmedi. Ani bir hareketle kılıcını çekti ve havaya kaldırdı. Kılıç fenerin ışığında parıldadı.

"Bu benim kılıcım Keskin" dedi; "kurdu bununla öldürdüm ben." Sesine yeni bir ton vermişti ve diğerleri, onun yeniden Yüce Kral Peter olduğunu hissediyorlardı. Bir anlık duraksamadan sonra herkes, pillerin boş yere harcanmaması gerektiğini hatırladı.

Merdivenleri tırmandılar, büyük bir ateş yaktılar ve üşümemek için birbirlerine sokulup yattılar. Yer çok sertti, pek rahat edemediler ama sonunda uyudular.

3
Cüce

Açık havada yatmanın en kötü yanı çok erken uyanmanızdır. Uyandığınız anda kalkmak zorunda kalırsınız, çünkü yer öyle serttir ki rahat edemezsiniz. Ayrıca kahvaltıda elma varsa ve bir gece önce akşam yemeğinde de elma yemişseniz, bu durumunuzu daha da kötüleştirir. Lucy mükemmel bir sabah olduğunu söylediğinde –ki bu doğruydu da– söylenecek başka güzel söz kalmamış gibi görünüyordu. Edmund, "Gerçeği söylemek gerekirse, bu adayı terk etmeliyiz" diyerek herkesin duygularını dile getirdi.

Kuyudan su içip, yüzlerini yıkadıktan sonra tekrar dereden aşağıya, sahile gittiler ve bulundukları yeri anakaradan ayıran boğaza baktılar.

"Yüzmek zorundayız" dedi Edmund.

"Bu, Susan için uygun olabilir" dedi Peter (Susan okulda yüzme ödülleri kazanmıştı). "Ancak geri kalanlar için aynı şeyi söyleyemem."

"Geri kalanlar"dan kastı, okulun yüzme havuzunda iki tur bile atamayan Edmund ve pek iyi yüzemeyen Lucy'ydi.

"Zaten" dedi Susan, "boğazda akıntı olabilir. Babam, bilmediğin yerde yüzmenin delilik olduğunu söylerdi."

"Fakat Peter" dedi Lucy, "beni dinleyin. Evdeyken, yani İngiltere'deyken pek iyi yüzemediğimi biliyorum. Ancak uzun süre önce –eğer bu doğru bir tanımsa– biz Narnia'da kral ve kraliçe olduğumuz günlerde yüzmüyor muyduk? O zamanlar ata da biniyorduk, bir sürü şey yapıyorduk. Sence..."

"Ama o zamanlar bir tür yetişkindik" dedi Peter. "Uzun yıllar hüküm sürdük ve bazı tecrübeler kazandık. Şu anda büyülü yolculuğu yaptığımız yaşta değil miyiz?"

"Ah!" dedi Edmund. Herkesin susmasına ve onu dinlemesine neden olan bir sesle, "Her şeyi anladım az önce" diye ekledi.

"Neyi anladın?" diye sordu Peter.

"Gerçekten her şeyi" dedi Edmund. "Dün gece kafamızı karıştıran şeyi biliyorsunuz. Yani biz Narnia'yı bir yıl önce terk etmiştik. Ama her şey Cair Paravel'in yüzyıllar önce terk edildiğini kanıtlar gibi görünüyor. Hadi, anlamıyor musunuz? Narnia'da ne kadar uzun süre yaşarsak yaşayalım, dolaptan geçerek geri döndüğümüzde, zamanın değişmediğini hissetmiyor muyduk?"

"Devam et" dedi Susan. "Sanırım anlamaya başlıyorum."

"Bu da demek oluyor ki" diye devam etti Edmund, "Narnia'yı terk ettiğiniz anda, Narnia'da zamanın nasıl geçtiği hakkında fikir yürütemiyorsunuz. İngiltere'de bizim için sadece bir yıl geçtiğinde, Narnia'da neden yüzyıllar geçmiş olmasın?"

"Haklısın Ed" dedi Peter. "Sana katılıyorum. Buna göre biz Cair Paravel'de gerçekten yüzyıllar önce yaşadık. Yani Haçlıların Anglosaksonların ya da Eski Britanyalıların modern İngiltere'ye dönmesi gibi bir şey bizim Narnia'ya dönmemiz!"

Lucy, "Bizi görünce ne kadar heyecanlanacaklar..." diye söze girmişti ki, "Susun! Bakın!" dedi diğerleri. Çünkü şimdi bir şeyler oluyordu.

Anakaranın üzerinde, çocukların biraz sağ tarafında ormanlık bir burun vardı. Herkes dere ağzının bu burnun hemen arkasında olduğundan emindi. Ve şimdi, bu burnun arkasından bir kayık peydahlanmıştı. Kayık burnu geçtikten sonra döndü ve boğaz boyunca ilerleyerek onlara doğru gelmeye başladı. Kayıkta iki kişi vardı; biri kürek çekiyor, diğeri arkada oturmuş, canlıymış gibi kıpır kıpır oynayan bir bohça tutuyordu. Görünüşe bakılırsa iki adam da askerdi. Başlarında çelik miğferler vardı ve hafif, zincir örgülü zırh giymişlerdi. Sert yüzlü ve sakallıydılar. Çocuklar kumsaldan ormanın içlerine doğru girdiler ve hiç kıpırdamadan olan biteni seyrettiler.

Kayık hemen hemen karşılarına geldiğinde, "Burası iyi" dedi arkadaki asker.

"Ayaklarına taş bağlamayacak mıyız, Onbaşım?" dedi diğeri, küreklere yaslanarak.

"Aman!" diye hırladı diğeri. "Gerek yok. Ayrıca taş da yok. Sıkıca bağlarsak taşsız da boğulur" diyerek ayağa kalktı ve bohçayı kaldırdı. Peter şimdi bunun bir canlı olduğunu görebiliyordu. Gerçekten de bohçada çırpınan, elleri ve ayakları bağlı bir cüce vardı. Az sonra kulağının dibinde bir vınlama duydu. Peter'ın duyduğu sesin ardından, asker birdenbire kollarını kaldırdı; cüceyi teknenin dibine düşürmüş, kendisi de suya düşmüştü. Bata çıka karşı kıyıya yüzdü. Peter, Susan'ın okunun askeri miğferinden vurduğunu anlamıştı. Döndüğünde Susan'ın betinin benzinin attığını gördü, ama şimdiden ikinci oku kirişe yerleştirmişti. Ancak ikinci oku kullanmasına gerek kalmadı. Diğer asker, arkadaşının düştüğünü görür görmez tiz bir çığlık atarak kayığın öbür tarafından suya atlamış, yalpalaya yalpalaya suda yürüyerek (su fazla derin değildi) anakaradaki ormanda kaybolmuştu.

"Çabuk! Akıntı kayığı sürüklemeden yetişelim!" diye bağırdı Peter. Susan ve Peter, elbiseleriyle suya atladılar. Su daha omuzlarına gelmeden elleri kayığı yan taraftan kavramıştı. Birkaç saniyede kayığı kıyıya çektiler, cüceyi dışarı taşıdılar. Edmund cep çakısıyla cücenin bağlarını kesmeye başladı. (Peter'ın kılıcı daha keskindi fakat bir kılıç bu tür işler için uygun değildir, çünkü kılıcı dilediğiniz gibi hareket ettiremezsiniz.) Sonunda cüce serbest kalmıştı. Kalktı, oturdu, kollarını ve bacaklarını ovuşturdu:

"Eh, kim ne derse desin, hayalete benzemiyorsunuz" dedi.

Cücelerin birçoğu gibi o da tıknaz ve geniş göğüslüydü. Ayakta dursaydı yaklaşık bir metre kadar gelirdi. Gür sakalı ve kaba, kızıl bıyığı, yüzünde gagaya

benzer burnundan ve pırıltılı siyah gözlerinden başka hiçbir şeyin görülmesine izin vermiyordu.

"Neyse" diye devam etti, "hayalet olsanız da olmasanız da fark etmez. Hayatımı kurtardınız, size minnettarım."

"İyi de neden hayalet olduğumuzu düşündün ki?" diye sordu Lucy.

"Bütün yaşamım boyunca" dedi cüce, "sahilde uzanan bu ormanlarda ne kadar ağaç varsa o kadar hayalet olduğu anlatıldı bana. Demek istediğim, birini başlarından savmak istediklerinde onu genellikle buraya getirip –bana yaptıkları gibi– hayaletlerin eline bırakacaklarını söylerler. Fakat ben her zaman gerçekte neler yaptıklarını merak etmişimdir. Buraya getirdikleri zavallıları boğuyorlar mı, yoksa boğazlarını mı kesiyorlar acaba? Vurduğunuz o iki korkak hayaletlere inanıyordu. Beni ölüme götürürken, benden daha fazla korkuyorlardı!"

"Ah" dedi Susan. "Kaçmalarının nedeni bu öyleyse."

"Ha? Nasıl yani?" dedi Cüce.

"Kaçtılar" dedi Edmund. "Anakaraya."

"Öldürmek değildi amacım, anlarsın ya" dedi Susan. Bu kadar kısa mesafeden karavana atacağının düşünülmesi hoşuna gitmezdi.

"Hımmm" dedi Cüce. "Bu pek iyi değil. Kendi iyilikleri için dillerini tutmaları gerekir, yoksa bela kapıda demektir."

"Seni neden boğmak istediler?" diye sordu Peter.

"Tehlikeli bir suçluyum ben, evet" dedi Cüce neşeyle. "Ama bu uzun hikâye. Bu arada, beni belki kahvaltıya davet edersiniz diye düşünüyordum, yanılıyor muyum? İdama giden birinin iştahının nasıl açıldığını tahmin bile edemezsiniz."

Lucy üzgün bir şekilde, "Sadece elma var" dedi.

"Taze balığın yerini tutmasa da, hiç yoktan iyidir" dedi Cüce. "Anlaşılan ev sahipliğini benim yapmam gerekecek. O kayıkta olta takımları görmüştüm. Zaten kayığı adanın öbür yanına götürmemiz gerekiyor. Kimsenin onu görmesini istemeyiz, değil mi?"

"Bunu bir düşünmeliydim" dedi Peter.

Dört çocuk ve cüce sahile gittiler, biraz zorlanarak kayığı açığa ittiler ve bindiler. Cüce hemen yönetimi eline aldı. Şüphesiz kürekler onun için çok büyüktü, bu nedenle Peter kürek çekti. Cüce onları boğaz boyunca kuzeye doğru götürdü, biraz sonra adanın burnunu döndüler. Çocuklar buradan nehri, onun ötesindeki kıyılarda bulunan koyları ve burunları görebiliyorlardı. Bazı yerleri tanıyabileceklerini düşünmüşlerdi ama onların zamanından bu yana oluşmuş olan orman her şeyi çok farklı gösteriyordu.

Dönüp de adanın doğu kıyısındaki açık denize çıktıklarında Cüce, balık avlamaya başladı. Eski günlerde Cair Paravel'de yediklerini hatırladıkları, gökkuşağı kadar renkli, güzel mi güzel balıklardan yakalamaya başladılar. Yeteri kadar balık tuttuklarında kayığı küçük bir dereden yukarı çıkardılar ve bir ağaca bağladılar. Çok yetenekli biri olan Cüce (insan kötü cücelerle karşılaşabilir, ama ben aptal bir cüceden bahsedildiğini hiç duymadım) balıkların karnını yardı, temizledi ve "Şimdi ihtiyacımız olan şey, bir parça yakacak odun" dedi.

"Yukarıda, kalede biraz odunumuz var" dedi Edmund.

Cüce cılız bir ıslık çaldı. "Sakal ve karyola!" dedi. "Her şeye rağmen, gerçekten bir kale var ha?"

"Sadece bir harabe" dedi Lucy. Cüce yüzünde çok meraklı bir ifadeyle, dördünü birden süzdü. "Siz kim..." diye başladı ama durakladı, sonra "Fark etmez!" dedi. "Önce kahvaltı. Ancak yola koyulmadan önce bir şey söyleyin bana. Ellerinizi kalbinizin üzerine koyup benim gerçekten yaşadığımı söyleyebilir misiniz? Boğulup ölmediğimden ve hepimizin hayalet olmadığından emin misiniz?"

Cücenin güvenini tazeledikten sonraki sorun balıkları nasıl taşıyacaklarıydı. Sepetleri olmadığı gibi, balıkları dizecekleri herhangi bir şey de yoktu. Sonunda Edmund'un şapkasını kullanmak zorunda kaldılar, çünkü diğerlerinin şapkası yoktu. Eğer Edmund bir kurt gibi aç olmasaydı şimdikinden çok daha büyük bir yaygara koparırdı.

Başlangıçta Cüce, kalede pek rahat etmiş gibi görünmüyordu. Etrafına bakıp koklayarak, "Hmmm, pek tekin görünmüyor" diyordu. Fakat ateş yakılıp da çocuklara taze balıkları közde nasıl pişireceklerini gösterme zamanı geldiğinde, neşesi yerine geldi. Beş kişinin bir cep çakısıyla sıcak balık yemesi oldukça zor bir iştir. Nitekim yemeklerini bitirmeden önce birkaçının parmakları yandı. Ancak tahmin edeceğiniz gibi, kimse bunu önemsemedi. Saat beşten bu yana ayaktaydılar ve şimdi saat dokuzdu. Herkes kuyudan su içip bir-iki elma yiyerek karnını doyurduktan sonra, Cüce kendi kolu büyüklüğünde bir pipo çıkardı, doldurdu, yaktı; kokulu, büyükçe bir duman bulutu üfleyerek, "Evet" dedi.

Peter, "Önce sen bize hikâyeni anlat" diye söze girdi, "sonra biz de kendimizinkini anlatırız."

"Pekâlâ" dedi Cüce, "hayatımı kurtardığınız için, sizin dediğinizin olması çok normal. Fakat nereden başlayacağımı bilemiyorum. Önce şunu söyleyeyim; ben Kral Caspian'ın habercisiyim."

"O da kim?" diye sordular dördü birden.

"Narnia Kralı X. Caspian, saltanatı uzun olsun!" diye cevapladı Cüce. "Yani, Narnia kralı olması gerekirdi ve umarız olacak da. Şimdilik sadece Eski Narnialıların kralı..."

"Eski Narnialılar diyerek kimi kastediyorsun, lütfen açıklar mısın?" diye sordu Lucy.

"Bizi" dedi Cüce. "Sanırım bir tür isyan bizimkisi."

"Anlıyorum" dedi Peter. "Caspian da Eski Narnialıların lideri."

"Bir anlamda" dedi Cüce başını kaşıyarak. "Fakat kendisi aslında Yeni Narnialı, bir Telmarlı, bilmem bunu anlar mısınız?"

"Anlamıyorum" dedi Edmund.

"Bu, Güllerin Savaşı'ndan da kötü" dedi Lucy.

"Eyvah" dedi Cüce. "Anlatmayı beceremiyorum. En iyisi başa dönüp Caspian'ın, amcasının sarayında nasıl büyüdüğünü ve nasıl bizim tarafımıza geçtiğini anlatmak. Fakat uzun bir hikâye olacak."

"Daha iyi ya" dedi Lucy. "Hikâye dinlemeyi severiz biz."

Böylece Cüce rahat bir köşeye kuruldu ve hikâyesini anlatmaya başladı. Cüce'nin ağzından çıkanı olduğu gibi anlatmayacağım burada, bu çok uzun sürer. Çünkü çocuklar bir sürü soru sordu, Cüce'nin sözü ikide bir kesildi. Hem böylesi uzun sürmekle kalmaz, çocukların sonradan duyduğu bazı noktaları da dışarıda bırakır ve karışık olur. Neyse, sonunda öğrendikleri kadarıyla hikâyenin özeti şuydu.

4
Cüce, Prens Caspian'ı Anlatıyor

Prens Caspian, Narnia'nın ortasındaki büyük bir kalede, amcası Narnia Kralı Miraz ve kızıl saçlı Kraliçe Prunaprismiya ile birlikte yaşardı. Annesi ve babası ölmüştü. Caspian'ın en sevdiği kişi dadısıydı. Bir prens olduğu için, konuşmak dışında hemen her şeyi yapabilen harika oyuncakları vardı; ancak o en çok oyuncaklarının toplanıp dolaba kaldırıldığı ve dadısının gelip hikâye anlatmaya başladığı akşam saatlerini severdi.

Amcasından ve yengesinden pek hoşlanmazdı. Ancak amcası haftada iki kez, kalenin güney tarafındaki terasta yarım saat boyunca birlikte yürüyüş yapmak için onu yanına çağırtırdı. Yine böyle bir gün Kral ona, "Oğlum" dedi, "artık sana at binmesini ve kılıç kullanmasını öğretmemiz gerekiyor. Biliyorsun yengenle benim çocuğumuz yok, ben öldüğüm zaman başa sen geçeceksin. Bu hoşuna gider mi?"

"Bilmiyorum amca" dedi Caspian.

"Bilmiyorsun ha?" dedi Miraz. "Bir insan bundan daha fazlasını ister mi merak ediyorum açıkçası!"

"Benim için fark etmez, benim düşlerim var" dedi Caspian.

"Nedir onlar?" diye sordu Kral.

"Ben... ben... ben eski zamanlarda yaşayabilmeyi isterdim" dedi Caspian (o zamanlar henüz küçük bir çocuktu).

O âna kadar Kral Miraz, bazı yetişkinlerin yaptığı gibi, çocukların sözleriyle

ilgilenmediğini açıkça gösteren yorgun bir ifadeyle konuşuyordu, ancak şimdi birden gözlerini Caspian'a çevirdi.

"Ha? Ne dedin? Hangi eski zamanlardan bahsediyorsun?"

"Ah, bilmiyor musun amca?" dedi Caspian. "Her şeyin tamamen farklı olduğu zamanlar. Bütün hayvanların konuştuğu, derelerde ve ağaçlarda iyi insanların yaşadığı zamanlar. Su ve orman perileri denirdi onlara. Cüceler de vardı, ayrıca tüm ormanlarda sevimli küçük faunlar yaşardı, ayakları keçi ayağı gibiydi ve..."

"Bunlar bebeklere anlatılan saçmalıklar" dedi Kral öfkeyle. "Sadece bebeklere! Duydun mu? Bu tür şeylere inanmayacak kadar büyüdün. Bu yaşta savaş ve macera düşünüyor olmalısın, peri masalları değil."

"Ama o zamanlarda savaş ve macera da vardı" dedi Caspian. "Harika maceralar. Bir zamanlar Beyaz Cadı vardı ve kendini bütün ülkenin kraliçesi ilan etmişti. Ve öyle bir büyü yapmıştı ki mevsim hep kıştı. Sonra bir yerlerden iki erkek ve iki kız çocuğu geldi. Cadıyı öldürdüler ve Narnia'ya kral ve kraliçe oldular; isimleri Peter, Susan, Edmund ve Lucy'ydi. Onların yönetiminde herkes yıllar boyu mutlulukla yaşadı. Tüm bunlar Aslan sayesinde oldu..."

"O kim?" dedi Miraz. Eğer Caspian biraz daha büyük olsaydı amcasının sesinin tonundan, çenesini kapatmasının akıllıca olacağını anlardı. Ancak o boşboğazlığa devam etti.

"Bilmiyor musun?" dedi. "Aslan, denizlerin ötesinden gelen en büyük yırtıcıdır."

"Bütün bu saçmalıkları kim anlatıyor?" dedi Kral gök gürlemesini andıran bir sesle. Caspian korkmuştu, tek kelime daha etmedi.

"Ekselansları" dedi Kral Miraz, Caspian'ın o âna kadar tuttuğu elini bırakarak, "bir cevap verilmesinde ısrar ediyorum. Yüzüme bak. Bu yalanlar yumağını sana kim anlattı?"

"Da... dadı" dedi Caspian ve gözyaşlarına boğuldu.

"Kes ağlamayı" dedi amcası, onu omuzlarından tutup sarsarak. "Kes. Seni bir daha bu gülünç hikâyeler hakkında konuşurken –ya da onları düşünürken– yakalamayayım. O krallar ve kraliçeler asla yaşamadı. Aynı anda nasıl iki kral olur ki? Aslan diye bir kişi de yok. Ayrıca Aslan denilen şeyler de yok. Hayvanların konuştuğu bir zaman hiç olmadı. Duyuyor musun?"

"Evet, amca" diye cevapladı Caspian, ağlayarak.

"Öyleyse bir daha hiç söz etmeyelim bundan" dedi Kral. Sonra terasın uzak köşesinde dikilmekte olan asilzadelerden birini çağırdı ve soğuk bir sesle, "Ekselanslarına odasına kadar refakat edin ve dadıyı hemen bana gönderin" dedi.

Caspian ertesi gün nasıl bir kötülük yaptığının farkına vardı, çünkü dadısıyla vedalaşmasına bile izin verilmemiş, dadısının yerine ona bir öğretmen tutulacağı söylenmişti.

Caspian dadısını çok özlüyor, sürekli ağlıyordu. Çok mutsuzdu. Bu nedenle Narnia hakkındaki eski hikâyeleri öncekinden daha fazla düşünüyordu. Her gece rüyasında cüceleri, orman perilerini görüyor, kaledeki kedileri ve köpekleri kendisiyle konuşmaları için ikna etmeye çalışıyordu. Ancak köpekler kuyruklarını sallamaktan, kediler de mırıldanmaktan başka bir şey yapmıyordu. Caspian yeni öğretmenden nefret edeceğini düşünüyordu. Ancak dadısından ayrı geçirdiği ilk haftanın sonuna doğru öğretmen geldiğinde, onun sevilmeyecek türde bir insan olmadığını anladı. Caspian'ın ömründe gördüğü en küçük ve en şişman adamdı o. Beline kadar uzanan, ince, kır sakalları vardı. Kırışıklarla kaplı çirkin, esmer yüzüne bilge ve nazik bir görünüm hâkimdi. Sesinde ciddiyet, bakışlarında mutlu bir ifade vardı. Ne zaman şaka yaptığını ne zaman ciddi olduğunu anlamak için onu çok yakından tanımak gerekiyordu. İsmi Doktor Cornelius'tu.

Caspian'ın, Doktor Cornelius'tan aldığı dersler arasında en çok sevdiği, tarih dersiydi. O zamana kadar, dadının hikâyeleri dışında Narnia tarihi hakkında hiç-

bir şey öğrenmemişti. Kraliyet ailesinin ülkeye sonradan geldiğini öğrendiğinde çok şaşırmıştı.

"Narnia'yı fetheden ve ülkeyi kendi krallığı haline getiren" diye başladı Doktor Cornelius, "siz Ekselanslarının atası, Birinci Caspian'dı. Ulusunuzu bu ülkeye yerleştiren odur. Aslında sizler Narnia'nın yerlisi değilsiniz. Hepiniz Telmarlısınız; yani hepiniz Batı Dağları'nın ötesindeki Telmar ülkesinden geldiniz. Birinci Caspian'a Fatih Caspian denilmesinin nedeni budur."

"Doktor, söyleyin lütfen" diye ısrar etti Caspian bir gün, "bizler Telmar'dan buraya gelmeden önce Narnia'da kimler yaşıyordu?"

"Telmarlılar gelmeden önce burada kimse yaşamıyordu ya da çok az insan vardı" dedi Doktor Cornelius.

"O zaman benim üçüncü kuşaktan atalarım kime fethetti?"

"*Kime* değil *kimi,* Ekselansları" dedi Doktor Cornelius. "Galiba tarihten çok dilbilgisi derslerine ağırlık vermenin zamanı geldi."

"Lütfen, henüz değil" dedi Caspian. "Demek istediğim, bir savaş olmadı mı? Eğer kimseyle savaşmadıysa niçin Fatih Caspian deniliyor ona?"

"Narnia'da çok az insan olduğunu söyledim" dedi Doktor, iri gözlüklerinin ardından küçük çocuğa çok tuhaf bir ifadeyle bakarak.

Anlık bir şaşkınlıktan sonra Caspian'ın yüreği hopladı. "Başka şeylerin..." diye söze girdi soluğu kesilerek, "başka şeylerin olduğunu mu söylemek istiyorsun? Hikâyelerdeki gibi mi?.. Başka neler..."

"Sus!" dedi Doktor Cornelius, yüzünü Caspian'ınkine yaklaştırarak. "Bir kelime daha etme. Dadının sana Eski Narnia'yı anlattığı için uzaklaştırıldığını bilmiyor musun? Kral bundan hoşlanmıyor. Bu sırları sana açıkladığımı öğrenirse seni kırbaçlatır, benim de kellemi uçurur."

"Ama neden?" diye sordu Caspian.

"Dilbilgisine başlamanın tam zamanı" dedi Doktor Cornelius yüksek sesle. "Ekselansları lütfen *Dilbilgisi Bahçesi ya da Prensipler Çardağının Hoş ve Şefkatli Duygulara Açılışı*'nın dördüncü sayfasındaki Pulverulentus Siccus'u açsınlar."

Bundan sonra öğleye kadar hep isimler ve fiillerle uğraştılar, fakat Caspian'ın herhangi bir şey öğrendiğini sanmıyorum. Çok heyecanlıydı. Doktor Cornelius er ya da geç daha fazlasını anlatacaktı. Yoksa neden bu kadar çok şey söylemişti ki?

Bu onda hayal kırıklığı yaratmamıştı. Birkaç gün sonra öğretmeni, "Akşam sana astronomi dersi vereceğim" dedi. "Bu gece yarısı iki soylu gezegen Tarva ve Alambil birbirlerinin bir derece yakınından geçecekler. İki yüz yılda bir olan bir karşılaşma bu. Ekselansları, bunu tekrar görecek kadar uzun yaşamayacak. Her zamankinden daha erken yatmanız yerinde olur. Karşılaşma anı yaklaştığında gelip sizi uyandıracağım."

Bu olay Caspian'ın üzerinde konuşulmasını istediği konuyla ilgiliymiş gibi görünmüyordu. Her neyse, gece yarısı kalkmak her zaman ilginçtir ve bu Caspian'ın az çok hoşuna gidiyordu. Yatağa girdiğinde, önce uyuyamayacağını düşünmüştü, ama kısa süre sonra uyuyakaldı. Birinin nazikçe kendisini sarstığını hissettiğinde sanki yalnızca birkaç dakika geçmişti.

Yatağında oturdu ve odanın ay ışığında apaydınlık olduğunu gördü. Kukuletalı bir kıyafete bürünmüş, elinde küçük bir kandil taşıyan Doktor Cornelius yatağın yanı başındaydı. Caspian ne yapacaklarını hatırladı. Kalktı, elbiselerini giydi. Mevsimlerden yazdı, ama havanın beklediğinden daha serin olduğunu hissetmişti. Doktor onu kendisininkine benzer bir elbiseyle sarmalayıp ayakları için bir çift yumuşak potin verdiğinde, çok hoşnut oldu. Çok geçmeden öğretmen ve öğrenci odayı terk ettiler. İkisi de öyle sarmalanıp öyle yumuşak ayakkabılar giymişlerdi ki, karanlık koridorlarda zorlukla seçiliyor, neredeyse hiç ses çıkarmıyorlardı.

Caspian, doktoru izledi; birçok koridor geçip, birçok merdiven tırmandılar. Sonunda kulelerin birindeki küçük bir kapıyı açıp çatıya çıktılar. Bir yanda mazgallı siperler, diğer yanda dik bir çatı vardı; aşağıda pırıltılı ama karanlık bahçeler görünüyordu. Tepelerinde yıldızlar ve ay vardı.

Biraz sonra kalenin büyük, ana kulesine açılan bir başka kapıya ulaştılar. Doktor Cornelius kapının kilidini açtı; kulenin karanlık sarmal merdivenlerini tırmanmaya başladılar. Caspian heyecanlıydı, çünkü daha

önce bu merdivenlere tırmanmasına asla izin verilmemişti.

Uzun ve dik bir tırmanıştı, ancak Caspian kulenin damına çıkıp soluklandığında, buna değdiğini düşündü. Sağında, uzakta Batı Dağları'nı belli belirsiz fark edebiliyordu. Solunda Büyük Nehir'in parıltısı görülüyordu. Etraf öylesine sessizdi ki bir mil ötedeki Kunduzbarajı Çağlayanı'nın sesini duyabiliyordu. İzlemek için geldikleri yıldızları bulmakta hiç zorluk çekmediler. Güneyde, oldukça alçakta, iki küçük ay gibi parlıyorlardı. Birbirlerine çok yakındılar.

"Çarpışacaklar mı?" diye sordu Caspian hayranlık barındıran bir sesle.

"Hayır, sevgili Prens" dedi Doktor (o da fısıldayarak konuşuyordu). "Gökyüzünün yükseklerindeki büyük efendiler ne zaman hangi adımı atacaklarını çok iyi bilirler. Onlara iyice bak. Şanslıyız. Bu karşılaşma zavallı Narnia toprakları için büyük bir lütuf anlamına geliyor. Zafer Tanrısı Tarva, Barış Tanrıçası Alambil'e selam veriyor. En yakın oldukları an geliyor."

"Ne yazık ki şu ağaç tam da aramızda" dedi Caspian. "Bunun kadar yüksek değil, ama batı kulesinden daha iyi görürdük."

Doktor Cornelius iki dakika kadar hiçbir şey söylemedi, gözlerini Tarva ve Alambil'den ayırmadan orada öylece durdu. Sonra derin bir nefes aldı ve Caspian'a döndü.

"İşte" dedi. "Çok az insanın gördüğü ve bir daha da göremeyeceği bir şeye tanıklık ediyorsun. Ayrıca haklısın. Küçük kuleden daha iyi görebilirdik. Seni buraya başka bir nedenle getirdim."

Caspian doktora baktı, ama kukuletası yüzünün büyük bir bölümünü gizliyordu.

"Bu kulenin özelliği" dedi Doktor Cornelius, "altımızda altı tane boş oda ve uzun bir merdiven olması. Merdivenlerin dibindeki kapı kilitli. Kimse bizi duyamaz."

"Önceki gün bana anlatmadığın şeylerden mi bahsedeceksin?" dedi Caspian.

"Evet" dedi Doktor. "Ama şunu sakın aklından çıkarma, sen ve ben, burası, yani büyük kulenin üstü dışında hiçbir yerde kesinlikle bunlardan bahsetmemeliyiz."

"Peki. Söz veriyorum" dedi Caspian. "Haydi, lütfen devam et."

"Dinle" dedi Doktor. "Eski Narnia hakkında duyduklarının hepsi doğru. Bu-

rası insanların ülkesi değil. Aslan'ın, uyanan ağaçların, göze görünen su perilerinin, faunların, satirlerin, cücelerin, devlerin, tanrıların, sentorların ve konuşan hayvanların ülkesi. Birinci Caspian bunlara karşı savaşmıştı. Pınarları, ağaçları ve hayvanları susturanlar, faunları ve cüceleri öldürüp sürgüne gönderenler siz Telmarlılarsınız ve şimdi de onlara ait ne varsa unutturmak istiyorsunuz. Kral onlardan söz edilmesine asla izin vermiyor."

"Ah, bunların hiç olmamasını isterdim" dedi Caspian. "Artık iş işten geçmiş olsa bile, hepsinin doğru olduğuna sevindim."

"Senin ırkından olanların çoğu gizlice bunu arzular" dedi Doktor Cornelius.

"Şey, Doktor" dedi Caspian, "neden senin ırkın diyorsun? Üstelik sen de bir Telmarlısın."

"Öyle miyim?" dedi doktor.

"Eh ne de olsa bir insansın" dedi Caspian.

"Öyle miyim?" diye tekrarladı Doktor, sesi daha derinden geliyordu ve aynı anda kukuletasını geriye itmişti.

Caspian ay ışığında onun yüzünü açıkça görebiliyordu.

Caspian o an gerçeği anladı ve bunu çok uzun zaman önce fark etmiş olması gerektiğini düşündü. Doktor Cornelius o kadar küçük, o kadar şişmandı ve öylesine uzun bir sakalı vardı ki, Caspian'ın aklına aynı anda iki şey birden geldi. Birincisi dehşet verici bir düşünceydi: "Gerçek bir insan değil, asla insan değil, o bir cüce ve beni buraya öldürmek için getirdi" diğeri olağanüstü hoş bir düşünceydi: "Hâlâ gerçek cüceler var ve ben en sonunda biriyle karşılaştım."

"Sonunda buldun" dedi Doktor Cornelius. "Çok yaklaştın desek daha doğru olur aslında. Ben safkan bir cüce değilim. Bende insan kanı da var. Büyük savaşlarda birçok cüce kaçtı, sakallarını kesip yüksek topuklu ayakkabılar giyerek ve insan gibi davranarak yaşamaya devam ettiler. Sizin Telmarlılara karıştılar. Ben onlardan biriyim, yani bir yarıcüce. Eğer dünyanın herhangi bir yerinde benim soyumdan olanlar, yani gerçek cüceler varsa, kuşkusuz küçümserler beni, hain olduğumu söylerler. Ancak bütün bu yıllar boyunca halkımızı, Narnia'nın diğer mutlu yaratıklarını ve geçmişte kalmış özgür günleri unutmadık."

"Ben... ben çok üzgünüm Doktor" dedi Caspian. "Benim hatam değildi, biliyorsun."

"Bunları seni suçlamak için söylemiyorum sevgili Prens" dedi doktor. "Bunları neden söylediğimi sorabilirsin. İki nedenim var: Birincisi, yaşlı kalbim bu gizli anıları öyle uzun süre sakladı ki artık sızlıyor; eğer bunları sana fısıldamazsam patlayacak. İkinci neden de şu: Kral olduğunda bize yardım edebilirsin, çünkü Telmarlı olmana rağmen Eski Şeyleri de sevdiğini biliyorum."

"Evet, doğru" dedi Caspian. "Fakat nasıl yardım edebilirim?"

"Cüce halkının, benim gibi son temsilcilerine karşı nazik olabilirsin. Bilgili büyücüleri toplayıp ağaçları bir kez daha uyandırmanın bir yolunu bulmayı deneyebilirsin. Saklanarak yaşayan cüceler, konuşan hayvanlar ve faunlar olup olmadığını görmek için ülkenin bütün vahşi yerlerini, tüm kuytularını araştırabilirsin."

"Kalan olmuş mudur acaba?" diye sordu Caspian, büyük bir şevkle.

"Bilmiyorum... bilmiyorum" dedi doktor derin bir iç çekişle. "Bazen kalmamış olmasından korkuyorum. Bütün yaşamım boyunca onların izlerini aradım. Bazen dağlarda cüce davullarını duyduğumu düşündüm, bazen de geceleyin ormanda dans eden faunları gördüğümü; fakat oraya gittiğim zaman asla bir şey bulamadım. Sık sık ümitsizliğe kapıldım, ama beni yeniden umutlandıran bir şeyler hep olur. Bilmiyorum. Fakat sen, en azından eski Yüce Kral Peter gibi bir kral olmayı, amcan gibi olmamayı deneyebilirsin."

"Öyleyse krallar ve kraliçeler hakkında anlatılanlar doğru, Beyaz Cadı hakkındakiler de" dedi Caspian.

"Tabii doğru" dedi Cornelius. "Onların zamanında Narnia Altın Çağı'nı yaşadı. Ülke onları asla unutmadı."

"Onlar bu kalede mi yaşamışlardı, Doktor?"

"Hayır, sevgili oğlum" dedi yaşlı adam. "Bu kale daha dün inşa edildi. Büyük dedenin dedesi inşa etti onu. Aslan'ın Narnia'ya kral ve kraliçe yaptığı iki âdemoğluyla iki Havvakızı, Cair Paravel Kalesi'nde yaşamışlardı. Yaşayan hiç kimse bu kutsal yeri görmemiştir ve... ve belki şimdi harabeleri bile yok olmuştur. Ancak buradan uzakta, Büyük Nehir'in ağzında, denizin hemen kıyısında olduğuna inanıyoruz."

"Uf!" dedi Caspian ürpererek. "Kara Ormanlar'ı mı kastediyorsun? Hani bütün ha... hayaletlerin yaşadığı yer?"

"Ekselansları, size öğretildiği gibi konuşuyorsunuz" dedi Doktor. "Ancak hepsi yalan. Orada hayaletler yok. Bu, Telmarlıların uydurduğu bir hikâye. Krallarınız oldum olası denizden korktu. Çünkü Aslan'ın denizin ötesinden geldiğini akıllarından çıkaramıyorlar. Kendileri oraya yaklaşmak istemediği gibi, başkalarının da yaklaşmasını istemiyorlar. O nedenle halkı sahilden koparmak amacıyla büyük ormanların oluşmasına izin verdiler. Ancak ağaçlarla kavga ettikleri için ormandan da korkuyorlar ve oranın hayaletlerle dolu olduğunu sanıyorlar. Kral-lar ve büyük adamlar bu hikâyelere kısmen inanıyor, kısmen de bunları körüklüyorlar, çünkü denizden ve ağaçlardan korkuyorlar. Hiçbir Narnialının sahile inip denize –Aslan'ın ülkesine ve gündoğumuna– ve dünyanın doğu ucuna bakmaya cesaret edememesi, onların kendilerini güvende hissetmesine neden oluyor."

Birkaç dakika aralarında derin bir sessizlik oldu. Sonra Doktor Cornelius, "Gel. Uzun süreden beri buradayız. Aşağıya inip yatmanın zamanıdır" dedi.

"Gitmek zorunda mıyız?" dedi Caspian. "Bütün bunlar üstüne saatler ve saatlerce konuşalım istiyorum."

"Bunu yaparsak, biri bizi aramaya başlayabilir" dedi Doktor Cornelius.

5
Caspian'ın Dağlardaki Macerası

Bundan sonra Caspian ve öğretmeni büyük kulenin tepesinde pek çok gizli konuşma yaptı. Her konuşmada Caspian, Eski Narnia üstüne daha fazla bilgi edindi: Öyle ki neredeyse tüm boş zamanını, düşünüp hayal kurarak ve eski günlerin geri gelmesini arzulayarak geçiriyordu. Ancak asıl eğitimi şimdi başlıyordu ve kuşkusuz, fazla boş zamanı yoktu. Kılıç kullanmayı, at binmeyi, yüzmeyi, dalmayı, ok atmayı, flüt ve çifte saplı ud çalmayı, geyik avlamayı, geyiği keserek parçalamayı ve bunların yanı sıra, konuşma sanatı, güzelyazı, edebiyat ve elbette tarih, biraz hukuk, fizik, simya ve astronomi öğreniyordu. Büyücülüğün sadece teorisini öğrenmişti, çünkü Doktor Cornelius uygulamalı kısmının prensler için uygun olmadığını söylemişti. "Ve bizzat ben" diye eklemişti, "çok acemi bir büyücüyüm ve yalnızca çok küçük büyüler yapabilirim." Denizcilik (Doktor denizcilik için, soyluların ve kahramanların sanatı demişti) üstüne hiçbir şey öğretilmemişti, çünkü Kral Miraz gemilerden ve denizden hoşlanmıyordu.

Caspian gözlemlerinden yararlanarak da birçok şey öğrenmişti. Küçük bir çocukken, yengesi Kraliçe Prunaprismiya'dan niçin hoşlanmadığını hep merak ederdi. Artık bunun nedeninin, yengesinin de ondan hoşlanmaması olduğunu biliyordu. Yavaş yavaş Narnia'nın mutsuz bir ülke olduğunu anlamaya başlamıştı. Ağır vergiler, adaletsiz kanunlar... Miraz zalim bir adamdı.

Birkaç yıl sonra kraliçede rahatsızlık belirtileri baş gösterdi. Kalede onun için büyük bir telaş ve koşuşturma başladı; doktorlar geldi, nedimeler fısıldaştı. Bü-

tün bunlar yaz başında olmuştu. Bir gece tüm bu telaş devam ederken, Doktor Cornelius yeni uykuya dalan Caspian'ı uyandırdı.

"Yine astronomi mi çalışacağız Doktor?" dedi Caspian.

"Sus!" dedi Doktor. "Bana güven ve dediklerimi yap. Elbiselerini giy, önünde uzun bir yolculuk var."

Caspian çok şaşırmıştı, fakat öğretmenine güvenebileceğini biliyordu; hemen söylenenleri yapmaya başladı. Elbiselerini giydiğinde Doktor, "Sana bir çanta getirdim. Yan odaya gidip siz Ekselanslarının onu yemek masasındaki yiyeceklerle doldurması gerekiyor."

"Muhafızlarım oradadır" dedi Caspian.

"Hepsi derin uykuda, uyanmazlar" dedi Doktor. "Ben çok küçük bir büyücüyüm ama en azından büyüyle uyutmasını becerebilirim."

Aradaki kapıdan yan odaya geçtiler, sandalyelerinde sere serpe yayılmış, derin derin horuldayan iki muhafız vardı. Doktor Cornelius aceleyle birkaç dilim geyik eti kesti ve soğuk bir tavuktan kalanları, ekmeği, bir-iki elmayı, iyi bir küçük şişe şarabı çantaya koyarak Caspian'a verdi. Caspian çantayı tıpkı bir okul çantası gibi, kemerle omzuna astı.

"Kılıcın var mı?" diye sordu Doktor.

"Evet" diye yanıtladı Caspian.

"Öyleyse kılıcı ve çantayı gizlemek için şu pelerini üzerine al. Evet böyle. Şimdi büyük kulede konuşmamız gerekiyor."

Kulenin tepesine ulaştıklarında (bulutlu bir geceydi, Tarva ve Alambils'in karşılaşmasını izledikleri geceye hiç benzemiyordu) Doktor Cornelius, "Sevgili Prens" dedi, "bu kaleyi hemen terk etmeli ve şansını uzak dünyalarda denemelisin. Burada hayatın tehlikede."

"Neden?" diye sordu Caspian.

"Çünkü Narnia'nın gerçek kralı sensin: IX. Caspian'ın gerçek oğlu ve mirasçısı X. Caspian. Yaşasın Ekselansları." Küçük adam Caspian'ı şaşırtan bir hareketle aniden diz çöktü ve prensinin elini öptü.

"Bütün bunlar ne demek oluyor? Anlamıyorum!" dedi Caspian.

"Bunu neden daha önce hiç sormadığını merak ediyordum" dedi Doktor. "Kral Caspian'ın oğlusun ama kral değilsin. Ekselansları dışında herkes Miraz'ın

bir gaddar olduğunu biliyor. Yönetime geçtiği ilk günlerde kendini kral değil, koruyucu lord olarak görüyordu. Ancak bir süre sonra iyi kalpli kraliçe, bana nazik davranan tek Telmarlı olan soylu annen öldü. Ardından babanı tanıyan tüm büyük lordlar birer birer öldü ya da ortadan kayboldu; kaza sonucu değil, tümü Miraz'ın marifeti. Belisar ve Uvilas bir av partisinde oklara kurban gitti, kaza olduğu söylendi. Passaridler tüm sülaleleri yok olana kadar kuzey cephesine devlerle savaşmaya gönderildi. Arlian, Erimon ve daha bir düzine insan haksız bir suçlamayla vatana ihanetten idam edildi. Kunduzbarajı'ndaki iki kardeş deli diye vuruldu. Son olarak da tüm Telmarlılar arasında denizden korkmayan yedi soylu lord denizlere açılıp Doğu Okyanusu'nun ötesinde yeni ülkeler aramaya ikna edildi ve planlandığı gibi asla geri dönmediler. Senin adına konuşacak kimse kalmadığında, yaltakçıları ona kral olması için yalvardılar. Ve işte şimdi kral o."

"Şimdi beni de öldürmek istediğini mi söylemeye çalışıyorsun?" dedi Caspian.

"Bu kesin" dedi Doktor Cornelius.

"Fakat neden şimdi?" dedi Caspian. "Yani eğer gerçekten bunu istiyorsa neden şimdiye kadar yapmadı? Ayrıca benim ona ne gibi bir zararım dokundu ki?"

"Sadece iki saat önce olan bir şey yüzünden senin hakkındaki fikrini değiştirdi. Kraliçe bir erkek çocuk doğurdu."

"Bunun benimle ne ilgisi olduğunu anlayamıyorum" dedi Caspian.

"Anlamıyor musun!" dedi Doktor, hayretle. "Tarih ve politika derslerinde anlattığım onca şey boşa mı gitti? Dinle. Kendi çocuğu olmadığı sürece, o öldükten sonra senin kral olmana razıydı. Senden pek hoşlanmadığını düşünsek bile, taht-ta bir yabancı görmek yerine seni tercih ederdi. Artık bir oğlu olduğuna göre, bir sonraki kralın kendi oğlu olmasını isteyecektir. Artık bir engelsin. Seni yolundan temizleyecektir."

"O gerçekten bu kadar kötü mü?" dedi Caspian. "Beni gerçekten öldürür mü?"

"Babanı öldürdü" dedi Doktor Cornelius.

Çok tuhaf duygular içinde olan Caspian, bir şey söylemedi.

"Sana bütün hikâyeyi anlatabilirim" dedi Doktor. "Fakat şimdi zamanımız yok. Hemen kaçmalısın."

"Benimle gelecek misin?" dedi Caspian.

"Buna cesaret edemem" dedi Doktor. "Seni daha büyük tehlikeye atar bu. İki kişi, bir kişiden daha kolay izlenir. Sevgili Prens, sevgili Kral Caspian, çok cesur olmalısın. Tek başına gitmelisin hem de hemen. Güney sınırlarını geçerek Archenland Kralı Naim'in sarayına ulaşmayı dene. O sana yardım eder."

"Seni bir daha görebilecek miyim?" dedi Caspian titrek bir sesle.

"Umarım sevgili Kral" dedi Doktor. "Tüm dünyada siz Majestelerinden başka dostum var mı ki? Eh biraz da büyücülüğüm var. Ha, bu arada acele et. Gitmeden önce iki hediyem var sana. Bu ne yazık ki küçük bir kese altın; biliyorsun kaledeki tüm hazineler yasal olarak senin hakkındı. Ayrıca şu da çok işine yarayacak."

Cüce, Caspian'ın zorlukla görebildiği, ama dokununca bir boru olduğunu anladığı şeyi uzatıyordu.

"Bu" dedi Doktor Cornelius, "Narnia'nın en değerli ve kutsal hazinesidir. Gençliğimde bunu bulmak için pek çok tehlikeyi göze alıp pek çok büyü duası mırıldandım. Narnia'nın Altın Çağı sona erdiğinde kayıplara karışan Kraliçe Susan'dan geriye kalan büyülü borudur bu. Boruyu kim çalarsa ona bir yerlerden bir yardım geleceği söylenir; ama nereden geleceğini kimse bilemez. Kraliçe Lucy, Kral Edmund, Kraliçe Susan ve Yüce Kral Peter'ı geçmişten bugüne çağırma gücüne sahip olabilir ve onlar her şeyi düzene sokabilir. Ya da Aslan'ı çağırabilir. Al bunu Kral Caspian, ama çok zorda kalmadıkça kullanma. Şimdi acele, acele, acele et. Kulenin dibindeki küçük kapının, bahçeye açılan kapının kilidi açık. Orada ayrılmalıyız."

"Atım Yıldırım'ı alabilecek miyim?" dedi Caspian.

"Atın bahçenin köşesinde eyerlenmiş olarak seni bekliyor."

Sarmal merdivenden aşağı uzun iniş sırasında Cornelius fısıltıyla, ona izleyeceği yol hakkında bilgi verdi, nasihat etti. Caspian tüm bunları anlamaya çalışıyor ancak giderek umutsuzluğa kapılıyordu. Sonra bahçenin serin havası, doktorla ateşli bir el sıkışma, bahçenin öte yanma koşuş, Yıldırım'm davetkâr kişneyişi... Ve böylece Kral X. Caspian babasının kalesini terk etti. Geriye baktığında yeni prensin doğumunu kutlayan havai fişeklerin gökyüzüne yükseldiğini gördü.

Bütün gece boyunca, bildiği topraklarda, ormanlardaki patikaları takip ederek yol aldı. Daha sonra anayollara yöneldi. Yıldırım bu beklenmedik yolculuktan dolayı sahibi kadar heyecanlıydı. Caspian, Doktor Cornelius'a veda ederken göz-

yaşlarını tutamamıştı, ama şimdi kendisini cesur ve mutlu hissediyor, sol kalçasında kılıcı, sağında Kraliçe Susan'ın sihirli borusuyla kendini macera peşinde bir kral olarak görüyordu.

Ne var ki çiseleyen yağmurla birlikte sabah olduğunda, etrafına bakıp da her tarafta bilmediği ormanlar, yabani çalılıklar ve mavi dağlar gördüğünde, şu kocaman tuhaf dünyada ne kadar da çaresiz olduğunu düşünüp korkuya kapıldı.

Gün iyice ağardığında yolu terk etti. Ağaçların arasında dinlenebileceği açık ve çimenlik bir alan buldu. Yıldırım'ın dizginlerini çıkardı ve onu otlamaya bıraktı. Biraz soğuk tavuk yiyip şarap içti ve sonra da uyuyakaldı. Öğleden sonra uyandı. Bir-iki lokma bir şeyler atıştırdı ve kimsenin pek uğramadığı yollardan yine güneye doğru, yolculuğuna devam etti. Şimdi genelde yokuş tırmandığı engebeli topraklardaydı. Her sırtta, ilerideki dağların daha da büyüyüp koyulaştığını görebiliyordu. Akşam yaklaştığında uzak dağların eteklerine ulaşmıştı. Rüzgâr kuvvetlendi. Hemen ardından da bardaktan boşanırcasına yağmur yağmaya başladı. Gök gürültüleri duyuluyordu. Yıldırım huysuzlaştı. Şimdi karanlık ve sonsuz gibi görünen bir çam ormanına girmişlerdi. Ağaçların insanlara pek de dost olmadığını anlatan bütün hikâyeler Caspian'm aklına üşüştü. Hele bir Telmarlı; yabani olan her şeye düşman, fırsat buldukça ağaçları kesen ırktan biriydi gerçi diğer Telmarlılara benzemiyordu, ama ağaçların bundan haberi yoktu.

Evet, ağaçlar bilmiyordu. Rüzgâr boraya dönüştü ve ağaçlar Caspian'ın etrafında gıcırdayıp kükrediler. Bir düşme sesi geldi. Hemen arkasında bir ağaç yolun

üzerine devrilmişti. "Sakin ol Yıldırım, sakin ol!" dedi Caspian atının boynunu okşayarak, ancak kendisi de titriyordu. Ölümden kıl payı kurtulduğunun bilincindeydi. Bir şimşek parıldadı ve güçlü bir gök gürültüsü koptu, tepelerindeki gökyüzü yarılıyordu sanki. Yıldırım ileriye fırladı. Caspian iyi bir biniciydi fakat onu durduracak gücü yoktu. Atın üzerinde durmayı başarabilmişti, ama devam eden bu vahşi koşuda hayatının pamuk ipliğine bağlı olduğunu biliyordu. Alacakaranlıkta, bir ağacın ardından başka bir ağaç önlerine çıkıyor, onlardan zorlukla kurtulabiliyorlardı. Sonunda, alnına neredeyse acı vermeyecek kadar ani bir şekilde bir şey çarptı (acısı sonradan çıkmıştı) ve her şey karardı.

Kendine geldiğinde, dayanılmaz bir baş ağrısı çekiyor, morarmış vücuduyla ateşin aydınlığında yatıyordu. Yanı başındakiler alçak sesle konuşuyordu.

"Evet, şimdi" dedi biri, "uyanmadan önce ne yapacağımıza karar vermemiz gerek."

"Öldürelim" dedi diğeri. "Yaşamasına izin veremeyiz. Bize ihanet eder."

"Hemen öldürmemiz ya da kendi haline bırakmamız gerekirdi" dedi üçüncüsü. "Şimdi öldüremeyiz. İçeriye getirip kafasını sardıktan, yaptığımız bunca şeyden sonra öldüremeyiz. Bu, misafiri öldürmek olur."

"Beyler" dedi Caspian, güçsüz bir sesle, "bana ne yapacağınızı bilmem, ama umarım atıma karşı nazik olursunuz."

"Atın biz seni bulmadan uzun süre önce kaçmıştı" dedi birincisi, Caspian'ın yeni yeni fark etmeye başladığı kaba ve boğuk, ilginç bir sesi vardı.

"Tatlı kelimelerle sizi kandırmasına izin vermeyin artık" dedi ikinci ses. "Ben hâlâ..."

"Boynuzlar ve balıklar!" dedi üçüncü ses. "Onu elbette öldürmeyeceğiz. Ayıp sana Nikabrik. Ne dersin Mantarsever? Ne yapalım ona?"

"Ben ona içecek bir şey vereceğim" dedi birincisi, tahminen Mantarsever'in sesiydi bu. Karanlık bir gölge yatağa yaklaştı. Caspian nazik bir kolun –eğer gerçekten bir kolsa– omuzlarının altına kaydığını hissetti. Kolun biçimi oldukça farklı görünüyordu. Kendisine doğru eğilen yüz de farklıydı. Caspian çok kıllı, çok uzun burunlu, her iki yanında tuhaf beyazlıkların bulunduğu bir yüz olduğu izlenimini edinmişti; "Bir tür maske" diye düşündü. "Ya da belki ateşim olduğu için hayal görüyorum." Dudaklarına tatlı ve sıcak bir şey dokundu ve Caspian

bunu içmeye başladı. O sırada biri ateşi harladı. Büyük bir alev parladı, Caspian ani ışıkta aydınlanan, kendisine çevrili yüzü görünce az daha feryadı basıyordu. İnsan değil bir porsuktu bu. Ancak daha önce gördüğü porsuklarınkinden daha büyük, daha dostane ve zeki görünümlü bir yüzü vardı. Konuşabildiği su götürmez bir gerçekti. Bir mağarada, süpürgeotundan yapılmış bir yataktaydı Caspian. Ateşin yanında sakallı iki küçük adam oturuyordu, Doktor Cornelius'a kıyasla daha yabansı, daha kısa boylu, kıllı ve şişmanlardı. Caspian onların gerçek cüceler olduğunu hemen anlamıştı. Damarlarında bir damla bile insan kanı olmayan eski cücelerdi bunlar. Caspian sonunda Eski Narnialıları bulduğunu anladı. O an tekrar başı dönmeye başladı.

Sonraki birkaç günde onların isimlerini öğrendi. Porsuk, Mantarsever diye çağrılıyordu; üçünün içinde en yaşlı ve en nazik olanı oydu. Caspian'ı öldürmek isteyen, huysuz bir kara cüceydi (yani saçları ve sık sakalları siyah, atkuyruğu gibi kabaydı). Adı Nikabrik'ti. Diğeri bir kızıl cüceydi. Saçları daha çok bir tilkinin tüylerine benziyordu. Onun adı da Yaygaracı'ydı.

"Ve şimdi" dedi Nikabrik, Caspian'ın oturup konuşabilecek kadar iyileştiği ilk akşam, "hâlâ bu insana ne yapacağımıza karar vermedik. İkiniz, öldürmeme izin vermeyerek ona büyük bir iyilik yaptığınızı düşünüyorsunuz. Fakat sanırım bunun sonucunda onu yaşamı boyunca esir tutmamız gerekiyor. Ben onu kendi türünün arasına dönüp bize ihanet etsin diye serbest bırakacak değilim."

"Yumrular ve yastıklar! Nikabrik" dedi Yaygaracı. "Bu sözler sana hiç yakışmıyor. Ne gerek var buna? Kovuğumuzun önünde, ağaca kafasını çarpması bu yaratığın hatası değildi ki. Ayrıca ben onun bir hain olduğunu düşünmüyorum."

"Bana bakın" dedi Caspian, "geri dönmek isteyip istemediğimi sormadınız. Ben istemiyorum. Eğer izin verirseniz sizinle kalmak istiyorum. Tüm yaşamım boyunca sizleri arıyordum."

"Ne kadar inandırıcı bir hikâye!" diye hırladı Nikabrik. "Sen bir Telmarlı insan değil misin? Elbette kendi türünün yanına dönmek istersin."

"İstesem bile dönemem" dedi Caspian. "Kazaya uğradığımda hayatımı kurtarmak için kaçıyordum. Kral beni öldürmek istiyor. Beni öldürürseniz onun ekmeğine yağ sürmüş olursunuz."

"Yok canım!" dedi Mantarsever.

"Ha?" dedi Yaygaracı. "Ne dedin? Senin yaşındaki bir insanoğlu Miraz'la ters düşmek için ne yapmış olabilir ki?"

Nikabrik'in eli hançerine gitti, Caspian "O benim amcam" diye söze girmişti.

"Görüyorsunuz ya!" diye bağırdı Nikabrik. Sadece Telmarlı değil, en büyük düşmanımızın akrabası ve de mirasçısı. Delirdiniz mi siz? Bu yaratığın yaşamasına izin mi vereceksiniz?" Eğer Porsuk ve Yaygaracı, önüne geçip onu zorla yerine oturtmasalardı Caspian'ı oracıkta hançerleyecekti. "Şimdi, ilk ve son kez söylüyorum Nikabrik" dedi Yaygaracı, "kendini tutabilecek misin, yoksa Mantarsever ve ben üstüne mi oturalım?"

Nikabrik suratını asarak terbiyesini takınacağına söz verdi ve diğer ikisi Caspian'dan bütün hikâyeyi anlatmasını istediler. Caspian bitirdiğinde bir an için sessizlik oldu.

"Hayatım boyunca duyduğum en tuhaf hikâye" dedi Yaygaracı.

"Bundan hoşlanmadım" dedi Nikabrik. "İnsanlar arasında hâlâ bizim hakkımızda hikâyeler anlatıldığını bilmiyordum. Bize ait ne kadar az şey bilirlerse o kadar iyi olur. O yaşlı dadıya gelince; umarım dilini tutmuştur. Ayrıca o öğretmen tekin biri değil. O, dönme bir cüce. Onlardan nefret ederim, insanlardan çok onlardan nefret ederim. Söylediklerimi aklınızdan çıkarmayın; bu işin sonu pek iyi görünmüyor."

"Anlamadığın şeyler üstüne konuşup durma Nikabrik" dedi Mantarsever. "Siz cüceler de en az insanlar kadar unutkan ve değişkensiniz. Ben bir hayvanım, dahası bir porsuğum. Biz değişmeyiz; aynı şekilde kalırız. Ben bu durumdan büyük bir yarar sağlayacağımızı söylüyorum. Elimizdeki insan Narnia'nın gerçek kralı,

gerçek Narnia'ya dönen gerçek bir kral. Ve cüceler unutsa da biz hayvanlar, bir âdemoğlunun kral olduğu zamanlar dışında, hiçbir zaman işlerin yolunda gitmediğini hatırlıyoruz."

"Düdükler ve fırıldaklar! Mantarsever" dedi Yaygaracı. "Ülkeyi insanlara vermek istediğini söylemiyorsun değil mi?"

"Öyle bir şey söylemedim" diye cevapladı porsuk. "Bu ülke insanlara ait değil (bunu benden iyi kim bilir ki?) fakat insanların kral olması gereken bir ülke. Biz porsukların hafızasına çok eskiden beri yerleşmiştir bu. Yüce Kral Peter –hepimizi korusun– bir insan değil miydi?"

"Bütün o eski hikâyelere inanıyor musun?" diye sordu Yaygaracı.

"Sana söylüyorum, biz hayvanlar değişmeyiz" dedi Mantarsever. "Biz unutmayız. Yüce Kral Peter'a ve Cair Paravel'de hüküm sürenlere, Aslan'a inandığım kadar inanıyorum."

"İnancın bu kadar güçlü ha" dedi Yaygaracı. "İyi de bugün artık Aslan'a kim inanıyor ki?"

"Ben inanıyorum" dedi Caspian. "Ayrıca daha önce inanmasaydım bile, şimdi inanırdım. Orada Aslan'a gülen insanlar, konuşan hayvanlar ve cüceler hakkında anlatılanlara da gülerdi. Gerçekte Aslan diye birinin olup olmadığını hep merak etmişimdir. Gerçekte sizin gibi canlılar olup olmadığını da merak etmişimdir. İşte siz buradasınız."

"Doğru" dedi Mantarsever. "Haklısın Kral Caspian. Sen eski Narnia'ya sadık kaldığın sürece, kim ne derse desin, benim kralım olacaksın. Yaşasın Ekselansları."

"Beni iğrendiriyorsun Porsuk" diye hırladı Nikabrik. "Yüce Kral Peter ve diğerleri insan olabilir, fakat onlar değişik türden insanlardı. Bu ise lanetli Telmarlılardan birisi. Spor için hayvan avlamıştır. Avlamadın mı?" diye ekledi Caspian'a dönerek.

"Eh, gerçeği söylemek gerekirse avladım" dedi Caspian. "Ancak onlar konuşan hayvanlar değildi."

"Hiç fark etmez, aynı şey" dedi Nikabrik.

"Hayır, hayır, hayır" dedi Mantarsever. "Aynı şey değil. Sen de çok iyi biliyorsun ki günümüz Narnia'sındaki hayvanlar farklı. Calormen ya da Telmar'da bulunanlar gibi, zavallı, dilsiz, akılsız yaratıklardan başka bir şey değiller. Boyları

da küçük. Onlarla bizim aramızdaki fark, sizinle yarıcüceler arasındaki farktan daha büyük."

Epeyce konuştular, sonunda Caspian'ın kalması gerektiği konusunda anlaştılar. Hatta dışarıya çıkmayı becerir becermez Caspian'a, Yaygaracı'nın "diğerleri" diye söz ettiği yaratıkları göstermeyi vaat ettiler. Anlaşılan bu vahşi topraklarda, Narnia'nın eski günlerinden kalan her türlü yaratık gizli gizli yaşıyordu hâlâ.

6
Gizli Yaşayanlar

Caspian'ın hayatının en güzel günleri şimdi başlıyordu. Çimlerin üzerindeki çiyi parıldatan güzel bir yaz sabahı, Caspian, Porsuk ve iki cüceyle birlikte ormandan yukarı, eyere benzer bir vadiye gitti ve oradan da Archenland'ın yeşil yaylalarına bakan, güneşli güney yamaçlarına doğru yola çıktılar.

"Önce üç şişman ayıyı ziyaret edeceğiz" dedi Yaygaracı.

Ağaçların arasındaki bir açıklıkta yosunla kaplanmış, içi kof, yaşlı bir meşe ağacına yaklaştılar. Mantarsever pençesiyle ağacın gövdesine üç kez vurdu. Hiç cevap yoktu. Sonra tekrar vurdu ve içeriden cılız bir ses geldi: "Toz ol. Henüz kalkma zamanı değil." Fakat üçüncü defa çaldığında, içerden küçük bir gök gürültüsünü andıran bir ses duyuldu, kapıya benzer bir şey açıldı ve küçük gözlerini kırpıştıran üç şişman ayı göründü. Her şeyi anlattıklarında (bu epey zaman aldı, çünkü ayılar uyku sersemiydi) tıpkı Mantarsever'in dediği gibi, onlar da bir âdemoğlunun Narnia kralı olması gerektiğini söyleyip Prens'i öptüler, burunlarını çekerek ıslak ıslak öpmüşlerdi. Sonra ona bal ikram ettiler. Caspian sabahın bu vaktinde ekmeksiz

bal yemek istemiyordu aslında, ama teklifi geri çevirmenin kaba bir davranış olacağını düşündü. Dişlerine yapışan balı temizlemesi epeyce vaktini aldı.

Uzun kayın ağaçlarının arasına gelene kadar yürüdüler. Mantarsever orada, "Pervane! Pervane! Pervane!" diye bağırdı ve bağırır bağırmaz, başlarının üzerine gelinceye kadar daldan dala atlayan, Caspian'ın o güne kadar gördüğü en muhteşem, kıpkızıl sincap peydahlandı. Arada bir kalenin bahçesinde görülen o sıradan, dilsiz sincaplardan çok daha büyüktü; aslında neredeyse teriyer cinsi bir köpek kadardı. Yüzündeki ifadeden konuşabildiği belli oluyordu. Asıl zorluk onu susturmaktı, çünkü bütün sincaplar gibi o da çok gevezeydi. Hemen Caspian'ı buyur etti ve fındık isteyip istemediğini sordu. Caspian evet deyip teşekkür etti. Pervane fındık getirmek üzere sıçrayarak uzaklaşırken, Mantarsever Caspian'ın kulağına, "Onu izleme! Diğer yöne bak. Yiyecekleri sakladıkları yere giderlerken onları seyredersen, fındıkları sakladıkları yeri öğrenmeye çalıştığını düşünürler. Bu sincaplar arasında saygısızlık anlamına gelir" diye fısıldadı. Bir süre sonra Pervane fındıkla geri döndü. Caspian fındığı yedikten sonra Pervane, diğer arkadaşlarına bir haber iletmeyi isteyip istemediklerini sordu. "Toprağa bir kez olsun dokunmadan düşünebileceğiniz her yere gidebilirim" dedi. Mantarsever ve cüceler bunun çok iyi bir fikir olduğunu düşündü. Tuhaf isimli her türden insana iletilmek üzere, üç gün sonra gece yarısında, Dans Bahçesi'nde yapılacak yemekli bir toplantı mesajı verdiler.

"Bunu Üç Şişman Ayı'ya da söylesen iyi olur" diye ekledi Yaygaracı. "Onlara söylemeyi unuttuk."

Bir sonraki ziyaretleri Ürperti Ormanı'nın Yedi Kardeşleri'neydi. Yaygaracı onları geldikleri yere, eyere benzeyen vadiye götürdü. Dağların kuzey yamacından doğuya, kayalıklar ve heybetli köknar ağaçları arasındaki alana gelene kadar yürüdüler. Çok sessiz yürüyorlardı. Biraz sonra Caspian, sanki birisi balyozla toprağı dövüyormuş gibi, ayakları altında yerin sarsıldığını hissetti. Yaygaracı aşağı yukarı bir kuyu ağzı büyüklüğündeki yassı bir kayaya yaklaşıp ayaklarıyla vurdu. Uzun bir

sessizlikten sonra kaya aşağıdaki biri ya da bir şey tarafından yerinden oynatıldı ve önce sıcak bir buharın yükseldiği yuvarlak ve karanlık bir delik göründü, deliğin ortasından da tıpkı Yaygaracı'ya benzeyen bir cücenin başı çıktı. Orada uzun uzun konuştular. Anlaşılan cüce, sincap ya da ayılardan daha şüpheciydi. Ancak sonunda bütün grup aşağıya inmek üzere davet edildi. Caspian kendini karanlık bir merdivenden yeraltına inerken buldu. Merdivenin dibine geldiğinde bir ışık gördü; bir ocağın ateşiydi bu. Bulunduğu yer tastamam bir demirhaneydi. Yan taraftan bir yeraltı nehri geçiyordu. Körüğün başında iki cüce vardı. Bir diğeri, kıpkırmızı bir metal parçasını örsün üzerinde tutuyor, dördüncüsü de çekiçle dövüyordu. Nasırlı küçük ellerini yağlı bir beze silmekte olan iki cüceyse misafirleri karşılamak üzere harekete geçmişti. Onları Caspian'ın dost olduğuna ikna etmek biraz zaman aldı, ama sonunda hepsi birden, "Yaşasın Kral!" diye bağırdı. Soyluluk örneği gösterip hediyeler verdiler. Caspian, Yaygaracı ve Nikabrik'e zincir zırh, miğfer ve kılıç vermişlerdi. İsteseydi Porsuk da aynı şeylere sahip olabilirdi, ancak bir hayvan olduğunu, pençeleri ve dişleriyle postunu korumayı başaramazsa, yaşamaya değmeyeceğini söyledi. Silahların işçiliği Caspian'ın gördüklerine kıyasla daha incelikliydi. Bir oyuncak kadar çürük ve bir değnek kadar kaba olan kendi kılıcı yerine, cüce yapımı kılıcı memnuniyetle kabul etti. Hepsi de kızıl cüce olan Yedi Kardeşler, Dans Bahçesi'ndeki ziyafete gelmeye söz verdi.

Biraz ilerideki kuru, kayalık bir dere koyağında, beş kara cücenin mağarasına ulaştılar. Cüceler Caspian'a şüpheyle baktılar, ama sonunda en yaşlıları, "Eğer Miraz'ın rakibiyse, onu kralımız olarak kabulleneceğiz" dedi. Biraz daha genç olanı, "Sizin adınıza ileriye, yukarıdaki sarp kayalıklara gidelim mi? Orada, yukarıda sizi tanıştırabileceğimiz birkaç insanyiyen dev ve bir kocakarı var."

"Kesinlikle hayır" dedi Caspian.

"Ben de aynı fikirdeyim" dedi Mantarsever.

"O türden birilerini istemiyoruz yanımızda." Nikabrik aynı fikirde değildi, ama Yaygaracı ve Porsuk onu dinlemedi. Narnia'da iyi yaratıkların yanı sıra, o eski hikâyelerde sözü edilen iğrenç yaratıkların torunlarının da yaşadığını öğrenmek Caspian'ı sarsmıştı.

"O ayaktakımını yanımıza alırsak Aslan bizimle olan dostluğuna son verir" dedi Mantarsever, kara cücelerin mağarasından çıkarken.

"Sadece Aslan mı?" dedi Yaygaracı. Sesinde neşeli ancak küçümser bir tavır vardı. "Daha önemlisi ben de yanınızda olmam."

"Sen Aslan'a inanıyor musun?" dedi Caspian, Nikabrik'e.

"Bu lanetli Telmar barbarlarını paramparça edecek ya da Narnia'nın dışına sürecek herkese ya da her şeye inanırım, Aslan ya da Beyaz Cadı fark etmez, anlıyor musun?" dedi.

"Susun, susun" dedi Mantarsever. "Ne söylediğinizi bilmiyorsunuz. Cadı, Miraz ve onun soyundan gelen herkesten daha kötü bir düşmandı."

"Cüceler için öyle değildi" dedi Nikabrik.

Sonraki ziyaretleri daha hoştu. Dağlardan aşağıya doğru indiklerinde, çağıldayarak akan bir nehrin bulunduğu ormanlık bir vadiye ulaştılar. Nehrin hemen kenarındaki ağaçsız yerler, yabangülleri ve yüksükotlarıyla kaplıydı ve arı vızıltısından geçilmiyordu. Burada Mantarsever tekrar bağırdı, "Fırtına! Fırtına!" Kısa bir sessizlikten sonra toynak sesleri duyuldu. Sesler tüm vadide yankılanana kadar kuvvetlendi ve sonunda, Caspian'ın o âna kadar gördüğü en soylu yaratık olan, heybetli sentor Fırtına ve üç oğlu çalıları çiğneyerek ortaya çıktı. Bedeni parlak kestane rengindeydi. Geniş göğsünü kaplayan sakalı altın kırmızısıydı. Fırtına bir kâhin ve yıldızbilimciydi; onların geliş nedenini biliyordu.

"Yaşasın Kral!" diye bağırdı. "Ben ve oğullarım hazırız. Savaş ne zaman başlayacak?"

O âna kadar ne Caspian ne de diğerleri savaşı düşünmemişti. Olsa olsa, arada bir insanların çiftliklerini yağmalamak, güneydeki bu vahşi topraklara gereğinden fazla sokulan avcıları engellemek gibi ufak tefek fikirleri vardı. Temel amaçları, ormanlarda ve mağaralarda gizlenip yaşamlarını sürdürmek ve eski Narnia'yı diriltecek gücü kazanmaktı. Fırtına konuşur konuşmaz herkes daha da ciddileşti.

"Miraz'ı Narnia dışına sürmek için gerçek bir savaştan mı söz ediyorsun?" diye sordu Caspian.

"Başka ne olabilir ki?" dedi sentor. "Ekselanslarının zırh giyip kılıç kuşanmasının başka bir nedeni var mı?"

"Bu mümkün mü Fırtına?" dedi Porsuk.

"Tam zamanı" dedi Fırtına. "Ben gökleri izlerim, Porsuk. Hatırlamak nasıl ki senin görevinse, seyretmek de benimki. Tarva ve Alambil yükseklerde gök kub-

benin odasında buluştular ve bir kez daha yeryüzündeki yaratıkları adlandıracak, onlara hükmedecek bir âdemoğlu ortaya çıktı. O saat geldi. Dans Bahçesi'ndeki toplantımız bir savaş toplantısı olmalı." Öyle bir sesle konuşmuştu ki ne Caspian ne de diğerleri tereddüt etti. Artık bir savaşa girmeleri kaçınılmazdı ve bu savaşı kazanmak zor, ama imkânsız değildi.

Öğle vakti geçiyordu. Sentorların getirdiği yulaf keki, elma, baharat, şarap ve peyniri yedikten sonra dinlendiler.

Bir sonraki ziyaret yeri yakındaydı, ama insanların yaşadığı bölgeden uzak durmak için çevresinden dolanıp uzun bir yol kat etmek zorunda kaldılar. Öğle sonrası sıcağında, çalılıkların çevrelediği düz tarlalara ulaştıklarında vakit epeyce ilerlemişti. Mantarsever orada, yeşil renkli bir tümseğin deliğinden içeri seslendi. Delikten, Caspian'ın beklediği en son şey fırladı: konuşan bir fare! Şüphesiz sıradan bir fareden daha büyüktü, arka ayakları üzerinde durduğunda boyu otuz santimi geçiyordu. Benzerlerinden daha geniş olan kulakları neredeyse bir tavşanınki kadar uzundu. İsmi Bastıbacak'tı. Neşeli ve savaşçı bir fareydi. Beline minicik bir kılıç asmış, ağzının kenarındaki uzun tüyleri sanki bıyıklarıymış gibi burmuştu. "Biz on iki kişiyiz efendim" dedi, şık ve zarif bir reveransla. "Halkıma ait ne varsa kayıtsız şartsız Ekselanslarının emrine veriyorum." Caspian gülmemek için zor tutmuştu kendini. Bastıbacak ve halkının kolaylıkla bir çamaşır sepetine konulup, birinin sırtında eve götürülebileceğini düşünmekten kendini alamamıştı.

O gün Caspian'ın tanıştığı bütün yaratıkları anlatmak çok uzun sürer: Köstebek Kuyukazan, üç porsuk (Mantarsever gibi), Tavşan Zıpzıp, Kirpi Kambur...

Artık güneş batmakta olduğu için papatyalar yapraklarını kapatıyor, ekinlerin üzerinde uçan kargalar, uyumak üzere evlerine dönüyordu. Sonunda gölgeleri uzamış karaağaçların çevrelediği daire şeklindeki düz ve çimenlik bir alanın kenarındaki kuyunun yanı başında dinlenmeye çekildiler. Burada beraberlerinde getirdikleri yiyecekleri yediler ve Yaygaracı piposunu yaktı (Nikabrik pipo içmezdi).

"Şimdi" dedi Porsuk, "kuyunun ve ağaçların ruhlarını da uyandırabilseydik bugün için iyi bir iş yapmış olurduk."

"Uyandıramaz mıyız?" dedi Caspian.

"Hayır" dedi Mantarsever. "Onları etkileme gücüne sahip değiliz. İnsanların bu topraklara gelip ağaçları keserek dereleri kirletmesinden sonra orman ve su perileri derin bir uykuya daldı. Yeniden uyanıp uyanmayacaklarını da kimse bilemez. Bu bizim açımızdan büyük bir kayıp. Telmarlılar ağaçlardan öyle korkarlar ki, öfkeli bir ağaç gördüklerinde korkudan akılları başlarından gider ve tabana kuvvet Narnia'dan kaçarlar."

"Siz hayvanlarda da ne hayal gücü var!" dedi Yaygaracı. "Fakat neden ağaçlardan ve sudan medet umuyorsun ki? Taşlar kendilerini yaşlı Miraz'a fırlatmaya başlasalar daha iyi olmaz mı?"

Porsuk homurdanmakla yetindi. Sonrasında derin bir sessizlik oldu. Caspian, arkalarda bir yerden, ormanın derinliklerinden geldiğini düşündüğü belli belirsiz, şarkıya benzer bir ses duyduğunda uykuya dalmak üzereydi. O an bunun yalnızca bir rüya olduğunu sandı ve arkasını döndü. Ne var ki kulağı yere değer değmez bir davul gümbürtüsü duydu ya da öyle hissetti (hangisi olduğunu söylemek zor). Başını kaldırdı. Davul sesleri o anda belirsizleşti, ama müzik daha belirgin biçimde duyuluyordu. Flüt sesine benziyordu. Mantarsever'in ormanı seyrettiğini gördü. Ay ışıl ışıldı; Caspian düşündüğünden de fazla uyumuştu. Müzik giderek yaklaştı, yabansı, ama rüya gibi bir melodiyle birlikte, pek çok ayağın çıkardığı yumuşak sesler duyuluyordu. Sonunda ormanın içinden, Caspian'ın hayatı boyunca düşlediği dans eden o şekiller çıktı. Cücelerden çok uzun değildiler, ama daha zayıf ve zariftiler. Kıvırcık tüylü kafalarında küçük boynuzlar vardı. Vücutlarının çıplak üst kısmı soluk ışıkta parlıyordu. Bacakları ve ayakları keçilerinki gibiydi.

"Faunlar!" diye bağırdı Caspian sıçrayarak ve aynı anda faunlar etrafını sardı. Olan biteni açıklamak çok kısa sürdü, Caspian'ı hemen kabul ettiler. Ne yap-tığını anlayamadan, Caspian kendini dans ederken buldu. Yaygaracı da yavaş ve kesintili hareketlerle ona katıldı. Hatta Mantarsever de hantal hareketlerle sıçrayıp, beceriksizce dans etti. Sadece Nikabrik olduğu yerde kalmış, sessizce seyrediyordu. Faunlar kamış flütler eşliğinde Caspian'ın etrafında dans ettiler.

Aynı zamanda hem kederli hem de mutlu görünen tuhaf yüzleriyle düzinelerce faun ona bakıyordu; Mentius ve Obenitus, Dumnus, Voluns, Voltinus, Girbius, Nimienus, Nausus ve Oscuns... Onları Pervane göndermişti.

Caspian uyandığında bunun bir rüya olmadığına zorlukla inanabildi... Çimler küçük, çatallı toynak izleriyle kaplıydı.

7
Eski Narnia Tehlikede

Faunlarla karşılaştıkları yer Dans Bahçesi'ydi. Caspian ve arkadaşları büyük toplantı gecesine kadar orada kaldılar. Yıldızların altında uyumak, kuyu suyundan başka su içmemek, genellikle kabuklu yemiş ve meyvelerle karın doyurmak, kalede goblenle kaplı odasındaki ipek çarşaflardan, yan odadaki altın ve gümüş tabaklarda sunulan yemeklerden ve onun emirlerini bekleyen hizmetçilerden sonra, tuhaf bir deneyimdi. Fakat hiçbir şeyden bu kadar zevk almamıştı. Uykusu asla bundan daha dinlendirici, yemekler asla bundan daha lezzetli olmamıştı. Şimdiden güçlenmeye başlamıştı. Yüzü bir kral yüzünü andırıyordu.

Büyük gece geldiğinde, çok çeşitli tuhaf tebaası ağır ağır, birer ikişer ya da üçlü, altılı, yedili gruplar halinde bahçeye girdi –dolunay yaklaşıyordu– Caspian kalabalığı görüp bağlılık sözlerini duyduğunda göğsü gururla kabardı. Tanıdığı herkes oradaydı: Şişman ayılar, kızıl cüceler, kara cüceler, köstebekler, porsuklar, tavşanlar, kirpiler ve henüz tanışmaya fırsat bulamadığı diğerleri; tilki gibi kızıl renkli beş faun, baştan ayağa silahlı, tiz sesli bir trompeti takip eden konuşan fare grubu, birkaç baykuş ve yaşlı kuzgun da oradaydı. En arkadan da (bu Caspian'ı çok heyecanlandırdı) sentorlarla birlikte, sırtında bir sepet dolusu cüce taşıyan, Ölüadamlar Tepesi'nden gelen, öyle çok büyük olmasa da gerçek bir dev olan Kazmakürek geldi. Cüceler devin onları taşıma isteğini kabul etmişlerdi etmesine, ama bunun tıpkı dalgalı denizde yapılan bir yolculuğa benzeyeceğini tahmin edebilselerdi şayet, yürümeyi tercih ederlerdi.

Şişman ayılar, toplantıyı sonraya, hatta ertesi güne bırakarak önce ağızlarına layık bir ziyafet çekmek istiyorlardı. Pervane ve diğer sincaplar hem yiyip hem de konuşabileceklerini söylediler; neden toplantı ve ziyafet aynı anda olmasındı ki? Bastıbacak ve fareleri, ziyafet ve toplantının ertelenebileceğini söyleyerek o gece Miraz'ın kalesine saldırmayı, köstebeklerse harekete geçmeden önce bahçenin etrafına siper kazmayı teklif ettiler. Ne var ki faunlar kutsal bir dansla işe başlamanın daha iyi olacağını düşünüyordu. Yaşlı kuzgun, yemekten önce yapılacak doğru dürüst bir toplantının çok uzun süreceği konusunda ayılarla aynı fikirde olmasına rağmen, tüm topluluğa, kısa bir konuşma yapmasına izin verilmesi için yalvardı. Fakat Caspian, sentorlar ve cüceler bu teklifi kabul etmedi ve gerçek bir savaş konseyinin hemen toplanması için ısrar ettiler.

Tüm diğer yaratıklar bir çember oluşturacak şekilde oturmaya ikna edildiğinde (bu biraz zor oldu) ve Pervane'nin, ondan başka konuşan yokken ileri geri koşturup, "Susun! Kral'ın konuşması için herkes sussun!" demesine engel olduklarında, Caspian, biraz da ürkekçe, ayağa kalktı. "Narnialılar!" diye söze başladı fakat sürdüremedi, çünkü Tavşan Zıpzıp o anda "Şşşş! Yakınlarda bir yerde bir insan var" demişti. Hepsi insanların gözünde birer av hayvanı olduklarının bilincindeydi, birer heykel gibi hareketsiz kalakaldılar. Burunlarını Zıpzıp'ın gösterdiği yöne çevirmişlerdi.

"İnsan gibi kokuyor, ama tam da öyle değil" diye fısıldadı Mantarsever.

"Düzenli adımlarla yaklaşıyor" dedi Zıpzıp.

"İki porsuk ve siz üç cüce oklarınızı hazırlayıp onu karşılamaya gidin, ama sessiz olun" dedi Caspian.

Kara cüce yayına bir ok yerleştirirken, "Birinin hesabını göreceğiz" dedi acımasız bir edayla.

"Yalnızsa vurmayın" dedi Caspian, "yakalayın."

"Neden?" diye sordu Cüce.

"Söyleneni yap" dedi sentor Fırtına.

Üç cüce ve iki porsuk sinsice bahçenin kuzeybatısındaki ağaçlara doğru koşarken herkes sessiz sedasız bekliyordu. Sonra cücelerden geldiği anlaşılan keskin bir ses duyuldu, "Dur! Kimsin sen?" ve ani bir sıçrama. Aynı anda Caspian'ın çok iyi tanıdığı bir sesin, "Tamam, tamam silahsızım, bileklerimi tutun isterse-

niz değerli porsuklar, fakat dişlerinizi geçirmeyin. Kral'la konuşmak istiyorum" dediğini duydular.

"Doktor Cornelius!" diye bağırdı Caspian sevinçle ve sonra eski öğretmenini selamlamak üzere ileriye doğru koştu. Herkes etraflarını sarmıştı.

"Pöh!" dedi Nikabrik. "Dönme bir cüce. Yarı cüce yarı insan! Kılıcımı gırtlağına sokayım mı?"

"Sakin ol Nikabrik" dedi Yaygaracı. "Atalarının günahını bu yaratığa yükleme."

"Bu benim en büyük dostum ve yaşamımı kurtaran kişidir" dedi Caspian. "Dostumu beğenmeyen biri varsa ordumu hemen terk edebilir. Sevgili Doktor, seni tekrar gördüğüme çok memnunum. Bizi nasıl buldun?"

"Küçük bir sihirbazlıkla Majesteleri" dedi aceleyle, onca yolu yürümekten nefes nefese kalan doktor. "Fakat bunu anlatacak zaman yok şimdi. Hepimizin burayı acilen terk etmesi gerekiyor. Birisi ihanet etti ve Miraz şimdiden harekete geçti. Yarın öğlen olmadan etrafınızı çevirecekler."

"İhanet mi?" dedi Caspian. "Kim?"

"Başka bir dönme cüce tabii" dedi Nikabrik.

"Atın Yıldırım" dedi Doktor Cornelius, "sen düştüğünde kaledeki ahırına döndü. Zavallı hayvanın elinden başka bir şey gelmezdi tabii. O zaman senin kaçtığını anladılar. Miraz'ın işkence odalarında sorguya çekilmemek için ortadan kayboldum. Kristal küreme bakarak sizi nerede bulabileceğimi öğrenmeye çalıştım. Fakat bütün gün –bu, dün değil evvelki gündü– ormanda iz süren gruplar gördüm. Dün, Miraz'ın ordusunun yola çıktığını öğrendim. Her yerde iz bırakmışsınız. Büyük dikkatsizlik. Ormanı senin safkan cücelerin kadar –ehe– tanıdığımı sanmıyorum ama, her neyse, Miraz bazı belirtilerden Eski Narnia'da hayatın devam ettiğini anladı ve harekete geçti."

Aşağıdan, doktorun ayaklarının dibinden, "Hurraa!" diye minik ve tiz bir ses duyuldu. "Gelsinler! Tek isteğim, kralımın bana ve halkıma en ön safta görev vermesi."

"Bu da ne?" dedi Doktor Cornelius. "Ekselanslarının ordusunda çekirgeler mi var, yoksa sivrisinekler mi?" Aşağı eğilip gözlüklerinin üzerinden dikkatle baktıktan sonra gülmeye başladı.

"Aslan aşkına!" dedi, "Bu bir fare. Senyör Fare, sizinle yakından tanışmak isterim. Böylesine cesur bir hayvanla tanışmaktan şeref duyarım."

"O şeref bana ait bilge adam" dedi Bastıbacak. "Orduda sana saygıda kusur eden kim olursa, cüce olsun, dev olsun, kılıcıma hesap vermek zorunda."

Nikabrik, "Bu budalalıklarla geçirecek zamanımız yok" dedi ve sordu: "Planımız nedir? Savaşmak mı, kaçmak mı?"

"Gerekirse savaş" dedi Yaygaracı. "Ama hazır değiliz, ayrıca burası da kolay savunulabilir bir yer değil."

"Kaçma fikrinden hoşlanmadım" dedi Caspian.

"Duydunuz mu? Duydunuz, değil mi?" dedi şişman ayılar. "Ne pahasına olursa olsun kaçmak yok. Hele akşam yemeğinden önce asla olmaz; yemekten sonra da yapacak değiliz ya..."

"Kaçan kurtulur diye bir şey yok" dedi sentor. "Biz düşmana göre değil, düşman bize göre hareket etsin, emin bir yer bulalım."

"Bu akıllıca Ekselansları, bu akıllıca" dedi Mantarsever.

"Peki nereye gideceğiz?" diye sordu birileri.

"Ekselansları" dedi Doktor Cornelius "ve tüm yaratıklar! Bence nehirden aşağı, doğuya, büyük ormanlara kaçmalıyız. Telmarlılar bu bölgeden nefret eder. Her zaman denizden ve denizin ötesinden gelecek bir şeylerden korkmuşlardır. Büyük ormanların oluşmasına izin vermelerinin nedeni budur. Efsaneler doğruysa, Antik Cair Paravel nehrin ağzında olmalı. O taraflarda herkes bizim dostumuzdur ve düşmanımızdan da nefret ederler. Aslan'ın Kümbeti'ne gitmemiz gerekiyor."

Kalabalıktan, "Aslan'ın Kümbeti mi?" sorusu yükseldi. "Neden bahsettiğini bilmiyoruz."

"Narnialıların antik dönemde büyülü bir yerde inşa ettiği, içinde sihirli bir taşın bulunduğu –belki hâlâ oradadır– büyük bir höyük. Ormanın kenarındadır. Höyüğün içinde koridorlar ve mağaralar varmış. Taş, en ortadaki mağaradaymış. Orada bütün erzaklarımız için yeterli yer vardır. Ayrıca içimizden saklanmaya en fazla ihtiyacı olanlar ve yeraltı yaşamına alışkın olanlar mağaralarda kalabilir. Geri kalanımız ormanda gizlenebilir. Gerekirse hepimiz (değerli dev hariç) höyüğe sığınır, orada açlık dışında, her türlü tehlikeden uzakta oluruz."

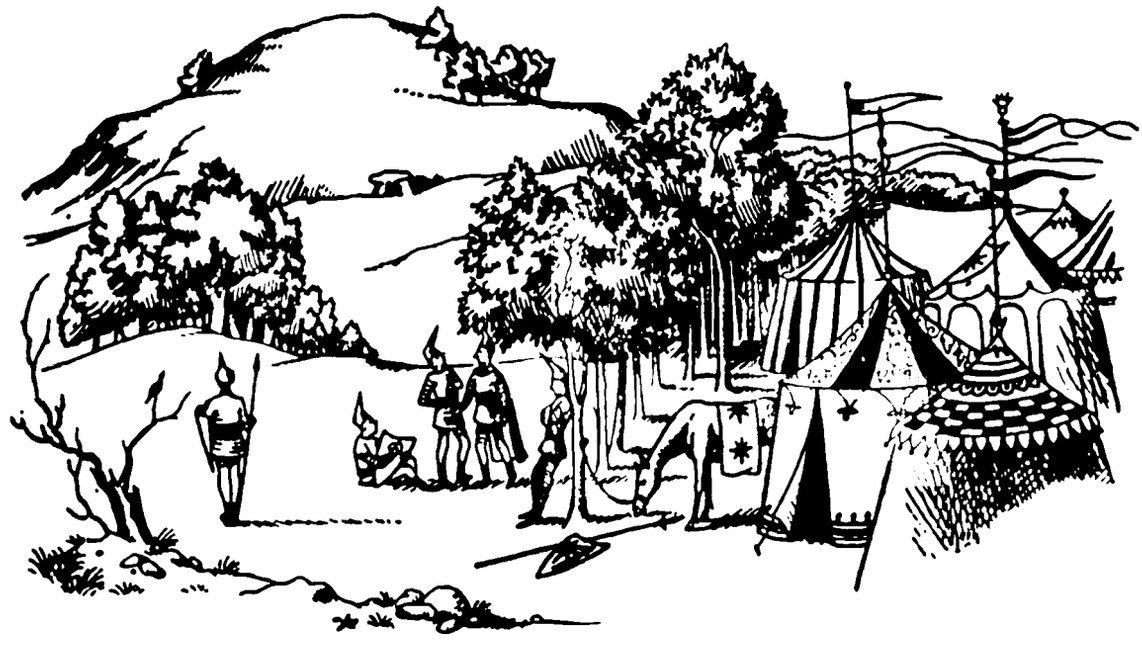
"Aramızda bilge bir adamın bulunması iyi bir şey" dedi Mantarsever; ancak Yaygaracı sessizce mırıldandı: "Çorba ve kereviz! Liderlerimiz keşke bu eski kocakarı hikâyeleri yerine, yiyecek ve silahları düşünselerdi." Ne var ki herkes Cornelius'un teklifini onaylamıştı. Yarım saat sonra yürüyüşe geçtiler. Güneş doğmadan önce Aslan'ın Kümbeti'ne ulaşmışlardı.

Kesinlikle muhteşem bir yerdi; bir sırtın üzerinde uzun süre önce ağaçlarla kaplanmış yuvarlak yeşil bir tepecik ve tepenin içine açılan küçük bir kapı vardı. İçerisini bilmeyenler için tüneller karmakarışık bir labirent oluşturuyordu. Du-

varlar ve tavan düzgün taşlarla kaplanmıştı. Caspian alacakaranlıkta baktığında taşların üzerinde tuhaf şekiller, yılana benzer motifler ve birçok aslan resmi gördü. Bütün bunlar, dadının ona anlattığı Narnia'dan daha da eski bir Narnia'ya ait gibi görünüyordu.

Kümbetin içine ve çevresine yerleştikten sonra şansları tersine dönmeye başladı. Kral Miraz'ın izcileri çok geçmeden onların yeni sığınağını buldu. Miraz ve ordusu ormanın kenarına geldi. Her zaman olduğu gibi, düşman tahmin ettiklerinden daha güçlüydü. Art arda gelen bölükleri gören Caspian'ın cesareti kırılmıştı. Miraz'ın adamları ormana girmekten korkmalarına rağmen onun emriyle ormanın içine, hatta bazen kümbetin dibine kadar yaklaşıp saldırıyorlardı. Anlaşılan Miraz'dan ormandan korktuklarından daha fazla korkuyorlardı. Caspian ve komutanları da şüphesiz ormanın dışına pek çok karşı saldırı düzenliyor, günler ve geceler boyu savaşıyorlardı, ancak durumları pek parlak değildi.

Sonunda her şeyin alabildiğine kötü gittiği bir gece gelip çattı. Gün boyu şiddetle yağan yağmur, akşam olunca durmuş, yerini keskin bir soğuğa bırakmıştı. Caspian o âna kadarki en büyük saldırıyı planladı. Herkes tüm umutlarını bu saldırıya bağlamıştı. Caspian, çoğunluğunu cücelerin oluşturduğu bir birlikle şafakta Miraz'ın ordusunun sağ kanadına saldıracaktı. Çatışmaların en şiddetli anında Dev Kazmakürek, sentorlar ve en vahşi hayvanlardan bir grup başka bir cepheden saldırıya geçip sağ kanadın ordunun geri kalanıyla irtibatını kesmeye çalışacaktı. Ancak devlerin akıllı olmadığı konusunda kimse Caspian'ı uyarmamıştı (Çünkü şimdilerde kimse eskiden Narnia'da olup bitenleri hatırlamıyordu).

Zavallı Kazmakürek bir aslan kadar cesurdu cesur olmasına, ama akıl konusuna gelince, bir mercimek tanesi kadar bile aklı yoktu. Yanlış zamanda yanlış yerden saldırmış hem kendi birlikleri hem de Caspian'ınkiler ağır kayıplar vermişti. Düşmana verdikleri zarar ise çok azdı. Ayıların en iyisi sakatlanmış, sentorlardan biri ağır biçimde yaralanmıştı. Caspian'ın grubunda yaralanmayan çok az kişi vardı. Islak ağaçların altında, yetersiz yemeklerini yemek üzere toplandıklarında hepsi üzgündü.

En üzgünleri Dev Kazmakürek'ti kuşkusuz. Her şeyin kendi hatası olduğunu biliyordu. Sessizce oturmuş, dinlenmeye çekilen kasvetli fare ordugâhına bakıyor, burnunun ucunda toplanıp büyük bir şapırtıyla farelerin üzerine düşen iri gözyaşları döküyordu. Fareler sıçrayarak kalkıyor, battaniyelerini sıkıyor, kulaklarına kaçan suyu çıkarmaya çalışıyorlardı. Tiz ve güçlü seslerle deve, "Zaten yeteri kadar ıslandık, bir de gözyaşların çıktı başımıza, hiç düşünce yok mu sende?" diye sızlanıyorlardı. Sonra diğerleri uyandı ve farelere, savaşa bir konser grubu olarak değil, izci olarak katıldıklarını hatırlatarak, neden gürültü yaptıklarını sordular. Kazmakürek, acısıyla baş başa kalabileceği bir yer bulmak üzere parmak ucunda yürüyerek uzaklaşmaya çalışırken birinin kuyruğuna bastı ve bir şey onu ısırdı (sonraları bunun bir tilki olduğunu söylediler). Herkesin sinirleri bozuktu.

O sırada kümbetin kalbi olan gizli odada Kral Caspian, Cornelius, porsuk, Nikabrik ve Yaygaracı toplantıdaydılar. Sihirli Taş Masa, tavanı eski tarz kalın sütunlarla desteklenen odanın ortasındaydı –tam ortadan çatlamıştı– üzerinde, yazıya benzeyen işaretler vardı. Taş masa üstündeki yazılar, kümbetin yapımından önceki o eski zamanlarda, yüzyıllar boyu esen rüzgâr, yağan yağmur ve kar nedeniyle neredeyse silinmişti. Sihir gücü yüksek olan masaya ne dokunuyor

ne de etrafında oturuyorlardı; sıradan işler için elverişli değildi. Biraz ötede, soluk yüzlerini aydınlatan ve duvarlara kocaman gölgeler düşüren seramik bir kandil bulundurulan, kaba saba bir ahşap masanın iki yanındaki kütüklerde oturuyorlardı.

"Eğer ekselansları uygun görürse" dedi Mantarsever, "boruyu kullanmanın tam zamanıdır."

Caspian günler önce onlara, sahip olduğu bu değerli şeyden söz etmişti.

"Ona çok ihtiyacımız olduğu kesin" diye cevapladı Caspian. "Ancak en çok ihtiyaç duyduğumuz ânın şu an olup olmadığına karar vermek zor. Bu hakkımızı şimdi kullandık diyelim, ya bundan daha acil bir durumla karşılaşırsak ne olacak?"

"Bu mantıkla" dedi Nikabrik, "Ekselansları son âna kadar onu kullanmayacak."

"Ben de aynı fikirdeyim" dedi Doktor Cornelius.

"Ya sen ne düşünüyorsun, Yaygaracı?" diye sordu Caspian.

"Ah, bence" dedi umursamaz bir tavırla dinleyen kızıl Cüce, "Ekselansları biliyor ki boru ve şuradaki kırık taş parçası ve büyük Kralınız Peter ve Aslan; hepsi, ay ışığındaki yumurtaya benziyor. Ekselansları boruyu çalsa da çalmasa da fark etmez. Bu konuyla ilgili olarak ısrar edeceğim tek şey, orduya söylenilmemesi. Hayal kırıklığıyla sonuçlanacak (benim düşünceme göre) büyülü bir yardım umudu yaratmanın yararı yok."

"O zaman Aslan adına, Kraliçe Susan'ın borusunu çalacağız" dedi Caspian.

"Efendim, ondan önce yapılması gereken bir şey var" dedi Doktor Cornelius. "Yardımın ne şekilde gerçekleşeceğini bilmiyoruz. Denizler ötesinden Aslan gelebilir. Ancak ben, geçmişten Yüce Kral Peter ve güçlü arkadaşlarının geleceğini umuyorum. Her iki durumda da yardımın bulunduğumuz yere geleceğinden emin olamayız."

"Doğru söze ne denir!" dedi Yaygaracı.

"Sanırım" diye devam etti bilge adam, "onlar –ya da o– Eski Narnia'da bir yere gelecekler. Burası, şu bulunduğumuz yer, en eski ve en büyülü yer. Sanırım her sorunun cevabı burada verilecek. Ancak iki yer daha var: Birisi, kayıtların gösterdiğine göre, kraliyet çocuklarının Narnia'da ilk kez görüldüğü, nehrin yukarısında Kunduzbarajı'nın batısındaki Lamba Çoraklıkları. Diğeriyse aşağıda, nehrin ağzında, bir zamanlar onların kalesi olan Cair Paravel'in bulunduğu yer. Eğer Aslan gelirse, orası onunla buluşmak için en uygun yerdir. Çünkü bütün

hikâyeler, onun denizler ötesindeki büyük imparatorun oğlu olduğundan ve denizden geleceğinden söz eder. Onları ya da Aslan'ı karşılamak için, her iki yere de, yani Lamba Çoraklıkları ve nehir ağzına haberciler göndermeyi isterdim."

"Tam da düşündüğüm gibi" diye mırıldandı Yaygaracı. "Bu ahmaklık bize kurtuluş getirmez, olsa olsa iki adam daha kaybederiz!"

"Kimi göndermeyi düşünürdün Doktor Cornelius?" diye sordu Caspian.

"Düşman topraklarını yakalanmadan geçmeyi sincaplardan başkası zor başarır" dedi Mantarsever.

"Bütün sincaplarımız (ki sayıları da öyle çok değil)" dedi Nikabrik, "iyi savaşçılardır. Böyle bir görevde güvenebileceğim tek kişi Pervane'dir."

"Öyleyse Pervane olsun" dedi Kral Caspian. "Peki diğer haberci kim olacak? Biliyorum sen gidersin Mantarsever, fakat yeterince hızlı değilsin. Sen de hızlı değilsin Doktor Cornelius."

"Gitmek istemiyorum" dedi Nikabrik. "Etrafımızdaki bu insanlar ve hayvanlar arasında bir de cücelerin haklarını savunacak bir temsilci bulunmalı."

"Yüksükler ve yıldırımlar!" diye bağırdı Yaygaracı hiddetle. "Kralla böyle mi konuşulur? Beni gönderin efendim, ben giderim."

"İyi de, borunun büyüsüne inanmadığını sanıyordum Yaygaracı" dedi Caspian.

"Elbette inanmıyorum Ekselansları. Ama bunun boruyla ilgisi yok. Kaz kovalarken ölmektense burada ölmeyi tercih ederim. Sen benim kralımsın. Nasihat etmekle emir almak arasındaki farkı bilirim. Siz nasihatimi dinlediniz, ben de emrinizi dinliyorum."

"Bunu asla unutmayacağım, Yaygaracı" dedi Caspian. "Biriniz Pervane'yi çağırsın. Boruyu ne zaman çalayım?"

"Güneşin doğmasını bekleyelim, Ekselansları" dedi Doktor Cornelius. "Bazen beyaz büyünün gücünü etkiliyor bu."

Birkaç dakika sonra gelen Pervane'ye görevi açıklandı. Birçok sincap gibi o da (burnu büyüklüğü bir yana) cesur, hevesli, enerjik, yaramaz ve heyecanlıydı. Görevini öğrenir öğrenmez yola çıkmak için sabırsızlanmıştı. Yaygaracı'nın daha kısa bir yolculukla nehrin ağzına, onun da koşarak Lamba Çoraklıkları'na gitmesi planlanmıştı. Yemeklerini aceleyle yedikten sonra, Kral, Porsuk ve Doktor'un ateşli teşekkürleri ve iyilik dilekleriyle yola çıktılar.

8
Ada Nasıl Terk Edildi?

"Ve böylece" dedi Yaygaracı (çünkü anlaşılacağı üzere, bu hikâyeyi Cair Paravel'in harap olmuş salonundaki çimler üzerinde oturan dört çocuğa anlatan oydu) "ve böylece, cebime bir iki lokma ekmek koydum, hançerim dışında yanıma hiçbir silah almadan sabahın alacakaranlığında yola çıktım. Hayatım boyunca benzerini işitmediğim bir ses duyduğumda yürümeye başlayalı saatler olmuştu. Eh, bunu asla unutmayacağım. Ses her tarafı kaplamıştı. Gök gürültüsü gibiydi, ama daha uzun sürmüştü. Suyun akışı gibi yumuşak ve tatlı, aynı zamanda ağaçları sarsacak kadar güçlüydü. O an kendi kendime, 'Eğer bu, boru değilse bana da tavşan desinler' dedim. Ve sonra borunun neden daha önce çalınmadığını merak etmeye başladım..."

"Saat kaçtı?" diye sordu Edmund.

"Dokuz ile on arasıydı" dedi Yaygaracı.

"Tam bizim tren istasyonunda olduğumuz zaman!" dedi çocuklar hep bir ağızdan ve parıltılı gözlerle birbirlerine baktılar.

"Lütfen devam et" dedi Lucy.

"Eh, dediğim gibi, merak ediyordum, elimden geldiği kadar hızlı koşuyordum. Bütün gece koştum. Sonunda bu sabaha karşı, sanki bir dev kadar akılsızmışım gibi, nehrin büyük bir kavisini kısa yoldan kat etmek için açık bir alandan geçme riskini göze aldım ve yakalandım. Miraz'ın ordusuna değil, sahil yakınlarında bir sınır kalesi vardır, o kaleye komuta eden Miraz yanlısı yaşlı ve

gururlu bir aptala yakalandım. Size, benden gerçek hikâyeyi öğrenemediklerini söylememe gerek yok. Başka birisi olsa beni hemen oracıkta öldürürdü. Ne de olsa ben bir cüceydim ve bu yeterliydi. Heyhat, ıstakozlar ve lolipoplar! Derebeyinin gururlu bir aptal olması işime yaradı. Beni törensel bir şekilde 'hayaletlere' göndermek istedi. Sonrasını biliyorsunuz; bu genç bayan (başıyla Susan'ı işaret etti) bir okçuluk numarası yaptı –harika bir atış olduğunu söylemeliyim– ve işte beraberiz. Silahım da yok; onu aldıklarını tahmin edersiniz." Piposunu vurarak temizledi ve yeniden doldurdu.

"Vay canına!" dedi Peter. "Öyleyse dün sabah bizi perondaki banktan buraya sürükleyen şey boruydu, senin borun Su! İnanmak çok zor, ama her şey bunu gösteriyor."

"Eğer büyüye inanıyorsan, inanmayanı anlaman zordur" dedi Lucy. "İnsanların büyü yoluyla bir yerden –bir dünyadan– başka bir yere gittiğini anlatan birçok hikâye yok mudur? Demek istediğim, *Binbir Gece Masalları*'ndaki bir büyücü cini çağırdığında, cin gelmek zorundadır. Biz de aynen onun gibi, gelmek zorundaydık."

"Evet" dedi Peter, "sanırım bunu böylesine tuhaf gösteren şey, hikâyelerde çağıranın daima bizim dünyamızdan biri olması. İnsan, cinin nereden geldiğini asla düşünmüyor."

"Ayrıca şimdi biz cinin neler hissettiğini de biliyoruz" dedi Edmund kıkırdayarak. "Bizim böyle çağrılabileceğimizi bilmek biraz rahatsız edici. Babamın, 'telefonun insafına kalmış' dediği şeyden daha da kötü."

"Ama burada olmayı biz kendimiz istiyoruz, değil mi?" dedi Lucy. "Eğer Aslan böyle buyurduysa..."

"Bu arada" dedi Cüce, "ne yapmamız gerekiyor? Sanırım geri dönüp Kral Caspian'a yardım gelmediğini söylesem iyi olur."

"Yardım gelmedi mi?" dedi Susan. "Geldi ya işte. Buradayız."

"Ya evet, eminim. Görüyorum" dedi piposu tıkanmış gibi görünen Cüce (her nedense pipoyu temizlemekle daha çok ilgileniyordu). "Yine de... Şeyy... demek istiyorum ki..."

"Hâlâ bizim kim olduğumuzu anlamadın mı?" diye bağırdı Lucy. "Aptalsın sen."

"Sanırım eski hikâyelerde adı geçen dört çocuk sizsiniz" dedi Yaygaracı. "Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum elbette. Ayrıca bunun ilginç olduğuna da kuşku yok. Fakat eğer alınmazsanız..." yeniden duraksadı.

"Devam et. Ne söyleyeceksen söyle" dedi Edmund.

"Eh, benden günah gitti, hiç alınmayın" dedi Yaygaracı. "Artık sizin de bildiğiniz gibi Kral, Mantarsever, Doktor Cornelius... eh, bilmem anlatabiliyor muyum, yardım bekliyorlardı. Başka bir deyişle, sizlerin muhteşem birer savaşçı olduğunuzu düşünüyorlardı. Oysa... Biz, çocuklardan çok hoşlanırız filan, ama şu anda savaşın ortasında... eminim anladınız."

"İşe yaramayacağımızı düşündüğünü söylemek istiyorsun" dedi Edmund yüzü kızararak.

"Şimdi, lütfen alınmayın" diye sözünü kesti Cüce. "Benim sevgili küçük dostlarım, size söz veririm ki..."

"Senden küçük lafını işitmek biraz garip kaçıyor" dedi Edmund sıçrayarak. "Sanırım Beruna Savaşı'nı kazandığımıza inanmıyorsun. Benim hakkımda ne istersen söyleyebilirsin, ama biliyorum ki..."

"Soğukkanlılığımızı kaybetmenin yararı yok" dedi Peter. "Ona hazine odasından yeni bir zırh verelim, biz de silahlarımızı kuşanalım ve ondan sonra konuşalım."

"Ne yapmak istediğini tam anlamış değilim" diye söze girdi Edmund, ancak Lucy hemen onun kulağına, "Peter'ın dediğini yapsak iyi olmaz mı?" diye fısıldadı. "Biliyorsun o Yüce Kral. Sanıyorum bir planı var." İkna olan Edmund'un fenerinin yardımıyla hep beraber –Yaygaracı da dahil– merdivenlerden, toz altındaki muhteşem hazine odasının karanlık soğuğuna indiler.

Rafların üzerinde duran serveti görünce gözleri parlayan cüce (onları görmek için parmaklarının ucunda yükselmek zorunda kalmasına rağmen) kendi kendine mırıldandı, "Nikabrik bunları asla görmemeli, asla." Cüceye uygun büyüklükte zincirli bir zırh, bir kılıç, miğfer, kalkan, yay ve bir sadak dolusu ok bulmakta zorlanmadılar. Bakırdan yapılmış miğfer yakut kakmalı, kılıcın kabzası altın işlemeliydi. Yaygaracı, kullanmak şöyle dursun, ömründe bu kadar çok mücevher görmemişti. Çocuklar da zırhlarını ve miğferlerini giydiler. Edmund'a bir kılıç ve kalkan, Lucy'ye de bir yay buldular. Peter ve Susan'ın hediyeleri üzerlerin-

deydi. Zırh şakırtılarıyla merdivenlerden yukarı çıkarken okul çocuklarından çok birer Narnialı gibi görünüyor, kendilerini öyle hissediyorlardı. İki oğlan arkadan yürüyor, anlaşıldığı kadarıyla plan yapıyorlardı. Lucy, Edmund'un, "Hayır, ben yapayım. Kazanırsam onun için çok daha aşağılayıcı olur. Yok, eğer kaybedersem hepimiz için daha az aşağılayıcı olur" dediğini duydu.

"Tamam, Ed" dedi Peter.

Gün ışığına çıktıklarında Edmund, Cüce'ye dönerek çok nazik bir ifadeyle, "Sana bir şey sormak istiyorum" dedi. "Bizim gibi çocukların senin gibi büyük bir savaşçıyla karşılaşma şansı pek yoktur. Benimle bir eskrim maçı yapar mısın? Bu çok hoşuma gider."

"Tamam delikanlı ama" dedi Yaygaracı, "bu kılıçlar keskin."

"Biliyorum" dedi Edmund. "Merak etme, sana asla yaklaşmayacağım. Ayrıca, sana zarar vermeden kılıcımı düşürecek kadar da zekisin."

"Bu tehlikeli bir oyun" dedi Yaygaracı. "Ama madem senin için çok önemli, bir-iki el deneyelim."

Az sonra kılıçlar çekilmişti. Diğer üç çocuk kürsünün bir köşesine çekilip seyretmeye başladılar. Buna değmişti doğrusu. Sahnede gördüğünüz, kılıçlarla yapılan gülünç karşılaşmalara benzemiyordu. Mükemmele yakın örneklerini gördüğünüz eskrim karşılaşmaları gibi de değildi. Bu, gerçek bir kılıç dövüşüydü. Burada en önemli hamle düşmanın bacaklarını kesmeye çalışmaktır. Çünkü zırhla kaplı olmayan kısım bacaklardır. Düşman kılıcını salladığında siz yerden yukarı zıplamalısınız ki kılıç ayaklarınızın altından geçsin. Bu durum cüceye avantaj sağlamıştı. Edmund daha uzun boylu olduğu için sürekli eğilmek zorunda kalıyordu. Eğer Yaygaracı'yla yirmi dört saat önce dövüşseydi, herhalde Edmund'un hiç şansı olmazdı. Ancak adaya ulaştıklarından beri Narnia'nın havası onu etkisine almıştı. Tüm eski savaşları hatırlamış, kolları ve parmakları eski hünerini kazanmıştı. Kral olan Edmund'du. İki savaşçı bir daire etrafında durmaksızın dönüyor, darbe üstüne darbe indiriyorlardı birbirlerine. Susan (bu tür şeylerden hoşlanmayı hiçbir zaman öğrenememişti), "Ah, dikkatli ol" diye bağırıyordu. Sonra nasıl olduğunu kimsenin görmediği bir çabuklukla (eğer Peter kadar becerikli olsalardı, görürlerdi), Edmund son bir hamle yaptı ve kılıcını şimşek gibi salladı. Cücenin kılıcı elinden uçtu. Yaygaracı kılıcı düşüren elini tuttu. Kolu

boşlukta, bir kriket sopasıyla topa vururken olduğu gibi sallanmıştı.

Kılıcını kınına sokarken, "Umarım yaralanmamışsındır, sevgili küçük dostum?" dedi Edmund, biraz soluyarak.

"Anlıyorum" dedi Yaygaracı kuru bir sesle. "Hiç görmediğim bir oyun biliyormuşsun."

"İyi bildin" dedi Peter. "Dünyanın en iyi kılıç ustası, bilmediği bir oyunla silahından olabilir. Sanırım Yaygaracı'ya başka bir şans daha tanımak adilce olur. Kız kardeşimle bir okçuluk yarışması yapar mısın? Biliyorsun okçulukta hile yoktur."

"Ah, şakacısınız, çok şakacı" dedi Cüce. "Bu sabah olanlardan sonra, sanki onun nasıl ok attığını bilmezmişim gibi, şimdi anlıyorum. Fark etmez ama. Deneyelim bakalım." Boğuk bir sesle konuşmuştu, ama gözleri parıldıyordu, çünkü halkı arasında çok ünlü bir okçuydu.

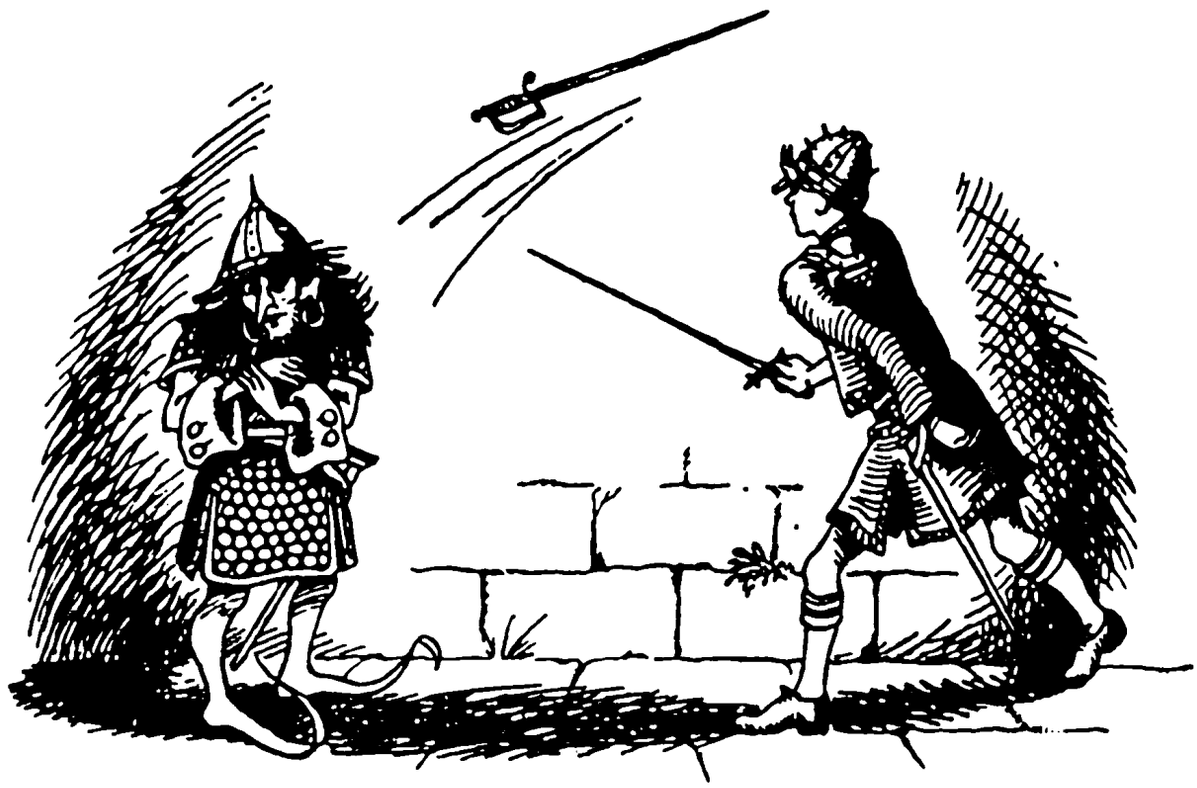
Beşi birden bahçeye çıktılar.

"Hedef ne olacak?" diye sordu Peter.

"Şuradaki duvarın üzerinden sarkan daldaki elma olabilir" dedi Susan.

"Evet, iyi olur, küçük kız" dedi Yaygaracı. "Kemerin ortasına yakın olan sarı elmayı mı kastediyorsun?"

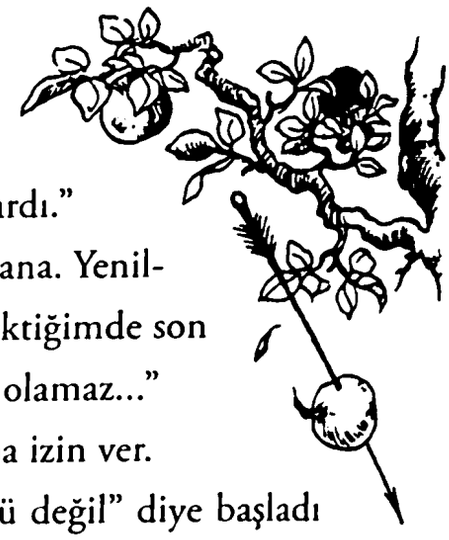
"Hayır, o değil" dedi Susan. Üstteki, kırmızı olanı, mazgalın üstündeki."

Cücenin yüzü asıldı. Kimsenin duymayacağı bir sesle, "Elmadan çok kiraza benziyor" diye mırıldandı.

İlk atış için yazı tura attılar (bu, daha çok, bugüne kadar hiç yazı tura atıldığını görmemiş Yaygaracı içindi). Susan kaybetti. Salondan bahçeye inen merdivenlerin başından atış yapacaklardı. Herkes, Cüce'nin duruşundan, yayını tutuşundan yaptığı işi iyi bildiğini anlayabiliyordu.

Tınnnn sesi çıktı ipten. Mükemmel bir atıştı. Ok sıyırıp geçerken minik elma sallandı, bir yaprak titreşerek yere düştü. Sonra Susan merdivenlerin başına çıktı, yayını gerdi. Susan bu tür karşılaşmalardan Edmund kadar hoşlanmıyordu. Hoşnutsuzluğu elmayı vuramama kuşkusundan kaynaklanmıyordu. Öylesine yufka yürekli biriydi ki, az önce yenilmiş birini yenmekten nefret ediyordu. Yayını kulağının dibine kadar çekerken Cüce onu dikkatle izledi. Sonra bir anda bu sessiz yerde, hepsinin duyabildiği yumuşak bir çarpma sesiyle elma, Susan'ın okunun ucunda çimenlerin üzerine düştü.

"Oo, aferin Su" diye bağırdı diğer çocuklar.

"Aslında seninkinden daha iyi bir atış değildi" dedi Susan, Cüce'ye. "Sen atarken biraz rüzgâr vardı."

"Yoktu" dedi Yaygaracı. "Hiçbir şey söyleme bana. Yenilgiye bahane aramam ben. Kolumu iyice geriye çektiğimde son aldığım yaranın beni rahatsız etmesi bile mazeret olamaz..."

"Ah, yaralı mısın?" diye sordu Lucy. "Bakmama izin ver.

"Küçük kızların bakmak isteyeceği bir görüntü değil" diye başladı Yaygaracı, ancak hemen toparlandı: "İşte yine bir aptal gibi konuşmaya başladım" dedi. "Erkek kardeşinin büyük bir kılıç ustası, kız kardeşinin büyük bir okçu olduğu gibi, sanırım sen de büyük bir hekimsindir." Merdivenlere oturdu, zırhını çıkardı ve bir çocuğunkinden daha büyük olmamasına rağmen, bir denizcininki kadar kaslı ve kıllı kolunu açıkta bırakacak şekilde küçük gömleğini sıyırdı. Omzunda, beceriksizce yapılmış bir sargı vardı, Lucy onu çözmeye başladı. Sargının altındaki yara çok kötüydü, büyük bir şişkinlik vardı. "Ah, zavallı Yaygaracı" dedi Lucy, "ne kötü!" Sonra şişesindeki likörden, dikkatle, tek bir damla damlattı.

"Aman... ah! Ne yaptın?" dedi Yaygaracı. Gözlerini kıstı, başını çevirip saka-

lını geriye doğru topladı ama omzunu bütünüyle göremiyordu. Sonra, vücudunuzun erişemediğiniz bir yerini kaşımaya çalışırken yaptığınız gibi, kollarını ve parmaklarını zorlayarak, yarasına dokunmaya çalıştı. Daha sonra kolunu salladı, kaldırdı, kaslarını sınadı. En sonunda da ayağa sıçrayarak, "Devler ve ardıçlar! İyileşti! Eskisi kadar iyi" diye bağırdı. "Eh, bir cüceden beklenmeyecek kadar maskaralık yaptım. Alınmadınız umarım? Siz Majestelerinden ayrı ayrı, beni bağışlamanızı dilerim. Affedersiniz. Hayatımı kurtardınız, yaramı iyileştirdiniz, yemek verdiniz. Dersimi de aldım, her şey için teşekkür ederim."

Çocuklar, "Bir şey değil, lafı mı olur" diye karşılık verdi.

"Evet, şimdi" dedi Peter, "Artık bize inanıyorsan..."

"İnanıyorum" dedi Cüce.

"Ne yapmamız gerektiği yeterince açık. Bir an önce Kral Caspian'a katılmalıyız."

"Ne kadar acele edersek o kadar iyi" dedi Yaygaracı. "Aptallığım yüzünden bir saate yakın zaman kaybettik."

"Oraya varmamız, senin geldiğin yoldan iki gün alır" dedi Peter. "Yani, bizim için. Siz cüceler gibi bütün gün ve bütün gece yürüyemeyiz biz." Sonra diğerlerine döndü. "Yaygaracının Aslan'ın Kümbeti dediği yer Taş Masa'nın ta kendisi. Hatırlarsınız, oradan Beruna Sığlıkları yarım gün çeker, belki daha da az..."

"Biz oraya Beruna Köprüsü deriz" dedi Yaygaracı.

"Bizim zamanımızda köprü yoktu" dedi Peter. "Evet, sonra Beruna'dan burası, bir günden fazla çekerdi. Normal bir yürüyüşle, ikinci gün çay saatinde eve ulaşırdık. Hızlı yürüdüğümüzde bütün yolu bir buçuk günde kat ederdik."

"Şimdi oraların ormanlık olduğunu unutma" dedi Yaygaracı, "ayrıca sakınmamız gereken düşmanlar var."

"Baksanıza" dedi Edmund, "sevgili küçük dostumuzun geldiği yoldan gitmek zorunda mıyız?"

"Majesteleri, eğer beni seviyorsanız, bu sözü bir daha duymak istemiyorum" dedi Cüce.

"Pekâlâ" dedi Edmund. "S.K.D. diyeyim öyleyse."

"Hadi Edmund" dedi Susan. "Onunla dalga geçip durma."

"Fark etmez kızım... yani Majesteleri" dedi Yaygaracı kıkırdayarak, "Bir kıymık öldürmez insanı." (Bundan sonra neredeyse anlamını unutana kadar, ona S.K.D. dediler.)

"Dediğim gibi" diye devam etti Edmund, "o yoldan gitmek zorunda değiliz. Neden Billursu Körfezi'ne ulaşana kadar sahil boyunca, güneye doğru kürek çekmeyelim ki? Bu yol bizi Taş Masa Tepesi'nin arkasına götürür. Hem denizde olduğumuz sürece güvende oluruz. Şimdi yola çıkarsak karanlık bastırmadan Billursu'nun ağzında oluruz. Birkaç saat uyuyup, yarın erkenden Caspian'a ulaşabiliriz."

"Sahilleri tanımak güzel şey be" dedi Yaygaracı. "Hiçbirimiz Billursu hakkında bir şey bilmiyoruz."

"Yiyecek işini nasıl halledeceğiz" diye sordu Susan.

"Elmalarla yetinmek zorundayız" dedi Lucy. "Haydi işe koyulalım. Yaklaşık iki gündür buradayız ve henüz bir şey yapmadık."

"Bir daha şapkamı balık sepeti yerine kullanmanıza izin vermeyeceğim" dedi Edmund.

Yağmurluklardan birini torba olarak kullanıp içine kilolarca elma doldurdular. Sonra kuyudan kana kana su içtiler (çünkü derenin ağzına gelene kadar tatlı su bulma olanakları yoktu) ve kayığın yanına gittiler. Çocuklar, harabeye dönmüş olsa da evleri gibi hissettikleri Cair Paravel'i terk edeceklerine üzülüyorlardı.

"S.K.D. dümene geçse iyi olur" dedi Peter, "Ed ve ben kürek çekeceğiz. Ama bir dakika, zırhlarımızı çıkarmalıyız; işimiz bitene kadar çok terleyeceğiz. Kızlar teknenin başında durup S.K.D.'ye talimat verseler iyi olur, çünkü yolu bilmiyor. Adayı geçene kadar epeyce açıktan gitmeliyiz." Biraz sonra arkalarında, küçük koylar ve burunlar kaybolmaya, adanın ormanlık sahilleri yeşil bir şerit halini almaya başlamıştı.

Kayık hafif dalgalarla yükselip alçalıyordu. Çevrelerini saran, sanki sonsuza kadar uzanan deniz, uzaklarda mavi, kayığın yakınlarındaysa yeşildi. Her yer iyot kokuyordu. Suyun şarıltısı, kayığın bordasına şap şap vuruşu, küreklerin şapırtısı, ıskarmozların gıcırtısı dışında hiçbir ses duyulmuyordu. Hava çok sıcaktı.

Kayığın baş tarafındaki Lucy ve Susan hayatlarından memnundu. Kenardan eğilip, bir türlü erişemedikleri suya dokunmaya çalışıyorlardı. Tertemiz denizin

genel olarak açık renkli kumlarla kaplı ancak yer yer mor renkli yosun öbeklerinin yer aldığı dibi görülebiliyordu.

"Aynı eskisi gibi" dedi Lucy. "Terebinthia ve Galma, Yedi Adalar ve Issız Adalar'a yaptığımız yolculuğu hatırlıyor musun?"

"Evet" dedi Susan, "ve bastonunda kuğu başı olan, oymalı kuğu kanatları neredeyse beline kadar gelen büyük gemimiz *Splendor Hyaline'i.*"

"İpek yelkenlerini ve kocaman kıç lambalarını."

"Güvertedeki kokteylleri ve müzisyenleri."

"Yukarıda, yelkenlerin arasında müzisyenlere flüt çaldırdığımız, flüt seslerini gökyüzünden gelen müzikmiş gibi dinlediğimiz zamanları hatırlıyor musun?"

Biraz sonra Susan, Edmund'un yerine küreğe geçti. Edmund, Lucy'yle beraber burna geldi. Şimdi adayı geçmişlerdi. Terk edilmiş ormanlık sahile daha yakın seyrediyorlardı. Oraların bir zamanlar mutlu ve dost insanların yaşadığı çıplak, rüzgârlı yerler olduğunu hatırlamasalar, ormanın çok güzel olduğunu düşünebilirlerdi.

"Üf! Bu çok zor bir iş" dedi Peter.

"Ben de biraz kürek çekemez miyim?" dedi Lucy.

"Kürekler senin için çok büyük" diye kestirip attı Peter. Aksiliğinden değil, konuşmaya harcayacak gücü kalmadığı için öyle yapmıştı.

9
Lucy'nin Gördüğü Şey

Son burnu geçerek, Billursu Körfezi'nden içeriye doğru dönüp yolculuklarının son bölümüne başladıklarında Susan ve iki oğlan müthiş yorgundular. Bir yandan güneş altında saatlerce yol almak, öte yandan suyun yansısı Lucy'nin başını ağrıtmıştı. Yaygaracı bile yolculuğun bitmesini arzuluyordu. Dümen tutmak için oturduğu yer cücelere göre değil, normal insanlara göre yapılmıştı; ayakları sintine tahtalarına ulaşmıyordu. Bu halde on dakika bile durmanın ne kadar rahatsızlık verdiğini hepiniz bilirsiniz. Çocukların yorgunlukları arttıkça hevesleri azalıyordu. O âna kadar Caspian'a ulaşmaktan başka bir şey düşünmemişlerdi. Oysa şimdi, onu bulduklarında ne yapacaklarını düşünüyorlardı. Bir avuç cüce ve orman yaratığının, yetişkin insanların oluşturduğu bir orduyu nasıl yeneceğini merak ediyorlardı.

Billursu Körfezi'nin kıvrımlarını izleyerek içerilere doğru kürek çekerlerken, yavaş yavaş karanlık çöküyordu. Körfezin iki yakası birbirine doğru yaklaşıyor, her iki yandan sarkan ağaçlar başlarının üzerinde neredeyse birbirine kavuşuyordu. Karanlık giderek koyulaştı. Artık arkalarında bıraktıkları denizin sesi duyulmuyordu. Etraf çok sessizdi. Ormanın içlerinden Billursu'ya kavuşan derecikle-rin şıpırtısını dinliyorlardı. Sonunda yorgun argın kıyıya çıktılar.

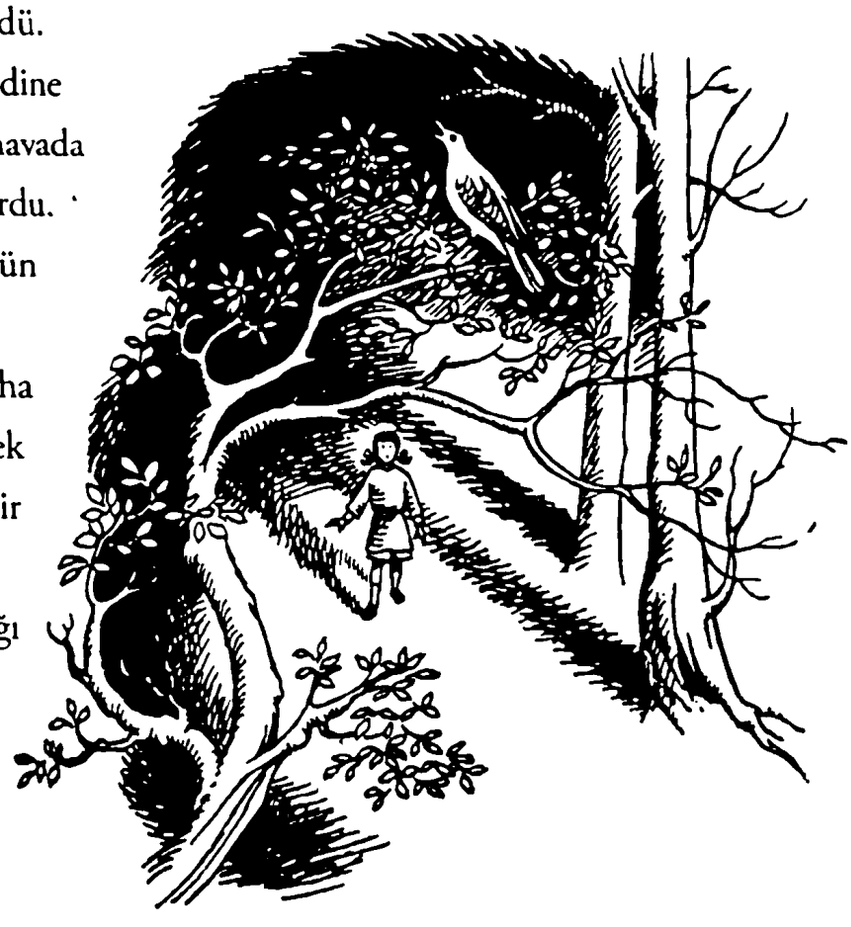
Ateş yakmaya bile güçleri kalmamıştı. Bu nedenle bir şeyler yakalamak ya da vurmak yerine, elmadan ibaret bir akşam yemeğini yeğlediler (bir daha asla elma görmek istememelerine rağmen). Sessizce yenen bir yemekten sonra hep beraber

dört büyük kayın ağacının arasındaki kuru yapraklar ve yosunların üzerinde, birbirlerine sokularak yattılar.

Lucy dışında hemen herkes uyudu. Lucy diğerlerinden daha az yorulduğu için uyumakta zorluk çekiyordu. O âna kadar cücelerin horladığını unutmuştu. Uykuya dalmanın en iyi yollarından birinin, kendini zorlamaktan vazgeçmek olduğunu bildiği için gözlerini açtı. Çalılıkların dalları arasındaki boşluktan Billursu'nun bir bölümünü görebiliyordu. Yukarıya, gökyüzüne baktı. İşte oradaydılar! Onca yıldan sonra, parlak Narnia yıldızlarını yeniden görmüştü! Heyecandan çıldıracak gibiydi. Bir zamanlar Narnia'da kraliçeyken, İngiltere'de yattığı saatten çok daha geç yatardı. Bu nedenle buradaki yıldızları, dünyanın yıldızlarından daha iyi bilirdi. Uzandığı yerden yaz takımyıldızlarının en azından üçünü görebiliyordu. Gemi, Çekiç ve Leopar. "Sevgili yaşlı Leopar" diye mutlulukla mırıldandı kendi kendine.

Uykusu gelmiyor, aksine kaçıyordu; uyurgezerliğe benzeyen tuhaf bir sersemlik vardı üzerinde. Körfez gittikçe aydınlanıyordu. Onu görememesine rağmen şimdi ayın, körfezin üzerinde olduğunu anlamıştı. Bütün ormanın, tıpkı kendisi gibi uyanmakta olduğu hissine kapıldı. Bilinçsizce, çabucak kalktı ve yattıkları yerin biraz ötesine doğru yürüdü.

"Bu çok hoş" diye kendi kendine mırıldandı Lucy. Serin, berrak havada her yerden hoş kokular yayılıyordu. Yakınlarda bir yerde, bir bülbülün cıvıltısının kesilip, yeniden başladığını işitti. İlerisi biraz daha aydınlıktı. Işığa doğru yürüyerek ağaçların daha seyrek olduğu bir yere geldi. Ağaçların arasında kalan boşluklardan sızan ay ışığı ufak ışık öbekleri yaratıyordu, ama bu ışıkta beliren nesnelerin ne olduğunu anlamak hayli güçtü.

O anda, sonunda sesini akort etmeyi becerdiği anlaşılan bülbül bir şarkıya başladı.

Gözleri ışığa alışmaya başlayan Lucy, kendisine en yakın olan ağaçları belirgin bir şekilde görüyordu. Ağaçların konuşabildiği Narnia'daki o eski günlerin özlemi, bütün benliğini sardı. Eğer uyandırabilirse, bu ağaçların tıpkı birer insan gibi konuşacağından emindi. Gümüş renkli bir huş ağacına baktı; yumuşak, şırıl şırıl akan su gibi bir sesi olurdu. Dans etmekten hoşlanan, saçları darmadağın narin bir kıza benzerdi. Meşe ağacına baktı; kızıl sakallı, pörsümüş ellerinde ve yüzünde et benleri olan kıllı, sempatik bir yaşlı adam gibi olurdu. Dibinde durduğu kayın ağacına baktı. Ah! En iyileri o olurdu; hoş ve görkemli, zarif bir tanrıça, ormanın hanımefendisi...

"Ah ağaçlar, ağaçlar, ağaçlar" dedi Lucy (konuşmaya niyeti olmamasına rağmen). "Ah ağaçlar uyanın, uyanın, uyanın. Hatırlamıyor musunuz? Beni hatırlamıyor musunuz? Orman perileri, ağaç perileri, çıkın ortaya, konuşun benimle."

En ufak bir esinti olmamasına rağmen, çevresindeki bütün ağaçlar kıpırdandı. Hışırdayan yapraklar sanki bir şeyler söylüyordu. Bülbül onlara kulak verircesine sustu. Lucy, ağaçlardan çıkan sesleri anlamak üzere olduğu hissine kapıldı. Ne var ki o an hiç gelmedi. Hışırtı kesildi. Bülbül tekrar ötmeye başladı. Ay ışığına rağmen orman, yine eski sıradanlığına büründü. O sırada Lucy (hani bazen bir isim ya da tarih hatırlamaya çalışırken, tam hatırlamak üzere olduğunuz sırada unutup gidersiniz) az farkla bir şeyleri kaçırdığı izlenimine kapılmıştı. Sanki ağaçlara, bir saniye erken ya da bir saniye geç seslenmişti. Belki de bir kelime dışında tüm doğru sözleri söylemişti. Kullanmaması gereken bir kelime kullanmış olabilirdi.

Aniden bir yorgunluk çöktü üzerine. Kamp yerine geri döndü, Susan'la Peter'ın arasına sokuldu ve birkaç dakika sonra uyuyakaldı.

Ertesi sabah üşümüş ve neşesiz bir halde uyandılar. Ormanda kurşuni bir alacakaranlık vardı (güneş henüz doğmamıştı). Her şey nemli ve kirliydi.

"Elmalar, heyhat" dedi Yaygaracı yalancıktan bir gülümsemeyle. "Siz eski kral ve kraliçelerin, yardımcılarınıza iyi bakmadığınızı söylemeliyim!" Ayağa kalkıp silkindiler ve etraflarına baktılar. Ağaçlar sıktı. Birkaç metre ötesini göremiyorlardı.

"Sanırım Ekselansları yolu biliyordur" dedi Cüce.

"Bilmiyorum" dedi Susan. "Hayatım boyunca bu ağaçları hiç görmedim. Aslında, nehri takip etmemiz gerektiğini düşünüyordum."

Peter tatlı sert, "Madem öyleydi, bunu önceden söylemeni beklerdim" diye cevapladı.

"Ona bakma sen" dedi Edmund. "Her zaman oyunbozanlık yapar. O cep pusulası hâlâ yanında, değil mi Peter? Kuzeybatı yönünden ayrılmamalıyız. Bu şekilde doğru yolda olduğumuzdan emin olabiliriz. O küçük nehri geçip... İsmi neydi? Dilimin ucunda!"

"Anladım" dedi Peter. "Büyük nehre, Beruna Sığlıklarında ya da S.K.D.'nin dediği gibi, Beruna Köprüsü'nde karışan nehir."

"Doğru. Onu geçip yokuş yukarı vurursak Taş Masa'ya (yani Aslan'ın Kümbeti'ne) saat sekiz-dokuz gibi ulaşırız. Umarım Kral Caspian bize iyi bir kahvaltı verir!"

"Umarım yanılmıyorsundur" dedi Susan. "Ben hiçbir şey hatırlamıyorum."

Edmund, "Bu kızların en kötü yanı" dedi Peter ile Cüce'ye, "yön duygularının hiç gelişmemiş olması."

"Aklımıza takılan bir şeyler var da ondan" dedi Lucy.

Başlangıçta her şey yolundaydı. Eskiden kalma bir patika bulduklarını bile düşündüler. Ancak orman hakkında biraz bilginiz varsa, bunun bir hayalden ibaret olduğunu tahmin edebilirsiniz. Daha beş dakika geçmeden yolunuzu kaybeder, bambaşka bir yola saparsınız (ve onun başka bir yol değil, aynı yolun devamı olduğunu zannedersiniz). Bir süre sonra o yolu da kaybedersiniz. Ta ki doğru yoldan iyice ayrılıp, izlediğiniz yollardan hiçbirinin gerçek bir patika olmadığını anlayana kadar. Ne var ki ormana alışık olan oğlanlar ve cücenin, yanıldıklarını anlamaları için birkaç saniye yetiyordu.

Ağır adımlarla (önceki gün kürek çektikleri için üçü de çok yorgundu) yarım saat kadar yürümüşlerdi. Yaygaracı aniden, "Durun" diye fısıldadı. Durdular. "Biri bizi takip ediyor" dedi alçak bir sesle. "Daha doğrusu bizimle beraber gelen biri. Orada, sol tarafta." Oldukları yerde kalıp kulak kesildiler ve pür dikkat çevreye göz gezdirdiler. "Sen ve ben oklarımızı hazırlasak iyi olacak" dedi Susan, Yaygaracı'ya. Cüce başıyla onayladı. İki yay da atışa hazır olunca takım yeniden harekete geçti.

Oldukça seyrek olan ormanlık alanda, dikkatle etrafı gözleyerek kırk elli metre kadar yürüdüler. Sonra çevresinden dolaşıp geçmek zorunda oldukları, ağaçların altındaki çalı örtüsünün geçit vermediği bir yere geldiler. Tam orayı geçerlerken çatırdayan dalların arasından, homurtulu sesiyle yıldırım gibi fırlayan, parıltılı bir canlı göründü. Ödü patlayan Lucy yere düşerken bir yayın tınlaması duyuldu. Lucy kafasını kaldırıp baktığında ürkütücü bir boz ayının, Yaygaracı'nın okuyla böğründen vurulmuş olarak yattığını gördü.

"Bu yarışmayı da S.K.D. kazandı Su" dedi Peter zoraki bir gülümsemeyle. Bu olay onu da çok sarsmıştı.

"Ben... Ben çok geç kaldım" dedi Susan utangaç bir sesle. "Bilirsin, ben onun bildiğimiz türden, konuşan bir ayı olduğunu sanmıştım." Susan öldürmekten nefret ederdi.

"Sorun da burada" dedi Yaygaracı, "hayvanların birçoğu dilsizleşip düşman oldular, fakat hâlâ diğer türden olanlar var. Asla bilemezsin ve anlamak için de bekleyemezsin."

"Zavallı yaşlı ayı" dedi Susan. "Onun konuşan bir ayı olduğunu düşünmüyorsun değil mi?"

"Hayır, değildi" dedi Cüce. "Yüzünü gördüm, hırlamasını duydum. Tek istediği, kahvaltısı için küçük bir kızdı. Kahvaltıdan söz etmişken, Kral Caspian'ın iyi bir kahvaltı vereceğini umduğunuzu söylediğinizde siz Majestelerinin cesaretini kırmak istemedim. Şimdi size kampta et kıtlığı olduğunu söylemeliyim. Ayrıca ayı eti yemek iyi olur. Ayıyı burada bırakmak ayıp. Parçalayıp birazını almalıyız. Bu iş bizi yarım saatten fazla geciktirmez. Sanırım siz gençler –krallar desem iyi olur– bir ayının derisini yüzmeyi biliyorsunuzdur."

"Gidip uzakta bir yere oturalım" dedi Susan, Lucy'ye. "Bunun ne kadar kötü ve pis bir iş olduğunu bilirim." Lucy omuzlarını silkti ve başıyla onayladı. Otur-

duklarında, "Kafamda öylesine kötü düşünceler dolanıyor ki Su" dedi.

"Nedir?"

"Ya bir gün dünyamızdaki, yurdumuzdaki insanlar, insan görünümü altında, aynı buradaki hayvanlar gibi için için vahşileşirse, kimin ne olduğu anlaşılmazsa ne olacak? Korkunç değil mi?"

Pratik zekâsı gelişkin olan Susan, "Zaten Narnia'da yeterince sorunumuz var" dedi. "Bu tür düşüncelerin sırası değil şimdi."

Geri döndüklerinde cüce ve oğlanlar, etin iyi kısımlarından taşıyabilecekleri kadarını kesmişlerdi. Çiğ eti cepte taşımak olacak şey değildir, ama taze yapraklara sararak bu işi en iyi şekilde hallettiler. Uzunca bir süre yürüyüp açlık başlarına vurduğunda, bu cıvık ve sevimsiz paketlere farklı bir gözle bakacaklarını bilecek kadar deneyimliydiler.

Güneş doğup kuşlar ötene kadar yorgun argın yola devam ettiler. Etrafları sinek kaynıyordu. Yıkanmayı bekleyen üç çift el için, rastladıkları ilk derede mola verdiler.

Bir gün önce kürek çektikleri için tutulan kasları gevşemeye başlamıştı. Herkesin morali yükseldi. Hava giderek ısındı ve miğferlerini çıkarıp ellerine aldılar.

Bir saate yakın yürüyüşten sonra, "Umarım doğru yoldayızdır" dedi Edmund.

"Sola sapma işini abartmadığımız sürece sorun yok" dedi Peter. "Ama sağa sapıp da yolumuzu kaybedersek, bu kez de nehre erken varır, kestirme yolu kaçırırız."

Zincir zırhların şakırtısı ve ayak sesleri dışında hiçbir ses çıkarmaksızın, yorgun argın, yeniden yola düştüler.

"Nerede bu kahrolası Azgın Nehir?" dedi Edmund epey bir süre sonra.

"Şimdiye kadar çoktan varmış olmamız gerekirdi" dedi Peter. "Devam etmekten başka çare yok." İkisi de cücenin endişeli bakışlarının farkındaydı, ama bir şey söylemediler. Ağır zincir zırhların içinde sıcaktan bunalmış, bitap bir halde yürümeyi sürdürdüler.

"Bu da ne?" dedi Peter aniden. Farkında olmaksızın vadiye bakan derin bir yamacın kenarına gelmişlerdi. Aşağılarda bir nehir görünüyordu. Karşı yakadaki kayalıklar çok sarptı. Edmund dışında kimse (belki bir de Yaygaracı) o kayalıklara tırmanamazdı.

"Üzgünüm" dedi Peter. "Bu yolu izlemek benim hatamdı. Kaybolduk. Daha önce hiç görmediğim bir yer burası."

Cüce dişlerinin arasından hafif bir ıslık koyuverdi.

"Geri dönüp diğer yoldan gidelim" dedi Susan. "Bu ormanlarda kaybolacağımızı baştan beri biliyordum."

"Susan!" dedi Lucy sitemle. "Zaten her şey kötü, bir de sen dırdır etme. Edmund elinden geleni yapıyor işte!"

"Ama sen de Su'yu böyle tersleme" dedi Edmund. "Bence tamamen haklı."

"Tekneler ve kaplumbağa kabukları!" diye bağırdı Yaygaracı. "Gelirken kaybolduysak, dönüşte yolumuzu nasıl buluruz ki? Ayrıca adaya geri dönüp sil baştan işe koyulmak yerine –bunu yapabileceğimizi düşünsek bile– her şeyden vazgeçmek daha iyi olur. Bu gidişle Miraz biz oraya varmadan önce Caspian'ın işini bitirir."

"Devam etmemiz gerektiğini mi düşünüyorsun?" dedi Lucy.

"Yüce Kral'ın kaybolduğundan emin değilim" dedi Yaygaracı. "Bunun Azgın Nehir olmadığı ne malum?"

"Çünkü Azgın Nehir bir vadinin içinde değil" dedi Peter öfkesine hâkim olmaya çalışarak.

"Majesteleri 'değil' diyor" diye cevapladı cüce, "ama 'değildi' demeniz gerekmez mi? Siz bu ülkenin yüzlerce –belki de binlerce– yıl önceki halini tanıyordunuz. Değişmiş olamaz mı? Bir toprak kayması şu çıplak kayaları geride bırakarak tepenin yarısını göçürmüş olabilir. İşte size vadinin öte yanındaki uçurumlar. Daha sonra Azgın Nehir bu tarafta derin yamaçlar oluşuncaya kadar yatağını derinleştirmeye devam etmiş olabilir.

"Bu hiç aklıma gelmemişti" dedi Peter.

"Ve zaten" diye devam etti Yaygaracı, "aşağı yukarı kuzeye doğru akan bu nehir Azgın Nehir değilse bile Büyük Nehir'e kavuşmak zorunda. Aşağıya gelirken geçtiğim nehir o olmalı. Eğer öyleyse nehrin aktığı yöne, yani sağa doğru gidersek Büyük Nehir'e ulaşacağız demektir. Belki tahmin ettiğimiz zamanda varamayız, ama benim dediğim şekilde gidersek sonunda varırız hedefimize."

"Yaygaracı, sen bir harikasın" dedi Peter. "Haydi öyleyse. Vadinin bu tarafından aşağı inelim."

"Bakın! Bakın! Bakın!" diye bağırdı Lucy.

"Nereye? Ne?" diye sordu herkes.

"Aslan" dedi Lucy. "Aslan bu! Görmediniz mi?" Lucy'nin yüzü aydınlanmıştı ve gözleri parlıyordu.

"Sahiden gördün mü?" diye söze girdi Peter.

"Onu gördüğünü sandığın yer neresi?" diye sordu Susan.

"Büyükler gibi konuşma" dedi Lucy, ayağını yere vurarak. "Onu gördüğümü sanmıyorum... Onu gördüm."

"Nerede Lu?" diye sordu Peter.

"Şu yukarıdaki dişbudakların arasında. Hayır, vadinin bu yanında. Yani yukarıda, aşağıda değil. Gitmek istediğiniz yolun tam tersinde. Ve onu takip etmemizi istedi."

"Onun bunu istediğini nereden biliyorsun?" diye sordu Edmund.

"Ben... ben biliyorum işte" dedi Lucy, "yüzünden anladım" diğerleri şaşkınlıktan dillerini yutmuş bir halde birbirlerine baktılar.

"Majesteleri bir aslan görmüş olabilir" diye araya girdi Yaygaracı. "Bana bu ormanlarda aslanlar olduğunu söylediler. Eminim en az ayı kadar konuşkan, en az ayı kadar dost canlısı bir aslandır."

"Hadi, aptallığın lüzumu yok" dedi Lucy. "Tanımadığım bir aslanı mı gördüğümü sanıyorsun?"

"Daha önce tanıdığınız aslan olsaydı" dedi Yaygaracı, "oldukça yaşlı olurdu. Ayrıca aynı aslan olsa bile, diğer pek çoğu gibi onun da vahşileşip aptallaşmasını ne önleyebilir ki?"

Lucy kıpkırmızı oldu. Sanırım Peter kolunu tutmasaydı Yaygaracı'ya saldırırdı. "S.K.D. anlamıyor. Neden anlasın ki? Aslan'ı gerçekten tanıdığımızı kabul etmeli-

sin Yaygaracı, yani biraz tanıdığımızı demek istiyorum. Ayrıca bir daha onun hakkında böyle konuşmamalısın. Birincisi, şans getirmez; ikincisi saçmalık olur. Tek sorun Aslan'ın gerçekten orada olup olmadığı."

"Ama ben orada olduğunu biliyorum" dedi gözleri yaşlarla dolan Lucy.

"Evet Lu, ama görüyorsun ki biz bilmiyoruz" dedi Peter.

"Oylama yapmaktan başka çare yok" dedi Edmund.

"Pekâlâ" diye cevapladı Peter. "Sen en yaşlımızsın S.K.D. Önce sen söyle: Yukarıya mı, aşağıya mı?"

"Aşağıya" dedi Cüce. "Benim Aslan hakkında hiçbir fikrim yok, ama sola dönüp boğazı yukarı doğru takip edersek, nehri geçeceğimiz yeri bulmak bütün günümüzü alabilir. Oysa sağa dönüp aşağıya inersek, iki saate kalmaz Büyük Nehir'e ulaşırız. Eğer çevrede gerçek aslanlar varsa, değil onları takip etmek, aksine kaçmak gerekir."

"Sen ne diyorsun Susan?"

"Kızma bana Lu" dedi Susan, "ama aşağıya gitmek gerektiğini düşünüyorum. Yorgunluktan ölmek üzereyim. Bu kötü ormanların dışına mümkün olduğunca çabuk çıkalım. Üstelik senin dışında hiç kimse bir şey görmedi."

"Edmund?" dedi Peter.

"Şey, şu da var" dedi Edmund, aceleyle konuşarak ve biraz da kızararak, "Narnia'yı bir yıl önce –ya da bin yıl önce, her neyse– ilk keşfeden Lucy'ydi ve hiçbirimiz ona inanmamıştık, içinizde en saçma davranan da bendim, biliyorum. Ancak o, her şeye rağmen haklıydı. Bu kez ona inanmak daha doğru olmaz mı? Ben oyumu yukarıya gitmekten yana kullanıyorum."

"Ah, Ed!" dedi Lucy, Edmund'un elini tutarak.

"Şimdi sıra sende Peter" dedi Susan, "umarım sen de..."

"Bir dakika! Bir dakika! Düşünmeme izin ver" diye sözünü kesti Peter. "Oy kullanmamayı yeğlerdim."

"Sen Yüce Kral'sın" dedi Yaygaracı ciddi bir ifadeyle.

"Aşağıya" dedi Peter uzun bir duraklamadan sonra. "Lucy'nin haklı olabileceğini biliyorum, ama elimde değil. Birini seçmek zorundayız."

Böylece uçurum boyunca, sağa, nehrin aktığı yöne doğru yola koyuldular.

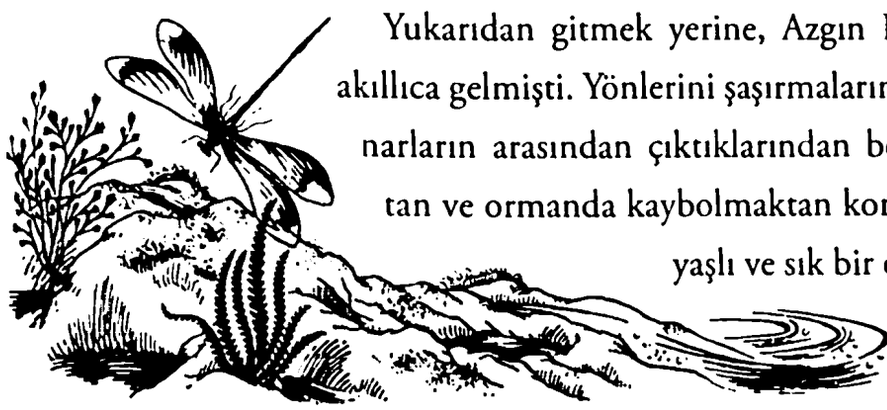
Lucy grubun en arkasında yürüyor, hıçkıra hıçkıra ağlıyordu.

10
Aslan'ın Dönüşü

Vadi boyunca yürümek göründüğü kadar kolay değildi. Çok geçmeden uçurumun kenarında boy atmış genç köknar ağaçlarıyla karşılaştılar. On dakikaya yakın bir süre, ite kaka ağaçların arasından geçmeye çabaladıktan sonra, bu şekilde yarım mil yol kat etmenin bir saat vakit alacağını hesapladılar. Böylece yeniden geriye dönerek, köknar ormanının çevresinden dolanmaya karar verdiler. Bu karar onları istediklerinden çok daha sağa, uçurumun ve nehrin uzağına düşürmüştü. Yolu tamamen kaybettiklerinden korkmaya başlamışlardı. Kimse zamanı kestiremiyordu. Sıcak bastırmak üzereydi.

Sonunda yeniden vadinin kenarına ulaştılar (başladıkları noktadan yaklaşık bir mil aşağıya). Geldikleri noktadaki kayalıklar oldukça alçaktı. Kayalıkların arasında inişe elverişli birçok yer vardı. Çok geçmeden vadiye inen bir yol keşfettiler ve nehir boyunca yolculuklarına devam ettiler, ancak önce biraz dinlenip kana kana su içmişlerdi. Caspian'la kahvaltı etmek bir yana, kimse akşam yemeğinden bile söz etmiyordu.

Yukarıdan gitmek yerine, Azgın Nehir'i izlemek daha akıllıca gelmişti. Yönlerini şaşırmalarına imkân yoktu. Köknarların arasından çıktıklarından beri, yoldan ayrılmaktan ve ormanda kaybolmaktan korkuyorlardı. Böylesine yaşlı ve sık bir ormanın içinde doğru yolu izlemek gibi

bir düşünceniz olamazdı. Her an önünüze geçit vermeyen böğürtlenler, devrilmiş ağaçlar, bataklıklar ve sık çalılıklar çıkabilirdi. Bununla beraber Azgın Nehir vadisi de, öyle gezinti yapılacak, hoş bir yer değildi. Demek istediğim, acelesi olan insanlar için hoş bir yer olmadığı. Bir çayla sona eren bir piknik için çok hoş olabilirdi. Bu türden bir olay için arzulayabileceğiniz her şeye sahipti –gürül gürül akan çağlayanlar, koyu kehribar renkli havuzcuklar, yosunlu kayalar, kıyıda ayak bileklerinize kadar erişen yosun örtüsü, her türden eğreltiotları, mücevhere benzeyen ejderha böcekleri– bazen de tepenizde uçan bir şahin, hatta bir keresinde (Peter ve Yaygaracı öyle sanıyordu) bir kartal bile görmüşlerdi. Ancak çocuklar ve Cüce'nin bir an önce görmek istediği şey kuşkusuz Büyük Nehir, Beruna ve Aslan'ın Kümbeti'ne giden yoldu.

İlerledikçe nehrin yatağı derinleşti. Yolculukları, yürüyüşten çok dağcılık antrenmanına dönüştü. Hatta bazı yerlerde, dibinde nehrin öfkeyle gürlediği korkunç, karanlık ve derin yarıkların bulunduğu kaygan kayaları aşmak zorunda kaldılar.

Sol taraftaki kayalıkları, bir geçit ya da tırmanabilecekleri bir yer bulma umuduyla dikkatle incelediklerinden emin olabilirsiniz. Ancak kayalıklar hiç değişmiyordu. Bu onları delirtiyordu, çünkü vadinin o yamacında bir geçit bulduklarında, küçük bir tırmanışla, kısa zamanda Caspian'ın karargâhına varabileceklerini biliyorlardı.

Oğlanlar ve Cüce, artık bir ateş yakıp ayı etini pişirme zamanının geldiğini düşünüyorlardı. Susan bunu istemiyordu. Dediği gibi, o sadece "yola devam edip bir an önce bu vahşi ormanların dışına çıkmak" istiyordu. Lucy herhangi bir şey düşünemeyecek kadar yorgun düşmüştü. Zaten etrafta toplayabilecekleri kuru odun olmadığından, kimin ne düşündüğü o kadar da önemli değildi. Oğlanlar çiğ etin söylendiği kadar iğrenç olup olmadığını merak etmeye başlamışlardı. Yaygaracı, iğrenç olduğu konusunda onları ikna etti.

Kuşkusuz, çocuklar birkaç gün önce İngiltere'de böyle bir yolculuğa kalkışsalar dayanamazlardı. Sanırım daha önce Narnia'nın onları nasıl değiştirdiğini anlatmıştım. Lucy bile artık, deyiş yerindeyse, yatılı okula giden küçük bir kızdan ziyade, Narnia Kraliçesi Lucy'ye benziyordu.

"Sonunda" dedi Susan.

"Hey, hurra!" dedi Peter.

Nehir yatağı az önce bir kıvrım yapmış, her yer apaçık ortaya çıkmıştı. Ön-

lerinde, kendileriyle ufuk arasında geniş, gümüş bir kurdele gibi uzanan Büyük Nehir'i görebiliyorlardı. Bir zamanlar Beruna Sığlıkları denilen, ancak şimdi üstünden uzun ve çok kemerli bir köprü geçen sığ yere dikkatle baktılar. Köprünün öbür ucunda küçük bir şehir vardı.

"Vay be" dedi Edmund. "Beruna Savaşı'na tam da şehrin olduğu yerde girmiştik!"

Bu onları çok keyiflendirdi. Yüzlerce yıl önce muhteşem bir zafer kazanarak koca bir krallığı kurtardığınız yere baksanız, siz de ister istemez güçlü hissedersiniz kendinizi. Çok geçmeden Peter ve Edmund ayaklarındaki ağrıları, zincir zırhların ağırlığını unutup savaş üstüne konuşmaya dalmışlardı. Konu Cüce'nin de ilgisini çekmişti.

Şimdi hepsi daha hızlı adımlarla yürümeye başlamışlardı. Sol taraflarında hâlâ dik kayalıklar olmasına rağmen, sağda büyük bir düzlük vardı. Yürümek şimdi kolaylaşmıştı. Az ötede boğaz bir vadiye dönüştü. Artık çağlayanlar yoktu. Yeniden sık bir ormana girdiler.

Sonra aniden, bir *vınnn* sesiyle beraber ağaçkakanın ağacı gagalarken çıkardığı sese benzeyen bir ses geldi. Yaygaracı, "Yatın!" diye bağırıp kendini çalıkların içine atarken (tesadüfen onun yanında bulunan) Lucy'yi de beraberinde sürükledi. O anda çocuklar aynı buna benzeyen bir sesi (çağlar önce) nerede duyduklarını ve bundan niçin hoşlanmadıklarını düşünüyorlardı. Bir sincaba gözü takılan Peter yukarıya bakarken sesin nereden geldiğini anlad; uzun ve sipsivri bir ok hemen başının üzerindeki bir dala saplanmıştı. Susan'ı aşağı çekip kendini yere

atarken, bir başka ok kulak tırmalayıcı bir sesle omzunun üzerinden geçerek yanı başına saplandı.

"Çabuk! Çabuk! Geri dönün! Sürünün!" dedi Yaygaracı soluk soluğa.

Geriye dönüp çalıların arasından, vızıldayan iğrenç bir sinek bulutunun içinde yokuş yukarı süründüler. Etraflarında oklar vızıldıyordu. Oklardan biri, tiz bir tınlamayla Susan'ın miğferine çarparak yön değiştirdi. Daha hızlı sürünmeye başladılar. Terden sırılsıklam olmuşlardı. Sonra iyice eğilerek koşmaya başladılar. Oğlanlar takılıp düşme kaygısıyla kılıçlarını ellerine almışlardı.

Gerçekten acınacak haldeydiler, doğrudan yokuş yukarı, geldikleri yoldan geriye gidiyorlardı. Canlarını kurtarmak için bile olsa daha fazla koşamayacaklarını hissettiklerinde, bir çağlayanın yanındaki büyük bir kayanın ardında, ıslak yosunların üzerine, yere attılar kendilerini. Yokuş yukarı ne kadar uzun bir mesafe kat ettiklerini gördüklerinde şaşırdılar.

Dikkatle etrafı dinlediler ve peşlerinde kimse olmadığından emin oldular.

"Bu iyi" dedi Yaygaracı derin bir nefes alarak. "Ormanı araştırmıyorlar. Sanırım nöbetçilerdi. Bu da Miraz'ın orada bir ileri karakolu olduğu anlamına geliyor. Şişeler ve şamandıralar! Çok yaklaşmıştık."

"Sizi bu yoldan getirdiğim için kafamı duvarlara vurmalıyım" dedi Peter.

"Tam tersine, Majesteleri" dedi Cüce. "Öncelikle, Billursu'yu takip etmemizi ilk teklif eden siz değil, soylu kardeşiniz Kral Edmund'du."

"Korkarım S.K.D. haklı" dedi Edmund. İşler kötü gitmeye başladığından bu yana, yaptığı yanlışı tamamen unutmuştu.

"İkinci olarak" diye devam etti Yaygaracı, "benim önerdiğim yolu izleseydik büyük bir olasılıkla dosdoğru karakolun kucağına düşerdik, en azından oradan kaçmak için aynı dertleri çekerdik. Billursu rotasının en iyi yol olduğunu düşünüyorum."

"Tanrı'nın bir lütfu" dedi Susan.

"Amma da lütuf!" diye cevapladı onu Edmund.

"Sanırım dosdoğru gidip, tekrar boğazdan yukarı çıkmamız gerekiyor" dedi Lucy.

"Lu, sen bir kahramansın" dedi Peter. "Ben de tam 'Size söylemiştim' demeni bekliyordum. Haydi gidelim."

"Yukarıda ormanın içine girdiğimizde" dedi Yaygaracı, "kim ne derse desin, ateş yakıp yemek pişireceğim. Fakat önce buradan uzaklaşmamız gerekiyor."

Boğazdan geriye doğru nasıl güçlükle ilerlediklerini anlatmaya gerek yok. Oldukça zor bir işti bu, ama nedense herkes eskisinden neşeliydi. Yemek sözünün harika bir etkisi olmuş, onları canlandırmıştı.

Hava kararmadan önce, başlarına bir sürü dert açan köknar ormanına ulaştılar ve hemen ötesindeki bir çukurlukta kamp kurdular. Odun toplamak can sıkıcıydı. Ama ateş harladığında, evde yaşayan birine hiç de cazip gelmeyecek olan ıslak, yapış yapış ayı eti paketlerini çıkarmaya başladıklarında her şey mükemmel görünüyordu. Cücenin etleri pişirme konusunda parlak fikirleri vardı. Elmaları tek tek (hâlâ birkaç elmaları vardı) ayı etine sardı, sivri bir çomağa geçirdi ve kızarttı. Böylece hamur yerine etle yapılan elmalı kekler pişirdi. Elmanın suyu, etin her tarafına işliyordu, aynı elma soslu domuz rostosu gibi. Diğer hayvanları yiyerek beslenmiş bir ayının eti pek güzel değildir, fakat meyve ve balla beslenen bir ayının eti mükemmeldir. Bu ayı da bu türden bir ayıydı. Gerçekten harika bir yemek olmuştu. Ne yazık ki yemekten sonra ellerini yıkayacak su yoktu. Oldukları yerden kıpırdamayıp, Yaygaracı'nın piposundan çıkan dumanları seyrediyor, yorgun bacaklarını dinlendirerek sohbet ediyorlardı. Ertesi gün Kral Caspian'a ulaşıp Miraz'ı da bir, bilemedin iki gün içinde alt edeceklerini söylüyorlardı. Pek olası görünmüyordu bu, ama onlar böyle düşünüyorlardı.

Birer birer uykuya daldılar. Hepsi de yatar yatmaz uyumuştu.

Lucy, hayal edebileceğiniz en derin uykudan, dünyada en çok sevdiği sesin onu çağırmakta olduğu hissiyle uyandı. Önce babasının sesi sanmıştı, ama öyle görünmüyordu. Sonra Peter'ın seslendiğini sandı ama bu da doğru değildi. Kalkmak istemiyordu. İsteksizliği yorgunluktan değildi. Aksine kusursuz bir biçimde dinlenmiş, kemiklerindeki tüm ağrılar kaybolmuştu. İsteksizliği kendini çok mutlu hissetmesinden kaynaklanıyordu. Gökyüzüne, bizimkinden daha büyük olan Narnia ayına ve yıldızlara bakıyordu (kamp yaptıkları yer nispeten açıklık bir yerdi).

"Lucy" diye seslendi birisi. Bu ne babasının ne de Peter'ın sesine benziyordu. Korkuyla değil, heyecanla titreyerek kalktı, oturdu. Ay öylesine parlaktı ki, orman daha vahşi görünmesine rağmen, etraf gündüz gibi aydınlıktı. Arkasında

köknar ormanı vardı. Sağında, uzaklarda, boğazın öte yakasında sivri kayaların zirveleri, ram önünde çayırlık bir alan, onun ötesinde de, bir ok atımı uzaklıkta ağaçlık bir yer vardı. Lucy oradaki ağaçlara dikkatle baktı.

"Vay be, o ağaçlar hareket ediyor, eminim" dedi kendi kendine. "Dolaşıyorlar."

Kalktı, ağaçlara doğru yürüdü. Kalbi hızla çarpıyordu. Ağaçlıktan bir gürültü geldiği kesindi. Rüzgârsız bir gece olmasına rağmen, ağaçlar güçlü bir rüzgârda salınıyormuş gibi bir ses çıkıyordu. Ama bilindik bir rüzgâr hışırtısı da değildi bu. Lucy, bir şarkı dinlediği duygusuna kapılmıştı. Bir gece önce ağaçlar onunla konuşmaya çalışmış, ama Lucy anlayamamıştı. Şimdi de şarkıyı anlayamıyordu işte. İnişli çıkışlı bir ses olduğu kesindi, yakına doğru geldikçe dans etme isteği uyandırıyordu. Şimdi ağaçların gerçekten hareket ettiğinden hiç kuşkusu yoktu; sanki bir dans grubu gibi. ("Bana öyle geliyor ki" diye düşündü Lucy, "bu çok özel bir dans.") Artık neredeyse aralarındaydı.

Gördüğü ilk ağaç, bir ağaçtan çok, gür ve dağınık sakallı, çalı saçlı bir adama benziyordu. Korkmuyordu çünkü daha önce de böyle şeyler görmüştü. Yeniden baktı. 'Hareket ediyor, ama sonuçta sadece bir ağaç' diye düşündü. Ayakları ya da kökleri olup olmadığı görülmüyordu, çünkü ağaçlar hareket ettiklerinde köklerini dışarı çıkarıp yürümezler. Onların yürüyüşleri, tıpkı bizim suda yürümemize benzer. Baktığı her ağaçta aynı şeyler oldu. Ağaç topluluğu, sanki bir büyü etkisiyle canlanıp sevimli şekillere bürünüyor, sonra bir anda yeniden eski haline dönüyordu. İnsansı bir halleri vardı. Şekil değiştirdiklerinde, dalları ve yaprakları olan insanlara benziyorlardı. Ve alçalıp yükselen o tuhaf hışırtılar, o huzur verici mutlu sesler sürüp gidiyordu.

"Uyanmak üzereler" dedi Lucy. Kendisinin tamamen uyanık olduğunu, duyularının dünyanın en dikkatli insanınkinden daha açık olduğunu biliyordu.

Dans eden çiftlere çarpmamak için oraya buraya sıçrayarak ve müziğe eşlik ederek korkusuzca aralarına girdi. Aslında onlarla değil, başka bir şeyle ilgileniyordu Lucy, ağaçların ötesine geçmeyi istiyordu. O sevgili ses, oradan gelmişti.

Ağaçların oluşturduğu çemberin ortasında boş bir alan vardı. Lucy elleriyle dalları mı aralıyor, yoksa kendisine dokunmak için eğilen o kocaman dansçıların ellerini mi tutuyor, bilemiyordu. Biraz sonra ağaçların yarattığı o hoş gölge ve ışık karmaşasının dışına çıktı.

Etrafında karanlık ağaçların dans ettiği, iyi bir bahçıvanın elinden geçmiş gibi güzel görünen, yuvarlak bir çimenlik gözüne çarptı. Ve sonra... Bu ne mutluluk! O oradaydı: Ay ışığında bembeyaz parlayan, yanına düşmüş kapkara gölgesiyle koca Aslan.

Kuyruğunun kıpırtısı olmasaydı bir aslan heykeli olduğu sanılabilirdi, fakat Lucy bunu hiç düşünmedi. Onun dost olup olmadığını düşünmek için bile duraksamadı. Ona doğru koştu. Bir an bile kaybetse, kalbinin duracağını düşünüyordu. Bundan sonra hatırladığı ilk şey, Aslan'ı öptüğü, kollarının ulaşabildiği kadarıyla boynuna sarıldığı ve yüzünü, Aslan'ın nadide bir ipek gibi parlayan güzel yelesine gömdüğüydü.

"Aslan, Aslan. Sevgili Aslan" diye hıçkırdı Lucy. "Sonunda!"

İri hayvan yana doğru yatınca, Lucy ön ayakları arasında uzanır bir duruma geldi. Aslan eğildi, diliyle Lucy'nin burnuna dokundu. Ilık nefesi Lucy'nin her yanını kaplamıştı. Lucy büyük ve bilge yüze baktı.

"Hoş geldin çocuk" dedi Aslan.

"Aslan" dedi Lucy, "sen büyümüşsün."

"Sen büyüdüğün için öyle düşünüyorsun küçük" diye cevapladı.

"Sen büyümedin mi?"

"Büyümedim. Yaşına yıllar eklendikçe, benim de yaşlandığımı düşüneceksin."

Lucy, o an öylesine mutluydu ki konuşmak istemiyordu. Fakat Aslan konuşmaya başladı.

"Lucy" dedi, "burada oyalanmamalıyız. Yapman gereken bir iş var, bugün çok vakit kaybettiniz."

"Evet, yazık değil mi?" dedi Lucy. "Ben seni gördüm. Onlar bana inanmadılar. Hepsi öylesine..."

Aslan'ın bedeninin derinliklerinde bir yerden, hafif bir kükreme duyulur gibi oldu.

"Özür dilerim" dedi onun huyunu bilen Lucy. "Diğerlerini kötülemeye başlamak istememiştim. Ama benim hatam değildi."

Aslan, Lucy'nin gözlerinin içine baktı.

"Ah, Aslan" dedi Lucy. "Benim hatam olduğunu mu söylemek istiyorsun? Ben nasıl... Ben diğerlerini terk edip yanına gelemezdim, nasıl yapabilirdim bunu? Bana öyle bakma... Ah şey, sanırım gelebilirdim. Evet, biliyorum, seninle beraber olsaydım yalnız olmayacaktım. Fakat bunun ne yararı olurdu ki?"

Aslan bir şey söylemedi.

"Yani" dedi Lucy cılız bir sesle, "bir şekilde her şey yoluna girerdi mi demek istiyorsun? Fakat nasıl? Lütfen Aslan! Bana söylemeyecek misin?"

"Ne olabileceğini mi?" dedi Aslan. "Hayır. Bu asla kimseye söylenmez."

"Olamaz!" dedi Lucy.

"Fakat ne olacağını herkes öğrenebilir" dedi Aslan. "Öğrenmenin bir yolu var. Örneğin şimdi sen diğerlerinin yanına dönsen, onları uyandırsan ve beni tekrar gördüğünü hemen kalkıp beni takip etmeleri gerektiğini söylesen nasıl olur?"

"Bunu yapmamı istediğini mi söylemek istiyorsun?" dedi Lucy nefes nefese.

"Evet küçük" dedi Aslan.

"Diğerleri de seni görecek mi?" diye sordu Lucy.

"Başlangıçta görmeyecekler" dedi Aslan. "Sonra, belki."

"O zaman bana inanmazlar!" dedi Lucy.

"Önemli değil" dedi Aslan.

"Eyvah, eyvah" dedi Lucy. "Seni tekrar gördüğüme o kadar memnundum ki. Kalmama izin vereceğini düşünmüştüm. Geçen defa olduğu gibi kükreyerek gelip bütün düşmanları kaçıracağını sanmıştım. Ama şimdi her şey daha zor olacak."

"Senin için zor olacak, küçük" dedi Aslan. "Ama aynı şey asla iki kez olmaz. Hem, bundan önce de zorluklarla karşılaşmıştık."

Lucy, Aslan'ın bakışlarından kaçınmak için başını onun yelesine gömdü. Aslan'ın yelesi büyülü olmalıydı. Onun gücünün kendine geçtiğini hissedebiliyordu. Aniden kalkıp oturdu.

"Özür dilerim Aslan" dedi. "Artık hazırım."

"Şimdi sen bir dişi aslansın" dedi Aslan. "Şimdi tüm Narnia dirilecek. Haydi bakalım, kaybedecek zamanımız yok."

Ayağa kalktı, Lucy'nin az önce aralarından geçerek geldiği, dans eden ağaç kuşağına doğru sessiz ve görkemli adımlarla ilerlemeye başladı. Lucy titreyen eliyle Aslan'ın yelesine tutundu, beraberce yürüdüler. Ağaçlar bir an için bütünüyle insansı biçimlerine büründüler ve onların geçmesi için yol açtılar. Lucy, Aslan'ın önünde eğilen, uzun boylu, sevimli ağaç tanrılarını ve tanrıçalarını görür gibi olmuştu bir an. Sonra hepsi yine ağaç haline dönüştü. Ama dalları ve gövdeleri, zarif hareketlerle öyle bir salınıyordu ki, hâlâ dans eder gibiydiler.

Ağaçları geride bıraktıkları sırada "Şimdi, çocuk" dedi Aslan, "ben burada bekleyeceğim. Git diğerlerini uyandır ve beni takip etmelerini söyle. Eğer gelmezlerse, hiç olmazsa sen peşimden gelmelisin."

Hoşlanmayacakları bir şey yaptırmak ve inanmayacakları bir şey söylemek için, yorgunluktan ölen dört kişiyi uyandırmak zorunda kalmak kötü bir şeydir. Ama Lucy, "Bunu hiç aklıma getirmemeli, söyleneni yapmalıyım" diye düşündü.

Önce Peter'a yaklaştı ve onu sarstı. "Peter" diye fısıldadı kulağına, "uyan çabuk! Aslan burada. Vakit kaybetmeden onu takip etmemiz gerektiğini söylüyor."

"Elbette Lu. Nasıl istersen" dedi Peter beklenmedik bir şekilde. Bu oldukça cesaret vericiydi, ama pek yararı yoktu, Peter anında arkasını dönüp tekrar uykuya dalmıştı.

Sonra Susan'ı denedi. Susan gerçekten uyanmıştı, ama yetişkinlere özgü sinir bozucu sesiyle, "Rüya görmüşsün Lucy. Tekrar uyumaya çalış" demekle yetindi.

Daha sonra Edmund'un yanına geldi. Onu uyandırmak için çok uğraştı. Edmund uyandı ve kalkıp oturdu.

"Ne?" dedi hırçın bir sesle. "Sen neden bahsediyorsun?"

Lucy baştan sona her şeyi yeniden anlattı. İşin en zor tarafı buydu, çünkü her anlatışında inanılırlığını biraz daha kaybediyordu.

"Aslan!" dedi Edmund, sıçrayarak. "Hurra! Nerede?"

Lucy, sabırlı gözlerini dikmiş, Aslan'ın bulunduğu yere doğru döndü, "Orada" dedi işaret ederek.

"Nerede?" diye tekrar sordu Edmund.

"Orada, orada. Görmüyor musun? Ağaçların hemen bu tarafında."

Edmund, bir süre dikkatle baktı ve sonra, "Hayır. Orada bir şey yok" dedi, "Ay ışığı gözlerini kamaştırmış, sen de yanılmışsın. Herkesin başına gelir, bilirsin. Bir an için ben de bir şey gördüğümü sandım. Sadece gözle ilgili bir... Ne denir ona?"

"Ben görebiliyorum" dedi Lucy. "Gözlerini dikmiş bize bakıyor."

"O zaman ben niye göremiyorum?"

"Sizin göremeyebileceğinizi söyledi."

"Neden?"

"Bilmiyorum. Söylediği bu."

"Ah, çok sıkıcı" dedi Edmund. "Keşke böyle şeyler görüp durmasan. Yine de diğerlerini uyandırmamız gerekiyor."

11
Aslan Kükrüyor

Sonunda tüm ekip uyandığında, Lucy hikâyesini dördüncü kez anlatmak zorunda kaldı. Hikâyenin ardından gelen derin sessizlik, alabildiğine cesaret kırıcıydı.

"Ben bir şey göremiyorum" dedi Peter gözleri ağrıyana kadar baktıktan sonra. "Sen görebiliyor musun Susan?"

"Hayır, elbette göremiyorum" diye patladı Susan. "Çünkü görülecek bir şey yok. Lucy rüya görmüş. Yat ve uyumaya çalış Lucy."

"Umudum o ki" dedi Lucy titrek bir sesle, "hepiniz benimle gelirsiniz. Çünkü... Çünkü gelseniz de gelmeseniz de onunla gitmek zorundayım."

"Saçmalama Lucy" dedi Susan. "Tek başına gidemezsin herhalde. Ona izin verme Peter. Düpedüz haylazlık yapmak istiyor."

"Gitmesi gerekiyorsa, ben de onunla giderim" dedi Edmund. "Daha önce haklı çıkmıştı."

"Biliyorum, çıktı" dedi Peter. "Belki bu sabah da haklıydı. Boğazdan aşağı gitmek kesinlikle yanlıştı. Ama gecenin bu saatinde de olmaz ki. Peki, Aslan niçin bize görünmüyor? Hiç öyle yapmamıştı. Bu onun yapacağı bir şey değil. S.K.D. ne diyor buna?"

"Yoo, ben hiçbir şey söylemeyeceğim" diye cevapladı Cüce. "Hepiniz giderseniz, kuşkusuz ben de sizinle geleceğim. Yok, eğer ayrılırsanız ben Yüce Kral ile giderim. Ona ve Kral Caspian'a olan sorumluluğum bunu gerektiriyor. Kişisel

fikrime gelince, birinin gündüz bulamadığı yolu geceleyin bulma şansının fazla olmadığına inanan basit bir cüceyim ben. Dahası, büyülü sözler eden ama benimle konuşmayan, dost ama bize yardımı dokunmayan, koskoca ama kimsenin göremediği aslanların bana yararı yok. Anladığım kadarıyla hepsi palavra."

"Acele etmemiz için pençesini yere vuruyor" dedi Lucy. "Hemen gitmemiz gerek. En azından benim."

"Bizleri böyle zorlamaya hiç hakkın yok. Dörde biriz ve üstelik en küçüğümüz de sensin" dedi Susan.

"Hadi, saçmalama" diye azarladı Edmund. "Gitmezsek merak içinde kalırız." Sonuna kadar Lucy'yi desteklemek niyetindeydi, ama uykusundan olması canını sıkmıştı, bu yüzden suratını asarak intikam almaya çalışıyordu.

Peter yorgun hareketlerle miğferini giyip, kolunu kalkanının kayışlarına sokarken, "Öyleyse yola koyulalım" dedi. Başka bir zaman olsaydı morali bozulan çok sevgili kız kardeşi Lucy'nin gönlünü almaya çalışırdı, çünkü her ne olursa olsun, bunun, onun hatası olmadığını biliyordu. Yine de ona biraz kızgınlık duymaktan alamıyordu kendini.

En kötümser olan Susan'dı. "Diyelim ki ben de Lucy gibi davranmaya başladım" dedi, "siz gitseniz de gitmeseniz de, ben burada kalmakla tehdit edebilirim sizi. Ve sanırım edeceğim de."

"Yüce Kral'a itaat edin Majesteleri" dedi Yaygaracı, "ve yola çıkalım. Madem uyumama izin verilmiyor, burada durup konuşmaktansa yürümeyi tercih ederim."

Ve sonunda yola koyuldular. En önde yürüyen Lucy, Susan'ın söylediklerine karşılık vermemek için kendini tutuyor, dudaklarını ısırıyordu. Fakat gözleri Aslan'a takılınca bunları unuttu. Aslan döndü ve yaklaşık otuz metre önlerinde ağır adımlarla ilerlemeye başladı. Grubu yönlendiren sadece Lucy'nin tarifleriydi, çünkü Aslan onlar için sadece görünmez değil, aynı zamanda duyulmazdı da. İri bir kedininkine benzeyen pençeleri çimlerde hiç ses çıkarmıyordu.

Aslan onları dans eden ağaçların sağına ve boğazın yakınlarına doğru yöneltti. Ağaçların hâlâ dans edip etmediğini kimse bilmiyordu, çünkü Lucy'nin gözleri Aslan'da, diğerlerinin gözleri de Lucy'deydi. "Çakıllar ve çaydanlıklar!" diye düşündü Yaygaracı. "Umarım ay ışığında yaptığımız bu çılgınca tırmanış sonucu

boynumuzu kırmayız." Aslan uzunca bir süre sarp kayalıkların tepesinde yürüdü. Sonra uçurumun kenarında boy atmış küçük ağaçların bulunduğu bir yere geldiler. Aslan dönüp ağaçların arasında kayboldu. Lucy nefesini tuttu; galiba Aslan kayalıklardan aşağı atlamıştı. Onu gözden kaybetmemek için öyle bir çaba harcıyordu ki, durup düşünecek zamanı yoktu, adımlarını hızlandırdı. Biraz sonra ağaçların arasındaydı. Aşağıya baktı. Kayalar arasından, yana doğru ilerleyip boğaza inen dar ve dik bir patika gördü. Aslan aşağıya iniyordu. Aslan başını çevirip mutlu bir ifadeyle ona baktı. Lucy ellerini çırptı ve onu izleyerek inmeye başladı. Diğerleri arkasından bağırıyordu: "Hey! Lucy! N'olur dikkat et. Boğazın tam kenarındasın. Geri dön!" Hemen sonra Edmund'un, "Hayır, o haklı. Aşağıya bir yol var" dediğini duydu.

Edmund yarı yolda ona yetişti.

"Bak!" dedi büyük bir heyecanla. "Bak! Önümüzde ilerleyen şu gölge de ne?"

"Bu onun gölgesi" dedi Lucy.

"Haklı olduğunu biliyordum Lu" dedi Edmund. "Onu daha önce neden göremediğimi bilemiyorum. İyi ama kendisi nerede?"

"Tabii ki gölgesiyle birlikte. Göremiyor musun?"

"Şey, bir an için, sanki gördüğümü sanmıştım. Öylesine kötü bir ışık var ki."

Arkada, yukarılarda bir yerden, "Devam et Kral Edmund, devam et" diye bağıran Yaygaracı'nın sesi geldi. Hemen sonra daha gerilerden, hatta tepeden Peter'ın sesi duyuldu: "Ah, kıpırda Susan. Ver elini bana. Bir bebek bile buradan inebilir. Hem şikâyet etmeyi de kes artık." Birkaç dakika içinde vadinin dibine inmişlerdi. Gürüldeyen suların sesi kulaklarını dolduruyordu. Aslan, bir kedi gibi özenle, taştan taşa basarak nehrin öbür yanına geçiyordu. Ortada durdu, su içmek için eğildi, sular damlayan kaba tüylü başını kaldırırken yüzünü onlara doğru çevirdi. Bu kez Edmund onu görmüştü. "Ah, Aslan!" diye bağırdı ileri atılarak. Ancak Aslan arkasını dönüp sessizce Azgın Nehir'in öte yakasındaki yokuşu tırmanmaya başladı.

"Peter, Peter" diye bağırdı Edmund. "Gördün mü?"

"Bir şey gördüm" dedi Peter. "Ah bu ay ışığı, öylesine oyuncu ki... ama devam edelim. Haydi, Lucy için üç kere, hurra! Üzerimde yorgunluktan eser kalmadı."

Aslan duraksamadan onları sol yana, boğazın yukarısına doğru götürdü. Bu

yolculuk bütünüyle tuhaf bir rüya gibiydi –gürüldeyen nehir, ıslak ve gri otlar, yaklaşmakta oldukları parıltılı kayalıklar ve hep önlerinde sessizce yürüyen muhteşem hayvan– Susan ve Cüce dışında herkes onu görebiliyordu artık.

Biraz sonra ilerideki kayalıkların ön yüzünde bir başka dik patikaya geldiler. Burası az önce indikleri patikadan çok daha sarptı. Bitmek tükenmek bilmeyen zikzaklarla yukarıya doğru ilerliyordu. Şansları vardı, ay, boğazın tam tepesindeydi ve her iki yakayı da aydınlatıyordu.

Lucy, Aslan'ın kuyruğu ve arka ayakları tepenin üzerinde kaybolduğu sırada, terk edildiklerini sanmıştı. Ancak titreyen bacaklarıyla Aslan'ın arkasından tırmandı ve nefes nefese, Billursu'dan ayrıldıklarından beri ulaşmaya çalıştıkları tepeye geldiklerini gördü. Uzun ve hafif bir yokuş, (ay ışığında bembeyaz parlayan birkaç kaya parçası, otlar ve çalılar) yaklaşık yarım mil ötede ağaçların parıldadığı yere kadar uzanıyordu. Lucy artık emindi. Burası Taş Masa'nın bulunduğu tepeydi.

Diğerleri zincir zırhlarının şıkırtısıyla arkasından geldiler. Aslan önlerinden sanki kayarak gidiyor, onlar da arkasından yürüyordu.

"Lucy" dedi Susan çok hafif bir sesle.

"Evet" dedi Lucy.

"Şimdi onu görebiliyorum, özür dilerim."

"Önemli değil."

"Gerçekten çok kötüyüm ben. Dün, onun orada olduğuna inanmıştım. Bizi köknar ormanına gitmememiz için uyardığında, bizi bu gece uyandırdığında, onu gördüğüne inanıyordum. Demek istiyorum ki içten içe inanıyordum ya da kendimle hesaplaşsaydım inanabilirdim. Ama ben hemen ormandan çıkmak istiyordum... ah bilmiyorum. Şimdi ona ne söyleyeceğim?"

"Belki de bir şey söylemene gerek yoktur" dedi Lucy.

Çok geçmeden ağaçlara ulaştılar. Çocuklar ağaçların arasından, onlardan sonra yapılmış olan büyük kümbeti, Aslan'ın Kümbeti'ni görebiliyorlardı.

"Bizimkiler pek iyi nöbet tutmuyorlar" diye mırıldandı Yaygaracı. "Bizi durdurmaları gerekirdi."

"Şşşş!" dedi diğer dördü. Aslan yüzünü onlara dönmüştü. Öylesine heybetliydi ki, korkuyla sevinç arası duygular içindeydiler. Oğlanlar ileri çıktı, Lucy onlara yol açtı. Susan ve Cüce geride bir yere sinmişlerdi.

"Aslan" dedi Kral Peter, bir dizinin üzerine çöküp Aslan'ın ağır pençesini yüzüne doğru kaldırarak. "Öyle mutluyum ve öyle üzgünüm ki. Başından beri onları kötü yönettim, özellikle dün sabah."

"Canım oğlum!" dedi Aslan.

Sonra döndü ve Edmund'u buyur etti. Tek söylediği, "Aferin" oldu. Sıkıntılı bir bekleyişten sonra derin bir sesle, "Susan" dedi. Susan hiç cevap vermedi. Diğerleri onun ağladığını sandılar.

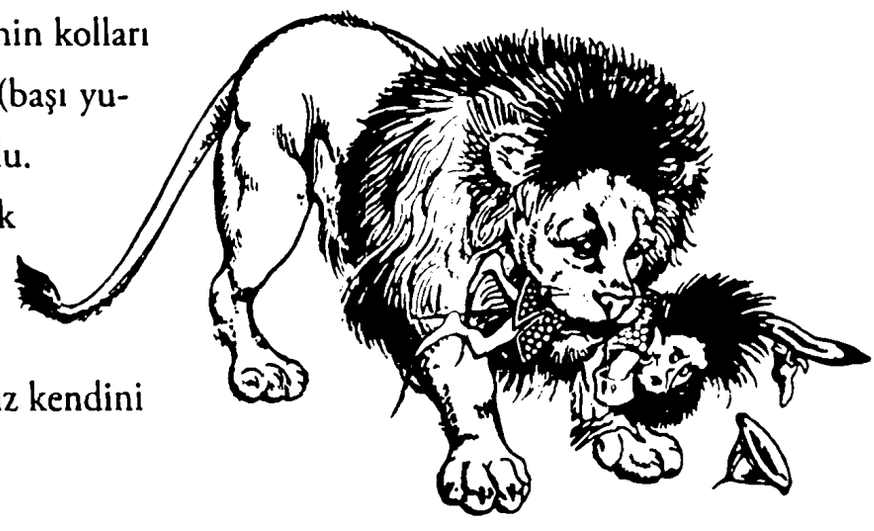
"Korkularına teslim oldun, çocuk" dedi Aslan. "Gel, soluğumu hisset. Unut onları, şimdi cesur musun?"

"Evet, Aslan" dedi Susan.

"Evet, şimdi" dedi Aslan, kükreme belirtisi taşıyan bir sesle. Kuyruğunu bedeninin iki tarafına vuruyordu. "Evet, şimdi, aslanlara inanmayan ünlü okçu ve kılıç ustası o küçük Cüce nerede? Gel buraya toprağın oğlu, gel BURAYA!" Son sözcük kükreme belirtisi değil, düpedüz kükremeydi.

"Hayaletler ve enkazlar!" diye yutkundu Yaygaracı titrek bir sesle. Çocuklar Aslan'ın kükremesinden tedirgin olmamışlardı. Onu iyi tanıyorlardı, Cüce'yi çok sevdiğini anlamışlardı. Ancak bizim Aslan bir yana, daha önce hiç aslan görmemiş olan Yaygaracı farklı düşünüyordu. Elinden gelen tek akıllıca hareketi yaptı; fırlayıp kaçacağı yerde, sendeleyerek Aslan'a doğru yürüdü.

Aslan, Cüce'nin üstüne atıldı. Yavrusunu ağzında taşıyan bir anne kedi gördünüz mü hiç? Aynen öyleydi. Zavallı küçük cüce kamburlaşmış, top gibi olmuş bir halde Aslan'ın ağzında sallanıyordu. Aslan onu şöyle bir salladı. Cüce'nin zırhları bir kalaycı çantası gibi şıkırdadı ve sonra... hoppa! Cüce havaya uçtu. Güvendeydi ama o bunu bilmiyordu. Aşağıya düşerken, kadife pençeler, bir annenin kolları kadar nazik, onu yakaladı ve (başı yukarıda olmak üzere) yere koydu.

"Toprağın oğlu, dost olacak mıyız?" diye sordu Aslan.

"E... ve... he... he... het" dedi Cüce nefes nefese. Henüz kendini kontrol edemiyordu.

"Şimdi" dedi Aslan. "Arkanıza bakın; şafak söküyor. Kaybedecek zamanımız yok. Siz üçünüz, siz Âdemoğulları ve toprağın oğlu, çabucak kümbete gidin ve orada ne gerekiyorsa yapın."

Cüce'nin dili tutulmuştu. Oğlanlar Aslan'a, onları takip edip etmeyeceğini sorma cesareti gösteremediler. Üçü birden kılıçlarını çekip selam verdiler ve sonra dönerek şıngırtılar eşliğinde, alacakaranlıkta kayboldular. Lucy yüzlerinde yorgunluk belirtisi olmadığını fark etmişti. Yüce Kral ve Kral Edmund birer çocuktan çok, yetişkin birer adama benziyorlardı.

Kızlar, Aslan'ın yanı başında durup, gözden kaybolana kadar onlara baktılar. Hava aydınlanmaktaydı. Doğuda, ufka yakın bir yerde Narnia'nın sabah yıldızı Aravir küçük bir ay gibi parlıyordu. Eskisinden daha büyük görünen Aslan, başını kaldırdı, yelesini salladı ve kükredi.

Başlangıçta nazikçe çalınan bir orgun ezgisi gibi, derin ve hırıltıyla çıkan ses, yer gök sallanana kadar giderek güçlendi. O tepeden yükselip tüm Narnia'ya yayıldı. Aşağıda Miraz'ın kampında adamlar uyandı, beti benzi atmış bir halde birbirlerine baktılar ve silahlarına sarıldılar. Aşağılarda, şimdi en soğuk saatlerini yaşamakta olan nehirden su perilerinin başları ve omuzları, nehir tanrısının yosun sakallı koca başı yükseldi. Onun ötesinde, her tarlada ve ağaçlıkta kulakları her an tetikte tavşanlar deliklerinden fırladı, kuşların uykulu kafaları kanatlarının altından çıktı, baykuşlar ötü, tilkiler uludu, kirpiler homurdandı ve ağaçlar kıpırdadı. Kasabalarda ve köylerde anneler korkulu gözlerle bebeklerini bağırlarına bastı. Köpekler havladı ve erkekler el yordamıyla ışık bulmak üzere yataklarından sıçradı. Uzaklarda, kuzey cephesindeki dağlarda devler, kalelerinin karanlık kapılarından dışarı baktı.

Lucy ve Susan'ın gördüğü ilk şey, tepelerin üzerinde hemen her yönden, karanlık bir şeylerin onlara doğru geldiğiydi. Önceleri yerde ağır ağır ilerleyen kara bir örtü gibi görünüyorlardı, sonra kapkara bir denizin yaklaştıkça büyüyen dal-

galarına benzediler ve en sonunda ne oldukları anlaşıldı: Hareket eden ağaçlar! Dünyanın tüm ağaçları sanki Aslan'a doğru koşuyordu. Ancak yakınlaştıkça, ağaçtan çok başka bir şeye benziyorlardı. Eğilen, selam veren, ince uzun kollarını Aslan'a sallayan kalabalık etrafını sarınca Lucy, onların insana benzeyen şekiller olduğunu gördü. Aslan'ı görebilmek için huş kızlar başlarını geriye atıyor, söğüt kadınlar düşünceli yüzlerini saçlarından kurtarıyordu. Kraliçeye benzeyen kayınlar sessizce dikilip hayranlıkla onu izliyorlardı. Kaba saçlı meşe adamlar, zayıf ve melankolik karaağaçlar, dağınık saçlı çobanpüskülleri (kendileri kapkara, fakat kadınları meyveleriyle kıpkırmızı) ve güzel üvez ağaçlarının hepsi bir eğilip bir kalkarak, güçlü, cırtlak ya da hışırtılı sesleriyle "Aslan, Aslan!" diye bağırıyorlardı.

Aslan'ın etrafındaki dans (çünkü bir kez daha dansa başlamışlardı) hızlanıyordu ve kalabalık öyle bir büyüyordu ki Lucy şaşırdı, çünkü ağaçların arasında hoplayıp zıplayan insanların nereden geldiğini görememişti. Biri, bir çocuktu. Elbisesi geyik derisindendi. Kıvırcık saçlarını çevreleyen, asma yapraklarından yapılmış bir taç takmıştı. Eğer yüzü aşırı derecede yabani görünmeseydi, bir oğlan için fazlasıyla yakışıklıydı. Birkaç gün sonra onu gördüğünde Edmund'un da söyleyeceği gibi, "her şeyi yapabilecek, kesinlikle her şeyi yapabilecek bir delikanlı"ydı. Bir sürü ismi var gibi görünüyordu; Bromios, Bassareus ve Ram bunlardan sadece üçüydü. Yanında kendisi kadar yabani bir sürü kız vardı. Hatta, umulmadık bir şekilde, eşeğe binmiş biri bile vardı. Herkes gülüyor ve bağırıyordu, *"Euan, euan, eu-oy-oy-oy."*

"Bu bir oyun mu Aslan?" diye bağırdı çocuk. Oyun olduğu açıktı. Fakat hemen herkes oynanan oyun hakkında farklı şeyler düşünüyordu. Belki saklambaçtı, ancak Lucy ebenin kim olduğunu asla öğrenemedi. Körebeye daha çok benziyordu fakat herkes ebe gibi davranıyordu. Terlik avı oyununa da benziyordu ama

terlik asla bulunamıyordu. İşleri daha da karıştıran şey, eşeğe binmiş olağanüstü şişman, yaşlı adamın aniden, "İçki! Şimdi içki zamanıdır" diye bağırırken eşekten düşmesi oldu. Diğerleri, sanki tüm olanlar bir sirk gösterisiymiş gibi, onu arka ayakları üstünde yürüyerek gösteri yapmak isteyen eşeğin sırtına geri koymak istediler. Zaman ilerledikçe etrafta daha çok asma yaprağı görünmeye başladı. Çok geçmeden asmaların dalları ortaya çıktı ve her yere tırmanmaya başladı. Asmalar ağaç topluluğunun ayaklarından yukarı doğru tırmanıyor, boyunlarına dolanıyorlardı. Lucy elini kaldırıp saçlarını geriye itmek istediğinde asma dallarını itmekte olduğunun farkına vardı. Şimdi eşek de bir asma yumağıyla kaplıydı. Kuyruğu bütünüyle asmalar tarafından sarmalanmıştı. Kulaklarının arasından kara bir cisim sallanıyordu. Lucy yeniden baktığında bunun bir üzüm salkımı olduğunu gördü. O andan itibaren her yerde üzümler görülmeye başladı, baştan aşağı her yer üzümlerle kaplanmıştı.

"İçki! İçki!" diye bir nara attı yaşlı adam. Herkes üzüm yemeye başladı. Sizin oralardaki bağları bilemem, ama hayatınız boyunca böyle üzüm yemediğinize eminim. Sert, kütür kütür fakat çiğnediğinizde ağızda hoş bir tat bırakan mükemmel üzümlerdi. Kızlar daha önce hiç böyle bir şey yememişlerdi. Burada istediğiniz kadar üzüm vardı. Sofra görgüsüne de gerek yoktu. Her yerde yapış yapış, boyanmış parmaklar görülüyordu. Ağızlar dolu olmasına rağmen kahkahalar, *Eu-an, euan-oy-oy-oy* bağırtıları eksik olmuyordu. Aniden herkes oyunun (ne oyunuysa) ve ziyafetin bitmesi gerektiğini hissetti. Kalabalık eğlenceyi bırakıp dinlemek üzere nefes nefese Aslan'a döndü. Tanyeri ağarmaktaydı. Lucy aklına gelenleri Susan'ın kulağına fısıldadı:

"Su, onların kim olduğunu biliyorum."

"Kim?"

"Yaban yüzlü çocuk Baküs, eşekteki yaşlı adam da Silenus. Uzun zaman önce Bay Tumnus onlardan söz etmişti, hatırlamıyor musun?"

"Evet, kuşkusuz. Fakat bence, Lu..."

"Ne?"

"Baküs ve tüm o yabani kızlarla karşılaştığımızda Aslan yanımızda olmasaydı, kendimi pek güvende hissetmezdim doğrusu."

"Senden de bu beklenirdi" dedi Lucy.

12
Büyücülük ve Ani İntikam

Bu arada Yaygaracı ve iki oğlan kümbetin içine giden karanlık, küçük taş kemerli yola ulaşmışlardı. İki nöbetçi porsuk (Edmund yalnızca yanaklarındaki beyazlıkları görebiliyordu) dişlerini göstererek ayağa sıçradı ve hırlayan sesleriyle, "Kimdir o gelen?" diye sordular.

"Yaygaracı" dedi Cüce. "Uzak geçmişten Narnia'nın Yüce Kralı'nı getiriyorum."

Porsuklar oğlanların ellerini kokladılar, "Nihayet" dediler, "nihayet!"

"Bize bir ışık verin, dostlar" dedi Yaygaracı. Porsuklar kemerli yolda hemen bir meşale buldular. Peter meşaleyi yaktı, Yaygaracı'ya verdi.

"S.K.D. önden gitse iyi olur" dedi. "Buraları bilmiyoruz."

Yaygaracı meşaleyi aldı ve karanlık tünelde ilerlemeye başladı. Tünel, arada bir yarasaların uçuştuğu, örümcek ağlarıyla kaplı, soğuk, karanlık ve küf kokan bir yerdi. Tren istasyonundaki o sabahtan beri genelde açık havada olan çocuklar,

kendilerini tuzağa düşürülmüş ya da hapishaneye götürülüyormuş gibi hissediyordu.

"Baksana Peter" diye fısıldadı Edmund. "Duvarlardaki şu oymalara bak. Ne kadar eski görünüyorlar değil mi? Fakat biz daha yaşlıyız. Biz buradayken bunlar yoktu."

"Evet" dedi Peter. "İnsanın aklı karışıyor." Cüce ilerlemeye devam etti. Az sonra sağa, sonra sola döndü. Daha sonra da merdivenlerden aşağı ve tekrar sola. Yolun sonunda önlerine bir ışık çıktı; bir kapı altından sızan ışık. Tünele girdiklerinden bu yana ilk kez ses işittiler; ana odanın kapısına gelmişlerdi. İçeriden öfkeli sesler yükseliyordu. Birisi öylesine yüksek sesle konuşuyordu ki ne Cüce'nin ne de oğlanların yaklaştığı duyulmuştu.

"Bu hiç hoşuma gitmiyor" diye fısıldadı Yaygaracı, Peter'a. "Biraz dinleyelim." Üçü birden çıt çıkarmadan kapının eşiğine sindiler.

"Borunun bu sabah neden çalınmadığını" dedi biri ("Bu, Kral" diye fısıldadı Yaygaracı) "çok iyi biliyorsun. Yaygaracı gitmeden önce Miraz'ın baskın yaptığını, hayatımızı kurtarabilmek için üç saati aşkın bir süre boyunca savaştığımızı unuttun mu? Nefes almaya vakit bulduğum ilk an çaldım boruyu."

"Nasıl unutabilirim? En ağır saldırıyla karşı karşıya kalan cücelerimin beşte biri hayatını kaybetti." ("Bu Nikabrik" diye fısıldadı Yaygaracı.)

"Yazıklar olsun" diye kalın bir ses duyuldu ("Mantarsever'in sesi" dedi Yaygaracı). "Hepimiz cüceler kadar savaştık. Ayrıca kimse Kral'dan daha fazla savaşmadı."

"İstediğin mazereti söyle, hiç fark etmez" diye cevapladı Nikabrik. "Bana göre ya geç çalındığı ya da sihir olmadığı için yardım gelmedi. Sen, sen büyük danışman, sen usta sihirbaz, her şeyi bilen sen; hâlâ Aslan'a, Kral Peter'a ve tüm geride kalan şeylere bel bağlamamızı mı istiyorsun?"

"İtiraf etmeliyim ki –bunu görmezden gelemem– harekâtın sonuçları beni çok derin bir hayal kırıklığına uğrattı." ("Bu Doktor Cornelius olmalı" dedi Yaygaracı.)

"Açık konuşmak gerekirse" dedi Nikabrik, "senin cebinde metelik, oltanda balık yok, yumurtaların bayat, vaatlerin boş. Gölge etme de diğerleri işini yapsın. Ve bunun için..."

"Yardım gelecek" dedi Mantarsever. "Ben Aslan'dan yanayım. Biz hayvanlar gibi sabırlı olun biraz. Yardım gelecek. Şu an kapıda bile olabilir."

"Pöh!" diye hırladı Nikabrik. "Siz porsuklara kalsa gök başımıza yıkılana ve hepimiz birer tarlakuşu yakalayana kadar bekletirsiniz bizleri. Size bekleyemeyeceğimizi söylüyorum. Erzakımız azaldı; her çarpışmada giderek daha fazla adam kaybediyoruz; yandaşlarımız sıvışıyor."

"Peki neden?" diye sordu Mantarsever. "Sana nedenini söyleyeyim. Eski kralların, yardım çağrımıza cevap vermediği söylentisi yayılıyor. Gitmeden önce (büyük bir olasılıkla ölüm fermanını imzalayan) Yaygaracı'nın söylediği son sözleri hatırlayın: 'Eğer boruyu çalmanız gerekiyorsa, neden çaldığınızı ya da ondan ne umduğunuzu ordunun öğrenmesine izin vermeyin' demişti. Oysa daha o gece cümle âlem her şeyden haberdardı."

"Benim boşboğaz olduğumu ima etmek yerine, o gri burnunu bir eşekarısı kovanına soksan daha iyi edersin" dedi Nikabrik. "Sözünü geri al, yoksa..."

"Yeter, ikiniz de durun!" dedi Kral Caspian. "Nikabrik'in ima etmeye çalıştığı şeyin ne olduğunu öğrenmek istiyorum. Ne yapmamız gerekiyor? Ama ondan önce toplantımıza getirdiği, kulakları açık, ağızları kapalı o iki yabancının kim olduğunu öğrenmek istiyorum."

"Onlar benim dostlarım" dedi Nikabrik. "Asıl senin, Porsuk'un ve Yaygaracı'nın dostu olmandan başka burada bulunmanın haklı bir sebebi var mı? Şu kara cüppeli yaşlı bunağın, senin dostun olmasından başka, burada bulunmasının sebebi... Dostlarını getirmesine izin verilmeyen sadece ben miyim?"

"Majesteleri, sadık kalacağına yemin ettiğin Kral'dır" dedi Mantarsever sertçe.

"Saray terbiyesi, saray terbiyesi" diye küçümseyerek konuştu Nikabrik. "Bence bu kovukta sıradan insanlar gibi basitçe konuşabiliriz. Biliyorsunuz ki ve o da biliyor bunu– düştüğü tuzaktan kurtulmasına yardım etmezsek bu Telmarlı çocuk bir hafta sonra hiçbir yerin ve hiç kimsenin kralı olacak."

"Belki de" dedi Cornelius, "dostların kendi adlarına konuşmak isterler? Sen, oradaki, kimsin ve nesin?"

"Velinimetim, üstadım Doktor" dedi mızıldanan, ince bir ses. "Hoşgörünüze sığınıyorum. Ben sadece zavallı yaşlı bir kadınım ve muhterem cüce hazretlerine dostluğundan dolayı çok minnettarım, evet. O güzel yüzünüze kurban olayım.

Majestelerinin sırtı iki kat olan, ocağına atacak odunu kalmayan yaşlı bir kadından korkmasına gerek yok. Eğer ilginizi çekerse, düşmanlarımıza karşı kullanmaktan memnunluk duyacağım basit büyülerden oluşan –kuşkusuz sizinkiler gibi değil– birkaç küçük hünerim var. Çünkü onlardan nefret ediyorum. Ah evet. Kimse benden fazla kin güdemez onlara."

"Bu çok ilginç ve –ehem– tatmin edici" dedi Doktor Cornelius. "Sanırım şimdi sizin ne olduğunuzu biliyorum, Madam. Nikabrik, belki diğer dostun kendisi hakkında bir şeyler söyleyebilir?"

Peter'ın tüylerini diken diken eden donuk, duygusuz bir ses yanıtladı doktoru: "Ben açlığım. Ben susuzluğum. Isırdığım yeri ölünceye kadar bırakmam. Öldükten sonra bile, dişlediğim parçayı düşmanımın bedeninden kesip benimle birlikte gömmeleri gerekir. Yüz yıl oruç tutsam ölmem. Buz üzerinde yüz gece yatsam donmam. Bir nehir dolusu kan içsem doymam. Bana düşmanlarınızı gösterin."

"Ve sen, bu ikisinin önünde mi planlarını açıklayacaksın?" dedi Caspian.

"Evet" dedi Nikabrik. "Onların yardımıyla başaracağımı umuyorum." Caspian ve iki arkadaşı alçak sesle konuşmaya başladılar. Çocuklar bir-iki dakika boyunca neler konuştuklarını anlayamadı. Sonra Caspian yüksek sesle, "Pekâlâ Nikabrik" dedi, "anlat planını."

Öyle uzun bir sessizlik oldu ki çocuklar, Nikabrik'in hiç konuşmayacağını sandılar. Nikabrik, kendinden emin, sakin bir sesle konuşmaya başladı. "Her şeyden önce" diye mırıldandı, "aramızda, Eski Narnia hakkındaki gerçeği bilen tek bir kişi bile yok. Yaygaracı, efsanelerin hiçbirine inanmıyordu. Bense denemekten yanaydım. Önce boruyu denedik ve bir işe yaramadı. Eğer Yüce Kral Peter, Kraliçe Susan, Kral Edmund ve Kraliçe Lucy gerçekten yaşadılarsa, ya bizi duymadılar ya gelemiyorlar ya onlar bizim düşmanımız..."

"Ya da yoldalar" diye araya girdi Mantarsever.

"Miraz bizi köpeklerine yem yapana kadar bunu söylemeye devam edebilirsin. Dediğim gibi, efsaneler zincirinin bir halkasını denedik ve bize yararı olmadı. Peki. Ancak kılıcın kırılınca hançerini çekersin. Söylenceler, eski kral ve kraliçelerin yanı sıra başka güçlerden de söz ediyor. Onları çağırsak ne olur?"

"Aslan'dan söz ediyorsan" dedi Mantarsever, "onu çağırmak, kralları çağırmak-

la aynı şey. Krallar onun hizmetkârıydı. Onları göndermiyorsa (ancak ben göndereceğine inanıyorum) kendisi mi gelecek acaba?"

"Haklısın, bence" dedi Nikabrik, "Aslan ve krallar birlikte gelirler. Aslan ya öldü ya da bizim tarafımızda değil. Kendisinden daha güçlü bir şey tarafından engelleniyor da olabilir. Diyelim ki geldi, dost olduğunu nereden bileceğiz? Söylenenlere bakılırsa cücelerle her zaman iyi geçinemiyormuş. Tüm hayvanların dostu da değilmiş; kurtlara sorabilirsiniz. Ayrıca duyduğuma göre Narnia'ya sadece bir kez gelmiş ve uzun süre de kalmamış. Aslan'ı unutabiliriz. Ben başka birini düşünüyordum."

Kimse cevap vermedi. Oda öylesine sessizdi ki Edmund, Porsuk'un burnunu çekişini, hırıltılı nefes alıp verişini duyabiliyordu.

"Kimi kastediyorsun?" dedi Caspian sonunda.

"Eğer efsaneler doğruysa, Narnia'yı yıllarca ve yıllarca büyüsü altında tutan, Aslan'ınkinden çok daha büyük bir güçten söz ediyorum."

Üçü birden "Beyaz Cadı!" diye bağırdılar. Çıkan gürültüden Peter üç kişinin yerinden fırladığını tahmin etti.

"Evet" dedi Nikabrik yavaşça ve anlaşılır bir şekilde, "Cadı'dan söz ediyorum. Oturun. Çocuklar gibi bir isim duydunuz diye korkuya kapılmayın hemen. Biz güç istiyoruz; bize destek olacak bir güç istiyoruz. Nedir o güç? Efsaneler, Cadı'nın Aslan'ı yendiğini, bağladığını ve şuradaki ışığın hemen ötesindeki taşın üzerinde öldürdüğünü anlatmıyor mu?"

"Ama Aslan'ın dirildiğini de anlatıyor" dedi Porsuk sertçe.

"Evet, anlatıyor" diye cevapladı Nikabrik, "ancak sonradan neler yaptığı hakkında pek bir şey bilmediğimizden sen de haberdarsın. Gerçekten dirildiyse, efsanelerde adının geçmemesini nasıl açıklıyorsun? Dirilmedi, dolayısıyla anlatılacak bir şey de yok. Bence o tarihten sonraki efsanelerde adının geçmemesinin de nedeni bu."

"Kralları ve kraliçeleri atadı" dedi Caspian.

"Kısa bir süre önce büyük bir savaş kazanan bir kral, bir aslanın yardımı olmadan da hüküm sürebilir" dedi Nikabrik. Mantarsever'den geldiği anlaşılan vahşi bir hırlama duyuldu.

"Ayrıca şu da var" diye sürdürdü sözlerini, "krallardan ve saltanatlarından ge-

riye ne kaldı ki? Onlar da kayboldular. Ama Cadı çok farklı. Yüz yıl saltanat sürdüğünü söylüyorlar: Yüz yıl boyunca kış. Eğer ilginizi çekerse, işte size güç; işte pratik bir çözüm."

"Gökler ve yeryüzü aşkına!" dedi Kral. "Bize Cadı'nın en büyük düşmanımız olduğu söylenmemiş midir daima? Miraz'dan on kat daha kötü bir zorba değil miydi o?"

"Belki" dedi Nikabrik soğuk bir sesle. "Siz insanlar için öyleydi, tabii eğer o günlerde yaşayan insanlar vardıysa. Belki bazı hayvanlar için de öyleydi. Bildiğim kadarıyla kunduzları ezmişti; en azından Narnia'da şimdi hiç kunduz yok. Fakat biz cücelerle iyi geçiniyordu. Ben bir cüceyim ve her zaman halkımın yanındayım. Biz Cadı'dan korkmuyoruz."

"Ama bizimle işbirliği yapıyorsun" dedi Mantarsever.

"Evet, bu işbirliğinin bugüne kadar halkıma büyük yararı dokundu" dedi Nikabrik öfkeyle. "Tehlikeli baskınlara kim gönderiliyor? Cüceler. Yemek sıkıntısı olduğunda kimler az yiyor? Cüceler. Kim?.."

"Yalan! Hepsi yalan!" dedi Porsuk.

"Ve işte bu yüzdendir ki" dedi sesi artık bir çığlığa dönüşen Nikabrik, "halkıma yardım edemezseniz, ben de yardım edebilecek birine giderim."

"Bir meydan okuma mı bu?" diye sordu Kral.

"O kılıcı kınına geri sok Caspian" dedi Nikabrik. "Toplantıda cinayet ha? Senin oyunun bu mu? Aptallık etme sakın. Senden korktuğumu mu sanıyorsun? Biz de üç kişiyiz, siz de."

"Haydi öyleyse" diye hırladı Mantarsever, ama sözü anında kesilmişti. "Durun, durun, durun" dedi Doktor Cornelius. "Çok aceleci davranıyorsunuz. Bütün efsaneler Cadı'nın öldüğünü söylüyor. Nikabrik, Cadı'yı çağırmakla neyi kastediyor?"

Daha önce sadece bir kere konuşan o donuk ve korkunç ses duyuldu: "Ah, öldü mü?"

Sonra mızıldanan titrek bir ses duyuldu: "Ah, sevgili küçük Majesteleri, Beyaz Leydi'nin –biz onu bu isimle çağırırız– öldüğünü düşünmesinler lütfen. Üstat Doktor'un söyledikleri, benim gibi zavallı ve yaşlı bir kadına yapılan bir latife olsa gerek. Tatlı Üstat Doktor, bilge Üstat Doktor, bir cadının öldüğünü kim

duymuş ki bugüne kadar? Onu istediğin her zaman geri getirebilirsin."

"Çağır Cadıyı" dedi donuk ses. "Hepimiz hazırız. Çemberi çiz, mavi ateşi hazırla."

Porsuk'un düzenli olarak artan hırlamasına Cornelius'un keskin "Ne?" haykırışı eklendi ve sonra Kral Caspian'ın sesi bir gök gürültüsü gibi yükseldi:

"Bu mu senin planın Nikabrik? Kara büyüyle lanetli bir hayaleti geri çağırmak. Şimdi yoldaşlarının kim olduğunu daha iyi anlıyorum: bir kocakarı ve bir kurtadam!"

Sonraki dakikalarda her şey içinden çıkılmaz bir hal almıştı. Bir hayvanın kükremesi, birbirine çarpan çelik sesleri duyuldu. Oğlanlar ve Yaygaracı içeri daldı. Peter, yarı insan yarı kurt, gri ve sıska korkunç bir yaratığı, kendi yaşındaki bir çocuğun üzerine atlarken gördü. Edmund ise bir porsukla bir cüceyi, kedi köpek dalaşı yapar gibi, yerde yuvarlanırlarken gördü. Yaygaracı kendini, Doktor Cornelius'un boğazını sıkan kocakarıyla yüz yüze buldu. Burnu ve çenesi bir fındık kıracağına benziyordu, kirli, kır saçları yüzüne düşüyordu. Yaygaracı'nın kılıç darbesiyle kellesi yere düştü. Sonra lambalar devrildi, saniyeler dakikaya doğru ilerlerken kılıç, diş, pençe, yumruk ve potin sesleri duyuldu. Sonra sessizlik.

"İyi misin Ed?"

"Sa... sanırım" dedi Edmund soluk soluğa. "O vahşi Nikabrik elimde ve hâlâ canlı."

"Şişeler ve ağırlıklar!" diye öfkeli bir ses duyuldu. "Üzerimde oturuyorsun.

Kalk! Bir fil yavrusu kadar ağırsın."

"Özür dilerim S.K.D" dedi Edmund. "Böyle iyi mi?"

"Of! Hayır!" diye böğürdü Yaygaracı. "Potinini ağzıma sokuyorsun. Git başımdan."

"Kral Caspian buralarda mı?" diye sordu Peter.

Cılız mı cılız bir ses duyuldu, "Buradayım. Beni bir şey ısırdı."

Bir kibrit sesi duydular. Edmund'du bu. Küçük alev, kirli ve soluk yüzü aydınlatıyordu. Edmund kısa bir süre şaşkınlıkla dolandı, mumu buldu (yağ bittiği için artık kandillerini kullanamıyorlardı) masaya koydu ve yaktı. Alev yükselip ortalık aydınlanınca herkes ayağa kalktı. Altı kişi mum ışığında birbirinin yüzüne bakıyordu.

"Hiç düşmanımız kalmamış gibi görünüyor" dedi Peter. "Şu kocakarı ölmüş." (Gözlerini çabucak başka yere çevirdi.) "Nikabrik de öyle. Sanırım şu şey de bir kurtadam. Kurtadam görmeyeli o kadar uzun zaman oldu ki. Kurt başı ve insan vücudu. Bu, öldürüldüğü anda insandan kurda dönüşmekte olduğu anlamına geliyor. Ve sen, sanırım, Kral Caspian'sın."

"Evet" dedi diğer çocuk. "Ama ben seni tanımıyorum."

"Yüce Kral, Kral Peter" dedi Yaygaracı.

"Hoş geldiniz Majesteleri" dedi Caspian.

"Ve siz Majesteleri de hoş geldiniz" dedi Peter. "Sizin yerinizde gözüm yok, biliyorsunuz, aksine sizi, ait olduğunuz yere kavuşturmaya geldim."

"Majesteleri" diye bir ses duyuldu Peter'ın dirseğinin dibinden. Peter döndü ve kendini Porsuk'la yüz yüze buldu. Ona doğru eğildi, kollarıyla hayvana sarıldı ve tüylü başını öptü. Bu, kızların yapacağı türden bir şey değildi ne de olsa o Yüce Kral'dı.

"Porsukların en iyisi" dedi. "Tüm bu olanlar boyunca bizden bir an bile kuşku duymadın."

"Elimde değil, Majesteleri" dedi Mantarsever. "Ben bir hayvanım; biz değişmeyiz. Dahası ben bir porsuğum ve biz her şeye direniriz."

"Nikabrik'e üzülüyorum" dedi Caspian, "gördüğü ilk andan beri benden nefret etmesine rağmen. Uzun süredir çektiği acılar, beslediği kin yüzünden içten içe çürümüştü. Eğer savaşı kısa sürede kazansaydık, barış zamanında iyi bir cüce

olabilirdi. Onu hangimizin öldürdüğünü bilmiyorum, ama öldüğüne memnunum."

"Yaran kanıyor" dedi Peter.

"Evet, bir ısırık" dedi Caspian. "Şu... Şu kurt şey." Yarayı temizleyip sarmak uzun zaman aldı. Tedavi bittiğinde Yaygaracı, "Şimdi her şeyden önce, bir kahvaltı istiyoruz" dedi.

"Ama burada değil" dedi Peter.

"Hayır" dedi Caspian, omuzlarını silkerek. "Cesetleri kaldırması için birini göndermemiz gerekiyor."

"Şu yaratıkları bir çukura atsınlar" dedi Peter. "Ancak Cüce'yi halkına teslim edelim ki geleneklerine uygun bir şekilde toprağa verilebilsin."

Sonunda Aslan'ın Kümbeti'nin diğer karanlık odalarının birinde kahvaltı ettiler. Hoşlandıkları türden bir kahvaltı değildi bu, çünkü Caspian ve Cornelius geyik köftesi, Peter ve Edmund ise yağda yumurtayla birlikte sıcak kahve istiyorlardı. Herkesin payına, (çocukların cebinden çıkan) ufak bir parça soğuk ayı eti, bir topak sert peynir, bir soğan ve bir kupa su düşmüştü. Öyle bir iştahla yediler ki, görenler ziyafet çektiklerini sanırdı.

13
Yüce Kral Başta

"Şimdi" dedi Peter, yemeklerini bitirirlerken, "Aslan ve kızlar (yani Kraliçe Susan ve Kraliçe Lucy) yakında bir yerdeler. Onun ne zaman harekete geçeceğini bilmiyoruz. Kuşkusuz en uygun zamanı o biliyor. Bu arada, kendi başımıza yapabileceğimiz her şeyi yapmamızı ister. Caspian, sen Miraz'la meydan savaşma tutuşacak kadar güçlü değiliz diyorsun, öyle mi?"

"Korkarım evet, Yüce Kral" dedi Caspian. Peter'dan çok hoşlanmıştı, ama dili sürçüyordu. Efsanelerdeki büyük krallarla karşılaşmak ona tuhaf geliyordu.

"Pekâlâ öyleyse" dedi Peter, "onu teke tek dövüşe davet edeceğim." Kimse bunu daha önce düşünmemişti.

"Lütfen" dedi Caspian, "Onunla ben dövüşemez miyim? Babamın intikamını almak istiyorum."

"Sen yaralısın" dedi Peter. "Hem senin meydan okumana gülüp geçmez mi? Demek istediğim, bizler senin bir kral ve bir savaşçı olduğunu biliyoruz, ama o seni bir çocuk olarak görüyor."

"Ama, efendim" dedi Peter'ın yanı başında oturan ve gözlerini ondan ayırmayan Porsuk. "Düello teklifi sizden bile gelse, kabul eder mi acaba? Ordusunun bizimkinden daha güçlü olduğunu biliyor."

"Büyük bir ihtimalle kabul etmeyecektir" dedi Peter, "ama şansımızı deneyebiliriz. Ayrıca kabul etmese bile günün büyük bir bölümünü ulakların taşıdığı haberlerin geliş gidişiyle harcarız. O arada Aslan bir şeyler yapabilir. Ben de

hiç olmazsa orduyu denetler, cephemizi güçlendiririm. Meydan okuma mesajını göndereceğim. Aslında hemen yazmak istiyorum. Divit ve mürekkebiniz var mı Üstat Doktor?"

"Bir bilginin divit ve mürekkebi her zaman yanındadır Majesteleri" diye cevapladı Doktor Cornelius.

"Pekâlâ, yazın o zaman" dedi Peter. Doktor parşömeni yayarak, hokkasını çıkarıp, kamışının ucunu sivriltirken, Peter yarı açık gözlerle arkasına yaslandı. Uzun zaman önce, Narnia'nın altın çağlarında benzer şeyler için kullandığı dili hatırlamaya çalışıyordu.

"Tamam" dedi sonunda. "Şimdi, hazır mısınız Doktor?" Doktor kamışını mürekkebe banarak bekledi. Peter aşağıdaki satırları yazdırdı:

"Aslan'ın hediyesi olarak, seçimle, kaderinde yazıldığı için ve fetihle Narnia'da tüm kralların üstünde Yüce Kral olan, Issız Adalar'ın imparatoru, Cair Paravel'in Lordu ve Aslan'ın En Soylu Tarikatının şövalyelerinden Peter'dan, VIII. Caspian'ın oğlu, bir süredir Narnia'nın koruyucu Lordu olan ve şimdi de Narnia Krallığı'na göz koyan Miraz'a, Selamlar. Yazdın mı?"

"Miraz'a, virgül selamlar" diye mırıldandı Doktor. "Evet efendim."

"Öyleyse yeni bir paragrafa başla" dedi Peter.

"Kan dökülmesini önlemek, Narnia topraklarında süregelen savaşlar nedeniyle artabilecek huzursuzluklara meydan vermemek amacıyla, güvenilir ve çok sevgili Caspian adına, soylu lordları Miraz'a ve Narnia'nın egemenliğini adı geçen Caspian'a vermemek amacıyla muhterem IX. Kral Caspian'ı ve kardeşini iğrenç, kanlı ve yasal olmayan bir yöntemle öldürmekten siz lordlarının iki kez suçlu olduğunu bildirir, adı geçen Caspian'a bahşettiğimiz krallık unvanının, Telmar kanunları uyarınca yasal olduğunu ispat için, sizi adil bir dövüşe davet ederim. Soylu varlığımızı böyle bir maceraya atmak bize zevk verecektir. Bu nedenle siz lordlarına teke tek bir dövüş için tüm içtenliğimizle meydan okuyoruz. Bu mektubu, söz konusu düellonun koşullarını siz lordlarıyla kararlaştırması için tam yetki verdiğimiz, Taş Masa'nın soylu birliğinin şövalyesi, Lamba Çoraklıkları Dükü, Batı Sınırları Kontu ve Narnia 'da emrimizdeki Kral olan çok sevgili ve soylu kardeşimiz Edmund'un eliyle gönderiyoruz.

"Bu yeterli olmalı" dedi Peter, derin bir nefes alarak. "Kral Edmund'la birlikte

iki kişi daha göndermemiz gerekiyor. Bence bunlardan biri dev olmalı."

"O... o pek akıllı değildir, biliyorsun" dedi Caspian.

"Kuşkusuz öyle" dedi Peter. "Ama dilini tuttuğu sürece her dev etkileyicidir. Hem bu onun da hoşuna gidecektir. Peki diğeri kim olacak?"

"Beni dinlerseniz" dedi Yaygaracı, "Bakışlarıyla öldürebilecek biri gerek. Bastıbacak en iyisidir."

"Duyduğuma göre gerçekten öyleymiş" dedi Peter gülerek. "Keşke o kadar küçük olmasaydı. İyice yaklaşıncaya kadar onu göremezler bile!"

"Fırtına'yı gönderin efendim" dedi Mantarsever. "Bir sentora kimse gülemez."

Bir saat sonra, Miraz'ın ordusundan iki yüksek rütbeli lord, cephe boyunca yürüyen ve kahvaltı sonrasında kürdanla dişlerini temizlemekte olan Lord Glozelle ve Lord Sopespian, başlarını kaldırıp baktıklarında, ormandan gelen sentoru, daha önceki savaştan tanıdıkları Kazmakürek'i ve ikisinin arasındaki belirsiz şekli gördüler. Şu haliyle, Edmund'u okulundaki diğer çocuklar da görseler tanıyamazlardı. Çünkü Aslan'la karşılaştıklarında, Aslan onun üzerine solumuştu ve tavırları bir yetişkininki gibiydi.

"Ne yapacağız?" dedi Lord Glozelle. "Saldırıyorlar mı?"

"Hayır, görüşmek istiyorlar" dedi Sopespian. "Bak, yeşil dallar taşıyorlar. Büyük bir olasılıkla teslim olmaya geliyorlar."

"sentor ile devin arasında yürüyen kişinin yüzüne bakılırsa, teslim olmaya hiç niyetleri yok" dedi Glozelle. "Kim olabilir ki? Caspian değil."

"Gerçekten değil" dedi Sopespian. "İsyancılar onu nereden buldu bilmem, ama seni temin ederim, bu gerçek bir asker. Miraz'dan (sadece sizin kulağınıza söylüyorum) çok daha fazla krala benziyor. Giydiği zırha bak! Benzerini hiçbir zanaatkârımız yapamaz."

"Benekli atıma bahse girerim ki teslim olmaya değil, meydan okumaya geliyorlar" dedi Glozelle.

"Nasıl yani?" dedi Sopespian. "Düşman burada kontrolümüz altında. Miraz bu üstünlüğü bir düelloyla yitirecek kadar aptal olamaz."

"Ama ikna edilebilir" dedi Glozelle çok daha alçak bir sesle.

"Yavaş" dedi Sopespian. "Şöyle biraz öteye git. Nöbetçiler duymasın. Şimdi, lordumun demek istediğini doğru mu anladım?"

"Eğer kral düello teklifini kabul ederse" diye fısıldadı Glozelle, "ya öldürecek ya da ölecek."

"Yani" dedi Sopespian başını sallayarak.

"Eğer öldürürse savaşı kazanacağız."

"Kesinlikle. Ya ölürse?"

"Eğer ölürse, kralsız da savaşı kazanabiliriz. Çünkü siz lordlarına Miraz'ın iyi bir kumandan olmadığını söylememe gerek yok. Bu durumda hem galip gelmiş hem de kraldan kurtulmuş oluruz."

"Siz ve ben bu ülkeyi, sanki bir kral varmış gibi rahatça yönetebiliriz mi demek istiyorsunuz, lordum?"

Glozelle'in yüzü asıldı. "Onu tahta geçiren biziz" dedi, "bunu unutmayalım. Bunca yıl sefa sürerken bize bir yararı oldu mu ki? Bize minnettarlığını gösterdi mi?"

"Kısa kes" diye cevapladı Sopespian. "Bak, biri bizi kralın çadırına çağırmaya geliyor." Miraz'ın çadırına ulaştıklarında, Edmund ve iki arkadaşının meydan okuma mesajını verip, kralın düşünmesi için huzurundan çekilmiş olduklarını; çadırın önünde kendilerine sunulan şarabı içip kekleri yediklerini gördüler. Onları böyle yakından görmek, iki Telmar lordunu fena halde korkutmuştu.

İçeriye girdiler. Miraz silahsızdı ve kahvaltısını bitirmek üzereydi. Yüzü kıpkırmızı, kaşları çatıktı.

"İşte!" diye hırladı, parşömeni masanın öbür yanına, onlara doğru fırlatarak. "Bakın ve eşşoğlueşşek yeğenimizin kaç çuval çocuk masalı gönderdiğini görün."

"İzninizle efendim" dedi Glozelle. "Az önce dışarıda gördüğümüz genç savaşçı, yazıda söz edilen Kral Edmund ise, ben ona çocuk değil, çok tehlikeli bir şövalye derim."

"Kral Edmund mu, pöh!" dedi Miraz. "Lordum, Peter, Edmund ve diğerleri hakkındaki kocakarı masallarına inanıyor mu?"

"Ben gözlerime inanırım, Majesteleri" dedi Glozelle.

"Pekâlâ, bu önemli değil" dedi Miraz. "Ama sanırım düello konusunda hepimiz aynı fikirdeyiz."

"Sanırım öyle, efendim" dedi Glozelle.

"Ne yapacağız peki?" diye sordu Kral.

"Gururunu kırmadan reddedeceğiz" dedi Glozelle. "Asla korkak biri değilim, buna rağmen o gençle düello etmeye yüreğimin dayanabileceğini sanmıyorum. Ya kardeşi Yüce Kral ondan daha tehlikeliyse? Zaten öyle! Asla sevgili Kralım, sakın böyle bir işe kalkışmayın."

"Salgın hastalıklara tutulasın!" diye bağırdı Miraz. "Akıl vermeni istemedim senden. Şu Peter'dan –eğer öyle biri varsa tabii– korkup korkmamam gerektiğini mi sordum sana? Ondan korktuğumu mu sanıyorsun? Ben ne tür bir politika izlememiz gerektiği hakkında fikrini almak istemişim. Bu düello çağrısıyla elimizdeki avantajı yitirir miyiz, onu soruyorum."

"Buna vereceğim tek cevap var Majesteleri" dedi Glozelle, "hangi nedenle olursa olsun teklifin reddedilmesi gerekir. Yabancı şövalyenin yüzünde ölüm okunuyor."

"Yine başladın!" dedi Miraz, şimdi iyice öfkelenmişti. "Senin kadar ödlek olduğumu mu sanıyorsun?"

"Takdir Majestelerinin" dedi Glozelle asık suratla.

"Yaşlı bir kadın gibi konuşuyorsun Glozelle" dedi Kral. "Sen ne diyorsun Lord Sopespian?"

"Bu işe hiç bulaşmayın efendim" diye bir cevap geldi. "Majestelerinin politika dediği şey ancak bu şekilde uygulanır. En iyisi reddetmek, böylelikle majesteleri-nin şerefini ve cesaretini sorgulamak için bir neden kalmaz."

"Tanrılar aşkına!" diye bağırdı Miraz, ayağa sıçrayarak. "Sen de mi büyülendin bugün? Reddetmek için bir neden aradığımı mı sanıyorsun? Yüzüme karşı korkak deseniz daha iyi olur."

Konuşmanın seyri iki lordun istediği gibiydi, bu nedenle karşılık vermediler.

"Neler olup bittiğini anlıyorum" dedi Miraz, gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibi bakarak. "Tavşan gibi korkak olduğunuz için, benim de öyle olduğumu düşünmek gafletine düşüyorsunuz! Dövüşmemek için bahane arıyorsunuz, reddetmek istemenizin nedeni bu! Siz asker misiniz? Siz Telmarlı mısınız? Siz erkek misiniz? Ve eğer reddedersem (iyi bir asker ve kumandan olmanın tüm kuralları beni bunu yapmaya zorlasa bile) korktuğumu düşünüp diğerlerine de öyle anlatacaktınız. Değil mi?"

"Akıllı bir asker" dedi Glozelle, "Majestelerinin yaşındaki hiçbir adamı, yaşamının baharındaki büyük bir savaşçıyla düello etmeyi reddettiği için korkaklıkla suçlayamaz."

"Yani hem bir ayağı mezarda bir bunak hem de güvenilmez desinler" diye kükredi Miraz. "Size ne olacağını söyleyeyim lordlarım. Kadınca öğütlerinizle amaçladığınızın tam tersini yaptınız. Reddetmek istiyordum. Ancak kabul edeceğim. Duydunuz mu, kabul edeceğim! Bir büyü ya da sadakatsizlik sizin kanınızı dondurmuş. Bu yüzden kendimi küçük düşüremem."

Glozelle, "Yalvarırız Majesteleri..." demeye kalmadan Miraz çadırdan dışarı fırlamıştı; Edmund'a teklifi kabul ettiğini haykırdığı duyuldu.

İki lord birbirlerine bakarak kıs kıs güldüler.

"Damarına basılınca kabul edeceğini biliyordum" dedi Glozelle. "Ama bana korkak dedi, bunu asla unutmayacağım. Bunu ödeyecek." Cevap gelip de çeşitli yaratıklara iletildiği sırada Aslan'ın Kümbeti'nde büyük bir hareketlilik vardı. Edmund ve Miraz'ın komutanlarından biri düello yerini şimdiden tespit etmiş; etrafına kazıklar çaktırıp, ip gerdirmişti. İki köşede ve bir yanda Telmarlı görevliler bulunacak, diğer köşelerdeki ve yandaki görevliler ise Yüce Kral tarafından seçilecekti. Peter, Caspian'a görevli olamayacağını, çünkü düello nedeninin onun tahta çıkma hakkı üstüne olduğunu açıklarken, aniden uykulu ve tok bir ses duyuldu: "Majesteleri lütfen." Peter döndü ve yaşlı şişman ayının orada durduğunu gördü.

"Ben bir ayıyım. Evet."

"Eminim öylesin, üstelik iyi de bir ayısın, hiç kuşkum yok" dedi Peter.

"Evet" dedi Ayı. "Görevlilerden biri her zaman ayılar arasından seçilirdi, bu, ayıların haklarından biriydi."

"Buna izin verme" diye fısıldadı Yaygaracı, Peter'a. "İyi bir yaratıktır ama hepimizi utandırır. Uykuya dalar, pençelerini emer. Düşmanın önünde bile."

"Bunu yapamam" dedi Peter. "Çünkü haklı. Ayıların böyle bir hakkı vardır. Bunca yıl boyunca pek çok şey unutulmuşken, bunun hatırlanmasını aklım almıyor."

"Lütfen Majesteleri" dedi Ayı.

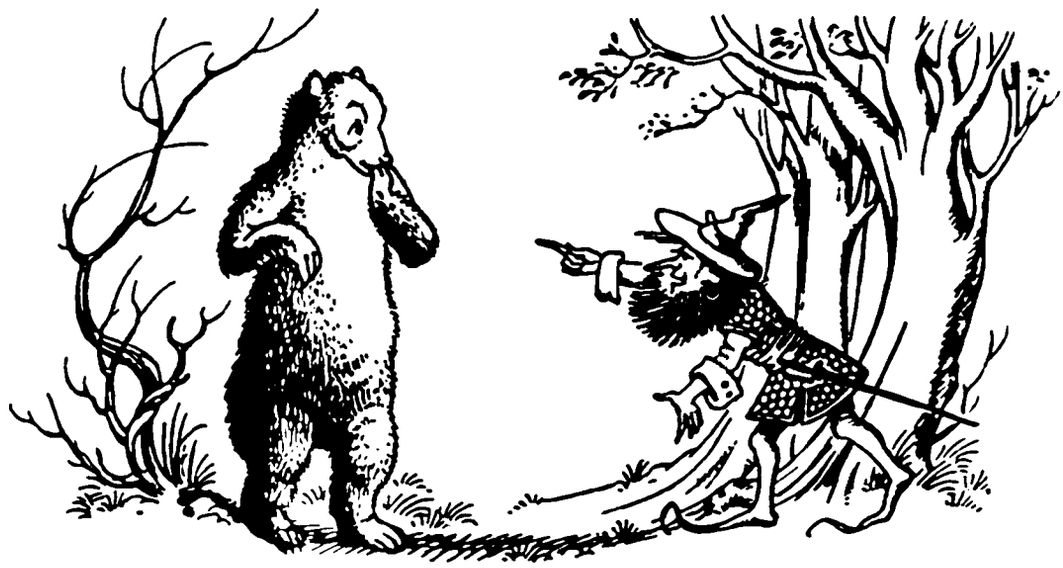
"Bu senin hakkın" dedi Peter, "görevlilerden biri sen olacaksın. Ama unutma, pençelerini emmek yok."

"Kuşkunuz olmasın" dedi Ayı şaşkın bir sesle.

"Şu anda emiyorsun ama!" diye bağırdı Yaygaracı.

Ayı hemen pençesini ağzından çekti ve duymamış gibi davrandı.

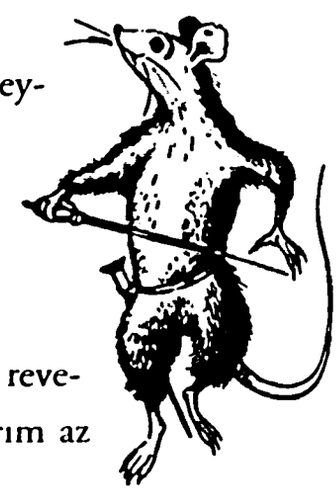
"Efendim!" diye ince bir ses geldi aşağılardan.

Bir fare tarafından çağrılan her insanın yapacağı gibi, aşağı, yukarı ve etrafına bakarak, "Ah, Bastıbacak!" dedi Peter.

"Efendim" dedi Bastıbacak. "Yaşamım size feda olsun, ama şerefim bana aittir. Efendim, Majestelerinin ordusunda halkım arasından bir tek borazancı var. Hiç olmazsa düello mektubunu belki biz götürürüz diye düşünmüştüm. Efendim, halkım büyük bir üzüntü içinde. İzin verirseniz, belki ben görevlilerden biri olabilirim. Bu, halkımı hoşnut eder."

Bu sırada yukarılarda bir yerden gök gürültüsüne benzer bir ses duyuldu. Çünkü Dev Kazmakürek, iyi türden devlerin bazen yaptıkları gibi, aval aval gülmeye başlamıştı. Bastıbacak sesin nereden geldiğini keşfedene kadar kendini kontrol etmişti, ama yüzü bir turp gibi kaskatıydı.

"Korkarım bu mümkün değil" dedi Peter ciddi bir ifadeyle, "bazı insanlar farelerden korkar..."

"Bunun farkındayım efendim" dedi Bastıbacak.

"Ayrıca" diye devam etti Peter, "Miraz'ın yakınına cesaretini kıracak birini koymak haksızlık olur."

"Majesteleri, onurun aynası" dedi fare o çok beğenilen reveranslarından birini yaparak. "Bu konuda hemfikiriz. Sanırım az

önce birinin güldüğünü duydum. Burada bulunanlardan biri beni şakalarına alet etmek istiyorsa, vakti olunca söylesin –kılıcımla– emrindeyim."

Bu sözleri derin bir sessizlik izledi. Sessizliği bozan Peter oldu: "Dev Kazmakürek, Ayı ve Fırtına görevlilerimiz olacak" dedi. "Dövüş öğleden sonra ikide. Öğle yemeği tam on ikide."

Oradan uzaklaşırlarken, "Baksana" dedi Edmund, "umarım her şey yolundadır. Onu yeneceksin değil mi?"

"Ben de bunu görmek için dövüşüyorum" dedi Peter.

14
Herkes Çok Meşgul

Saat ikiye doğru Yaygaracı ve Porsuk, diğer yaratıklarla ormanın kenarında oturmuş Miraz'ın ordusunun iki ok atımı uzakta olan parıltılı saflarına bakıyorlardı. Aradaki düzlükte, kazıklarla çevrili kare şeklinde bir alan düello yeri olarak belirlenmişti. Uzak köşelerde Glozelle ve Sopespian kılıçlarını çekmiş, ayakta duruyorlardı. Yakın köşelerde ise, Dev Kazmakürek'le, tüm uyarılara rağmen pençelerini emen, olağanüstü gülünç görünümlü şişman ayı vardı. Neyse ki sağ tarafta (arada bir arka ayaklarını yere vurması dışında kıpırdamadan dikilen) Fırtına, karşısındaki Telmarlı barondan çok daha heybetli görünüyordu. Peter az önce Edmund ve doktorla el sıkışmış, şimdi dövüş alanına doğru yürüyordu. Tüm bunlar müthiş bir yarışın başlama anını andırıyordu; hatta ondan bin beterdi.

"Keşke Aslan iş buraya varmadan önce ortaya çıksaydı" dedi Yaygaracı.

"Keşke" dedi Mantarsever. "Ama üzülme. Arkana bakar mısın?"

"Kargalar ve kap kacak!" diye mırıldandı cüce, arkasına bakar bakmaz. "Ne bunlar? Tanrılar, Tanrıçalar, kocaman insanlar... güzel insanlar. Yüzlercesi, binlercesi bize doğru yaklaşıyor. Bütün bunlar ne demek oluyor?"

"Orman perileri" dedi Mantarsever. "Aslan onları uyandırmış."

"Hmmm!" dedi cüce. "Eğer düşman hile yapmaya kalkarsa burada bulunmaları bizim için çok yararlı olacak. Ama Miraz kılıcıyla Yüce Kral'dan daha hünerli olduğunu gösterirse, pek yardımları dokunmayacak."

Porsuk cevap vermedi. Çünkü o anda Peter ile Miraz zincir zırhlarını, miğ-

ferlerini ve kalkanlarını kuşanmış, zıt yönlerden düello alanına girmekteydiler. Karşı karşıya gelene kadar ilerlediler. İkisi de eğildi ve birbirlerine bir şeyler söylediler, ancak söylenenleri duymak imkânsızdı. Hemen ardından iki kılıç güneşte parıldadı. Kılıç sesinin duyulmasıyla kaybolması bir oldu; iki ordu da bir futbol maçındaki taraftarlar gibi tezahürata başlamıştı.

"Bravo Peter, bravo!" diye bağırdı Edmund, Miraz'ın tam bir buçuk adım gerilediğini görünce. "Devam et, çabuk!" Peter hamlesini sürdürdü. O an dövüşü kazanıyor gibi görünüyordu, ama Miraz kendini topladı, boy ve ağırlık avantajını iyi kullanmaya başladı. Telmarlıların çılgınca tezahüratı alanı doldurdu: "Miraz! Miraz! Yaşasın Kral!" Caspian ve Edmund gerginlikten ve umutsuzluktan bembeyaz kesilmişlerdi.

"Peter korkunç darbeler yiyor" dedi Edmund.

"Hey!" dedi Caspian. "Şimdi ne oluyor?"

"Ayrılıyorlar" dedi Edmund. "Sanırım yoruldular. Bak. Ah, şimdi tekrar başlıyorlar, bu sefer daha iyi. Birbirlerinin etrafında dolanıyorlar, birbirlerini sınıyorlar."

Doktor, "Korkarım Miraz bu işi iyi biliyor" diye mırıldandığı sırada Eski Narnialılar alkışlayarak, külahlarını havaya fırlatarak, kulakları sağır eden bir tezahürata başladılar. "Ne oldu? Ne oldu?" diye sordu Doktor. "Yaşlı gözlerim görmedi."

"Yüce Kral, Miraz'ı koltuk altından yaraladı" dedi Caspian alkışlamayı sürdürerek. "Zırhın eklem yerinden, kılıcın ucunun geçebildiği yerden yaralandı. İlk kan."

"Hay aksi, Peter şimdi kötü durumda" dedi Edmund. "Kalkanını gerektiği gibi kullanmıyor. Sol kolundan yaralanmış olmalı."

Gerçekten de öyleydi. Herkes Peter'ın kalkanını sıkı tutamadığını görebiliyordu. Telmarlıların tezahüratı arttı.

"Sen benden daha çok savaş gördün" dedi Caspian. "Hiç şansı var mı?"

"Çok az" dedi Edmund. "Belki yenebilir. Ama şansı yaver giderse."

"Ah, böyle olmasına neden izin verdik ki?" dedi Caspian.

Aniden iki tarafın da tezahüratı kesildi. Edmund şaşkınlığı üstünden atar atmaz, "Ah, anlıyorum. İkisi de dinlenmeye karar verdi" dedi. "Haydi Doktor, Yüce Kral için bir şeyler yapabiliriz belki." İkisi de dövüş alanına doğru koştu.

Peter, ter içinde, yüzü kıpkırmızı, göğsü inip kalkarak iplerin dışına, onların yanına geldi.

"Sol kolundan mı yaralandın?" diye sordu Edmund.

"Tam öyle denilemez. Bir kamyon dolusu tuğla gibi, bedeninin tüm ağırlığıyla kalkanıma yüklendi ve kalkanın kenarı bileğime battı. Kırıldığını sanmıyorum ama bir burkulma olabilir. Sıkı sararsanız idare edebilirim."

Sargı yapılırken Edmund endişeyle sordu, "Onun hakkında ne düşünüyorsun Peter?"

"Zor" dedi Peter. "Çok zor. Onu hareket etmeye zorlarsam şansım olabilir. Böylesine sıcak bir günde, fazla kiloları ve yaşı aleyhine olacaktır. Gerçeği söylemek gerekirse, tek çarem bu. Beni yenerse, herkese, evdeki herkese onları çok sevdiğimi söyle Ed. Geri geliyor. Görüşmek üzere, eski dost. Hoşça kal Doktor. Ha unutmadan Ed, özellikle Yaygaracı'ya iyi bir şeyler söyle. Hep güvenilir bir dost oldu."

Edmund bir şey diyemedi. Doktorla birlikte içlerinde bir acı hissederek kendi saflarına döndüler.

Ancak şimdi dövüş iyi gidiyordu. Peter ayaklarını çok iyi kullanıyor, kalkanını daha sıkı tutabiliyordu. Şimdi Miraz'la köşe kapmaca oynuyordu; erişemeyeceği uzaklıkta duruyor, yerini değiştiriyor, düşmanını harekete zorluyordu.

"Korkak!" diye yuhaladı Telmarlılar. "Neden dövüşmüyorsun? Hoşuna gitmiyor mu, ha? Dövüşmeye geldiğini sanmıştık, dans etmeye değil. Yuuh!"

"Umarım bunlardan etkilenmez" dedi Caspian.

"Etkilenmez" dedi Edmund. "Onu bilmezsin sen." Sonunda Miraz, Peter'ın miğferine bir darbe indirmişti. Peter sendeledi, yana doğru kaydı ve dizinin üstüne düştü. Telmarlıların haykırışları dalga dalga yükseldi. "Haydi Miraz!" diye bağırdılar. "Şimdi. Hemen! Hemen! Öldür onu." Ama zorbayı cesaretlendirmeye gerek yoktu. Anında Peter'ın üzerine atılmış, kafasını uçurmak üzereydi. Kılıç Peter'ın üzerine doğru inerken Edmund dudaklarını kanatana kadar ısırdı. Şükürler olsun! Kılıç Peter'ın sağ omzundan kayıp geçmişti. Cücelerin yaptığı zırh sağlamdı ve bu darbeye dayanmıştı.

"Eyvah!" diye bağırdı Edmund. "Tekrar ayağa kalktı. Saldır Peter, saldır!"

"Ne olduğunu göremedim" dedi Doktor. "Nasıl kalktı?"

"Kılıcı indirirken Miraz'ın kolunu yakaladı" dedi Yaygaracı neşeyle dans ederek. "Erkek dediğin böyle olur! Düşmanının kolunu payanda olarak kullanıyor. Yüce Kral! Yüce Kral! Yaşasın Eski Narnia!"

"Bakın" dedi Mantarsever. "Miraz öfkelendi, bu çok iyi."

Şimdi hamle üstüne hamle yapıyorlardı. Birbirlerine öylesine sert darbeler indiriyorlardı ki, şimdiye kadar çoktan ölmüş olmaları gerekirdi. Heyecan arttıkça

tezahürat azaldı. Seyirciler nefeslerini tutmuş, bu muhteşem dövüşü seyrediyorlardı.

Eski Narnialılardan büyük bir bağırtı yükseldi; Miraz düşmüştü. Peter'ın darbesiyle değil, bir ağaç köküne takılıp yüzüstü kapaklanmıştı. Peter onun kalkması için geriye çekildi.

"Of, kahretsin, kahretsin, kahretsin" dedi Edmund kendi kendine. "Bu kadar centilmence davranmaya gerek var mı? Ama galiba var. O bir şövalye ve Yüce Kral. Bu, Aslan'ın hoşuna gidecektir. Ancak 'bu hayvan' bir dakika sonra yine ayağa kalkar ve sonra..."

Fakat 'bu hayvan' ayağa kalkamadı. Lordlar, Glozel'le ve Sopespian kendi planlarını hazırlamışlardı. Krallarını yerde görür görmez haykırarak kavga alanına atladılar. "Hile yaptı! Hile yaptı! Narnialı hain onu yerde savunmasız yatarken arkadan bıçakladı. Silah başına! Silah başına, Telmar!"

Peter ne olduğunu anlayamadan, iki iri adamın kılıçlarını çekip kendine doğru koştuğunu gördü. Sonra üçüncü bir Telmarlı sol taraftaki iplerin üzerinden atladı.

"Silah başına Narnia. Aldatıldık!" diye bağırdı Peter. Eğer üçü birden hemen ona saldırsalardı ağzını bile açamazdı. Ancak Glozelle kendi kralını yattığı yerde bıçaklayarak öldürmek üzere durmuştu: "Bu, sabah bana hakaret ettiğin için" diye fısıldadı bıçağı saplarken. Peter, Sopespian'ı karşılamak için döndü; bir darbeyle ayaklarını yerden kesti ve kafasını uçurdu. Şimdi Edmund yanı başında haykırıyordu: "Narnia! Narnia! Aslan!" Tüm Telmar ordusu onlara doğru koşuyordu. Ancak şimdi dev, ileri doğru yürümeye başlamış, bir ucu aşağıda olan sopasını sallıyordu. Sentorlar saldırıya geçti. Hemen ardından cücelerin oklarından *tınnn, tınnn* ve yukarıdan *sss, sss* sesleri duyuldu. Yaygaracı, Peter'ın sol tarafında dövüşüyordu. Savaş başlamıştı.

"Geri dön Bastıbacak, seni küçük eşek!" diye bağırdı Peter. "Öldürürler sizi. Burası fareler için uygun yer değil." Ne var ki küçük ve gülünç yaratıklar iki ordunun da ayakları arasında kılıçlarıyla dürtükleyerek dans eder gibi sağa sola koşuşuyorlardı.

O gün pek çok Telmar savaşçısı düzinelerce şişin ayaklarına battığını hissetmiş, acıyla küfürler savurup tek ayağı üstünde hoplamış, sapır sapır yere düş-

müştü. Düşenlerin işini fareler bitiriyor, öbürlerini de başka birileri hallediyordu. Eski Narnialılar daha savaşa ısınmadan düşmanın bozguna uğradığını gördüler. Sert görünümlü savaşçılar kireç gibi olmuş yüzleriyle Eski Narnialılara değil, onların ardındaki başka bir şeye bakıyor ve silahlarını bırakıp, "Ağaçlar! Ağaçlar! Kıyamet günü geldi!" diye bağırıyorlardı.

Daha sonra ne bağırışlar ne de silah sesleri duyulur oldu; tüm sesler, Peter'ın ordusunun safları arasına dalıp sonra da Telmarlıları kovalayan uyanmış ağaçların, okyanus dalgalarına benzeyen gürlemesinde boğulmuştu.

Bir sonbahar akşamı, var gücüyle esen çılgın bir lodosta, yüksek bir dağın sırtındaki ormanın kıyısında durdunuz mu hiç? O sesi bir düşünün. Ve sonra o ormandaki ağaçların bulundukları yerden koca koca insanlar gibi size doğru koştuğunu, upuzun dalları kollar gibi sallanırken, başlarının hareketiyle etrafa sağanak yağmur gibi yaprak düştüğünü; bu halleriyle bile hâlâ birer ağaca benzediklerini düşünün. Telmarlılar için ağaçlar böylesine korkutucuydu işte. Az da olsa Narnialılar için bile korkutucuydu. Birkaç dakika sonra Miraz'ın tüm yandaşları, köprüyü geçip Beruna şehrine ulaşmak için Büyük Nehir'e doğru kaçıyorlardı. Orada surların ve kapalı kapıların ardında kendilerini koruyabileceklerini umut ediyorlardı.

Nehre ulaştıklarında köprünün yerinde olmadığını fark ettiler. Köprü bir gün öncesinden beri yerinde yoktu! İşte o zaman tam anlamıyla paniğe kapılıp dehşete düştüler ve teslim oldular.

Acaba köprüye ne olmuştu?

O sabah kızlar erkenden uyanmış, yani başlarında duran Aslan'ın, "Tatile çıkıyoruz" dediğini duymuşlardı. Gözlerini ovuşturup etrafa baktılar. Bütün ağaçlar yerlerinden oynamıştı, kara bir kitle halinde Aslan'ın Kümbeti'ne doğru hareket etmekte oldukları görülebiliyordu. Baküs, Maenad'lar –yani Baküs'ün çılgın ve deli kızları– ve Silenus onlarla beraberdi. Lucy iyi dinlenmişti, sıçrayarak ayağa kalktı. Herkes uyanmıştı. Etrafta neşe vardı; flütler çalınıyor, ziller vuruluyordu. Hayvanlar –konuşamayan hayvanlar bile– dört bir taraftan akın akın kalabalığa katılıyordu.

"Ne oluyor, Aslan?" dedi Lucy, gözleri pırıl pırıl, ayakları kıpır kıpırdı.

"Gelin çocuklar" dedi Aslan, "gelin yine sırtıma binin."

"Ah ne harika!" diye bağırdı Lucy. Ve iki kız –hiç kimse, yıllar önce aynı şeyi yaptıklarını bilmiyordu– Aslan'ın altın renkli sıcacık sırtına tırmandılar. Aslan en önde, zıplayıp koşan, taklalar atan Baküs ve Maenad'larla sağda solda sıçrayarak oyunlar oynayan hayvanlar onun ardında ve Silenus ile eşeği en arkada olmak üzere bütün grup harekete geçti.

Sağa yönelip dik bir yokuştan aşağı hızla indiler. Beruna Köprüsü önlerinde uzanıyordu! Köprüyü geçmeye hazırlandıkları sırada suyun içinden bir insanınkinden büyük, sakallı bir baş yükseldi. Hasırcılarından bir tacı vardı. Aslan'a baktı ve derinlerden gelen bir sesle:

"Selam lordum" dedi. "Zincirlerimi çözün."

"Bu da kim?" diye fısıldadı Susan.

"Sanırım Nehir Tanrısı, ama sen ses çıkarma" dedi Lucy.

"Baküs" diye seslendi Aslan. "Zincirlerinden kurtar onu."

"Köprüden bahsediyor olmalılar" diye düşündü Lucy. Öyleydi. Baküs ve yardımcıları sığ sulara koştular ve birkaç dakika sonra çok tuhaf şeyler olmaya başladı. Köprünün kemerlerinden yukarıya büyük ve güçlü sarmaşık gövdeleri tırmanmaya başlamıştı. Bir ateşin büyümesi gibi, hızla büyüyor ve taşların etrafını sararak, onları kırıp parçalıyorlardı. Köprünün duvarları bir an için alıç ağaçlarıyla kaplı şirin bir çit gibi göründü ve sonra her şey büyük bir gürültüyle çökerek suların girdabında kayboldu.

Cümbüşçüler, sularda oynayarak, çığlıklar ve kahkahalar atarak ("Hurra! Yine Beruna Sığlıkları'na kavuştuk!" diye bağırdı kızlar), yürüyerek, yüzerek ya da

dans ederek sığlıkları geçtiler ve öte yakada kıyıya çıkıp şehre girdiler.

Yol üzerinde kim varsa önlerinden kaçıyordu. Karşılaştıkları ilk bina bir okuldu: Saçları sımsıkı bağlanmış, boyunlarında çirkin ve sıkı yakalar, bacaklarında kalın ve kaşındırıcı çoraplar olan bir sürü Narnialı kızın tarih dersi gördüğü bir okuldu bu. Miraz'ın hâkimiyetindeki Narnia'da öğretilen türden "tarih", bildiğiniz tarihten daha sıkıcı ve birçok heyecanlı maceradan daha az inandırıcıydı.

"Gwendolen, pencereden dışarıya bakmayı bırakıp dinlemezsen, sana kötü davranış notu vermek zorunda kalacağım" dedi öğretmen.

"Fakat Bayan Prizzle, lütfen" dedi Gwendolen, "dışarıda bir aslan var."

"Dediğimi duymadın mı, Gwendolen?" diye sordu Bayan Prizzle.

"Fakat Bayan Prizzle, dışarıda bir aslan var."

"Saçmaladığın için iki kötü not veriyorum" dedi Bayan Prizzle. "Şimdi..." Bir kükreme sözünü kesmişti. Sarmaşıklar kıvrılarak sınıfın pencerelerine tırmandı. Duvarlar pırıltılı, yeşil bir kütleyle kaplandı ve çok yapraklı dallar tavanı da kaplayıp bir kemer oluşturdu. Bayan Prizzle kendisini ormandaki bir alanda çimler üzerinde ayakta dururken buldu. Sakinleşmek için masasına tutunmak istedi ama masasının bir gül ağacına dönüştüğünü gördü. Rüyasında bile göremeyeceği çılgın insanlar etrafını sarıyordu. Sonra Aslan'ı gördü, bir çığlık atarak kaçmaya başladı. Onunla beraber çoğu tombul bacaklı ve hantal kızlardan oluşan sınıf da kaçıyordu. Gwendolen duraksadı.

"Sen bizimle kalacak mısın, tatlım?" dedi Aslan.

"Ah, kalabilir miyim? Teşekkür ederim, teşekkür ederim" dedi Gwendolen. Aynı anda, giydiği rahatsız ve gereksiz elbiselerden bazılarını çıkarmasına yardım eden ve onu neşeli bir dansla fırıl fırıl döndüren Maenad'lardan ikisiyle el ele tutuşmuştu.

Küçük Beruna şehrinde gittikleri her yerde aynı şeyler oluyordu. İnsanların çoğu kaçmış, birkaçı onlara katılmıştı. Şehri terk ettiklerinde daha kalabalık ve daha mutlu bir gruptular.

Nehrin kuzey, yani sol yakasındaki tarlalarda ilerlediler. Her çiftlikten onlara katılmak üzere hayvanlar çıkıyordu. Yaşamlarında hiç mutlu olamamış yaşlı ve hüzünlü eşekler birden bire gençleşiyor; zincire bağlı köpekler zincirlerini kırıyorlar, atlar arabalarını parçalıyor ve onlarla beraber havaya çamur sıçratıp kişneyerek, dıgıdık dıgıdık koşturuyorlardı. Bahçelerden birindeki kuyunun yanında, bir çocuğu döven bir adamla karşılaştılar. Adamın elindeki sopa aniden bir çiçeğe dönüştü. Adam çiçeği fırlatmak istedi, ama eline yapışmıştı. Sonra kolları dallara, vücudu bir ağaç gövdesine, ayakları köklere dönüştü. Az önce ağlamakta olan çocuk kahkahalar atıp onlara katıldı.

İki nehrin birbirine karıştığı Kunduzbarajı'na giderken, yarı yoldaki bir kasabada, yorgun görünen bir kızın domuzlara benzeyen oğlan çocuklarına aritmetik öğrettiği bir başka okula rastladılar. Pencereden dışarıya bakarak yolda şarkılar söyleyen bu tanrısal cümbüşü görünce, kızın kalbi sevinçle doldu. Aslan pencerenin hemen altında durup ona baktı.

"Yapma, yapma" dedi kız. "İsterdim ama yapmamalıyım. İşime devam etmeliyim. Çocuklar görürlerse çok korkarlar."

"Korkmak mı?" dedi çocukların domuza en fazla benzeyeni. "Pencereden kiminle konuşuyor? Bizi eğitmek yerine başka şeylerle uğraştığını müfettişe söyleyelim."

"Gidip bakalım kimmiş?" dedi bir başka çocuk ve hepsi pencerenin önüne toplandılar. Fakat küçük ve acımasız yüzleri pencerede görünür görünmez, Baküs bütün gücüyle *Euan, euoi-oy-oy-oy* diye bağırdı ve oğlanlar korkuyla çığlıklar atarak pencerelerden atlayıp, birbirlerini çiğneyerek kapılardan dışarıya kaçmaya başladılar. Gerçek mi değil mi bilinmez ama, küçük çocuklar kaybolduktan sonra, ülkenin bu bölgesinde besili, güzel domuzların ortaya çıktığı söylenir oldu. Oysa çocuklar kaybolmadan önce ortada domuz momuz yoktu.

"Haydi bakalım" dedi Aslan, öğretmene. Öğretmen pencereden atlayarak onlara katıldı.

Kunduzbarajı'nda nehri tekrar geçerek güney kıyıları boyunca doğuya doğru ilerlediler. Kapısının önünde, ayakta duran bir çocuğun ağladığı bir kulübeye geldiler. "Niçin ağlıyorsun, canım?" diye sordu Aslan. Yaşamında aslan resmi bile görmemiş olan çocuk ondan korkmamıştı. "Halam çok hasta" dedi kız, "ölecek." Aslan kulübenin kapısından içeriye girmeye çalıştı ne var ki kapı onun için çok küçüktü. Başını içeriye soktu, omuzlarıyla iterek bütün evi kaldırdı (bunu yaptığında Lucy ve Susan düşmüştü) ve ev geriye doğru düşerek parçalandı. Evi paramparça olan küçük ve yaşlı kadın, hiçbir şey olmamış gibi, hâlâ yatağının içindeydi. Ölümün eşiğindeydi. O kadar küçüktü ki, cüce soyundan geliyordu sanki. Gözlerini açıp da Aslan'ın parlak ve tüylü başını karşısında görünce ne bir çığlık attı ne de bayıldı. "Ah Aslan! Gerçek olduğunu biliyordum. Yaşamım boyunca bu günü bekliyordum. Beni almaya mı geldin?" dedi.

"Evet, sevgili kadın" dedi Aslan. "Ama uzun yolculuk için değil." Aslan konuşurken, kadının yüzüne tanyeri ışığına benzeyen bir renk gelmişti. Kalkıp oturdu, "Ah, kendimi çok iyi hissettiğimi söylemeliyim" dedi. "Sanırım bu sabah kahvaltı niyetine bir şeyler atıştırabilirim."

"Al anneciğim" dedi Baküs, kuyuya bir sürahi daldırıp ona vererek. Sürahinin içinde su değil en güzelinden şarap vardı; pancar kadar kırmızı, bir boğayı devirecek kadar güçlü, çay kadar iç ısıtıcı, çiy kadar serindi.

"Eh, kuyumuza bir şeyler yapmışsın" dedi yaşlı kadın. "Bu iyi bir değişiklik, çok iyi." Sonra da sıçrayarak yataktan kalktı.

"Bin sırtıma" dedi Aslan. Susan ve Lucy'ye dönerek, "Siz kraliçeler artık koşmak zorundasınız" diye ekledi.

"Peki. Biz koşmaktan da hoşlanırız" dedi Susan ve tekrar yola çıktılar.

Nihayet, şarkılar söyleyerek, hoplaya hoplaya danslar ederek, müziklerle, kahkahalarla, kükremelerle, havlamalarla, kişnemelerle yola koyuldular. Miraz'ın ordusunun kılıçlarını atıp teslim olduğu, Peter'ın ordusununsa ellerinde silahları, derin derin soluyarak, onların etrafını sardığı yere geldiler.

İlk olay, yaşlı kadının Aslan'ın sırtından inip Caspian'a koşması ve ikisinin kucaklaşmasıydı, çünkü kadın Caspian'ın dadısıydı.

15
Aslan Havada Bir Kapı Açıyor

Aslan'ın görünmesiyle Telmarlı askerler donup kaldı, dizlerinin bağı çözüldü, ayakları birbirine dolaştı ve pek çoğu yüzüstü yere kapaklandı. Aslan'a inanmıyorlardı ve bu da korkularını artırıyordu. Onun dostça geldiğini bilen kızıl cücelerin bile ağızları açık kalmıştı. Nikabrik'in grubundan olan kara cücelerden bazıları çaktırmadan uzaklaşmaya başlamışlardı. Ama bütün konuşan hayvanlar Aslan'ın etrafına koşmuşlardı. Hırıltılar, homurtular, ciyaklamalar, neşeli kişnemelerle kuyruklarını sallayarak ona hoş görünmeye çalışıyor, sürünüyor, burunlarıyla saygılı bir şekilde ona dokunuyor, karnının altında ve ayaklarının arasında ileri geri gidip geliyorlardı. Eğer küçük bir kedinin, güvendiği ve tanıdığı büyük bir köpekle oynadığını gördünüzse, onların nasıl da seyredilesi bir manzara oluşturduğunu kafanızda canlandırabilirsiniz. Sonra Peter, arkasına Caspian'ı da aldı ve kalabalığın arasında yol açarak ilerledi. "Bu, Caspian, Efendim" dedi.

Caspian eğilerek Aslan'ın pençesini öptü.

"Hoş geldin Prens" dedi Aslan. "Narnia kralı olmak için kendini yeterli görüyor musun?"

"Sa... sanmıyorum, Sör" dedi Caspian. "Ben henüz bir çocuğum."

"Güzel" dedi Aslan. "Kendini yeterli hissetseydin, bu, hazır olmadığının kanıtı olacaktı. İşte bunun için bizim ve Yüce Kral'ın emrinde, Narnia Kralı, Cair Paravel Lordu ve Issız Adalar'ın imparatoru olacaksın. Soyun devam ettiği sürece krallık sizde olacak. Ve taç giyme törenin... Hey bu da ne böyle?"

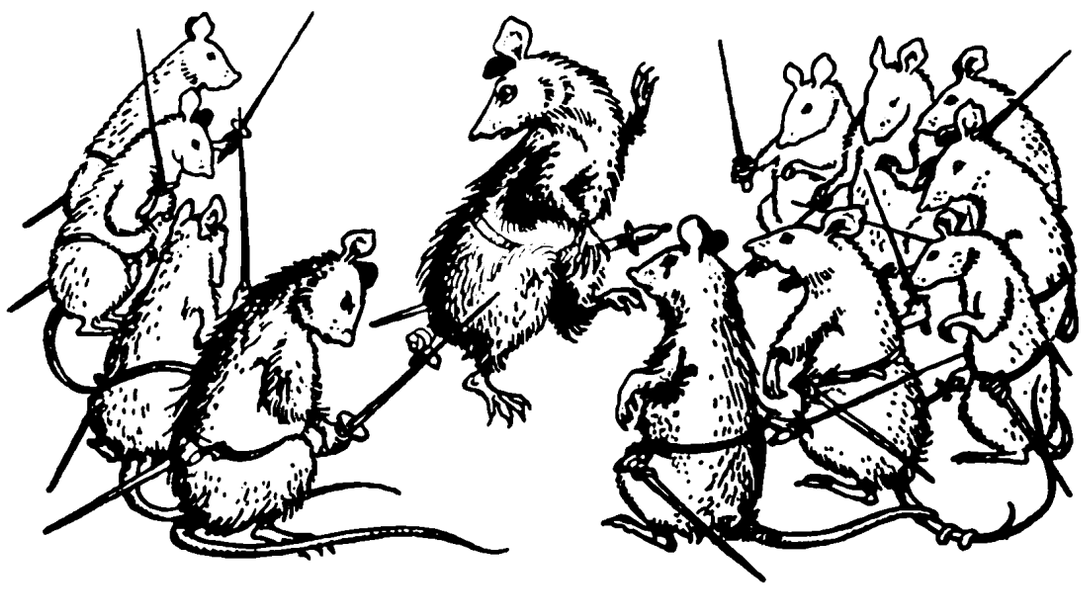
O anda tuhaf ve küçük bir topluluk yaklaşmaktaydı; on bir fareden altısı, dallardan yapılmış bir tahtırevanın üzerinde bir şey taşıyorlardı. Ancak tahtırevan büyük boy bir kitap kadardı. Hiç kimse bundan daha kederli fareler görmemiştir. Hepsi çamura ve bazıları da kana– bulanmıştı, kulakları düşmüş, bıyıkları sarkmıştı, kuyrukları otlarda sürünüyordu. Liderleri incecik kavalıyla hüzünlü bir melodi çalmaktaydı. Tahtırevanda taşınan Bastıbacak'tan geriye ıslak bir tüy yığınından başka bir şey kalmamıştı. Hâlâ nefes alıyordu, ama canı gitgide tükeniyordu; sayısız ağır yarası vardı, pençelerinden biri ezilmişti ve kuyruğu kopmuştu, bir zamanlar uzun bir kuyruk çıkan poposunda şimdi bir sargı vardı.

"Evet, Lucy" dedi Aslan.

Lucy hemen elmas şişesini çıkardı. Bastıbacak'ın her yarasına sadece bir damla yetecekti, ama o kadar çok yarası vardı ki Lucy işini bitirene kadar uzun ve endişeli bir sessizlik oldu. Farelerin üstadı tahtırevandan sıçradı, bir eliyle kılıcının kabzasını tuttu, diğer eliyle de bıyıklarını burmaya başladı. Eğilerek selam verdi.

"Yaşasın Aslan!" diye duyuldu ince sesi. "Şeref duyarım ki..." Ancak sonra aniden durdu.

İşin gerçeği, kuyruğu yerine gelmemişti; ya Lucy unutmuştu ya da iksir, yaraları iyileştirebiliyor, ama organları yenileyemiyordu. Bastıbacak eğilirken eksikliğin farkına varmıştı; belki de kuyruğu nedeniyle dengesi bozulmuştu. Sağ omzunun üzerinden baktı. Kuyruğunu göremeyince, omuzlarını ve dolayısıyla vücudunu döndürmek zorunda kalana kadar boynunu geriye uzatmaya çabaladı. Ne var ki bu arada vücudu da döndüğü için göremiyordu. Sonra omzunun üze-

rinden bakmak için tekrar boynunu uzattı ve aynı sonucu aldı. Kendi çevresinde tam üç kez döndükten sonra korkunç gerçeği anladı.

"Şaştım kaldım" dedi Bastıbacak, Aslan'a. "Dayanılamayacak kadar kötü durumdayım. Böyle münasebetsiz bir şekilde karşınıza çıktığım için affınızı rica edeceğim."

"Bu sana çok yakışmış, Küçük Adam" dedi Aslan.

"Yakışsa bile" diye cevapladı Bastıbacak, "eğer bir şeyler yapılabilirse... Belki Majesteleri?" bunu söylerken Lucy'nin önünde bir reverans yaptı.

"İyi de bir kuyruktan ne çıkar?" diye sordu Aslan.

"Efendim" dedi Fare, "Kuyruğum olmadan, yiyebilir, uyuyabilir ve kralım için ölebilirim. Fakat kuyruk bir farenin şan ve şerefidir."

"Bazen, şerefini çok mu fazla düşünüyorsun acaba diye merak ediyorum dostum" dedi Aslan.

"Yücelerin yücesi Kralım" dedi Bastıbacak, "biz farelere çok küçük bir boy ihsan edildiğini hatırlatmama izin verin. Ve biz eğer gururumuzu dikkatle korumazsak (kişilerin değerlerini boylarıyla ölçen) bazıları pek de uygun olmayan şeyler anlatabilir. İşte bunun için bu kılıcı kalbinin yakınında hissetmek istemeyen kişinin benim önümde tuzaklar, peynirler ya da mumlar hakkında konuşamayacağının bilinmesine özen gösteririm. Hayır efendim, Narnia'nın en uzun boylusu bile yapamaz bunu." Bunu söylerken çok sert bir tavırla yukarıya, Kazmakürek'e bakmıştı, ancak olayları her zaman herkesin bir adım gerisinden takip eden dev, ayaklarının dibinde neler konuşulduğunu henüz fark etmemiş ve bu yüzden farenin söylemek istediği şeyi anlayamamıştı.

"Yandaşlarının neden kılıç çektiklerini sorabilir miyim?" dedi Aslan.

"Yüce Majesteleri isterlerse" dedi ismi Dürbüngöz olan ikinci bir fare, "eğer liderimiz bundan sonra kuyruksuz dolaşacaksa biz de kuyruklarımızı kesmeye hazırız. Yüce fareden esirgenen bir şerefi taşımanın ayıbını sırtlayamayız."

"Ah!" diye kükredi Aslan. "Beni ikna ettiniz. Kalpleriniz çok geniş sizlerin. Bastıbacak, gururun nedeniyle değil ama senin ve arkadaşlarının birbirlerine duyduğu sevgiden ve dahası, uzun zaman önce Taş Masa üzerinde beni bağlayan ipleri kemirmekle bana gösterdiğiniz nezaket nedeniyle (bunu çoktan unuttunuz ama siz o andan itibaren konuşan fareler olarak yaşamaya başladınız) kuyruğuna kavuşacaksın."

Aslan daha konuşmasını bitirmeden, yeni kuyruk yerindeydi. Sonra Aslan'ın emriyle Peter, Caspian'ı Aslan Birlik Şövalyeliğine atadı. Caspian şövalye olur olmaz, Mantarsever, Yaygaracı ve Bastıbacak'ı şövalye, Doktor Cornelius'u da lord şansölye yaptı ve şişman ayının geleneksel görevini almasını, yani düello görevlisi olmasını onayladı. Büyük bir alkış koptu.

Bundan sonra Telmarlı askerler sıkı önlemler altında, dövülmeden, aşağılanmadan sığlıkların öte yanına götürüldü. Beruna şehrinde kilit altına alınıp biftek ve bira ile beslendiler. Askerler nehri yürüyerek geçmeye zorlanınca, büyük bir şamata koptu. Çünkü akarsudan da, en az ormandan ve hayvanlardan nefret ettikleri kadar nefret ediyorlardı. Neyse ki sonunda bu çile sona ermiş ve o uzun günün en güzel bölümü başlamıştı.

Yemekten sonra üstüne bir ağırlık çöken Lucy, gelip Aslan'ın yanına oturdu; ağaçların ne yaptığını merak etmişti. Önce onların dans ettiğini sanmıştı; iki çember halinde yavaş yavaş dönüyorlardı, biri soldan sağa, diğeri sağdan sola. Sonra iki çemberin merkezine sürekli bir şeyler fırlatmakta olduklarını fark etti. Bazen saçlarının uzun tellerini kesiyormuş, bazen de parmaklarından küçük parçalar kırıyormuş gibi görünüyorlardı; eğer öyleyse, bir sürü parmakları olmalıydı ve yaptıkları onların canını yakmıyordu. Fakat yere attıkları şeyler, yere düştüğünde çalılara ya da kuru çomaklara dönüşüyordu. Sonra üç ya da dört kızıl cüce, közlü mangallarıyla ileriye çıktı ve yığını ateşe verdi. Ateş önce çıtırdadı, sonra alevlendi ve sonra da, bir yaz gecesi orman ateşinin olması gerektiği gibi, gürüldemeye başladı. Herkes büyük bir çember yaparak ateşin etrafına oturdu.

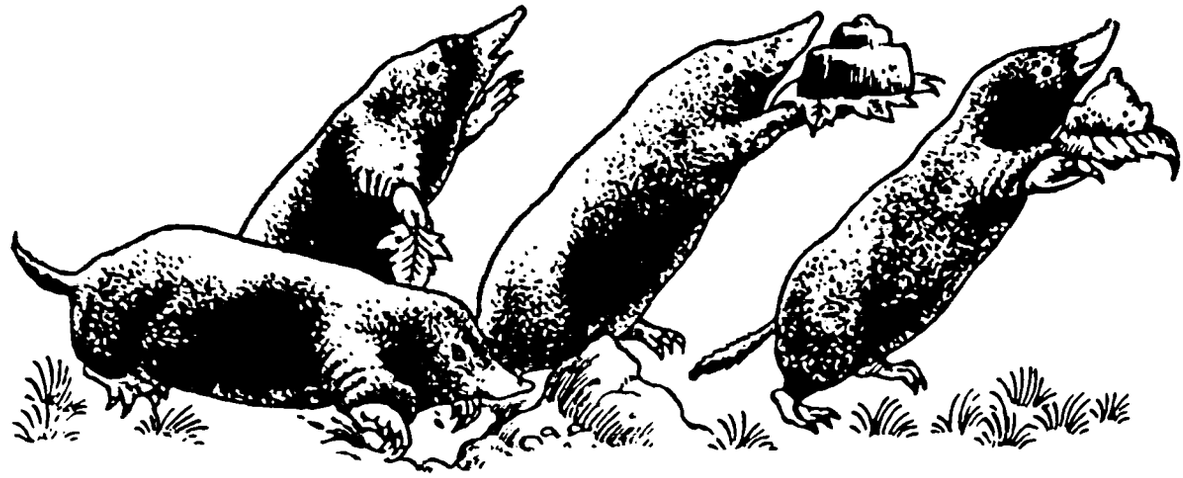
Sonra Baküs, Silenus ve Maenad'lar, ağaçların dansından çok daha çılgınca bir dansa başladılar. Güzellik ve eğlence adına değil (bunlar da amaçlanmış olabilir belki ama) büyülü bir bereket dansıydı onlarınki. Ellerinin dokunduğu, ayaklarının bastığı yerlerde ziyafet sofraları ortaya çıkıyordu –koruyu nefis bir kokuyla dolduran tepsiler dolusu kızarmış et, buğdaylı ve yulaflı kekler, bal ve çok renkli şekerler, en koyusundan kaymaklar, şeftaliler, nektarinler, narlar, armutlar, çilekler, ahududular, tepeleme meyveler– sarmaşıklardan çelenklerle süslenmiş büyük ağaç kaplar, taslar ve tepsilerde şaraplar getirildi: Karadut şurubu gibi koyu olanlar, sulandırılmış kırmızı jöleye benzeyenler, sarı şaraplar, yeşil şaraplar, sarımsı yeşil ve yeşilimsi sarı şaraplar.

Fakat ağaç halkı için değişik yemekler hazırlanıyordu. Lucy, Kuyukazan ve diğer köstebeklerin, alanın çeşitli yerlerinde (Baküs'ün işaret ettiği yerlerde) toprakla uğraştıklarını görüp ağaçların toprak yiyeceklerini anlayınca ürperdi. Getirilen toprakları görünce farklı şeyler düşündü. Çikolata kıvamında koyu kahverengi bir toprakla başlamışlardı yemeklerine; toprak çikolataya öyle çok benziyordu ki Edmund bir parça alıp tadına baktı, ama hiç de lezzetli bulmadı. Bu koyu toprak açlıklarını biraz kırınca ağaçlar, günbatımında gördüğünüz türden bir pembenin hâkim olduğu bir toprağı yemeye başladılar. Daha hafif ve daha tatlı olduğunu söylüyorlardı. Sıra peynire gelince, tebeşire benzeyen bir toprak yediler ve gümüş kumlar serpilmiş en iyisinden çakılları, hafif şekerlemeler olarak yiyerek devam ettiler.

Çok az şarap içmişlerdi, ama bu çobanpüsküllerini çok konuşkan yapmıştı: Susuzluklarını çoğunlukla orman çiçekleri ve tüy gibi bulutların serin tadıyla tatlanmış çiy ve yağmur karışımı yudumlarla gidermişlerdi.

Böylece Aslan, güneş batıp da yıldızlar çıktıktan sonraki geç saatlere kadar Narnialılara ziyafet çekti. Şimdi daha sessiz ama daha parlak olan ateş, karanlık ormanda bir fener gibi parlıyordu ve korkmuş Telmarlılar onu uzaktan görüp, tüm bunların ne anlama geldiğini merak ediyorlardı. Ziyafetin en iyi yanı, bitince kimsenin eve gitmek zorunda olmamasıydı. Ama konuşmalar fısıltılara dönüştükçe, herkes birbirine baş sallamaya, yakın dostlarını yanma almaya başladı. Ayaklarını ateşe dönüp uykuya teslim oluyorlardı. Sonunda tüm çember sessizliğe gömüldü. Beruna Sığlıkları'ndaki suların taşlar üzerinde çıkardığı şıkırtılar duyulabiliyordu. Aslan ve Ay, bütün gece sevinç içinde, göz kırpmadan birbirlerine baktılar.

Ertesi gün, Beruna'daki esirler de dahil olmak üzere, tüm Telmarlılara hitap eden bir ilan için ülkenin dört bir yanına (genellikle sincaplar ve kuşlardan oluşan) haberciler gönderildi. Habercilere Caspian'ın kral olduğu ve bundan böyle Narnia'nın insanlara olduğu kadar konuşan hayvanlara, cücelere, orman perilerine ve faunlara da ait olduğu söylenmişti. Yeni yasalara uymak kaydıyla, kalmak isteyen herkes kalabilirdi, durumdan hoşnut olmayanlar için Aslan başka bir yer sağlayacaktı. Ülkeden ayrılmak isteyen herkes beşinci gün öğleye kadar Beruna Sığlıkları'ndaki Aslan'a ve krallara başvurmak zorundaydı. Bunun Telmarlıların kafasını nasıl karıştırdığını tahmin edebilirsiniz. Çoğunluğunu gençlerin oluşturduğu bir kısım Telmarlı, tıpkı Caspian gibi, eski günlere ait hikâyeler duymuşlardı ve kahramanların geri geldiğine çok memnundular. Şimdiden yaratıklarla dost olmaya başlamışlardı. Çoğunluk Narnia'da kalmaya karar verdi. Ama yaşlıların çoğu, özellikle Miraz'ın hükümdarlığı altındaki önemli kişilerin yüzleri asıktı ve yönetimde olamayacakları bir ülkede yaşamayı arzulamıyorlardı. "Burada bir sürü kör olası gösteri hayvanıyla yaşamak mı! Sanmıyorum" dediler. "Hayaletler de var" diye ekledi bazıları ürpertiyle. "O orman perileri gerçekte hayalettir. Bizi aldatamazlar." Aynı zamanda şüpheciydiler. "Onlara güvenmiyoruz" dediler, "o korkunç Aslan'a ve diğerlerine. Pençelerini bize geçirmesi uzun sürmeyecektir, görürsünüz." Ama yeni bir yer bulma teklifinden de aynı şekilde şüpheliydiler. "Bizi inine götürüp birer birer yiyecek herhalde" diye mırıldandı-

lar. Konuştukça yüzleri daha çok asıldı ve daha çok kuşkulandılar. Fakat söylenilen günde yarıdan fazlası gelmişti.

Aslan, alanın bir ucunda, aralarında yaklaşık bir metre olan, bir insanın boyundan uzun iki kazık çaktırmıştı. Daha hafif üçüncü bir ağaç parçası tepelerinden bunlara bağlanıp ikisini birleştirmişti ve böylece bütün yapı, hiçbir yere açılmayan bir kapı gibi görünüyordu. Kapının önünde, sağda Peter, solda Caspian ile Aslan durmaktaydı. Etraflarında bir grup halinde Susan ve Lucy, Yaygaracı ve Mantarsever, Lord Cornelius, Fırtına, Bastıbacak ve diğerleri dikilmekteydi. Çocuklar ve cüceler eskiden Miraz'ın, fakat şimdi Caspian'ın kalesi olan sarayın dolaplarından iyi faydalanmasını bilmişti; ipek ve altın kumaşlar, kollarındaki yırtmaçların arasından görünen kar beyaz ketenler, gümüş zincir zırhlar ve mücevher kakmalı kılıç kabzaları, yaldızlı miğferler ve tüylü şapkalarıyla ışıl ışıl görünüyorlardı. Hayvanlar bile boyunlarına pahalı zincirler takmıştı. Yine de kimse hayvanlara ya da çocuklara bakmıyordu. Aslan'ın altından yapılmış gibi görünen yelesi her şeyden çok parlıyordu. Eski Narnialıların geri kalanı alanın her iki yanında ayakta duruyordu. Öbür uçta Telmarlılar dikiliyordu. Gün ışığı pırıl pırıldı ve flamalar hafif rüzgârda dalgalanıyordu.

"Telmar halkı" dedi Aslan, "yeni bir ülke arayanlar, sözlerimi dinleyin. Hepinizi, benim bildiğim ama sizin bilmediğiniz kendi ülkenize göndereceğim."

"Biz Telmar'ı hatırlamıyoruz. Nerede olduğunu bilmiyoruz. Nasıl bir yer olduğunu bilmiyoruz" diye yakındı Telmarlılar.

"Siz Narnia'ya Telmar'dan geldiniz" dedi Aslan. "Ama Telmar'a da başka bir yerden gelmiştiniz. Siz bu dünyaya ait değilsiniz. Siz buraya, birkaç kuşak önce, Yüce Kral Peter'ın de ait olduğu dünyadan geldiniz."

Telmarlıların yarısı sızlanmaya başladı, "Gördünüz mü? Söylemiştim size. Hepimizi öldürecek, dünyanın dışına gönderecek" ve diğer yarısı da sandıklarını fırlatıp birbirlerinin sırtına vurmaya ve fısıldaşmaya başladılar, "Gördünüz mü? Bütün bu zalim ve acayip yaratıklarıyla, bu yere ait olmadığımızı tahmin etmeliydik. Göreceksiniz, soylu bir kandan geliyoruz." Hatta Caspian, Cornelius ve çocuklar bile şaşkınlıkla Aslan'a baktılar.

"Sakin olun" dedi Aslan, hırlamaya yakın alçak bir sesle. Yer sallanıyor gibi oldu ve korudaki her canlı, taş gibi, öylece kalakaldı.

"Sen, Sör Caspian" dedi Aslan, "eski krallar gibi, âdemoğlu olmasan ve âdemoğullarının dünyasından gelmesen, Narnia'ya gerçek bir Kral olamazdın, bunu biliyor olmalısın. Bir âdemoğlusun. Yıllar önce o dünyada, Güney Denizleri denilen uzak denizlerde, bir gemi dolusu korsan fırtına yüzünden bir adaya çıkmışlardı. Korsanlar nasıl yaparsa öyle davrandılar: Yerlileri öldürüp yerli kadınları karıları olarak aldılar, palmiyelerden şarap yapıp içtiler ve sarhoş oldular, ayılıp kavga ettiler ve bazen birbirlerini öldürdüler. O kavgalardan birinde altısı, diğerleri tarafından kovalandı ve kadınlarıyla birlikte adanın merkezindeki bir dağa kaçtılar. Saklanmak için mağara sandıkları bir yere girdiler. Ama orası, o dünyanın büyülü yerlerinden biriydi, o dünyayla burası arasındaki kapılardan biriydi. Eski zamanlarda dünyalar arasında birçok kapı vardı, fakat gittikçe azaldılar. O, bunların sonuncularından biriydi: Sonuncusu demiyorum. Böylece düştüler ya da yükseldiler ya da tırmandılar ve kendilerini bu dünyada, o zamanlar kimsenin yaşamadığı Telmar topraklarında buldular. O zamanlar Telmar'da neden kimsenin yaşamadığı uzun hikâye, bunu şimdi anlatmayacağım. Onların soyundan gelenler Telmar'da yaşayıp kaba ve kibirli insanlar oldular. Kuşaklar sonra Telmar'da bir kıtlık yaşandı, onlar da, o zamanlar kargaşa içinde olan Narnia'yı fethettiler (bu da uzun bir hikâyedir) ve burada hüküm sürmeye başladılar. Tüm bunları iyice anladın mı, Kral Caspian?"

"Evet, Sör" dedi Caspian. "Daha şerefli bir soydan gelmeyi arzulardım."

"Sen Âdem ve Havva'dan geliyorsun" dedi Aslan. "Bu, en fakir dilencinin bile başını dik tutmasını sağlayacak bir şeref, aynı zamanda dünyadaki en büyük imparatorun bile omuzlarını düşürecek bir ayıptır. Hoşnut olmalısın."

Caspian bir reverans yaptı.

"Şimdi" dedi Aslan, "Telmarlı erkekler ve kadınlar, atalarınızın dünyasındaki o adaya geri dönecek misiniz? Fena yer değil. Onu keşfeden korsanların soyu tükendi ve adada yaşayan kimse yok. Tatlı su kuyuları verimli toprakları, ev yapmak için ağaçları ve gölcüklerinde balıkları var. Kapı açık; ama sizi uyarmalıyım, bir kere geçtiniz mi, bir daha açılmamak üzere arkanızdan kapanacak. Dünyalar arasında o kapıdan bir daha geçiş olmayacak."

Bir an sessizlik oldu. Sonra Telmar askerleri arasından iriyarı ve nazik görünen bir adam ileri çıktı ve dedi ki:

"Pekâlâ, ben teklifi kabul ediyorum."

"İyi bir seçim" dedi Aslan. "İlk sen konuştuğun için büyü senden yana. O dünyada geleceğin iyi olacak. İleriye çık."

Şimdi rengi biraz uçmuş olan adam ileriye çıktı. Aslan ve yardımcıları, kazıkların oluşturduğu boş kapıya serbestçe yaklaşabilmesi için kenara çekildiler.

"Geç içinden, oğlum" dedi Aslan, kendi burnuyla adamın burnuna dokunarak. Aslan'ın soluğu değer değmez, adamın gözlerinde, sanki bir şey hatırlamaya çalışıyormuş gibi yeni bir bakış –ürkek ama mutsuz olmayan bir bakış –görüldü. Sonra omuzlarını kaldırdı ve kapıya yürüdü.

Kimse gözünü alamıyordu adamdan. Üç odun parçasını ve onların arasından ağaçları, otları ve Narnia'nın gökyüzünü görebiliyorlardı. Adamı kapının direkleri arasında gördüler. Bir saniye sonra tamamıyla ortadan kayboldu. Alanın öbür ucundan Telmarlılar bir feryat koyuverdiler. "Of! Ne oldu ona? Bizi öldürmek mi istiyorsunuz? Oraya gitmeyeceğiz." Sonra akıllı Telmarlılardan biri dedi ki:

"Biz o çomakların arkasında başka bir dünya görmüyoruz. Ona inanmamızı istiyorsanız neden sizlerden biri de gitmiyor? Kendi arkadaşlarının hepsi kapının uzağında duruyor."

O an Bastıbacak ileri çıktı ve bir reverans yaptı. "Eğer benim gitmemin bir yardımı olacaksa, Aslan" dedi, "bir sözün üzerine on bir fareyi aynı anda şu kapıdan geçiririm."

"Hayır, küçük" dedi Aslan, kadife pençesiyle Bastıbacak'ın başına hafifçe dokunarak. "O dünyada sana korkunç şeyler yaparlar. Seni panayırlarda gösterirler. Başkaları öncülük etmeli."

"Haydi" dedi Peter, Edmund ve Lucy'ye. "Vakit geldi."

"Ne demek istiyorsun?" dedi Edmund.

"Bu yoldan" dedi her şeyi biliyormuş gibi görünen Susan. "Ormanın içine. Değiştirmemiz lazım."

"Neyi değiştireceğiz ki?" diye sordu Lucy.

"Giysilerimizi tabii ki" dedi Susan. "Bunların içinde, İngiltere'de bir istasyonda aptallar gibi görünürüz."

"Fakat diğer elbiselerimiz Caspian'ın kalesinde" dedi Edmund.

"Hayır, değil" dedi Peter, onları sık ağaçlıklara doğru yönlendirerek. "Her şey burada. Bu sabah bohçalanıp buraya getirildiler. Her şey ayarlandı."

"Aslan'ın bu sabah sen ve Susan'la konuştuğu bu muydu?" diye sordu Lucy.

"Evet, bu ve benzer şeyler" dedi Peter, ciddi bir ifadeyle. "Her şeyi size anlatamam. Aslan'ın bana ve Su'ya söylemek istediği şeyler vardı, çünkü biz Narnia'ya geri dönmeyeceğiz."

"Hiç mi?" diye bağırdı Edmund ve Lucy dehşetle.

"Ah, siz ikiniz geleceksiniz" diye cevapladı Peter. "En azından, Aslan böyle diyor, sizin bir gün geri döneceğinizi kastetti, eminim. Fakat ben ve Su dönmeyeceğiz. Bizim yaşlandığımızı söylüyor."

"Ah, Peter" dedi Lucy. "Ne kötü şansın var. Dayanabilecek misin?"

"Sanırım dayanabilirim" dedi Peter. "Hiç de düşündüğüm gibi değil. Son yolculuğuna çıktığın zaman anlarsın ne demek istediğimi. Şimdi acele etmemiz lazım, işte eşyalarımız."

Saray elbiselerini çıkarıp (artık pek temiz değillerdi) okul elbiseleriyle o büyük toplantıya geri dönmek garip geldi onlara, bundan hiç hoşnut değillerdi. Kötü Telmarlılardan bir ya da ikisi kahkahalar atarak alay ettiler. Fakat diğer yaratıkların hepsi, Yüce Kral Peter, Kraliçe Susan, Kral Edmund ve Kraliçe Lucy şerefine

alkışlarla ayağa kalktılar. Bütün arkadaşlarına sevgi ve gözyaşlarıyla veda ettiler; hayvan öpücükleri, şişman ayılarla kucaklaşmalar, Yaygaracı'yla el sıkışmalar ve bıyıkları insanın tüylerini diken diken eden Mantarsever'le son bir kucaklaşma. Caspian, Susan'a borusunu geri vermeyi teklif etti, ama Susan istemediğini söyledi. Sonra çok gösterişli, bir o kadar da üzücü bir şekilde Aslan'a elveda dediler. Peter'ın omzunda Susan'ın elleri vardı. Susan'ın omzundaysa Edmund'un elleri. Edmund'un omzundaysa ilk Telmarlının elleri. Böylece sıraya girerek yerlerini aldılar ve uzun bir kuyruk halinde kapıya doğru ilerlediler. Bundan sonra anlatılması çok zor olan bir an geldi, çünkü çocuklar üç şeyi bir arada görüyormuş gibiydiler. Birisi, tüm Telmarlıların kapıdan geçtikleri an kendilerini bulacakları Pasifik adasının mavi ve yeşil parıltılarına bakan bir mağaranın ağzıydı. İkincisi, Narnia'da bir alan, hayvanların ve cücelerin yüzleri, Aslan'ın gözlerinin derinliği ve porsuğun yanaklarındaki beyazlıklardı. Üçüncüsü (çabucak diğer ikisinin yerini almıştı) bir istasyonun gri ve çakıllı yüzeyi ve sanki hiçbir yere gitmemişler gibi hepsinin oturduğu, etrafı valizlerle çevrili banktı; tüm başlarına gelenlerden sonra biraz sıkıcıydı, ama aynı zamanda beklenmedik bir şekilde, o bildikleri demiryolu kokusu, İngiliz semaları ve arkada bıraktıkları yaz dönemi ile kendine has bir güzelliği vardı.

"Eh!" dedi Peter. "İyi zaman geçirdik."

"Olamaz!" dedi Edmund. "Yeni el fenerimi Narnia'da unuttum."

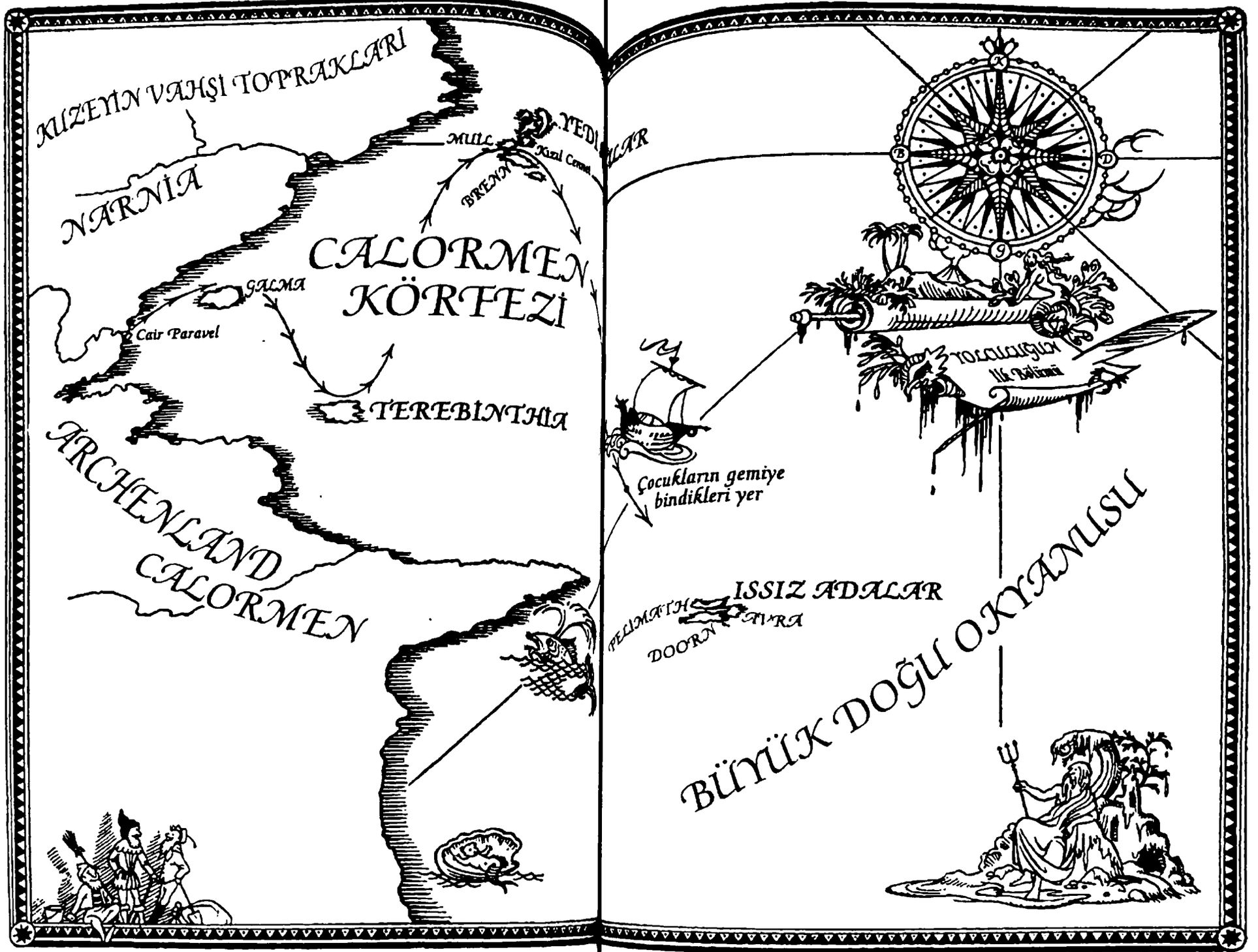

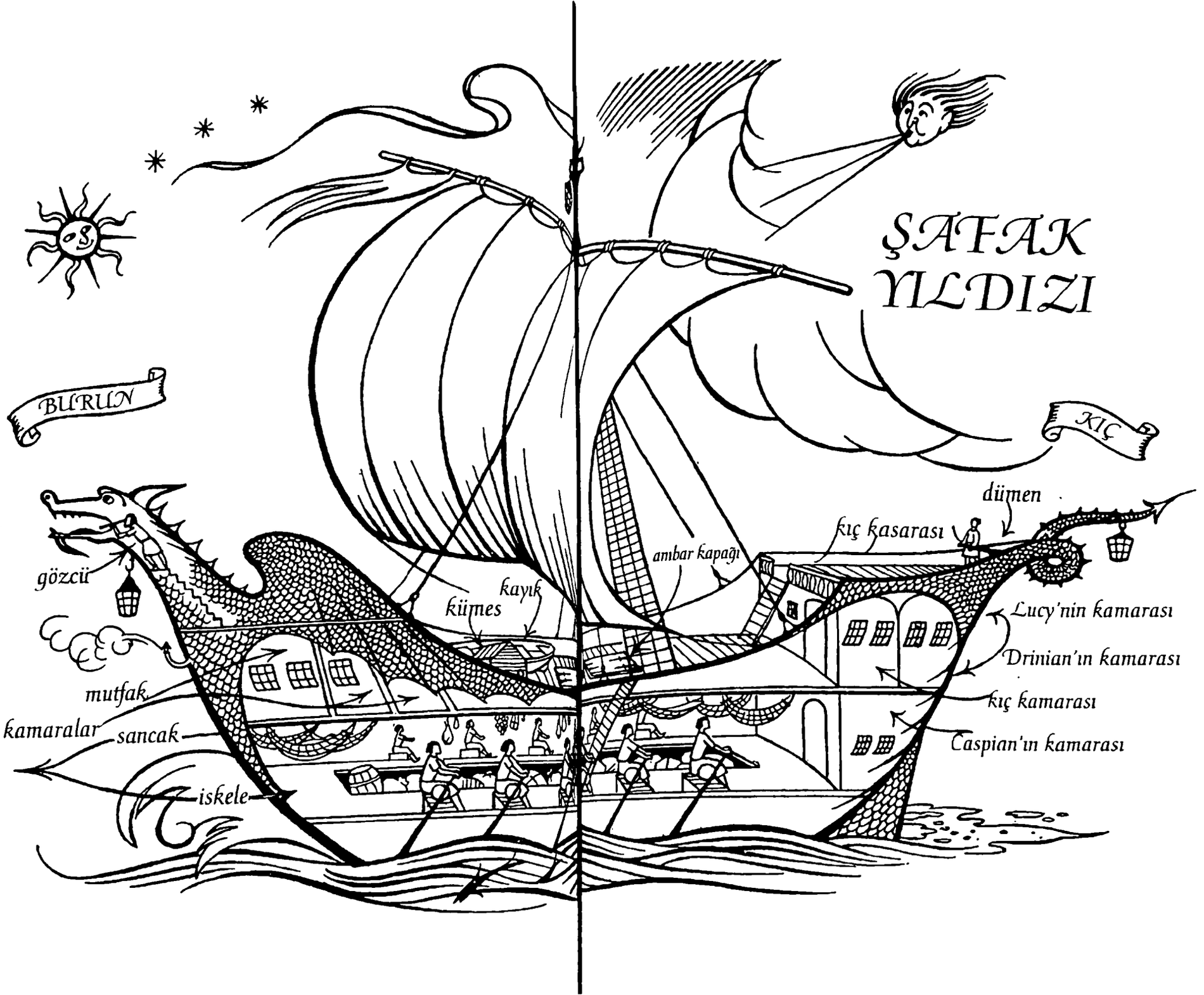
NARNİA
GÜNLÜKLERİ

C. S. LEWIS

ŞAFAK YILDIZI'NIN YOLCULUĞU

KUZEYİN VAHŞİ TOPRAKLARI
NARNİA
MULC
YEDİ
Kızıl Cennet
BRENN
CALORMEN
KÖRFEZİ
GALMA
Cair Paravel
TEREBİNTHİA
ARCHENLAND
CALORMEN
Çocukların gemiye
bindikleri yer
ISSIZ ADALAR
DOORN
BÜYÜK DOĞU OKYANUSU

ŞAFAK YILDIZI
BURUN
KIÇ
dümen
kıç kasarası
ambar kapağı
gözcü
kayık
küpes
Lucy'nin kamarası
Drinian'ın kamarası
kıç kamarası
Caspian'ın kamarası
mutfak
kamaralar
sancak
iskele

1
Yatak Odasındaki Resim

Eustace Clarence Scrubb adında bir çocuk vardı ve bu ismi hak etmediği de söylenemezdi hani. Annesiyle babası onu Eustace Clarence, öğretmenleriyse Scrubb diye çağırırdı. Arkadaşlarının onu nasıl çağırdıklarını söyleyemem, çünkü hiç arkadaşı yoktu. Ebeveynlerine "Anne" ve "Baba" demezdi, onları isimleriyle, yani Alberta ve Harold diye çağırırdı. Çok çağdaş, ilerici insanlardı. Et yemez, sigara ve alkol kullanmaz ve özel bir tür iç çamaşırı giyerlerdi. Evlerine çok az mobilya koymuşlardı, sahip oldukları birkaç giysi yataklarının üstünde dururdu ve pencereleri daima açıktı.

Eustace Clarence hayvanları severdi, özellikle de kartona iğnelenmiş ölü böcekleri. Kitapları da severdi; ama eğer içlerinde tahılları taşımaya yarayan, kovalardan oluşan asansör benzeri aygıtın ya da başka ülkelerdeki şişko çocukların özel okullarda egzersiz yaparken çekilmiş resimleri varsa.

Eustace Clarence, kuzenleri olan dört Pevensie'den, yani Peter, Susan, Edmund ve Lucy'den hoşlanmazdı. Ancak Edmund ve Lucy'nin onlara kalmaya geleceğini duyduğunda çok sevinmişti. Kalbinin derinliklerinde patronluk ve kabadayılık etme duyguları besliyordu; bir kavgada, bırakın Edmund'u, Lucy'yle bile başa çıka-

mayacak kadar çelimsizdi. Ufak tefek olmasına rağmen, eğer kendi evindeyse ve diğerleri de sadece misafirse, onlara kötü vakit geçirtmenin düzinelerce yolunu bulabilirdi.

Aslına bakılırsa Edmund ve Lucy, Harold Enişte ve Alberta Hala'nın yanında kalmayı istemiyordu. Ne var ki ellerinden bir şey gelmiyordu, çünkü o yaz babaları ders vermek üzere Amerika'da dört aylık bir iş bulmuştu ve anneleri de on yıldır gerçek bir tatile çıkmadığı için onunla beraber gidecekti. Peter çok sıkı bir şekilde bir sınava hazırlanıyordu ve tatilini Profesör Kirke'le ders çalışarak geçirecekti. Profesör Kirke'ün büyük evinde uzun yıllar önce harika maceralar yaşamışlardı ve eğer Profesör hâlâ o evde yaşıyor olsaydı çocukların dördünü de seve seve konuk ederdi. Ama artık küçük bir kulübede yaşıyordu, çünkü şimdi çok fakirdi ve bu kulübede konuklarına ancak küçücük bir yatak odası verebiliyordu. Diğer üç çocuğu Amerika'ya götürmek çok masraflı olacağından sadece Susan, anne ve babasıyla gitmişti.

Yetişkinler, ailenin en sevimlisinin Susan olduğunu düşünüyordu. Susan yaşına göre çok akıllı olmasına rağmen derslerinde pek başarılı değildi ve annesi "Amerika yolculuğundan, diğerlerinin öğreneceğinden çok daha fazlasını öğrenir" demişti. Edmund ve Lucy, Susan'ı kıskanmamaya çalışmışlardı, ama yaz tatillerini halalarının yanında geçirmek zorunda olmaları onları dehşete düşürüyordu. "Benim durumum daha da vahim" dedi Edmund, "en azından senin bir odan olacak, ama ben o haylaz Eustace ile aynı odayı paylaşmak zorunda kalacağım."

Bir öğleden sonra, Edmund ve Lucy birkaç dakika yalnız kaldığında hikâyemiz de başladı. Çocuklar kuşkusuz, ismi Narnia olan özel ve gizli ülkelerinden bahsediyorlardı. Sanırım birçoğumuzun gizli bir ülkesi vardır, ama çoğumuz için bu, hayali bir ülkedir. Edmund ve Lucy bu konuda diğer insanlardan daha şanslıydı. Onların gizli ülkeleri gerçekti. Gerçekten orada iki kez bulunmuşlardı ve bu bir oyun ya da rüya değildi. Narnia'ya büyü sayesinde gitmişlerdi, çünkü oraya gitmenin tek yolu buydu. Narnia'dan ayrılırlarken, bir gün oraya geri döneceklerine dair bir imada bulunulmuş, neredeyse bir söz verilmişti. Bu konu hakkında ne kadar çok konuştuklarını tahmin edebilirsiniz.

Lucy'nin odasındaki yatağın kenarına oturmuşlar, karşı duvardaki bir resme

bakıyorlardı. Evde hoşlarına giden tek resim oydu. Alberta Hala bu resmi hiç sevmiyordu (sırf bu yüzden resim üst kattaki küçük odaya konmuştu), ama onu bir türlü atamamıştı, çünkü kalbini kırmak istemediği birinin düğün hediyesiydi.

Bir gemi resmiydi bu, dosdoğru size doğru gelen bir geminin resmi. Pruvası yaldızlıydı ve ağzını sonuna kadar açmış bir ejderha başı şeklindeydi. Tek direği ve mor renkli, büyük, kare şeklinde bir yelkeni vardı. Geminin bordası –ejderhanın yaldızlı kanatlarının sona erdiği yerden sonra görülebilen kısmı– yeşildi. Az önce harika, masmavi bir dalganın üzerine çıkmıştı ve dalga köpüklerle size doğru ilerlemekteydi. Geminin hafifçe iskele tarafına yattığı ve ılık bir rüzgârın önünde hızla yol aldığı açıkça görülüyordu. (Bu arada, bu hikâyeyi okumakta kararlıysanız ve gemiler hakkında pek bilgili değilseniz, geminin baş tarafına doğru baktığınızda, sol yanının iskele, sağ yanının da sancak tarafı olduğunu kafanıza sokmalısınız.) Günışığı iskele tarafından vuruyordu gemiye ve o taraftaki sular, yeşillikler ve morluklarla doluydu. Diğer taraf ise geminin gölgesinden dolayı koyu maviydi.

"Üzücü olan" dedi Edmund, "Narnia'ya gidemeyeceğini bildiğin halde bir Narnia gemisine bakmak."

"Olsun, bakmak bile güzel" dedi Lucy. "Üstelik o tam bir Narnia gemisi."

Kapının dışında onları dinlemekte olan Eustace Clarence sırıtarak odaya girdi ve "Hâlâ eski oyunları mı oynuyorsunuz?" diye sordu. Geçen sene onların evinde kalırken, çocukların Narnia'dan bahsettiklerini duymuştu ve bu konuda onlarla dalga geçmeye bayılırdı. Anlattıkları her şeyin uydurma olduğunu sanıyordu ve kendisi bir şeyler uyduramayacak kadar aptal olduğundan olup biteni bir türlü anlayamıyordu.

"Burada istenmeyen birisin" dedi Edmund tersçe.

"Bir dörtlük bulmaya çalışıyorum" dedi Eustace. "Şöyle bir şey:

Narnia hakkında oyunlar oynayan küçük çocuklar
Yavaş yavaş kaçıklaştıkça kaçıklaştılar."

"Öncelikle, çocuklar ve kaçıklaştılar kafiyeli değil" dedi Lucy.

"Ama redif" dedi Eustace.

"Redif medif ne diye sakın sorma ona" dedi Edmund. "Sorman için yanıp tutuşuyor. Hiçbir şey söylemezsen çekip gider belki."

Birçok çocuk bu tepki karşısında ya odayı terk eder ya da öfkelenirdi. Eustace her ikisini de yapmadı. Sadece sırıtarak odada gezindi ve az sonra tekrar konuşmaya başladı.

"Bu resimden hoşlanıyor musunuz?" diye sordu.

"Tanrı aşkına onun sanat hakkında konuşmaya başlamasına izin verme" dedi Edmund aceleyle. Ancak dürüst bir çocuk olan Lucy, "Evet. Çok hoşlanıyorum" demişti bile.

"Saçma sapan bir resim" dedi Eustace.

"Dışarıya çıkarsan ona bakma külfetinden kurtulursun" dedi Edmund.

Eustace, Lucy'ye, "Bu resimden neden hoşlanıyorsun?" diye sordu.

"Eee, ilk önce" dedi Lucy, "gemi gerçekten gidiyormuş gibi göründüğü için seviyorum. Ayrıca su gerçekten ıslatacakmış gibi görünüyor ve dalgalar da, gerçekten aşağı yukarı hareket ediyormuş gibi."

Kuşkusuz Eustace'in buna verecek birçok cevabı vardı, ama hiçbir şey söylemedi. Bunun nedeni, o anda dalgalara bakması ve dalgaların, sanki gerçekten aşağı yukarı hareket ediyormuş gibi görünmesiydi. Sadece bir kez gemiye binmişti ve fena halde deniz tutmuştu. Resimdeki dalgaların görünümü yine kendini kötü hissetmesine sebep olmuştu. Yüzü yemyeşildi, ama resme bir kez daha bakmak istiyordu. Sonra hep birlikte büyülenmiş gibi resme bakmaya başladılar.

Gördükleri şeyi, kitapta yazılmış bir halde okuduğunuzda, inanmakta zorlanabilirsiniz, ama tüm bunlar yaşanırken, görünene inanmak da en az okunana inanmak kadar zordu. Resimdeki her şey hareket ediyordu. Bir film gibi de görünmüyordu; renkler çok berrak, gerçek ve doğaldı. Geminin pruvası dalgaların içine daldı ve havaya büyük bir su serpintisi fışkırdı. Sonra dalgalar geminin arkasında yükseldi ve ilk kez geminin kıçı ve güvertesi görüldü. Ancak, bir sonraki dalga gelip de geminin başını kaldırdığında kıç ve güverte tekrar gözden kayboldu. Aynı anda, Edmund'un yanında bulunan ders kitabının sayfaları dağıldı, sonra kitap havalanarak Edmund'un arkasındaki duvara doğru uçtu, Lucy rüzgârlı bir günde olduğu gibi, bütün saçlarının yüzünün etrafında uçuştuğunu hissediyordu. Evet rüzgârlı bir gündü, ama rüzgâr resmin içinden onlara doğru esmekteydi. Aniden rüzgârla birlikte başka sesler de gelmeye başladı: dalgaların

hışırtısı, suyun geminin bordasına çarpışı, gıcırtılar ve havayla suyun, diğer tüm sesleri bastıran yüksek ve düzenli sesi. Lucy'yi rüya görmediğine ikna eden tek şey kokuydu, o harika deniz kokusu.

"Yapmayın" diye bağırdı Eustace, korkuyla karışık hırıltılı bir sesle. "İkinizin oynadığı gülünç bir oyun bu. Yapmayın. Alberta'ya söyleyeceğim. Of!"

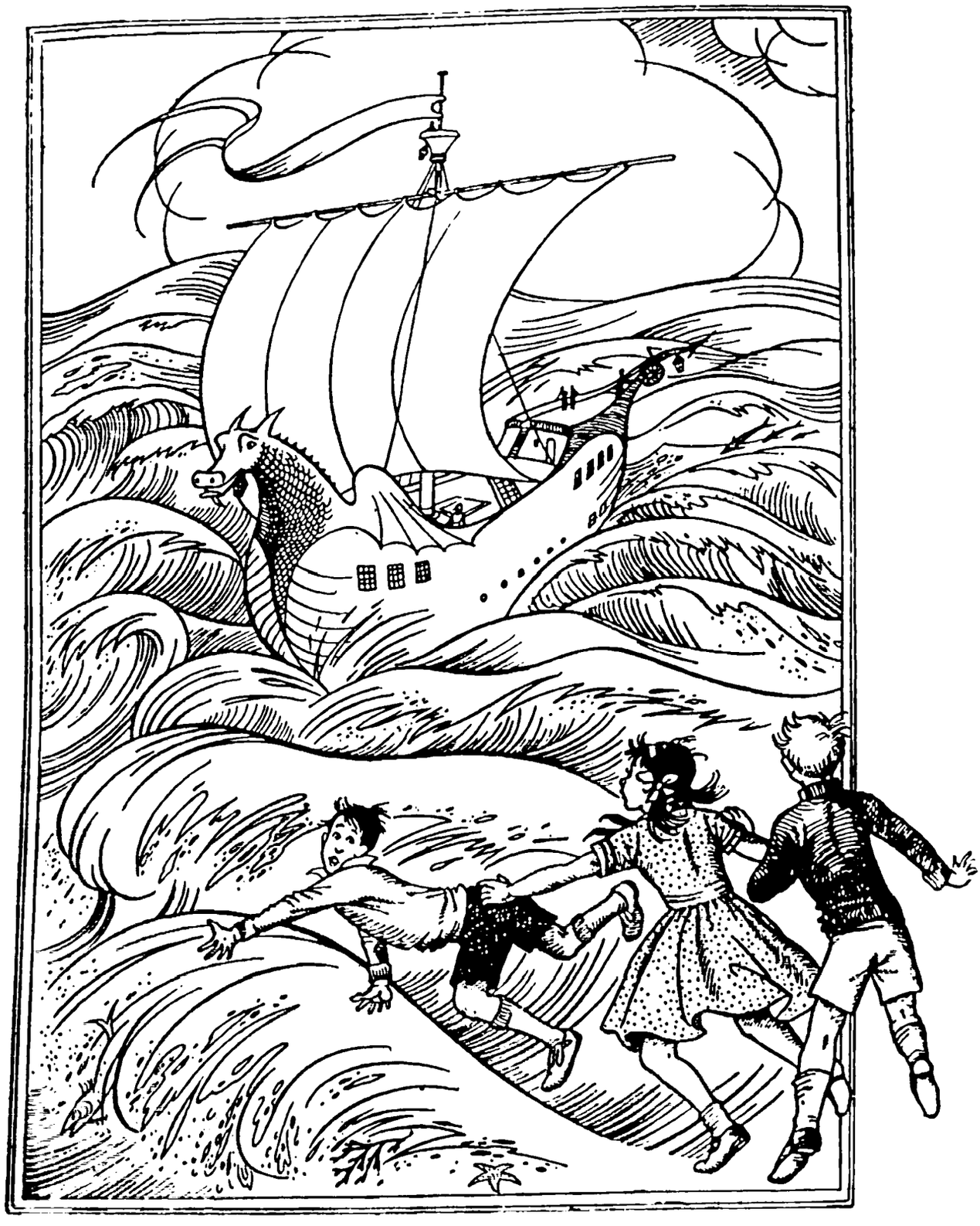
Diğer ikisi maceralara çok daha fazla alışkındılar, ama tıpkı Eustace'in, "Of" dediği gibi onlar da, "Of!" diye bağırdılar. Bunun nedeni, soğuk ve tuzlu bir dalganın, resmin çerçevesinden fırlayıp onları iliklerine kadar ıslatması ve dalganın çarpışıyla nefessiz kalmalarıydı.

"Bu saçma sapan şeyi parçalayacağım" diye bağırdı Eustace ve birden garip şeyler olmaya başladı. Eustace resme doğru koştu. Büyü hakkında bir şeyler bilen Edmund, Eustace'in arkasından koşup aptallık etmemesini ve dikkatli olmasını söyledi. Lucy, Edmund'a tutundu ve onunla birlikte sürüklendi. Şimdi ya kendileri küçülmüşler ya da resim büyümüştü. Eustace duvardan resmi indirmek için sıçradı ve kendisini çerçevenin kenarında ayakta dururken buldu; önünde cam değil gerçek bir deniz vardı, rüzgâr ve dalgalar sanki bir kayalığa çarpar gibi çerçeveye çarpıyordu. Kafası karışmıştı ve havaya sıçramış olan diğer ikisinin kollarına yapıştı. Bir saniye kadar süren itişip kakışma ve bağırıştan sonra büyük, mavi bir dalga önlerinde yükseldi ve çocukların ayaklarını yerden kesip hepsini denize sürükledi. Eustace'in umutsuz bağırışı, ağzına kaçan sularla aniden sona ermişti.

Lucy, geçen yaz yüzmeyi öğrenmek için çok çalıştığına şükrediyordu şimdi. Daha yavaş kulaç atsaydı çok daha iyi edeceği doğruydu; su resimde göründüğünden çok daha soğuktu. Elbiseleriyle denize düşen herkesin yapması gerektiği gibi başını suyun üstünde tuttu ve ayaklarının yardımıyla ayakkabılarını çıkardı. Hatta ağzını kapatıp gözlerini açık tuttu. Geminin çok yakınındaydılar; Lucy yeşil renkli bordanın başlarının üzerinde bir kule gibi yükseldiğini ve insanların güverteden onlara bakmakta olduğunu gördü. Sonra, tahmin edebileceğiniz gibi Eustace panik içinde ona tutundu ve ikisi birden dibe doğru inmeye başladılar.

Tekrar su yüzüne çıktıklarında, Lucy beyazlı birinin geminin yanından suya atladığını gördü. Edmund, Lucy'nin yanına yaklaşmış, bir yandan dalgalarla

boğuşuyor, bir yandan da ulur gibi bağıran Eustace'i kollarından yakalamaya çalışıyordu. Sonra, yüzü pek yabancı olmayan biri, Lucy'yi yakaladı. Gemiden bağırışlar duyuluyor, küpeştenin üzerinde bir sürü baş görünüyor, halatlar fırlatılıyordu. Edmund ve bu yabancı, Lucy'nin vücuduna ip bağladı. Bu arada uzunca bir süre geçti ve Lucy'nin yüzü mosmor olup dişleri takırdamaya başladı. Aslında çok da uzun bir süre değildi; Lucy'ye zarar vermeden ve geminin bordasına çarp-

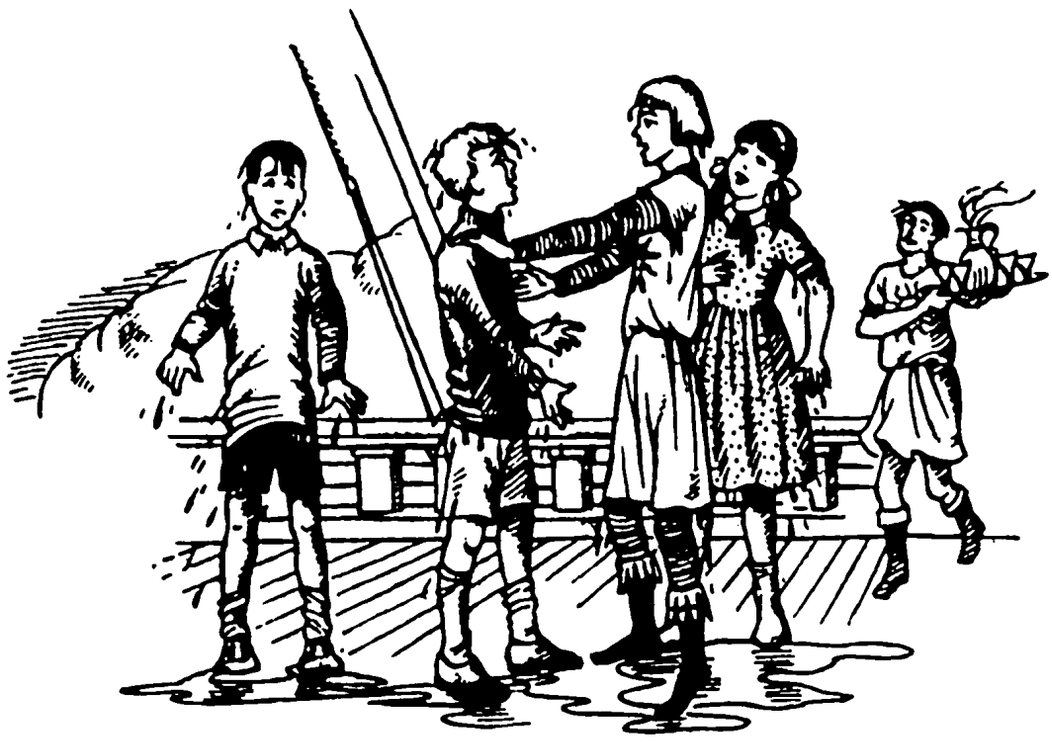
tırmadan güverteye alabilecekleri anı bekliyorlardı. Sonunda, sırılsıklam olan ve dişleri takırdayan Lucy'yi güverteye çıkardıklarında, o kadar dikkate rağmen yine de dizlerinden birinin morarmış olduğunu gördüler. Lucy'den sonra, Edmund güverteye çekildi. Daha sonra da halinden hiç memnun olmayan Eustace. En sonunda da yabancı çıktı; Lucy'den biraz daha büyük, altın saçlı bir çocuktu.

"Ca... Ca... Caspian!" dedi Lucy nefes nefese. Çünkü bu, bir önceki ziyaretleri sırasında tahta geçmesine yardım ettikleri, Narnia'nın çocuk kralı Caspian'dı. Edmund da Caspian'ı hemen tanımıştı. Üçü de büyük bir coşkuyla el sıkışıp birbirlerinin sırtlarını sıvazladılar.

Caspian, Eustace'i gösterip, o şirin gülümsemesiyle, "Peki ama arkadaşınız kim?" dedi. Ne var ki Eustace, sanki başına ıslanmaktan çok daha kötü bir şey gelmiş gibi, bir çocuğun ağlaması gerektiğinden çok daha fazla ağlıyordu ve sadece, "Bırakın gideyim. Bırakın da evime döneyim. Bundan hoşlanmıyorum" diye bağırıyordu.

"Gidebilirsin" dedi Caspian. "Ama nereye?"

Eustace küpeşteye koştu, çerçevenin yerinde durduğunu ve belki de Lucy'nin odasına bir göz atabileceğini umuyordu. Gördüğü şey, yer yer köpüklü mavi dalgalar ve dalgalardan daha açık mavi olan gökyüzüydü; her ikisi de, aralıksız, ufka kadar uzanıyordu. Umutsuzluğa düşmesini mazur görmek gerekir, çünkü deniz tutmuştu ve bunda bir suçu yoktu.

"Hey! Rynelf, Majestelerine baharatlı şarap getir" dedi Caspian, gemicilerden birine. "Bu deniz macerasından sonra içinizi ısıtacak bir şeylere ihtiyacınız vardır." Edmund ve Lucy'ye majesteleri demişti, çünkü onlar Peter ile Susan'la beraber, onun zamanından çok uzun süre önce Narnia'nın kral ve kraliçeleriydiler. Narnia'da zaman, bizimkinden değişik akar. Orada yüz yıl geçirseniz bile, bizim dünyamıza, onu terk ettiğiniz günün aynı saatinde geri dönersiniz. Burada bir hafta geçirdikten sonra Narnia'ya geri dönseniz, bin Narnia yılının ya da sadece bir günün geçmiş olduğunu veya zamanın hiç geçmediğini görebilirsiniz. Oraya varana kadar asla zaman hakkında bir tahminde bulunamazsınız. Dolayısıyla, Pevensie Kardeşler'in geçen sefer Narnia'ya ikinci dönüşleri, (Narnialılar için) sanki Kral Arthur'un Britanya'ya geri dönmesi gibi bir şeydi. Kimileri onun bir gün gerçekten geri döneceğini söylüyor. Bence ne kadar erken dönse o kadar iyi olur.

Rynelf, içinde buharı tüten baharatlı şarabın bulunduğu bir sürahi ve dört gümüş bardakla geri geldi. Bu, tam da istedikleri şeydi; Lucy ve Edmund şarabı yudumladıkça sıcaklığının içlerine yayıldığını hissediyorlardı. Eustace suratını buruşturdu, bir şeyler söylemeye çalıştıktan sonra şarabı tükürdü ve tekrar midesi bulanmaya başladı. Ağlamaya başlayıp Erikağacı marka vitamin eklenmiş, yürek merhemi çorbalardan olup olmadığını, eğer varsa bu çorbayı damıtılmış suyla yapıp yapamayacaklarını sordu ve bir sonraki iskelede karaya çıkarılmasında ısrar etti.

"Mutlu bir gemici getirmişsin bize, kardeşim" diye kıkırdayarak fısıldadı Caspian, Edmund'un kulağına. Eustace tekrar bağırmaya başladı.

"Ah! İğrenç! Bu da ne? Uzaklaştırın şu korkunç şeyi yanımdan."

Bu kez Eustace'in şaşkınlığa düşmesinin gerçek bir nedeni vardı. Kıçtaki kamaradan ilginç bir şey çıkmış, yavaşça onlara doğru yaklaşıyordu. Buna bir fare denilebilirdi ve doğrusunu isterseniz, bir fareydi de. Arka ayakları üzerinde yürüyen altmış santimetre boyunda bir fareydi. İnce bir altın şerit, farenin bir kulağının altından, diğerininse üstünden geçerek başının etrafında dolanıyordu ve ucuna da kırmızı bir tüy iliştirilmişti. (Farenin tüyleri koyu renkli, hatta neredeyse siyah olduğundan, çok çarpıcı bir görünüme sahipti.) Sol pençesiyle, neredeyse kuyruğu kadar uzun bir kılıcın kabzasını tutuyordu. Sallanan güvertede ciddiyet içinde yürürken, dengesi mükemmel ve tavırları soyluydu. Lucy ve Edmund he-

men tanımışlardı onu; Narnia'daki konuşan hayvanların en cesuru ve farelerin lideri Bastıbacak'tı bu. II. Beruna Savaşı'nda şanlı bir zafer kazanmıştı. Lucy, her zamanki gibi, Bastıbacak'ı kollarına alıp kucaklamayı arzuluyordu. Fakat bu, Lucy'nin de çok iyi bildiği gibi hiçbir zaman tadına varamayacağı bir zevkti: Çünkü böyle bir davranış Bastıbacak'ı çok gücendirirdi. Onun yerine, fareyle konuşmak için diz çöktü.

Bastıbacak sol ayağını ileri atıp, sağ ayağını geri çekerek bir reverans yaptıktan sonra Lucy'nin elini öpüp doğruldu, bıyıklarını burdu ve tiz sesiyle:

"Tüm alçakgönüllülüğümle Majestelerinin emrindeyim. Ve Kral Edmund'un." (Burada yine reverans yapmıştı.) "Bu yüce harekâtta tek eksiğimiz siz Majesteleriydi."

"Uf, uzaklaştırın şunu" diye feryat etti Eustace. "Farelerden nefret ederim. Ayrıca sirk hayvanlarına da asla dayanamam. Gülünç, kaba ve duygusal olurlar."

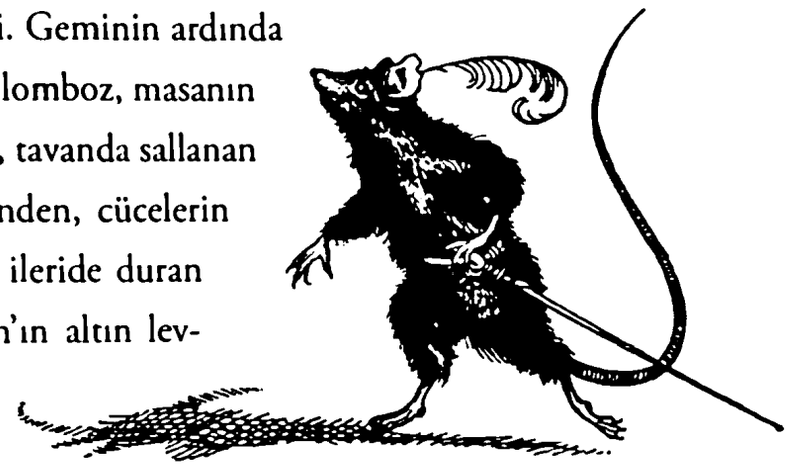
Bastıbacak Eustace'e uzun uzun baktıktan sonra Lucy'ye, "Şuradaki saygısız Majestelerinin koruması altında mı? Eğer değilse..."

İşte tam o sırada Lucy ve Edmund aynı anda hapşırdı.

"Sizi burada böylesine ıslak bir halde ayakta tuttuğum için ne kadar aptalım" dedi Caspian. "Aşağıya gelin ve elbiselerinizi değiştirin. Sana kendi kamaramı vereceğim Lucy, ama korkarım gemide hiç kadın elbisesi yok. Benimkilerle idare etmek zorunda kalacaksın. Bir iyilik yap ve yolu göster Bastıbacak."

"Konu bir hanımefendinin rahatlığıysa" dedi Bastıbacak, "bir onur meselesi de olsa –en azından bir süreliğine– bekleyebilir" diye ekledi. Bunları söylerken Eustace'e bakıyordu. Caspian acele etmelerini söyledi ve birkaç dakika içinde Lucy kendisini kış kamarasının kapısından içeriye girerken buldu.

Kamarayı görür görmez sevmişti. Geminin ardında bıraktığı mavi sulara bakan üç kare lomboz, masanın üç yanındaki alçak, minderli sıralar, tavanda sallanan gümüş lamba (mükemmel işçiliğinden, cücelerin işi olduğunu hemen anlamıştı) ve ileride duran bölmedeki kapının üzerinde Aslan'ın altın levhaya işlenmiş bir resmi vardı. Bütün bunları göz açıp kapayıncaya

kadar görmüştü, çünkü Caspian hemen sancak tarafındaki bir kapıyı açıp, "Bu oda senin, Lucy. Ben sadece birkaç şey alacağım" derken dolaplardan birini karıştırıyordu, "ve rahatça giyinebilmen için seni yalnız bırakacağım. Islak elbiselerini kapının dışına bırakırsan, kurumaları için mutfağa göndertirim."

Lucy sanki haftalardır Caspian'ın kamarasındaymış gibiydi ve evinde gibi rahat hissediyordu kendini. Geminin sallantısına aldırmıyordu, çünkü Narnia'da kraliçe olduğu eski günlerde epeyce gemi yolculuğu yapmıştı. Kamara çok küçüktü, ama tertemizdi. Duvarlarına asılı çeşitli tablolar (üzerlerinde kuş, hayvan, kızıl ejderha ve sarmaşık resimleri vardı) ona rengârenk bir görünüm kazandırmıştı. Caspian'ın elbiseleri ona büyük gelmişti ama idare ederdi. Ayakkabılar, sandaletler ve deniz çizmeleri, giyemeyeceği kadar büyüktü ama zaten geminin güvertesinde yalınayak dolaşmaktan rahatsızlık duymazdı. Giyinmeyi bitirdiğinde penceresinden dışarıya, akıp giden sulara baktı, uzun ve derin bir nefes aldı. Harika zaman geçireceklerine emindi.

2
Şafak Yıldızı Gemisinde

"Nihayet gelebildin Lucy" dedi Caspian. "Biz de seni bekliyorduk. Bu, kaptanımız, Lord Drinian."

Siyah saçlı bir adam diz üstü çöktü ve Lucy'nin elini öptü. Onlardan başka sadece Bastıbacak ve Edmund oradaydı.

"Eustace nerede?" diye sordu Lucy.

"Yatıyor" dedi Edmund, "onun için bir şey yapabileceğimizi sanmıyorum. Ona iyi davranmaya çalıştıkça daha da kötüleşiyor."

"Bu arada" dedi Caspian, "konuşmak istiyoruz."

"Elbette" dedi Edmund. "Öncelikle zaman hakkında. Narnia'yı senin taç giyme töreninden hemen önce terk etmiştik; bizim zamanımıza göre sadece bir yıl oluyor. Narnia da kaç yıl geçti?"

"Tamı tamına üç yıl" dedi Caspian.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Edmund.

"Her şey yolunda olmasaydı, krallığımı terk edip denize açılır mıydım hiç?" diye cevapladı Kral. "Bundan daha iyi olamazdı. Telmarlılar, cüceler, konuşan hayvanlar, faunlar ve diğerleri arasında hiçbir sorun yok. Sınırlardaki o belalı devleri geçen yaz öylesine kötü bir bozguna uğrattık ki, artık vergi ödüyorlar. Ben uzaklardayken yerime vekil olarak bırakabileceğim mükemmel bir kişi var; Cüce Yaygaracı. Hatırlıyor musunuz?"

"Sevgili Yaygaracı" dedi Lucy, "elbette hatırlıyorum. Ondan iyisini bulamazdın."

"Bir porsuk kadar sadık ve bir fare kadar cesurdur, Bayan" dedi Drinian. "Bir aslan kadar" diyecekken, Bastıbacak'ın gözlerini ona diktiğini fark etmişti.

"Rotamız ne?" diye sordu Edmund.

"Eee" dedi Caspian, "bu oldukça uzun bir hikâye. Ben çocukken gaspçı amcam Miraz'ın, babamın yedi arkadaşını Issız Adalar'ın ötesindeki bilinmeyen doğu denizlerini keşfetmeye gönderdiğini hatırlarsınız belki. Onlardan kurtulmak istiyordu, yoksa kral olamazdı çünkü."

"Evet" dedi Lucy, "ve hiçbiri geri dönmemişti."

"Doğru. Şey, taç giyme günümde, Aslan'ın da onayıyla Narnia'da barışı sağladığımda, babamın arkadaşlarını bulmak ya da akıbetlerini öğrenmek ve öç almak için bir yıl bir gün boyunca yelken açacağıma yemin etmiştim. İsimleri şöyleydi: Lord Revilian, Lord Bern, Lord Argoz, Lord Mavramorn, Lord Octesian, Lord Restimar ve hatırlaması çok zor olan diğeri."

"Lord Rhoop, efendim" dedi Drinian.

"Rhoop, Rhoop, elbette" dedi Caspian. "Asıl amacım bu. Fakat Bastıbacak'ın daha büyük bir amacı var." Herkesin bakışları fareye döndü.

"Ruhum kadar büyük" dedi Bastıbacak. "Belki de boyum kadar küçük. Neden dünyanın doğu ucuna ulaşmayalım ki? Orada ne bulabiliriz? Ben Aslan'ın

ülkesini bulacağımızı umuyorum. Büyük Aslan her zaman doğudan, denizin ötesinden geliyor."

"Bence bu iyi bir fikir" dedi Edmund, korkuyla karışık saygılı bir sesle.

"Ancak" dedi Lucy, "Aslan'ın ülkesinin o türden bir ülke olduğunu mu sanıyorsunuz, yani gemiyle gidebileceğiniz türden bir ülke olabilir mi ki?"

"Bilmiyorum Madam" dedi Bastıbacak. "Ancak şu var. Ben daha beşikteyken bir orman kadını, yani bir orman perisi bana şu mısraları söylemişti:

Gökyüzüyle suyun birleştiği,
Dalgaların tatlı tatlı yükseldiği yerde,
Şüphen olmasın. Bastıbacak,
Bulacaksın aradıklarını,
Doğu mutlaka oradadır.

Ne anlama geldiğini bilmiyorum. Bütün yaşamım boyunca beni büyüledi bu sözler."

Kısa bir sessizlikten sonra Lucy, "Şimdi neredeyiz, Caspian?" diye sordu.

"Bunu en iyi Kaptan anlatabilir" dedi Caspian, böylece Drinian haritayı çıkarıp masanın üzerine serdi.

"Konumumuz şu" dedi, parmağıyla işaret ederek. "Ya da bugün öğlen öyleydi. Cair Paravel'den çıktığımızda oldukça iyi bir rüzgâr vardı ve biraz kuzeye doğru gidip ertesi gün Galma'ya ulaştık. Orada limanda bir hafta demirledik, çünkü Galma dükü, Majesteleri için büyük bir turnuva düzenledi ve Majesteleri birçok şövalyeyi atından düşürdü..."

"Ben de birkaç kez kötü şekilde düştüm, Drinian. Hâlâ vücudumda bazı morluklar var" diye araya girdi Caspian.

"Birçok şövalyeyi atından düşürdü" diye tekrarladı Drinian gülümseyerek. "Eğer Majesteleri dükün kızıyla evlenseydi, dükün memnun olacağını düşünüyorduk, ama bunun sözü bile edilmedi..."

"Gözlerini kısıyordu ve ayrıca çilliydi de" dedi Caspian.

"Vah zavallı kız" dedi Lucy.

"Sonra Galma'dan yelken açtık" diye devam etti Drinian, "iki gün boyunca çoğunlukla küreklere asıldık çünkü hava oldukça sakindi, sonra tekrar rüzgâr çıktı ve Galma'dan ayrılışımızın dördüncü gününde Terebinthia'ya varabildik.

Terebinthia Kralı karaya ayak basmamamız için bizi uyardı, Terebinthia'da salgın bir hastalık olduğunu söyledi. Biz de burnu dönüp şehirden uzaktaki küçük bir nehirde demirledik, çünkü su almamız gerekiyordu. Sonra, Yedi Adalar'a doğru yola çıkmamızı sağlayan güneydoğu rüzgârlarının başlaması için üç gün bekledik. Denize açıldığımızın üçüncü günü (donanımından Terebinthia gemisi olduğu anlaşılan) bir korsan gemisi bize yetişti, ama karşılıklı atılan birkaç oktan sonra, iyi silahlanmış olduğumuzu anlayıp yaklaşmaya cesaret edemedi..."

"Bizim onları kovalayıp, bordalayarak içindeki tüm ana kuzularını asmamız gerekirdi" dedi Bastıbacak.

"Beş gün sonra, bildiğiniz gibi Yedi Adalar'ın en batıda olanı Muil'in görüş mesafesine girdik. Sonra boğazları kürek çekerek geçip gün batarken Brenn Adası'ndaki Kızıl Cennet'e geldik, orada bize güzel bir ziyafet çekip istediğimiz kadar su ve erzak almamıza izin verdiler. Kızıl Cennet'ten altı gün önce ayrıldık ve öyle hızlı geldik ki, yarından sonra Issız Adalar'ı görmeyi umut ediyorum. Kısacası, otuz gündür denizdeyiz ve Narnia'nın dört yüz fersah uzağındayız."

"Peki Issız Adalar'dan sonra?" dedi Lucy.

"Issız Adalılar söylemedikçe, bilemeyiz Majesteleri" diye cevapladı Drinian.

"Bizim zamanımızda bilmiyorlardı" dedi Edmund.

"O zaman" dedi Bastıbacak, "gerçek macera Issız Adalar'dan sonra başlayacak."

Caspian akşam yemeğinden önce gemiyi gezdirmeyi teklif etti ne var ki Lucy'nin vicdanı buna izin vermedi. "Benim gidip Eustace'i görmem gerekiyor. Deniz tutması çok kötüdür biliyorsunuz. Eğer o eski iksirim yanımda olsaydı onu tedavi edebilirdim" dedi.

"Ama iksir burada" dedi Caspian. "Tamamen unutmuşum. Giderken geride bıraktığın için kraliyet hazinesi olarak kabul edilmesi gerektiğini düşündüm ve

yanımda getirdim. Eğer deniz tutması gibi basit bir şey için harcanması gerektiğini düşünüyorsan?"

"Sadece bir damla yeterli" dedi Lucy.

Caspian sıraların altındaki kilitli dolaplardan birini açtı ve Lucy'nin çok iyi hatırladığı o güzel elmas şişeyi çıkardı. "Sana ait olanı al, Kraliçe" dedi. Sonra kamarayı terk edip dışarıya, günışığına çıktılar.

Güvertede, direğin iki tarafında iki büyük, uzun ambar kapağı vardı ve güzel havalarda hep yapıldığı gibi, iki kapak da geminin gövdesine ışık ve hava girmesi için açılmıştı. Caspian'ın önderliğinde, gerideki kapaktan bir merdivenle aşağıya indiler. Burada kendilerini, geminin bir ucundan diğer ucuna kadar uzanan ve içinde kürek çekmek için sıraların olduğu bir yerde buldular. Işık, küreklerin çıktığı deliklerden içeriye giriyor ve tavanda oynaşıyordu. Caspian'ın gemisi, kölelerin kürek çektiği o iğrenç kalyonlardan biri değildi. Kürekler sadece rüzgâr olmadığında ya da limana girip çıkmak için kullanılıyordu ve (bacakları kısa olan Bastıbacak hariç) herkes sırayla kürek çekiyordu. Her iki tarafta, sıraların altları kürekçilerin ayaklarını koymaları için boş bırakılmıştı, ama ortada boydan boya omurgaya kadar inen bir tür çukurluk vardı ve burası her türlü erzakla doldurulmuştu; un çuvalları, su ve bira fıçıları, domuz etiyle dolu fıçılar, bal kavanozları, deri mataralarda şaraplar, elmalar, çerezler, peynirler, kurabiyeler, şalgamlar... Tavandan –yani güvertenin altından– jambonlar, ipe dizili soğanlar ve işlerini bitirmiş, hamaklarında yatan adamlar sallanmaktaydı. Caspian önde, diğerleri arkada, sıradan sıraya atlayarak geminin gerisine doğru yürüdüler; ama Caspian'ın bir adımı, Lucy için adım ile atlayış arasında bir şeye, Bastıbacak içinse gerçekten çok uzun bir atlayışa denk geliyordu. Böyle devam edip, ortasında kapı olan bir bölmeye geldiler. Caspian kapıyı açarak, onları kıçtaki kamaraların bulunduğu bölgeyi kaplayacak büyüklükte bir odaya soktu. Pek güzel bir yer değildi. Tavan çok alçaktı ve aşağıya doğru öyle eğimliydi ki, neredeyse yere değecekti. Ayrıca kalın camlı lombozları da vardı ama sualtında oldukları için açılmaları imkânsızdı. Gemi sallandıkça, lombozlarda bir güneş ışığı, bir denizin soluk yeşil rengi görülüyordu.

"Bizim burada yatmamız gerekiyor Edmund" dedi Caspian. "Yatağı kuzenine bırakır, kendimize bir hamak asarız."

"Yalvarırım Majesteleri..." dedi Drinian.

"Hayır, hayır dostum" dedi Caspian, "bunu daha önce tartışmıştık. Sen ve Rhince (Rhince, ikinci kaptandı) gemiyi kullanıyorsunuz ve birçok gece biz şarkı söyleyip hikâyeler anlatırken, sizler çalışıp, bizleri kollamak durumunda kalıyorsunuz; bunun için sen ve o, yukarıda, iskele tarafındaki kamarada yatmalısınız. Kral Edmund ve ben burada çok rahat yatabiliriz. Yabancı ne âlemde?"

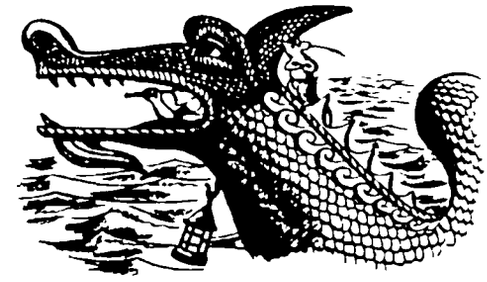
Yüzü yemyeşil olan Eustace kaşlarını çattı ve fırtınanın dineceğini gösteren bir belirti olup olmadığını sordu. Fakat Caspian, "Hangi fırtına?" dedi ve Drinian gülmeye başladı.

"Fırtına ha, genç efendi!" diye kahkaha attı. "Bu, insanın arzulayabileceği en güzel hava."

"Bu da kim?" dedi Eustace sinirle. "Çıkarın onu buradan. Sesi beynimi deliyor."

"Seni iyileştirecek bir şey getirdim, Eustace" dedi Lucy.

"Of, git buradan, beni yalnız bırak" diye hırladı Eustace. Sonra dayanamayıp şişeden bir yudum içti. Önce iğrenç bir şey olduğunu söyledi, ancak yuttuktan biraz sonra yüzünün rengi yerine geldi, ayrıca kendini daha iyi hissettiği de kesindi, çünkü fırtına ve bulantıdan bahsetmeyi kesip, karaya çıkmak istediğini anlatmaya başlamış ve ilk limandaki Britanya Konsolosluğu'nda "resmi şikâyet dilekçesi" doldurarak hepsini şikâyet edeceğini söylemişti. Bastıbacak dilekçenin ne olduğunu ve nasıl doldurulacağını sorduğunda (Bastıbacak bunun yeni bir savaş planı olduğunu düşünmüştü) Eustace sadece, "Bunu bilmemeniz garip" diyebilmişti. Sonunda Eustace'e, bildikleri en yakın kara parçasına doğru gitmekte olduklarını söylediler. Onu –Harold Enişte'nin yaşadığı– Cambridge'e geri gitmesinin Ay'a gitmesi kadar zor olduğuna da ikna ettiler. Eustace de asık suratla, onun için getirilen yeni elbiseleri giyip güverteye çıkmaya karar verdi.

Caspian onlara gemiyi gezdirmeye devam etti, zaten geminin büyük bir bölümünü görmüşlerdi. Geminin baş kasarasına çıktılar. Yaldızlı ejderhanın boynunun içindeki küçük basamakta ayakta duran ve ejderhanın açık ağzından dışarıya bakan adamı gördüler. Geminin mutfağıyla, tayfabaşı, marangoz, aşçı ve başokçu gibi insanların kamaraları

baş kasaradaydı. Mutfağın geminin burnunda olmasını garip buluyor ve bacadan çıkan dumanların geminin gerisine doğru yayıldığını hayal ediyorsanız, bunun nedeni rüzgârın her zaman baştan geldiği buharlı gemileri düşünmenizdir. Yelkenli bir gemide rüzgâr arkadan gelir ve kokuya neden olacak her şey, mümkün olduğunca ön tarafa koyulur. Sonra savaş güvertesine çıktılar; orada ileri geri sallanmaları ve güvertenin küçücük görünmesi ilk önceleri korkutucuydu. Eğer düşerseniz, denize değil de güverteye düşeceğinizi garantileyen hiçbir şey yoktu. Sonra geminin kıç tarafına gittiler, Rhince ve tanımadıkları bir başka adam daha büyük dümenin başında görevdeydi. Dümenin arkasından yaldızlarla kaplı ejderhanın kuyruğu yükseliyordu ve bu kuyruğun içinde çepeçevre, küçük bir sıra vardı. Geminin adı Şafak Yıldızı'ydı. Bizim gemilerimizle ya da Lucy ve Edmund'un Yüce Kral Peter'ın emri altında hüküm sürdüğü zamanlarda Narnia'nın sahip olduğu kadırgalar ve kalyonlarla kıyaslandığında küçük bir şeydi, çünkü Caspian'ın atalarının saltanatı sırasında denizcilik neredeyse yok olmuştu. Amcası gaspçı Miraz yedi lordu denize gönderdiğinde, lordlar bir Galma gemisi satın alıp Galmalı tayfaları işe alarak ihtiyaçlarını gidermişlerdi.

Caspian, Narnialılara denizciliği yeniden öğretmeye başlamıştı ve Şafak Yıldızı o âna kadar inşa ettirdiği en güzel gemiydi. Öylesine küçüktü ki, yelken direğinin önünde, ana ambar kapağı ile bir yanda filika diğer yandaysa tavuk kümesi (tavukları Lucy besliyordu) arasında küçücük bir güverte kalıyordu. Türünün güzel bir örneğiydi, gemicilerin tabiriyle tam bir "leydi"ydi. Çizgileri mükemmel, renkleri sadeydi; her direği, halatı ve çivisi sevgiyle imal edilmişti. Ne ki, Eustace'i hiçbir şey memnun etmiyordu, motorlu tekneler, transatlantik gemiler, uçaklar ve denizaltılarla övünüp duruyordu ("Sanki bunlar hakkında bir şey bilirmiş gibi" diye homurdanmıştı Edmund), ama diğer ikisi Şafak Yıldızı'ndan çok hoşlanmıştı. Yemek için kıçtaki kamaraya döndüklerinde güneşin muhteşem bir kızıllıkta battığını görüp, geminin tatlı tatlı sallanışını hissettiklerinde ve dudaklarındaki tuzu yalayıp, dünyanın doğu ucundaki bilinmeyen ülkeleri düşündüklerinde, Lucy kendini konuşamayacak kadar mutlu hissetmişti.

Eustace'in düşündüklerini en iyi kendi sözleri anlatır, çünkü ertesi sabah artık kurumuş olan elbiselerini giydiğinde hemen küçük siyah bir not defteriyle kurşun kalem çıkarmış ve günlük tutmaya başlamıştı. Bu not defterini her zaman

yanında taşır, sınavlardan aldığı notları yazardı. Herhangi bir dersle gerçekten ilgilenmediği halde notlarına çok dikkat eder ve hatta insanlara, "Ben şu notu aldım. Sen kaç aldın?" diye sorardı, ama şimdi, Şafak Yıldızı'nda sınava girip not alma şansı bulunmadığından, günlük tutmaya başlamıştı. İlk yazdıkları şöyleydi:

"7 Ağustos

Eğer rüya görmüyorsam, tam yirmi dört saattir bu berbat gemideyim ve yirmi dört saattir müthiş bir fırtına esiyor (iyi ki beni deniz tutmuyor). Ön taraftan kocaman dalgalar durmaksızın geliyor, geminin sayısız defa neredeyse battığını gördüm. Diğer herkes bunu fark etmemiş gibi görünüyor; ya gösteriş olsun diye böyle davranıyorlar ya da Harold'ın dediği gibi, sıradan insanların yaptığı en korkakça şeylerden birini yapıyor ve gözlerini gerçeklere kapıyorlar. Böyle küçük ve çürük bir tekneyle denize açılmak delilik. Neredeyse bir cankurtaran sandalı kadar. Ayrıca içi de tamamıyla ilkel. Gerçek bir salonu, telsizi, banyosu ve şezlongları yok. Dün akşam beni geminin her yerine sürüklediler. Caspian'ın, bu küçük, garip oyuncak gemi sanki bir kraliyet gemisiymiş gibi caka satması herkesin midesini bulandırdı. Gerçek gemilerin nasıl olduğunu ona anlatmaya çalıştım, ama Caspian çok kalın kafalı. Ne yazık ki E. ve L. bana arka çıkmadılar. E., buradaki herkesin yaptığı gibi C.'ye yağ çekiyor. Ona 'Kral' diyorlar. Ben cumhuriyetçi olduğumu söyledim, ama o bana bunun ne demek olduğunu sordu! Cahil gibi davranıyor. Gemideki en kötü kamaraya, yani mükemmel bir zindana yerleştirildiğimi söylemeye gerek yok. Lucy'ye, güvertedeki o kocaman oda verildi ve odası buradaki diğer odalarla kıyaslandığında çok güzel bir oda. C. bunun, onun kız olmasından kaynaklandığını söylüyor. Ona, Alberta'nın dediğini, yani bu tür şeylerin aslında kızları alçalttığını göstermeye çalıştım ama o çok kalın kafalı. O delikte daha fazla kalırsam hastalanacağımı bile fark etmiyor. E. Şikâyet etmememiz gerektiğini söylüyor çünkü C., L.'ye yer açmak için bizimle aynı odayı paylaşıyormuş. Oysa bu, odayı daha kalabalık ve daha kötü yapıyor. Az daha söylemeyi unutuyordum; bir de bir tür fare var ki çok ukala ve hazırcevap. Hoşlarına gidiyorsa diğerleri buna katlanabilir, ama bana bir şey demeye kalkarsa hemen kuyruğunu çekerim. Ayrıca yemekler de korkunç."

Eustace ve Bastıbacak arasındaki sürtüşme beklendiğinden erken ortaya çıktı.

Ertesi gün akşam yemeğinden önce diğerleri masanın etrafında oturmuş yemeği beklerken (denizde olmak insanın iştahını artırır), Eustace elini tutarak içeriye daldı ve bağırmaya başladı:

"O küçük hayvan neredeyse beni öldürüyordu. Kontrol altına alınması gerekiyor. Seni mahkemeye verebilirim Caspian. Onun yok edilmesi için karar çıkarttırabilirim."

Aynı anda Bastıbacak göründü. Kılıcını çekmişti ve bıyıkları çok korkutucu görünüyordu, ancak her zamanki gibi nazikti.

"Hepinizden özür dilerim" dedi, "özellikle de Kraliçe'den. Buraya kaçacağını bilseydim onu yola getirmek için uygun zamanı kollardım."

"Ne oluyor?" diye sordu Edmund.

İşin aslı şuydu: Geminin hiçbir zaman yeterince hızlı gitmediğini düşünen Bastıbacak, ejderhanın başının hemen yanındaki küpeştede oturmayı, doğudaki ufku seyretmeyi, ince ve şakrak sesiyle, orman perisinin onun için yazdığı şarkıyı söylemeyi severdi. Gemi ne tarafa yatarsa yatsın asla bir şeye tutunmazdı, dengesini rahatlıkla sağlardı; belki de küpeşteden güverteye kadar uzanan uzun kuyruğu bunu kolaylaştırıyordu. Gemideki herkes onun bu alışkanlığını biliyordu. Hem denizciler de bundan hoşnuttu, çünkü orada birinin bulunması gözcünün konuşacak bir arkadaşı olması anlamına geliyordu. Eustace'in kayarak, yalpalayarak ve tökezleyerek (henüz gemide yürümeye alışmamıştı) neden geminin burnuna kadar gittiğini kesinlikle bilmiyorum. Belki karayı göreceğini umuyordu ya da mutfağa uğrayıp bir şeyler atıştıracaktı. O sallanan uzun kuyruğu görür görmez, kuyruğu tutup, Bastıbacak'ı baş aşağı bir-iki kere döndürmenin, sonra da gülerek kaçmanın harika olacağını düşünmüştü. Başlangıçta plan çok güzel yürüyor gibi görünmüştü. Fare, iri bir kediden daha ağır değildi. Eustace bir çırpıda onu küpeşteden indirmişti; fare küçük ayakları ve açık ağzıyla çok gülünç görünüyordu. Canını kurtarmak için birçok kez kavgaya tutuşmak zorunda kalmış olan Bastıbacak bir an için bile soğukkanlılığını ya da hünerlerini kaybetmedi. Kuyruğundan tutulmuş halde havada döndürülürken kılıç çekmek hiç de kolay değildir, fakat o bunu başardı. Eustace ilk olarak, elini acıtan ve kuyruğu bırakmasına neden olan iki darbe hissetti. Ondan sonra da, güvertede zıplayan bir top misali farenin kendini toparladığını gördü. Karşısında durmuş, şişe ben-

zeyen uzun, parlak ve keskin şeyi göbeğinin bir-iki santim yakınında ileri geri sallıyordu. (Bu Narnia'daki fareler için kemerin altı sayılmıyordu, çünkü onların daha yükseğe ulaşması beklenemezdi.)

"Yapma" diye cıyakladı Eustace, "git, kes şunu. Bu yaptığın tehlikeli bir şey. Yapma diyorum. Caspian'a söyleyeceğim. Sana burunluk taktıracağım ve seni bağlatacağım."

"Neden kendi kılıcını çekmiyorsun, korkak!" dedi fare cıvıltıyla. "Çek kılıcını ve çık karşıma, yoksa kılıcımla mosmor edene kadar döverim seni."

"Kılıcım yok" dedi Eustace. "Ben barışçı bir insanım. Kavga etmem."

"Bana bu zevki vermek niyetinde olmadığını mı söylemek istiyorsun?" dedi Bastıbacak, kılıcını geriye çekip çok ciddi bir ses tonuyla konuşarak.

"Ne demek istediğini anlamıyorum" dedi Eustace, acıyan elini ovuşturarak. "Şaka kaldıramıyorsan, bir daha asla uğraşmam şenle."

"O zaman al şunu" dedi Bastıbacak, "ve şunu... terbiyeni vermek için... bir fareye... ve farenin kuyruğuna... ve bir şövalyeye saygılı olman için..." Her kelimede cücelerin yaptığı ince, gösterişli, çelik ama huş ağacından bir cetvel kadar da esnek ve etkili olan kılıcının yassı tarafıyla Eustace'e vuruyordu. Eustace (elbette) dayak cezasının olmadığı bir okulda okuyordu, dolayısıyla bu onun için çok yeni bir duyguydu. Gemide yürümeye alışık olmamasına rağmen, burundan kaçıp güvertenin tamamını bir dakikadan az bir zamanda geçerek, Bastıbacak'ın sıcak takibinde kamaranın kapısından içeriye dalmasının nedeni buydu. Aslında Eustace'e, kılıç da tıpkı takip kadar sıcak görünüyordu. Hissettiği kadarıyla, kılıcın kor gibi sıcak olması mümkündü.

Eustace, herkesin düello fikrini ciddiye aldığını anladığında ve Caspian'ın ona bir kılıç ödünç vereceğini duyduğunda tedirgin oldu. Drinian ile Edmund'un, Bastıbacak'tan çok daha büyük olmasının dezavantajını gidermek amacıyla, onun bir tür özürlü sayılıp sayılmayacağını tartıştıklarını duyduğunda, sorunun çözülmesi pek de zor olmamıştı. Asık suratla özür diledi, elinin yıkanıp sarılması için Lucy'yle çıktı ve sonra ranzasına gidip usulca yattı.

3
Issız Adalar

"Kara göründü!" diye bağırdı burundaki adam.

Geminin kıçında Rhince'le konuşmakta olan Lucy, patırtıyla merdivenlerden inip, burna doğru koştu. Edmund da ona katıldı, burna vardıklarında Caspian, Drinian ve Bastıbacak'ı orada buldular. Serin bir sabahtı; gökyüzü açık, denizse lacivertti. Denizin üzeri küçük beyaz köpüklerle kaplıydı. Az ileride, burnun biraz sağında, Issız Adalar'ın en yakın olanı, denizden yükselen yeşil bir tepe gibi görünen Felimath, onun hemen arkasında da kurşuni yamaçlarıyla kardeşi Doorn vardı.

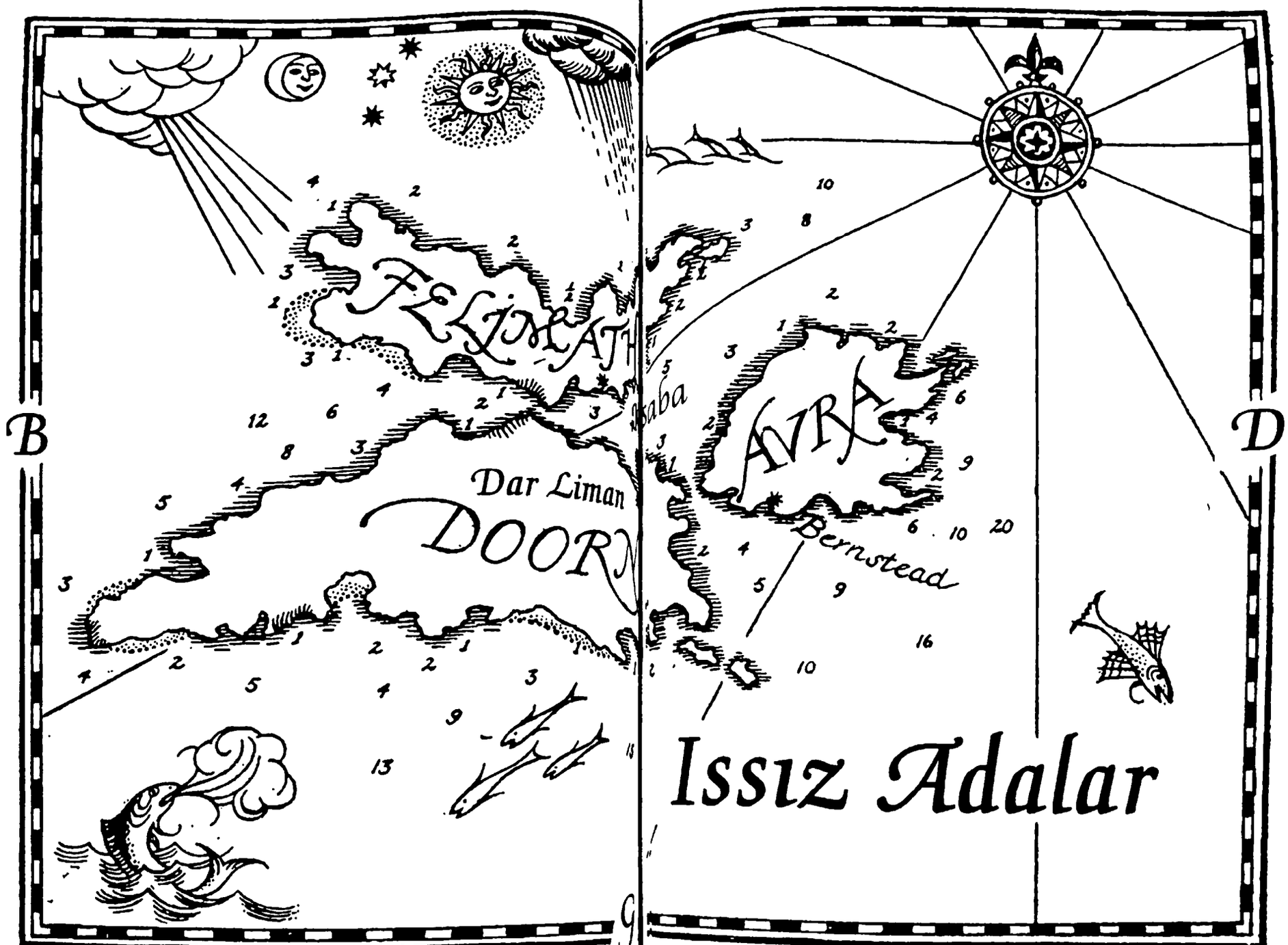
"Felimath ve Doorn, tıpkı eskisi gibiler!" dedi Lucy ellerini çırparak. "Ah, Edmund, onları son gördüğümüzden bu yana ne kadar çok zaman geçti!"

"Bunların neden Narnia'ya ait olduğunu hiç anlayamadım" dedi Caspian. "Yüce Kral Peter mi fethetmişti bu adaları?"

"Yo, hayır" dedi Edmund. "Onlar bizim zamanımızdan önce de Narnia'ya aitti; Beyaz Cadı'nın zamanında." (Bu arada, bu uzak adaların Narnia Krallığı'na nasıl bağlandığını hiç duymadım; eğer duyarsam ve ilginç bir hikâyeyse bir başka kitaba koyabilirim.)

"Burada demirleyecek miyiz, efendim?" diye sordu Drinian.

"Felimath'a çıkmanın pek yararı olacağını sanmıyorum" dedi Edmund. "Bizim zamanımızda orası neredeyse ıssız bir adaydı, şimdi de öyle gibi görünüyor. İnsanlar çoğunlukla Doorn'da yaşıyorlardı. Avra'da da yaşayanlar vardı. Avra üçüncü adadır; henüz görünmüyor. Felimath'a sadece koyunlarını otlamaya bırakırlardı."

B
D
G
FELIXATH
Dar Liman
DOORN
Baba
AVRA
Bernstead
Issız Adalar

"O zaman sanırım şu burnun arkasına dolaşmamız ve Doorn'da karaya çıkmamız gerekiyor" dedi Drinian "ki bu, kürek çekmek anlamına geliyor."

"Felimath'ta karaya çıkmadığımıza üzgünüm" dedi Lucy. "Orada tekrar yürümek isterdim. O kadar ıssız bir yerdi ki... müthiş bir sessizlik; otlar, yoncalar ve yumuşak deniz havasından başka hiçbir şey yoktu."

"Benim bacaklarımın da egzersize ihtiyacı var" dedi Caspian. "Kayıkla karaya çıktıktan sonra kayığı geri gönderelim ve adanın diğer tarafına yürüyüp Şafak Yıldızı'yla orada buluşalım ne dersiniz?"

Caspian, bu yolculuktan sonra edineceği tecrübeye önceden sahip olsaydı asla bu teklifi yapmazdı; ama o anda mükemmel bir fikir gibi görünmüştü. "Evet, dediğin gibi yapalım" dedi Lucy.

"Sen de geleceksin değil mi?" dedi Caspian, kollarını kavuşturmuş güverteye çıkan Eustace'e.

"Bu kör olası gemiden inmek için her şeyi yaparım" dedi Eustace.

"Kör olası mı?" dedi Drinian. "Ne demek istiyorsun?

"Geldiğim yer gibi uygar ülkelerde" dedi Eustace, "gemiler öyle büyüktür ki, içindeyken denizde olduğunu anlayamazsın."

"O halde sen de bizimle karaya çıksan iyi olur" dedi Caspian. "Kayığı denize indirmelerini söyler misin Drinian?"

Kral, fare, iki Pevensie ve Eustace kayığa binip Felimath'taki kumsala gittiler. Kayık onları bıraktıktan sonra geriye dönerken, hepsi etraflarına bakıyordu. Şafak Yıldızı'nın ne kadar küçük göründüğüne şaşırmışlardı.

Lucy yüzerken ayakkabılarını çıkardığı için yalınayaktı, ama burada yer tüylerle kaplanmış gibiydi ve yalınayak yürümek sorun olmayacaktı. Eğer insan bir süredir denizdeyse, karaya ilk ayak bastığında, sanki yer bir gemiymiş de aşağı yukarı hareket ediyormuş gibi hisseder. Ama ne olursa olsun tekrar karada yürümek, toprağı ve otları hissetmek harikaydı. Burası gemiden çok daha sıcaktı ve Lucy sahilde yürürken kumların ayaklarına iyi geldiğini fark etmişti. Bir tarlakuşu şarkı söylüyordu.

Adanın içine doğru yürüdüler ve alçak, ama oldukça dik bir tepeye tırmandılar. Zirveden geriye, geldikleri yere baktılar ve büyük parlak bir böcek gibi ışıldayan, kürekleriyle ağır ağır kuzeybatıya doğru ilerleyen Şafak Yıldızı'nı gördüler.

Sonra diğer yamaca geçtiler ve artık onu göremez oldular.

Yaklaşık bir buçuk kilometre genişliğinde bir boğazla Felimath'tan ayrılmış olan Doorn önlerinde uzanıyordu; onun arkasında sol tarafta Avra uzanmaktaydı. Doorn'daki küçük ve beyaz Dar Liman kasabasını rahatlıkla görebiliyorlardı.

"Hey! Bu da ne?" dedi Edmund aniden.

İnmekte oldukları yeşil vadide, hepsi silahlı altı-yedi kaba görünüşlü adam bir ağacın altında oturuyordu.

"Onlara kim olduğumuzu söylemeyin" dedi Caspian.

"Majesteleri, neden olmasın?" dedi Bastıbacak. Lucy'nin omuzlarına binmeye razı olmuştu.

"Buradaki insanların uzun süredir Narnia'dan haber almamış olma ihtimali aklıma geldi" diye cevapladı Caspian. "Bizim onları yöneten lordlar olduğumuza inanabilirler. Şu anda kral olarak tanınmak pek güvenli olmayabilir."

"Kılıçlarımız var, efendim" dedi Bastıbacak.

"Evet Bastıbacak, biliyorum" dedi Caspian. "Eğer sorun bu üç adayı yeniden fethetmekse, bunu büyük bir orduyla yapmayı tercih ederim."

Bu arada yabancılara oldukça yaklaşmışlardı. İçlerinden biri –siyah saçlı, iriyarı bir adam– "Günaydın sizlere" diye bağırdı.

"Size de günaydın" dedi Caspian. "Issız Adalar'ın hâlâ bir valisi var mı?"

"Emin olun var" dedi adam, "Vali Gumpas. Kendileri Dar Liman'da. Bizimle oturup içki içmeye ne dersiniz?'

Caspian teşekkür etti. O da, çocuklar da, bu insanların görünüşünden hoşlanmamışlardı, ama yine de yanlarına oturmaya karar verdiler. Daha bardakları ağızlarına bile götürmelerine fırsat kalmadan siyah saçlı adam başıyla bir işaret verdi ve diğer adamlar Caspian'la çocukları güçlü kollarıyla yakaladı. Kısa bir süre mücadele ettiler ancak adamlar onlardan daha kuvvetliydi ve az sonra –onu yakalayan adamın ellerinde kıvranan ve öfkeyle sağı solu ısıran Bastıbacak hariç– herkesin silahları alınmış ve elleri arkalarında bağlanmıştı.

"O hayvana dikkat et Tacks" dedi Reisleri. "Ona zarar verme. Hepsinin içinde en iyi parayı o getirecek."

"Korkak! Kalleş!" diye viyakladı Bastıbacak. "Sıkıyorsa pençelerimi serbest bırak ve kılıcımı ver."

"Uf be!" diye ıslık çaldı köle taciri (onun işi buydu). "Konuşabiliyor! Hiç görmemiştim. İki yüz Ay Lirası'ndan aza satarsam kellemi kessinler." O civarlardaki en geçerli para olan Calormen Ay Lirası'nın değeri, bir sterlinin üçte biri kadardı.

"Ne olduğun anlaşılıyor" dedi Caspian. "Bir fidyeci ve köle tacirisin. Umarım bununla gurur duyuyorsundur."

"Cık, cık, cık, cık" dedi köle taciri. "Çene yapmaya başlama. Durumu ne kadar çabuk kabullenirseniz, hepimiz için o kadar iyi olur, anlıyor musun? Ben bunu zevk için yapmıyorum. Herkes gibi ben de ekmeğimi kazanmak zorundayım."

"Bizi nereye götüreceksiniz?" diye sordu Lucy. Sözler ağzından güçlükle çıkmıştı.

"Dar Liman'a" dedi köle taciri. "Yarınki pazara."

"Orada Britanya Konsolosluğu var mı?" diye sordu Eustace.

"Ne var mı?" dedi adam.

Eustace açıklamaya çalışmaktan bitkin düşmeden önce köle taciri, "Eh, bu kadar saçmalık yeter. Fare iyi para getirebilir, ama bu çenesi düşük çok gürültü yapıyor. Neyse, haydi gidelim arkadaşlar" dedi.

Sonra dört tutsak birbirlerine bağlanıp sahile doğru yürütüldü. Onları gaddarlık olsun diye değil, kaçmasınlar diye böyle bağlamışlardı. Bastıbacak'ı kucaklarında taşıyorlardı. Adamların ellerini ısırıyordu, ama ağzını bağlamakla tehdit ettiklerinde ısırmayı bırakmıştı. Durmadan konuşuyordu ve Lucy, farenin köle tacirine söylediği şeylere bu adamın nasıl olup da dayanabildiğini merak ediyor-

du. Ancak köle taciri Bastıbacak'ı susturmak yerine, o nefes almak için durakladığında, "Devam et" diyor, bazen de "Bir tiyatro oyunu kadar iyi" ya da "Vallahi mantıklı şeyler söylediğini düşünmekten alamıyor insan kendisini!" veya "Onu içinizden biri mi eğitti?" diyordu. Bu sözler Bastıbacak'ı çok öfkelendirdi. Bu öfkeyle adama söylemek istediği öyle çok şey vardı ki, hepsini birden söylemeye kalktığında neredeyse boğuluyordu ve susmak zorunda kaldı.

Doorn'a bakan sahile indiklerinde küçük bir köy, sahile çekilmiş bir kayık ve az ilerde demirlenmiş pis, hurda bir gemi gördüler.

"Şimdi, gençler" dedi köle taciri, "hiç yaygara etmeyin böylece ağlamak için bir nedeniniz de olmaz. Herkes gemiye."

O anda evlerin birinden (sanırım bir handı bu) iyi görünümlü bir adam çıktı ve:

"Hey Pug. Her zamanki işlerinden biri mi?" diye sordu.

Adının Pug olduğu anlaşılan köle taciri yere kadar eğilerek selam verdi ve yaltaklanan bir sesle "Evet, Sayın Lordum" dedi.

"Şu çocuk için kaç para istiyorsun?" dedi adam Caspian'ı göstererek.

"Ah" dedi Pug. "Lordlarının en iyisini seçeceğini biliyordum. Kimse lordumuzu ikinci kalite bir şeyle aldatamaz. Ama o çocuğu ben de beğeniyorum. Hoşlanıyorum, evet. Öyle yumuşak kalpliyim ki, bu işi yapmamalıyım. Yine de Lordumuz gibi bir müşteriye..."

"Bana fiyatını söyle leş kargası" dedi Lord sert bir sesle. "Senin pis işinin ayrıntılarını merak ettiğimi mi sanıyorsun?"

"Üç yüz Ay Lirası Lordum, bu, siz saygıdeğer Lord için, başkası olsaydı..."

"Yüz elli veririm."

"Ah, lütfen, lütfen" diye araya girdi Lucy. "Ne yaparsanız yapın, ama bizi ayırmayın. Biliyorsunuz ki..." Ardından durakladı, çünkü Caspian hâlâ kimliğini gizlemek istiyordu.

"Yüz elli öyleyse" dedi Lord. "Sana gelince küçük bayan, üzgünüm, ama hepinizi satın alamam. Çocuğun iplerini çöz Pug. Ve beni dinle; diğerlerine de iyi davran, yoksa pişman olursun."

"Eh" dedi Pug. "Meslektaşlarım arasında malına benden daha iyi bakan birini kim görmüş, ha? Ben onlara kendi çocuklarım gibi bakarım."

"Dilerim doğrudur" dedi Lord ümitsizce.

Şimdi o korkunç an gelmişti. Caspian'ın bağları çözüldü ve yeni sahibi, "Bu yoldan, delikanlı" dediğinde Lucy gözyaşlarına boğuldu, Edmund şaşkındı. Caspian geriye bakarak, "Üzülmeyin. Eminim sonunda her şey düzelecek. Görüşürüz" dedi.

"Şimdi, küçük bayan" dedi Pug. "Kendini üzüp de yarın pazardaki görünümünü bozmaya kalkma. Uslu dur ki ağlamak için bir nedenin olmasın, anlıyor musun?"

Sonra kayıkla köle gemisine götürüldüler ve talihsiz bir sürü başka esirin de bulunduğu, leş gibi, uzun ve oldukça karanlık bir yere sokuldular. Pug bir korsandı, adalar arasında dolaşıp oralardan esir toplamıştı. Çocuklar tanıdık birine rastlamadılar; esirlerin çoğu Galma ve Terebinthialılardı. Samanların üzerine oturdular ve Eustace'in sanki kendisi hariç herkes suçluymuş gibi konuşmasını engellemeye çalıştılar. Hepsi Caspian'ı merak ediyordu.

Bu arada Caspian çok daha ilginç şeyler yaşıyordu. Onu satın alan adam, Caspian'ı iki köy evi arasındaki küçük bir sokaktan köyün ardındaki açık alana çıkardı. Sonra dönüp ona baktı.

"Benden korkmana gerek yok oğlum" dedi. "Sana iyi davranacağım. Seni yüzünden dolayı satın aldım. Bana birini hatırlatıyorsun."

"Kimi hatırlattığımı sorabilir miyim Lordum?" dedi Caspian.

"Bana, efendim Narnialı Kral Caspian'ı hatırlatıyorsun."

Bunu duyunca Caspian tehlikeyi göze almaya karar verdi.

"Lordum" dedi, "Ben senin efendinim. Ben Caspian'ım. Narnia Kralı."

"Laubalileşiyorsun" dedi Lord. "Bunun gerçek olduğunu nereden bileyim ki?"

"Öncelikle yüzümden" dedi Caspian. "İkincisi de altıncı tahminimde senin kim olduğunu bilirim de ondan. Sen, amcam Miraz'ın denize gönderdiği ve benim de aramaya çıktığım yedi lorddan birisin... Argoz, Bern, Octesian, Restimar, Mavramorn ya da... ya da... Diğerlerini unuttum. Son olarak da, eğer bana bir kılıç verirlerse, adil bir dövüşte herhangi birinin cesedi üzerine Narnia'nın yasal kralı, Caspian'ın oğlu Caspian, Cair Paravel'in lordu ve Issız Adalar'ın imparatoru olduğumu ispatlarım."

"Aman Tanrım" dedi hayretle adam, "sesi ve konuşma tarzı aynı babası. Emrinize amadeyim Majesteleri..." Ve hemen oracıkta, tarlada diz çöküp kralının elini öptü.

"Lordlarının şahsıma yaptığı harcama hazinemizden karşılanacaktır" dedi Caspian.

"Paralar henüz Pug'ın kesesinde değil efendim" dedi Lord Bern. (Adı buydu.) "Bana öyle geliyor ki asla da olmayacak. Yüzlerce kez, değerli valiyi bu iğrenç insanı yok etmesi için ikna etmeye çalıştım."

"Lord Bern" dedi Caspian. "Bu adaların durumu hakkında konuşmamız gerekiyor. Her şeyden önce, Lordlarının hikâyesini dinleyelim."

"Benim hikâyem çok kısa, efendim" dedi Bern. Altı arkadaşımla buraya kadar geldim, adalardan bir kız sevdim ve denizden bıktığımı hissettim. Majestelerinin amcası dizginleri elinde tuttuğu sürece Narnia'ya dönmenin bir yararı yoktu. Ben de evlendim ve o zamandan beri burada yaşıyorum."

"Peki şu Vali Gumpas nasıl biri? Narnia Kralı'nı hâlâ tanıyor mu?"

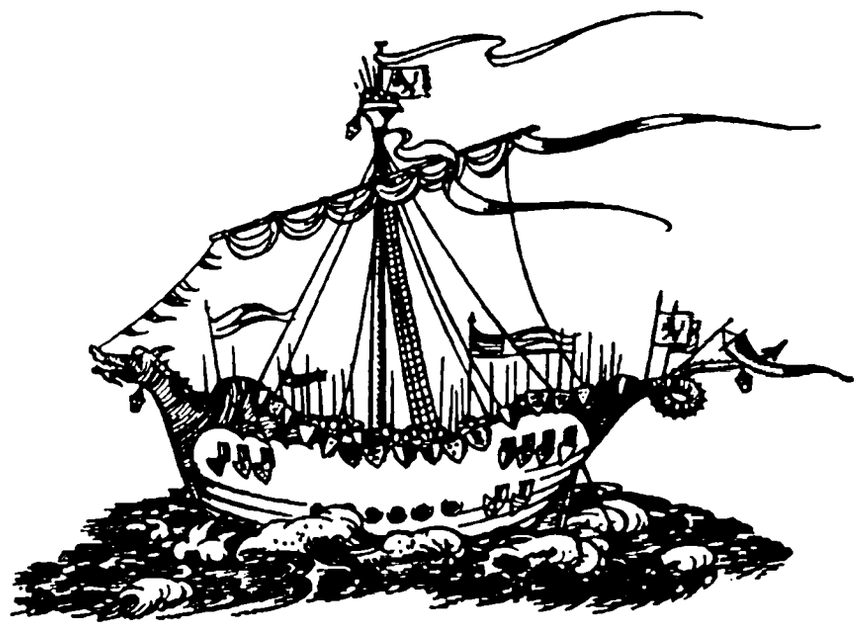
"Sözde evet. Her şey Kral'ın adına yapılıyor. Ne var ki, kanlı canlı bir Narnia Kralı'nın onu ziyaret etmesinden pek hoşlanmayacaktır. Eğer Majesteleri ziyarete yalnız ve silahsız geldiyse... eh, bağlılığını inkâr etmeyecektir, ama size inanmamış gibi davranacaktır. Majestelerinin yaşamı tehlikeye girer. Bu sularda Majestelerinin yandaşları var mı?"

"Bir gemim var, burnu dönmek üzere" dedi Caspian. "Kavga çıkarsa yaklaşık

otuz kişi kılıç kullanabilir. Gemimi getirip, Pug'a saldırarak esir aldığı arkadaşlarımı kurtaralım mı?"

"Bana kalırsa hayır" dedi Bern. "Çatışma çıkar çıkmaz iki ya da üç gemi Pug'ı kurtarmak için Dar Liman'dan yola çıkar. Siz Majesteleri, gerçekte sahip olduğunuzdan daha fazla bir güç gösterisi yaparak ve Kral'ın adının vereceği korkuyu kullanarak hareket etmek zorundasınız. İş savaşa kadar gelmemeli. Gumpas ödleğin tekidir ve kolaylıkla korkutulabilir."

Biraz daha konuştuktan sonra Caspian ve Bern köyün biraz batısındaki sahile yürüdüler ve orada Caspian borusunu öttürdü. (Bu Narnia'nın muhteşem büyülü borusu, Kraliçe Susan'ın borusu değildi: Kral'ın yokluğunda ülkenin çok ihtiyacı olursa vekili Yaygaracının kullanması için onu evde bırakmıştı.) Bir işaret beklemekte olan Drinian kraliyet borusunu hemen tanıdı ve Şafak Yıldızı kıyıya doğru yanaşmaya başladı. Sonra tekrar bir filika indirildi; az sonra Caspian ve Bern güvertede durumu Drinian'a açıklamaktaydılar. Tıpkı Caspian gibi o da Şafak Yıldızı'nı köle gemisinin yanına çekip saldırmak istedi, ama Bern aynı nedenlerle ona da itiraz etti.

"Bu boğazdan dosdoğru ilerleyelim, sonra da benim topraklarıma, Avra'ya gidelim Kaptan" dedi Bern. "Ama önce Kral'ın sancağını çekin, bütün kalkanları asın ve güverteye mümkün olduğunca fazla adam çıkarın. Beş ok atımı mesafeye açıldığınızda, açık denizi iskele tarafınıza alarak sinyal verin."

"Sinyal mi? Kime?" dedi Drinian.

"Sahip olmadığımız gemilere; eğer Gumpas burada başka gemilerimizin de olduğunu zannederse iyi olur."

"Ha, anlıyorum" dedi Drinian ellerini ovuşturarak. "Sinyallerimizi anlayacaklar. Ne diyeceğim ki? 'Tüm donanma Avra'nın güneyine inin ve şurada toplanın' mı?"

"Bernstead'te toplanın" dedi Lord Bern. "Bu mükemmel olur. Böylece bütün gemiler –yani eğer gerçekten olsaydı– Dar Liman'ın görüş sahası dışında kalır."

Caspian, diğerlerinin Pug'ın köle gemisinin ambarlarında tutulmasına üzülüyordu, ama günün geri kalan kısmından zevk almamak da mümkün değildi. Öğleden sonra geç vakitte (çünkü kürekle gitmek zorunda kalmışlardı) Doorn'un kuzeydoğudaki ucundan sancak tarafına, sonra da Avra Burnu'ndan iskele tarafına dönerek, Avra'nın güney kıyısındaki güzel bir limana girdiler. Burada Bern'in tarlaları vardı ve hafif bir eğimle suyun kenarına kadar iniyorlardı. Bern'in tarlalarda çalışan adamlarının hepsi özgür insanlardı, mutluluk ve refah içinde yaşıyorlardı. Hepsi karaya çıktılar ve körfeze yukarıdan bakan bir evde krallar gibi ağırlandılar. Bern, canayakın karısı ve mutlu kızları pek misafirperverdi. Ancak Bern karanlık bastıktan sonra, ertesi güne bazı hazırlıklar (tam anlamıyla ne olduğunu söylemedi) yapmalarını söylemek için kayıkla Doorn'a bir haberci gönderdi.

4
Caspian'ın Orada Yaptıkları

Ertesi sabah Lord Bern misafirlerini erkenden kaldırdı ve kahvaltıdan sonra Caspian'dan bütün adamlarının tam teçhizat hazırlanmalarını emretmesini istedi. "Hepsinden önemlisi" diye ekledi, "her şey, tüm dünyanın gördüğü, soylu krallar arasındaki büyük bir savaşın seherindeymiş gibi düzenli yapılsın." İsteği yerine getirildi ve Caspian, arkadaşları, Bern ve onun birkaç adamı üç ayrı gemiyle Dar Liman'a doğru yola çıktılar. Kralın bayrağı, gemisinin pupasında dalgalanıyordu ve borazancısı da yanındaydı.

Dar Liman'da mendireğe geldiklerinde Caspian büyük bir kalabalığın onları karşılamak üzere toplanmış olduğunu gördü. "Dün geceki haberciyi bunun için göndermiştim" dedi Bern. "Bunların hepsi arkadaşlarım ve hepsi de dürüst insanlardır." Caspian karaya adımını atar atmaz kalabalık, "Narnia! Narnia! Yaşasın Kral!" diye bağırıp hurra çekmeye başladı.

Aynı anda –bu da Bern'in habercisinin marifetiydi– şehrin birçok yerinden çan sesleri yükselmeye başladı. Sonra Caspian sancağını çektirip borusunu çaldırdı ve tüm adamları kılıçlarını çekip yüzlerine ciddi ifadeler vererek yola koyuldu; öyle sert yürüyorlardı ki yer sarsılıyordu. Zırhları öyle parlıyordu ki (güneşli bir sabahtı) kimse onlara birkaç saniyeden fazla bakamıyordu.

Başlangıçta, alkışlayanlar sadece Bern'in habercisi tarafından uyarılmış ve neler olup bittiğinden haberdar insanlardı. Sonra onlara çocuklar da katıldı, çünkü hepsi askerleri severdi ve bu pek az gördükleri bir şeydi. Sonra bütün öğrenciler de katıldı, çünkü onlar da askerleri severdi ve ne kadar çok gürültü ve kargaşa

yaşanırsa, okulun o sabah açılmama ihtimalinin o kadar artacağına inanıyorlardı. Sonra yaşlı kadınlar başlarını pencerelerden ve kapılardan çıkarıp gevezelik etmeye ve alkışlamaya başladı, çünkü bir kral geliyordu; onun yanında bir valinin sözü mü olurdu ki? Tüm genç kadınlar da aynı nedenle alaya katıldı. Bunun bir nedeni de Caspian, Drinian ve diğerlerinin çok yakışıklı olmasıydı. Sonra bütün genç erkekler, genç kadınların neye baktığını anlamak için geldiler ve böylece Caspian kalenin kapılarına ulaştığında bütün şehir bağırıyordu; Gumpas hesaplar, kâğıtlar, yasalar ve düzenlemelerle uğraşıp her şeyi karıştırdığı kalesinden gürültüyü duymuştu.

Kalenin kapısında Caspian'ın borazancısı boruyu öttürerek bağırdı, "Sadık ve sevgili hizmetkârı Issız Adalar valisini ziyarete gelen Narnia Kralı için kapıyı açın." O günlerde adalarda her şey baştan savma yapılırdı. Yan tarafta küçük bir kapı açıldı ve kafasında miğfer yerine pis ve eski bir şapkayla elinde paslı ve eski bir mızrak olan pespaye bir adam çıktı. Önünde parıldayan şekillere gözlerini kırpıştırarak baktı, "... eğerli... aliyi... öremezsiniz" diye mırıldandı. ("Değerli valiyi göremezsiniz"i bu şekilde söylüyordu), "...er ayın... kinci cumartesi akşamı saat... okuz ile on... rası hariç, randevusuz... örüşme yapılamaz."

"Narnia Kralı'nın önünde şapkanı çıkar köpek!" diye gürledi Lord Bern ve eldivenli eliyle öyle bir tokat attı ki adamın şapkası başından uçtu.

"...ey? N'oluyor?" diye konuşmaya başladı adam, ama kimse onu dinlemiyordu. Caspian'ın adamlarından ikisi yan kapıdan geçtiler, kilitler ve kapı kollarıyla biraz uğraştıktan sonra (çünkü her şey paslanmıştı) kapının iki kanadını da sonuna kadar açtılar. Sonra Kral ve yandaşları avluya girdi. Burada valinin muhafızlarından bir kısmı tembel tembel uzanmaktaydı, birçoğu (ağızlarını silerek) kapılardan dışarıya fırladı. Zırhları utanç verici durumda olmasına rağmen neler olduğunu bilseler ya da mecbur kalsalar, hepsi de kavga edebilecek adamlardı; bu yüzden o an çok tehlikeli bir andı. Caspian onlara düşünecek zaman vermedi.

"Yüzbaşı nerede?" diye sordu.

"Benim, aşağı yukarı, yani ne dediğimi anlarsan" dedi zırhı olmayan genç bir adam. Lütfeder gibi konuşuyordu.

"Arzumuz" dedi Caspian, "Issız Adalar'a yaptığımız kraliyet ziyaretinin, sadık insanlarımız tarafından dehşetle değil, mutlulukla karşılanmasıdır. Eğer böyle olmasaydı adamlarınızın zırh ve silahlarının durumu hakkında bir şeyler söylerdim. Onun için affedildin. Bir fıçı şarap açılmasını emret ki, adamların sağlığımıza içsinler. Yarın öğlen onları burada, bu avluda, serseri gibi değil, silahaltındaki iyi birer asker gibi görmek istiyorum. Bunu yap ya da hoşnutsuzluğumuzun yaratacağı sıkıntılara katlanmaya hazır ol."

Yüzbaşı şaşkınlıkla baktı, ama Bern anında, "Kral için üç hurra!" diye bağırdı ve başka hiçbir şey anlamasalar da, bir fıçı şarabın ne anlama geldiğini bilen askerler buna katıldılar. Caspian adamlarının büyük bir kısmının avluda kalmasını emretti. Kendisi, Bern, Drinian ve diğer dört kişiyle beraber salona girdi.

Salonun diğer ucundaki masanın ardında, etrafında bir sürü kâtiple Issız Adalar'ın değerli valisi oturuyordu. Gumpas kızıl saçları kırlaşmış, aksi görünümlü bir adamdı. Yabancılar girerken onlara bir göz attı ve sonra kâğıtlarına eğilip kurulmuş bir saat gibi, "Her ayın ikinci cumartesi akşamı saat dokuz ile on arası hariç, randevusuz görüşme yapılmaz" dedi.

Caspian, başıyla Bern'e işaret verdi ve kenara çekildi. Bern ve Drinian birer adım öne çıktılar; her biri masanın bir ucunu tuttu. Masayı kaldırıp salonun bir kenarına fırlattılar. Belgeler, mühür mumları, kalemler, hokkalar, dosyalar ve mektuplar etrafa saçıldı. Sonra kabaca değil, ama sanki elleri çelikten birer kıskaçmış gibi sıkıca tutarak Gumpas'ı sandalyesinden kaldırıp yüzü sandalyeye dönük olarak yaklaşık bir buçuk metre öteye koydular. Caspian hemen sandalyeye oturdu ve kılıcını dizlerinin üzerine yatırdı.

"Lordum" dedi, gözlerini Gumpas'a dikerek, "bize beklediğimiz misafirperverliği göstermediniz. Ben Narnia Kralı'yım."

"Yazışmalarda bunun hakkında bir şey yoktu" dedi Vali. "Kâtibimin notlarında da böyle bir şey yoktu. Bize böyle bir şey bildirilmedi. Her şey karmakarışık. Başvuruları incelemekten mutluluk..."

"Ayrıca biz değerli valinin yaptıklarını incelemeye geldik" diye devam etti Caspian. "Özellikle açıklanmasını beklediğim iki nokta var. İlk olarak, bu adaların Narnia Krallığı'na vereceği verginin ödendiğine dair herhangi bir evrak bulamadım ve bu yüz elli yıldır böyle sanırım."

"Bu, gelecek ayki toplantıda ele alınacak bir sorun" dedi Gumpas. "Gelecek yılki ilk toplantıda adaların mali geçmişi hakkında rapor hazırlayacak bir soruşturma komisyonu kurulmasını isteyen biri olursa o zaman..."

"Aynı zamanda şunu da biliyorum ki" diye devam etti Caspian, "eğer vergi ödenmemişse bütün borcun Issız Adalar'ın valisinin kendi servetinden tahsil edilmesi gerekir, bu kanunlarımızda açıkça belirtilmiştir."

Bunu duyar duymaz Gumpas gerçekten konuyla ilgilenmeye başlamıştı. "Ah, bu tamamıyla konu dışında" dedi. "Bu imkânsız bir şey. Ee... Majesteleri şaka yapıyor olmalı."

İçinden bu davetsiz misafirlerden kurtulmanın bir yolu olup olmadığını merak ediyordu. Caspian'ın sadece bir gemisi ve bir gemi dolusu adamı olduğunu bilseydi şayet, o an için durumu idare eder ve geceleyin de onları kuşatarak öldürmeyi planlardı. Ancak dün boğazlardan bir geminin geçtiğini ve anladığı kadarıyla yoldaşlarına sinyal gönderdiğini görmüştü. O anda bunun kralın gemisi olduğunu anlamamıştı, çünkü sancağı dalgalandırıp altın aslanın görülmesini sağlayacak kadar rüzgâr yoktu. Böylece, beklemeye başlamıştı. Şimdi Caspian'ın tüm donanmasının Bernstead'de olduğunu sanıyordu. Birinin elliden az adamla Dar Liman'a yürüyüp adaları alması Gumpas'ın aklının ucuna bile gelmezdi; mesela o asla böyle bir şey yapmayı düşünmezdi.

"İkinci olarak" dedi Caspian, "egemenliğimizdeki ülkelerin eski gelenek ve göreneklerinin tersine, bu iğrenç köle ticaretinin buralarda yayılmasına neden izin verdiğini bilmek istiyorum."

"Gerekliydi, kaçınılmazdı" dedi vali. "Sizi temin ederim ki adaların ekonomik gelişmesinin zorunlu bir parçasıydı. Şu andaki refah atılımımız ona bağlı."

"Neden kölelere ihtiyacınız var?"

"İhraç etmek için Majesteleri. Genellikle Calormen'e satarız, başka pazarlarımız da var. Biz büyük bir ticaret merkeziyiz."

"Bir başka deyişle" dedi Caspian, "onlara ihtiyacınız yok. Pug gibilerinin, ce-

bine para koymaktan başka ne gibi bir amaca hizmet ettiklerini söyler misin?"

"Majestelerinin genç yaşı" dedi Gumpas babacan görünmek isteyen bir gülümsemeyle, "düşünülmesi gereken ekonomik sorunları anlamasını gerçekten zorlaştırıyor. İstatistikler var, grafikler var..."

"Genç olabilirim ama" dedi Caspian, "inanıyorum ki köle ticaretinin içini dışını Vali'nin bildiği kadar iyi bilirim. Bunun adalara ekmek ya da et, bira ya da şarap, kereste ya da lahana veya kitaplar, müzik aletleri, atlar, zırhlar ya da sahip olmaya değecek herhangi bir şey kazandırmadığını görüyorum. Ancak bunları sağlasa da sağlamasa da bu ticaret durdurulmalı."

"Ama bu, işleri tersine çevirmek olur" dedi vali soluğu kesilerek. "İlerleme ve gelişme hakkında hiçbir fikriniz yok mu?"

"Ben ilerlemenin de, gelişmenin de ne olduğunu çok ama çok iyi bilirim" dedi Caspian. "Narnia da biz böylesine 'çürüme' deriz. Bu ticaret durmalı."

"Böyle bir önlemin sorumluluğunu üzerime alamam" dedi Gumpas.

"İyi öyleyse" diye cevapladı Caspian, "seni görevinden alıyoruz. Lord Bern, buraya gelin." Gumpas ne olduğunu anlayamadan Bern, elleri kralın elleri arasında diz çökmüş, Issız Adalar'ı Narnia'nın eski gelenek, görenek, hak ve kanunlarına göre yöneteceğine dair yemin ediyordu. Caspian, "Sanırım valilerden yeteri kadar çektik" diyerek Bern'i dük yaptı, Issız Adalar Dükü.

"Sana gelince Lordum" dedi Gumpas'a, "vergi borcunu affediyorum. Sen ve yandaşların yarın öğleden önce, artık dükün malikânesi olan kaleyi terk etmiş olacaksınız."

"Buraya bakın, bütün bunlar çok iyi ama" dedi Gumpas'ın kâtiplerinden biri, "siz centilmenler rol kesmeyi bırakıp biraz iş yapmaya ne dersiniz. Önümüzdeki sorun gerçekten..."

"Sorun" dedi Dük, "sen ve bu ayaktakımının gerisinin kırbaçlanarak mı yoksa kırbaçlanmadan mı kaleyi terk edeceği. Seçimi siz yapın."

Tüm bunlar hoş bir biçimde çözüme ulaştırıldığında, Caspian iyi tımarlanmış olmamalarına rağmen kalede bulunan birkaç atın hazırlanmasını emretti. Bern, Drinian ve diğer birkaç kişiyle atlarla şehre inip köle pazarına gittiler. Bu, limanın yakınında uzun ve alçak bir binaydı ve içeride karşılaştıkları manzara açık artırmaya benziyordu; yani büyük bir kalabalık vardı ve bir platformun üzerindeki Pug yüksek ve bet bir sesle haykırıyordu:

"Evet beyler, yirmi üçüncü parti. Terebinthialı mükemmel bir tarım işçisi, madenlerde ya da kadırgalarda çalışabilir. Yirmi beş yaşın altında. Ağzında tek çürük yok. İyi, güçlü bir adam. Gömleğini çıkar, Tacks, beyler görsün. Şu kaslara bakın. Şu göğse bakın. Köşedeki beyden on Ay Lirası. Şaka yapıyor olmalısınız, efendim. On beş! On sekiz! Yirmi üçüncü partiye on sekiz verildi. On sekizden fazla veren var mı? Yirmi bir. Teşekkürler efendim. Yirmi bir verildi..."

Pug platforma çıkan zırhlı şekilleri gördüğünde durup, şaşkınlıkla baktı.

"Herkes Narnia kralının önünde diz çöksün" dedi Dük.

Herkes dışarıdaki atların toynak seslerini, koşumlarının şıkırtısını ve birçoğu da kaledeki yaşananları duymuştu. Çoğunluğu emre uydu. Uymayanlar yanındakiler tarafından çökertildi. Bazıları alkışladı.

"Aslında soylu kişiliğimize dokunmanın cezasını yaşamınla ödemelisin Pug" dedi Caspian, "ama cehaletinden dolayı affedildin. Egemenliğimizdeki tüm topraklarda köle ticareti on beş dakika önce yasaklandı. Pazaryerindeki tüm köleleri özgür ilan ediyorum."

Kölelerin tezahüratlarını susturmak amacıyla elini kaldırıp devam etti, "Arkadaşlarım nerede?"

"O sevgili küçük bayan ve nazik genç centilmen mi?" dedi Pug, kralın gözüne girmeye çalışan bir gülümsemeyle. "Onları hemen kapıştılar..."

"Buradayız, buradayız Caspian" diye bağırdı Lucy ve Edmund beraberce, "Hizmetinizdeyim, efendim" diye seslendi Bastıbacak bir başka köşeden. Hepsi satılmışlardı, ama onları satın alan adam başka köleler almak için pazarda dolaştığından henüz oradan ayrılmamışlardı. İnsanlar üçünün çıkabilmesi için kalabalığın arasında yol açtı. Caspian'la çocuklar candan bir şekilde el sıkışıp kucaklaştılar. Calormenli iki tacir hemen yanlarına geldi. Calormenlilerin yüzleri esmerdir ve uzun sakalları vardır. Uzun elbiseler ve turuncu sarıklar giyerler ve bilge, varlıklı, kibar, ciddi ve köklü insanlardır. Caspian'a nazikçe selam verdiler ve uzun uzun iltifatlar ettiler –refah çeşmelerinin, tutumluluk ve erdem bahçelerini sulaması temennisinde bulundular ve buna benzer şeyler söylediler– ama kuşkusuz tüm istedikleri ödedikleri paralardı.

"İşte adil olan bu, Beyler" dedi Caspian. "Bugün köle satın alan her adam parasını geri almalıdır. Pug, aldıklarını son minimine kadar getir." (Bir minim bir Ay Lirası'nın kırkta biridir.)

"Majesteleri beni sefalete mi terk etmek istiyor?" diye sızlandı Pug.

"Tüm yaşamını insanların kalplerini kırarak geçirdin" dedi Caspian "ve sen sefalete düşsen bile, dilenci olmak köle olmaktan daha iyidir. Diğer arkadaşım nerede?"

"Ah, o mu?" dedi Pug. "Al onu, bu çok da iyi olur. Elimden çıktığına çok memnunum. Doğduğum günden beri pazarda onun gibi bir uyuşuk görmedim. Sonunda onun fiyatını beş Ay Lirası'na indirdim, yine de kimse almadı. Diğer sattığım kölelerin yanında bedava vermek istedim, yine de kimse istemedi. Dokunmadılar. Bakmak bile istemediler. Tacks, Somurtkan'ı getir."

Böylece Eustace getirildi, gerçekten de somurtkan görünüyordu; kimse köle olarak satılmak istemezdi, ama kimsenin satın almayacağı türden bir köle olmak belki daha da sinir bozucuydu. Eustace, Caspian'a yaklaştı ve "Görüyorum ki her zaman olduğu gibi bizler hapisteyken sen bir yerlerde eğleniyordun. Sanırım Britanya Konsolosluğu'nu bile bulamamışsındır. Eminim orayı aramadın bile" dedi.

O akşam Dar Liman Kalesi'nde büyük bir ziyafet çektiler ve ardından Bastıbacak, herkese selam verip yatmaya gitmeden önce "Yarın gerçek macera başlayacak!" dedi. Ama aslında ne ertesi gün ne de takip eden günlerde bu olamazdı. Çünkü artık tüm bilinen adaları ve denizleri arkalarında bırakmaya hazırlanıyorlardı ve hazırlıklar tam anlamıyla yapılmalıydı. Şafak Yıldızı boşaltıldı, sekiz at tarafından yuvarlak direkler üzerinde karaya çekildi ve her yeri en iyi gemi ustaları tarafından elden geçirildi. Sonra tekrar denize indirildi ve alabileceği kadar su ve erzakla doldurudu; bu yirmi sekiz günlük erzak demekti. Bu da, Edmund'un hayal kırıklığıyla fark ettiği gibi, maceraya atılmadan önce, doğuya doğru gitmek için sadece iki hafta süreleri olduğu anlamına geliyordu.

Bütün bunlar olurken Caspian, Dar Liman'da bulabildiği en yaşlı gemi kaptanlarıyla, daha doğudaki ülkeler hakkında bilgileri olup olmadığını ve hatta bir şeyler duyup duymadıklarını öğrenmek amacıyla sohbet etme şansını kaçırmıyordu. Kaledeki fıçılarca birayı kır sakallı, mavi gözlü, fırtına yemiş adamlara içirdi ve karşılığında bir sürü hikâye dinledi. Ancak en ciddi görünenler bile Issız Adalar'ın ötesinde hiçbir ülke bilmiyorlardı. Birçoğu daha fazla doğuya giderlerse karanın olmadığı, dünyanın kenarında girdap gibi dönen, kaynayan denizlere ulaşacaklarını düşünüyordu: "Orası, sanırım Majestelerinin dibe battıkları yer

olacak." Gerisi, başsız insanlar, yüzen adalar, girdaplar ve suyun üzerinde yanan ateşler hakkında çılgınca hikâyeler anlattı. Sadece birisi Bastıbacak'ı sevindirecek bir şekilde, "Onun ötesinde Aslan'ın ülkesi var, ama orası, dünyanın sonunun ötesinde ve oraya ulaşamazsınız" dedi. Ama adamla konuştuklarında, bunun yalnızca babasından duyduğu bir hikâye olduğunu söyleyebildi.

Bern, altı arkadaşının doğuya doğru yelken açtığını ve onlardan bir daha haber alınamadığını söyledi. Bunu, Caspian'la birlikte Avra'nın en yüksek noktasında ayakta durmuş doğudaki okyanusa doğru bakarlarken söylemişti.

"Sabahları hep buraya çıkardım" dedi Dük, "şafağı seyrederdim, bazen sadece bir iki kilometre ötedeymiş gibi görünürdü. Arkadaşlarımı düşünür ve ufkun ardında gerçekten ne olduğunu merak ederdim. Büyük bir olasılıkla hiçbir şey olmamıştır onlara, ama arkada kaldığım için her zaman biraz utanmışımdır. Yine de Majestelerinin gitmemesini isterdim. Size burada ihtiyacımız olabilir. Köle pazarının kapanışıyla dengeler bozulacaktır; gelecekte Calormen'le savaş görüyorum ben. Kralım, tekrar düşünün."

"Bir yeminim var, Dük" dedi Caspian. "Aksi halde Bastıbacak'a ne derim?"

5
Fırtına ve Sonuçları

"Karaya çıkmalarından yaklaşık üç hafta sonra Şafak Yıldızı, Dar Liman'dan suya indirildi. Çok görkemli bir veda olacağı söylentileri yayılmıştı ve geminin gidişini görmek için büyük bir kalabalık toplanmıştı. Caspian, Issız Adalar'da yaşayanlara son konuşmasını yapıp Dük ve ailesiyle vedalaşırken tezahürat da gözyaşı da vardı. Gemi mor yelkenleri tembelce dalgalanarak kıyıdan uzaklaşırken Caspian'ın, geminin kıçında çalınan borusunun sesi de gittikçe zayıfladı ve herkes sessizleşti. Sonra gemi rüzgârla buluştu. Halatlar çözülüp, yelken basıldı. Rota tutmak için küreklere asılındı. Şafak Yıldızı, pruvasının altından geçen ilk dalgayla tekrar yaşayan bir gemi haline geldi. Görevli olmayanlar aşağı indi, kıçtaki ilk nöbetçi Drinian'dı. Gemi Avra'nın güneyini dönüp başını doğuya doğru çevirdi.

Sonraki birkaç gün harikaydı. Lucy, her sabah uyandığında suda yansıyan güneşliğinin, kamarasının tavanında dans edişini görüyordu. Etrafına bakıp da Issız Adalar'dan aldığı yeni ve güzel şeyleri gördükçe –deniz çizmeleri, sandaletler, pelerinler, deri yelekler ve eşarplar– dünyadaki en şanslı kız olduğunu düşünüyordu. Sonra güverteye çıkıp her sabah daha da berrak bir mavilikte görünen denize bakıyor ve günden güne ısınan havayı içine çekiyordu. Ardından sıra kahvaltıya geliyor ve insanın sadece denizdeyken hissedebileceği bir iştahla yemeğini yiyordu.

Lucy, kıçtaki küçük sırada oturup Bastıbacak ile satranç oynayarak epeyce zaman geçiriyordu. Onun, bir hamle yapması gerektiğinde, satranç tahtasının

ortasında ayak parmaklarının ucunda dikilişini ve kendisi için çok büyük olan taşları iki pençesiyle kaldırışını görmek çok eğlenceliydi. Çok iyi bir oyuncuydu ve hamlelerini hesapladığı zaman genellikle kazanıyordu. Fare bazen, atı vezir ve kalenin önüne yenilecek şekilde sürmek gibi epeyce gülünç şeyler yaptığı için arada bir Lucy de kazanıyordu. Bastıbacak bunun bir satranç oyunu olduğunu unuttuğunda yeniliyordu ancak, çünkü o gerçek bir savaşı düşünüyor ve ata gerçek savaşta yapacaklarını yaptırmaya çalışıyordu. Çünkü zihni, boş umutlar, ölüm kalım mücadeleleri ve direniş öyküleriyle kaynıyordu.

Bu güzel günler fazla uzun sürmedi. Bir akşam Lucy geminin ardında bıraktığı saban izine benzer dümen suyunu boş boş seyrederken batıda inanılmaz bir hızla toplanan büyük bir bulut kümesi gördü. Sonra küme yarıldı ve aralıktan sapsarı gün ışıkları saçıldı. Arkalarındaki bütün dalgalar alışılmadık şekillere büründü ve deniz kirli bir yelken bezi gibi sarımsı bir renk aldı. Hava soğudu. Gemi sanki arkasındaki tehlikeyi fark etmiş gibi huzursuzca yol almaya başladı. Yelkenler bir an dümdüz ve serbest duruyor, ama hemen sonra çılgıncasına rüzgârla doluyordu. Lucy bütün bunları fark edip rüzgârın sesinin neden böylesine değiştiğini merak ederken Drinian, "Herkes güverteye!" diye bağırdı. Bir anda herkes çılgınlar gibi çalışmaya başladı. Ambar kapaklarına çıtalar çakıldı, mutfaktaki ateş söndürüldü, adamlar yelkenleri küçültmek üzere yukarıya tırmandı. Daha işlerini bitirmeden fırtına patladı. Sanki geminin pruvasının önünde denizde büyük bir vadi açılmış ve mümkün olduğuna inanamayacağı derinliklere doğru hızla iniyorlarmış gibi gelmişti Lucy'ye. Geminin direklerinden çok daha yüksek, büyük ve gri bir su dağı karşıladı onları. Bir an için öleceklerini zannettiler, ama sonra bu su dağını aşmayı başardılar. Gemi kendi etrafında dönüyordu. Sular güverteye bir şelale gibi döküldü ve geminin kıçıyla baş kasarası, aralarında vahşi bir deniz olan iki adaymış gibi göründü. Yukarıdaki tayfalar serene sımsıkı sarılmış, umutsuzca yelkenlere hâkim olmaya çalışıyordu. Kopmuş bir halat yatay bir biçimde, adeta bir mızrak gibi dümdüz ve kaskatı duruyordu.

"Madam, aşağıya inin" diye bağırdı Drinian. Lucy denizci olmayan adamların ve kadınların– tayfa için ayak bağı olduğunu bildiğinden ona itaat etmeye çalıştı. Ancak bu kolay değildi. Şafak Yıldızı korkunç bir şekilde sancak tarafına

yatmıştı ve güverte bir evin çatısı gibiydi. Küpeşteye tutunarak zorlukla merdivenlerin tepesine ulaştı ve orada iki adamın daha merdivenden çıkmalarını beklemek zorunda kaldı, sonra da olabildiğince çabuk aşağı inmeye başladı. Sımsıkı tutunmakla akıllılık etmişti, çünkü merdivenlerin dibinde, omuzlarına kadar gelen bir başka dalga güverteden gürleyerek geçti. Lucy yağmur ve sıçrayan sular yüzünden neredeyse sırılsıklam olmuştu zaten, ama bu dalga daha bir soğuktu. Sonra kamaranın kapısına doğru hızla atıldı ve içeriye girdi; aniden karanlığa girmenin yarattığı korkunç görüntüden hemen sıyrıldı, ama geminin kıçında duyduğundan daha da korkutucu seslerin –iniltilerin, çatırtıların, gürlemelerin, gümbürtülerin ve gıcırtıların– korkunç karmaşasından kurtulamadı.

Ertesi gün ve daha ertesi gün de fırtına devam etti. O kadar uzun sürdü ki, fırtınadan önceki zamanı hatırlamak bile güçtü. Dümeni sürekli üç kişi kullanmak zorundaydı; herhangi bir rota izleyebilmek için üç kişiye birden ihtiyaç duyulduğu anlar oluyordu. Ayrıca sintine pompalarında da sürekli adam bulunması gerekiyordu. Kimsenin dinlenmeye vakti yoktu, hiçbir şey pişirilemiyor, hiçbir şey kurutulamıyordu, bir adam denize düşüp kayboldu; güneşe hasret kalmışlardı.

Fırtına sona erdiğinde Eustace günlüğüne şunları yazdı:

"3 Eylül

Çoktan beridir yazmaya vakit bulamıyordum, sonunda bugün yazıyorum. Tam on üç gün ve on üç gecedir bir kasırganın içinde sürükleniyoruz. Diğerlerinin hepsi on iki olduğunu iddia ediyor, ama ben on üç olduğunu biliyorum, çünkü dikkatle saydım. Doğru dürüst sayamayan insanlarla tehlikeli bir yolculuğa çıkmış olmak çok hoş! Çok kötü zamanlar geçirdim, genellikle iliğime kadar ıslanmış bir halde saatlerce dalgalarla boğuştum ve bu süre zarfında bize gerçek bir yemek vermeye bile yeltenmediler. Gemide telsiz ya da işaret fişeği bulunmadığını söylemeye gerek bile yok, dolayısıyla yardım istemek gibi bir şansımız da olmadı. Her şey, onlara söyleyip durduğum şeyi, yani bunun gibi çürük bir gemiyle yola çıkmanın çılgınlık olduğunu ispatlıyor. İnsan kılığındaki şeytanlar yerine nazik insanlarla yola çıkmış olsanız bile bu yolculuk çok kötü. Caspian ve Edmund bana karşı tek kelimeyle merhametsizler. Geminin direğinin kırıldığı gece (artık direk diye bir şey yok) hiç de iyi olmamama rağmen beni güverteye çıkarıp köle gibi çalışmaya zorladılar. Lucy, küreğini takarken Bastıbacak'ın da yardım etmek istediğini ancak çok küçük olduğunu söylüyordu. Lucy'nin o küçük canavarın her şeyi gösteriş amacıyla yaptığını fark etmemesine çok şaşıyorum. Onun yaşındaki birinin birazcık sağduyulu olması gerekirdi.

Nihayet bu hayvani gemi bugün düz bir duruma gelebildi, ayrıca güneş de çıktı ve hepimiz ne yapacağımız hakkında gevezelik etmeye başladık. Bize on altı gün yetecek kadar (çoğunluğu hayvanlara lâyık) yiyeceğimiz var (Tavukların hepsini dalgalar götürdü. Öyle olmasaydı bile fırtına onları yumurtadan keserdi). Asıl sorun su. İki fıçı da delinmiş ve bomboş. Elimizdekini pay edecek olursak, yani herkese günde çeyrek litre verirsek, on iki günlük suyumuz var (Hâlâ bir sürü rom ve şarap var, ama bunun herkesi daha da çok susatacağını onlar da biliyor).

Becerebilirsek, yapılacak tek mantıklı şey hemen batıya doğru geri dönüp Issız Adalar'a ulaşmaya çalışmak. Bulunduğumuz yere gelmek, arkamızda çılgın bir fırtınayla on sekiz gün aldı. Doğu rüzgârı çıksa bile geriye dönmek çok daha uzun sürebilir. Zaten şimdilik doğu rüzgârının çıkacağına dair hiçbir belirti yok; aslında herhangi bir taraftan esen rüzgâr da yok. Kürek çekerek dönme fikrine gelince, bu çok zaman alır; Caspian, adamların günde çeyrek litre suyla kürek çekemeyeceklerini söylüyor. Bunun doğru olmadığına eminim. Terlemenin gerçekte insanları

serinlettiğini ve bundan dolayı eğer adamlar çalışırlarsa daha az suya ihtiyaçları olacağını açıklamaya çalıştım. Bir cevap bulamadığında her zaman yaptığı gibi, bunu da hiç dikkate almadı. Diğerlerinin hepsi bir kara parçası görme umuduyla devam etmekten yana oy kullandılar. İleride karanın olup olmadığını bilmediğimizi söylemeyi kendime görev edindim ve hayalperestliğin tehlikelerini onlara göstermeye çalıştım. Daha iyi bir plan düşünmek yerine, durmadan benim planımı eleştirdiler. Ben de soğuk ve sakin bir tavırla, bu aptal yolculuğa kendi rızam olmadan katıldığımı ve onları bu beladan kurtarmanın benim görevim olmadığını söyledim."

"4 Eylül

Hava hâlâ sakin. Akşam yemeğinde tayın çok azdı ve elbette benimki en az olanıydı. Caspian başkalarına yardım etmekte çok usta ve benim bunu fark etmediğimi düşünüyor! Lucy, bilmediğim bir nedenle kendi yemeğinin birazını bana teklif ederek beni rahatlatmak istedi, ama her şeye burnunu sokan o ahlak hocası Edmund buna izin vermedi. Hava çok güneşli ve sıcak. Tüm gece korkunç bir susuzluk çektim."

"5 Eylül

Hava hâlâ sakin ve çok sıcak. Bütün gün kendimi iyi hissetmedim; ateşim olduğuna eminim. Elbette gemide bir termometre bulunduracak zekâya sahip değiller."

"6 Eylül

İğrenç bir gün. Geceleyin ateşim olduğunu ve su içmem gerektiğini bilerek uyandım. Hangi doktor olsa bunu yapmamı söylerdi. Tanrı biliyor ki burada bencillik yapacak en son insan benim; ama hasta birine de karneyle su verildiğini, rüyamda görsem inanmazdım. Aslında diğerlerini uyandırıp biraz su isteyecektim, ama onları uyandırmanın bencillik olacağını düşündüm. Bu yüzden kalkıp bardağımı alarak uyuduğumuz kara delikten sessizce çıktım. Caspian ve Edmund'u uyandırmamaya çok dikkat ediyordum, çünkü sıcak ve su sıkıntısı başladığından beri pek iyi uyuyamıyorlardı. Bana ister iyi ister kötü davransınlar diğerlerini her zaman düşünmeye çalışırım. Kürek çekme sıralarının ve yüklerin

bulunduğu büyük odaya çıktım; tabii oraya da oda denirse artık. Su deposu odanın bu ucunda. Her şey harika gidiyordu, ama bardağı doldurmadan önce küçük casus Bastıbacak beni yakalamasın mı? Ona temiz hava almak için güverteye çıkmakta olduğumu açıklamaya çalıştım (su işi onu ilgilendirmezdi), ama o bana neden elimde bardak olduğunu sordu. Öylesine yüksek sesle konuştu ki, bütün gemiyi uyandırdı. Bana davranış biçimleri tam bir rezaletti. Herkesin yapacağı gibi gecenin ortasında Bastıbacak'ın su fıçısının yanında ne yaptığını sordum. Çok küçük olduğundan dolayı güvertede bir iş yapamadığından, bir kişinin daha uyuyabilmesi için geceleri suyun başında nöbet tuttuğunu söyledi. Şimdi sıra bana yapılan iğrenç haksızlığı söylemeye geldi: Herkes ona inandı. Bundan kötüsü yapılır mı?

Özür dilemek zorunda kaldım, yoksa o tehlikeli küçük vahşi bana kılıcıyla saldıracaktı. Sonra da Caspian zalim bir despot olarak gerçek yüzünü gösterdi ve yüksek sesle gelecekte su 'çalarken' yakalanan herkese 'iki düzine şamar atılacağını' ilan etti. Edmund bana açıklayıncaya kadar bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum. Pevensie çocuklarının okuduğu türden kitaplarda anlatılır bunlar.

Bu korkakça tehditten sonra Caspian tavrını değiştirdi ve beni himayesine almaya çalıştı. Benim için çok üzüldüğünü, herkesin en az benim kadar susuzluk çektiğini ve buna elimizden geldiğince dayanmamız gerektiğini söyledi. Kendini beğenmiş, iğrenç herif. Bugün bütün gün yataktan çıkmadım."

"7 Eylül

Bugün biraz rüzgâr çıktı, ama hâlâ batıdan esiyor. Drinian'ın yedek direk dediği direğe –bu, geminin cıvadrasının kırılan direğin dibine bağlanmasıyla yapılan direk anlamına geliyor– yelkenin bir kısmını çekerek doğuya doğru birkaç mil gittik. Korkunç susuzluğum hâlâ devam ediyor."

"8 Eylül

Hâlâ doğuya gidiyoruz. Artık bütün gün ranzamda yatıyor ve o iki zebani gelene kadar, Lucy hariç kimseyi görmüyorum. Lucy kendi suyunun birazını bana veriyor. Kızların erkekler kadar susamadığını söylüyor. Bunu çok düşündüm, denizciler daha iyi biliyor galiba."

"9 Eylül

Kara göründü; güneydoğuda çok uzaklarda yüksek bir dağ görünüyor."

"10 Eylül

Dağ çok büyük görünüyor, ama hâlâ çok uzakta. Ne kadar zaman sonra ulaşırız bilemiyorum, ilk kez martıları gördüm."

"11 Eylül

Birkaç balık yakalayıp akşam yemeğinde yedik. Akşamüzeri yedi civarında, bu dağlık adanın bir koyunda yaklaşık üç kulaç derinliğe demir attık. Bu aptal Caspian karaya çıkmamıza izin vermedi, çünkü hava kararıyordu, vahşi hayvan ve yerlilerden korkuyordu. Bu akşam su payımız artırıldı."

Bu adada onları bekleyenler en çok Eustace'i ilgilendirecekti, ama bu onun kendi yazdıklarıyla anlatılamaz, on bir eylülden sonra uzun bir süre hiç yazmadı, çünkü defterini unutmuştu.

Sabah olduğunda gökyüzü kurşuni ve kasvetliydi. Maceracılar kendilerini Norveç fiyortlarına benzeyen, uçurumlar ve sarp kayalıklarla çevrelenmiş bir koyda buldu. Önlerinde, sedir ağacına benzer sık ağaçlarla kaplı coşkun bir derenin aktığı düzce bir alan uzanıyordu. Bunun ötesinde sivri kayalıklarla kaplı bir sırta tırmanan dik bir yokuş ve onun hemen ardında da donuk renkli bulutlarla karıştığı için tepelerini göremediğiniz dağların belirsiz karartısı vardı. Koyun her iki yanında uzanan kayalıkların üzerinde beyaz çizgiler vardı; bu mesafeden ne bir hareket görülüyor ne de bir ses duyuluyordu, ama herkes bunların çağlayanlar olduğunu biliyordu. Aslında her şey çok sessizdi ve koydaki suyun yüzeyi cam kadar berraktı. Kayalıkların her türlü ayrıntısı suya yansıyordu. Manzara resmi yapmak için uygun bir görüntü olabilirdi, ancak gerçek yaşamda çok vahşiydi. Ziyaretçileri hoş karşılayan bir ülke değildi burası.

Gemideki tüm adamlar iki kayıkla karaya çıktı ve herkes nehirden doyasıya su içip yıkandı, yemek yiyip dinlendi. Sonra Caspian nöbet tutmak üzere gemiye dört kişi gönderdi ve günlük işlerine başladılar. Yapılacak çok şey vardı. Fıçılar kıyıya getirilip, delik olanların tamir edilmesi ve hepsinin doldurulması gerekiyordu; bir ağaç –bulabilirlerse bir çam ağacı– kesilip yeni bir direk yapıl-

malıydı; yelkenler tamir edilmeliydi; varsa av hayvanlarını bulmak üzere bir av partisi düzenlenmesi gerekiyordu; elbiseler yıkanıp yamanmalı ve ayrıca gemide sayısız küçük tamirat yapılmalıydı. Çünkü Şafak Yıldızı –karadan bakıldığında daha da belirgindi– Dar Liman'dan ayrılırken olduğu kadar iyi görünmüyordu. Herkesin bir enkazla karıştıracağı, rengi solmuş, hurda bir gemiye benziyordu. Kaptanlarıyla tayfalarının da ondan aşağı kalır yanı yoktu; hepsi zayıf ve solgun görünüyordu, ayrıca uykusuzluktan hepsinin gözleri kızarmıştı, giysileri paçavraya benziyordu.

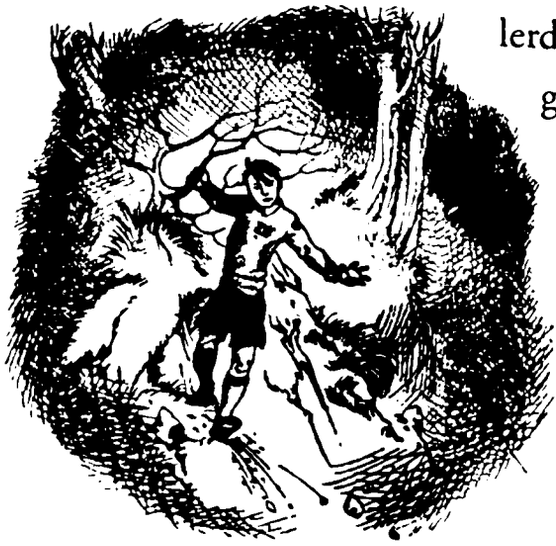
Eustace bir ağacın altında yatıp tüm bu planların tartışılmasını dinlerken düşünüyordu: Hiç dinlenmeyecek miydi bunlar? Uzun zamandan beri bekledikleri karadaki ilk günleri, sanki denizdeymiş gibi ağır işler yapmakla geçecek gibi görünüyordu. Sonra aklına harika bir fikir geldi. Kimse ona bakmıyordu; sanki canavara benzeyen bu şeyi gerçekten seviyorlarmış gibi gemileri hakkında gevezelik ediyorlardı. Neden sessizce oradan ayrılmasındı ki? İçerilere doğru gidip dağlarda serin ve havadar bir yer bularak uzun bir uyku çeker, işler bitene kadar diğerlerinin yanına gitmezdi. Bunun ona iyi geleceğini hissediyordu. Ama koyu ve gemiyi gözden kaybetmemek için çok dikkat etmesi gerekiyordu; dönüş yolunu bulabileceğinden emin olmalıydı. Bu yerde tek başına kalmak hoşuna gitmezdi.

Planını hemen yürürlüğe koydu. Sessizce yerinden kalkıp yavaşça ve amacını belli etmeden yürümeye dikkat ederek –böylece onu gören herkes egzersiz yaptığını düşünürdü– ağaçların arasında uzaklaştı. Konuşmaların gürültüsünün ne kadar çabuk duyulmaz olduğunu ve ormanın ne kadar çabuk sessiz, sıcak ve koyu bir yeşile büründüğünü görmek onu şaşırttı. Az sonra daha hızlı ve uzun adımlarla yürüyebileceğini düşündü.

Bu, onu çok geçmeden ormanın dışına çıkarmıştı. Önündeki yokuş gittikçe dikleşmeye başladı. Otlar kuru ve kaygandı, ama ayaklarıyla birlikte ellerini de kullanmaya başlayınca bu zorluğun üstesinden gelmeyi başardı. Soluk soluğa kalıp alnını sık sık silmesine rağmen azimle çalışmaya devam etti. Bu arada, henüz kendi de farkında değildi, ama bu yolculukla birlikte yeni bir yaşama başladığı şimdiden belli oluyordu: Eski Eustace, yani Harold ve Alberta'nın Eustace'i, yaklaşık on dakika sonra tırmanmaktan vazgeçerdi.

Yavaş yavaş ve kimi yerlerde dinlenerek sırta ulaştı. Buradan adanın manzarasına hâkim olacağını ummuştu, ama bulutlar iyice alçalmış ve yakına gelmişti. Önünde bir sis denizi dalgalanıyordu. Oturdu ve geriye baktı. Şimdi öylesine yükseklerdeydi ki, aşağıdaki koy küçücük kalmıştı ve denizde millerce uzağı görebiliyordu. Sonra dağlardan gelen yoğun ama ılık sis her tarafını sardı ve keyfine bakmak için en rahat pozisyonu bulmak üzere uzanıp sağa sola dönmeye başladı.

Ancak rahat edemedi ya da rahat hali pek fazla sürmedi. Neredeyse yaşamında ilk kez kendini yalnız hissetmeye başladı. Başlangıçta bu his çok yavaşça geldi. Sonra zamanı merak etmeye başladı. En ufak bir ses yoktu. Aniden orada saat-

lerdir uzanıyor olabileceği aklına geldi. Diğerleri belki gitmişlerdi! Belki onu geride bırakmak için, uzaklaşmasına bile bile göz yummuşlardı! Panik içinde ayağa fırladı ve aşağı inmeye başladı.

Önceleri çabucak inmeye çalışıyordu, dik yamaçta düşüp metrelerce kaydı. Sonra bunun onu çok fazla sola doğru götürdüğünü düşündü. Ayağa kalkarken o tarafta uçurumlar gördü. Tahmin edebildiği kadarıyla, başladığı yerin yakınına kadar tekrar güçlükle tırmandı ve sağa doğru giderek yeniden inmeye başladı. Bu kez her şey iyi gidiyor gibi göründü. Çok dikkatle iniyordu, çünkü bir metreden ötesini göremiyordu, her taraf çok sessizdi, içinizden bir ses sürekli "çabuk, çabuk, çabuk" derken dikkatle gitmeye çalışmak pek hoş değildir. O korkunç terk edilmişlik hissi gittikçe arttı. Eğer Caspian ve Pevensie Kardeşleri gerçekten tanısaydı, kuşkusuz onların böyle bir şey yapmayacağını bilirdi. Ne var ki, hepsinin insan kılığında zebaniler olduğuna inanmıştı bir kere.

"Nihayet!" dedi Eustace, bir çakıl yatağından düşe kalka aşağıya inip, kendini düz bir yerde bulduğunda. "Şimdi, nerede o ağaçlar? İleride karanlık bir şey var. Sis kalkıyor sanırım."

Sis kalkıyordu. Ortalık gitgide aydınlanıyor ve onun gözlerini kırpıştırmasına neden oluyordu. Sonra sis tamamen kalktı. Bilinmeyen bir vadideydi ve görünürde deniz falan yoktu.

6
Eustace'in Macerası

Bu sırada diğerleri nehirde ellerini ve yüzlerini yıkıyor, akşam yemeği için hazırlık yapıyorlardı. En iyi üç okçu koyun kuzeyindeki tepelere çıkmış, şu an ateşin üzerinde kızarmakta olan bir çift yaban keçisiyle dönmüşlerdi. Caspian, herkesin bol miktarda içebilmesi için kıyıya bir fıçı şarap çıkarılmasını emretmişti; bu, Archenland'ın içmeden önce suyla karıştırılması gereken sert şaraplarındandı. İşler o âna kadar iyi gitmişti ve yemek neşe içinde geçiyordu. Ancak keçiden ikinci porsiyonunu aldıktan sonra Edmund, "Bizim canavar Eustace nerede?" dedi.

Bu arada Eustace bilinmeyen vadide etrafına bakmaktaydı. Vadi o kadar dar ve derin, etrafı çevreleyen kayalıklar o kadar sarptı ki, sanki büyük bir çukur ya da siper gibi görünüyordu. Taşlık bir vadi olmasına rağmen etrafta otlar ve kurak bir yaz mevsiminde demiryollarının kenarlarında görülenlere benzer anız izleri vardı. Yaklaşık on beş metre ötesinde bir gölet vardı. Vadide, görünüşe göre başka hiçbir şey yoktu; ne bir hayvan ne bir kuş ne de bir böcek. Güneş parlıyordu, korkunç tepeler ve boynuza benzer dağlar vadinin kenarından aşağıya uzanıyordu.

Eustace, siste yolunu şaşırıp tepenin yanlış tarafından indiğini anladı, dönüş yolunu planlamak üzere arkasına döndü. Ancak arkasına bakar bakmaz ürperdi. Öyle görünüyordu ki, büyük şans eseri aşağıya inen tek yolu bulmuştu: Uzun, yeşil, ince bir toprak uzantısıydı bu, her iki yanında uçurumlar vardı; çok dik ve dardı. Bundan başka bir yoldan geri dönmenin imkânı yoktu. Peki yolun na-

sıl bir şey olduğunu gördükten sonra, oradan inmeye cesaret edebilecek miydi? Bunu düşününce başı dönmeye başladı.

Ne olursa olsun göletten kana kana su içmesinin iyi olacağını düşünerek tekrar arkasını döndü. Ama tam vadiye doğru bir adım atacaktı ki, arkasında bir ses duydu. Cılız bir sesti, ama o korkunç sessizlikte oldukça yüksek gibi geldi. Önce olduğu yerde donakaldı, sonra kendini toparladı ve başını çevirip baktı.

Kayalıkların dibinde, birazcık soluna doğru alçak ve karanlık bir kovuk vardı, belki de bir mağara ağzıydı. Buradan, belli belirsiz iki ince duman çıkmaktaydı. Karanlığın hemen ardındaki seyrek taşlar, sanki bir şey karanlıkta sürünüyormuş gibi hareket ediyordu (duyduğu ses buydu).

Bir şey sürünüyordu. Daha da kötüsü, bir şey dışarıya çıkıyordu. Edmund, Lucy ya da siz bunu hemen tanırdınız, ama Eustace gerekli kitapların hiçbirini okumamıştı. Mağaradan dışarıya çıkan şey, hiç de hayal etmediği bir şeydi; uzun, kurşuni bir burun, donuk kırmızı gözler, tüyü ya da kürkü olmayan, yerde uzanıp giden kıvrak bir vücut, örümceklerinki gibi, dirsekleri sırtından daha yüksek olan bacaklar, acımasız pençeler, taşlarda kulak tırmalayıcı sesler çıkaran yarasa kanatlarına benzeyen kanatlar ve devasa bir kuyruk. Dumanlar burun deliklerinden çıkıyordu. Ejderha diye bir kelime çıkmadı ağzından, zaten çıksaydı da fark eden bir şey olmayacaktı.

Ejderhalar hakkında bir şeyler bilseydi bu ejderhanın davranışına biraz şaşırırdı. Ne oturup kanat çırptı ne de ağzından alev çıkardı. Burun deliklerinden çıkan dumanlar, sönmek üzere olan bir ateşin dumanlarına benziyordu. Eustace'i fark etmemişti. Yavaşça gölete doğru ilerledi; yavaşça ve birçok kez durarak. Tüm korkusuna rağmen Eustace bile bunun yaşlı ve zavallı bir yaratık olduğunu hissetmişti. Koşsa mı koşmasa mı, bilemiyordu. Bir ses çıkarırsa ejderha onu görebilir, daha hızlı hareket edebilirdi. Belki de sadece numara yapıyordu. Zaten uçan bir yaratıktan tırmanarak kaçmanın ne yararı olurdu ki?

Ejderha gölete ulaştı, su içebilmek için iğrenç ve pullarla kaplı çenesini taşların üzerine yasladı. Ama içmeden önce korkunç bir ses çıkardı, bir ölüm çığlığı attı, birkaç çırpınış ve titreyişten sonra yuvarlanıp, bir pençesi havada, hiç kıpırdamadan öylece kaldı. Sonuna kadar açık ağzından koyu renkte kan fışkırdı. Burnundan çıkan dumanlar bir an için kapkara oldu ama sonra dağıldı gitti. Başka da duman çıkmadı.

Eustace uzunca bir süre hareket etmeye cesaret edemedi. Belki de canavar numara yapıyordu, belki de maceracıları ağına çekmesinin bir yoluydu bu. Ne var ki, kimsenin sabrı sonsuz değildir. Bir adım yaklaştı, sonra iki adım ve sonra durdu. Ejderha hareketsiz yatıyordu, Eustace gözlerindeki kırmızı ateşin de kaybolduğunu fark etmişti. Sonunda yanına gitti. Artık öldüğünden kuşkusu kalmamıştı. Korkuyla ejderhaya dokundu, hiçbir hareket yoktu.

Öylesine huzurluydu ki, neredeyse yüksek sesle gülecekti. Sanki sadece ölümünü seyretmemiş de ejderhayla boğuşup onu alt etmişti. Üzerinden atlayıp su içmek üzere gölete yaklaştı, çünkü sıcaklık dayanılmaz hale gelmişti. Gök gürültüsünü duyduğunda hiç şaşırmadı. Bundan hemen sonra güneş kayboldu ve o daha susuzluğunu gidermeden iri yağmur damlaları düşmeye başladı.

Bu adanın iklimi hiç hoş değildi. Bir dakikadan kısa bir süre içinde Eustace sırılsıklam ıslanmıştı; Avrupa'da bile böyle yağmur yağdığını gören yoktu, o kadar çok yağıyordu ki Eustace önünü zorlukla görebiliyordu. Bu yağmurda vadiyi tırmanmaya çalışmanın bir yararı yoktu. Görünürdeki tek sığınağa doğru koştu; ejderhanın mağarası. Orada uzanıp soluklanmaya çalıştı.

Birçoğumuz bir ejderhanın ininde ne bulacağımızı biliriz; ama daha önce söylediğim gibi Eustace gerekli kitapları okumamıştı. Onun okuduğu türden kitaplar ithalat, ihracat, hükümetler ve kanallar hakkında bir sürü bilgi verir vermesine, ancak ejderhalar konusunda zayıftır. İşte bu yüzden yattığı yer onu çok şaşırtmıştı. Bir kısmı taş olamayacak kadar dikenli ve diken olamayacak kadar sertti ve kıpırdayınca şıkırdayan bir sürü yassı ve yuvarlak şey vardı. Mağaranın girişinde bunu incelemesine yetecek kadar ışık vardı. Eustace en sonunda orada ne olduğunu anladı, zaten ondan başka kim olsa, bunun ne olduğunu hemen anlardı. Mağaranın içinde bir hazine vardı. Taçlar (dikenli şeyler bunlardı), paralar, yüzükler, bilezikler, külçe altınlar, kupalar, tabaklar ve mücevherler.

Eustace (birçok çocuğun aksine) hazineleri pek düşünmemişti, ama evde Lucy'nin yatak odasındaki resimden aptalcasına geçerek tesadüfen geldiği bu yeni dünyadaki çıkarlarını hemen fark etti.

"Burada vergi yok" dedi "ve hazineyi devlete vermek zorunda değilsin. Bu hazinenin bir kısmıyla burada oldukça iyi zaman geçirebilirim. Belki Calormen'e giderim, bu ülkelerin gerçeğe en yakın olanı orası gibi görünüyor. Acaba ne ka-

darını taşıyabilirim? Şu bileziğe bak –üzerindeki şeyler muhtemelen elmas– bunu kendi bileğime takarım. Çok büyük, ama dirseğimin üzerine takarsam büyük gelmez. Sonra ceplerimi elmasla doldururum, bu altın taşımaktan daha kolay. Acaba bu iğrenç yağmur ne zaman duracak?" Beklemek için, para yığınının içinde daha rahat bir yere yerleşti. Ancak korku, özellikle dağda uzun bir yürüyüşten sonra, insanı çok yorar. Bu yüzden Eustace uyuyakaldı.

O derin uykusunda horlarken, diğerleri yemeklerini bitirmiş ve Eustace için kaygılanmaya başlamışlardı. Sesleri kısılana kadar "Eustace! Eustace! Heeey!" diye bağırıyorlardı; Caspian da borusunu çalıyordu.

"Yakınlarda değil, yoksa duyardı" dedi Lucy sapsarı bir yüzle.

"Kahrolası çocuk" dedi Edmund. "Neden böyle sinsice uzaklaşmak ister ki insan?"

"Bir şeyler yapmalıyız" dedi Lucy. "Kaybolmuş olabilir ya da bir çukura düşmüştür, hatta yerliler tarafından kaçırılmış bile olabilir."

"Ya da vahşi hayvanlar tarafından öldürülmüştür" dedi Drinian.

"Eğer bu doğruysa ne mutlu ki kurtulduk" diye homurdandı Rhince.

"Rhince Efendi" dedi Bastıbacak, "sen şimdiye kadar kendini küçülten bir söz söylememiştin. O yaratık benim dostum değil, ama Kraliçe'nin kanından geliyor; bizimle beraber olduğu sürece onu bulmak ve intikamını almak şeref meselesidir."

"Elbette onu bulmak zorundayız, tabii eğer bulabilirsek" dedi Caspian bezginice. "Sorun da burada. Bu, bir arama ekibi ve beraberinde bir sürü tehlike anlamına geliyor. Kahrolası Eustace."

Bu arada Eustace uyudu, uyudu, uyudu. Onu ancak kolundaki ağrı uyandırabildi. Ay, mağaranın girişinde ışıldıyordu ve hazineden oluşan yatağı ona çok daha rahatmış gibi geliyordu, artık yattığı yerin rahatsızlığını hissetmiyordu. Kolundaki ağrının nereden geldiğini önce anlamadı, ama az sonra dirseğinin üzerine taktığı bileziğin garip bir şekilde kolunu sıktığını fark etti. Uyurken kolu şişmiş olmalıydı (sol koluydu).

Sol koluna dokunmak üzere sağ kolunu kaldırdı, ama iki santim hareket etmeden durdu ve dehşetle dudaklarını ısırdı. Çünkü hemen önünde birazcık sağa doğru, ay ışığının mağaranın zeminini aydınlattığı yerde korkunç bir şeklin hareket

ettiğini gördü. Bu şeklin ne olduğunu biliyordu: Bir ejderhanın pençesiydi bu. Elini hareket ettirdiğinde hareket ediyor, durduğunda duruyordu.

"Tanrım ne aptalım" diye düşündü Eustace. "Kuşkusuz, canavarın bir de eşi var ve yanımda yatıyor."

Dakikalarca kılını bile kıpırdatmaya cesaret edemedi. Burnunun dibinde, ay ışığında aynen ölmeden önce diğer ejderhanın burnundan çıkan duman gibi kapkara görünen iki duman sütununun yükseldiğini görüyordu. Bu o kadar korkunçtu ki nefesini tuttu. Duman sütunları yok oldu. Artık nefesini tutamaz hale gelince çaktırmadan nefesini bıraktı; anında iki duman sütunu tekrar ortaya çıktı. Tüm bunlar olup biterken işin aslının ne olduğu konusunda en ufak bir fikri yoktu.

Az sonra dikkatle sola kayıp mağaradan dışarıya sürünmeye karar verdi. Belki de yaratık uyuyordu ve eğer bu doğruysa bundan iyi fırsat olamazdı. Fakat hareket etmeden önce soluna baktı. Aman tanrım! O tarafta da bir ejderha pençesi vardı.

Kimse Eustace'i o anda ağladığı için suçlayamaz. Hazinenin üzerine düşen gözyaşlarının büyüklüğüne kendi bile şaşırmıştı. Gözyaşları, aynı zamanda garip bir şekilde sıcaktı; üzerinden buhar yükseliyordu.

Ağlamanın yararı yoktu. İki ejderhanın arasından sürünerek çıkmalıydı. Sağ kolunu uzatmaya başladı. Ejderhanın ön ayağı ve pençesi de aynı hareketleri yaptı. Sonra, solunu denemeyi düşündü ve yine aynı şey oldu.

Her iki tarafındaki iki ejderha, o ne yaparsa tekrar ediyordu! Sinirleri bozuldu ve oradan kaçmaya karar verdi.

Mağaradan hızla dışarıya çıkarken, altınların şıngırtısı ve taşların gıcırdaması öylesine büyük bir gürültü yaptı ki, ejderhaların onu takip ettiğini sandı. Arkasına bakmaya cesaret edemedi. Hızla gölete koştu. Ay ışığında yatan ölü ejderhanın tuhaf şekli başka birini korkutmaya yeterdi, fakat Eustace bunu fark etmemişti bile. Onun planı suya dalmaktı.

Göletin kenarına ulaşır ulaşmaz iki şey oldu. Birincisi, şaşkınlıkla dört ayağı üzerinde koşmakta olduğunu fark etti; neden böyle yapıyordu ki? İkincisi, suya doğru eğildiğinde bir saniyeliğine başka bir ejderhanın sudan kendisine bakmakta olduğunu sanmıştı. Hemen gerçeği anladı. Sudaki kendi yüzüydü. Bundan kuşkusu yoktu. O hareket ettikçe sudaki görüntü de hareket ediyor, ağzını açıp kapadıkça o da ağzını açıp kapıyordu.

Uyurken bir ejderhaya dönüşmüştü, içinde açgözlü ve ejderhaca düşüncelerle, bir ejderhanın hazinesinin üzerinde uyuyarak kendisi de bir ejderha olmuştu.

Bu her şeyi açıklıyordu. Mağarada yanında iki tane ejderha yoktu. Sağında ve solundaki pençeler kendisinin sağ ve sol pençeleriydi. Duman onun burnundan çıkıyordu. Sol kolundaki (ya da eskiden sol kolu olan şeydeki) ağrıya gelince, sol gözünü kısarak ne olduğunu görebiliyordu artık. Bir çocuğun koluna güzelce geçmiş olan bilezik bir ejderhanın kalın ve kısa kolu için çok küçüktü. Pullarla kaplı etine iyice gömülmüştü, her iki tarafı da şişmişti ve sızlıyordu. Ejderha dişleriyle orayı deşti ama yine de bileziği çıkaramadı.

Ağrıya rağmen ilk hissettiği şey bir rahatlamaydı. Artık hiçbir şeyden korkmayacaktı. Artık dehşet saçan oydu ve şövalyeler hariç (ki onların da bazıları) dünyadaki hiçbir şey ona saldırmaya cesaret edemezdi. Artık Caspian ve Edmund'dan öcünü alabilirdi.

Bunu düşünmesiyle vazgeçmesi bir oldu. Onlarla dost olmak istiyordu. Tekrar insanların arasına dönmek, konuşup gülmek ve bu sefer her şeyi paylaşmak istiyordu. Tüm insan ırkından soyutlanmış bir canavar olduğunu anlıyordu şim-

di. Üzerine korkunç bir yalnızlık çöktü. Diğerlerinin hiç de kötü olmadığını anlamaya başlamıştı. Her zaman düşündüğü gibi iyi bir insan olup olmadığını merak etmeye başladı. Onların seslerini özlemişti. Bastıbacak'tan bile olsa, nazik bir söz duymak onu mutlu edecekti.

Eskiden Eustace olan zavallı ejderha bunu düşündüğü zaman yüksek sesle ağlamaya başladı. Ay ışığında ıssız bir vadide hüngür hüngür ağlayan güçlü bir ejderha, görülmesi ve duyulması gereken bir şeydir.

Sonunda sahile geri gitmeyi denemeye karar verdi. Caspian'ın asla denize açılıp onu geride bırakmayacağını anlamıştı. Şu ya da bu şekilde insanlara, kendisinin kim olduğunu anlatabileceğine emindi.

Uzun uzun su içti ve sonra (biliyorum bu şok edici, ama biraz düşünürseniz değildir) ölü ejderhanın neredeyse hepsini yedi. Ne yaptığını anlamadan önce yarısını yemişti bile; çünkü görüyorsunuz ki aklı Eustace'in aklı olsa bile, iştahı ve sindirim sistemi bir ejderhanınkiydi. Bir ejderhanın en çok sevdiği yemek, taze ejderha etidir. Aynı ülkede birden fazla ejderhanın nadiren bulunmasının nedeni budur.

Sonra vadiden tırmanarak çıkmak için geri döndü. Tırmanışa bir sıçramayla başladı ve sıçrar sıçramaz da uçabildiğini anladı. Kanatlarını tamamıyla unutmuştu ve bu kendisi için büyük bir sürpriz olmuştu; uzun süreden beri başına gelen ilk hoş sürpriz buydu. Gökte iyice yükseldi ve ay ışığında, altında uzanan sayısız tepe gördü. Gümüş bir levha gibi görünen sahili, demirlemiş Şafak Yıldızı'nı ve sahilin yanındaki ormanda yanan kamp ateşinin pırıltılarını görebiliyordu. Çok yükseklerden, kendisini tek bir hareketle aşağıya doğru bıraktı.

Lucy çok derin uykuya dalmıştı, çünkü Eustace'ten iyi haber alma umuduyla, arama grubu dönene kadar, uyumadan onları beklemiş, sonunda uykusuzluktan kendini kaybetmişti. Caspian'ın liderliğinde yola çıkanlar, çok bitkin bir biçimde ve epey geç saatte dönmüşlerdi. Haberler huzur kaçırıcıydı. Eustace'ten herhangi bir iz bulamamışlardı, ancak bir vadide ölü bir ejderha görmüşlerdi. Ellerinden geleni yapmışlar, birbirlerine başka ejderha olmadığı konusunda ikna edici sözler söylemişlerdi. Öğleden sonra saat üç civarında ölen ejderhanın (bu onu gördükleri saatti) birkaç saat önce bir insanı öldürmüş olabileceğine inanmıyorlardı.

"Eğer o veledi yiyip de onun yüzünden ölmediyse" dedi Rhince, "ben de ne

olayım!" Ancak bunu sessizce söylemişti ve onu kimse duymamıştı.

Lucy gecenin bir vakti uyandı ve herkesin birbirlerine sokularak oturmuş, fısıldayarak konuşmakta olduğunu gördü.

"Ne oluyor?" dedi Lucy.

"Hepimiz çelik gibi olmalıyız" diyordu Caspian. "Az önce ağaçların üzerinden bir ejderha uçtu ve sahile kondu. Evet, eminim bizimle geminin arasında bir yerde duruyor şu anda. Yazık ki oklar ejderhalara karşı işe yaramaz. Ateşten de korkmazlar."

"Majestelerinin izniyle..." diye başladı Bastıbacak.

"Hayır, Bastıbacak" dedi Kral, "kesinlikle. Onunla teke tek dövüşmeye kalkışmanı yasaklıyorum. Bu konuda bana itaat etmeye söz vermezsen seni bağlattıracağım. Onu yakın takibe alalım ve hava aydınlanır aydınlanmaz sahile inip onunla savaşalım. Ben önden gideceğim. Kral Edmund sağımda ve Lord Drinian solumda olacak. Başka plan yapmaya gerek yok. Birkaç saat içinde hava aydınlanacak. Bir saat sonra yemek servisi yapılsın ve şarabın geri kalanı dağıtılsın. Unutmayın, her şey sessizlik içinde yapılmalı."

"Belki uzaklaşır" dedi Lucy.

"Giderse daha kötü olur" dedi Edmund, "çünkü o zaman nerede olduğunu bilemeyiz. Odada bir arı varsa, nerede olduğunu bilmek isterim."

Gecenin geri kalan bölümü berbattı, yemek vaktinde bir şeyler yemek zorunda olduklarını bilmelerine rağmen, çoğunun hiç iştahı yoktu. Karanlığın kaybolup, kuşların orada burada ötüşmeye başlamasından önce, sonsuzluk kadar uzun saatler geçti. Hava tüm gece olduğundan daha nemli ve daha soğuktu. Caspian, "Vakit geldi, dostlarım" dedi.

Kılıçlarını çekerek ayağa kalktılar ve Lucy ortada, Bastıbacak da onun omzunda sıkı bir saf oluşturdular. Bu beklemekten daha iyiydi. Artık herkes birbirini, sıradan zamanlarda olduğundan daha fazla seviyordu. Az sonra yürümeye başladılar. Ormanın kenarına yaklaştıklarında hava daha da aydınlanmıştı. Orada, kumların üzerinde dev bir kertenkele ya da plastik bir timsah veya ayakları olan bir yılan gibi görünen kocaman ve iğrenç bir ejderha yatmaktaydı.

Onları gördüğünde ayağa kalkıp duman ve ateş püskürteceği yerde –neredeyse paytak bir yürüyüşle– sığlıklara doğru geriye çekildi.

"Başını niye öyle sağa sola sallıyor?" dedi Edmund.

"Şimdi de aşağı yukarı sallıyor" dedi Caspian.

"Ve gözlerinden bir şeyler çıkıyor" dedi Drinian.

"Ah, göremiyor musunuz" dedi Lucy, "ağlıyor; gözyaşları onlar."

"Buna güvenmemelisiniz Madam" dedi Drinian. "Savunmanızı zayıflatmak için timsahlar da yapar bunu."

"Bunu söylediğinde başını salladı" dedi Edmund. "Sanki hayır dermiş gibi. Bakın, yine yapıyor."

"Bizim ne söylediğimizi anladığını mı sanıyorsunuz?" diye sordu Lucy.

Ejderha başını hızla sallamaya başladı.

Bastıbacak, Lucy'nin omzundan sıyrıldı ve öne çıktı.

"Ejderha" diye duyuldu tiz sesi, "konuşmaları anlayabiliyor musun?"

Ejderha evet anlamında başını salladı.

"Konuşabiliyor musun?"

Hayır dedi başıyla.

"O zaman" dedi Bastıbacak, "sana burada ne işin olduğunu sormak gevezelik olur. Dostsan sol ön ayağını başının üzerine kaldır."

Ejderha denileni yaptı, ama bunu hantalca yapmıştı, çünkü o ayağı altın bilezikten dolayı şişmiş ve acıyordu.

"Ah, bakın" dedi Lucy, "ayağında bir şey var. Zavallı şey, ağlamasının nedeni belki de budur. Belki de tıpkı *Androkles ve Aslan* da olduğu gibi, o da iyileştirilmek için bize gelmiştir."

"Dikkatli ol Lucy" dedi Caspian. "Çok akıllı bir ejderha, ama yalan söylüyor olabilir."

Lucy ileriye atılmıştı bile. Bastıbacak kısa bacaklarıyla yetişebildiği kadar onu takip ediyordu hemen arkalarından da çocuklar ile Drinian geliyordu.

"Acıyan ayağını göster bana" dedi Lucy. "Belki iyileştirebilirim."

Bir zamanlar Eustace olan ejderha, Lucy'nin likörünün deniz tutmasını nasıl iyileştirdiğini hatırlayarak ayağını memnuniyetle uzattı. Ancak hayal kırıklığına uğradı. Büyülü sıvı şişkinliği indirip ağrıyı biraz hafifletmişti ama altını eritmemişti.

Herkes tedaviyi seyretmek için toplanmıştı, Caspian aniden bağırdı, "Bakın!"

Gözlerini bileziğe dikmişti.

7
Macera Nasıl Bitti?

"Neye bakalım?" dedi Edmund.

"Altının üzerindeki şekle" dedi Caspian.

"Küçük bir çekiç ve üzerinde yıldıza benzeyen bir elmas" dedi Drinian. "Bunu daha önce gördüm ben."

"Gördün mü?" dedi Caspian. "Elbette gördün. Bu yüce Narnia hanedanının işareti. Bu, Lord Octesian'ın bileziği."

"Hain" dedi Bastıbacak ejderhaya, "bir Narnia lordunu mu yedin?" Fakat ejderha şiddetle başını salladı.

"Ya da belki" dedi Lucy, "bu Lord Octesian'dır, bir büyüyle ejderhaya dönüşmüştür, hani bilirsiniz."

"Hiçbiri olmayabilir" dedi Edmund. "Tüm ejderhalar altın biriktirir. Octesian'ın bu adadan daha ileri gitmediğini düşünmek sanırım yanlış olmaz."

"Sen Lord Octesian mısın?" dedi Lucy. Ejderha üzgünce hayır anlamında başını salladığında, "Büyülenmiş biri misin, yani bir insan mısın demek istiyorum" diye sordu.

Başını şiddetle evet diye salladı ejderha.

Sonra birisi –daha sonra hiç kimse bunu önce Edmund'un mu yoksa Lucy'nin mi söylediğini bilemedi– "Sen, sen Eustace değilsin, değil mi?" dedi.

Eustace o korkunç ejderha başını sallayıp kuyruğunu denizde çırparken, herkes onun gözlerinden akan kocaman ve kaynar gözyaşlarından korunmak için

geriye kaçtı (bazı denizciler donlarına burada yazamayacağım şeyler yaptılar).

Lucy onu teselli etmeye çalıştı ve hatta bütün cesaretini toplayıp pullu yüzünü öptü. Neredeyse herkes "Ne kötü şans" dedi ve birçoğu onu yalnız bırakmayacaklarına dair söz verdi ve yine birçoğu onu büyüden kurtarmanın bir yolu olduğuna emin olduklarını ve bir iki gün içinde onu eski haline döndüreceklerini söyledi. Kuşkusuz herkes Eustace'in hikâyesini dinlemeye can atıyordu, ancak o konuşamıyordu. Sonraki günlerde birkaç kez hikâyesini onların okuması için kuma yazmayı denedi. Ancak başarılı olamadı. Öncelikle (uygun kitapların hiçbirini okumamış olan) Eustace'in bir hikâyenin nasıl anlatılacağı konusunda fikri yoktu ve ikinci olarak da, kullanması gereken ejderha pençesinin kasları ve sinirleri yazmaya hiç mi hiç uygun değildi ve zaten yazmak için yaratılmamışlardı. Hikâyesini hiç bitiremedi; o daha anlatacaklarını bitiremeden dalgalar tüm yazdıklarını siliyordu. Ve sadece şunlar okunabiliyordu; noktalar kendisinin sildiği yerlerdir.

...ERHANIN YANİ EJDERHANIN MAĞARASINA... YUMAYA GİRMİŞ
...ÇÜNKÜ... DERHA ÖLMÜŞTÜ VE ÇOK... MUR YAĞIYORDU
UYANDIM VE KOLUM... ÇIKARAMAD... KAHROLSUN...

Bununla beraber, ejderha olduktan sonra Eustace'in karakterinin düzeldiği gün gibi ortadaydı. Yardım etmeye can atıyordu. Bütün adanın üzerinde uçmuş ve adanın her yerinin dağlık olduğunu ve sadece yabankeçilerinin ve yabandomuzu sürülerinin yaşadığını öğrenmişti. Bunların birçoğunu gemiye erzak olarak getirmişti. Aynı zamanda çok insancıl bir kasaptı, çünkü bir hayvanı kuyruğunun bir darbesiyle aniden öldürebiliyor ve böylece hayvan acı çekmiyordu. Kuşkusuz birkaçını da kendisi yiyordu, ama her zaman yalnız yiyordu, çünkü artık bir ejderha olduğundan yiyeceklerini çiğ çiğ yemekten hoşlanıyordu. Diğerlerinin onu bu utandırıcı durumda görmelerine dayanamazdı. Bir gün uzak bir vadiden, kökleriyle birlikte çıkardığı ve ana direk yapılabilecek kadar büyük ve uzun bir çamla yavaşça, bitkin bir halde ama büyük bir zaferle kampa döndü. Akşamları, hava yoğun yağmurlardan sonraki gibi serin olduğunda, bütün grup gelip sırtını onun sıcak vücuduna dayayarak ısınıyor ve kuruyordu; kızgın nefesi ne olursa olsun her şeyi yakıyordu. Bazen seçilmiş bir grubu sırtına alıp uçuyor ve üstündekiler aşağıdaki yeşil yamaçları, kayalık tepeleri, dar, çukura benzeyen vadileri

ve doğuda, denizin üzerinde çok uzaklardaki mavi ufukta karaya benzeyen daha koyu mavi bir noktayı görebiliyordu.

Sevilmenin (onun için yepyeni bir şeydi) ve dahası diğer insanları sevmenin mutluluğu, Eustace'i ümitsizliğe düşmekten alıkoyuyordu. Çünkü bir ejderha olmak çok can sıkıcıydı. Bir dağ gölünün üzerinden uçarken kendi görüntüsünün yansımasını gördüğünde ürperiyordu. Yarasaya benzer kanatlardan, sırtının testere gibi şeklinden ve zalim, kıvrık pençelerinden nefret ediyordu. Yalnız başına kalmaktan korkuyordu, ama diğerleriyle beraber olmaya da utanıyordu. Sıcak su torbası olarak kullanılmadığı akşamlarda kamptan usulca uzaklaşıyor ve ormanla deniz arasında bir yılan gibi kıvrılarak uyuyordu. Bu gibi zamanlarda, çok şaşırmıştı, ama onu sürekli teselli eden tek kişi Bastıbacak'tı. Soylu fare, kamp ateşinin etrafındaki gruptan sessizce uzaklaşıp, dumanlı nefesin gelmeyeceği yere, rüzgârın geldiği tarafa, ejderhanın başının yanına otururdu. Orada, Eustace'e olan şeyin feleğin çarkının dönüşünün çarpıcı bir örneği olduğunu açıklardı ve eğer Narnia'da kendi evinde olsalardı (evi gerçek bir ev değil bir kovuktu ve ejderhanın bırakın vücudunu, başı bile içine sığmazdı) ona, refah içindeyken en acıklı durumlara düşen ve birçoğu tekrar eski durumlarına dönerek ondan sonra mutluluk içinde yaşayan yüzden fazla imparator, kral, dük, şövalye, şair, gökbilimci, filozof ve büyücü gösterebileceğini söylerdi. Belki pek rahatlatıcı değildi ama iyilikle söylenmiş sözlerdi ve Eustace bunu asla unutmadı.

Kuşkusuz herkesin başının üzerinde kara bulutlar gibi dolaşan soru, denize açılmaya hazır oldukları zaman ejderhalarıyla ne yapacaklarıydı. Yanlarında olduğu zaman bunun hakkında konuşmamaya çalışıyorlardı, ama "Güvertenin bir yanına uzunlamasına sığar mı? Dengeyi sağlamak için bütün erzakımızı diğer tarafa taşımak zorunda kalacağız" ya da "Yedekte çeksek olur mu?" ya da "Uçarak bize ayak uydurabilir mi?" ve (en sık olarak da), "Onu nasıl besleriz?" gibi şeyler söyleniyordu.

Zavallı Eustace gemiye geldiği ilk günden beri tam bir baş belası olduğunu ve bu durumun şimdi daha da büyük bir sorun yarattığını anladı. Bu gerçek, tıpkı bileziğin ön ayağını yiyip bitirmesi gibi kemiriyordu içini. Büyük dişleriyle onu parçalamaya çalışmanın durumu sadece kötüleştirdiğini biliyordu, ama arada sırada, özellikle sıcak gecelerde ondan kurtulmaya çalışmaktan vazgeçmek imkânsızdı.

Ejderha Adası'nda karaya çıkmalarından yaklaşık altı gün sonra, Edmund bir sabah erken uyanmıştı. Hava yeni aydınlanmaya başlamıştı; deniz ile bulunduğu yer arasındaki ağaçlar rahat seçiliyordu, ama diğer taraf karanlıktı. Uyanırken bir şeylerin hareket ettiğini duyduğunu düşündü, dirseğinin üzerinde doğrulup etrafına bakındı ve az sonra ormanın denize bakan tarafında karanlık bir şeklin hareket ettiğini gördü. Aklına gelen ilk soru, "Bu adada yerli olmadığına o kadar emin miyiz?" oldu. Sonra onun Caspian olduğunu düşündü –aşağı yukarı aynı boydaydı– ama Caspian'ın yanında uyuduğunu biliyor ve hareket etmediğini görebiliyordu. Edmund kılıcının yerinde olduğuna emin olduktan sonra durumu araştırmak üzere ayağa kalktı. Sessizce ormanın kıyısına geldi, karanlık şekil hâlâ oradaydı. Şimdi onun Caspian'a göre çok küçük, Lucy'ye göreyse çok büyük olduğunu gördü. Şekil kaçmaya çalışmadı. Edmund kılıcını çekti, tam ona meydan okumak üzereyken, yabancı alçak bir sesle, "Sen misin Edmund?" dedi.

"Evet. Sen kimsin?" dedi Edmund.

"Beni tanımadın mı?" dedi diğeri. "Benim... Eustace."

"Hey" dedi Edmund, "gerçekten de öyle. Sevgili dostum..."

"Şşş" dedi Eustace ve sonra sanki düşecekmiş gibi sendeledi.

"Eustace!" dedi Edmund onu tutarak. "Ne oluyor? Hasta mısın?"

Eustace uzun bir süre o kadar sessiz kaldı ki, Edmund onun bayıldığını düşü-

nüyordu, ama sonunda, "Çok kötüydü. Tahmin bile edemezsin. Ama şimdi iyi. Bir yere gidip konuşabilir miyiz? Henüz diğerleriyle karşılaşmak istemiyorum" dedi.

"Evet, nereye istersen" dedi Edmund. "Şuraya gidip kayaların üzerinde oturabiliriz. Bana bak, tekrar kendine döndüğünü gördüğüme çok memnunum. Çok kötü zamanlar geçirmiş olmalısın."

Kayalara gittiler, gökyüzü gittikçe aydınlanıp ufkun yakınında çok alçaktaki parlak bir yıldız hariç diğer yıldızlar kaybolurken, yüzleri koya dönük oturdular.

"Diğerlerine de anlatıp hepsini beraberce aradan çıkarıncaya kadar sana nasıl bir... bir ejderhaya dönüştüğümü anlatmayacağım" dedi Eustace. "Bu arada, geçen sabah buraya geldiğimde siz söyleyene kadar bir ejderha olduğumu bile bilmiyordum. Sana ejderhalıktan nasıl kurtulduğumu anlatacağım."

"Haydi, başla!" dedi Edmund.

"Şey, dün gece kendimi her zamankinden daha kötü hissediyordum. O canavar bilezik anlatamayacağım kadar çok acıtıyordu..."

"Kolun şimdi nasıl?"

Eustace güldü –Edmund'un daha önce duyduklarından çok daha farklı bir gülüştü bu– ve bileziği kolayca sıyırarak kolundan çıkardı. "İşte" dedi, "kim isterse onun olsun. Şey, dediğim gibi, uyanık bir durumda uzanmış kendime ne olacağını merak ediyordum. O anda... ama seni uyarmam gerek, hepsi bir rüya olabilir. Bilemiyorum."

"Devam et" dedi Edmund, büyük bir sabırla.

"Şey, neyse, bakınırken görmeyi beklediğim son şeyi gördüm: Kocaman bir aslan ağır ağır bana doğru geliyordu. Gariptir ki dün gece ay yoktu, ama aslanın olduğu yerde ay ışığı vardı. Giderek bana yaklaştı. Ondan ölesiye korkuyordum. Bir ejderha olarak her aslanı kolayca yenebileceğimi düşünebilirsin. Ancak bu o türden bir korku değildi. Onun beni yemesinden korkmuyordum, sadece ondan korkuyordum, anlarsın ya. Neyse, bana yaklaştı ve dimdik gözlerimin içine baktı. Gözlerimi sımsıkı kapattım, ama bunun yararı olmadı, çünkü bana kendisini takip etmemi söyledi."

"Konuştuğunu mu söylemek istiyorsun?"

"Bilmiyorum. Şimdi sen sözünü ettiğinde düşünüyorum da, konuştuğunu

sanmıyorum. Fark etmez, bana bir şekilde söyledi. Bana söylediğini yapmak zorunda olduğumu biliyordum, bu yüzden ayağa kalkıp onu takip ettim. Beni çok uzaklara, dağlara götürdü. Nereye gidersek gidelim aslanın etrafında sürekli o ay ışığı vardı. Böylece sonunda daha önce hiç görmediğim bir dağın tepesine geldik ve bu dağın tepesinde bir bahçe vardı; ağaçlar, meyveler ve her şeyiyle bir bahçe. Bahçenin ortasında da bir pınar.

Bunun bir pınar olduğunu biliyordum, çünkü dibinden kaynayan suyu görebiliyordum. Birçok pınardan daha büyüktü; sanki içine mermer merdivenlerle inilen, çok büyük ve yuvarlak bir havuz gibiydi. Su o kadar berraktı ki, içine girebilirsem ayağımdaki ağrıyı hafifleteceğine emindim. Ama aslan bana önce üstümdekileri çıkarmamı söyledi. Kelimeleri yüksek sesle söyleyip söylemediğini bilmediğimi sana hatırlatmalıyım.

"Soyunamayacağımı, çünkü üzerimde elbise olmadığını söylemek üzereyken ejderhaların yılan türünden şeyler olduğunu ve yılanların da deri değiştirdiğini düşündüm. Ah, kuşkusuz dedim kendi kendime, aslan bunu kastediyor. Böylece vücudumu kaşıdım ve her yerden pullar dökülmeye başladı. Sonra biraz daha sertçe kaşındım ve derim, hani bir hastalıktan sonra olduğu gibi ya da bir muzmuşum gibi, harikulade bir biçimde soyulmaya başladı. Bir iki dakika içinde derimden kurtulmuştum. Orada yanımda, oldukça iğrenç görünen deriyi görebiliyordum. Bu çok harika bir duyguydu. Böylece yıkanmak için havuza girdim.

"Ayağımı suya sokmadan az önce ayaklarımın sert kaba ve önceden olduğu gibi pul dolu olduğunu gördüm. Böylece tekrar kaşındım, parçaladım ve bu alttaki deri de güzel bir şekilde soyuldu. Deriden kurtulup onu diğer derinin yanında serilmiş durumda bıraktım ve yıkanmak üzere pınara gittim.

"Eh, yine tastamam aynı şey oldu. Kendi kendime, eyvah, kaç kez deri değiştirmek zorunda kalacağım diye düşündüm. Çünkü ayağımı suya sokmak için can atıyordum. Böylece üçüncü kez kaşındım ve iki kez yaptığım gibi üçüncü deriden de kurtuldum. Ne var ki, suda kendime bakar bakmaz bunun yararının olmadığını anladım.

"Sonra aslan –konuşup konuşmadığını bilmiyorum ama– 'Elbiselerini benim çıkarmama izin ver' dedi. Pençelerinden korktuğumu sana söyleyebilirim, ama

artık her şeyi göze alabilirdim. Söylediğini yapabilmesi için sırtüstü yattım.

"Açtığı ilk yarık öylesine derindi ki ta kalbime kadar gittiğini düşündüm. Deriyi çekmeye başladığında yaşamımda hissettiğim en kötü acıyı hissettim. Buna dayanmamı sağlayan tek şey o şeyin vücudumdan soyulup gitmesinin hoşluğuydu. Eğer, bir yaranın kabuğunu kopardıysan bunu bilirsin. Çok acıtır ama koptuğunu görmek çok eğlencelidir."

"Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum" dedi Edmund.

"Eh, o hayvanca şeyi tamamen çıkardı –benim de üç kez yaptığım gibi, ancak ben yaparken canım o kadar acımamıştı– ve deri işte orada, otların üzerine serilmişti: Diğerlerinden çok daha kalın, koyu renkli ve yamru yumruydu. İşte ben, soyulmuş bir muz gibi düzgün, yumuşak ve olduğumdan çok daha küçüktüm. Sonra aslan beni yakalayarak kaldırdı –üzerimde derim olmadığından vücudum çok hassastı ve bu yüzden pek hoşlanmadım– sonra beni suya fırlattı. Bu canımı yakmıştı, ama sadece bir an için. Bundan sonra her şey mükemmeldi; yüzmeye başlar başlamaz kolumdaki tüm ağrının yok olduğunu fark ettim. Sonra bunun nedenini anladım. Eski halime dönmüştüm. Kollarım hakkında bir şeyler anlatırsam düzenbaz olduğumu düşünürsün. Biliyorum Caspian'ınkine kıyasla hiç kasım yok, ama onları görmekten öylesine memnundum ki.

"Sonra aslan beni havuzdan çıkardı ve elbiselerimi giydirdi..."

"Elbiselerini mi giydirdi? Pençeleriyle mi?"

"Şey, bu kısmı pek hatırlamıyorum, ama bir şekilde yaptı işte. Yeni elbiseler... Aslında şu anda üzerimde olanları giydirdi ve sonra aniden kendimi burada buldum. İşte bu yüzden tüm bunların bir rüya olduğunu düşünüyorum."

"Hayır. Rüya değildi" dedi Edmund.

"Neden?"

"Şey, ilk neden, elbiselerin var. İkincisi de sen... Şey, ejderhalıktan kurtuldun."

"Peki başıma gelenler hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu Eustace.

"Sanırım Aslan'ı gördün" dedi Edmund.

"Aslan!" dedi Eustace. "Şafak Yıldızı'na bindiğimizden beri bu isimden bahsedildiğini birçok kez duydum. Ayrıca –nedenini bilmiyorum– ondan nefret ettiğimi hissediyordum. Zaten o zamanlar ben her şeyden nefret ediyordum. Bu arada özür dilemek istiyorum. Sanırım çok kötü davrandım."

"Önemli değil" dedi Edmund. "Aramızda kalsın ama Narnia'ya ilk yolculuğumuzda benim olduğumdan daha kötü değildin. Sen eşeklik ettin, ama ben bir haindim."

"Eh, öyleyse anlatma" dedi Eustace. "Aslan kim? Onu tanıyor musun?"

"Şey... o beni bilir" dedi Edmund. "O, denizler ötesindeki imparatorun oğlu, beni kurtaran, Narnia'yı kurtaran Büyük Aslan'dır. Onu hepimiz gördük. En sık Lucy görür. Şu anda gittiğimiz yer Aslan'ın ülkesi olabilir."

Bir süre ikisi de sessiz kaldı. Son parlak yıldız da kayboldu; sağ taraflarındaki dağlar yüzünden güneşin doğuşunu görememelerine rağmen, tepelerindeki gök ve önlerindeki sahilin gül pembesi renginden dolayı şafağın söktüğünü biliyorlardı. Sonra arkalarındaki ormanda papağan cinsinden bir kuş öttü. Ağaçlar arasındaki hareketliliği ve sonra da Caspian'ın borusunu duydular. Kamp uyanmıştı.

Edmund ve eski haline dönmüş Eustace kamp ateşi etrafındaki kahvaltı yerine döndüklerinde herkes çok sevindi ve hikâyeyi dinledi. Herkes öbür ejderhanın Lord Octesian'ı yıllarca önce öldüren ejderha mı yoksa Octesian'ın kendisi mi olduğunu merak ediyordu. Eustace'in mağarada ceplerine doldurduğu mücevherler, o zaman giydiği elbiselerle birlikte ortadan kaybolmuştu; ama kimse ve özellikle de Eustace, hazineyi getirmek üzere o vadiye geri dönmeyi istemiyordu.

Birkaç gün içinde, direği yeniden dikilmiş, yeniden boyanmış ve erzakla doldurulmuş Şafak Yıldızı denize açılmaya hazırdı. Yola çıkmadan önce koya bakan bir kayalığın yüzüne Caspian şu sözleri kazıttı:

EJDERHA ADASI
NARNİA KRALI X. CASPİAN
TARAFINDAN HÜKÜMDARLIĞININ
DÖRDÜNCÜ YILINDA KEŞFEDİLDİ.
LORD OCTESIAN
SANIRIZ ÖLÜMLE BURADA TANIŞTI.

"O andan itibaren Eustace bambaşka bir çocuk oldu" demek güzel ve yerinde olur. Daha açık bir dille söylemek gerekirse, değişik bir çocuk olmaya başladı diyebiliriz. Arada sırada geçmişteki gibi oluyordu. Bezdirici olduğu günler yaşanmıyor değildi. Ancak ben o günlerin birçoğunu görmezden geleceğim. İyiye gidiş başlamıştı.

Lord Octesian'ın bileziğinin garip bir yazgısı vardı. Eustace onu istemiyordu, Caspian'a verdi, Caspian da Lucy'ye vermek istedi. Lucy onu almak istemiyordu. Caspian, "İyi öyleyse, yakalayan yakalasın" diyerek bileziği havaya fırlattı. Bu olay hepsi ayakta durmuş kayadaki yazılara bakarken olmuştu. Bilezik güneşte parıldayarak yükseldi ve iyi fırlatılmış bir demir halka gibi, güzelce, kayadaki bir çıkıntıya takıldı kaldı. Kimse onu almak için yukarıya tırmanamazdı ve yine kimse onu almak için yukarıdan aşağıya sarkamazdı. Bildiğim kadarıyla hâlâ orada asılı duruyor ve sonsuza kadar da orada kalabilir.

8
Tehlikeli İki Kaçış

Şafak Yıldızı, Ejderha Adası'nı terk ederken gemideki herkes çok neşeliydi. Koydan dışarıya çıkar çıkmaz güçlü bir rüzgârla karşılaştılar ve ertesi sabah erkenden, bilinmeyen bir kara parçasına ulaştılar. Eustace henüz bir ejderhayken, dağların üzerinde onunla birlikte uçan bazıları bu kara parçasını havadan görmüşlerdi. Tavşanlardan ve birkaç keçiden başka bir canlının yaşamadığı, düz ve yeşillik bir adaydı. Harabeye dönmüş taş kulübeleri ve yakılan ateşlerden geriye kalan siyahlıkları görünce bu adada insanların yaşadığına karar verdiler. Kemikler ve parçalanmış silahlar da vardı.

"Korsanların işi" dedi Caspian.

"Ya da ejderhanın" dedi Edmund.

Buldukları diğer şey sahildeki deri kayıktı: İnce dallarla örülmüş iskeletin üzerine deri kaplanarak yapılmıştı. Bir metreden biraz uzun, küçük bir kayıktı ve içindeki kürek de ona göre yapılmıştı. Bu kayığı görünce ya bir çocuk için yapıldığını ya da bu ülkenin insanlarının cüce olduğunu düşündüler. Bastıbacak kendisi için uygun büyüklükte olduğundan kayığı taşımaya karar verdi ve böylece kayık gemiye alındı. Bu adaya Yanık Ada ismini verdiler ve öğleden önce denize açıldılar.

Yaklaşık beş gün boyunca güney-güneydoğu rüzgârlarıyla birlikte, kara görüntüsünden uzak yol aldılar; ne bir martı ne de bir balık gördüler. Sonraki gün, öğleden sonraya kadar şiddetli bir yağmur yağdı. Eustace satrançta Bastıbacak'a

iki kez yenildi ve yine eskisi gibi huysuzlaşmaya başladı. Edmund, Susan'la Amerika'ya gidebilmiş olmayı istediğini söyledi. O zaman Lucy kıç penceresinden dışarıya bakarak dedi ki:

"Hey! Sanırım yağmur dindi. Ama şu da ne?"

Bunun üzerine hepsi düşe kalka geminin kıçına çıktılar ve yağmurun dindiğini gördüler. Nöbette olan Drinian geminin ardındaki bir şeye dikkatle bakmaktaydı. Daha doğrusu birçok şeye bakmaktaydı. Yuvarlak kayalara benziyorlardı ve yaklaşık on iki metre mesafeyle yüzlercesi sıradaymış gibi görünüyordu.

"Bunlar kaya olamaz" diyordu Drinian, "çünkü beş dakika önce orada hiçbir şey yoktu."

"Bir tanesi az önce kayboldu" dedi Lucy.

"Evet, bir tanesi yüzeye çıkıyor" dedi Edmund.

"Ve yaklaşıyor" dedi Eustace.

"Durun!" dedi Caspian. "Hepsi bize doğru geliyor."

"Bizden çok daha hızlı hareket ediyorlar, efendim" dedi Drinian. "Bir dakika içinde yakalayacaklar."

Hepsi nefeslerini tuttu, çünkü ne karada ne de denizde, bilinmeyen bir şey tarafından takip edilmek hiç de hoş değildir. Ancak ne olduğunu öğrendiklerinde, bunun beklediklerinden de kötü olduğunu gördüler. İskele tarafından sadece bir taş atımı uzaklıkta, denizden dehşet verici bir baş çıktı. Yer yer mor lekelerle kaplı (deniz kabuklarının yapışmış olduğu yerler hariç) yeşilli kızıllı bir baştı bu ve kulakları olmamasına rağmen, bir atın başını andırıyordu. Kocaman gözleri vardı; okyanusun karanlık derinliklerini görebilecek şekilde yaratılmış gözleri ve balıklarınkine benzer keskin dişlerle dolu açık ağzını görebiliyordunuz. Önce boynu sandıkları şey ortaya çıktı, ama daha fazlasını gördükçe herkes bunun boyun değil, vücut olduğunu ve sonunda birçok insanın, budalalık edip görmeye can attığı şeyi –büyük Denizyılanı'nı– görmekte olduklarını anladılar. Devasa kuyruğunun yer yer suyun yüzüne çıkmış kıvrımları çok uzaklardan seçilebiliyordu. Başı artık direği bile aşmıştı.

Herkes silahlarının başına koştu, ama yapılacak bir şey yoktu, canavara ulaşmak mümkün değildi. "Ok atın! Ok atın!" diye bağırdı okçubaşı. Birçoğu verilen emre itaat etti, ancak oklar, deniz canavarının derisi sanki çelik levhalarla kap-

lıymış gibi sekti. Sonra herkesin, canavarın gözleri ile ağzına bakarak ve nereye saldıracağını merak ederek hareketsiz kaldığı bir dehşet anı yaşandı.

Ne var ki, canavar saldırmadı. Başını geminin üzerine, direğin sereniyle aynı hizaya uzattı. Şimdi başı mevzilendikleri yerin hemen yanındaydı. Başını sancak küpeştesinin üzerinden geçene kadar uzattı. Sonra baş –kalabalığın olduğu güverteye değil de suya doğru– alçalmaya başladı, böylece canavar geminin üstünde bir kemer oluşturmuştu. Ardından bu kemer daraldıkça daraldı, sancak tarafında, Denizyılanı neredeyse Şafak Yıldızı'nın kenarına dokunuyordu.

Yağmura kadar var gücüyle iyi bir çocuk olmaya çalışan, ama satranç yüzünden eskiye dönen Eustace, yaşamında ilk defa cesur davrandı. Caspian'ın ödünç verdiği bir kılıcı kuşanmıştı. Yılanın vücudu sancak tarafına yeterince yaklaşır yaklaşmaz küpeşteye sıçradı ve bütün gücüyle canavara vurmaya başladı. Caspian'ın en iyi ikinci kılıcını paramparça etmenin ötesinde bir şey başaramadığı doğru, ancak yeni başlayan biri için yaptığı gerçekten mükemmeldi.

Eğer Bastıbacak, "Savaşmayın! İtin!" diye bağırmasaydı diğerleri de kavgaya katılacaktı. Farenin kavga edilmemesi gerektiğini söylemesi öyle alışılmadık bir şeydi ki, o dehşet anında bile bütün gözler ona döndü. Yılanın ilerisinde küpeşteye sıçrayıp, küçük tüylü sırtını canavarın pullarla kaplı yapış yapış kocaman vücuduna yaslayarak bütün gücüyle itmeye başladığında, bir sürü insan onun ne demek istediğini anlayıp aynısını yapmak üzere geminin her iki yanına koştu. Biraz sonra, Denizyılanı'nın başı bu kez arkası onlara dönük şekilde iskele tarafında yeniden göründüğünde herkes durumu anlamıştı.

Hayvan kendisini Şafak Yıldızı'nın etrafına sarmıştı ve halkayı daraltmaya başlıyordu. Çemberi iyice daralttığında –*çatır çutur!*– geminin olduğu yerde kibrit çöpleri yüzüyor olacak ve canavar onları sudan birer birer toplayacaktı. Tek şansları halkayı kıçın üzerinden geçene kadar geriye itmekti ya da (aynı şeyi bir başka şekilde söylersek) gemiyi ileriye doğru iterek halkanın dışına çıkmaktı.

Bastıbacak'ın bunu tek başına yapma şansı, bir binayı havaya kaldırma şansından fazla değildi, ama diğerleri onu bir kenara itmeseydi bunu yapmaya çalışırken neredeyse kendisini öldürecekti. Çok geçmeden, Lucy ve fare hariç (bayılmıştı), geminin bütün adamları küpeşte boyunca iki sıra olmuştu, her adamın göğsü, önündeki adamın sırtındaydı ve böylece bütün sıranın ağırlığı son adamda ol-

mak üzere yaşamlarını kurtarmak için itmeye başlamışlardı. Dehşet verici birkaç saniye boyunca (sanki saatlerce sürmüştü) sanki hiçbir şey olmadı. Eklemler çatırdadı, su gibi ter boşandı, soluk soluğa kaldılar. Sonra geminin hareket ettiğini hissettiler. Halkanın direkten eskisine oranla daha uzakta olduğunu gördüler. Ancak aynı anda halkanın küçüldüğünü de fark ettiler. Gerçek tehlikeyle burun burunaydılar. Geminin kıçı halkadan geçecek miydi yoksa halka çok mu dardı? Evet, az farkla geçecekti. Canavar kıç küpeştesine değiyordu. En az bir düzine adam kıça koşturdu. Böylesi çok daha iyiydi. Denizyılanı'nın vücudu şimdi öylesine alçaktaydı ki, kıçta tek sıra olup yan yana itebilirlerdi. Umutları artmıştı, ancak birden kıçtaki yüksek ağaç oymaları ve Şafak Yıldızı'nın ejderha kuyruğunu hatırladılar. Hayvanı bunun üzerinden geçirmek oldukça zor olacaktı.

"Balta!" diye bağırdı Caspian boğuk sesle. "İtmeye devam edin." Ana güvertede ayakta durmuş yukarıya, kıça bakmakta olan ve her şeyin nerede olduğunu bilen Lucy, Caspian'ı duymuştu. Birkaç saniye içinde aşağıya inip baltayı almıştı ve şimdi kıça çıkan merdivenlere doğru koşuyordu. Tepeye ulaşmak üzereyken sanki bir ağaç devriliyormuş gibi korkunç bir çatırtı duyuldu ve gemi sallanarak ileriye fırladı. Çünkü o anda ya Denizyılanı böylesine bir güçle baş edemediğinden ya da aptallık edip ilmiği kısmaya karar verdiğinden, kıçtaki ağaç oymalar kırılmış ve gemi kurtulmuştu.

Diğerleri Lucy'nin gördüğü şeyi göremeyecek kadar yorgundu. Birkaç metre gerilerinde, Denizyılanı'nın halkası küçülüp kaybolmuştu. Lucy (kuşkusuz o anda çok heyecanlıydı ve hayal görüyor olabilirdi) yaratığın yüzünde aptalca bir memnuniyet ifadesi gördüğünü söyledi. Ama kesin olan bir şey varsa o da çok aptal bir hayvan olduğuydu, çünkü gemiyi takip etmek yerine başını döndürüp sanki Şafak Yıldızı'nın enkazını orada bulacakmış gibi vücudunun her tarafını koklamaya başlamıştı. Şafak Yıldızı ise, serin bir rüzgâra yelken açıp uzaklaşmıştı; adamlar güverteye yığılmış nefes nefese inliyorlardı. Az sonra olay hakkında konuşup gülüşmeye başladılar. Rom dağıtıldığında tezahürat bile yaptılar; herkes Eustace'in ve Bastıbacak'ın cesaretini (bir işe yaramamış olsa da) övdü. Bundan sonra üç gün daha yol aldılar; gökyüzü ve denizden başka bir şey görmediler. Dördüncü gün rüzgâr kuzeyden esmeye ve deniz kabarmaya başladı; öğleden sonra hava neredeyse fırtınaya dönmüştü. Ama aynı anda iskele tarafında kara görünmüştü.

lıymış gibi sekti. Sonra herkesin, canavarın gözleri ile ağzına bakarak ve nereye saldıracağını merak ederek hareketsiz kaldığı bir dehşet anı yaşandı.

Ne var ki, canavar saldırmadı. Başını geminin üzerine, direğin sereniyle aynı hizaya uzattı. Şimdi başı mevzilendikleri yerin hemen yanındaydı. Başını sancak küpeştesinin üzerinden geçene kadar uzattı. Sonra baş –kalabalığın olduğu güverteye değil de suya doğru– alçalmaya başladı, böylece canavar geminin üstünde bir kemer oluşturmuştu. Ardından bu kemer daraldıkça daraldı, sancak tarafında, Denizyılanı neredeyse Şafak Yıldızı'nın kenarına dokunuyordu.

Yağmura kadar var gücüyle iyi bir çocuk olmaya çalışan, ama satranç yüzünden eskiye dönen Eustace, yaşamında ilk defa cesur davrandı. Caspian'ın ödünç verdiği bir kılıcı kuşanmıştı. Yılanın vücudu sancak tarafına yeterince yaklaşır yaklaşmaz küpeşteye sıçradı ve bütün gücüyle canavara vurmaya başladı. Caspian'ın en iyi ikinci kılıcını paramparça etmenin ötesinde bir şey başaramadığı doğru, ancak yeni başlayan biri için yaptığı gerçekten mükemmeldi.

Eğer Bastıbacak, "Savaşmayın! İtin!" diye bağırmasaydı diğerleri de kavgaya katılacaktı. Farenin kavga edilmemesi gerektiğini söylemesi öyle alışılmadık bir şeydi ki, o dehşet anında bile bütün gözler ona döndü. Yılanın ilerisinde küpeşteye sıçrayıp, küçük tüylü sırtını canavarın pullarla kaplı yapış yapış kocaman vücuduna yaslayarak bütün gücüyle itmeye başladığında, bir sürü insan onun ne demek istediğini anlayıp aynısını yapmak üzere geminin her iki yanına koştu. Biraz sonra, Denizyılanı'nın başı bu kez arkası onlara dönük şekilde iskele tarafında yeniden göründüğünde herkes durumu anlamıştı.

Hayvan kendisini Şafak Yıldızı'nın etrafına sarmıştı ve halkayı daraltmaya başlıyordu. Çemberi iyice daralttığında –*çatır çutur!*– geminin olduğu yerde kibrit çöpleri yüzüyor olacak ve canavar onları sudan birer birer toplayacaktı. Tek şansları halkayı kıçın üzerinden geçene kadar geriye itmekti ya da (aynı şeyi bir başka şekilde söylersek) gemiyi ileriye doğru iterek halkanın dışına çıkmaktı.

Bastıbacak'ın bunu tek başına yapma şansı, bir binayı havaya kaldırma şansından fazla değildi, ama diğerleri onu bir kenara itmeseydi bunu yapmaya çalışırken neredeyse kendisini öldürecekti. Çok geçmeden, Lucy ve fare hariç (bayılmıştı), geminin bütün adamları küpeşte boyunca iki sıra olmuştu, her adamın göğsü, önündeki adamın sırtındaydı ve böylece bütün sıranın ağırlığı son adamda ol-

mak üzere yaşamlarını kurtarmak için itmeye başlamışlardı. Dehşet verici birkaç saniye boyunca (sanki saatlerce sürmüştü) sanki hiçbir şey olmadı. Eklemler çatırdadı, su gibi ter boşandı, soluk soluğa kaldılar. Sonra geminin hareket ettiğini hissettiler. Halkanın direkten eskisine oranla daha uzakta olduğunu gördüler. Ancak aynı anda halkanın küçüldüğünü de fark ettiler. Gerçek tehlikeyle burun burunaydılar. Geminin kıçı halkadan geçecek miydi yoksa halka çok mu dardı? Evet, az farkla geçecekti. Canavar kıç küpeştesine değiyordu. En az bir düzine adam kıça koşturdu. Böylesi çok daha iyiydi. Denizyılanı'nın vücudu şimdi öylesine alçaktaydı ki, kıçta tek sıra olup yan yana itebilirlerdi. Umutları artmıştı, ancak birden kıçtaki yüksek ağaç oymaları ve Şafak Yıldızı'nın ejderha kuyruğunu hatırladılar. Hayvanı bunun üzerinden geçirmek oldukça zor olacaktı.

"Balta!" diye bağırdı Caspian boğuk sesle. "İtmeye devam edin." Ana güvertede ayakta durmuş yukarıya, kıça bakmakta olan ve her şeyin nerede olduğunu bilen Lucy, Caspian'ı duymuştu. Birkaç saniye içinde aşağıya inip baltayı almıştı ve şimdi kıça çıkan merdivenlere doğru koşuyordu. Tepeye ulaşmak üzereyken sanki bir ağaç devriliyormuş gibi korkunç bir çatırtı duyuldu ve gemi sallanarak ileriye fırladı. Çünkü o anda ya Denizyılanı böylesine bir güçle baş edemediğinden ya da aptallık edip ilmiği kısmaya karar verdiğinden, kıçtaki ağaç oymalar kırılmış ve gemi kurtulmuştu.

Diğerleri Lucy'nin gördüğü şeyi göremeyecek kadar yorgundu. Birkaç metre gerilerinde, Denizyılanı'nın halkası küçülüp kaybolmuştu. Lucy (kuşkusuz o anda çok heyecanlıydı ve hayal görüyor olabilirdi) yaratığın yüzünde aptalca bir memnuniyet ifadesi gördüğünü söyledi. Ama kesin olan bir şey varsa o da çok aptal bir hayvan olduğuydu, çünkü gemiyi takip etmek yerine başını döndürüp sanki Şafak Yıldızı'nın enkazını orada bulacakmış gibi vücudunun her tarafını koklamaya başlamıştı. Şafak Yıldızı ise, serin bir rüzgâra yelken açıp uzaklaşmıştı; adamlar güverteye yığılmış nefes nefese inliyorlardı. Az sonra olay hakkında konuşup gülüşmeye başladılar. Rom dağıtıldığında tezahürat bile yaptılar; herkes Eustace'in ve Bastıbacak'ın cesaretini (bir işe yaramamış olsa da) övdü. Bundan sonra üç gün daha yol aldılar; gökyüzü ve denizden başka bir şey görmediler. Dördüncü gün rüzgâr kuzeyden esmeye ve deniz kabarmaya başladı; öğleden sonra hava neredeyse fırtınaya dönmüştü. Ama aynı anda iskele tarafında kara görünmüştü.

"İzninizle, efendim" dedi Drinian, "kürek çekerek şuradaki koya girip fırtına bitene kadar demirlemeyi deneyeceğiz." Caspian bunu onayladı, ama uzun süre kürek çekmelerine rağmen, fırtınadan dolayı karaya ancak akşamüstü ulaşabildiler. Günün son ışıklarıyla birlikte doğal bir limana doğru dümen kırdılar ve demirlediler, o gece kimse karaya çıkmadı. Sabahleyin, kayalık bir zirveye doğru yükselen, engebeli ve ıssız bir ülkenin yeşil körfezinde buldular kendilerini. Zirvenin kuzeyinden hızla bulutlar geliyordu. Kayığı indirdiler ve artık boşalmış olan su fıçılarını yüklediler.

"Hangi dereden dolduracağız, Drinian?" dedi Caspian, kayığın kıç tahtalarının üzerinde yerini alırken. "Körfeze dökülen iki dere var gibi görünüyor."

"Fark etmez, efendim" dedi Drinian. "Doğudakine, sancak tarafındakine daha çabuk ulaşacağımızı sanıyorum."

"Yağmur başlıyor" dedi Lucy.

"Sanırım başladı!" dedi Edmund, çünkü şimdiden şiddetli bir biçimde yağıyordu. "Bence diğer dereye gidelim. Orada ağaçlar var, en azından sığınacak bir yer buluruz."

"Evet, oraya gidelim" dedi Eustace. "Gereğinden fazla ıslanmanın anlamı yok."

Bu sırada, siz onlara yanlış yolda olduklarını açıklamaya çalışırken arabalarıyla altmış kilometre hızla gitmeye devam eden yorgun şoförler gibi, Drinian sürekli sancak tarafına doğru dümen kırıyordu.

"Hakları var, Drinian" dedi Caspian. "Neden kayığın başını döndürüp batıdaki dereye gitmiyorsun?"

"Majesteleri nasıl isterse" dedi Drinian. Bir önceki gün hava yüzünden endişeli bir gün geçirmişti ve kara insanlarının öğütlerinden hoşlanmıyordu, ama yine de yönünü değiştirdi ve daha sonra anlaşıldı ki bunu yapmakla iyi etmişti.

Su doldurmayı bitirdiklerinde yağmur dinmişti. Caspian, Eustace, Pevensie Kardeşler ve Bastıbacak ne görülebildiğini öğrenmek amacıyla tepeye yürümeye karar verdiler. Vahşi otlar ve çalılıklar arasında zorlu bir yürüyüş yaptılar ve martılar hariç herhangi bir canlı görmediler. Tepeye ulaştıklarında buranın çok küçük bir ada olduğunu anladılar; bu yükseklikten deniz, Şafak Yıldızı'nın güvertesinden, hatta silah güvertesinden göründüğünden daha engin ve ıssız görünüyordu.

"Nereye varacağımıza dair bir fikrimiz olmadan yelken açmak, biliyorsun, düpedüz delilik" dedi Eustace, Lucy'ye alçak bir sesle, ufka bakarak. Bunu sadece alışkanlıktan dolayı söylemişti; bir zamanlar yaptığı gibi, gerçekten kötü davranmak amacıyla değil.

Hava tepede uzun süre kalınamayacak kadar soğuktu, çünkü rüzgâr hâlâ kuzeyden ve serin esiyordu.

"Aynı yoldan dönmeyelim" dedi Lucy, "birazcık ilerleyip öbür derenin yanına, Drinian'ın gitmek istediği derenin yanına inelim."

Herkes kabul etti ve yaklaşık on beş dakika sonra ikinci derenin kaynağındaydılar. Umduklarından daha ilginç bir yerdi; suyun dışarıya aktığı deniz tarafındaki dar bir kanal hariç kayalıklarla çevrelenmiş derin ve küçük bir dağ gölüydü bu. Burada rüzgâr esmiyordu ve hepsi kayalığın üstündeki çalılıklarda dinlenmek üzere oturdu.

Hepsi oturdu, ama birisi (Edmund) aniden ayağa sıçradı.

"Bu adada sivri taşları seviyorlar" dedi çalılıkların arasında el yordamıyla bir şeyler aranarak. "Nerede o kör olası şey?.. Hah, şimdi buldum... Ne! Taş falan değilmiş, bu bir kılıç kabzası. Hayır, aman Tanrım, bir kılıçtan artakalanlar. Yıllardır burada duruyor olmalı."

"Görüntüsüne bakılırsa Narnia kılıcı" dedi Caspian, hepsi etrafına üşüşürken.

"Ben de bir şeyin üzerinde oturuyorum" dedi Lucy. "Sert bir şey." Bunun bir zincir zırh olduğu ortaya çıktı. Artık herkes dizleri üzerinde sık çalılıklarda bir şeyler arıyordu. Araştırmaları sonucu, bir miğfer, bir hançer ve birkaç madeni para bulundu; bunlar Calormen Ay Liraları değildi, fakat Kunduzbarajı'n-

da ya da Beruna'daki pazaryerlerinde görebileceğiniz orijinal Narnia "Aslan"ı ve "Ağaç"larıydı.

"Yedi lorddan birinden geriye kalanlarmış gibi görünüyor" dedi Edmund.

"Ben de aynı şeyi düşünüyordum" dedi Caspian. "Hangisi olduğunu merak ediyorum. Hançerin üzerinde bunu gösterecek bir işaret yok. Tabii nasıl öldüğünü de merak ediyorum."

"Ve intikamını nasıl alacağımızı" diye ekledi Bastıbacak.

Bu arada, grupta çeşitli dedektif hikâyeleri okumuş tek kişi olan Edmund düşünüyordu.

"Buraya bakın" dedi, "bu işte bir bit yeniği var. Bir kavgada öldürülmüş olamaz."

"Neden?" diye sordu Caspian.

"Hiç kemik yok" dedi Edmund. "Düşman zırhları alıp cesedi bırakabilir. Ancak kavgayı kazanıp da cesedi taşıyan ve zırhları bırakan birine kim rastlamış ki?"

"Belki vahşi bir hayvan tarafından öldürülmüştür" dedi Lucy.

"Adamın zırhını çıkarması için" dedi Edmund, "epey zeki bir hayvan olması lazım."

"Belki bir ejderhadır" dedi Caspian.

"Olmaz" dedi Eustace. "Ejderha yapamaz bunu. Ben bilirim."

"Şey, her neyse, buradan uzaklaşalım" dedi Lucy. Edmund kemiklerden bahsettiğinden beri oturmak istemiyordu.

"Nasıl isterseniz" dedi Caspian ayağa kalkarak. "Bence bu aletlerin hiçbiri taşımaya değmez."

Gölün etrafını dolaşıp aşağıya, derenin gölden çıktığı yere geldiler ve kayalıkların çevrelediği derin suya bakarak ayakta durdular. Sıcak bir gün olsaydı kuşkusuz bazıları yüzmek ve su içmek isterdi. Bastıbacak ve Lucy aynı anda, "Bakın!" diye bağırınca Eustace eğilip avuçlarıyla su almak üzereydi ki, içmekten vazgeçip suya baktı.

Gölün dibi büyük grimsi mavi taşlarla kaplıydı ve su tamamıyla berraktı. Dipte, görünüşe bakılırsa altından yapılmış bir adam heykeli, kollarını başının üzerine uzatmış yüzüstü yatmaktaydı. Tesadüf bu ki, ona bakarken bulutlar açıldı ve güneş çıktı. Altın heykel bir uçtan öbür uca aydınlandı. Lucy bunun yaşamında

gördüğü en güzel heykel olduğunu düşünüyordu.

"Vay!" diye ıslık çaldı Caspian. "Geldiğimize değdi doğrusu! Acaba çıkarabilir miyiz?"

"Dalarak çıkarabiliriz, efendim" dedi Bastıbacak.

"İşe yaramaz" dedi Edmund. "En azından, gerçekten altınsa –tamamıyla altınsa– yukarıya çıkarılamayacak kadar ağırdır. Tahminim doğruysa bu göl dört ya da beş metre derinliğinde. Ama bir dakika. Yanımda avlanmak için ok getirdiğim iyi olmuş. Bakalım derinliği ne kadar. Caspian, elimi tut da suya eğileyim biraz." Caspian, Edmund'un elini tuttu ve Edmund öne doğru eğilerek okunu suya bırakmaya başladı.

Daha yarısı girmeden Lucy, "Heykelin altın olduğunu sanmıyorum. Işık oyunu. Senin okun da aynı renk görünüyor" dedi.

"Ne oluyor?" dedi bir sürü ses aynı anda; çünkü Edmund aniden oku bırakıvermişti.

"Tutamıyordum" dedi Edmund, "o kadar ağırdı ki."

"İşte şimdi dipte" dedi Caspian, "Lucy haklıymış. Heykelle aynı renkte görünüyor."

Çizmelerinde bir sorun varmış gibi görünen Edmund –eğilmiş, ayaklarına bakmaktaydı– aniden doğruldu ve çok az insanın duymazdan gelebileceği tiz bir sesle bağırdı:

"Geriye çekilin! Sudan uzaklaşın. Hepiniz. Hemen!"

Hepsi geriye çekildi ve Edmund'a baktılar.

"Bakın" dedi Edmund, "çizmelerimin burnuna bakın."

"Biraz sarımsı görünüyorlar" diye başladı söze Eustace.

"Altın, tamamen altın" diye sözünü kesti Edmund. Dokunun. Deri şimdiden altından ayrılmış. Kurşun gibi de ağır."

"Aslan adına!" dedi Caspian. "Demek istediğin..."

"Evet" dedi Edmund. "Su her şeyi altına dönüştürüyor. Oku altına dönüştürdü, bundan dolayı o kadar ağırlaşmıştı. Hafifçe ayaklarıma çarpıyordu (iyi ki yalınayak değildim) ve ayakkabılarımın burunlarını altına çevirdi. Şu dipteki zavallı adam... Eh, anlıyorsunuz ya."

"Öyleyse heykel falan değil" dedi Lucy, alçak bir sesle.

"Hayır. Her şey apaçık ortada. Sıcak bir günde buradaydı o. Kayalıkların üstünde, bizim oturduğumuz yerde soyundu. Elbiseleri çürüyerek yok oldu ya da yuva yapmak için kuşlar tarafından götürüldü; zırhı hâlâ orada. Sonra suya daldı ve..."

"Hiç anlatma" dedi Lucy. "Ne korkunç bir şey."

"Ucuz kurtulduk" dedi Edmund.

"Gerçekten ucuz" dedi Bastıbacak. "Herhangi birimizin parmağı, ayağı, bıyığı ya da kuyruğu her an suya değebilirdi."

"Buna rağmen" dedi Caspian, "bir deney daha yapalım." Eğilerek bir demet çalı çekip kopardı. Sonra çok dikkatle gölün yanına diz çöktü ve çalıyı suya daldırdı. Daldırdığı çalıydı, fakat çıkardığı ağır, kurşun gibi yumuşak, saf altından mükemmel bir çalı heykeliydi.

"Bu adaya sahip olan kral" dedi Caspian, usulca ve yüzü kızararak, "kısa sürede dünyadaki kralların en zengini olur. Bu adaya bir Narnia mülkü olarak el koyuyorum. Adı Altınsu Adası olsun. Bu sırrın aramızda kalmasını istiyorum. Kimse bunu bilmemeli. Drinian dahil kimseye, öldürseler bile söylememeliyiz, anladınız mı?"

"Kiminle konuşuyorsun?" dedi Edmund. "Ben senin kulun değilim. Kulluk söz konusuysa tam tersi geçerli. Ben Narnia'nın dört eski hükümdarından biriyim ve sen kardeşim Yüce Kral'a bağlılık yemini ettin."

"İşler bu hale geldi ha, Kral Edmund?" dedi Caspian, elini kılıcının kabzasına götürerek.

"Hadi, yapmayın" dedi Lucy. "Erkeklerle bir şey yapmanın en kötü yanı da bu. Hepiniz öylesine zorba ve aptalsınız ki... oooff!" Sesi boğuldu kaldı. Herkes onun gördüğünü gördü.

Üstlerindeki gri yamaçtan çünkü çalılıklar henüz yeşermemişti– görüp görecekleri en büyük aslan geçmişti. Sessizdi ve onlara hiç bakmamıştı. Güneş bulutların ardına saklanmıştı ama o, güneşin alnındaymış gibi, parıl parıl parlıyordu. Daha sonra bundan bahsederken Lucy, "Bir fil büyüklüğündeydi" dedi, ama başka bir sefer, "At büyüklüğündeydi" demişti. Aslında önemli olan büyüklüğü değildi. Kimse onun ne olduğunu sormaya yeltenmedi. Onun Aslan olduğunu biliyorlardı.

Kimse onun nereye gittiğini görmedi. Birbirlerine uyku sersemi insanlar gibi baktılar.

"Ne diyorduk?" dedi Caspian. "Yine eşeklik mi ediyorum?"

"Efendim" dedi Bastıbacak, "burası lanetli bir yer. Hemen gemiye dönelim. Eğer bu adaya isim koymak şerefi bana verilseydi ismini Ölümsuyu koyardım."

"Bu bana çok iyi bir isim gibi geliyor, Bastıbacak" dedi Caspian, "ama düşünüyorum da, nedenini bilemiyorum. Hava düzeliyor gibi, sanırım Drinian demir almak isteyecektir. Ona anlatacak ne çok şey var."

Gerçekte fazla bir şey yoktu, çünkü son saatlerde yaşananlar çok karmaşık bir hal almıştı.

Drinian saatler sonra, Şafak Yıldızı bir kez daha yelken açmış giderken ve Ölümsuyu Adası ufukta kaybolurken Rhince'e, "Kayığa geldiğinizde hepiniz büyülenmiş gibi görünüyordunuz" dedi. "Orada onlara bir şey oldu. Açıklığa kavuşturabildiğim tek şey, aradığımız lordlardan birinin cesedini bulduklarını sanmaları."

"Yok be, Kaptan!" diye cevapladı Rhince. "Eh, bu üçüncüsü. Dört tane daha var. Bu gidişle yılbaşından hemen sonra eve dönmüş olacağız. Bundan daha iyi bir şey olamaz. Tütünüm azaldı. İyi geceler, efendim."

9
Seslerin Adası

Uzun süredir kuzeybatıdan esen rüzgâr artık batıdan esmeye başlamıştı ve her sabah güneş denizden yükseldiğinde Şafak Yıldızı'nın kavisli pruvası güneşin tam ortasında dikiliyordu. Bazıları güneşin Narnia'dakinden daha büyük olduğunu düşünüyordu, ama diğerleri buna katılmıyordu. Hafif ama sürekli bir rüzgârla uzun süre yol aldılar; ne bir balık gördüler ne bir martı; ne başka bir gemi ne de bir kara parçası. Erzakları azaldı ve sonsuza uzanan bir denizde yol aldıklarını düşünmeye başladılar. Ama doğuya doğru yolculuğa devam ettikleri takdirde kendilerini riske atacaklarını düşünmeye başladıkları gün, güneşle kendileri arasında bir bulut gibi uzanan alçak bir kara parçası göründü.

Öğleden sonra geniş bir körfezde demirlediler ve karaya çıktılar. Şimdiye kadar gördüklerinden çok farklı bir yerdi. Çünkü kumsalı geçer geçmez her yer terk edilmiş gibi sessiz ve boştu, ama önlerinde on bahçıvanın çalıştığı büyük İngiliz malikânelerinin bahçeleri gibi düzenli ve kısa çimlerle kaplı düzgün bahçeler uzanıyordu. Ağaçlar seyrekti ve oldukça uzaktaydı; ne kırık dallar ne de dökülmüş yapraklar görülüyordu. Zaman zaman öten güvercinlerinkinden başka hiçbir ses yoktu.

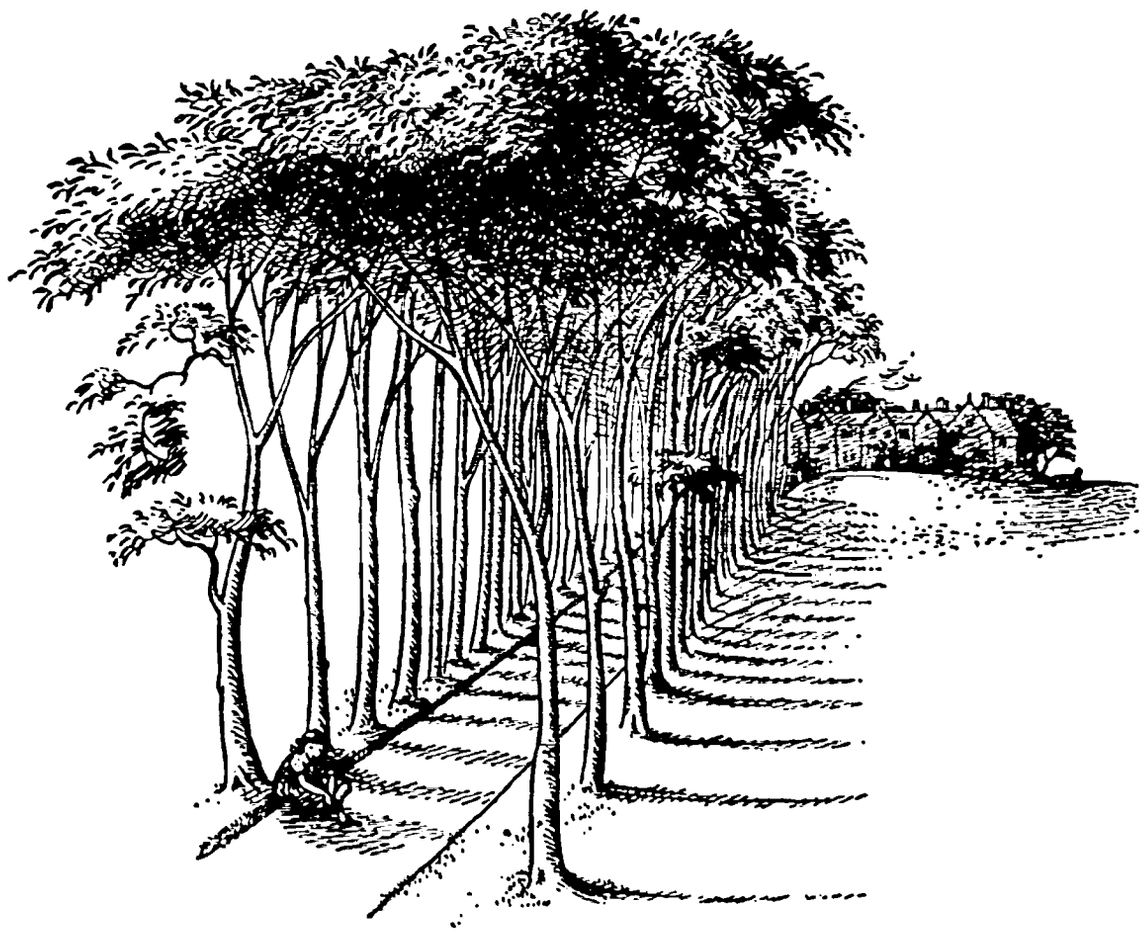
Az sonra üzerinde tek bir otun bitmediği ve her iki yanı ağaçlarla kaplı, uzun, düz ve kumluk bir patikaya geldiler. Bu yolun öbür ucunda bir ev görünüyordu; öğle sonrasının donuk ışığında gri ve sessiz görünen, büyük bir evdi bu.

Patikaya adım atar atmaz Lucy ayakkabısının içinde bir taş olduğunu fark etti. Bu bilinmeyen yerde taşı çıkarırken diğerlerine beklemelerini söylemek akıllıca

olabilirdi, ama Lucy bir şey demedi; sessizce geride kalıp ayakkabısını çıkarmak için yere oturdu. Bağcıkları düğümlenmişti.

Düğümleri çözdüğünde diğerleri oldukça uzaklaşmıştı. Taşı çıkarıp da ayakkabısını tekrar giydiğinde artık onları duyamıyordu, ama aynı anda başka bir ses duydu. Ses evin bulunduğu yönden gelmiyordu.

Duyduğu şey bir gümleme sesiydi. Sanki düzinelerce güçlü işçi balyozları ellerine almış bütün güçleriyle yere vuruyordu. Ses hızla ona doğru yaklaşıyordu. Lucy sırtını bir ağaca yaslamış oturmaktaydı, bu ağaç tırmanabileceği bir ağaç olmadığından, ölüm sessizliğiyle oturup sırtını ağaca yapıştırmaktan ve görünmemeyi umut etmekten başka yapabileceği bir şey yoktu.

Güm, güm, güm... Bu ses her neyse, artık çok yakında olmalıydı, çünkü yerin sallandığını hissediyordu, ama hiçbir şey göremiyordu. Gelen şeyin –ya da şeylerin– hemen arkasında olduğunu düşünüyordu. O anda hemen önündeki patikada bir gümleme sesi duyuldu. Patikada bir şeyler olduğunu sadece sesten değil, kumların sanki yere güçlü bir darbe vurulmuş gibi dağılmasından da anlamıştı.

Henüz darbeyi vuran şeyi göremiyordu. Sonra bütün gümbürtüler bir araya geldi ve aniden durdu.

Gerçekten çok korkunçtu, çünkü hâlâ kimseyi göremiyordu. Parka benzeyen bu toprakların tümü hâlâ ilk karaya çıktıklarındaki gibi sessiz ve boştu. Yine de sadece birkaç metre ilerisinde bir ses konuştu. Şöyle söyledi:

"Arkadaşlar, işte fırsat."

Anında bir ses topluluğu cevapladı ve "Dinleyin. Dinleyin. İşte fırsat" dediler. "Bravo Reis. Çok haklısın."

"Ben derim ki" diye devam etti ilk ses, "sahile inip gemileriyle onların arasına girelim. Herkes silahlarını kontrol etsin. Denize açılmaya çalıştıklarında onları yakalarız."

"Eh, bu doğru" diye bağırdı diğer sesler. "Bundan daha iyi bir plan olamaz Reis. Böyle devam et, bundan daha iyi bir plan yapamazdın."

"Neşelenin öyleyse arkadaşlar, neşelenin" dedi ilk ses, "gidelim."

"Yine haklısın Reis" dedi diğerleri. "Harika bir emir bu. Lafı ağzımızdan aldın. Gidelim."

Gümleme sesleri yine başladı, önceleri çok güçlüydü, sonra gittikçe zayıflayarak deniz yönünde kayboldu.

Lucy, oturup bu görünmez yaratıkların ne olduğunu düşünerek vakit kaybetmeye değmeyeceğini biliyordu. Gümleme sesleri kesilir kesilmez ayağa kalktı ve tüm gücüyle patika boyunca diğerlerinin ardından koştu. Ne pahasına olursa olsun onları uyarmalıydı.

Tüm bunlar olurken diğerleri eve ulaşmışlardı. Güzel renkli taşlardan yapılmış, çok pencereli ve kısmen sarmaşıklarla kaplanmış alçak bir binaydı ve sadece iki katlıydı. Her yer o kadar sakindi ki Eustace, "Sanırım bu ev boş" dedi, ama Caspian evin bacalarından birinden çıkan dumanı işaret etti.

Geniş kapılardan biri açıktı, oradan geçip taş döşeli bir avluya girdiler. Orada, adada garip bir şeyler olduğuna dair ilk belirtileri gördüler. Avlunun ortasında bir tulumba vardı, dibinde de bir kova. Bu hiç de tuhaf değildi. Ancak tulumbanın kolu, başında kimse olmamasına rağmen aşağı yukarı hareket ediyordu.

"Bu işte bir büyü var" dedi Caspian.

"Makineler!" dedi Eustace. "Sonunda uygar bir ülkeye geldiğimizi biliyordum."

O anda Lucy koşarak avluya girdi, terli ve nefes nefeseydi. Alçak bir sesle, kulak misafiri olduğu konuşmaları anlatmaya çalıştı. Hikâyeyi dinledikten sonra en cesurları bile surat astı.

"Görünmeyen düşmanlar" diye mırıldandı Caspian. "Gemiye giden yolu kesiyorlar. Bu aşılması çok zor bir engel."

"Ne tür yaratıklar oldukları hakkında bir fikrin var mı, Lucy?" diye sordu Edmund.

"Ayak sesleri insanlarınkilere benziyor muydu?"

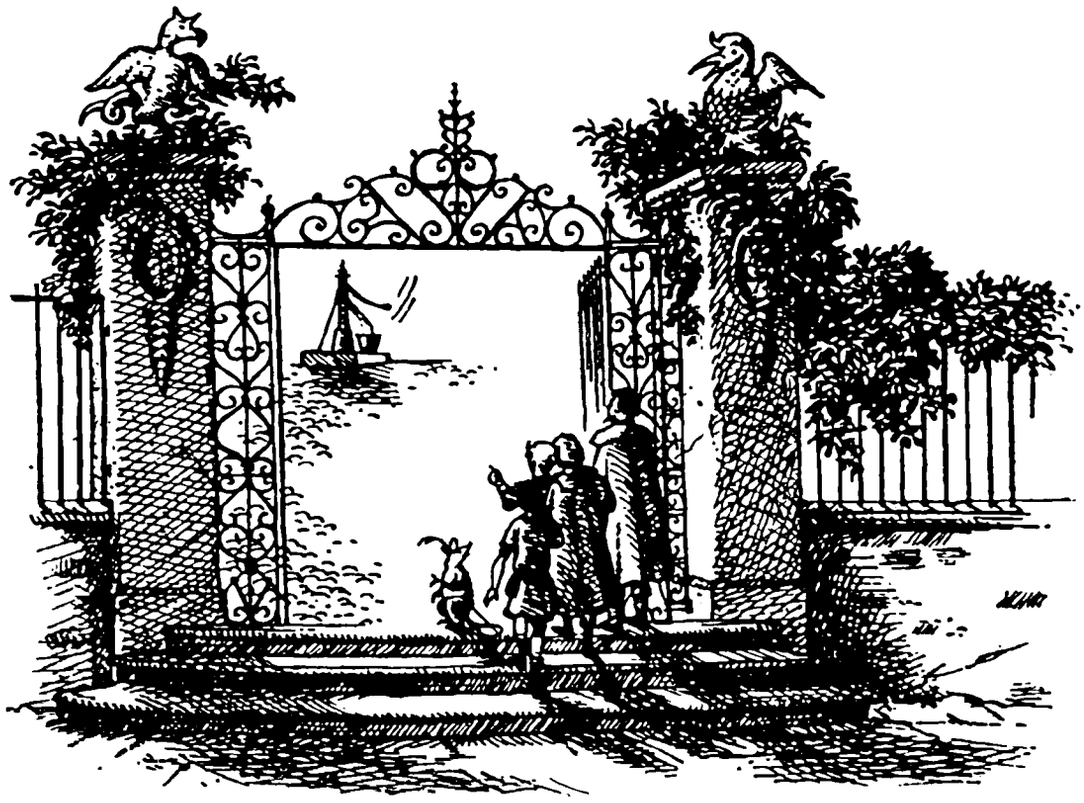
"Hiç ayak sesi duymadım; sadece konuşmalarını ve bir balyozunkine benzeyen o korkunç güm güm seslerini duydum."

"Acaba" dedi Bastıbacak, "kılıcı soktuğunda görünür hale gelirler mi?"

"Anlaşılan bunu öğrenmemiz gerekecek" dedi Caspian. "Ama önce şu kapıdan çıkalım. Tulumbanın başında, söylediklerimizi dinleyen biri var."

Dışarıya çıktılar ve ağaçların onları gizleyeceğini düşünüp patikaya geri döndüler. "Görünmeyen insanlardan saklanmaya çalışmanın" dedi Eustace, "pek yararı yok. Her tarafta olabilirler."

"Drinian" dedi Caspian. "Kayığın kayıplara karıştığını kabul etsek, körfezin başka bir yanına gitsek ve Şafak Yıldızı'na gelip bizi alması için işaret versek nasıl olur?"

"Su yeteri kadar derin değil, efendim" dedi Drinian.

"Yüzebiliriz" dedi Lucy.

"Burada bulunan tüm Majesteleri" dedi Bastıbacak, "beni dinleyin. Ne kadar sürünseniz de, gizlice geçmeye çalışsanız da görünmeyen bir düşmandan sakınmaya çalışmak deliliktir. Bu yaratıklar bizimle savaşa girmek istiyorlarsa emin olun ki bunu başaracaklardır. Sonucu ne olursa olsun, kuyruğumdan yakalanmaktansa onlarla yüz yüze gelmeyi tercih ederim."

"Bu kez Bastıbacak'ın haklı olduğunu düşünüyorum" dedi Edmund.

"Elbette" dedi Lucy, "Şafak Yıldızı'nda Rhince ve diğerleri bizi savaşırken görürlerse bir şeyler yaparlar."

"Ama düşmanı göremezlerse, savaştığımızı da göremeyeceklerdir" dedi Eustace umutsuzca. "Kılıçlarımızı eğlenmek için salladığımızı düşüneceklerdir."

Can sıkıcı bir sessizlik oldu.

"Pekâlâ" dedi Caspian sonunda, "başlayalım bari. Gidip onlarla karşılaşmalıyız. Herkes el sıkışsın –okunu hazır et, Lucy– diğerleri kılıçlarını çeksin. Artık zamanıdır. Belki sorunu barışçıl yollarla halletmek isterler."

Sahile doğru yürürlerken bahçelerin ve büyük ağaçların böylesine sakin görünmesi onları şaşırttı. Oraya ulaşıp da ıssız kumsalın ve geminin bıraktıkları gibi durduğunu gördüklerinde, birkaçı Lucy'nin hayal gördüğünden kuşkulandı. Ama kumsala ulaşmadan önce havada bir ses yankılandı.

"Daha fazla ilerlemeyin, efendiler, durun artık" dedi. "Önce sizinle konuşmamız gerekiyor. Elliden fazla kişi elimizde silahlarımızla buradayız."

"Dinleyin, dinleyin" dedi koro. "Bu bizim Reisimiz. Onun söylediklerine güvenebilirsiniz. Size gerçeği söylüyor, evet."

"Ben elli savaşçı görmüyorum" dedi Bastıbacak.

"Doğru, doğru" dedi Reis'in sesi. "Bizi görmüyorsun. Neden? Çünkü biz görünmeziz."

"Devam et Reis, devam et" dedi diğer sesler. "Kitap gibi konuşuyorsun. Bundan daha iyi cevap bekleyemezler senden."

"Sessiz dur, Bastıbacak" dedi Caspian ve ardından daha yüksek bir sesle ekledi: "Siz görünmez insanlar, bizden ne istiyorsunuz? Sizin düşmanlığınızı kazanmak için ne yaptık ki?"

"Şu küçük kızın bizim için yapabileceği bir şeyi istiyoruz" dedi Reis'in sesi (Diğerleri, tüm söylenenleri onayladıklarını açıkladılar).

"Küçük kız mı?" dedi Bastıbacak. "O bayan bir kraliçedir."

"Biz kraliçeden falan anlamayız" dedi Reis'in sesi. ("Biz de, biz de" dedi ahenkle diğerleri.) "Sadece onun yapabileceği bir şeyi istiyoruz."

"Ne istiyorsunuz?" dedi Lucy.

"İstediğiniz şey Majestelerinin şerefine ve güvenliğine zarar verecek bir şeyse" diye ekledi Bastıbacak, "ölene kadar savaşır, sizi şaşırtacak sayıda asker haklarız."

"Şey" dedi Reis'in sesi. "Bu uzun bir hikâye. Oturalım mı?"

Bu teklif diğer sesler tarafından hemen onaylandı, ama Narnialılar ayakta durmaya devam ettiler.

"Şey" dedi Reis'in sesi. "Hikâye şöyle: Bu ada kimsenin bilmediği zamanlardan beri büyük bir büyücüye ait. Hepimiz onun hizmetçileriyiz; doğrusunu söylemek gerekirse, hizmetçisiydik. Eh, kısaca anlatmak gerekirse, bu bahsettiğim büyücü hoşlanmadığımız bir şey yapmamızı söyledi. Neden hoşlanmadık? Çünkü istemiyorduk. Büyücü çok öfkelendi; ne de olsa ada onundu ve kimsenin ona karşı gelmesine tahammülü yoktu. Çok açık sözlüydü, anlarsınız. Nerede kalmıştım? Ah evet, o zaman bu büyücü yukarı kata çıktı (çünkü şunu bilmelisiniz ki, o tüm büyülü şeylerini yukarı kata koymuştu ve biz hepimiz alt katta yaşıyorduk), yani yukarıya çıktı ve bize büyü yaptı. Çirkinleştiren bir büyü. Şimdi bizi görseydiniz, ki bence görmediğiniz için dua etmelisiniz, çirkinleştirilmeden önce nasıl göründüğümüze inanamazdınız. Gerçekten inanamazdınız. Bundan dolayı hepimiz öyle çirkindik ki birbirimize bakmaya dayanamıyorduk. O zaman ne yaptık? Size ne yaptığımızı söyleyeyim. Bir öğle vakti büyücünün uyumasını bekledik ve uyuduktan sonra, bu çirkinleştirme hakkında bir şey yapıp yapamayacağımızı görmek amacıyla büyük bir cesaretle yukarı kata çıkıp büyü kitabını bulduk. Hepimiz terden sırılsıklamdık ve titriyorduk. İster inanın ister inanmayın, çirkinliğimizi giderici büyüye benzer bir şey bulamadık. Yaşlı adamın her an uyanabileceği korkusuyla –bu arada terden leş gibiydim– kitabı inceledik ve en sonunda insanları görünmez yapacak bir büyü bulduk. Öyle çirkin dolaşmaktansa görünmez olmayı tercih edeceğimizi düşündük. Neden? Çünkü bu hoşumuza gidiyor. Böylece çirkinleştirilmeden önce tatlı bir çocuk olan, yaklaşık

sizin küçük kızınızın yaşındaki küçük kızım büyüyü okudu, çünkü ya bir küçük kız ya da büyücünün kendisi okumalıydı büyüyü, umarım ne demek istediğimi anlıyorsunuz, çünkü aksi takdirde büyü işe yaramaz. Neden? Çünkü hiçbir şey olmaz. Böylece Clipsie'ciğim büyüyü okudu, size onun çok güzel okuduğunu söylemem gerekir ve işte sonunda hepimiz böyle görünmez olduk. Sizi temin ederim ki birbirimizin yüzlerini görmemek büyük bir rahatlıktı. Hiç olmazsa başlangıçta. Uzun sözün kısası ya da uzunu, artık görünmez olmaktan bıktık. Bir şey daha var. Bu büyücünün de (size daha önce bahsettiğim büyücü) görünmez olacağı hiç aklımıza gelmemişti. O zamandan beri onu hiç görmedik. Bu yüzden öldü mü, kaçtı mı ya da yukarıda görünmez olarak oturuyor mu –belki de aşağıya geldi ve orada görünmez olarak dolaşıyor– bilmiyoruz. İnanın dinlemenin hiçbir faydası yok, çünkü her zaman yalınayak dolaşmıştır ve büyük bir kediden daha fazla ses çıkarmaz. Size dosdoğru söyleyeyim, bu, tahammül edilemez bir şey."

Reis'in hikâyesi buydu, fakat kısaltılmışıydı, çünkü diğer seslerin söylediklerini yazmadım. Aslında sözü kesilmeden altı yedi kelime bile edememişti ve bu Narnialıları neredeyse sabırsızlıktan çıldırtmıştı. Bittiğinde uzun bir sessizlik oldu.

"İyi de" dedi Lucy, sonunda, "bunun bizimle ilgisi ne? Anlamıyorum."

"Tanrım! Hikâyeyi anlatırken önemli bir noktayı unuttum" dedi Reis'in sesi.

"Evet unuttun, evet unuttun" diye gürledi diğer sesler hevesle. "Neden unuttun? Devam et Reis, devam et."

"Tüm hikâyeyi tekrarlamama gerek yoktur herhalde" diye başladı Reis'in sesi.

"Hayır, kesinlikle yok" dedi Caspian ve Edmund.

"İyi öyleyse, toparlayalım" dedi Reis'in sesi. "Uzun süredir yabancı ülkelerden gelecek ve yukarıya çıkıp büyü kitabını ve görünmezliği gideren büyüyü bulup okuyacak sizin gibi iyi ve küçük bir kız bekliyorduk. Bu adada karaya çıkan ilk yabancıları (yani yanlarında küçük bir kız olan yabancılardan bahsediyorum, çünkü kız olmazsa o başka bir durum) bizim ihtiyacımızı gidermedikçe adadan canlı olarak göndermemeye söz verdik. Bunun içindir ki beyler, sizin küçük kızınız istediğimizi yapamazsa, hepinizin kellesini uçurmak zorunda kalacağız. Sadece işimizin gereği, umarım anlarsınız ve alınmazsınız."

"Silahlarınızı görmüyorum" dedi Bastıbacak. "Onlar da mı görünmez?" Bastıbacak sözünü bitirmeden, bir vızıltı duydular ve aynı anda arkalarındaki ağaçlardan birine bir ok saplandı.

"Bu bir ok, evet ok" dedi Reis'in sesi.

"Evet Reis ok, evet ok" dedi diğerleri. "Daha iyisini söyleyemezdin."

"Benim yayımdan çıktı" diye devam etti Reis'in sesi. "Elimizden çıktıkları anda görünür hale geliyorlar."

"Neden benim yapmamı istiyorsun?" diye sordu Lucy. "Neden kendi insanlarından biri yapmıyor? Hiç kız yok mu?"

"Yok, yok" dedi diğer seslerin hepsi. "Biz tekrar yukarıya çıkmayız."

"Bir başka deyişle" dedi Caspian, "bu bayandan, kendi kızlarınızdan ve kız kardeşlerinizden istemeye cesaret edemediğiniz bir şeyi istiyorsunuz!"

"Doğru, doğru" dedi seslerin hepsi neşeyle. "Daha iyisini söyleyemezdin. Eh, sen eğitimli birisin, evet. Bunu herkes anlar."

"Eh, ölçüyü kaçır..." diye başladı Edmund, ama Lucy sözünü kesti.

"Yukarıya gece mi çıkmam gerekiyor, yoksa gündüz de olur mu?"

"Ah, gündüz, mutlaka gündüz" dedi Reis'in sesi. "Gece değil. Kimse senden bunu yapmanı istemiyor. Karanlıkta yukarıya çıkmak ha? Of."

"Tamam öyleyse, yapacağım" dedi Lucy. "Hayır" dedi diğerlerine dönerek, "beni durdurmaya çalışmayın. Görmüyor musunuz yararı yok. Orada onlardan düzinelerce var. Savaşamayız. Bu şekilde şansımız daha yüksek."

"Fakat büyücü" dedi Caspian.

"Biliyorum" dedi Lucy. "Dedikleri kadar kötü olmayabilir. Bu insanların pek cesur olmadıklarını düşünmüyor musun?"

"Kesinlikle pek akıllı da değiller" dedi Eustace.

"Buraya bak Lucy" dedi Edmund. "Senin böyle bir şey yapmana izin veremeyiz. Bastıbacak'a sor, eminim o da aynı şeyi söyleyecektir."

"Sırf sizin için değil bu yaptığım, kendi canımı da düşünüyorum" dedi Lucy. "Görünmeyen adamlardan korkmak ayrı, ama görünmeyen kılıçlar tarafından parça parça kesilmek istemiyorum."

"Majesteleri Lucy haklı" dedi Bastıbacak. "Kavgayla onu kurtarabileceğimize emin olsaydık görevimiz çok açık olurdu. Bana öyle görünüyor ki hiç şansımız

yok. Ayrıca ondan istedikleri hizmet hiçbir şekilde Majestelerinin şerefine gölge düşürmez, tam tersine, soylu ve kahramanca bir hareket. Eğer kraliçenin yüreği onu risk almaya itiyorsa, buna bir sözüm yok."

Herkes Bastıbacak'ın hiçbir şeyden korkmadığını biliyordu; bu yüzden bunları çekinmeden söyleyebiliyordu. Ancak sık sık korkuya düşen oğlanlar kıpkırmızı olmuştu. Bununla beraber, teklifi kabul etmeleri gerektiği apaçık ortadaydı. Karar duyurulduğunda görünmez insanlardan güçlü bir alkış koptu ve Reis'in Narnialıları akşam yemeği ve yatıya davet eden sesi duyuldu. Eustace kabul etmek istemedi ama Lucy, "Eminim kalleş değiller. Hiç de öyle değiller" dedi ve diğerleri de onayladı. Böylece güçlü gümleme sesleri eşliğinde (taş döşeli avluya ulaştıklarında sesler yankılanarak daha da güçlenmişti) eve geri döndüler.

10
Büyücünün Kitabı

Görünmez insanlar misafirlerine krallara yaraşır bir ziyafet çektiler. Tabakların ve yemeklerin masaya gelişini görüp de taşıyanları görmemek çok komikti. Tabaklar tek sıra halinde hareket etselerdi bile komik olurdu. Fakat böyle değildi. Uzun yemek salonu boyunca bir sürü sıçrama ve sekmeyle hareket ediyorlardı. Her sıçramanın en yüksek noktasında bir tabak yerden yaklaşık beş metre yükseklikteydi; sonra aşağıya inip aniden bir metrede duruyordu. Eğer tabakta çorba ya da sulu yemek varsa sonuç oldukça kötüydü.

"Bu insanları çok merak etmeye başladım" diye fısıldadı Eustace, Edmund'a. "Belki de insan değillerdir, sen ne düşünüyorsun? Daha çok dev birer çekirge ya da kurbağa olduklarını sanıyorum."

"Öyle görünüyor" dedi Edmund. "Aman çekirge fikrini Lucy'nin aklına getirme. Böceklerden pek hoşlanmaz, özellikle büyük olanlarından."

Böyle aşırı bir karışıklık olmasaydı ve konuşmalar tamamıyla onaylamalardan oluşmasaydı, yemek çok daha hoş olurdu. Görünmez insanlar hemen hemen her şeyi onaylıyordu. Aslında söylenenlerin çoğu, inkâr edilemez gerçeklerdi. "Birisi açsa yemeğe ihtiyacı olduğunu her zaman söylemişimdir" ya da "Hava kararıyor; geceleri hep kararır" ve hatta "Ah, siz deniz yoluyla geldiniz, ıslak ve etkileyici bir şey değil mi?"

Lucy merdivenlerin dibindeki karanlık, insanda uyku hissi uyandıran girişe bakmaktan kendini alamıyordu –oturduğu yerden orayı görebiliyordu– ve ertesi

sabah o merdivenlerden yukarıya çıktığında neyle karşılaşacağını merak ediyordu. Her şey bir tarafa, mantar çorbası, haşlanmış tavuk ve jambon, çavuşüzümü, kuşüzümü, yoğurt, kaymak, süt ve ballı biradan oluşan güzel bir yemekti. Diğerleri ballı birayı sevmişti, ama Eustace içtiğine pişman oldu.

Lucy ertesi sabah uyandığında, sınavı ya da dişçiyle randevusu olduğu bir günün sabahına uyanmış gibiydi. Açık penceresinden arıların vızıldayarak girip çıktığı ve dışarıdaki bahçenin İngiltere'deki herhangi bir bahçeye çok benzediği güzel bir sabahtı. Kalkıp giyindi ve sanki sıradan bir günmüş gibi sohbet ederek kahvaltısını yaptı. Reis'ten yukarıda ne yapacağına dair gerekli bilgileri aldıktan sonra diğerlerine veda etti, hiçbir şey söylemeden merdivenlere yürüdü ve bir kez bile arkasına bakmadan tırmanmaya başladı.

Etraf oldukça aydınlıktı, bu iyiye işaretti. Aslında merdivenlerin tepesindeki ilk sahanlıkta, tam karşıda bir pencere vardı. O sahanlığa kadar tırmanırsa, salondaki dolaplı saatin tiktaklarını duyabilirdi. Sonra sahanlığa geldi ve bir sonraki kata çıkmak üzere sola döndü; o andan sonra saatin sesi kesildi.

Artık merdivenlerin tepesine gelmişti. Lucy diğer ucunda büyük bir pencere olan uzun ve geniş bir koridor gördü. Anlaşılan koridor ev boyunca uzanıyordu. Oymalar ve panolarla süslü, halılarla kaplıydı ve her iki yanında odalara açılan kapılar vardı. Sessizce durdu. Kendi kalbinin çarpışı dışında hiçbir şey duymuyordu; ne bir fare sesi ne bir sinek vızıltısı ne de bir perdenin sallanışı.

"Soldaki son kapı" dedi kendi kendine. Koridorun sonundaki kapıya gitmek ona zor geliyordu. Oraya ulaşmak için bir sürü odanın önünden geçmesi gerekiyordu. Büyücü, odalardan herhangi birinde uyuyor olabilirdi, belki de uyanıktı ya da görünmezdi, hatta ölü bile olabilirdi. Ancak bunu düşünmenin faydası yoktu. Yeniden yürümeye başladı. Halı öyle kalındı ki yürürken hiç ses çıkarmıyordu.

"Henüz korkacak bir şey yok" dedi kendi kendine. Aydınlık, sessiz bir yerdi; belki de fazlasıyla sessizdi. Kapılardaki, açık bir anlamı olan ve muhtemelen hiç de iyiye işaret olmayan eğri büğrü, kırmızı işaretler olmasaydı daha hoş bir yer olabilirdi burası. Hatta duvarlarda asılı o maskeler olmasaydı daha da iyi olurdu. Çok çirkin –epeyce çirkin– olduklarından değildi bu, ama boş göz çukurları tuhaf görünüyordu. Kendinizi bıraktığınız takdirde, arkanızı döner dönmez maskelerin bir şeyler yapmaya başladığını düşünüyordunuz.

Altıncı kapıdan sonra Lucy ilk kez gerçekten korktu. Çünkü bir an için kötü, küçük ve sakallı bir yüzün duvardan fırlayıp yüzünü buruşturduğuna neredeyse emindi. Durup ona bakmak için korkusunu bastırmaya çalıştı. Bu bir yüz değildi. Tepesinde saçlar olan ve ucundan bir sakalın sarktığı, insan yüzü şeklinde ve büyüklüğünde bir aynaydı ve aynaya baktığınızda yüzünüz saç ve sakalın arasına oturuyor, onları size aitmiş gibi gösteriyordu. "Geçerken göz ucuyla kendi yansımamı görmüşüm" dedi Lucy kendi kendine. "Hepsi buymuş. Hiç zararı yok."

Ama o saçlı, sakallı görüntüsünü hiç sevmemişti, yoluna devam etti (Sakallı aynanın ne işe yaradığını bilmiyorum, çünkü büyücü değilim).

Soldaki son kapıya ulaşmadan önce, yola çıktığından beri koridorun uzayıp uzamadığını ve bunun büyünün bir parçası olup olmadığını merak etmeye başlamıştı. Sonunda oraya ulaştı. Kapı açıktı.

Üç büyük penceresi olan geniş bir odaydı ve duvarlarında tabandan tavana kadar kitaplar sıralanmıştı; Lucy'nin daha önce gördüğünden çok daha fazla kitap vardı; ince kitaplar, kalın kitaplar, hayatınız boyunca gördüğünüz en büyük sözlükten daha büyük, dev kitaplar. Hepsi deri ciltliydi. Küf kokulu, bilgi dolu ve büyülü görünüyorlardı. Ona söylenenlerden, bu kitaplarla vakit kaybetmemesi gerektiğini biliyordu. Çünkü kitap, büyü kitabı, odanın ortasındaki okuma masasının üzerindeydi. Kitabı ayakta okuması (zaten sandalye yoktu) ve okurken arkasını kapıya dönmesi gerektiğini anladı. Bu yüzden kapıyı kapatmak için döndü.

Kapı kapanmıyordu.

Bazı insanlar bu konuda Lucy ile aynı fikirde olmayabilir, ama ben onun tamamen haklı olduğunu düşünüyorum. Kapıyı kapatabilse hiçbir şeye aldırmayacağını, ama böyle bir yerde hemen arkasında açık bir kapıyla ayakta durmanın hoş olmadığını hissetmişti. Ben de böyle hissederdim. Ne yazık ki, yapılacak bir şey yoktu.

Onu düşündüren şey kitabın büyüklüğüydü. Reis'in sesi, insanları görünür yapacak büyüyü kitabın neresinde bulacağı hakkında bir fikir vermemişti. Hatta onun bunu sormasına şaşırmış gibi görünmüştü. Kitabın başından başlayıp, buluncaya kadar sayfa çevirmeye devam etmesini bekliyordu; bir kitapta aranan yeri bulmanın başka bir yolu olduğu hiç aklına gelmemişti. "Bu günlerce, haftalarca sürebilir!" dedi Lucy, kocaman kitaba bakarak "ve ben şimdiden saatlerdir burada olduğumu hissediyorum."

Masaya yaklaştı ve eliyle kitaba dokundu; dokunduğunda parmakları sanki elektrik çarpmış gibi karıncalandı. Kitabı açmaya çalıştı ama ilk denemede açamadı; bu, kitabın iki kurşun ataç ile tutturulmuş olmasından kaynaklanıyordu. Ataçlardan kurtulduğunda kitap kolaylıkla açıldı. Ne kitaptı ama!

Matbaa harfleriyle değil, berrak ve düzgün bir el yazısıyla yazılmıştı; okuması kitap harflerinden daha kolay olan harfler, kalem aşağıya doğru giderken

kalın, yukarıya doğru giderken ince olacak şekilde yazılmıştı. Harfler çok büyüktü ve o kadar güzeldi ki, Lucy tam bir dakika boyunca hayranlıkla bakıp kitabı okumayı unuttu. Kâğıt kuru ve düzgündü ve hoş bir kokusu vardı; sayfaların kenarlarında, her büyünün başlangıcındaki renkli ve büyük harflerin etrafında resimler vardı.

Başlığı ya da bir giriş sayfası yoktu; büyüler hemen başlıyordu ve ilk sayfada önemli hiçbir şey yoktu. Siğili, diş ağrısını ve krampları geçirecek tılsımlar ile arıların saldırısından kurtulmanızı sağlayacak bir büyü vardı. Dişi ağrıyan adamın resmi öylesine canlıydı ki, çok uzun süre bakarsanız dişiniz ağrırdı. Dördüncü büyüyü süsleyen sarı arılar bir an için gerçekten uçuyormuş gibi göründüler.

Lucy birinci sayfadan güçlükle alabilmişti kendisini, ama sayfayı çevirdiğinde sonraki sayfanın da en az onun kadar ilginç olduğunu gördü. "Devam etmeliyim" dedi kendi kendine. Yaklaşık otuz sayfayı art arda çevirdi. Eğer hatırlayabilseydi o sayfalarda, gömülü hazineleri nasıl bulacağını, unutulmuş şeyleri nasıl hatırlayacağını, unutmak istediklerini nasıl unutacağını, birinin doğruyu söyleyip söylemediğini nasıl anlayacağını, nasıl kar, sulu kar, yağmur, sis ve rüzgâr çıkarılacağını (ya da bunların nasıl durdurulacağını), insanın nasıl büyülü uykuya yatırılacağını ve insanın başının nasıl eşek başına çevrileceğini öğrenecekti. Okudukça, resimler daha harika ve daha gerçek olmaya başladı.

Sonra parıldayan resimlerle dolu öyle bir sayfaya geldi ki, artık yazılar güçlükle fark ediliyordu. Güçtü, ama Lucy ilk kelimeleri okuyabilmişti. Kelimeler şunlardı: Bu sözleri söyleyen kadını tüm ölümlülerin ötesinde güzelleştirecek olan şaşmaz bir büyü. Lucy yüzünü yaklaştırarak resimlere baktı ve daha önce kalabalık ve bulanık görünmelerine rağmen artık onları oldukça berrak bir biçimde görebildiğini fark etti. Birincisi, bir okuma masasının başında, büyük bir kitabı ayakta okuyan bir kızın resmiydi. Kız aynen Lucy gibi giyinmişti. Bir sonraki resimde Lucy (çünkü

resimdeki kız Lucy'nin ta kendisiydi) ağzı açık ve yüzünde korkunç bir ifadeyle ayakta durmuş şarkı söylüyor ya da ezberden bir şey okuyordu. Üçüncü resimde tüm ölümlülerin ötesindeki güzelliğe kavuşmuştu. Başlangıçta resimlerin ne kadar küçük göründüğü hatırlanırsa, resimdeki Lucy'nin şimdi gerçek Lucy kadar büyük görünmesinin ne kadar tuhaf olduğu anlaşılır; birbirlerinin gözlerine baktıklarında birkaç dakika sonra gerçek Lucy başka yere bakmak zorunda kalmıştı, çünkü diğer Lucy'nin güzelliği gözlerini kamaştırmıştı. Artık resimler hızla gözünün önünden geçiyordu. Kendisini Calormen'de bir turnuvada yüksek bir tahtta otururken gördü, dünyanın tüm kralları onun güzelliği yüzünden kavga ediyorlardı. Ondan sonra turnuvalar gerçek savaşlara dönüştü ve Narnia, Archenland, Telmar, Calormen, Galma ve Terebinthia, Lucy'nin beğenisini kazanmak isteyen krallar, dükler ve büyük lordların gazabıyla harabeye döndü. Sonra resim değişti ve Lucy, ölümlülerin ötesindeki güzelliğiyle İngiltere'ye geri döndü. Ve (her zaman ailenin en güzeli olan) Susan da Amerika'dan eve dönmüştü. Resimdeki Susan gerçek Susan'a çok benziyordu, sadece daha basit çizilmişti ve yüzünde çirkin bir ifade vardı. Susan, Lucy'nin göz kamaştırıcı güzelliğini kıskanıyordu, ama bu hiç fark etmezdi çünkü kimse Susan'a aldırmıyordu artık.

"Büyüyü okuyacağım" dedi Lucy. "Umurumda değil, okuyacağım." Umurumda değil, demişti çünkü içinde okumamasını söyleyen güçlü bir his vardı.

Ancak büyünün ilk kelimelerine yeniden baktığında, daha önce orada hiçbir resim görmediğine adı gibi emin olmasına rağmen, yazıların ortasında bir aslanın, Aslan'ın ta kendisinin kocaman yüzünü gördü. Öylesine parlak bir altın rengine boyanmıştı ki, sayfadan çıkıp ona doğru geliyormuş gibi görünüyordu. Lucy onun hareket edip etmediğine emin olamamıştı. Her neyse, Aslan'ın yüzündeki ifadeyi oldukça iyi biliyordu. Kükrüyordu ve dişlerinin çoğu görünüyordu. Lucy korktu ve hemen sayfayı çevirdi.

Az sonra, arkadaşlarının kendisi hakkında ne düşündüğünü bildiren bir büyüye rastladı. Lucy diğer büyüyü, onu ölümlülerin ötesinde güzel yapacak olan büyüyü denemeyi çok istemişti. O büyüyü yapmadığı için, onun yerine bu büyüyü okuması gerektiğini hissetti. Fikrini değiştirme korkusuyla, büyük bir aceleyle sözleri söyledi (hiçbir şey, bu sözleri tekrarlamama ikna edemez beni). Sonra bir şeyler olmasını beklemeye başladı.

Hiçbir şey olmadığından, yine resimlere bakmaya başladı. Görmeyi beklediği son şeyi gördü; bir trenin üçüncü mevkisinde oturan iki kız öğrencinin resmi. Onları hemen tanımıştı. Marjorie Preston ve Anne Featherstone'du bunlar. Artık sadece resim değillerdi. Canlıydılar. Pencerenin dışında, önünden geçtikleri telgraf direklerini görebiliyordu. Sonra yavaş yavaş (bir radyonun gittikçe daha net ses vermesi gibi) ne söylediklerini duymaya başladı.

"Bu dönem seni görebilecek miyim?" dedi Anne, "yoksa hep Lucy Pevensie ile mi vakit geçireceksin?"

"Görebilecek miyim ile ne kastettiğini anlamıyorum" dedi Marjorie.

"Bal gibi anlıyorsun" dedi Anne. "Geçen dönem onun yanından hiç ayrılmıyordun."

"Hayır, öyle bir şey yoktu" dedi Marjorie. "Sandığından daha akıllıyımdır ben. Başta hiç de fena bir çocuk değildi. Ama dönem sonuna doğru bıkmaya başladım ondan."

"Bir daha bunu yapma şansın olmayacak!" diye bağırdı Lucy. "İkiyüzlü canavar." Ne var ki, kendi sesinin tonu, bir resme konuşmakta olduğunu ve Marjorie'nin uzaklarda başka bir dünyada olduğunu hatırlattı ona.

"Pekâlâ" dedi Lucy kendi kendine, "onu daha iyi bilirdim. Geçen dönem onun için bir sürü şey yaptım, birçok kız onu terk ettiğinde ona sadık kaldım. Bunu biliyor. Herkesin arasında bula bula Anne Featherstone'u buldu ha! Diğer arkadaşlarım da böyle mi acaba, merak ediyorum. Daha bir sürü resim var. Hayır. Artık bakmayacağım. Bakmayacağım, bakmayacağım" dedi ve büyük bir çabayla sayfayı çevirdi, ama önce, iri bir gözyaşı damlası sayfanın üzerine düşmüştü.

Bir sonraki sayfada "ruhunuzu tazelemek için" diye bir büyüye rastladı. Burada daha az resim vardı, ama resimler çok güzeldi. Lucy'nin okumaya başladığı şey, büyüden çok bir hikâyeye benziyordu. Üç sayfa sürüyordu ve Lucy sayfanın alt satırlarına gelmeden önce ne okuduğunu çoktan unutmuştu. Sanki gerçekmiş gibi hikâyenin içinde yaşıyordu ve tüm resimler gerçekti. Üçüncü sayfayı açıp sayfanın sonuna geldiğinde, "Bu yaşamımda okuduğum ya da okuyacağım en güzel hikâye. Ah, keşke on yıl boyunca okumaya devam edebilseydim. En azından bir daha okumalıyım" dedi.

Burada kitabın büyüsünün bir kısmı oyuna dahil oldu. Geriye dönülmüyor-

du. Sağ taraftaki sayfalar, yani ilerideki sayfalar çevrilebiliyordu; ama sol taraftakiler çevrilemiyordu.

"Ah ne yazık" dedi Lucy. "Tekrar okumayı o kadar istiyordum ki. Pekâlâ, en azından hatırlamalıyım. Bakalım... o... Şey hakkındaydı... Aman Tanrım, yine unutuyorum. Son sayfadaki resimler bile kayboluyor. Bu çok garip bir kitap. Nasıl unutabilirim? Hikâyede bir kupa, bir kılıç, bir ağaç, yeşil bir tepe vardı, bu kadarını biliyorum. Fakat ne yapacağımı hatırlayamıyorum."

Bir daha asla hatırlayamadı; o günden beri Lucy'nin iyi bir hikâyeden kastı, büyücünün kitabındaki unutulmuş hikâyeyi hatırlatan bir hikâyedir.

Sayfayı çevirdi ve şaşkınlıkla hiç resim olmayan bir sayfaya geldi. İlk cümle, "Görünmez şeyleri görünür kılan bir büyü" idi. Telaffuzu zor kelimeleri de okuyabileceğine emin olmak için büyüyü baştan sona okudu ve sonra da yüksek sesle tekrar etti. Büyünün işe yaradığını hemen gördü, çünkü daha sözler dudaklarından çıkarken sayfanın başındaki büyük harflerde renkler ve kenarlarda resimler görünmeye başlamıştı. Hani görünmez mürekkeple yazılmış bir şeyi ateşe tuttuğunuzda yazılar yavaşça görünmeye başlar ya, işte aynen öyleydi; limon suyunun (en kolay hazırlanan görünmez mürekkeptir) sönük rengi yerine altın renkleri, maviler ve kırmızılar vardı. Bunlar tuhaf resimlerdi ve Lucy'nin görüntüsünü beğenmediği birçok şekil içeriyordu. Sonra, "Sanırım her şeyi görünür yaptım, sadece gümleyicileri değil. Böyle bir yerde yaşayan başka bir sürü görünmez şey olabilir. Onların hepsini görmek istediğime emin değilim" diye düşündü.

Aynı anda arkasındaki koridordan ayak sesleri duydu; ağır adımlar. Büyücünün yalınayak yürüyüp bir kediden daha fazla ses çıkarmadığının söylendiğini hatırladı. Arkanızdan bir şeyin sessizce yaklaşmasına izin vermektense, yüzünüzü ona dönmeniz her zaman daha iyidir. Lucy de böyle yaptı.

Sonra yüzü, neredeyse resimdeki diğer Lucy kadar güzelleşene dek aydınlandı (ama o bunu bilmiyordu). Kollarını açarak küçük bir sevinç çığlığıyla ileriye atıldı. Çünkü kapıda duran şey Aslan'ın, yüce kralların en yücesinin ta kendisiydi. Aslan canlı, gerçek ve sıcaktı, Lucy'nin onu öpmesine ve yüzünü parıldayan yelesine gömmesine ses çıkarmamıştı. İçinden gelen usul hırıltılardan Lucy onun mırladığını düşünmeye bile cesaret etti.

"Ah, Aslan" dedi, "gelmek nezaketini gösterdin."

"Ben hep buradaydım" dedi Aslan, "ama sen beni az önce görünür yaptın."

"Aslan!" dedi Lucy, biraz sitemle. "Benimle eğlenme. Sanki seni görünür hale getirecek bir şey yapabilirmişim gibi."

"Yaptın" dedi Aslan. "Kendi kurallarıma uymayacağımı mı sanıyorsun?"

Kısa bir duraksamadan sonra tekrar konuştu.

"Çocuğum" dedi, "sanırım söylenenlere kulak misafiri oldun."

"Kulak misafiri mi?"

"Okul arkadaşlarının senin hakkında ne söylediklerini dinliyordun."

"Ha, o mu? Onun kulak misafirliği olduğunu düşünmemiştim, Aslan. Büyü değil miydi?"

"İnsanları büyüyle gizlice izlemek, başka yollardan gizlice izlemekle aynı şeydir. Asıl önemlisi arkadaşın hakkında yanlış karara vardın. O zayıf biri, ama seni seviyor. Diğer kızdan korkuyordu ve istemediği şeyler söyledi."

"Onun söylediklerini unutabileceğimi sanmıyorum."

"Hayır unutmayacaksın."

"Eyvah" dedi Lucy. "Her şeyi bozdum mu? Böyle olmasaydı, dost... belki de tüm yaşamımız boyunca dost olarak kalmaya devam edeceğimizi, ama artık asla dost olamayacağımızı mı söylemek istiyorsun?"

"Çocuğum" dedi Aslan, "sana daha önce, neler olabileceğinin kimseye söylenmediğini açıklamamış mıydım?"

"Evet Aslan, açıkladın" dedi Lucy. "Özür dilerim. Ama lütfen..."

"Konuş canım."

"O hikâyeyi tekrar okuyabilecek miyim? Hatırlayamadığım hikâyeyi. Bana anlatır mısın Aslan? Hadi, anlat, anlat, anlat."

"Gerçekte evet, onu sana yıllarca ve yıllarca anlatacağım. Şimdi gel. Bu evin efendisiyle tanışmalıyız."

11
Tekkafalar Mutlu

Lucy koridora çıkarak Aslan'ı takip etti ve o sırada kırmızı bir elbise giymiş, ayakları çıplak, yaşlı bir adamın onlara doğru geldiğini gördü. Beyaz saçlarında meşe yapraklarından bir taç vardı, sakalı beline iniyordu ve oymalı bir bastondan destek alıyordu. Aslan'ı gördüğü zaman yerlere kadar eğildi ve:

"Evlerinizin en değersizine hoş geldiniz, Efendimiz" dedi.

"Kullarına hükmetmekten usandın mı Coriakin?"

"Hayır" dedi büyücü, "çok aptallar ama gerçekte zararsızlar. Bu yaratıkları sevmeye başladım. Belki de büyü yerine akılla yönetilebilecekleri günü beklemekte biraz sabırsızım."

"Zamanı gelince Coriakin" dedi Aslan.

"Evet, zamanı gelince, efendim" diye cevapladı. "Kendinizi onlara göstermeye niyetiniz var mı?"

"Yok" dedi Aslan, gülme anlamına gelen (Lucy böyle düşünüyordu) yarım bir hırıltıyla. "Bu onların aklını başından alır. Senin halkın olgunlaşana kadar birçok yıldız yaşlanıp adalarda dinlenmeye gelecek. Bugün gün batmadan önce, Cair Paravel'deki kalede efendisi Caspian'ın geri döneceği günü bekleyen Cüce Yaygaracı'yı ziyaret etmem gerekiyor. Hikâyenizi ona anlatacağım Lucy. Üzülme. Yakında görüşeceğiz."

"Aslan, lütfen" dedi Lucy, "senin yakın dediğin nedir?"

"Ben bütün zamana yakın derim" dedi Aslan ve aniden kayboldu. Lucy büyücüyle yalnız kalmıştı.

"Gitti!" dedi büyücü, "İkimiz de üzgünüz. Her zaman böyledir, onu tutamazsın; o evcil bir aslan değil ki. Kitabımı beğendin mi?"

"Bazı bölümlerini gerçekten çok beğendim" dedi Lucy. "Orada olduğumu biliyor muydun?"

"Kalınkafalara kendilerini görünmez yapmaları için izin verdiğimde, senin büyüyü bozmaya geleceğini biliyordum. Gününden pek emin değildim. Bu sabah geleceğini düşünmemiştim açıkçası. Anlarsın, beni de görünmez yaptılar ve görünmez olmak her zaman uykumu getirir. Aman, işte yine esniyorum. Karnın aç mı?"

"Şey, belki biraz" dedi Lucy. "Saatin kaç olduğundan haberim yok."

"Gel" dedi büyücü. "Aslan için tüm zamanlar yakın olabilir, ama benim evimde acıktığın zaman saat birdir."

Büyücü koridorda ilerledi ve bir kapıyı açtı, içeriye girdiğinde Lucy kendisini günışığı ve çiçeklerle dolu bir odada buldu. Girdiklerinde masa bomboştu, ama elbette bu büyülü bir masaydı ve yaşlı adamın bir sözüyle masa örtüsü, çatallar, bıçaklar, tabaklar, bardaklar ve yemekler ortaya çıktı.

"Umarım seversin" dedi. "Son zamanlarda yediklerinden değil. Kendi ülkendekilere benzeyen yemekler vermeye çalıştım sana."

"Harika" dedi Lucy, yemekler gerçekten harikaydı; ateş gibi sıcak bir omlet, soğuk kuzu ve taze bezelye, çilekli dondurma, limonata ve sonunda bir bardak kakao. Büyücü sadece şarap ve ekmek yedi. Büyücünün korkutucu bir hali yoktu ve az sonra o ve Lucy sanki eski dostlarmış gibi sohbete dalmışlardı.

"Büyü ne zaman kalkacak?" diye sordu Lucy. "Kalınkafalar yine görünür olacak mı?"

"Ah, evet, şimdi görünür durumdalar. Muhtemelen hâlâ uyuyorlar; gün ortasında hep dinlenirler."

"Peki artık görünür olduklarına göre çirkinlikten kurtaracak mısın onları? Eski hallerine getirecek misin?"

"Şey, bu oldukça hassas bir konu" dedi büyücü. "Görüyorsun, önceden güzel göründüklerini düşünen sadece kendileriydi. Çirkinleştirildiklerini söylüyorlar, ama ben öyle düşünmüyorum. Birçok insan değişikliğin iyiye doğru olduğunu söyleyebilir."

"Çok mu kibirliler?"

"Evet. Ya da en azından Reis Kalınkafa kibirli ve geri kalan herkese de öyle olmayı öğretti. Onun söylediği her söze inanırlar."

"Bunu fark etmiştik" dedi Lucy.

"Evet... Bir bakıma onsuz daha iyi olurduk. Onu başka bir şeye dönüştürebilirim aslında ya da onları Reis'in tek sözüne bile inanmayacak şekilde büyüleyebilirim. Ama bunu yapmak istemem. Ona hayran olmaları, hiçbir şeye hayran olmamalarından iyidir."

"Seni beğenmiyorlar mı?" diye sordu Lucy.

"Aaa, beni mi?" dedi büyücü, "beni beğenmezler."

"Onları niçin çirkinleştirdin... yani niye onların çirkinleştirdi dediği şeyi yaptın?"

"Şey, emirlere itaat etmiyorlardı, işleri, bahçeye bakmak ve yiyecekleri yetiştirmekti ve bu işleri (düşündüklerinin aksine) benim için değil, kendileri için yapıyorlardı. Zorlamasam bunu yapmayacaklardı. Bahçeyi sulamaktan ne çıkar? Tepede yaklaşık yarım kilometre uzakta güzel bir pınar var. O pınardan kaynayan dere hemen bahçenin yanından geçer. Tüm yaptığım, günde iki ya da üç kere tepeye tırmanmalarının gereksiz olduğunu, suyu dereden almalarını söylemekti. Zaten tepeden inerken kovalardaki suyun yarısını döküyorlardı. Dinlemek istemediler. Sonunda düpedüz isyan ettiler."

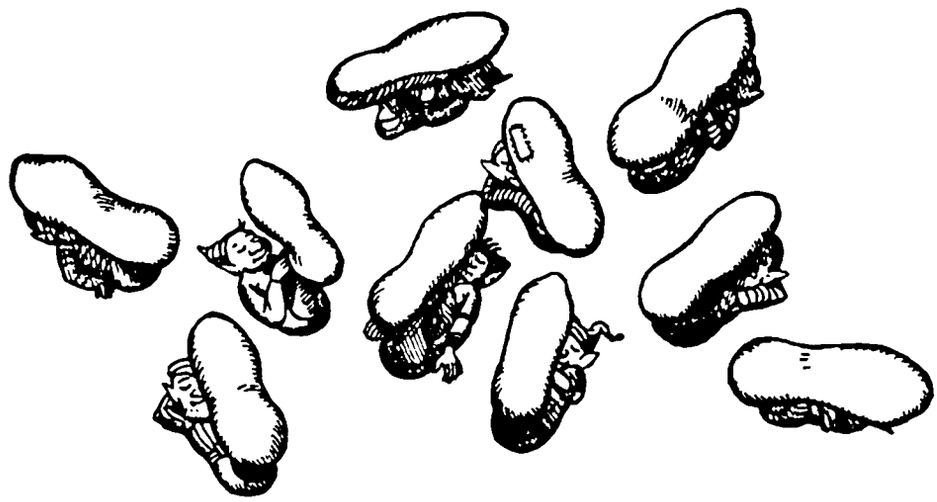
"O kadar mı aptallar?" diye sordu Lucy.

Büyücü iç geçirdi. "Onların yüzünden çektiğim sıkıntılara inanmazsın. Birkaç ay önce tabakları ve bıçakları akşam yemeğinden önce yıkamak istediler; yemekten sonra vakit kaybettirdiğini söylüyorlardı. Hasat zamanı kolay olsun diye kaynamış patates ekerken yakaladım onları. Bir gün kedi süthaneye girmişti ve bunların yirmisi sütü dışarıya taşımakla uğraşıyordu; kimse kediyi dışarı çıkarmayı akıl etmemişti. Neyse yemeğin bitmiş. Artık onları görebileceğimize göre gidip Kalınkafalara bakalım."

Ne işe yaradığı anlaşılmayan cilalı aletlerle –usturlaplar, kronoskoplar, koriyambuslar ve teodolintler– dolu başka bir odaya gittiler ve burada pencereye yaklaştıklarında büyücü, "İşte, işte Kalınkafalar" dedi.

"Ben kimseyi görmüyorum" dedi Lucy. "Şu mantara benzeyen şeyler nedir?"

İşaret ettiği şeyler tüm çimliğe dağılmıştı. Gerçekten de mantara benziyorlardı ama çok büyüklerdi; sapları ve şemsiyelerinin çapı yaklaşık bir metreydi. Dikkatle baktığında sapların şemsiyeye ortadan değil, dengesiz bir görünüm verecek şekilde, kenardan bitiştiğini gördü. Her sapın dibinde yatan –küçük bir bohçaya benzeyen– bir şeyler vardı. Uzun uzun baktı Lucy, artık mantar gibi görünmüyorlardı. Şemsiye kısımları, ilk gördüğünde sandığı gibi yuvarlak değildi. Geniş olmaktan çok, uzundu ve bir tarafı dışa doğru genişliyordu. Bir sürü, belki de elliden fazlası vardı orada.

Saat üçü vurdu.

Tam o anda olağanüstü bir şey oldu. Mantarların her biri baş aşağı döndü. Sapların dibinde uzanan küçük bohçalar kafalar ve vücutlardı, saplarsa ayaklar. Ama vücutların iki ayağı yoktu. Her vücudun tam altında tek bir kalın bacak vardı (ama tek bacaklı bir adamın bacağı gibi bir yanda değildi) ve bacağın ucunda da tek bir kocaman ayak. Bu, geniş, taraklı bir ayaktı ve parmakları yukarıya doğru kalkıktı, bundan dolayı küçük bir kano gibi görünüyordu. Az sonra onların neden mantar gibi göründüklerini anladı Lucy. Tek bacakları havadaydı ve kocaman ayakları üzerlerini örtecek şekilde sırtüstü uzanmışlardı. Daha sonra bunun, onların normal dinlenme biçimi olduğunu öğrendi; çünkü ayakları onları yağmur ve güneşten koruyordu ve bir Tekayağın ayağının altında yatması, onun için çadırda olmak kadar güzeldi.

"Ah, çok komik, çok komik" diye bağırdı Lucy, gülmekten patlayarak. "Onları bu hale sen mi getirdin?"

"Evet, evet. Kalınkafaların hepsini Tekayak yaptım" dedi büyücü. O da gözünden yaş gelene kadar gülmüştü. "Seyret şimdi" diye ekledi.

Seyretmeye değerdi. Kuşkusuz bu tek bacaklı küçük adamlar bizim gibi yürüyüp koşamıyordu. Pireler ya da kurbağalar gibi sıçrayarak ilerliyorlardı. Öyle bir zıplıyorlardı ki!.. Sanki her büyük ayak bir yay grubu gibiydi. Yere öyle bir hareketle konuyorlardı ki, işte dün Lucy'yi şaşırtan gümleme sesleri böyle çıkıyordu. Artık her yöne sıçrıyorlar ve birbirlerine sesleniyorlardı, "Hey, arkadaşlar! Tekrar görünür duruma geldik."

"Evet, görünüyoruz" dedi, püsküllü, kırmızı bir külah giyen ve Tekayakların Reisi olduğu anlaşılan birisi. "Bence, insanlar birbirlerini görebilirlerse, görünürler de."

"Ah, işte, işte Reis" diye bağırdı diğerleri. "İşte asıl nokta bu. Kimsenin aklı seninkinden daha berrak çalışmıyordur. Bundan daha yalın söyleyemezdin."

"Yaşlı adamı uyurken yakaladı o küçük kız" dedi Tekayakların Reisi. "Bu kez onu yendik."

"Lafı ağzımızdan aldın" dedi koro ahenkle. "Bugün her zamankinden çok daha iyisin Reis. Devam et, devam et."

"Peki senin hakkında böyle konuşmaya nasıl cesaret ediyorlar?" dedi Lucy. "Dün senden korkuyormuş gibi görünüyorlardı. Senin dinliyor olabileceğini bilmiyorlar mı?"

"Kalınkafaların garipliklerinden birisi bu" dedi büyücü. "Bir an, sanki her şeyi ben idare ediyormuşum, her şeyi duyuyormuşum ve aşırı tehlikeliymişim gibi konuşurlar, sonra da bir bebeğin bile görebileceği hilelerle beni aldatmaya çalışırlar. Çok yaşasınlar!"

"Eski biçimlerine dönmek zorundalar mı?" diye sordu Lucy. "Oldukları gibi bırakmanın incitici olmayacağını umuyorum. Gerçekten çok alınıyorlar mı? Oldukça mutlu görünüyorlar. Şu sıçrayışa bak. Daha önce neye benziyorlardı?"

"Sıradan küçük cücelerdi" dedi büyücü. "Narnia'daki gibi hoş cüceler değillerdi."

"Onları eski durumlarına dönüştürmek yazık olur" dedi Lucy. "Öyle tuhaf bir halleri var ki; oldukça da nazikler. Sence bunu söylemek fikirlerini değiştirir mi?"

"Eminim değiştirir, tabii kafalarına sokabilirsen."

"Benimle gelip dener misin?"

"Hayır, hayır. Sen bensiz çok daha iyi yaparsın."

"Yemek için çok çok teşekkürler" dedi Lucy ve çabucak uzaklaştı. O sabah kaygıyla çıktığı merdivenlerden koşarak indi ve aşağıda Edmund'a çarptı. Herkes Edmund'la beraber bekliyordu ve endişeli yüzlerini görüp ne kadar uzun süredir onları düşünmediğini fark edince Lucy'nin vicdanı sızladı.

"İyiyim!" diye bağırdı. "Her şey tamam. Büyücü iyi biri ve onu gördüm, Aslan'ı."

Bunları söyledikten sonra rüzgâr gibi önlerinden geçip bahçeye çıktı. Orada Tekayakların sıçramalarından yer sarsılıyor, bağırışları havada çınlıyordu. Lucy'yi gördüklerinde sarsıntı ve bağırışlar iki misline çıktı.

"İşte geliyor, işte geliyor!" diye bağırdılar. "Küçük kıza üç hurra. Ah! Yaşlı beyefendiyi esaslı bir şekilde kandırdı, evet."

"Bizler" dedi Tekayakların Reisi, "bizi çirkinleştirilmeden önceki gibi görme zevkini sana tattıramadığımız için çok üzgünüz, çünkü aradaki farka inanamazsın. İşte gerçek ortada, artık çok çirkin olduğumuzu inkâr edemeyiz, onun için de seni aldatamayız."

"Evet, çirkiniz Reis, çirkiniz" diye yankılandı top gibi zıplayan diğerlerinin sesi. "Doğru söyledin, doğru söyledin."

"Aslında ben hiç de çirkin olmadığınızı düşünüyorum" dedi Lucy, sesini duyurabilmek için bağırarak konuşuyordu. "Bence çok hoş görünüyorsunuz."

"Dinleyin onu, dinleyin onu" dedi Tekayaklar. "Haklısınız Bayan. Çok hoş görünüyoruz. Bizden daha yakışıklı bir grup bulamazsın." Bunu hiç şaşkınlığa düşmeden söylemişlerdi ve fikirlerini değiştirdiklerini fark etmemiş görünüyorlardı.

"Çirkinleştirilmeden önce nasıl güzel göründüğümüzü" dedi Tekayakların Reisi, "anlatmak istiyor."

"Haklısın Reis, haklısın" dedi diğerleri monoton bir sesle. "Söylediği şey bu. Onu kulaklarımızla duyduk."

"Öyle demedim" diye haykırdı Lucy. "Şu an çok hoş olduğunuzu söyledim."

"Öyle dedi, öyle dedi" dedi Tekayakların Reisi, "o zamanlar çok hoş olduğumuzu söyledi."

"İkisini de dinleyin, ikisini de dinleyin" dedi Tekayaklar. "İşte size bir çift. Her zaman haklılar. Daha iyisini söyleyemezlerdi."

"Ama biz tamamen zıt şeyler söylüyoruz" dedi Lucy, ayağını sabırsızlıkla yere vurarak.

"Öyle diyorsunuz, eminiz öyle diyorsunuz" dedi Tekayaklar. "Zıtlık gibi bir şey yoktur, ikiniz de böyle devam edin."

"Siz herkesi çıldırtırsınız" dedi Lucy ve vazgeçti. Ancak Tekayaklar hallerinden hoşnut görünüyorlardı ve genelde konuşmanın başarılı olduğuna karar verdiler.

O akşam herkes yatmaya gitmeden önce, tek ayaklı olmaktan gurur duymalarına sebep olan başka bir şey oldu. Caspian ve diğer Narnialılar, buldukları ilk fırsatta, Şafak Yıldızı'nda kalan ve artık iyice endişelenmeye başlayan Rhince'e ve diğerlerine haber vermek için sahile inmişlerdi. Elbette Tekayaklar da top gibi sıçrayarak ve yüksek sesle birbirlerini onaylayarak onlarla gitmişlerdi. Eustace sonunda, "Keşke büyücü bunları görünmez değil, duyulmaz yapsaydı" dedi. (Sonra konuştuğuna pişman oldu, çünkü duyulmaz birinin, sesini duyamadığın biri olduğunu açıklamak zorunda kaldı ve birçok zahmete katlanmasına rağmen Tekayakların onu anladığından emin değildi. Onu asıl sinirlendiren şey, sonun-

da Tekayakların, "Bu çocuk hiçbir şeyi bizim Reis'in yaptığı gibi açıklayamıyor. Ama öğrenirsin delikanlı. Onu dinle. Sana nasıl söyleyeceğini öğretir. İşte sana bir konuşmacı!" demeleriydi.) Körfeze ulaştıklarında Bastıbacak'ın aklına harika bir fikir geldi. Küçük kanosunu denize indirip, Tekayaklar tüm ilgilerini ona verene dek kürek çekti. Sonra kanosunda ayağa kalkıp, "Değerli ve zeki Tekayaklar, sizin kayığa ihtiyacınız yok. Her birinizin kayık yerine geçecek bir ayağı var. Yapabildiğiniz kadar usulca suya atlayın ve ne olacağını görün."

Tekayakların reisi geride durup diğerlerini suyun ıslak olduğu konusunda uyardı, ama bir ya da iki genç Tekayak anında bunu denedi; sonra birkaçı daha bu örneği takip etti ve sonunda hepsi suya atladı. Plan mükemmel bir biçimde işledi. Tekayakların o kocaman tek ayağı doğal bir sal ya da kayık gibiydi ve Bastıbacak onlara kürek yapmasını öğretince, körfezin her tarafında ve Şafak Yıldızı'nın etrafında, her kanonun kıçında şişko bir cücenin ayakta durduğu, küçük bir kano filosu görüntüsüyle, kürek çekmeye başladılar. Birbirleriyle yarıştılar, ödül olarak gemiden şişelerce şarap dağıtıldı ve gemiciler geminin kenarlarından eğilerek midelerine kramp girene kadar güldü.

Kalınkafalar ne anlama geldiğini anlamasalar da muhteşem bir isim olduğunu söyledikleri yeni isimleri "Tekayak"tan da çok hoşlanmışlardı. "Biz buyuz" diye haykırıyorlardı. "Takatuk, Taktavuk, Tekayık. Tam da kendimizi böyle adlandıracaktık." Ancak bir süre sonra her şeyi eski isimleri olan "Kalınkafa" ile karıştırdılar ve sonunda kendilerini "Tekkafa" olarak adlandırmaya karar verdiler; muhtemelen yüzyıllarca da böyle çağrılacaklar.

O akşam tüm Narnialılar yukarıda büyücü ile yemek yediler ve Lucy artık korkmadığı için her şeyin ne kadar değişik göründüğünü fark etti. Kapılardaki işaretler hâlâ esrarengizdi, ama artık neşeli bir anlamları varmış gibi görünüyordu, öyle ki sakallı ayna bile korkutucu olmaktan çok eğlendirici görünüyordu. Yemekte herkes, büyü sayesinde, en sevdiği yiyecek ve içecekleri yiyip içti ve yemekten sonra büyücü harika bir büyü yaptı. Masaya iki tane boş parşömen kâğıdı koydu ve Drinian'dan o güne kadar yaptıkları yolculuğu her ayrıntısına kadar anlatmasını istedi; Drinian konuştukça, anlattıkları, parşömenlerin üzerinde zarif ve berrak çizgiler halinde görünmeye başladı ve sonunda her iki parşömende de, Doğu Okyanusu'nun, Galma, Terebinthia, Yedi Adalar, Issız Adalar, Ejder-

ha Adası, Yanık Ada, Ölümsuyu ve Kalınkafaların ülkesini kapsayan, bütün her yerin gerçek büyüklükte ve doğru yerde olduğu mükemmel iki haritası belirdi. Bunlar o denizlerin ilk haritalarıydı ve önceden yapılmış büyüsüz haritalardan daha iyiydiler. Çünkü bu haritalarda şehirler ve dağlar ilk önce sıradan haritalarda göründükleri gibi görünüyor, büyücünün verdiği bir büyüteçle bakıldığındaysa, gerçek şehir ve dağların mükemmel yapılmış küçük resimleri oldukları fark ediliyordu. Teleskopun ters ucundan baktığınızda gördüğünüz şeyler gibi uzakta görünüyorlardı, ama Dar Liman'daki sokakları, köle pazarını ve kaleyi net bir şekilde görebiliyordunuz. Tek sakıncası adaların çoğunluğunun sahillerinin tam çizilmemiş olmasıydı, çünkü harita Drinian'ın kendi gözleriyle gördüklerini gösteriyordu. Bitirdiklerinde, büyücü haritalardan birini kendisine sakladı ve diğerini Caspian'a hediye etti: Harita hâlâ Cair Paravel'deki alet odasında asılı durmaktadır. Ne var ki, büyücü daha doğudaki ülkeler ve denizler hakkında bir şey söyleyemedi. Bununla beraber, yaklaşık yedi yıl önce bir Narnia gemisinin bu sularda demirlediğini ve gemide Lord Revilian, Argoz, Mavramorn ve Rhoop'un hazır bulunduğunu söyledi. Böylece Ölümsuyu'nun dibinde yatarken gördükleri vücudun Lord Restimar'a ait olduğuna karar verdiler.

Ertesi gün büyücü, Şafak Yıldızı'nın Denizyılanı tarafından tahrip edilen kıç kısmını büyüyle onardı ve gemiye bir sürü faydalı şeyler yükledi. Dostça ayrıldılar ve Şafak Yıldızı öğleden sonra ikide denize açıldığında, Tekkafalar limanın ağzına kadar kürek çekerek ona eşlik edip, sesleri artık gemiden duyulmayana kadar tezahürat yaptılar.

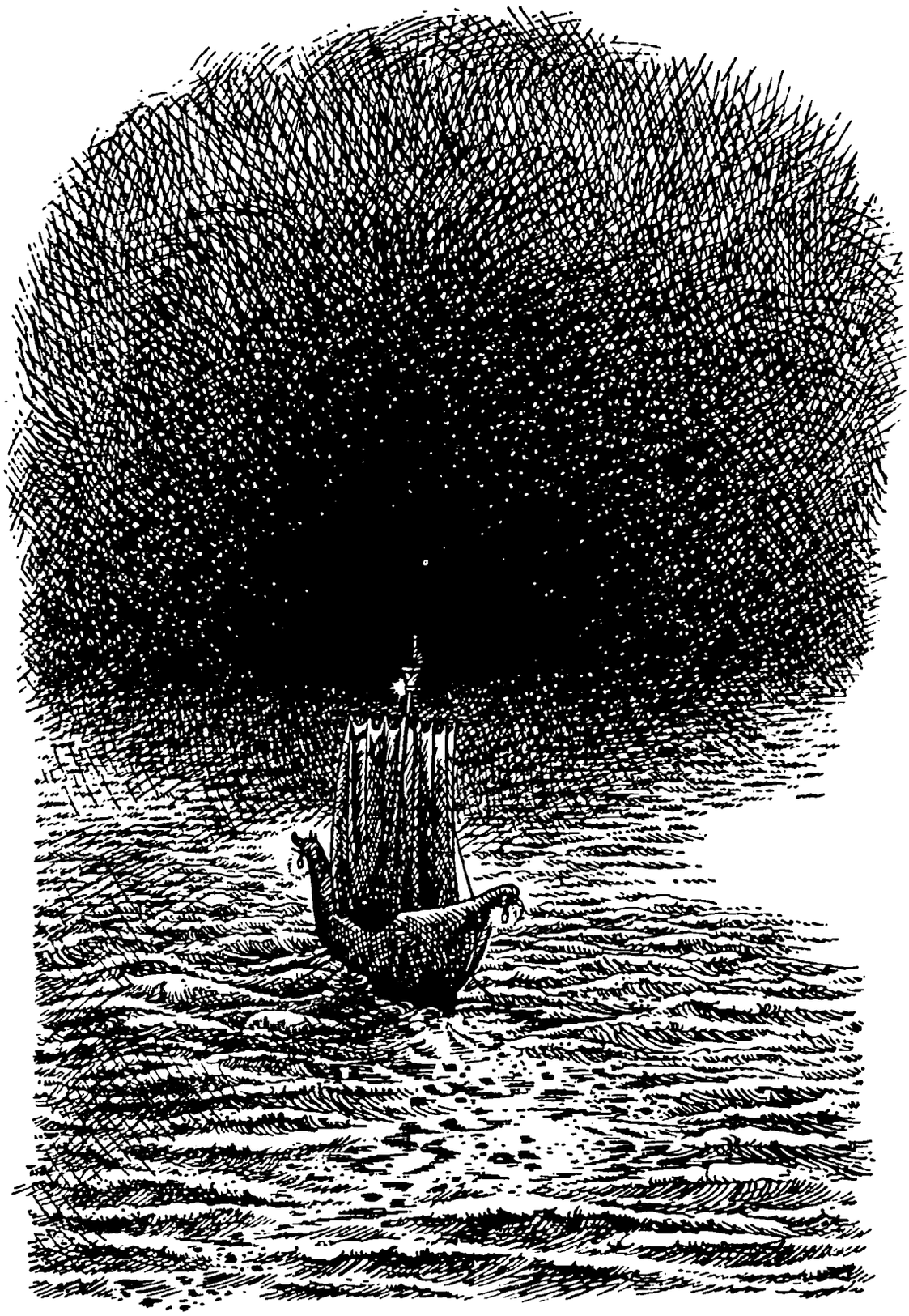
12
Karanlık Ada

Bu maceranın ardından, önce güneye ve sonra da biraz doğuya doğru hafif bir rüzgârla on iki gün boyunca yol aldılar. Gökyüzü genellikle berrak, hava ılıktı. Sancak tarafında çok açıklarda su fışkırtan balinalar dışında ne bir balık ne de bir kuş vardı. Lucy ve Bastıbacak bu süre boyunca epeyce satranç oynadılar. On üçüncü gün, Edmund silah güvertesinden, denizden yükselen ve simsiyah bir dağa benzeyen bir şey gördü.

Yönlerini değiştirip kürek çekerek karaya yöneldiler, çünkü rüzgâr kuzeydoğuya yelken açmaya uygun değildi. Akşam olduğunda hâlâ karadan epeyce uzaktaydılar, tüm gece kürek çektiler. Ertesi sabah hava iyiydi, yalnız hiç esinti yoktu. Karanlık kütle, çok daha yakında ve koskocaman önlerindeydi, ama hâlâ belirsizdi, bu yüzden bazıları hâlâ çok uzaklarda durduğunu, diğerleriyse sise girmekte olduklarını düşünüyordu.

O sabah dokuza doğru durup dururken öylesine yaklaştı ki, onun kara olmadığını, hatta bildik anlamda bir sis bile olmadığını anladılar. Bu bir "karanlık"tı. Tanımlaması oldukça güç; kendinizi bir demiryolu tünelinden –ucundaki ışığı göremediğiniz çok uzun ya da çok virajlı bir tünelden– bakarken hayal ederseniz nasıl olduğunu anlarsınız. Birkaç metre boyunca rayları, traversleri ve çakılları günışığındaymış gibi görebilirsiniz; sonra her şeyin alacakaranlıktaymış gibi olduğu yere gelirsiniz; sonra tüm bu raylar, traversler ve çakıllar, koyu karanlıkta bir daha ayırt edilemeyecek biçimde gözden kaybolur. Burada da aynen öyleydi.

Pruvanın birkaç metre önünde parlak mavi suları görebiliyorlardı. Bunun ötesinde suyun rengi, akşam geç vakitte olduğu gibi solgun ve griydi. Daha da ileride yse sular, ay ve yıldızlardan yoksun bir gece gibi tamamen karanlıktı. Caspian tayfabaşına gemiyi yavaşlatması için bağırdı ve kürekçiler dışında herkes koşup baktı. Ancak görülecek bir şey yoktu. Arkalarında deniz ve güneş, önlerindeyse "karanlık" vardı.

"İçlere doğru ilerleyelim mi?" diye sordu Caspian, sonunda.

"Tavsiye etmem" dedi Drinian.

"Kaptan haklı" dedi gemicilerin çoğu.

"Ben de haklı olduğunu düşünüyorum" dedi Edmund.

Lucy ve Eustace bir şey söylemediler, fakat her şeyin doğal akışında ilerlemesinden memnunluk duyuyorlardı. Bastıbacak aniden sessizliği yırttı.

"Neden olmasın?" dedi. "Birisi bana neden gitmememiz gerektiğini açıklayabilir mi?"

Kimse ağzını açmadığından Bastıbacak devam etti.

"Eğer köylüler ya da köleler olsaydı karşıma alıp konuştuğum, bu davranışın korkaklıklarından kaynaklandığını söylerdim. Umarım gepegenç saraylılardan, soylulardan oluşan bir topluluğun karanlıktan korkup kaçtığı gibi bir dedikodu çıkmaz Narnia'da."

"Karanlığı yararak ilerlemenin ne gibi bir yararı olabilir ki?" diye sordu Drinian.

"Yararı mı?" diye cevapladı Bastıbacak. "Yararı mı Kaptan? Eğer yararla midelerimizi ya da cüzdanlarımızı doldurmayı kastediyorsan, bir yararı olmayacağını itiraf etmeliyim. Bildiğim kadarıyla biz, yararlı şeyler aramak için değil, macera ve onur aramak amacıyla yelken açtık. İşte ömrüm boyunca karşılaşabileceğim en büyük macera burada ve eğer geri dönersek, onurumuza düşecek leke öyle kolay silinecek türden olmaz."

Gemicilerin birçoğu alçak sesle, "Boş ver onuru" der gibi bir şeyler fısıldaştılar, ama Caspian:

"Ah, kahrolasın Bastıbacak. Keşke geride bıraksaydık seni. Tamam! Eğer fikrin buysa, sanırım devam etmeye mecburuz. Ancak Lucy istemiyorsa..." dedi.

Lucy gitmeme taraftarıydı, ama yüksek sesle söylediği şey, "Ben varım" oldu.

"Majesteleri en azından fenerleri yakmamızı emretseler" dedi Drinian.

"Elbette" dedi Caspian. "İcabına bakın Kaptan."

Böylece baştaki, kıçtaki ve direğin tepesindeki üç fener yakıldı, ayrıca Drinian geminin ortasında iki meşale yakılmasını emretti. Günışığında zayıf ve solgun görünüyorlardı. Sonra küreklerdekiler dışında tüm adamların tam teçhizat güverteye çıkmaları ve kılıçlarını çekip savaş pozisyonu almaları emredildi. Lucy ve

iki okçuya, silah güvertesinde nöbet tutma görevi verildi. Rynelf derinliği ölçmek için kullandığı sicim elinde, hazır ve nazır, baştaydı. Parlayan zırhlarıyla Bastıbacak, Edmund, Eustace ve Caspian onun yanındaydı. Dümene Drinian geçmişti.

"Ve şimdi, Aslan adına ileri!" diye bağırdı Caspian. "Kürekleri yavaş ve düzenli çekin. Hepiniz sessiz olun ve emirleri duyabilmek için kulak kesilin."

Adamlar kürek çekmeye başlayınca Şafak Yıldızı bir gıcırtı ve inlemeyle ilerlemeye başladı. Yukarıda, silah güvertesinde olan Lucy, karanlığa girdikleri anda harika bir görüntü yakalamıştı. Güneş geminin kıçını terk etmeden önce pruva karanlıkta kaybolmuştu. Lucy pruvanın kayboluşunu görmüştü. Az önce yaldızlı kıç, mavi deniz ve gökyüzü engin bir aydınlıktayken, biraz sonra deniz ve gökyüzü kaybolmuştu ve artık, az önce zorlukla görülebilen kıç feneri geminin nerede sona erdiğini gösteren tek işaretti. Lucy, fenerin önünde, dümenin yanına çömelmişti, Drinian'ın karartısını görebiliyordu. Aşağıda, iki meşale güvertenin iki küçük bölümünü görülür duruma getiriyor, ışığı kılıç ve miğferlerden yansıyordu; daha ileride, baş kasarada başka bir aydınlık bölge vardı. Ayrıca, Lucy'nin yanı başında yükselen direğin tepesindeki fenerle aydınlanan silah güvertesi bu sonsuz karanlıkta tek başına yüzen küçük ve aydınlık bir dünya gibi görünüyordu. Fenerler, gündüz saatlerinde yakıldığında olduğu gibi, donuk ve tuhaf görünüyorlardı. Lucy üşüdüğünü fark etti.

Karanlığın içinde yaptıkları bu yolculuğun ne kadar sürdüğünü kimse bilmiyordu. Iskarmozların gıcırtısı ve küreklerin şıpırtısı dışında hareket ettiklerini gösteren hiçbir şey yoktu. Edmund pruvadan baktığında, fenerin ön taraftaki suda yansıması dışında bir şey göremedi. Bu, yağ üzerinde bir yansımaya benziyordu; ilerleyen pruvanın yaptığı dalgacıklar küçük, ağır ve cansız görünüyordu. Zaman geçtikçe kürekçiler dışında herkes soğuktan titremeye başladı.

Aniden bir yerlerden –yön duyguları artık pek işe yaramıyordu– bir çığlık duyuldu; bu, ya insana benzemeyen bir canlının ya da aşırı dehşete düşmüş ve bu yüzden insanlığını kaybetmek üzere olan birinin sesiydi.

Bastıbacak'ın, o sessizlikte kulaklara yüksekmiş gibi gelen ince sesi duyulduğunda, Caspian konuşmaya çalışıyordu (ağzı kurumuştu).

"Kim bağırıyor?" diye seslendi Bastıbacak. "Eğer düşmansan senden korkmuyoruz, dostsan düşmanlarına bizden korkmayı öğreteceğiz."

"Acıyın!" diye bağırdı ses. "Acıyın! Rüyamdaysanız bile, acıyın. Beni gemiye alın. Vurup öldürseniz bile alın. Merhamet edin, gözden kaybolup beni bu iğrenç ülkede bırakmayın."

"Neredesin?" diye bağırdı Caspian. "Gel gemiye, buyur."

Sevinçten mi dehşetten mi olduğu anlaşılamayan bir çığlık daha geldi ve birinin onlara doğru yüzdüğünü fark ettiler.

"Gemiciler, onu yukarıya çekmek için hazır olun" dedi Caspian.

"Hay hay Majesteleri" dedi gemiciler. Birçoğu iskele küpeştesine yığıldı ve birisi kenardan iyice dışarıya doğru uzanarak meşaleyi suya tuttu. Suyun karanlığında vahşi ve bembeyaz bir yüz göründü ve sonra, biraz çekme ve biraz da tırmanışla, bir düzine dost insan eli yabancıyı güverteye çıkardı.

Edmund, bundan daha vahşi görünen bir insanla asla karşılaşmadığını düşündü. Çok yaşlı görünmemesine rağmen saçları dağınıktı ve keçe gibiydi, yüzü zayıf ama çekiciydi, elbise olarak sadece birkaç ıslak paçavra sarkıyordu vücudundan. En fazla göze çarpan şey, sonuna kadar açık olduğu için, gözkapakları yokmuş gibi görünen gözleri ve sanki korku ve ıstırap içindeymiş gibi bakınmasıydı. Ayağı güverteye değer değmez, "Kaçın! Kaçın! Döndürün gemiyi ve kaçın! Asılın küreklere, bu lanetli kıyıdan uzaklaşmak, hayatınızı kurtarmak için asılın küreklere" dedi.

"Toplayın kendinizi" dedi Bastıbacak "ve bize tehlikenin ne olduğunu söyleyin. Kaçmaya alışık değiliz biz."

Yabancı daha önce fark etmediği farenin sesini duyunca irkildi.

"Yine de buradan kaçmalısınız" dedi soluk soluğa. "Burası rüyaların gerçekleştiği ada."

"Bunca süredir aradığım ada burası" dedi gemicilerden birisi. "Burada karaya çıkarsak kendimi Nancy ile evlenmiş bulacağım."

"Ve ben de Tom'u canlı olarak bulurum" dedi bir başkası.

"Aptallar!" dedi adam, ayağını kızgınlıkla yere vurarak. "Beni buraya getiren de bu türden konuşmalardı, boğulmuş ya da doğmamış olmayı tercih ederdim. Dediğimi duyuyor musunuz? Burada rüyalar –rüyalar, anlıyor musunuz rüyalar– gerçekleşiyor, canlanıyor. Hayaller değil, rüyalar."

Yaklaşık yarım dakika süren bir sessizlik oldu ve sonra zırhların büyük gürültüsüyle tüm tayfa ambar kapağından aşağıya inebildikleri kadar hızla inip,

daha önce asla yapmadıkları kadar büyük bir hırsla küreklere sarıldılar. Drinian dümende çok kıvraktı ve baştayfa, kürekçilere denizlerde duyulan en hızlı ritmi veriyordu. Çünkü, gördükleri bazı rüyaları –insanı tekrar uyumaktan korkar hale getiren rüyaları– hatırlamaları ve rüyaların gerçekleştiği bir ülkede karaya çıkmanın ne demek olduğunu anlamaları yarım dakika bile almamıştı.

Sadece Bastıbacak yerinden kıpırdamamıştı.

"Majesteleri, Majesteleri" dedi, "bu isyana, bu korkaklığa göz yumacak mısınız? Bu bir panik, bu bir bozgun."

"Asılın küreklere, asılın küreklere!" diye haykırdı Caspian. "Yaşamınız için asılın. Geminin başı doğru yönde mi Drinian? Sen istediğini söyleyebilirsin Bastıbacak. Hiçbir insanın yüzleşemeyeceği şeyler de var."

"O zaman, insan olmadığım için şükretmeliyim sanırım" diye cevapladı Bastıbacak sert bir reveransla.

Lucy yukarıdan her şeyi duymuştu. Bir anda unutmayı çok istediği rüyalarından biri, sanki yeni uykudan uyanmış gibi berrak bir şekilde aklına gelmişti. Arkalarında, o adada, karanlıktaki şey buydu! Bir saniye için aşağıya güverteye inip Edmund ve Caspian'la beraber olmayı istedi. Ancak bunun ne yararı olurdu? Eğer rüyalar gerçekleşmeye başlarsa onlara ulaştığı anda Edmund ve Caspian da iğrenç şeylere dönüşebilirdi. Silah güvertesinin küpeştesini kavrayıp kendini toplamaya çalıştı. Bütün güçleriyle aydınlığa doğru kürek çekiyorlardı; birkaç saniyede her şey normale dönecekti. Keşke şu an her şey düzgün olsaydı!

Kürekler epeyce ses çıkarmasına rağmen, gürültü gemiyi saran sessizliği gizleyemiyordu. Herkes, dinlememenin, karanlıktan gelecek sesleri duymazdan gelmenin daha iyi olacağını biliyordu. Ne var ki kimse dinlememeyi beceremiyordu. Az sonra herkes bir şeyler duymaya başlamıştı. Herkes değişik şeyler duyuyordu.

"Sanki kocaman bir makas açılıp kapanıyormuş gibi... sesleri duyuyor musun... orada?" diye sordu Eustace, Rynelf e.

"Şşşşt!" dedi Rynelf. "Onların gemiye tırmandığını duyabiliyorum. "

"Geminin direğine konacak" dedi Caspian.

"Hah!" dedi bir gemici. "İşte gonklar çalıyor. Biliyordum."

Caspian hiçbir şeye (özellikle de arkasına) bakmamaya çalışarak geriye, Drinian'ın yanına gitti.

"Drinian" dedi alçak bir sesle. "Kürekle karanlığın içine girmemiz ne kadar zaman almıştı, yani yabancıyı aldığımız yere kadar."

"Belki beş dakika" diye fısıldadı Drinian. "Neden sordun?"

"Çünkü kaçmaya başlayalı beş dakikadan fazla oldu."

Drinian'ın dümendeki elleri titredi ve soğuk bir ter damlası yüzünden aşağı süzüldü. Gemideki herkesin aklına aynı fikir gelmeye başlamıştı. "Buradan asla çıkamayacağız, asla çıkamayacağız" diye inledi kürekçiler. "Dümeni yanlış tutuyor. Aynı yerde dönüp duruyoruz. Asla çıkamayacağız." Güvertede yan gelip yatmakta olan yabancı, çığlığa benzeyen korkunç bir kahkaha patlattı.

"Asla çıkamamak mı?" diye bağırdı. "Doğrusu bu. Elbette. Asla çıkamayacağız. Beni bu kadar kolayca bırakacaklarını sandığım için aptal olmalıyım. Hayır, hayır, asla çıkamayacağız."

Lucy, başını silah güvertesinin yanına yaslayarak, "Aslan, Aslan, bizi gerçekten seviyorsan, şu an yardımına ihtiyacımız var" diye fısıldadı. Karanlık aydınlanmadı, ama Lucy azıcık –çok, çok azıcık– daha iyi hissetmeye başladı kendini. "Her şeye rağmen, henüz başımıza bir kötülük gelmedi" diye düşündü.

"Bakın!" diye bağırdı Rynelf, geminin başından boğuk sesle. İleride küçük bir ışık noktası vardı, ona bakarlarken oradan gelen büyük bir ışık demeti geminin üzerine düştü. Bu, gemiyi çevreleyen karanlığı hiç değiştirmemişti, ama tüm gemi projektörlerin altındaymış gibi apaydınlıktı. Caspian gözlerini kırpıştırdı, etrafına bakındı ve tüm arkadaşlarının yüzlerindeki donuk, dehşet dolu ifadeyi gördü. Herkes gözlerini aynı yöne dikmişti: Herkesin arkasında kapkara ve keskin hatlı gölgeler uzanmaktaydı. Lucy ışık demetine baktı ve az sonra bir şey gördü. Önce bir hilal, sonra bir uçak, daha sonra bir uçurtma gibi görünmüştü, ama sonunda, havada kanat çırparak, başlarının tam üzerinde durduğunda bir albatros olduğu anlaşıldı. Direğin etrafında üç kere döndükten sonra baştaki yaldızlı ejderhanın tepesine tünedi. Kimse anlam veremedi gerçi ama gür ve tatlı bir sesle üç kez insanların kullandığı sözcüklere benzeyen sesler çıkardı. Bundan sonra kanatlarını açtı, havalandı ve hafifçe iskele tarafına doğru dönerek önlerinde uçmaya başladı. Drinian, onun iyi bir rehber olduğundan kuşkulanmadan, arkasından dümen tuttu. Fakat Lucy'den başka hiç kimse, kuşun direğin etrafında dönerken, "Cesaret canım" diye fısıldadığını duymamıştı. Lucy, bunun Aslan'ın

sesi olduğuna emindi ve sesle birlikte yüzüne tatlı bir nefes yayılmıştı.

Biraz sonra, karanlık kurşuni bir renk aldı ve umutlanmaya bile fırsat bulamadan önce günışığına, tekrar o mavi ve sıcak dünyaya çıktılar. Herkes, korkulacak hiçbir şey olmadığını ve o âna kadar da bir tehlikeyle karşılaşmadıklarını anladı. Gözlerini kırpıştırıp etraflarına bakındılar. Geminin parlaklığı onları şaşırtmıştı: Karanlığın beyaz, yeşil ve altın renkli gemiye bir tür pislik gibi yapışacağını beklemişlerdi. Önce biri, daha sonra diğeri gülmeye başladı.

"Kendi kendimizi rezil ettik galiba" dedi Rynelf.

Lucy aşağıya, diğerlerinin yabancının etrafında toplandığı güverteye gelmekte hiç zaman kaybetmedi. Yabancı, konuşamayacak kadar mutluydu; sadece denize ve güneşe bakıyor, yanaklarından aşağı gözyaşları süzülürken sanki uyanık olduğuna emin olmak istermiş gibi halatlara ve küpeşteye dokunuyordu.

"Teşekkür ederim" dedi sonunda. "Beni kurtardınız... Ama bunun hakkında konuşmayacağım. Şimdi bana kim olduğunuzu söyleyin. Ben Telmarlılardan biriyim ve bir değerim olduğu zamanlarda insanlar beni Lord Rhoop diye çağırırlardı."

"Ben de" dedi Caspian, "Narnia Kralı Caspian'ım ve babamın dostlarını, seni ve arkadaşlarını bulmak için yelken açmıştım."

Lord Rhoop dizlerinin üzerine çöktü ve kralının elini öptü. "Efendim" dedi, "tüm dünyada en fazla görmeyi arzuladığım insan sizdiniz. Bana bir iyilik yapın."

"Ne istiyorsun?" diye sordu Caspian.

"Beni asla oraya geri götürmeyin" dedi. Geldikleri yeri işaret ediyordu. Hepsi baktı. Fakat sadece masmavi bir deniz ve masmavi bir gökyüzü görebiliyorlardı. Karanlıklar Adası ve karanlık tamamen yok olmuştu.

"Tanrım!" diye bağırdı Lord Rhoop. "Karanlığı yok ettiniz!"

"Bizim yaptığımızı sanmıyorum" dedi Lucy.

"Efendim" dedi Drinian, "bu rüzgâr güneydoğuya gitmek için çok iyi. Aşağıdaki zavallı arkadaşları yukarıya çağırıp yelken açalım mı? İşi olmayan herkesi hamağına gönderelim."

"Evet" dedi Caspian. "Herkese rom dağıtılsın. Yirmi dört saat boyunca uyuyabileceğimi hissediyorum."

Böylece tüm öğleden sonra güzel bir rüzgârla güneydoğuya doğru ilerlediler. Ancak albatrosun ne zaman ortadan kaybolduğunu kimse fark etmedi.

13
Üç Uyurlar

Rüzgâr hiç kesilmedi ama her gün biraz daha hafifledi ve sonunda dalgaların hafif bir esintinin dalgacıklarından farkı kalmadı; sanki bir gölde yelken açmışlar gibi gemi saatler boyunca suyun üzerinde kaydı. Her gece, Narnia'da kimsenin görmediği takımyıldızların doğudan yükseldiğini görüyorlardı. Lucy korkuyla karışık bir neşeyle, belki de hiç kimsenin hayatı boyunca bu yıldızları görmediğini düşünüyordu. Yıldızlar büyük ve parlak, gecelerse ılıktı. Çoğunluk güvertede uyuyor ve geç saatlere kadar sohbet ediyor ya da geminin yanından eğilip pruvanın sıçrattığı köpüklerin ışıltılı dansını seyrediyordu.

Arkalarındaki günbatımı öylesine kırmızı, öylesine canlıydı ve o kadar geniş bir alana yayılmıştı ki, gökyüzü büyümüş gibi görünüyordu. İşte o akşam karayı gördüler. Adaya yaklaşırlarken, arkalarındaki ışık bu yeni ülkenin koylarını ve burunlarını alevler içindeymiş gibi gösteriyordu. Biraz sonra kıyı boyunca ilerlemeye başladılar. Adanın batı burnu kızıl gökyüzünün önünde kartondan kesilmiş bir şekil gibi kapkara yükseliyordu ve bu sayede adanın nasıl bir yer olduğunu görebiliyorlardı. Dağlık değildi ama yamaçlarında yastıklara benzeyen birçok küçük tepe vardı. Adadan –Lucy'nin bir şeye benzetemediği, Edmund ve Rhince'in çürük kokusu dediği– çekici bir koku geliyordu, ama Caspian, "Ne demek istediğinizi biliyorum" dedi.

Uzun süre güzel ve derince bir liman bulma umuduyla burundan buruna ilerlediler, ama sonunda geniş fakat sığ bir körfezle yetinmek zorunda kaldılar.

Açık denizin sakin görüntüsüne rağmen kumsalda dalgalar kırılıyordu, Şafak Yıldızı'nı kıyıya istedikleri kadar yaklaştıramadılar. Kumsaldan oldukça uzakta demirlediler; kayıkla, ıslanarak ve düşe kalka karaya çıktılar. Lord Rhoop, Şafak Yıldızı'nda kalmıştı. Başka ada görmek istemiyordu. Bu adada kaldıkları süre boyunca, kıyıya vuran dalga sesleri sürekli kulaklarındaydı.

İki adam gemide nöbetçi olarak bırakıldı ve Caspian diğerlerini adanın içlerine doğru yöneltti, ama fazla uzağa değil, çünkü araştırma yapmak için çok geçti, yakında hava kararacaktı. Macerayla karşılaşmak için fazla uzağa gitmelerine gerek kalmadı. Körfezin başındaki vadide ne bir yol ne bir iz ne de bir yerleşim belirtisi vardı. Ayakları altında, Edmund ve Lucy'nin süpürgeotu olduğunu düşündüğü yer yer küçük çalılıklarla kaplı güzel, yumuşak bir zemin vardı. Botanik bilgisi oldukça iyi olan Eustace onların süpürgeotu olmadığını söyledi, muhtemelen haklıydı; ama süpürgeotuna benzeyen bir şeydi.

Kıyıdan bir ok atımı uzaklaşmadan Drinian, "Bakın! Şu da ne?" dedi ve herkes durdu.

"Büyük ağaçlar mı?" dedi Caspian.

"Sanırım kule" dedi Eustace.

"Devler olabilir" dedi Edmund daha alçak bir sesle.

"Bunu anlamanın tek yolu yanlarına gitmek" dedi Bastıbacak. Kılıcını çekip pıtır pıtır yürüyerek herkesin önüne geçti.

"Bir harabe sanırım" dedi Lucy oraya iyice yaklaştıklarında. Tahmini, o âna kadar yapılan tahminlerin en iyisiydi. Gördükleri şey, gri sütunlarla çevrili ve zemini düzgün taşlarla döşenmiş, çatısı olmayan, geniş ve dikdörtgen biçiminde bir yapıydı. Bir ucundan diğerine neredeyse yerlere değen koyu kırmızı bir örtüyle kaplı, uzun bir masa gördüler. Masanın her iki tarafında, üzerlerinde ipek minderler olan, ince oymalı çok sayıda taş sandalye vardı. Fakat masanın üzerinde Yüce Kral Peter'ın Cair Paravel'de oturduğu zamanları aratmayan bir ziyafet sofrası kuruluydu. Hindiler, kazlar, tavus kuşları, yabandomuzu kelleleri ve geyik etleri, ejderha, fil ya da pupa yelken giden bir gemiye benzeyen turtalar vardı, dondurmalar, kıpkırmızı ıstakozlar ve pırıl pırıl somon balıkları, fındıklar, üzümler, ananaslar, şeftaliler, narlar, karpuzlar ve domatesler vardı. Altın ve gümüşten yapılmış tuhaf biçimli bardaklar ve sürahiler vardı; meyvelerin ve şarabın

kokusu bir mutluluk vaadi gibi onlara doğru uçuşuyordu.

"Vay be!" dedi Lucy.

Yavaş yavaş ve sessizce yaklaştılar.

"Peki misafirler nerede?" diye sordu Eustace.

"Bu açığı kapatabiliriz, efendim!" dedi Rhince.

"Bakın!" dedi Edmund aniden. Artık sütunların içine girmiş, döşeme taşlarının üzerinde durmaktaydılar. Herkes Edmund'un işaret ettiği yere baktı. Sandalyelerin hepsi boş değildi. Masanın başındaki ve onun yanındaki iki sandalyede bir şey ya da muhtemelen üç şey vardı.

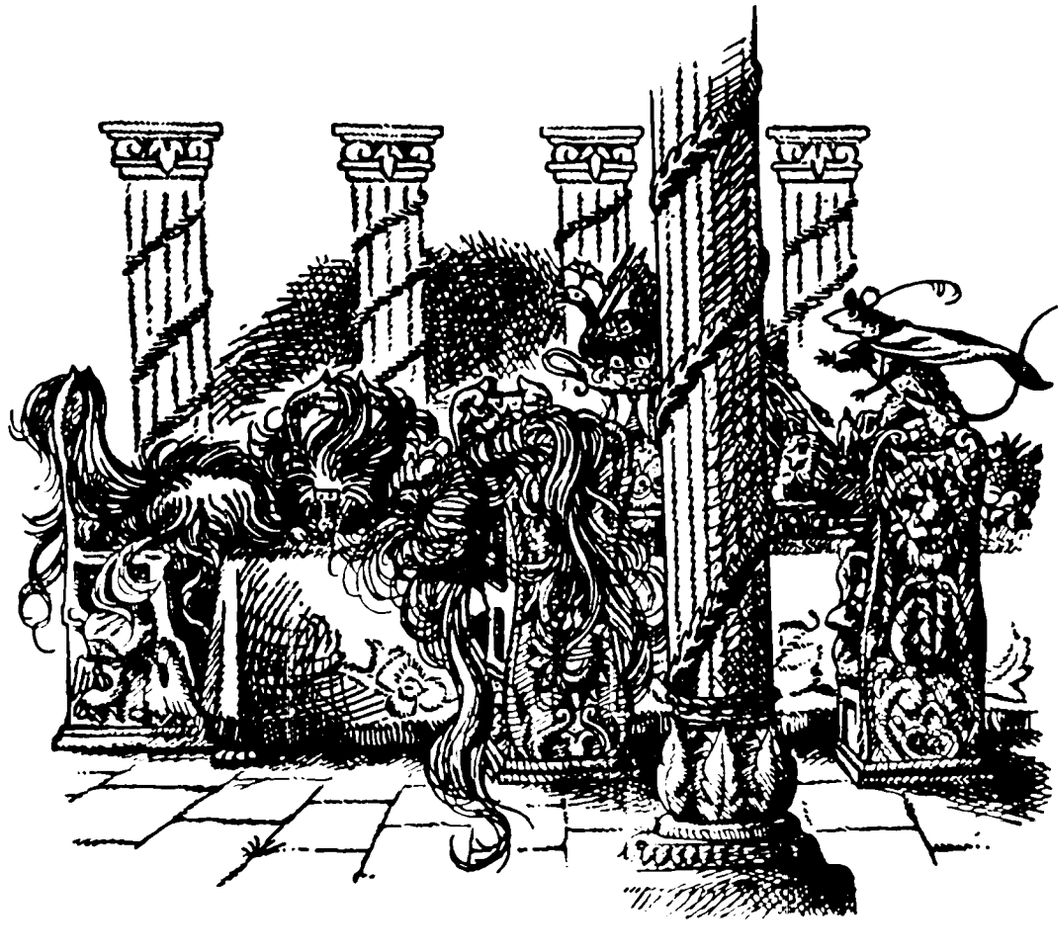
"Ne onlar?" diye sordu Lucy fısıltıyla. "Masada oturanlar kunduza benziyor."

"Ya da kocaman bir kuş yuvasına" dedi Edmund.

"Bana saman yığınıymış gibi görünüyor" dedi Caspian.

Bastıbacak ileri fırladı, bir sandalyeye ve oradan da masaya sıçrayarak mücevher kakmalı kupalar, fildişi tuzluklar ve meyve tabakları arasında bir dansçı çevikliğiyle ilerledi. Masanın sonundaki esrarengiz gri yığının dibine kadar koştu, onlara baktı, dokundu ve sonra:

"Sanırım bunlar savaşamazlar" diye bağırdı.

Artık herkes yaklaşmış ve sandalyede oturan o üç şeyin, uzaktan anlaşılmasa da insan olduğunu görmüştü. Kır saçları gözlerinin üzerini örterek yüzlerini tamamen gizleyene kadar uzamıştı. Masa örtüsünün üzerine yayılan sakalları, böğürtlenlerin bir çite dolanması gibi, birbirine karışarak düğümlenmiş, bütün tabakların ve kadehlerin etrafını sarmış, oradan da masanın kenarından yere sarkmıştı. Enselerindeki saçları sandalyelerinin arkasına kadar uzamış ve böylece ayırt edilemez olmuşlardı. Aslında üç adam, saçtan başka bir şey değildi neredeyse.

"Ölü mü?" dedi Caspian.

"Sanmam, efendim" dedi Bastıbacak, pençeleriyle adamlardan birinin elini saç yumağının arasından kaldırarak. "Bu adam sıcak ve kalbi atıyor."

"Bu adam da ve şu da" dedi Drinian.

"Hey, sadece uyuyorlar" dedi Eustace.

"Ama" dedi Edmund, "saçları bu kadar uzayabildiğine göre uzun bir uyku olmalı."

"Büyülü bir uyku olmalı" dedi Lucy. "Bu adaya iner inmez buranın büyülü olduğunu hissetmiştim. Ah! Buraya büyü bozmaya mı geldik?"

"Deneyebiliriz" dedi Caspian ve en yakındakini sarsmaya başladı. Bir an için herkes bunun işe yarayacağını düşünmüştü, çünkü adam derin bir nefes aldı ve "Artık doğuya gitmeyeceğim. Kürekleri Narnia'ya çekin" diye mırıldandı. Sonra, neredeyse öncekinden daha derin bir uykuya daldı: Başı masaya doğru üç-beş santim daha sarktı ve onu uyandırmak için harcanan tüm çabalar sonuçsuz kaldı. İkincisinde de durum aynıydı. "Hayvanlar gibi yaşamak için doğmadık. Fırsat varken doğuya –güneşin ardındaki ülkelere– gidelim" dedi ve yığıldı kaldı. Üçüncüsüyse sadece, "Hardal lütfen" deyip derin derin uyudu.

"Kürekleri Narnia'ya çekin, ha?" dedi Drinian.

"Evet" dedi Caspian, "haklısın Drinian. Sanırım araştırmanın sonuna geldik. Yüzüklerine bakalım. Evet, bunlar onların armaları. Bu Lord Revilian. Bu Lord Argoz ve bu da Lord Mavramorn."

"Ne yapsak onları uyandıramıyoruz" dedi Lucy, "ne yapacağız?"

"Tüm Majestelerinden özür dilerim" dedi Rhince, "ama bunu tartışırken neden oturmuyoruz? Her gün böyle bir yemek bulamayız."

"Yaşamına değmez" dedi Caspian.

"Doğru, doğru" dedi gemicilerden birçoğu. "Etraf büyüyle dolu. Gemiye ne kadar erken dönersek o kadar iyi."

"İnanın bana" dedi Bastıbacak, "bu lordlar şu yiyeceklerden dolayı yedi yıldır uyuyorlar."

"Canımı kurtarmak için bile onlara dokunmazdım" dedi Drinian.

"Hava alışılmadık bir biçimde çabuk kararıyor" dedi Rynelf.

"Gemiye dönelim, gemiye dönelim" diye mırıldandı adamlar.

"Gerçekten" dedi Edmund, "haklı olduklarını düşünüyorum. Üç uyurlara ne yapacağımıza yarın karar veririz. Yiyecekleri yemeye cesaret edemeyiz, geceyi burada geçirmenin de bir anlamı yok. Her taraf büyü ve tehlike kokuyor."

"Belki bana düşmez ama Kral Edmund'la tamamen aynı fikirdeyim" dedi Bastıbacak, "ama ben gün doğana kadar bu masada oturacağım."

"Neden?" dedi Eustace.

"Çünkü" dedi fare, "bu çok büyük bir macera ve hiçbir tehlike, Narnia'ya geri döndüğümde insanların kafasında korkup kaçtığıma dair bir şüphe uyanması tehlikesinden daha büyük olamaz."

"Ben seninle kalacağım Bastıbacak" dedi Edmund.

"Ben de" dedi Caspian.

"Ben de" dedi Lucy. Eustace de gönüllü olarak kalmak istedi. Bu onun için çok cesur bir davranıştı, çünkü bu tür şeyleri hiç okumamış ve hatta Şafak Yıldızı'na binene kadar duymamıştı. Onun için her şey, diğerleri için olduğundan daha zordu.

"Yalvarırım Majesteleri..." diye başladı Drinian.

"Hayır, Kaptan" dedi Caspian. "Senin yerin gemi, beşimiz boş boş otururken sen bütün gün çalıştın." Bu konuda bir sürü tartışma yaşandı, ama sonunda Caspian'ın dediği oldu. Alacakaranlıkta tayfalar sahile dönerken, Bastıbacak dışında, beş nöbetçiden hiçbiri, içinde o ürpertiyi hissetmekten alamıyordu kendini.

O tehlikeli masada oturacakları yerleri seçmeleri biraz zaman aldı. Muhtemelen herkesin nedeni aynıydı, ama kimse bunu itiraf edemedi. Çünkü yapılabilecek en kötü seçimdi bu. İnsan, ölü olmasa bile kesinlikle canlı da olmayan o üç iğrenç kıllı şeyin yanında tüm gece oturmaya zor dayanırdı. Bununla beraber diğer uçta otururlarsa hava karardıkça onları seçememeye başlayacaklar ve hareket edip etmediklerini göremeyeceklerdi. Saat ikiye geldiğinde hiç göremeyecek-

lerdi... hayır, buna ihtimal bile yoktu. Masanın çevresinde, "Burası nasıl?" ya da "Belki biraz daha ileriye" ya da "Neden bu tarafta oturmayalım?" diyerek şaşkın şaşkın dolaştılar ve sonunda öbür uca değil, ortalarda, üç uyurlara yakın bir yere yerleştiler. Saat artık ondu ve hava eni konu kararmıştı. O tuhaf takımyıldızları doğuda pırıl pırıl yanıyordu. Bunlar yerine Narnia göğünün Leopar, Gemi ve diğer dost yıldızlarını görmek Lucy'nin daha çok hoşuna giderdi.

Pelerinlerine sarındılar ve sessizce oturup beklediler. Başlangıçta biraz konuşmaya çalıştılar, ama söyleyecek fazla bir şey yoktu. Oturmaya devam ettiler ve dalga seslerini dinlediler.

Yüzyıllar gibi geçen saatlerden sonra, hepsi de uykuya dalmış olduklarını fark ettikleri an uyandılar. Yıldızlar son gördükleri zamanki yerlerinden farklı yerlerdeydi. Doğudaki çok ince bir grilik dışında gökyüzü kapkaranlıktı. Üşümüşlerdi, her tarafları tutulmuştu ve susamışlardı. Hiçbiri konuşmadı, çünkü en sonunda bir şeyler olmaya başlamıştı.

Önlerinde, sütunların ötesinde alçak bir tepenin yamaçları uzanıyordu. Yamaçta bir kapı açılmış, kapıda bir ışık belirmiş, bir şekil dışarıya çıkmış ve ardından kapı kapanmıştı. Şekil bir mum taşıyordu ve açıkça görebildikleri tek şey bu ışıktı. Yavaşça onlara yaklaştı ve sonunda onların karşısında masanın öbür yanında durdu. Artık onun, kollarını açıkta bırakan açık mavi, uzun bir elbise giymiş bir kız olduğunu görebiliyorlardı. Şapka giymemişti ve sarı saçları sırtından aşağı dökülüyordu. Ona baktıklarında güzelliğin ne demek olduğunu daha önce asla bilmediklerini düşündüler.

Elindeki gümüş şamdanın üzerinde uzun bir mum vardı ve şimdi onu masanın üzerine koymuştu. Geceleyin denizden bir rüzgâr esmiş ama sonra durmuştu. Mumun alevi, sanki pencereleri kapalı ve perdeleri çekilmiş bir odadaymışçasına dimdik ve titremeden yanıyordu. Masadaki altın ve gümüşler mum ışığında parıldıyordu.

Lucy masanın üzerinde uzunlamasına duran ve daha önce dikkatinden kaçan bir şeyi fark etti. Taştan yapılmış, çelik kadar keskin, eski görünümlü bir hançerdi bu.

Henüz kimse tek kelime etmemişti. Sonra –önce Bastıbacak sonra Caspian olmak üzere– hepsi ayağa kalktı, çünkü onun önemli bir kadın olduğunu hissetmişlerdi.

"Uzaklardan Aslan'ın masasına gelen gezginler" dedi kız, "neden yiyip içmiyorsunuz?"

"Madam" dedi Caspian, "yiyeceklerden korkuyoruz, çünkü arkadaşlarımızı büyülü bir uykuya soktuğunu düşünüyoruz."

"Onlar yiyeceklerin tadına bile bakmadılar" dedi kız.

"Lütfen söyleyin" dedi Lucy, "onlara ne oldu?"

"Yedi yıl önce" dedi kız, "yelkenleri paçavra, gövdesi dağılmak üzere olan bir gemiyle buraya geldiler. Onlarla beraber birkaç gemici daha vardı. Masaya geldiklerinde birisi, 'İşte güzel bir yer. Artık ne yelken açalım ne yelken indirelim ne de kürek çekelim; sadece oturalım ve yaşamımız huzur içinde sona ersin' dedi. İkincisi, 'Hayır, tekrar yola çıkalım, Narnia'ya ve batıya doğru yelken açalım. Miraz ölmüş olabilir' dedi. Daha bilge görünen üçüncüsü ayağa fırlayıp, 'Tanrı aşkına hayır. Bizler Telmarlıyız ve insanız, hayvan değil. Macera ardına macera aramaktan başka yapacağımız bir şey var mı? Zaten fazla zamanımız yok. Yaşamımızın kalan kısmını, günbatımının ötesindeki insansız dünyaları aramakla geçirelim' dedi. Tartışmaya devam ederlerken, masadaki hançeri kaptı, yoldaşlarıyla kavga edecekti. Ancak onun bıçağa dokunması yasaktı. Parmakları hançerin kabzasını kavrarken üçü de derin bir uykuya daldı. Büyü bozuluncaya kadar uyanamayacaklar."

"Taş hançer nedir?" diye sordu Eustace.

"Herhangi bir fikri olan var mı?" dedi kız.

"Sa... sanırım" dedi Lucy, "daha önce ona benzer bir şey görmüştüm. Uzun zaman önce Beyaz Cadı'nın Taş Masa'da Aslan'ı öldürmek için kullandığı şey buna benzer bir hançerdi."

"Aynı hançerdi" dedi kız "ve dünya döndükçe onurla korunmak üzere buraya getirildi."

Son birkaç dakikadır gittikçe daha da rahatsız görünen Edmund sonunda konuştu.

"Bana bak" dedi, "umarım ben bir korkak değilimdir, yani bu yiyecekleri yeme konusunda. Kaba davranmak istemediğime de eminim. Bu yolculuğumuzda bir sürü tuhaf macera yaşadık. Ayrıca her şey her zaman göründüğü gibi olmuyor. Yüzüne baktığım zaman söylediklerine inanmamak elimde değil, ama bunu bir cadı da yapıyor olabilir. Senin dost olduğunu nereden bilelim?"

"Bilemezsiniz" dedi kız. "İnanır ya da inanmazsınız."

Kısa bir duraklamadan sonra Bastıbacak'ın tiz sesi duyuldu.

"Efendim" dedi Caspian'a, "bir kibarlık edip kupamı şu sürahiden şarapla doldurun: Benim kaldıramayacağım kadar büyük. Ben bayanın şerefine içeceğim."

Caspian denileni yaptı ve fare masanın üzerinde ayakta durarak altın kupayı küçük pençeleri arasında tuttu, "Bayan, şerefinize" dedi. Sonra soğuk tavus kuşu etinin başına çöktü ve kısa bir süre içinde herkes onu takip etti. Hepsi çok açtı ve yemek, çok erken bir kahvaltı için olmasa da, gecikmiş bir akşam yemeği için mükemmeldi.

"Neden Aslan'ın Masası deniyor buraya?" diye sordu Lucy az sonra.

"Onun emriyle kuruldu" dedi kız, "bu kadar uzağa gelebilenler için. Bazıları bu adaya Dünyanın Sonu der, daha ileriye gitmek mümkün olmasına rağmen burası sonun başlangıcıdır."

"Peki yiyecekler bozulmadan nasıl duruyor?" diye sordu Eustace.

"Yenilir ve her gün yerine yenisi konulur" dedi kız, "göreceksiniz."

"Üç Uyurlar ne olacak?" diye sordu Caspian. "Dostlarımın geldiği dünyada" (burada başıyla Eustace ve Pevensie'leri işaret etmişti) "herkesin büyülü bir uykuda olduğu bir kaleye gelen bir prens ya da kralın hikâyesi anlatılır. Bu hikâyede, prens prensesi öpene kadar büyü bozulmaz."

"Burada" dedi kız, "her şey farklı. Burada büyü bozuluncaya kadar kimse prensesi öpemez."

"Öyleyse" dedi Caspian, "Aslan adına, bu işe nasıl başlayacağımı hemen göster."

"Bunu sana babam öğretecek" dedi kız.

"Baban mı?" dedi herkes. "Kim o? Nerede?"

"Bakın" dedi kız, arkasına dönüp yamaçtaki kapıyı işaret ederek. Şimdi kapıyı daha rahat görebiliyorlardı, çünkü onlar konuşurken yıldızlar soluklaşmış ve doğudaki gökyüzünün griliğinde büyük aydınlık parçalar görünmeye başlamıştı.

14
Dünyanın Sonunun Başlangıcı

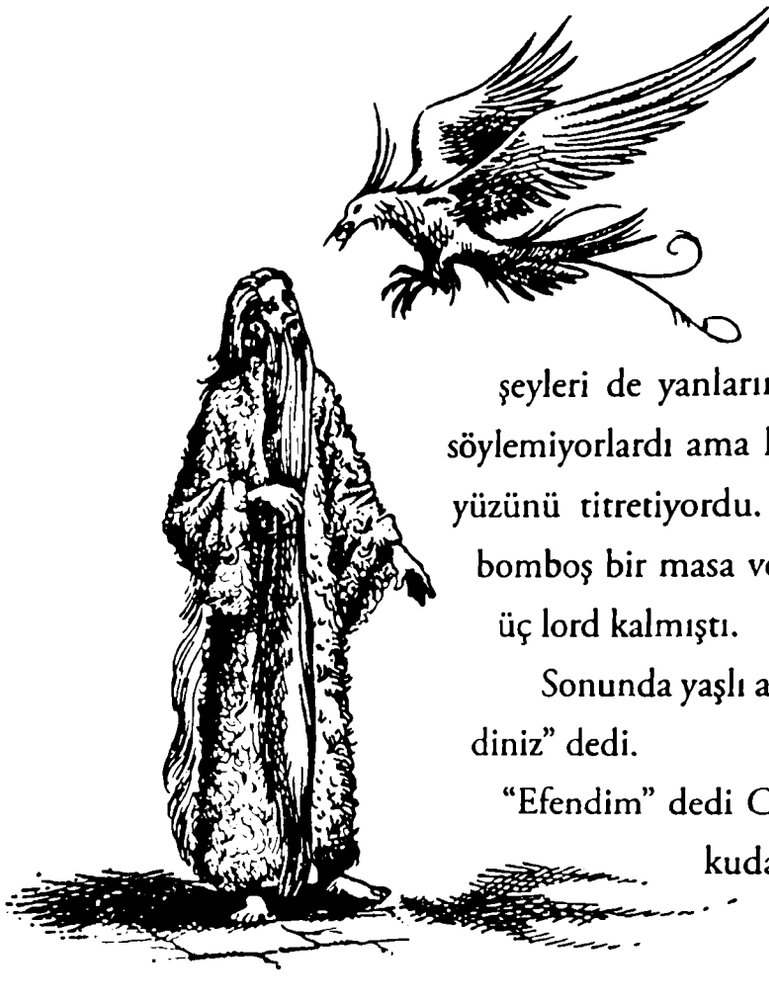
Kapı tekrar yavaşça açıldı ve kız kadar uzun ve düzgün ancak onun kadar narin olmayan bir şekil dışarıya çıktı. Elinde mum ya da benzer bir şey yoktu ama ışık saçıyor gibi görünüyordu. Yaklaştıkça, Lucy onun yaşlı bir adam olduğunu anladı. Gümüş rengi sakalları, çıplak ayaklarına kadar uzanıyordu, gümüş rengi saçları sırtından topuklarına iniyordu ve giysisi gümüş kuzuların postundan yapılmış gibi görünüyordu. Öylesine soylu ve ciddi görünüyordu ki, tüm gezginlerimiz ayağa kalkıp sessizce dikildiler.

Ne var ki, yaşlı adam, gezginlerle konuşmadan geldi ve kızının karşısında masanın diğer yanında durdu. Sonra ikisi de kollarını kaldırdı ve yüzlerini doğuya dönüp şarkı söylemeye başladılar. Şarkının sözlerini yazabilseydim keşke ne var ki orada bulunan hiç kimse hatırlayamıyordu. Lucy sonradan bunun çok yüksek sesli, çok tiz, ama çok güzel, "Sabahın erken saatlerinde söylenen türden bir şarkı" olduğunu söyledi. Onlar söyledikçe doğudaki bulutlar dağıldı ve gökyüzü her yer aydınlanana kadar açıldı, deniz gümüş gibi parlamaya başladı. Çok sonradan (şarkı söylemeye devam ediyorlardı) doğuda gökyüzü kızarmaya başladı, sonunda güneş bulutsuz gökyüzünde göründü ve ışınları masa boyunca altınlara, gümüşlere ve hançere vurdu.

Narnialılar daha önce de bir ya da iki kez, güneşin bu denizlerde doğarken evdekinden daha büyük görünüp görünmediğini merak etmişlerdi. Artık emin-

diler. Yanılmalarına imkân yoktu. Masada ve yerde oluşan çiy parıltısı, daha önce gördükleri tüm sabah aydınlığının çok ötesindeydi. Sonraları Edmund'un da dediği gibi, "O yolculukta çok heyecan verici gibi görünen birçok şey olsa da, en heyecan verici an, o andı." Çünkü artık gerçekten Dünyanın Sonu'nun başlangıcında olduklarını biliyorlardı.

Doğan güneşin tam ortasından onlara doğru bir şey uçuyormuş gibi göründü, kimse emin olmak için gözünü güneşten tarafa dikemedi. Az sonra etrafı bir sestir aldı; kız ve babasının söylediği şarkıya eşlik eden seslerdi bunlar, fakat çok daha çılgınca tonlarda ve kimsenin bilmediği bir dildeydi. Az sonra seslerin sahipleri görünür oldu. Büyük ve beyaz kuşlardı bunlar ve yüzlercesi, binlercesi gökten kar gibi yağıp çimlere, döşeme taşlarına, masaya, omuzlarına, ellerine, başlarına kondu. Her şeyi kar gibi beyazla kaplamakla kalmayıp tüm şekilleri belirsizleştirdiler, bulanıklaştırdılar. Lucy her yeri kaplayan kuşların kanatları arasından baktığında, bir kuşun gagasında küçük bir meyveye benzeyen bir şeyle – bir köz parçası da olabilir fakat bakılamayacak kadar parlaktı– yaşlı adama doğru uçtuğunu gördü, kuş gagasındakini yaşlı adamın ağzına koydu.

Kuşlar şarkı söylemeyi bıraktı ve masanın etrafında oyalanmaya başladılar. Masadan havalandıklarında masanın üzerindeki yenilir ve içilir her şey kaybolmuştu. Kemikleri ve deniz kabuğu gibi şeyleri de yanlarına alıp güneşe uçtular. Artık şarkı söylemiyorlardı ama kanatlarının çıkardığı ses tüm gökyüzünü titretiyordu. Geride, gagalarıyla temizledikleri bomboş bir masa ve hâlâ derin derin uyuyan Narnialı üç lord kalmıştı.

Sonunda yaşlı adam gezginlere döndü ve "Hoş geldiniz" dedi.

"Efendim" dedi Caspian, "Bu üç Narnialı lordu uykuda tutan büyüyü nasıl bozacağımızı söyler misiniz?"

"Memnuniyetle, oğlum" dedi yaşlı adam. "Bu büyüyü bozmak için Dünyanın Sonu'na ya da gidebildiğiniz kadar yakınına gitmeniz ve arkadaşlarınızdan birini orada bırakarak dönmeniz gerekiyor."

"Kalana ne olacak?" diye sordu Bastıbacak.

"O doğuya gitmeli ve asla geri dönmemeli."

"Bu en büyük arzum" dedi Bastıbacak.

"Şimdi Dünyanın Sonu'nun yakınında mıyız, efendim?" diye sordu Caspian. "Buranın doğusundaki denizler ve karalar hakkında bir bilginiz var mı?"

"Uzun zaman önce görmüştüm" dedi yaşlı adam, "fakat çok yüksekten bakmıştım. Denizcilerin işine yarayacak şeyler anlatamam sana."

"Uçtuğunuzu mu söylemek istiyorsunuz?" diye ağzından kaçırdı Eustace.

"Çok yükseklerdeydim, oğlum" diye cevapladı yaşlı adam. "İsmim Ramandu. Şaşkınlıkla birbirinize bakmanızdan daha önce bu ismi duymadığınızı anlıyorum. Buna şaşırmıyorum, çünkü benim bir yıldız olduğum günler, sizlerin bu dünyaya gelmenizden ve tüm takımyıldızlarının değişmesinden çok uzun zaman önce sona ermişti."

"Vay canına" dedi Edmund yarım ağızla, "emekliye ayrılmış bir yıldız."

"Artık yıldız değil misiniz?" diye sordu Lucy.

"Ben dinlenen bir yıldızım, kızım" diye cevapladı Ramandu. "Sizin tahmin edebileceğinizin de ötesinde yıpranmış ve yaşlanmış halde son kez battığımda bu adaya getirildim. Şu an o zamanki kadar yaşlı değilim. Her sabah bir kuş güneşteki vadilerden bana bir ateş böğürtleni getirir ve her böğürtlen yaşlılığımın birazını götürür. Yeni doğmuş bir çocuk kadar gençleştiğimde tekrar doğacağım (çünkü biz dünyanın doğu kıyısındayız) ve bir kez daha büyük dansın adımlarını atacağım."

"Bizim dünyamızda" dedi Eustace, "yıldız, gazdan oluşan dev gibi bir ateş topudur."

"Sizin dünyanızda bile, oğlum, yıldız bu değildir, ama yıldızın yapısı öyledir. Daha önce bir yıldızla tanıştın sanırım, çünkü Coriakin'le beraber oldunuz."

"O da mı emekli olmuş bir yıldız?" dedi Lucy.

"Şey... aynı şey değil" dedi Ramandu. "Kalınkafaları yönetmeye gönderilmesi, dinlenmesi için değildi. Buna bir tür ceza diyebilirsiniz. Her şey yolunda gitsey-

di, kışları güneyde binlerce yıl daha parıldayabilirdi."

"Ne yaptı, efendim?" diye sordu Caspian.

"Oğlum" dedi Ramandu, "bir yıldızın yaptığı yanlışları bilmek senin gibi bir Âdemoğlunun işi değildir. Böyle konuşmalarla zaman kaybediyoruz. Karar verdiniz mi? Büyüyü bozmak için doğuya gidip, birini dönmemek üzere orada bırakarak geri gelecek misiniz? Yoksa batıya mı yelken açacaksınız?"

"Doğuya gideceğiz, Sör" dedi Bastıbacak, "bundan hiç kuşkumuz yok. Bu üç lordu büyüden kurtarmak araştırmamızın bir parçası."

"Ben de aynı şeyi düşünüyorum, Bastıbacak" diye cevapladı Caspian. "Öyle olmasaydı bile, Şafak Yıldızı'nın dayanabileceği yere kadar, Dünyanın Sonu'nun yakınına gitmemek kalbimi kırardı. Sadece tayfaları düşünüyorum. Onlar yedi lordu bulmak üzere işe girdiler, Dünyanın Sonu'na ulaşmak için değil. Buradan doğuya yelken açarsak sonu, doğunun en uç noktasını bulmak için gideceğiz. Kimse ne kadar uzakta olduğunu bilmiyor. Hepsi de cesur arkadaşlar, ama bazılarının yolculuktan bezmiş olduğunun ve geminin başını tekrar Narnia'ya çevirmeyi arzuladıklarının işaretlerini görüyorum. Bilgileri ve rızaları olmadan onları daha ileriye götürebileceğimi sanmıyorum. Zavallı Lord Rhoop'u da düşünmeliyiz. O kalbi kırık bir adam."

"Oğlum" dedi Yıldız, "istesen de, aldatılmış ya da isteksiz adamlarla Dünyanın Sonu'na yelken açmanın yararı olmaz. Büyük büyülerin bozulması böyle başarılamaz. Nereye gittiklerini ve neden gittiklerini bilmeleri gerekir. Peki o bahsettiğin kalbi kırık adam kim?"

Caspian, Ramandu'ya Rhoop'un hikâyesini anlattı.

"En çok ihtiyaç duyduğu şeyi verebilirim ona" dedi Ramandu. "Bu adada başı sonu olmayan bir uyku vardır; rüya bile görülmez bu uykuda. Diğer üçünün yanına otursun ve siz dönene kadar her şeyi unutsun."

"Evet öyle yapalım, Caspian" dedi Lucy. "Eminim bundan çok hoşlanır."

O an ayak sesleri ve konuşmalarla sözleri kesildi. Drinian ve gemideki diğer adamlar yaklaşıyordu. Ramandu ve kızını gördüklerinde şaşkınlıkla durakladılar; önemli insanlar oldukları belli olduğundan herkes şapkasını çıkardı. Bazı gemiciler pişmanlık dolu gözlerle boş tabaklara ve sürahilere bakıyordu.

"Kaptan" dedi Kral, Drinian'a, "Lord Rhoop'a haber götürmek üzere iki ada-

mını Şafak Yıldızı'na gönder. Ona, geri kalan yoldaşlarının burada –rüya görmeksizin– uyuduklarını ve kendisinin de bunu yapabileceğini söylesinler."

Caspian geride kalanlara oturmalarını söyledi ve her şeyi açıkça anlattı. Bitirdiğinde uzun bir sessizlik oldu ve ardından herkes fısıldaşmaya başladı, sonunda okçubaşı ayağa kalkıp:

"Uzun süredir bazılarımızın sormak istediği şey, Majesteleri, buradan ya da başka bir yerden dönmeye karar verdiğimizde eve nasıl geri gideceğimiz. Buraya kadar, arada sırada geçirdiğimiz sakin günler dışında, hep kuzey ve kuzeybatı rüzgârlarıyla geldik. Rüzgâr değişmezse Narnia'yı görebilme ihtimalimizin ne kadar olduğunu bilmek isterim. Bütün yol boyu kürek çekersek erzakımız yetmeyecek" dedi.

"Kara adamlarının söyleyeceği sözler bunlar" dedi Drinian. "Yaz sonları bu denizlerde sıkça esen bir batı rüzgârı vardır ve yeni yıldan sonra sürekli değişir. Batıya gitmek için bol bol rüzgâr olacak; söylenilene göre istediğimizden de fazlası."

"Bu doğru, efendim" dedi Galma doğumlu yaşlı bir gemici. "Ocak ve şubatta doğudan kötü bir hava gelir. Efendim, eğer bu geminin kumandasında ben olsaydım, kış aylarının burada geçirileceğini, dönüş yolculuğuna mart ayında başlanacağını söylerdim."

"Burada kışın ne yiyeceksin?" diye sordu Eustace.

"Bu masa" dedi Ramandu, "her gün güneş batarken krallara yakışır bir ziyafetle donatılır."

"Şimdi oldu işte" dedi gemicilerin çoğu.

"Majesteleri, Beyler, Hanımlar" dedi Rynelf. "Söylemek istediğim bir şey var. Hiç kimse bu yolculuğa zorlanmadı. Bizler gönüllü geldik. Burada, şu masaya dikkatle bakıp kralların ziyafetini düşünenlerden bazıları, Cair Paravel'den yelken açtığımız gün yüksek sesle maceralardan bahsediyor ve Dünyanın Sonu'nu bulmadan eve dönmeyeceğine yemin ediyordu. Bizimle gelebilmek için sahip oldukları her şeyi vermeye hazır bazıları da iskelede duruyordu. O zamanlar, Şafak Yıldızı'ndaki bir kamarotluk görevi, bir şövalyelik kemeri takmaktan daha üstün bir şey olarak düşünülüyordu. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz bilmiyorum. Demek istediğim şu, bizimki gibi bir yolculuğa çıkan delikanlılar, eve geri döner de Dünyanın Sonu'nun başlangıcına ulaştıklarını, ama daha ileriye gitme yürekliliğini gösteremediklerini söylerlerse, bir Tekkafa kadar gülünç olurlar."

Bazı denizciler alkışladı, bazılarıysa bunun iyi bir fikir olmadığını düşündü.

"Bu pek eğlenceli olmayacak" diye fısıldadı Edmund, Caspian'a. "Adamların yarısı geride kalırsa ne yaparız?"

"Bekle" diye fısıldadı Caspian. "Oynayacak bir kozum daha var."

"Sen bir şey söylemeyecek misin Bastıbacak?" diye fısıldadı Lucy.

"Hayır. Majesteleri bunu neden bana soruyor?" diye karşılık verdi Bastıbacak birçoğunun duyabileceği bir sesle. "Benim planlarım yapıldı. Şafak Yıldızı ile doğuya gideceğim. Beni bıraktığı yerde kendi kanomla doğuya kürek çekeceğim. O batarsa dört pençemle doğuya yüzeceğim. Yüzerek devam edemeyeceğimi anlayınca, henüz Aslan'ın ülkesine ulaşmadıysam ya da dünyanın kenarındaki muazzam bir şelaleden aşağıya fırlamadıysam burnum güneşin doğuşuna dönük olarak dibe gideceğim ve Dürbüngöz, konuşan farelerin reisi olacak."

"Dinleyin, dinleyin" dedi bir gemici. "Ben de aynı şeyleri söylerdim, kano kısmı hariç; zaten beni taşımazdı da." Daha alçak bir sesle ekledi, "Bir fareden altta kalacak değilim ya!"

Caspian ayağa fırladı. "Arkadaşlar" dedi, "amacımızı anladığınızı sanmıyorum. Sanki şapkalarımızı çıkarıp sizden gemide çalışmanızı dilenmişiz gibi konuşuyorsunuz. Hiç de öyle değil. Bizim, soylu kız ve erkek kardeşimizin, onların akrabalarının, Şövalye Bastıbacak'ın ve Kaptan Drinian'ın dünyanın ucunda bir işi var. Gitmek isteyenlerden böylesine büyük bir onura layık saydıklarımızı seçmek zevktir. İsteyen herkesin gelebileceğini söylemedik. Bundan dolayı şimdi Lord Drinian ve Rhince'e aranızdan savaşta en cesur, en yetenekli, en sadık, yaşamında ve davranışlarında en temiz olan adamları dikkatle seçmelerini ve isimlerini bize bir liste halinde vermelerini emredeceğiz." Biraz durakladı ve sonra daha hızlı konuşarak devam etti. "Aslan'ın yelesi!" diye bağırdı. "Son şeyleri görme ayrıcalığının bir şarkı söyleme karşılığı elde edilebileceğini mi sanıyorsunuz? Bizimle beraber gelen her adam Şafak Yıldızı'nın adını gelecek kuşaklara miras bırakacak ve Cair Paravel'e indiğimizde, onu tüm yaşamı boyunca rahat ettirecek altınların ya da toprakların sahibi olacak. Şimdi hepiniz adaya dağılın. Lord Drinian'ın bana getireceği liste yarım saat içinde elimde olacak."

Kısa süreli bir sessizlik oldu ve sonra denizciler selam verip, küçük gruplar halinde sağa sola dağıldılar ve kendi aralarında konuşarak oradan uzaklaştılar.

"Lord Rhoop'a gelince" dedi Caspian. Masanın başına baktığında Rhoop'un orada olduğunu gördü. Tartışmalar devam ederken sessizce gelmiş ve Lord Argoz'un yanına oturmuştu. Ramandu'nun kızı, sanki onun oturmasına yardım etmiş gibi, yanında duruyordu; Ramandu da arkasında dikilmiş, iki elini Rhoop'un kır saçlı başına koymuştu. Günışığında bile yıldızın ellerinden gümüş rengi, zayıf bir ışık yayılıyordu. Rhoop'un bitkin yüzünde bir gülümseme vardı. Ellerinden birini Lucy'ye, diğerini de Caspian'a uzattı. Bir an, sanki bir şey söyleyecekmiş gibi göründü. Sonra, sanki harika bir şey hissediyormuş gibi, gülümsemesi arttı, memnuniyet ifadesi olan derin bir ah çekti, başı öne eğildi ve uyuyakaldı.

"Zavallı Rhoop" dedi Lucy. "Onun adına çok seviniyorum. Kötü zamanlar geçirmiş olmalı."

"Bunu düşünmeyelim bile" dedi Eustace.

Bu arada Caspian'ın konuşması, belki de adadaki bir büyünün de yardımıyla, tam da tasarladığı etkiyi yapıyordu. Yolculuğu bırakma niyetinde olanların çoğu, geride bırakılacakları korkusuyla daha farklı düşünmeye başladılar. Kuşkusuz ne zaman bir denizci gitmek için izin istemeye karar verdiğini açıklasa, bunu yapmamış olanlar sayılarının azaldığını hissedip rahatsızlanırdı. Bu yüzdendir ki, yarım saat dolmadan, birçok kişi olumlu rapor vermesi için Drinian ve Rhince'e "yaltaklanıyordu" (en azından benim okulumda böyle denirdi). Gitmek istemeyen sadece üç kişi kalmıştı, onlar da diğerlerini Narnia'ya dönmeye ikna etmeye çalışıyorlardı. Az sonra sadece bir kişi kaldı. Sonunda o da yalnız kalmaktan korkmaya başladı ve fikrini değiştirdi.

Yarım saatin sonunda hepsi bölükler halinde Aslan'ın Masası'na geri geldi. Drinian ve Rhince, masanın bir başında dikilip Caspian'a rapor verdi; Caspian fikrini son anda değiştiren adam hariç herkesi kabul etti. Adamın ismi Pittencream'di, diğerleri Dünyanın Sonu'nu ararken o Yıldızın Adası'nda kaldı ve onlarla beraber gitmiş olmayı arzuladı. Adam, Ramandu ve Ramandu'nun kızıyla konuşmaktan (onlar da adamla konuşmaktan) zevk alacak gibi değildi, epeyce yağmur yağmıştı ve masada her gece harika bir ziyafet olmasına rağmen bundan pek keyif alamamıştı. Masanın bir başında uyuyan dört lordla yalnız başına (ve muhtemelen de yağmurda) oturmanın ona ürperti verdiğini söylüyordu. Diğerleri döndüğünde kendini öylesine dışlanmış hissetti ki eve dönüş yolculuğunda Issız Adalar'da gemi-

den kaçtı ve Calormen'e gitti. Orada Dünyanın Sonu'nda yaşadığı maceralarla ilgili muhteşem hikâyeler anlattı durdu. Hikâyeleri o kadar güzeldi ki, zaman içinde o bile anlattığı yalanlara inanmaya başladı. Öyleyse, diyebilirsiniz ki, bir bakıma yaşamının sonuna kadar mutluluk içinde yaşadı. Ancak farelere asla tahammül edemedi.

O gece hepsi büyülü masada beraberce yiyip içtiler; ertesi sabah Şafak Yıldızı, büyük kuşların gelip gitmesinden hemen sonra bir kez daha yelken açtı.

"Bayan" dedi Caspian, "büyüyü bozduğumda sizinle tekrar görüşmeyi umuyorum." Ramandu'nun kızı ona bakıp gülümsedi.

15
Son Denizin Harikaları

Ramandu'nun ülkesini terk ettikten kısa süre sonra artık dünyanın ötesinde yolculuk yaptıklarını hissettiler. Her şey farklıydı. İlk olarak herkes daha az uyuduğunu fark etti. Yatmak, yemek yemek ve hatta konuşmak bile istemiyorlardı. Bir başka şey de ışıktı. Çok fazla ışık vardı. Güneş her sabah doğduğunda, normal büyüklüğünün üç değilse bile iki misli görünüyordu. Her sabah (Lucy'ye kendini çok tuhaf hissettiren) büyük beyaz kuşlar, kimsenin bilmediği dildeki şarkılarını insan sesleriyle söyleyerek başlarının üzerinden uçup geçiyor, Aslan'ın Masası'ndaki kahvaltılarına doğru gemiden uzaklaşıp kayboluyorlardı.

"Su ne kadar berrak!" dedi Lucy kendi kendine, ikinci günün ikindisinde iskele tarafından eğilerek.

Gerçekten de öyleydi. Gözüne çarpan ilk şey, yaklaşık bir ayakkabı büyüklüğünde, gemiyle aynı hızda giden küçük siyah bir şeydi. Önce suyun üstünde yüzen bir şey sandı. Ardından aşçının mutfaktan fırlattığı bayat bir ekmek parçası göründü. Ekmek parçası siyah şeyle çarpışacakmış gibiydi ama çarpışmadı. Onun üzerinden geçti ve Lucy, siyah şeyin yüzeyde olmadığını anladı. Birden siyah şey kocaman oldu, ama kısa süre sonra tekrar normal büyüklüğüne döndü.

Lucy böyle bir şeyi başka bir yerde daha gördüğünü biliyordu, keşke nerede olduğunu hatırlayabilseydi. Hatırlamaya çalışmak için elini başına koydu, yüzünü buruşturdu ve dilini çıkardı. Sonunda hatırlamıştı. Elbette! Parlak ve güneşli bir günde trenden gördüğünüz şey gibiydi. Trende, tarlalar boyunca trenle aynı

hızda giden, kendi vagonunuzun siyah gölgesini görürdünüz. Sonra bir boğaza girerdiniz ve aynı gölge süratle boğazdaki çimenlerin üzerine düşer ve büyürdü. Sonra boğazdan çıkardınız ve gölge yeniden normal büyüklüğüne dönmüş olur, tarlalar boyunca yoluna devam ederdi.

"Gölgemiz! Şafak Yıldızı'nın gölgesi" dedi Lucy. "Gölgemiz denizin dibinde bizi takip ediyor. Büyük göründüğü o an bir tepenin üzerinden geçtik. Fakat bu durumda, su düşündüğümden de berrak olmalı. Ne tuhaf, metrelerce aşağıyı, denizin dibini görüyor olmalıyım."

Bunu söyler söylemez bir süredir seyretmekte olduğu o kocaman, gümüş rengi enginliğin deniz yatağındaki kum, gördüğü her türlü koyu ve açık şeklin yüzeydeki ışık ve gölgeler değil dipteki gerçek şeyler olduğunu anladı. Örneğin o anda, ortasından geniş ve açık gri bir şeridin dolandığı, mora çalan yeşil bir kütle üzerinden geçmekteydiler. Artık onun dipte olduğunu bildiğinden çok daha iyi görebiliyordu. Koyu renkli parçaların diğer parçalardan daha uzun olduğunu ve hafifçe dalgalandığını seçebiliyordu. "Tıpkı rüzgârda salınan ağaçlar gibi" dedi Lucy. "Bunun bir denizaltı ormanı olduğuna inanıyorum."

Onun üzerinden geçtiler ve az sonra açık renkli şeride bir başka açık renkli şerit bağlandı. "Orada olsaydım" diye düşündü Lucy, "o şerit, ormanın içindeki bir yol ve diğerine bağlandığı şu yer kavşak olurdu. Ah, keşke orada olsaydım. Ne! Orman sona eriyor. Eminim o şerit gerçek bir yol! Açık kumun üzerinde devam ettiğini görebiliyorum. Değişik bir renk. Kenarlarında işaretler var, kesik çizgiler. Belki taştır. Şimdi genişliyor."

Genişlemiyordu, sadece daha yakına geliyordu. Gemi gölgesinin hızla ona doğru yaklaşmasından anlamıştı. Yol –artık yol olduğuna emindi– zikzaklar çizmeye başladı. Dik bir yokuşa tırmandığı belliydi. Başını yana eğerek geriye baktığında gördüğü şey, bir tepenin üzerinden aşağıya, virajlı bir yola bakarken gördüklerine benziyordu. O derin, ormanlık vadiye düşen güneş ışıklarını ve çok uzakta her şeyin soluk bir yeşillikte kaybolduğunu görebiliyordu. Fakat bazı yerler –güneş alan yerler diye düşündü– koyu maviydi.

Geriye bakmak için zaman ayıramadı; ileride, görüş alanına girmekte olan şey çok heyecan vericiydi. Yol belli ki tepenin üzerine ulaşmıştı ve dosdoğru ileriye gidiyordu. Küçük noktacıklar yolun üzerinde ileri geri gidip geliyordu. Şimdi

harika bir şey günışığında –fersahlarca suyun derinliğindeki bir şey ne kadar günışığında olabilirse– pırıl pırıl parlıyordu. Yumrular ve çentiklerle doluydu ve inci, hatta belki de fildişi rengindeydi. Tam üzerinde olduklarından neye benzediğini çıkaramamıştı. Ama gölgesini fark ettiğinde her şey açıklığa kavuştu. Günışığı Lucy'nin omuzlarının üzerinden geliyordu, bu yüzden o şeyin gölgesi kumlara yayılmıştı. Lucy o gölgenin kulelerin, minarelerin ve kubbelerin gölgesi olduğunu anladı.

"Hey! Bir şehir ya da kocaman bir kale bu" dedi Lucy kendi kendine. "Neden böyle yüksek bir tepenin üzerine inşa etmişler acaba?"

Çok uzun süre sonra, Lucy İngiltere'ye geri döndüğünde ve tüm bu maceralar hakkında Edmund'la konuştuğunda, bunun nedenini düşündüler. Deniz, derinlere inildikçe karanlıklaşır ve soğur; orada, aşağıda, o karanlıkta ve soğukta, mürekkepbalığı, denizyılanı ve deniz canavarı gibi tehlikeli canlılar yaşar. Sualtında vadiler vahşi ve korkutucu yerlerdir. Deniz İnsanları vadilerini, bizim dağları gördüğümüz gibi ve dağları da bizim vadileri gördüğümüz gibi görürler. Huzur ve sıcaklık yükseklerdedir (ya da bizim diyeceğimiz gibi "alçaklarda"). Deniz, avcıları ve şövalyeleri macera aramak için derinlere iner ve dinlenip sakin zaman geçirmek için, toplantılara, spora, şarkılara ve danslara katılmak için yükseklere, evlerine dönerler.

Şehri geçmişlerdi ve deniz yatağı hâlâ yükseliyordu. Artık geminin sadece yüz metre kadar altındaydı. Yol kaybolmuştu. Parka benzeyen, canlı renkli bitkilerle kaplı küçük bahçelerin olduğu bir bölgenin üzerinden geçiyorlardı. Tam o sırada Lucy, heyecanla tiz bir çığlık koyuverdi; insanları görmüştü.

Sayıları on beş ile yirmi arasındaydı ve hepsi denizatlarına binmişlerdi, akvaryumlardaki o minik denizatlarına değil, kendilerinden oldukça büyük olanlara. Bunlar soylu ve gururlu insanlar olmalı diye düşündü Lucy, çünkü bazılarının alnındaki altınların parıltısını görebiliyordu ve omuzlarında yeşil ya da turuncu flamalar dalgalanmaktaydı. Sonra:

"Ah, balıklar!" dedi Lucy, Çünkü yüzeye oldukça yakın yüzen bir sürü küçük ve şişko balık Deniz İnsanlarıyla arasına girmişti. Bu olay, manzarayı bozsa da çok ilginç bir şeye yol açtı. Aniden küçük ve vahşi bir balık derinlerden yukarı fırladı, oraya buraya saldırdı ve ağzında şişko balıklardan biriyle çabucak dibe daldı.

Deniz İnsanları atlarının üzerinde oturmuş olup biteni seyrediyorlardı. Konuşup eğleniyor gibi görünüyorlardı. Aynı türden başka bir balık Deniz İnsanlarının olduğu yerden yukarı doğru fırladı. Lucy, balığı, grubun ortasında denizatının üzerinde oturmakta olan iri deniz adamının gönderdiğine ya da serbest bıraktığına emindi; sanki o âna kadar balığı elinde tutuyormuş gibiydi.

"Hey, bence" dedi Lucy, "bu bir avcı grubu. Daha doğrusu, şahinle avlanan avcılar gibi. Evet öyle. Tıpkı bizim Cair Paravel'de şahinlerle ava çıkmamız gibi, onlar da o vahşi balıklarla ava çıkıyor, sonra balıkları uçuruyorlar –yüzdürüyorlar demek gerekir galiba– diğerlerini yakalamak için. Nasıl?.."

Aniden durdu, çünkü manzara değişiyordu. Deniz İnsanları, Şafak Yıldızı'nı fark etmişti. Balık sürüsü her yöne dağıldı: İnsanlar, güneşle aralarına giren bu büyük ve siyah şeyin ne anlama geldiğini öğrenmek için yukarı geliyordu. Artık yüzeye öyle yakındılar ki, eğer suyun içinde olmasalardı Lucy onlarla konuşabilirdi. Kadınlı erkekli bir gruptu. Hepsi bir tür küçük taç takmıştı ve birçoğunun boynunda inci dizileri vardı. Başka bir şey giymiyorlardı. Vücutları fildişi rengi, saçlarıysa mordu. Ortadaki kral (kimse onun kraldan başka bir şey olduğunu düşünemezdi) gururla Lucy'nin yüzüne bakıp elindeki mızrağı vahşice salladı. Şövalyeleri de aynı şeyi yaptı. Kadınların yüzlerinden şaşkınlık okunuyordu. Lucy

onların daha önce bir gemi ya da insan görmediğine emindi; hiçbir geminin gelmediği bu yerde böyle şeyleri nasıl görebilirlerdi ki?

"Neye bakıyorsun Lucy?" diye bir ses geldi yakından.

Lucy öyle dalmıştı ki ses onu irkiltti ve döndüğünde uzun süre küpeşteye yaslanmaktan dolayı kolunun uyuştuğunu fark etti. Drinian ve Edmund yanındaydı.

"Bakın" dedi.

İkisi Lucy'nin gösterdiklerine baktı. Sonra Drinian alçak bir sesle:

"Hemen arkanızı dönün Majesteleri. Evet böyle, sırtımız denize dönük olsun. Önemli bir şey konuşuyormuş gibi görünmeyin" dedi.

"Neden, sorun nedir?" dedi Lucy, Drinian'ın dediklerini yaparken.

"Bunları görmek tayfalar için iyi değil" dedi Drinian. "Adamlar deniz kadınlarına ya da denizaltı ülkesine âşık olup, gemiden atlayabilirler. Uzak denizlerde bu türden şeyler olduğunu duymuştum. Bu insanları görmek her zaman şanssızlıktır."

"Ama biz onları tanıyorduk" dedi Lucy. "Eskiden Cair Paravel'de kardeşim Peter Muhteşem Kral'ken, yüzeye çıkıp taç giyme törenimizde şarkı söylemişlerdi."

"Sanırım onlar değişik türdendi, Lucy" dedi Edmund. "Onlar denizaltında olduğu kadar karada da yaşayabiliyordu. Ben bunların yaşayamayacağı kanısındayım. Yapabilselerdi çoktan yüzeye çıkıp bize saldırmışlardı. Çok vahşi görünüyorlar."

"Her neyse" diye başladı Drinian, ama o anda iki ses birden duyuldu. Birincisi cup sesiydi. Diğeri de silah güvertesinden, "Denize adam düştü" diye bağıran birinin sesi. Ondan sonra herkes koşuşturmaya başladı. Bazı denizciler yelkenleri indirmek üzere aceleyle yukarı tırmandı; diğerleri küreklere geçmek için aşağıya koşturdu ve geminin kıçında nöbette olan Rhince, denize düşen adamı alabilmek amacıyla dümeni sonuna kadar kırdı. Artık herkes denize düşenin tam anlamıyla bir adam olmadığını biliyordu. Bu, Bastıbacak'tı.

"Seni gidi fare!" dedi Drinian. "Geminin tüm diğer adamlarını bir araya koysan onun yarattığından daha fazla sorun yaratamaz. Girilecek bir delik varsa bulur girer. Pranga vurmalı, teknenin arkasına bağlamalı, bir adaya bırakmalı, bıyıklarını kesmeli onun. Kimse küçük canavarı görebiliyor mu?"

Tüm bunlar Drinian'ın Bastıbacak'ı sevmediği anlamına gelmiyordu. Tersine, onu çok severdi, onun için endişeleniyordu ve bu yüzden ona kızgındı; tıpkı, araba yolunda koştuğunuz zaman annenizin size bir yabancıdan daha fazla kız-

ması gibi. Kuşkusuz kimse Bastıbacak'ın boğulmasından korkmuyordu çünkü mükemmel bir yüzücüydü; fakat suyun altında ne olduğunu bilen üçü, Deniz İnsanlarının elindeki o uzun ve zalim mızraklardan korkuyordu.

Birkaç dakika içinde Şafak Yıldızı geriye dönmüştü ve herkes sudaki siyah lekeyi, Bastıbacak'ı görebiliyordu. Büyük bir heyecanla konuşuyordu, ama ağzı suyla dolduğundan kimse ne söylediğini anlamıyordu.

"Çenesini kapatmazsak aşağıda olanları anlatacak" diye bağırdı Drinian. Bunu önlemek için kenara koştu ve gemicilere bağırırken bir iple kendini aşağı sarkıttı, "Tamam, tamam. Yerlerinize dönün. Sanırım yardım almadan bir fareyi çıkarabilirim." Bastıbacak ipe tırmanmaya başladığında –pek çevik değildi çünkü ıslak tüyleri onu ağırlaştırmıştı– Drinian eğildi ve fısıldadı: "Tek kelime etme."

Sırılsıklam fare güverteye çıktığında Deniz İnsanlarıyla ilgilenmediği ortaya çıktı.

"Tatlı!" diye bağırdı. "Tatlı, tatlı."

"Neden bahsediyorsun sen?" diye sordu Drinian, tersleyerek. "Ayrıca tüm suyu üzerime sıçratmak zorunda değilsin."

"Sana suyun tatlı olduğunu söylüyorum" dedi Fare. "Tatlı; tuzlu değil."

Önce kimse bunun önemini anlayamadı. Ancak sonra Bastıbacak eski kehaneti bir kez daha tekrarladı.

"Dalgaların tatlı tatlı yükseldiği yerde
Şüphen olmasın, Bastıbacak
Oradadır mutlak doğu."

Sonunda herkes anlamıştı.

"Bir kova ver bana Rynelf" dedi Drinian.

Kova verildi, Drinian kovayı indirdi ve yukarı çekti. İçindeki su cam gibi parlıyordu.

"Belki, önce Majesteleri tadına bakmak ister" dedi Drinian, Caspian'a.

Kral iki eliyle kovayı tutup kaldırdı, dudaklarına götürdü, bir yudum aldı ve sonra kana kana içerek başını kaldırdı. Yüzü değişmişti. Sadece gözleri değil her yeri parlıyordu.

"Evet" dedi, "tatlı. Bu gerçek bir tatlı su. Beni öldürüp öldürmeyeceğinden emin değilim. Fakat bir seçim hakkım olsaydı, seçeceğim ölüm bu olurdu."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Edmund.

"Bu... bu su sanki her şeyden daha hafif" dedi Caspian.

"Evet, bu doğru" dedi Bastıbacak. "İçilebilir hafiflikte. Dünyanın Sonu'nun yakınında olmalıyız."

Bir an sessizlik oldu ve sonra Lucy diz çöküp kovadan su içti.

"Yaşamımda tattığım en harika şey" dedi soluk soluğa. "Ama çok sert, bir şey yemeye ihtiyacımız yok artık."

Gemideki herkes sırayla suyu içti. Uzun bir süre hepsi sessizdi. Çok güçlü ve sağlıklı hissediyorlardı kendilerini. Az sonra içtikleri suyun başka bir etkisini fark etmeye başladılar. Daha önce de söylediğim gibi Ramandu'nun yaşadığı adayı terk ettiklerinden beri çok fazla aydınlık vardı; güneş çok büyük (ama çok sıcak değil), deniz çok parlak ve hava pırıl pırıldı. Şimdi, aydınlık azalmamıştı –tam tersine artmıştı– ama dayanılabilir hale gelmişti. Gözlerini kırpmadan dosdoğru güneşe bakabiliyorlardı. Hayat boyu gördüklerinden çok daha fazla ışık görebiliyorlardı. Güverte, yelkenler, yüzleri ve vücutları gittikçe parlaklaştı, halatlar da parlamaya başladı. Ertesi sabah, artık eski büyüklüğünün beş-altı katı olan güneş doğduğunda, dikkatle ona baktılar ve oradan uçarak gelen kuşların tüylerini gördüler.

Akşam yemeğine kadar tek kelime edilmemişti (kimse yemek yemek istemiyordu, su onlara yeterliydi). Drinian:

"Bunu anlayamıyorum. Hiç rüzgâr yok. Yelkenler ölü gibi sallanıyor. Deniz bir havuz gibi dümdüz. Fakat biz sanki arkamızda tayfun varmış gibi hızla ilerliyoruz" dedi.

"Bunu ben de düşünüyordum" dedi Caspian. "Güçlü bir akıntıya yakalanmış olmalıyız."

"Hımm" dedi Edmund. "Eğer dünyanın gerçekten bir kenarı varsa ve biz de oraya yaklaşıyorsak bu pek iyi değil."

"Yani" dedi Caspian, "hepimiz kenardan... Şey, aşağıya mı dökülеceğiz demek istiyorsun?"

"Evet, evet" dedi Bastıbacak, pençelerini çırparak. "Ben her zaman öyle sanmışımdır, dünya kocaman bir yuvarlak masa gibidir ve okyanusların suları kenardan aşağı dökülür. Gemi devrilecek, başının üzerine dikilecek, bir an için kenardan ötesini göreceğiz ve sonra aşağıya, doğru aşağıya hızla iniş, son sürat..."

"Peki dipte bizi neler bekliyor söyleyebilir misin, ha?" dedi Drinian.

"Belki Aslan'ın ülkesi" dedi Fare, gözleri parlayarak. "Belki de dibi yoktur. Belki sonsuza kadar aşağıya gidiyordur. Fakat ne olursa olsun bir an için dünyanın kenarından öteye bakmış olmak her şeye değmez mi?"

"Bana bak" dedi Eustace, "bunların hepsi palavra. Dünya yuvarlaktır, yani bir top gibi, yuvarlak masa gibi değil."

"Bizim dünyamız öyle" dedi Edmund. "Peki, ya burası?"

"Yani" dedi Caspian, "siz üçünüz yuvarlak (top gibi yuvarlak) bir dünyadan geldiğinizi ve bana bundan hiç bahsetmediğinizi mi söylemek istiyorsunuz? Bu gerçekten çok kötü. Çünkü burada içinde yuvarlak dünyaların olduğu peri masalları var ve ben onları her zaman sevdim. Gerçek yuvarlak dünyaların olduğuna asla inanmadım. Hep olmasını arzuladım ve hep birinde yaşamayı istedim. Ah, her şeyimi verirdim. Siz bizim dünyamıza gelebiliyorsunuz da biz sizin dünyanıza neden gelemiyoruz acaba? Keşke bir fırsatım olsaydı! Top gibi bir şeyin üzerinde yaşamak heyecanlı olmalı. İnsanların baş üstü yürüdükleri yerlere gittiniz mi hiç?"

Edmund başını salladı. "Öyle değil" diye ekledi. "Orada yaşadığında yuvarlak dünyanın heyecan verici hiçbir yanı yok."

16
Dünyanın En Sonu

Drinian ve iki Pevensie hariç Deniz İnsanlarını fark eden tek kişi Bastıbacak'tı. Deniz Kralı'nın mızrağını salladığını görünce hemen suya dalmıştı, çünkü bunu bir tehdit ya da meydan okuma olarak algılamış ve sorunu hemen orada, o anda çözümlemeyi istemişti. Ancak suyun tatlı olduğunu keşfetmenin heyecanı dikkatini dağıtmıştı ve Deniz İnsanları tekrar aklına gelmeden önce, Lucy ve Drinian, onu kenara çekip gördüklerini anlatmaması konusunda uyarmıştı.

Buna zahmet etmelerine gerek olmadığı anlaşıldı, çünkü artık Şafak Yıldızı kimse yaşamıyormuş gibi görünen bölgelerin üzerinde kayarak ilerliyordu. Lucy'den başka hiç kimse Deniz İnsanlarını bir daha görmedi hem o bile sadece çok kısa bir an için görmüştü. Ertesi gün tüm sabah oldukça sığ sularda yolculuk yaptılar, dip yosunluktu. Öğleden az önce Lucy yosunlarla beslenen bir balık sürüsü gördü. Hepsi sürekli yiyor ve aynı yöne doğru ilerliyordu. "Tıpkı koyun sürüsü gibi" diye düşündü Lucy. Aniden sürünün ortalarında kendi yaşlarında bir denizkızı gördü, elinde çoban asasına benzeyen bir sopa taşıyan sakin, yalnız bir kızdı. Lucy bu kızın bir çoban –belki de bir balık çobanı– olduğuna emindi, çayırdaki sürüsü de balıklardan oluşuyordu. Balıklar ve kız suyun yüzüne oldukça yakındı. Sığ sularda kayarak ilerleyen kız ve küpeşteden eğilen Lucy karşı karşıya geldiklerinde kız yukarıya, dosdoğru Lucy'nin yüzüne baktı. Birbirleriyle konuşamadılar, az sonra denizkızı geminin gerisinde kalmıştı. Lucy kızın yüzünü asla unutmadı. O diğer

"Bunu anlayamıyorum. Hiç rüzgâr yok. Yelkenler ölü gibi sallanıyor. Deniz bir havuz gibi dümdüz. Fakat biz sanki arkamızda tayfun varmış gibi hızla ilerliyoruz" dedi.

"Bunu ben de düşünüyordum" dedi Caspian. "Güçlü bir akıntıya yakalanmış olmalıyız."

"Hımm" dedi Edmund. "Eğer dünyanın gerçekten bir kenarı varsa ve biz de oraya yaklaşıyorsak bu pek iyi değil."

"Yani" dedi Caspian, "hepimiz kenardan... Şey, aşağıya mı döküleceğiz demek istiyorsun?"

"Evet, evet" dedi Bastıbacak, pençelerini çırparak. "Ben her zaman öyle sanmışımdır, dünya kocaman bir yuvarlak masa gibidir ve okyanusların suları kenardan aşağı dökülür. Gemi devrilecek, başının üzerine dikilecek, bir an için kenardan ötesini göreceğiz ve sonra aşağıya, doğru aşağıya hızla iniş, son sürat..."

"Peki dipte bizi neler bekliyor söyleyebilir misin, ha?" dedi Drinian.

"Belki Aslan'ın ülkesi" dedi Fare, gözleri parlayarak. "Belki de dibi yoktur. Belki sonsuza kadar aşağıya gidiyordur. Fakat ne olursa olsun bir an için dünyanın kenarından öteye bakmış olmak her şeye değmez mi?"

"Bana bak" dedi Eustace, "bunların hepsi palavra. Dünya yuvarlaktır, yani bir top gibi, yuvarlak masa gibi değil."

"Bizim dünyamız öyle" dedi Edmund. "Peki, ya burası?"

"Yani" dedi Caspian, "siz üçünüz yuvarlak (top gibi yuvarlak) bir dünyadan geldiğinizi ve bana bundan hiç bahsetmediğinizi mi söylemek istiyorsunuz? Bu gerçekten çok kötü. Çünkü burada içinde yuvarlak dünyaların olduğu peri masalları var ve ben onları her zaman sevdim. Gerçek yuvarlak dünyaların olduğuna asla inanmadım. Hep olmasını arzuladım ve hep birinde yaşamayı istedim. Ah, her şeyimi verirdim. Siz bizim dünyamıza gelebiliyorsunuz da biz sizin dünyanıza neden gelemiyoruz acaba? Keşke bir fırsatım olsaydı! Top gibi bir şeyin üzerinde yaşamak heyecanlı olmalı. İnsanların baş üstü yürüdükleri yerlere gittiniz mi hiç?"

Edmund başını salladı. "Öyle değil" diye ekledi. "Orada yaşadığında yuvarlak dünyanın heyecan verici hiçbir yanı yok."

16
Dünyanın En Sonu

Drinian ve iki Pevensie hariç Deniz İnsanlarını fark eden tek kişi Bastıbacak'tı. Deniz Kralı'nın mızrağını salladığını görünce hemen suya dalmıştı, çünkü bunu bir tehdit ya da meydan okuma olarak algılamış ve sorunu hemen orada, o anda çözümlemeyi istemişti. Ancak suyun tatlı olduğunu keşfetmenin heyecanı dikkatini dağıtmıştı ve Deniz İnsanları tekrar aklına gelmeden önce, Lucy ve Drinian, onu kenara çekip gördüklerini anlatmaması konusunda uyarmıştı.

Buna zahmet etmelerine gerek olmadığı anlaşıldı, çünkü artık Şafak Yıldızı kimse yaşamıyormuş gibi görünen bölgelerin üzerinde kayarak ilerliyordu. Lucy'den başka hiç kimse Deniz İnsanlarını bir daha görmedi hem o bile sadece çok kısa bir an için görmüştü. Ertesi gün tüm sabah oldukça sığ sularda yolculuk yaptılar, dip yosunluktu. Öğleden az önce Lucy yosunlarla beslenen bir balık sürüsü gördü. Hepsi sürekli yiyor ve aynı yöne doğru ilerliyordu. "Tıpkı koyun sürüsü gibi" diye düşündü Lucy. Aniden sürünün ortalarında kendi yaşlarında bir denizkızı gördü, elinde çoban asasına benzeyen bir sopa taşıyan sakin, yalnız bir kızdı. Lucy bu kızın bir çoban –belki de bir balık çobanı– olduğuna emindi, çayırdaki sürüsü de balıklardan oluşuyordu. Balıklar ve kız suyun yüzüne oldukça yakındı. Sığ sularda kayarak ilerleyen kız ve küpeşteden eğilen Lucy karşı karşıya geldiklerinde kız yukarıya, dosdoğru Lucy'nin yüzüne baktı. Birbirleriyle konuşamadılar, az sonra denizkızı geminin gerisinde kalmıştı. Lucy kızın yüzünü asla unutmadı. O diğer

Deniz İnsanları gibi korkmuş ya da kızmış görünmüyordu. Lucy o kızı sevmişti, kızın da onu sevdiğinden emindi. O kısacık anda, bir şekilde arkadaş olmuşlardı. Orada veya başka herhangi bir dünyada yeniden karşılaşma şansları yoktu. Fakat karşılaşsalar, kollarını açıp birbirlerine koşarlardı.

Bundan sonraki günler boyunca Şafak Yıldızı yelkenleri rüzgârsız, sakin bir denizin üzerinde zarifçe kayarak doğuya doğru ilerledi. Geçen her an ışık gittikçe parlaklaşıyordu ama bundan rahatsızlık duymuyorlardı. Kimse bir şey yemedi ya da uyumadı, hatta bunları yapmayı istemedi bile. Denizden, şaraptan güçlü ve –nasıl olduğu bilinmez ama– normal sudan daha ıslak, daha akışkan olan bu göz kamaştırıcı sudan kovalarca çekip kana kana içerken, bir yandan da sessizce sohbet ettiler. Yolculuğa başladıklarında yaşlıca olan gemicilerden bir-ikisi gün geçtikçe gençleşmeye başladı. Gemideki herkes neşe ve heyecanla doluydu, ama bu heyecan insanı durmadan konuşturan türden değildi. İlerledikçe daha az konuşuyorlardı ve konuştukları zaman da neredeyse fısıldaşıyorlardı. Denizin sakinliği onları etkisi altına almıştı.

"Lordum" dedi Caspian, Drinian'a bir gün, "ileride ne görüyorsun?"

"Efendim" dedi Drinian, "beyazlık görüyorum. Gözlerimin görebildiği kadarıyla ufuk boyunca, kuzeyden güneye kadar."

"Ben de aynı şeyi görüyorum" dedi Caspian, "ve ne olduğunu hayal bile edemiyorum."

"Eğer kuzeyde olsaydık" dedi Drinian, "buz olduğunu söylerdim. Ancak burada buz olamaz. Adamları küreklere gönderip, akıntıya karşı koymaya çalışsak iyi olur. O şey ne olursa olsun, bu hızla ona çarpmak istemeyiz!"

Drinian'ın dediğini yaptılar ve giderek yavaşladılar. Beyazlık esrarengizliğinden bir şey kaybetmedi. Orası kara idiyse bile, çok tuhaf bir kara parçası olmalıydı, çünkü suyla aynı seviyede olan kısımları su kadar pürüzsüzdü. Yaklaştıklarında Drinian dümeni sonuna kadar kırdı ve Şafak Yıldızı'nı güneye döndürdü, akıntıyı yandan alarak beyazlığın kenarında, güneye doğru biraz kürek çektiler. Böyle yapmakla önemli bir keşifte bulunmuşlardı: Akıntı yaklaşık on beş metrelik bir alanda etkiliydi ve kalan kısım bir havuz kadar durgundu. Bu, Ramandu'nun ülkesine dönüş yolculuğunda tüm yolu kürek çekerek gitmenin oldukça kötü olacağını düşünmeye başlayan tayfalar için çok iyi bir haberdi. (Bu

aynı zamanda denizkızının neden o kadar çabuk geride kaldığını açıklıyordu. Kız akıntının içinde değildi. Eğer akıntının içinde olsaydı gemiyle aynı hızda doğuya doğru gidiyor olacaktı.)

Kimse beyaz şeyin ne olduğunu anlamış değildi. Sonra kayık denize indirildi ve araştırmaya gönderildi. Şafak Yıldızı'nda kalanlar kayığın beyazlığın ortasına girdiğini görebiliyor, kayıktakilerin tiz ve şaşkın seslerini (durgun suların üzerinden net bir şekilde) duyabiliyorlardı. Kayığın başındaki Rynelf derinlik ölçerken bir sessizlik oldu; kürek çekerek geriye dönerken kayığın içi o beyaz şeylerle dolmuştu. Herkes olan biteni öğrenmek için küpeşteye koştu.

"Nilüfer, Majesteleri!" diye bağırdı Rynelf başta dikilerek.

"Ne dedin?" diye sordu Caspian.

"Nilüferler, Majesteleri" dedi Rynelf. "Tıpkı göller ya da bahçelerdekiler gibi."

"Bakın!" dedi geminin kıçında olan Lucy. Beyaz taç yapraklar ve geniş, yassı yapraklarla dolu ıslak kollarını kaldırmıştı.

"Derinlik nedir, Rynelf?" diye sordu Caspian.

"Garip olan da bu, Majesteleri" dedi Rynelf. "Hâlâ derin. Nereden baksanız üç buçuk fersah."

"Gerçek nilüfer olamaz, bizim nilüfer dediğimiz şey olamazlar" dedi Eustace.

Muhtemelen değildiler, ama çok benziyorlardı. Bir süre konuştuktan sonra Şafak Yıldızı akıntıya geri döndü ve Nilüfer Gölü'nde ya da Gümüş Göl'de (iki ismi de denediler ve Gümüş Göl tuttu; şimdi Caspian'ın haritasında çizilidir) doğuya doğru ilerlemeye devam ettiler. Yolculuklarının en tuhaf bölümü başlamış oldu. Terk etmekte oldukları açık deniz, az sonra batı ufkunda ince, mavi bir çizgi haline gelmişti. Geçerken nilüferleri iterek açtıkları, yeşil bir cam gibi parlayan şerit hariç, üzerine belirsiz bir altın rengi serpiştirilmiş beyazlık etraflarını her yönde sarmalıyordu. Düşünüldüğünde, bu son deniz, kutuplara çok benziyordu; gözleri kartallar kadar keskinleşmiş olmasaydı, tüm bu beyazlıkta –özellikle sabahın erken saatlerinde– güneş dayanılmaz olurdu. Aynı beyazlık, her akşam aydınlığın daha uzun sürmesine neden oluyordu. Nilüferli alan sona ermeyecekmiş gibi görünüyordu. Günbegün, o kilometrelerce ve fersahlarca uzanan çiçeklerden Lucy'nin tanımlayamadığı bir koku yükseliyordu; tatlı, evet, ama uykunuzu getirmeyen ya da bayıltıcı olmayan, beyninize işleyen ve dağlara koşarak tırma-

nabileceğinizi ya da bir fille güreşebileceğinizi hissettiren taze, yabani ve eşsiz bir kokuydu. Lucy ve Caspian birbirlerine, "Buna daha fazla dayanamayacağımı hissediyorum, ama bitmesini de istemiyorum" dediler.

Sık sık derinliği ölçüyorlardı ama su ancak günler sonra sığlaştı ve sonra da sığlaşmaya devam etti. Bir gün geldi ki, akıntıdan çıkmaları ve kürek çekerek salyangoz hızıyla yollarına devam etmeleri gerekti. Şafak Yıldızı'nın daha fazla doğuya gidemeyeceği apaçık ortadaydı. Aslında akıllıca davrandıkları için onun karaya oturmasını engellediler.

"Kayığı indirin!" diye bağırdı Caspian. "Sonra da adamları arkaya çağırın. Onlarla konuşmam gerekiyor."

"Ne yapacak?" diye fısıldadı Eustace, Edmund'a. "Gözlerinde garip bir bakış var."

"Sanırım hepimiz aynı şekilde görünüyoruz" dedi Edmund.

Geminin kıçında Caspian'a katıldılar ve çok geçmeden tüm adamlar kralın konuşmasını duymak için merdivenlerin dibine üşüştüler.

"Arkadaşlar" dedi Caspian, "başladığımız araştırmanın şartlarını artık yerine getirdik. Yedi lordun hepsini bulduk ve Sör Bastıbacak asla geri dönmemeye yemin ettiğinden Ramandu'nun ülkesine ulaştığımızda Lord Revilian, Argoz ve Mavramorn'u uyanmış bulacağız. Lord Drinian, gidebileceğiniz kadar hızla Narnia'ya dönmenizi ve Ölümsuyu Adası'nda karaya çıkmamanızı emrederek gemiyi size emanet ediyorum. Vekilim Cüce Yaygaracı'ya tüm bu gemideki arkadaşlarıma vaat ettiğim ödülleri vermesini söyle. Bunu fazlasıyla hak ettiler. Eğer dönmezsem vekil, Cornelius, Porsuk Mantarsever ve Lord Drinian, Narnia'ya bir kral seçsin ve..."

"Fakat efendim" diye sözünü kesti Drinian, "tahtı bırakıyor musunuz?"

"Bastıbacak'la Dünyanın Sonu'nu görmeye gideceğim" dedi Caspian.

Denizciler arasında mırıltılar duyuldu.

"Kayığı biz alacağız" dedi Caspian. "Bu sakin sularda ona ihtiyacınız olmayacak, Ramandu'nun adasında yeni bir kayık inşa edersiniz. Şimdi..."

"Caspian" dedi Edmund aniden sertçe, "bunu yapamazsın."

"Evet, kesinlikle" dedi Bastıbacak, "Majesteleri bunu yapamaz."

"Hayır, gerçekten" dedi Drinian.

"Yapamaz mıyım?" dedi Caspian şiddetle, bir an için amcası Miraz gibi görünerek.

"Majestelerinden özür diliyorum" dedi Rynelf güverteden, "ama içimizden biri yapsa, bunun adı kaçmak olur."

"Uzun süredir hizmetimde olmana çok güveniyorsun Rynelf" dedi Caspian.

"Hayır efendim! Tamamıyla haklı" dedi Drinian.

"Aslan'ın yelesi adına" dedi Caspian, "öğretmenim değil, kullarım olduğunuzu sanıyordum."

"Ben değilim" dedi Edmund, "ve ben bunu yapamayacağını söylüyorum."

"Yapamaz mıyım?" dedi Caspian. "Ne demek istiyorsun?"

"Majestelerinin hoşuna gidecekse, yapmamalısınız deriz" dedi Bastıbacak yerlere kadar eğilerek. "Siz Narnia kralısınız. Geri dönmezseniz tüm kullarınızın ve özellikle Yaygaracı'nın güvenini sarsarsınız. Sorumsuz biri gibi kendinizi maceralara atamazsınız. Majesteleri aklın sesini dinlemeyecekse, benim için en büyük sadakat, gemideki diğer adamların da yardımıyla, silahlarınızı elinizden almak, aklınız başınıza gelinceye kadar sizi gemide eliniz kolunuz bağlı tutmak olurdu."

"Tamamıyla doğru" dedi Edmund. "Odysseus deniz perilerinin yanına gitmek istediğinde ona yaptıkları gibi."

Lucy, "Ramandu'nun kızına geri döneceğine söz verdin" dediğinde Caspian'ın eli kılıcının kabzasına gitmişti. Caspian durakladı. "Şey... evet. Bu da var" dedi. Bir an kararsız kaldı ve sonra gemideki herkese bağırdı.

"Eh, dediğiniz olsun. Arayış bitti. Hepimiz dönüyoruz. Kayığı yukarı çekin."

"Efendim" dedi Bastıbacak, "hepimiz dönmüyoruz. Ben, daha önce de açıkladığım gibi..."

"Susun!" diye gürledi Caspian. "Bana dersimi verdiniz, ama tuzağa düşmem. Şu fareyi susturacak biri yok mu?"

"Majesteleri Narnia'nın konuşan hayvanlarına iyi davranacağına söz vermişti" dedi Bastıbacak.

"Konuşan hayvanlara, evet" dedi Caspian. "Konuşmadan duramayan hayvanlar hakkında bir şey söylemedim." Öfkeyle merdiveni savurdu ve kapısını çarparak kamarasına girdi.

Biraz sonra diğerleri yanına gittiklerinde onu sakinleşmiş buldular; yüzü bembeyazdı ve gözlerinde yaşlar vardı.

"Yararı yok" dedi. "Öfkem ve gururumla zarar vermektense terbiyeli davra-

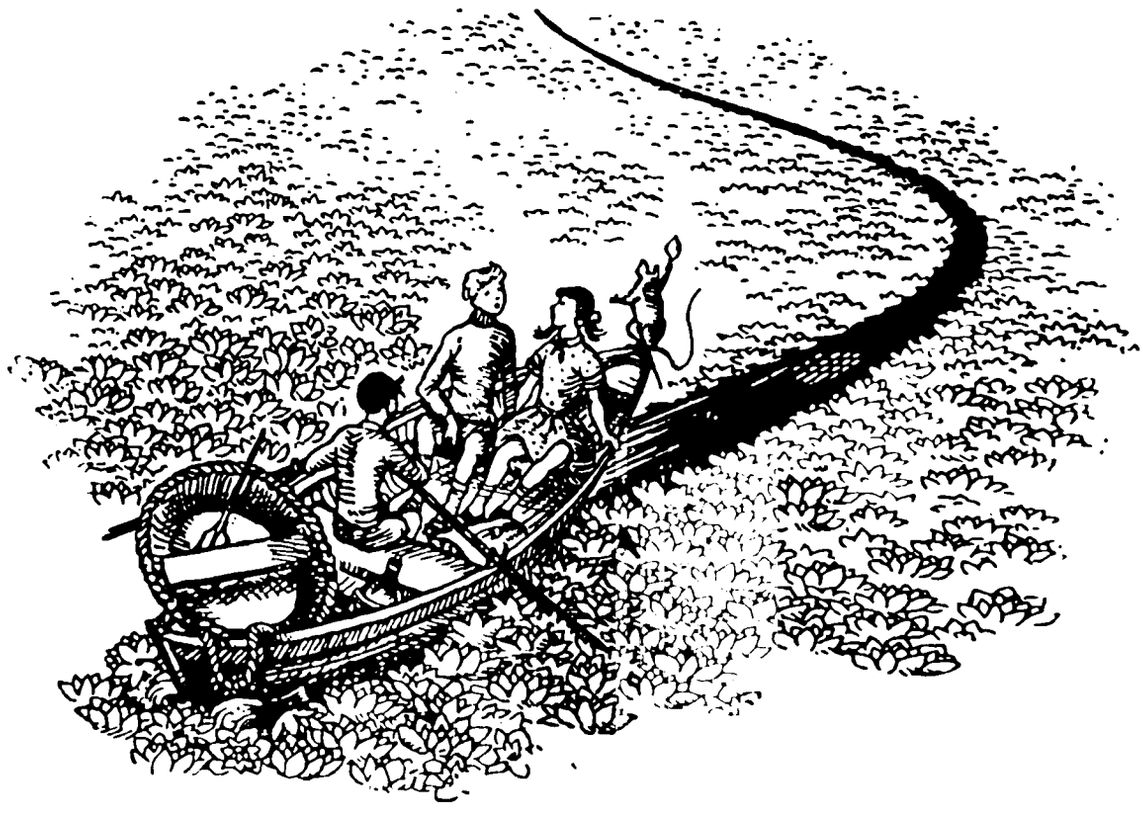
nabilirdim. Aslan benimle konuştu. Hayır, buraya geldiğini söylemiyorum. Öncelikle, bu kamaraya sığmazdı. Fakat duvardaki şu altın aslan başı canlandı ve benimle konuştu. Korkunçtu... gözleri. Bana kaba davrandığından değil, başlangıçta biraz sertti ama. Fakat yine de kötüydü. Dedi ki... dedi ki... ah, dayanamıyorum. Söyleyebileceği en kötü şeydi. Sizin devam etmeniz gerekiyor; Bastıbacak, Edmund, Lucy ve Eustace; ben dönmeliymişim. Yalnız başıma. Hem de hemen. Bu olanların ne yararı var ki?"

"Caspian, canım" dedi Lucy. "Eninde sonunda kendi dünyamıza dönmemiz gerektiğini biliyordun."

"Evet" dedi Caspian hıçkırarak, "ama daha çok erken."

"Ramandu'nun adasına vardığında kendini daha iyi hissedeceksin" dedi Lucy.

Bir süre sonra Caspian'ın neşesi yerine geldi, ama her iki taraf için de çok acı bir ayrılıktı bu, üzerinde durmayacağım. Kayık, öğleden sonra yaklaşık saat ikide, su ve yiyecekle doldurulmuş olarak (ne yiyeceğe ne de içeceğe ihtiyaçları olacağını düşünmemelerine rağmen), sonsuz nilüfer bahçesinde kürek çekmek üzere Şafak Yıldızı'ndan ayrıldı. Bastıbacak da kanosuyla onlara eşlik edecekti. Şafak Yıldızı, onların ayrılışının şerefine bayraklar ve kalkanlarla süslenmişti. Her tarafı nilüferlerle kaplı Şafak Yıldızı, büyük, uzun ve sanki kendi evleriymiş gibi görünüyordu. Görüş alanından çıkmadan önce dümen kırdığını ve batıya doğru

kürekle yol aldığını gördüler. Lucy biraz gözyaşı dökmesine rağmen umduğunuz kadar etkilenmemişti. Işık, sessizlik, Gümüş Deniz'in kokusunun tatlı ürpertisi ve hatta (garip bir şekilde) yalnızlık çok heyecan vericiydi.

Kürek çekmeye gerek yoktu çünkü akıntı onları düzenli olarak doğuya sürüklüyordu. O gece boyu ve ertesi gün doğuya doğru kayarak ilerlediler ve üçüncü gün –sizin ve benim güneş gözlükleriyle bile dayanamayacağımız bir parlaklıkla– şafak söktüğünde önlerinde harika bir şey gördüler. Sanki kendileriyle gökyüzü arasında yeşilimsi gri, titreyerek ışıldayan bir duvar yükselmekteydi. Sonra güneş çıktı. Güneşin yükselişini ve duvarın harika bir gökkuşağına dönüşmesini izlediler. O anda duvarın yüksek bir dalga olduğunu anladılar. Çağlayanların kenarında bazen görebileceğiniz türden, sonsuza kadar aynı yerde duracakmış gibi görünen dalgalardandı. Yaklaşık on metre yüksekliğindeydi ve akıntı onları hızla ona doğru sürüklüyordu. İçinde bulundukları durumu tehlikeli sanabilirsiniz. Öyle değildi. Onların durumunda olan kimsenin bunu düşüneceğini sanmıyorum. Çünkü şimdi, sadece dalganın ardında değil, güneşin de ardında olan bir şey görmüşlerdi. Gözleri, Son Deniz'in suyu tarafından güçlendirilmiş olmasaydı güneşi bile göremezlerdi. Ancak şimdi doğan güneşe bakabiliyor, onu ve onun ötesindeki şeyleri açıkça görebiliyorlardı. Doğuda güneşin ötesinde gördükleri şey sıradağlardı. O kadar yüksektiler ki dorukları ya hiç göremediler ya da gördüler ama sonradan unuttular. İçlerinden hiçbiri o yönde gökyüzü gördüğünü hatırlamıyordu. Dağlar gerçekten dünyanın dışında olmalıydı. Çünkü büyüklüğü onların seksende biri kadar olan bir dağın bile zirvesinde kar ve buz olması gerekirdi. Fakat bunlar ne kadar yükseğe bakarsanız bakın, sıcaktı, yeşildi, ormanlarla ve çağlayanlarla doluydu. Aniden doğudan, dalganın tepesini köpüklü şekillere bürüyen ve suyu karıştıran bir esinti geldi. Sadece bir saniye sürmüştü, ama o bir saniyede onlara getirdiği şeyi hiçbiri asla unutmayacaktı. Bir koku ve bir ses, müziğe benzer bir ses getirmişti. Edmund ve Eustace daha sonra bunun hakkında hiç konuşmayacaklardı. Lucy sadece, "Kalbinizi kırardı" demişti. "Neden" dedim, "çok mu hüzünlüydü?"

"Hüzünlü mü? Hayır!" dedi Lucy.

O kayıktaki hiç kimse Dünyanın Sonu'nu ve Aslan'ın ülkesini gördüğünden kuşku duymuyordu.

O anda kayık bir gıcırtıyla karaya oturdu. Su kayık için çok sığdı. "Burası" dedi Bastıbacak, "tek başıma devam edeceğim yer."

Onu durdurmaya çalışmadılar çünkü her şey sanki çoktan olup bitmiş ya da alınyazılarıymış gibi seyrediyordu. Küçük kanosunu indirmesi için Bastıbacak'a yardım ettiler. Sonra kılıcını çıkarıp ("Artık buna ihtiyacım yok" dedi) nilüferlerin üzerine, çok uzağa fırlattı. Düştüğü yerde kabzası yukarıda olmak üzere dimdik kalmıştı. Sonra diğerlerini memnun etmek amacıyla üzgün gibi görünerek herkese veda etti; aslında mutluluktan titriyordu. Lucy ilk ve son kez ne zamandır yapmak istediği şeyi yaptı; onu kollarına alıp okşadı. Sonra Bastıbacak aceleyle kanosuna bindi, küreğini aldı ve akıntı onu yakalayınca, nilüferler arasındaki simsiyah bir şekil halinde uzaklaştı. Dalganın üzerinde nilüfer yoktu; düzgün ve yemyeşil bir yamaç gibiydi. Kano giderek hızlandı ve dalganın kenarına mükemmel bir biçimde tırmandı. Bir saniyeliğine kanonun ve Bastıbacak'ın şeklini dalganın tepesinde gördüler. Sonra ikisi de kayboldu ve o andan sonra kimse fare Bastıbacak'ı görmedi. Ancak ben inanıyorum ki o, sağ salim Aslan'ın ülkesine ulaştı ve hâlâ orada yaşamakta.

Güneş yükseldikçe dünyanın dışındaki dağların görüntüsü kayboldu. Dalga hâlâ oradaydı, ama arkasında sadece mavi gökyüzü vardı. Çocuklar kayıktan inip suda yürümeye başladılar; dalgaya doğru değil, su duvarını sollarına alarak güneye doğru yürüyorlardı. Neden böyle yaptıklarını size açıklayamazlardı; alınyazıları buydu. Şafak Yıldızı'nda kendilerini büyümüş hissetmelerine ve de öyle olmalarına– rağmen, şimdi tam tersini hissediyorlardı ve nilüferler arasında yürürken el ele tutuşmuşlardı. Asla yorgun değillerdi. Su ılıktı ve giderek sığlaşıyordu. Sonunda kumlara çıktılar ve sonra da Gümüş Deniz'le aynı seviyede, güzel, kısa çimlerle kaplı koskocaman bir ovaya vardılar.

Gökyüzü, ağaçsız ve düz bir yerdeki gibi, sanki çimlerle birleşiyordu. İlerledikçe, gökyüzünün gerçekten aşağıya inip, yere bağlandığı izlenimine kapıldılar; parlak, gerçek, uçsuz bucaksız ve cama benzeyen mavi bir duvardı bu. Çok geçmeden bundan emin oldular. Artık çok yakınlarındaydı.

Gökyüzünün dibiyle aralarında, yeşil çimlerin üzerinde öylesine beyaz bir şey vardı ki, o kartal gözleriyle bile zorlukla bakabiliyorlardı. Yaklaştılar ve bunun bir kuzu olduğunu gördüler.

"Gelin kahvaltı edin" dedi kuzu, tatlı sesiyle.

O an çimlerin üzerinde yanan ateşte balıkların kızarmakta olduğunu fark ettiler. Günler sonra ilk kez açlık hissiyle oturup balık yediler. Hayatları boyunca tattıkları en lezzetli yemekti bu.

"Lütfen, kuzu" dedi Lucy, "Aslan'ın ülkesine giden yol bu mu?"

"Sizin için değil" dedi Kuzu. "Sizin için Aslan'ın ülkesinin kapısı dünyanızdan açılıyor."

"Ne!" dedi Edmund. "Aslan'ın ülkesine bizim dünyamızdan bir yol mu var?"

"Benim ülkeme her dünyadan bir yol vardır" dedi Kuzu; konuştukça, kar beyazlığı altın rengine dönüştü, büyüklüğü değişti ve Aslan'ın kendisi ortaya çıktı, yelesinden ışıklar saçıyordu.

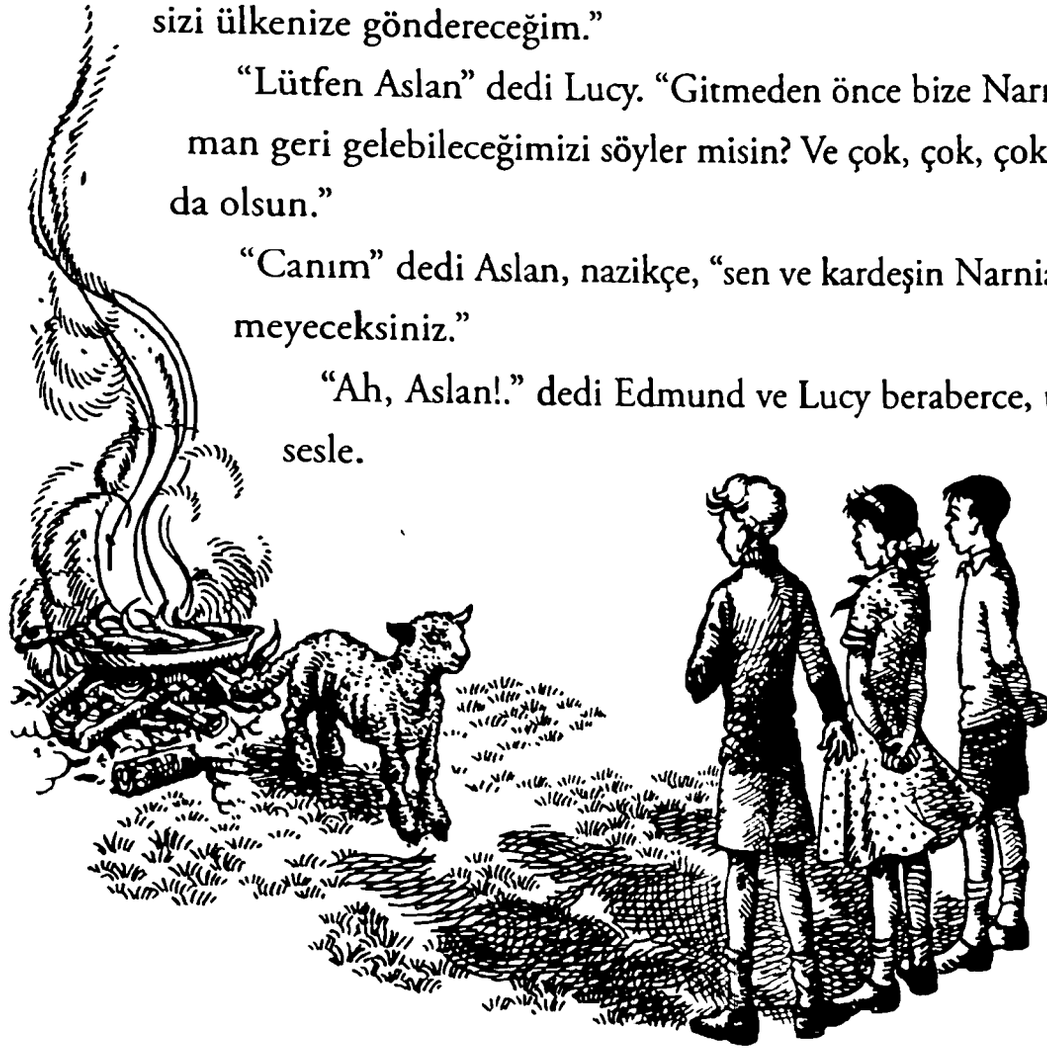
"Ah, Aslan" dedi Lucy. "Bizim dünyamızdan senin ülkene nasıl gidildiğini söyler misin?"

"Bunu söyleyeceğim" dedi Aslan. "Size yolun ne kadar kısa ya da uzun olduğunu değil, sadece bir nehrin üzerinden geçtiğini söyleyeceğim. Sakın korkmayın, çünkü ben büyük bir köprü ustasıyım. Şimdi gelin, gökyüzünde kapı açıp sizi ülkenize göndereceğim."

"Lütfen Aslan" dedi Lucy. "Gitmeden önce bize Narnia'ya ne zaman geri gelebileceğimizi söyler misin? Ve çok, çok, çok, çok yakında olsun."

"Canım" dedi Aslan, nazikçe, "sen ve kardeşin Narnia'ya asla gelmeyeceksiniz."

"Ah, Aslan!." dedi Edmund ve Lucy beraberce, umutsuz bir sesle.

"Büyüdünüz, çocuklar" dedi Aslan "ve artık kendi dünyanızda yaşamaya başlamalısınız."

"Sebep Narnia değil, biliyorsun" diye hıçkırmaya başladı Lucy. "Sensin. Orada seni göremeyeceğiz. Biz seni görmeden nasıl yaşarız?"

"Beni göreceksiniz, sevgili kızım" dedi Aslan.

"Sen... sen oraya da geliyor musun, efendim?" dedi Edmund.

"Evet" dedi Aslan. "Fakat orada bir başka ismim var. Beni o isimle çağırmayı öğrenmelisiniz. Narnia'ya getirilmenizin nedeni budur, beni burada azıcık tanırsanız, orada daha iyi tanıyabilirsiniz."

"Eustace de buraya asla geri gelmeyecek mi?" dedi Lucy.

"Çocuğum" dedi Aslan, "Bunu bilmeye gerçekten ihtiyacın var mı? Gelin, gökyüzündeki kapıyı açıyorum." Sonra bir anda mavi duvar yırtıldı (bir perdenin yırtılması gibi), gökyüzünün ötesinde korkunç bir beyaz ışık gördüler, Aslan'ın yelesini hissetmeleri, alınlarındaki öpücük ve sonra Alberta Hala'nın Cambridge'teki evinin yatak odası.

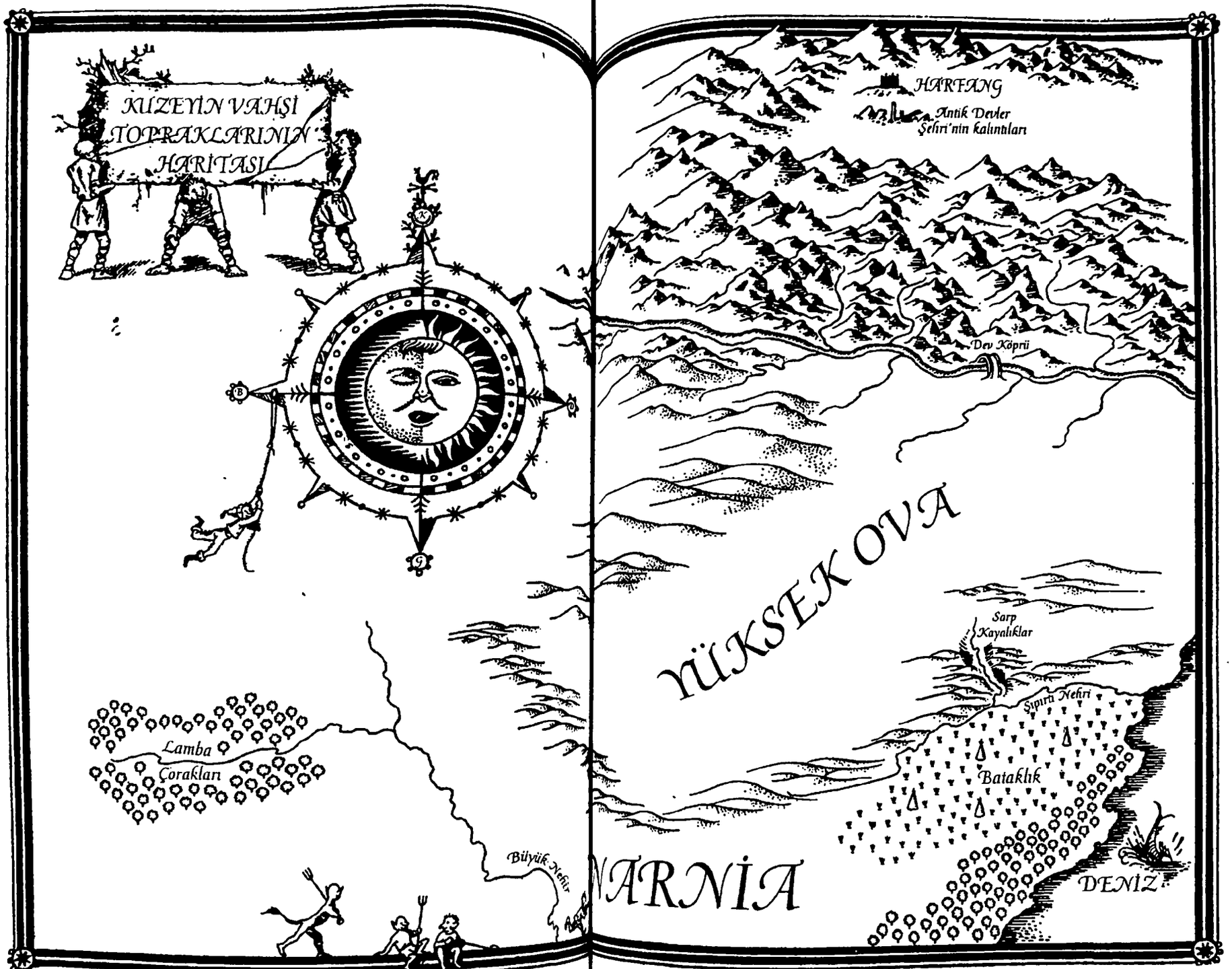
Sadece iki şey daha söylenmeli. Birincisi, Caspian ve adamları sağ salim Ramandu'nun adasına ulaştılar ve üç lord uyandı. Caspian, Ramandu'nun kızıyla evlendi, hepsi Narnia'ya ulaştı, Ramandu'nun kızı büyük bir kraliçe ve büyük kralların annesi ve büyükannesi oldu. İkincisi de, herkes Eustace'in nasıl iyiye doğru değiştiğini konuşmaya başladı. Herkes "Onu görsen tanıyamazsın" diyordu; sadece Alberta Hala onun sıradan ve can sıkıcı biri haline geldiğini ve bundan Pevensie Kardeşler'in sorumlu olduğunu söylüyordu.

NARNİA
GÜNLÜKLERİ

C. S. LEWIS

GÜMÜŞ SANDALYE

KUZEYİN VAHŞİ TOPRAKLARININ HARİTASI
HARFANG
Antik Devler Şehri'nin kalıntıları
Dev Köprü
YÜKSEK OVA
Sarp Kayalıklar
Şıpırtı Nehri
Bataklık
Lamba Çorakları
Büyük Nehir
NARNİA
DENİZ

1
Spor Salonunun Arkasında

Kasvetli bir sonbahar günüydü ve Jill Pole spor salonunun arkasında ağlıyordu.

Ağlıyordu, çünkü ona kabadayılık taslıyorlardı. Size bir okul hikâyesi anlatmaya niyetli değilim; Jill'in okulu pek de hoş bir konu değil zaten. Bu yüzden bundan mümkün olduğunca az bahsedeceğim. Burası "karma eğitim" yapılan, yani hem kız hem de erkek çocukların gidebildiği bir okuldu; okul karmaydı, okulu yönetenlerin kafalarıysa karmakarışık. Bu insanlar çocukların istedikleri her şeyi yapmasına izin verilmesi gerektiğini düşünüyordu. Ne yazık ki on ya da on beş büyük kız ve erkek çocuk vardı ki en sevdikleri şey birbirlerine kabadayılık taslamaktı. Diğer okullarda bu ve benzeri sorunların fark edilip çözüme kavuşturulması yarım dönemden çok sürmüyordu, ama bu okulda ne fark ediliyor ne de önleniyordu. Fark edilse bile sorumlular cezalandırılmıyor, okuldan atılmıyordu. Müdür bunların ilginç psikolojik durumlar olduğunda ısrar ediyor ve sorumluları çağırarak onlarla saatlerce konuşuyordu. Nabza göre şerbet vermeyi bilen yaramazlar, bırakın cezalandırılmayı, müdürün sevdiği öğrenciler arasına bile girebiliyordu.

Jill Pole'un o kasvetli sonbahar gününde, spor salonunun arkasından çalılıklara doğru giden küçük ve çamurlu patikada ağlamasının nedeni buydu. Bir oğlan elleri ceplerinde ıslık çalarak salonun köşesini döndüğünde, o hâlâ ağlıyordu. Oğlan az daha ona çarpacaktı.

"Önüne baksana!" dedi Jill Pole.

"Tamam" dedi çocuk, "abartmana gerek..." sonra Jill'in yüzünü gördü ve onu tanıdı. "Bana bak Pole" dedi, "neler oluyor?"

Jill sadece yüzünü buruşturdu; hani bir şey söylemeye çalışırsınız ama konuşursanız ağlamaya başlayacağınızı hissedersiniz ya, işte o türden bir buruşturmaydı bu.

"Yine onlar, sanırım. Her zamanki gibi" dedi çocuk ümitsizce, ellerini yeniden ceplerine sokarak.

Jill başını salladı. Konuşmayı başarabilseydi bile söyleyecek bir şeyi yoktu. İkisi de neler olup bittiğini biliyordu.

"Dinle" dedi çocuk, "bize hiçbir yararı yok..."

Niyeti iyiydi ama nasihat etmeye başlayan her insan gibi, o da sadece konuşuyordu. Jill aniden sinirlendi (eğer biri ağlamanızı yarıda keserse sinirlenmeniz çok normaldir).

"Sen kendi işine bak" dedi. "Kimse bu işe burnunu sokmanı istemedi, değil mi? Kimin ne yapması gerektiğini söyleyip iyi biri olduğunu ispatlayacaksın, değil mi? Sanırım tüm zamanımızı yaltaklanarak, gözlerine girmeye çalışarak, senin yaptığın gibi etraflarında dört dönerek geçirmemiz gerektiğini söyleyeceksin."

"Aman Tanrım!" dedi çocuk. Çalılığın kenarındaki tümseğe oturmuş, ama otlar ıslak olduğu için aceleyle ayağa kalkmıştı. İsmi Eustace Scrubb'dı ve kötü biri değildi.

"Pole!" dedi. "Bu adil mi? Son zamanlarda, bu söylediklerinden herhangi birini yaptım mı ki? Tavşan konusunda Carter'a karşı gelmedim mi? Spivvinlerin sırrını saklamadım mı, hem de işkence görmeme rağmen? Ve ben..."

"Ben... Ben bilmiyorum ve ayrıca umurumda da değil" diyerek hıçkırıklara boğuldu Jill.

Scrubb, Jill'in henüz kendine gelemediğini anlamıştı ve akıllılık ederek ona nane şekeri teklif etti. Kendisi de bir tane attı ağzına. Az sonra Jill her şeyi daha net görmeye başlamıştı.

"Özür dilerim Scrubb" dedi. "Haksızlık ettim. Bu dönem tüm bu söylediklerini yaptın."

"Eğer elinden geliyorsa, daha önce olanları unut, olur mu?" dedi Eustace. "O

zaman ben başka biriydim. Ben... Of! Küçük bir keneydim."

"Sahiden öyleydin" dedi Jill.

"Öyleyse, bir değişiklik görebiliyor musun?" dedi Eustace.

"Sadece ben değil" dedi Jill. "Herkes öyle söylüyor. Onlar da fark etti. Eleanor Blakiston, Adela Pennyfather'ı dün soyunma odasında bunun hakkında konuşurken duymuş. Demiş ki 'Birinin şu Scrubb denen çocukla ilgilenmesi gerek. Bu dönem idaresi çok güç oldu. Artık onun icabına bakmamız gerekecek.'"

Eustace ürperdi. Uygulama Okulu'ndaki herkes, birinin onlar tarafından "icabına bakılması"nın ne demek olduğunu bilirdi.

İki çocuk da bir an için sustu. Defne yapraklarından su damlacıkları süzülüyordu.

"Geçen dönem neden o kadar farklıydın?" dedi Jill az sonra.

"Tatilde bir sürü tuhaf şey oldu" dedi Eustace esrarengiz bir biçimde.

"Ne tür şeyler?" diye sordu Jill.

Eustace uzun süre bir şey söylemedi. Sonra dedi ki: "Bana bak Pole, sen ve ben buradan nefret ediyoruz değil mi?"

"Ben ediyorum" dedi Jill.

"O zaman sanırım sana gerçekten güvenebilirim."

"Pek de iyi niyetlisin!" dedi Jill.

"Evet ama bu gerçekten çok müthiş bir sır. Pole, bana bak, şeylere inanır mısın, buradaki herkesin güleceği türden şeylere?"

"Bilmem ki" dedi Jill, "belki inanırım."

"Geçen tatilde dünyanın dışına, yani bizim dünyamızın dışına çıktığımı söylesem bana inanır mıydın?"

"Ne söylediğini anlamıyorum."

"Pekâlâ, dünyaları boş verelim o zaman. Konuşan hayvanların, büyülerin, ejderhaların ve peri masallarındaki şeylerin olduğu bir yere gittiğimi söylediğimi düşün bakalım." Bunu söylerken yüzü kızarmıştı.

"Oraya nasıl gittin?" dedi Jill. Tuhaf ama o da biraz utanıyordu.

"Oraya gidebilmenin tek yolu büyü" dedi Eustace fısıldayarak. "İki kuzenimle beraberdim. Hepimiz bu dünyadan koparılıp götürüldük. Onlar daha önce oraya gitmişti."

Artık fısıldayarak konuştukları için, her nasılsa Jill'in anlatılanlara inanması daha bir kolaylaştı. Sonra aniden korkunç bir kuşkuya düştü (öylesine ciddi bir tavırla konuştu ki bir an için bir kaplana benzedi).

"Eğer benimle dalga geçiyorsan, bir daha asla konuşmam senle, asla, asla, asla" dedi.

"Dalga geçmiyorum" dedi Eustace. "Dalga geçmediğime yemin ederim. Her şeyin üzerine yemin ederim."

(Ben okuldayken, "Annem üzerine yemin ederim" derdik. Ancak Uygulama Okulu'nda annelere aldırış eden yoktu.)

"Tamam" dedi Jill, "sana inanıyorum."

"Kimseye tek kelime etmeyeceksin değil mi?"

"Sen beni ne sanıyorsun?"

İkisi de çok heyecanlanmıştı. Sonra Jill etrafına bakındı, donuk sonbahar göğünü seyretti, yapraklardan damlayan zerreciklerin sesini duydu. Uygulama Okulu'ndaki çaresiz hallerini düşündü ve (bu on üç haftalık bir dönemdi ve daha on bir haftaları vardı) dedi ki: "İyi diyorsun da bu anlattıklarının ne yararı var ki? Orada değiliz. Buradayız. Ve oraya gidemeyiz. Gidebilir miyiz yoksa?"

"Bunu ben de merak ediyorum" dedi Eustace. O yerden geri döndüğümüzde birisi Pevensie Kardeşler'in (onlar benim kuzenlerim) oraya tekrar gidemeyeceklerini söyledi. Bu onların üçüncü gidişiydi, anlarsın ya. Sanırım tüm haklarını kullandılar. Ancak bana böyle bir şey söylenmedi. Benim de geri dönemeyeceğimi söylemek isteseydi eminim bunu açıkça dile getirirdi. Bu fikir hiç çıkmıyor aklımdan; acaba gidebilir miyiz?"

"Oraya gidebilmek için çabalayalım mı diyorsun?"

Eustace başını salladı.

"Yani yere bir çember çizecek, ortasına garip harfler yazıp içine girerek tılsımlar eşliğinde büyüler mi mırıldanacağız?"

"Şey" dedi Eustace, bir süre dikkatle düşündükten sonra.

"Hiç denemedim ama düşünmedim değil. Ama artık çember member işe yaramaz. Bundan hoşlanacağını sanmıyorum. Ona zorla bir şeyler yaptırmaya çalıştığımızı düşünür. Ondan izin almadan hiçbir şey yapamayız."

"Hakkında konuştuğun bu kişi kim?"

"Orada ona Aslan diyorlar" dedi Eustace.

"Ne tuhaf isim!"

"Kendi de en az ismi kadar tuhaf" dedi Eustace ciddi bir şekilde. "Bir deneyelim, denemenin bir zararı olmaz. Böyle yan yana duralım ve kollarımızı, avuçlarımız yere bakacak şekilde önümüze uzatalım. Aynı Ramandu'nun adasında yaptıkları gibi..."

"Kimin adası?"

"Bunu daha sonra anlatırım. Doğuya bakmamızdan hoşlanabilir. Bakalım, doğu nerede?"

"Bilmiyorum" dedi Jill.

"Kızların yön bulma konusunda bu kadar beceriksiz olmaları çok acayip" dedi Eustace.

"Sen de bilmiyorsun" dedi Jill, öfkeyle.

"Ben biliyorum, lafımı kesip durma. İşte buldum. Yüzümüzü defnelere dönelim, doğu orada. Şimdi, söylediklerimi tekrar eder misin?"

"Ne söyledin ki?" diye sordu Jill.

"Dur daha söyleyeceğim" diye cevapladı Eustace. "Şimdi..."

Konuşmaya başladı. "Aslan, Aslan, Aslan!"

"Aslan, Aslan, Aslan" diye tekrarladı Jill.

"Lütfen gelmemize izin..."

O anda spor salonunun öbür tarafından birinin bağırdığı duyuldu, "Jill mi? Evet. Nerede olduğunu biliyorum. Spor salonunun arkasında ağlıyor. Gidip getireyim mi?"

Jill ve Eustace birbirlerine baktı. Defnelerin altına daldılar, dik ve toprak yokuşu gurur duyulacak bir hızla tırmanmaya başladılar. Uygulama Okulu'ndaki öğretim yöntemi sayesinde (Fransızca, matematik, Latince ve bu tür dersleri fazla öğrenmedilerse de), çok iyi öğrendikleri bir şey vardı; onlar peşindeyse yapılacak tek şey, çabuk ve sessizce uzaklaşmaktı.

Yaklaşık bir dakika tırmandıktan sonra takip edilip edilmediklerini kontrol

etmek için durdular ve duydukları seslerden takip edildiklerini anladılar.

"Keşke kapı açık olsa!" dedi Scrubb yola devam ederlerken, Jill onaylamak için başını salladı. Çünkü tepede yüksek bir taş duvar ve duvarda açık araziye açılan bir kapı vardı. Bu kapı genelde kilitliydi. Fakat çocukların, onu açık bulduğu da olmuştu; belki sadece bir kez açık unutulmuştu. Bir kereliğine bile olsa, kapının açık unutulmasının çocukları nasıl umutlandırdığını tahmin edebilirsiniz; sürekli kapıyı açmayı deniyorlardı, çünkü kapı kilitli olmazsa bu, görünmeden okul arazisinin dışına çıkmanın harika bir yolu olurdu.

Jill ve Eustace, defnelerin arasında iki büklüm ilerlemeye çalışmaktan terlemiş ve kirlenmiş bir halde, soluk soluğa duvara vardılar. Her zamanki gibi, kapı yine kapalıydı.

"İşe yaramayacağından eminim" dedi Eustace, eliyle kapının kolunu tutarken; ama sonra, "Aa-ah! Eyvah!" diye bağırdı. Çünkü kol dönmüş ve kapı açılmıştı.

Az önce, yani kapının kilitli olmaması küçük bir olasılıkken, diğer tarafa geçmek için can atıyorlardı. Ancak kapı gerçekten açıldığında ikisi de hiç kımıldamadan durdu. Çünkü gördükleri şey beklediklerinden oldukça farklıydı.

Gri ve çalılık yamacın gittikçe yükselerek donuk gökyüzüne karıştığı bir manzara beklemişlerdi. Onun yerine alev alev parlayan bir günışığı karşıladı onları. Haziran güneşi kapısı açılan bir garaja nasıl süzülürse, güneş işte öyle süzülüyordu kapıdan. Işık, otlardaki su damlalarının boncuk gibi parlamasına neden oluyor ve Jill'in gözyaşlarıyla lekelenmiş yüzünün kirliliğini ortaya çıkarıyordu. Günışığı bambaşka bir dünyadan geliyormuş gibi görünüyordu. Zemin, Jill'in şimdiye kadar gördüklerinden daha düzgün ve parlaktı, mavi bir gökyüzü ve uçuşan parlak şeyler vardı. Bunlar öylesine parlaktı ki Jill mücevher mi, kelebek mi karar veremedi.

Jill böyle bir şey dilemiş olmasına rağmen korkmuştu. Scrubb'ın yüzüne baktı ve onun da korktuğunu gördü.

"Haydi Pole" dedi Eustace, nefes nefese.

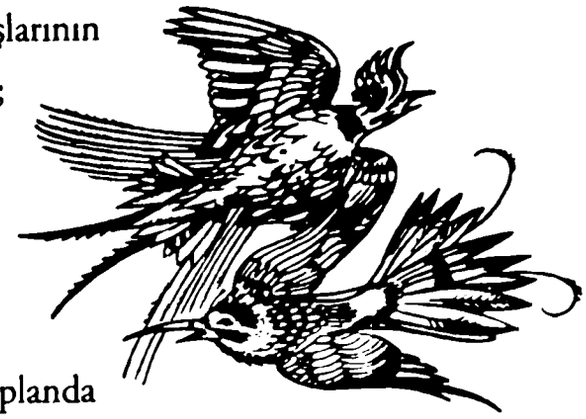
"Geri dönebilecek miyiz? Güvenli mi?" diye sordu Jill.

O anda arkalarından bağıran bir ses duydular. "Haydi Pole" diye haykırdı. "Herkes orada olduğunu biliyor. Gel aşağı." Bu, onlardan biri olmayan ama onlarla takılıp dedikodu yapan Edith Jackle'ın sesiydi.

"Çabuk!" dedi Scrubb. "İşte. Tut elimi. Kaçmamız gerek." Jill ne olduğunu

anlayamadan, Scrubb elini tutarak onu kapının öbür yanına, okul arazisinin, İngiltere ve dünyamızın dışındaki o yere çekmişti.

Edith Jackle'ın sesi, radyoyu kapattığımızda olduğu gibi, aniden duyulmaz oldu. Etraflarını değişik sesler sardı. Sesler, başlarının üzerinde uçuşan o parlak şeylerden geliyordu; artık onların kuş olduğunu anlamışlardı. Acayip sesler çıkarıyorlardı ama bizim dünyamızdaki kuşların şarkılarından (ilk duyuşta tam olarak algılanamayan oldukça gelişmiş bir müzikti bu) çok daha melodikti. Bu şarkılara rağmen geri planda korkunç bir sessizlik vardı. Sessizlikle birlikte havanın berraklığı, Jill'e çok yüksek bir dağın tepesinde olduklarını düşündürüyordu.

Scrubb hâlâ Jill'in elini bırakmamıştı, etraflarına bakarak ilerliyorlardı. Jill her yerde sedir ağaçlarına benzeyen, ancak daha büyük, yaşlı ağaçlar gördü. Ağaçlar sık olmadığı için, ormanın epeyce ilerisini görebiliyorlardı. Jill'in gözünün görebildiği her yer aynıydı. Düzgün bir zemin; sarı, yusufçuk mavisi ya da gökkuşağı renkli tüyleriyle uçuşup duran kuşlar; mavi gölgeler ve boşluk. O serin ve berrak havada en küçük bir esinti bile yoktu. Çok ıssız bir ormandı.

Tam karşılarında ağaçlar bitiyor, mavi bir gökyüzü başlıyordu. Konuşmadan dosdoğru ilerlediler. Jill aniden Scrubb'ın, "Dikkat et!" dediğini duydu, geriye çekildiğini hissetti. Bir uçurumun kenarındaydılar. Uçurumun kenarında durmaktan hiç çekinmiyordu. Scrubb'ın onu geriye çekmesine bozulmuştu. "Sanki çocuğum" dedi ve öfkeyle çekti elini. Scrubb'ın yüzünün bembeyaz kesildiğini gördüğünde küçümseyerek baktı.

"Sorunun ne?" diye sordu. Korkmadığını göstermek için uçurumun yakınında duruyordu; aslında onu bile korkutacak yakınlıktaydı. Sonra aşağıya baktı.

Scrubb'ın neden bembeyaz kesildiğini artık anlayabiliyordu, çünkü bu uçurum dünyamızdaki hiçbir uçurumla kıyaslanamazdı. Kendinizi, bildiğiniz en yüksek uçurumun tepesinden aşağı bakarken düşünün. Sonra uçurumun bundan on kez, belki de yirmi kez daha derin olduğunu hayal edin. Bu yükseklikten aşağı baktığınızda, ilk bakışta koyunlara benzettiğiniz, ama sonra, küçük sis kümeleri değil, dağlar kadar büyük şişkin bulutlar olduğunu anladığınız küçük beyaz şeyler gör-

düğünüzü hayal edin. Son olarak da bulutların arasından uçurumun dibini gördüğünüzü, ama uzaklığından dolayı tarla mı, ormanlık mı ya da deniz mi olduğunu çıkaramadığınızı, size bulutlardan kat kat daha uzak olduğunu düşünün.

Jill baktı. Sonra bir-iki adım geri çekilmesi gerektiğini düşündü; Scrubb'ın onunla dalga geçmesinden çekindiği için gerilemek istemiyordu. Sonra aniden onun ne düşündüğünü umursamadığını, o korkunç uçurumdan uzaklaşmaktan başka çaresinin olmadığını düşünüp bir daha yüksekten korkanlara asla gülmeye-

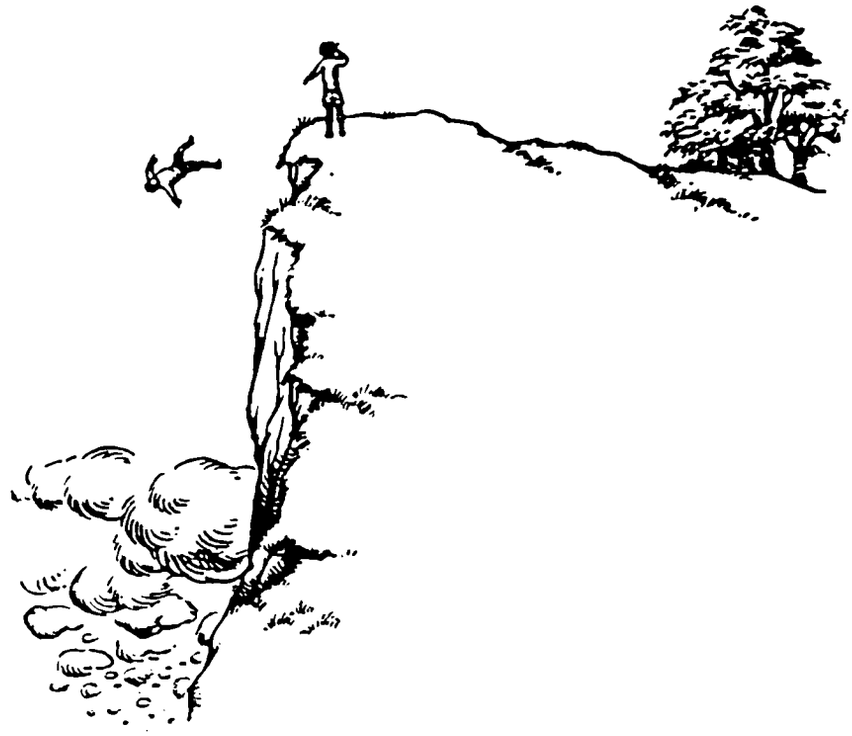

ceğine söz verdi. Ancak hareket etmeyi denediğinde, yapamadığını anladı. Bacakları sanki hamur olup yapışmıştı taşlara. Her şey gözlerinin önünde uçuşuyordu.

"Ne yapıyorsun Pole? Geri dön! Seni küçük sakar!" diye bağırdı Scrubb. Ancak sesi çok uzaklardan geliyormuş gibiydi. Jill, Scrubb'ın onu tuttuğunu hissetti. Ama artık kollarının ve bacaklarının kontrolünü kaybetmişti. Uçurumun kenarında bir anlık bir boğuşma oldu. Jill ne yaptığını bilemeyecek kadar sersemlemiş ve korkmuştu. Yaşadığı sürece iki şeyi hep hatırlayacaktı (sık sık rüyasında görecekti onları): Birincisi, Scrubb'ın elinden sıyrılıp kurtulması, ikincisi ise, aynı anda Scrubb'ın da dengesini kaybederek hızla düşmeye başlaması.

Ne yaptığını düşünecek vakti olmamıştı. Koskocaman, rengârenk bir hayvan hızla uçurumun kenarına geldi. Yere yatarak kenardan sarktı ve (asıl tuhaf olan buydu) üflemeye başladı. Kükremiyor ya da burnundan solumuyordu; sonuna kadar açılmış ağzıyla üflüyordu; bir vantilatör gibi sürekli üflüyordu. Jill yaratığın o kadar yakınında yatıyordu ki onun nefesinin vücudunu titrettiğini hissedebiliyordu. Hareketsiz yatıyordu, ayağa kalkamıyordu. Neredeyse bayılmak üzereydi. Aslında bayılmış olmayı arzuluyordu, ama insan istediğinde bayılamazdı ki. Sonunda aşağıdaki minicik siyah lekenin kayalıklardan uzaklaşarak yükseldiğini gördü. Yükseldikçe uzaklaşıyordu da. Uçurumun tepesiyle aynı seviyeye geldiği zaman o kadar uzaktaydı ki Jill onu göremiyordu. Büyük bir hızla onlardan uzaklaşıyordu. Jill, yanındaki yaratığın onu uzaklara üflediğini düşünmekten kendini alamadı.

Dönüp yaratığa baktı. Bu bir aslandı.

2
Jill'e Bir Görev Veriliyor

Aslan, Jill'e bakmadan ayağa kalkıp son kez üfledi. Sonra yaptığından memnun kalmış gibi döndü, yavaş ve uzun adımlarla ormana doğru ilerledi.

"Bu bir rüya olmalı, rüya olmalı" dedi Jill kendi kendine. "Az sonra uyanırım." Oysa gördükleri rüya değildi, uyanmadı da.

"Keşke bu korkunç yere gelmeseydik" dedi Jill. "Scrubb'ın burası hakkında benden fazlasını bildiğine inanmıyorum. Biliyorduysa, nasıl bir yer olduğundan bahsetmeden kolumdan tutup beni buraya sürüklemesi hiç de adil değil. Uçurumdan düşmesi benim hatam değil. Beni rahat bıraksaydı ikimiz de iyi durumda olurduk." Sonra Scrubb'ın düşerken attığı çığlığı hatırladı ve gözyaşlarına boğuldu.

Ağlamanın kendine göre bir iyiliği, rahatlatıcı bir tarafı vardır. Ama er geç durmak ve ne yapacağınıza karar vermek zorunda kalırsınız. Jill ağlamayı kestiğinde korkunç bir susuzluk çektiğini anladı. Yüzükoyun yatmaktaydı, doğrulup oturdu. Kuşların şarkıları susmuştu, epeyce uzaklardan geldiği anlaşılan cılız ve ısrarcı bir ses dışında, büyük bir sessizlik hâkimdi. Dikkatle dinleyince, bu sesin bir akarsudan geldiğine emin oldu.

Ayağa kalktı ve etrafına bakındı. Aslandan hiçbir iz yoktu, ama çevresinde o kadar çok ağaç vardı ki yakınında olsa bile onu görmeyebilirdi. Çevrede bir sürü aslan olabileceğini düşünüyordu. Susuzluğu dayanılmaz bir hal almıştı, akarsuyu aramak için tüm cesaretini topladı. Parmaklarının ucunda yürüyerek dikkatle ağaçtan ağaca geçiyor, her adımda durup çevresini kolaçan ediyordu.

Orman o kadar sessizdi ki sesin nereden geldiğini anlamak zor değildi. Zaman geçtikçe ses daha da belirginleşti ve umduğundan daha kısa bir sürede açık alana ulaştı; kendisinden bir taş atımı uzaklıkta, cam gibi akan dereyi gördü. Suyu görmek susuzluğunu on kat artırdıysa da hemen içmedi. Ağzı bir karış açık, sanki taşlaşmış gibi kıpırdamadan durdu. Susuzluğunu gidermemesinin geçerli bir sebebi vardı; çünkü aslan derenin kenarında yatmaktaydı.

Trafalgar Meydanı'ndaki aslanlar gibi başı yukarıda, ön pençeleri ileriye doğru uzanmıştı. Jill, aslanın onu gördüğünü hemen anlamıştı, çünkü aslan bir an için dimdik onun gözlerine bakmıştı. Sonra sanki onu çok iyi tanıyormuş ama pek değer vermiyormuş gibi çevirmişti gözlerini.

"Kaçarsam anında peşime takılır" diye düşündü Jill. "Devam edersem de dosdoğru ağzına düşeceğim." Her neyse, istese de hareket edemiyor, gözlerini ondan ayıramıyordu. Bunun ne kadar sürdüğünden emin değildi; saatler geçmiş gibiydi. Susuzluğu öylesine artmıştı ki bir yudum su içebileceğine emin olsa aslan tarafından yenmeye aldırmayacaktı.

"Susadıysan içebilirsin."

Scrubb uçurumun kenarında onunla konuştuğundan beri duyduğu ilk sözlerdi bunlar. Bir saniye kadar kimin konuştuğunu merak ederek etrafına bakındı. Sonra ses yine, "Susadıysan gel iç" dediğinde, Scrubb'ın bu dünyadaki hayvanların konuşabildiğini söylediğini hatırlayıp konuşanın aslan olduğunu anladı. Zaten dudaklarının kıpırdadığını görmüştü; hem ses bir insanınkine benzemiyordu. Daha derin, vahşi ve güçlüydü; ağır, altın gibi bir sesti. Bu ses korkusunu artırmamıştı ama değişik bir şekilde korkmasına neden olmuştu.

"Susamadın mı?" dedi Aslan.

"Susuzluktan ölüyorum" dedi Jill.

"Öyleyse iç" dedi Aslan.

"İç... içebilir miyim? İçebilmem için uzaklaşır mısın?" dedi Jill.

Aslan hafif bir kükreme ve sert bir bakışla karşılık verdi. Jill onun hareketsiz vücuduna baktığında, kendi ağzından çıkan sözlere şaştı, bunun bir dağın kenara çekilmesini istemekle aynı şey olduğunu anladı.

Deredeki suyun küçük dalgacıklarının çıkardığı güzel ses, onu neredeyse çılgına çeviriyordu.

"Yaklaşırsam bana bir şey yapmayacağına söz verir misin?" dedi Jill.

"Ben söz vermem" dedi Aslan.

Jill artık öylesine susamıştı ki farkında olmadan bir adım yaklaştı.

"Kızları yer misin?" dedi.

"Kızlar, oğlanlar, kadınlar, erkekler, krallar, imparatorlar, şehirler ve ülkeler yuttum ben" dedi Aslan. Bunları ne övünerek ne üzülerek ne de kızarak söylemişti. Sadece söylemişti.

"Gelip içmeye cesaret edemiyorum" dedi Jill.

"O zaman susuzluktan öleceksin" dedi Aslan.

"Eyvah!" dedi Jill bir adım daha yaklaşarak. "Sanırım gidip başka bir dere aramak zorundayım."

"Başka dere yok" dedi Aslan.

Aslan'a inanmamak Jill'in aklının ucundan bile geçmedi. Zaten onun ciddi yüzünü gören hiç kimse bunu yapamazdı. Aniden kararını verdi. O âna kadar yapmak zorunda kaldığı en kötü şeydi bu ama dereye doğru ilerledi, diz çöktü ve suyu avuçlamaya başladı. Tattığı en soğuk ve canlandırıcı suydu bu. Susuzluğunuzu hemen giderdiğinden fazla içmenize gerek yoktu. İçmeye başlamadan önce, bitirdiği anda fırlayıp kaçmaktı niyeti. Artık bunun yapabileceği en tehlikeli şey olduğunu düşünüyordu. Ayağa kalktı ve durdu; dudakları hâlâ ıslaktı.

"Gel buraya" dedi Aslan. Jill gitmek zorundaydı. Neredeyse onun pençeleri arasındaydı, dosdoğru yüzüne bakıyordu. Ancak buna fazla dayanamadı; gözlerini yere çevirdi.

"İnsan çocuğu" dedi Aslan. "Oğlan nerede?"

"Uçurumdan düştü" dedi Jill ve "efendim" diye ekledi. Ona nasıl hitap etmesi gerektiğini bilmiyordu ama bir şey dememesi de saygısızlık olurdu.

"Tüm bunlar nasıl oldu, insan yavrusu?"

"Benim düşmemi engellemeye çalışıyordu, efendim."

"Uçurumun kıyısına neden o denli yakındın?"

"Gösteriş yapıyordum, efendim."

"Bu çok iyi bir cevap, insan yavrusu. Bir daha yapma. Şimdi" (burada Aslan'ın yüz ifadesi ilk kez biraz yumuşamıştı) "oğlan emniyette. Onu Narnia'ya üfledim. Ama yaptıklarından dolayı senin görevin daha zor olacak."

"Ne görevinden söz ediyorsunuz, efendim?" dedi Jill.

"O ve sen, kendi dünyanızdan, bir görevi yerine getirmek için çağrıldınız."

Bu Jill'i çok şaşırtmıştı. Beni başka biriyle karıştırıyor, diye düşündü. Söylemezse her şeyin karmakarışık olacağını hissetmesine rağmen bunu Aslan'a söylemeye cesaret edemedi.

"Ne düşündüğünü söyle, insan yavrusu" dedi Aslan.

"Merak ediyordum, yani bir yanlışlık olamaz mı? Çünkü biliyorsunuz beni ve Scrubb'ı kimse çağırmadı. Buraya gelmeyi isteyen bizlerdik. Scrubb birini –bu kişiyi tanımıyordum– çağırmamızı ve belki bu kişinin bizi duyacağını söylemişti. Öyle yaptık, sonra da kapıyı açık bulduk."

"Ben sizi çağırmadıkça siz beni çağıramazdınız" dedi Aslan.

"Öyleyse o birisi siz misiniz, efendim?" dedi Jill.

"Benim. Şimdi görevini dinle. Buradan çok uzaktaki Narnia ülkesinde, kendisinden sonra kral olacak bir vârisi olmadığı için çok üzgün olan yaşlı bir kral yaşıyor. Tek oğlu yıllar önce kaçırıldı ve Narnia'daki hiç kimse bu prensin nereye gittiğini ya da sağ olup olmadığını bilmiyor. Ama o hâlâ sağ. Size bu prensi bulup babasının evine geri götürene kadar pes etmemenizi, bu uğurda ölümü göze almanızı emrediyorum. Ancak onu bulduktan sonra kendi dünyanıza dönebilirsiniz."

"Nasıl yapacağımızı söyler misiniz lütfen?" dedi Jill.

"Size söyleyeceğim çocuğum" dedi Aslan. "Size yol gösterecek işaretler var. Birincisi; Eustace, Narnia'ya ayak basar basmaz eski ve sevgili bir dostuna kavuşacak. Bu dosta hemen selam vermeli; bunu yaparsa onun ikinize de çok yardımı olacak. İkincisi; Antik Devler Şehri'nin kalıntılarına varana kadar Narnia'dan kuzeye doğru yolculuk yapmalısınız. Üçüncüsü; kalıntıların arasındaki bir taşın

üzerinde yazılar bulacaksınız, o yazıların söylediklerini yapmalısınız. Dördüncüsü; kayıp prensi (eğer bulursanız) şöyle tanıyacaksınız; yolculuğunuzda karşılaşacağınız canlılar arasında sizden benim adıma, yani Aslan adına bir şey yapmanızı isteyecek ilk kişi o olacak."

Aslan konuşmasını bitirmiş gibi göründüğünden Jill bir şey söylemesi gerektiğini düşündü ve "Çok teşekkürler, anlıyorum" dedi.

"Çocuğum" dedi Aslan, öncekinden daha yumuşak bir sesle, "belki düşündüğün kadar iyi anlamıyorsun. İlk adım her şeyi hatırlamaktır. Dört işareti sırayla tekrar et."

Jill tekrar etmeye çalıştı ama beceremedi. Aslan yeniden anlattı ve Jill bunları mükemmel bir biçimde ezberleyene kadar tekrar ettirdi. Aslan çok sabırlıydı, işleri bittiğinde Jill cesaretini toplayarak sordu:

"Lütfen, Narnia'ya nasıl gideceğimi söyler misin?"

"Nefesimle" dedi Aslan. "Seni de Eustace'i üflediğim gibi dünyanın batısına üfleyeceğim."

"İlk işareti söyleyebilmek için onu zamanında yakalayabilecek miyim? Aslında pek fark edeceğini sanmam. Eski bir dostunu görürse eminim gidip onunla konuşur, değil mi?"

"Kaybedecek zamanın yok" dedi Aslan. "Bunun için acele etmeliyiz. Gel. Önümden uçurumun kenarına yürü."

Jill, kaybedecek zaman olmamasının kendi hatasından kaynaklandığını çok iyi biliyordu. "O kadar aptalca davranmasaydım Scrubb'la beraber olacaktık. Ayrıca o da her şeyi duymuş olacaktı" diye düşündü. Böylece söyleneni yaptı. Aslan onun yanında değil de yumuşak pençeleriyle hiç ses çıkarmadan arkasında yürüdüğü için, uçurumun kenarına yürümek çok korkutucuydu.

Uçurumun kenarına varmadan çok önce arkasındaki ses, "Kıpırdamadan dur. Az sonra üfleyeceğim. Ama ilk önce işaretleri hatırla, hatırla, hatırla. Sabah uyandığında, akşam yattığında ve geceleri uyku tutmadığında kendi kendine tekrar et. Ne olursa olsun ve bu sana ne kadar garip gelirse gelsin, hiçbir şekilde işaretleri takip etmekten vazgeçme. İkinci bir uyarım var. Burada seninle açıkça konuştum; aşağıda, Narnia'da bunu sık yapmayacağım. Bu dağda hava da aklın da berrak; Narnia'ya indiğinde hava bulanıklaşacak. Aklının karışmamasına özen

göster. Burada öğrendiğin işaretleri orada gördüğünde, hiçbir şey beklediğin gibi olmayacak. Onları ezberlemek ve görünüşe aldanmamak bu nedenle çok önemli. İşaretleri hatırla ve onlara inan. Başka hiçbir şeyin önemi yok. Şimdi, Havvakızı, elveda..."

Konuşmanın sonuna doğru ses gittikçe cılızlaşmıştı ve artık tamamıyla kayboldu. Jill arkasına baktı. Şaşkınlıkla, kayalıkların şimdiden yüz metreden fazla geride kaldığını ve Aslan'ın da kenarda altın renkli bir leke halini aldığını gördü. Dişlerini ve yumruklarını sıkmış, Aslan'ın nefesinin korkunç patlayışını beklemişti; ancak nefes o kadar nazikti ki Jill havalandığını fark etmemişti bile. Artık altında binlerce ve binlerce metre havadan başka bir şey yoktu.

Bir an için korktuğunu hissetti. Yeryüzü o kadar uzaktaydı ki sanki onunla hiç ilgisi yokmuş gibi görünüyordu. Aslan'ın nefesinde yolculuk etmek çok rahattı. Sırtüstü yatabileceğini, yüzükoyun uzanabileceğini, (eğer yüzmeyi iyice öğrendiyseniz anlarsınız) sanki suda yüzüyormuş gibi canı istediği kadar kıvrılabileceğini keşfetti. Nefesle beraber hareket ettiğinden rüzgârı hissetmiyor, ılık bir yolculuk yapıyordu. Bir uçak yolculuğuna hiç mi hiç benzemiyordu, çünkü ne ses ne de titreşim vardı. Eğer Jill bir balonla uçmuş olsaydı bunun ona benzediğini, ancak balonla uçmaktan daha hoş olduğunu düşünebilirdi.

Arkaya baktığında ayrıldığı dağın gerçek yüksekliğini ilk kez algılayabildi. Bu kadar yüksek bir dağın doruklarının neden karla kaplı olmadığını merak etti. 'Bu dünyada bir sürü şey bizim dünyamızdakinden farklı sanırım' diye düşündü. Sonra aşağıya baktı; ama o kadar yüksekteydi ki üzerinde uçtuğu şeyin kara mı, yoksa deniz mi olduğunu ya da hangi hızla gittiğini anlamıyordu.

"Aman Tanrım! İşaretler!" dedi Jill, aniden. "Tekrarlasam iyi olur." Bir-iki saniye için paniğe kapıldı, ama tüm işaretleri hatasız sayabildiğini anladı. "Her şey yolunda" dedi ve bir iç çekişle rahatlayarak sanki bir kanepedeymiş gibi arkasına yaslandı.

"Acayip" dedi Jill, kendi kendine saatler sonra, "Uyumuşum. Havada uyumak ne güzel. Herhangi birinin bunu daha önce yapıp yapmadığını merak ediyorum. Yaptıklarını sanmam. Ah, kahretsin! Scrubb muhtemelen yapmıştır. Bakalım aşağısı nasıl görünüyor."

Aşağısı kocaman, koyu mavi bir düzlüğe benziyordu. Hiçbir tepe görünmü-

yordu, ama yavaşça hareket eden büyük beyaz şeyler vardı. 'Bulut olmalı' diye düşündü. 'Ancak uçurumdan gördüklerimizden çok daha büyük. Sanırım yakında oldukları için büyük görünüyorlar. Alçalmaya başlamış olmalıyım. Kör olası güneş.'

Yolculuğa başladığında tepesinde olan güneş şimdi gözlerinin önündeydi. Bu güneşin, önünde alçaldığı anlamına geliyordu. Scrubb, Jill'in yönleri bilmediğini (genelde kızların nasıl olduğunu bilmiyordu) söylerken son derece haklıydı. Eğer bilseydi, güneş gözlerine girmeye başladığında batıya gitmekte olduğunu anlardı.

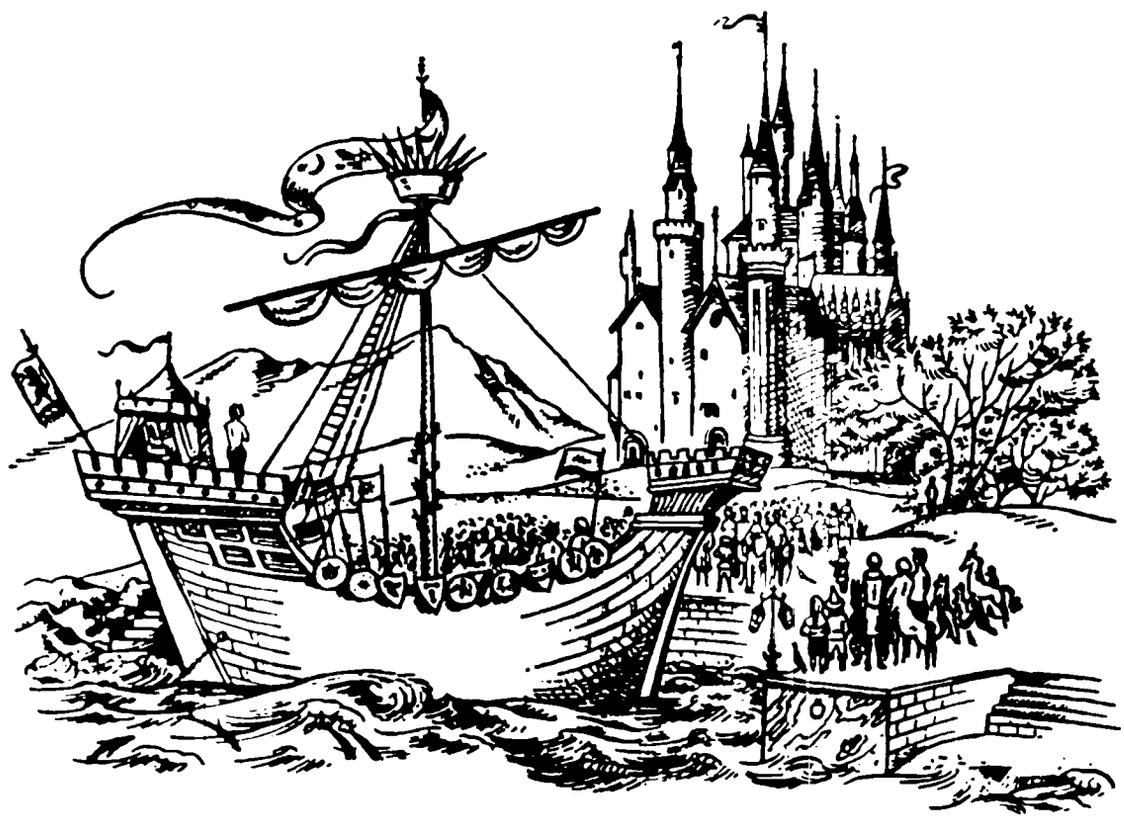
Altındaki mavi düzlüğe bakarken, sağda solda daha parlak küçük noktalar olduğunu fark etti. 'Bu deniz!' diye düşündü. 'O noktalar da ada.' Öyleydi. Scrubb'ın adalardan bazılarını gemi güvertesinden gördüğü ve hatta bazılarına çıktığını bilseydi kıskanırdı, ama bundan haberi yoktu. Sonra mavi düzlükte küçük buruşukluklar gördü. Aşağıda olsanız, bunların kocaman okyanus dalgaları olduğunu görürdünüz. Tüm ufuk boyunca gittikçe koyulaşan kalın bir çizgi vardı. O kadar hızlı koyulaşıyor ve kalınlaşıyordu ki büyüdüğünü görebiliyordunuz. Korkunç hızının ilk göstergesi buydu. Kalınlaşan çizginin bir kara parçası olduğunu biliyordu.

Aniden solundan (çünkü rüzgâr güneyden esiyordu) kendisiyle aynı yükseklikte büyük beyaz bir bulut ona doğru yaklaştı ve Jill daha ne olduğunu anlayamadan bulutun soğuk ve nemli havasının içine daldı. Bulutun içinde sadece bir an kalmasına rağmen nefesi kesilmişti. Gözlerini kırpıştırarak güneş ışığına çıktı ve elbiselerinin ıslandığını fark etti. Üzerinde spor ceketi, kazağı, şortu, çorapları ve oldukça ağır ayakkabıları vardı; çünkü İngiltere'den geldikleri gün çamurlu bir gündü. Bulutun içinden çıktığında çok daha alçalmıştı. Çıkar çıkmaz da aslında beklediği, ama karşılaştığında çok şaşırıp etkilendiği bir şey fark etti. Bunlar seslerdi. O âna kadar yolculuğu tam bir sessizlik içinde geçmişti. Şimdi ilk kez dalga seslerini, martı çığlıklarını duyuyordu. Artık denizin kokusunu da alabiliyordu. Hızı hakkında yanılmasına imkân yoktu. İki dalganın bir şapırtıyla çarpıştığını ve aralarından bir köpük sütununun fışkırdığını gördü; ama birdenbire yüz metre gerisinde kaldığı için zorlukla görebilmişti. Kara büyük bir hızla yaklaşıyordu. Karanın iç kısmındaki dağları, sol tarafındaki diğer dağları, koyları, yarımadaları, ormanları, tarlaları ve kıyı boyunca uzanan kumsalları görebiliyordu. Kıyıda kırı-

lan dalgaların sesleri, her saniye artarak denizden gelen diğer sesleri boğuyordu.

Bir nehrin ağzına yaklaşıyordu. Artık çok alçaktaydı, suyun sadece birkaç metre üzerindeydi. Bir dalganın tepesi başparmağına dokundu ve onu neredeyse beline kadar ıslatan köpükler sıçrattı. Artık hızı azalmaktaydı. Nehirden yukarıya doğru ilerlemek yerine nehrin sol kenarına doğru gidiyordu. Dikkat edilecek o kadar çok şey vardı ki her şeyi tam olarak algılayamıyordu: Derli toplu, yemyeşil bir bahçe, parlak renklere boyanmış, kocaman bir mücevhere benzeyen bir gemi, kuleler, mazgallar, havada dalgalanan sancaklar, kalabalık, güzel elbiseler, zırhlar, altınlar, kılıçlar ve müzik. Ama bütün bunlar karmakarışıktı. Açıkça anlayabildiği ilk şey, yere konduğu ve nehrin yanındaki sık ağaçlığın altında ayakta durmakta olduğuydu. Scrubb orada, ondan sadece birkaç metre uzaktaydı.

İlk düşündüğü şey Scrubb'ın ne kadar pis ve pasaklı ne kadar çirkin olduğuydu. İkincisi ise "Ben ne kadar ıslağım!" idi.

3
Kralın Denize Açılışı

Scrubb'ın o kadar çirkin görünmesinin sebebi, bulundukları yerin güzelliğiydi. Jill kendini görebilseydi, kendisi hakkında da aynı şeyleri düşünecekti. O manzarayı hemen anlatsam iyi olur.

Günışığı, Jill'in karaya yaklaşırken gördüğü dağların arasından, güzel bir bahçeye süzülmekteydi. Bahçenin bir kenarında, tepelerinde rüzgârgüllerinin parıldadığı irili ufaklı birçok kulesi olan bir kale vardı; Jill'in şimdiye kadar gördüğü en güzel kaleydi bu. Bahçenin onlara yakın tarafında beyaz mermerden bir rıhtım vardı. Rıhtıma bağlı bir gemi gördüler; yüksek bir baş kasarası, yüksek bir kıçı vardı. Direğinin tepesinde büyük bir bayrak, güvertesinde birçok flama dalgalanıyordu. Küpeştesi boyunca gümüş gibi parlayan bir sıra kalkan asılıydı. Altın yaldızlı, kırmızı bir gemiydi. İndirilen pasarellanın hemen yanı başında, gemiye çıkmak üzere olan çok yaşlı bir adam dikiliyordu. Gösterişli kırmızı pelerininin altından gümüş zırhı görünüyordu. Başında bir altın taç vardı. Yün gibi bembeyaz sakalı neredeyse beline kadar iniyordu. Bir eliyle kendisinden daha genç görünen iyi giyimli bir lordun omzuna tutunuyordu. Güçsüz olduğu belliydi. Üflesen uçacakmış gibi görünüyordu, gözleri yaşarmıştı.

Gemiye binmeden önce vedalaşmak için yüzünü halkına dönen kralın önünde küçük bir tekerlekli sandalye duruyordu. Sandalyeye, irice bir av köpeği büyüklüğünde bir eşek koşulmuştu. Bu sandalyede küçük şişko bir cüce oturuyordu. O da kral kadar iyi giyinmişti, ama çok şişman olduğundan ve yastıklar arasında kambur oturduğundan çok farklı bir görüntü oluşturuyor; kürk, ipek ve

kadifeden oluşan küçük ve şekilsiz bir yığın gibi görünüyordu. Kral kadar yaşlıydı, ama sağlıklı görünüyordu ve çok keskin gözleri vardı. Aşırı derecede büyük ve kel kafası, batan güneş ışığında kocaman bir bilardo topu gibi parlıyordu.

Daha geride insanlar bir yarım daire oluşturmuştu. Jill, bunların saray erkânı olduğunu anlamakta gecikmedi. Sadece elbiseler ve zırhlar bile görülmeye değerdi. Gözlerinin önündekiler bir çiçek bahçesini andırıyordu. Fakat Jill'in ağzını bir karış açmasına neden olan şey insanlardı. Tabii "insanlar" doğru kelimeyse. Çünkü sadece her beş kişiden biri insandı. Gerisi, bizim dünyamızda hiç görmediğimiz türden şeylerdi; faunlar, satirler, sentorlar. Jill bunların isimlerini biliyordu, çünkü resimlerini görmüştü. Cüceler de vardı. Ayrıca bildiği birçok hayvan da oradaydı; ayılar, porsuklar, köstebekler, leoparlar, fareler ve çeşitli kuşlar. Ama bunlar İngiltere'deki hayvanlardan o kadar farklıydı ki... Bazıları çok daha büyüktü, örneğin fareler arka ayakları üzerinde duruyordu ve boyları altmış santimetrenin üzerindeydi. Ama bundan öte bir farklılıkları daha vardı. Yüzlerindeki ifadeden sizin kadar iyi konuşup düşünebildikleri anlaşılıyordu.

"Aman Tanrım!" diye düşündü Jill. "Duyduklarım gerçekmiş." Ardından hemen ekledi, "Acaba bunlar dost mu?" Çünkü az önce kalabalığın kenarında bir ya da iki devle ismini hiç bilmediği bazı yaratıklar görmüştü.

O anda Aslan'ı ve işaretleri hatırladı. Son yarım saattir hepsi uçup gitmişti aklından.

"Scrubb!" diye fısıldadı, kolunu tutarak. "Scrubb, çabuk! Tanıdık birini görüyor musun?"

"Yine mi geldin?" dedi Scrubb huysuzca (bunun için haklı bir nedeni vardı). "Pekâlâ, sessizce dur tamam mı? Ne söylediklerini duymak istiyorum."

"Aptallaşma" dedi Jill. "Kaybedecek zaman yok. Burada eski bir dost görüyor musun? Çünkü hemen gidip konuşmalısın onunla."

"Sen neden bahsediyorsun?" dedi Scrubb.

"Aslan'dan... Aslan bunu yapman gerektiğini söyledi" dedi Jill umutsuzca. "Onu gördüm."

"Gördün ha, gerçekten mi? Ne dedi?"

"Narnia'da göreceğin ilk insanın eski bir dost olacağını ve onunla hemen konuşman gerektiğini söyledi."

"Pekâlâ, burada daha önce gördüğüm kimse yok ve buranın Narnia olup olmadığını bilmiyorum."

"Daha önce buraya geldiğini söylemiştin, öyle sanıyordum" dedi Jill.

"Hata ediyordun öyleyse."

"Şey, çok hoş! Bana dedin ki..."

"Tanrı aşkına kes konuşmayı da ne dediklerini duyalım."

Kral, cüceyle konuşuyordu, ancak Jill söylenenleri duyamıyordu. Görebildiği kadarıyla cüce, sürekli başını sallıyor, ama cevap vermiyordu. Sonra kral sesini yükseltip tüm saray erkânına hitap etti. Sesi öyle yaşlı ve çatallı çıkıyordu ki söylenenlerin çok azını anlayabiliyordu. Bunun sebebi konuşmanın hiç duymadığı insanlar ve yerler hakkında olmasıydı. Konuşması bitince kral eğildi ve cüceyi iki yanağından öptü, doğruldu, sanki onu kutsuyormuş gibi sağ elini kaldırdı, yavaş ve zayıf adımlarla pasarellayı geçip gemiye bindi. Saray erkânı bu vedalaşmadan çok etkilenmiş görünüyordu. Mendiller çıkarılmıştı, her yerde ağlama sesi duyuluyordu. Pasarella çekildi, kıçtan trompetler duyuldu ve gemi rıhtımdan ayrıldı. (Yedeğinde bir kayık çekilmekteydi ama Jill bunu görmedi.)

"Şimdi..." dedi Scrubb ama daha fazla konuşmadı, çünkü o anda büyük ve beyaz bir şey –Jill bir an için bunun bir uçurtma olduğunu düşünmüştü– gökyüzünden süzülerek inmiş ve ayaklarının dibine konmuştu. Bu beyaz bir baykuştu, ama büyüklüğü iri bir cüce kadardı.

Sanki yakını göremiyormuş gibi dikkatle bakıp gözlerini kırpıştırdı, başını hafifçe yana eğdi ve yumuşak baykuş sesiyle:

"Pu-huuu, pu-huuu! Siz ikiniz kimlerdensiniz?" dedi.

"Benim ismim Scrubb, bu da Pole" dedi Eustace. "Bize nerede olduğumuzu söyleyebilir misin?"

"Narnia ülkesinde, krala ait Cair Paravel Kalesi'ndesiniz."

"Az önce gemiye binen kral mıydı?"

"Çok doğru, çok doğru" dedi Baykuş, hüzünle başını sallayarak. "Peki, siz kimsiniz? Halinizde büyülü bir hava var. Geldiğinizi gördüm: Uçuyordunuz. Buradakiler kralla vedalaşmakla meşguldü, kimse fark etmedi. Ben hariç. Sizi tesadüfen gördüm, uçuyordunuz."

"Biz buraya Aslan tarafından gönderildik" dedi Eustace alçak bir sesle.

"Pu-huuu, pu-huuu!" dedi Baykuş, tüylerini kabartarak. "Bu benim için çok fazla, özellikle ikindi vaktinde. Gün batmadan kendime gelemiyorum."

"Kayıp prensi bulmak üzere gönderildik" dedi konuşmaya katılmak için endişeyle bekleyen Jill.

"Bunu ilk kez duyuyorum" dedi Eustace. "Ne prensi?"

"Hemen gelip kral naibiyle konuşsanız iyi olur" dedi Baykuş. "Orada, eşek arabasında oturan o; Cüce Yaygaracı." Kuş dönerek onlara yol göstermeye başladı. Kendi kendine mırıldanıyordu, "Huuu! Pu-huuu! Ne iş ama! Henüz sağlam kafayla düşünemiyorum. Çok erken."

"Kralın adı ne?" diye sordu Eustace.

"X. Caspian" dedi Baykuş. Jill, Scrubb'ın neden aniden durduğunu ve renginin attığını merak etti. Onu daha önce böylesine solgun görmediğini düşünüyordu. Ancak soru sormaya fırsat bulamadan eşeğinin dizginlerini toplamış, kaleye geri dönmeye hazırlanan Cüce'ye ulaşmışlardı. Saray mensupları da dağılıyor, birer ikişer ya da küçük gruplar halinde, bir maç ya da yarış seyretmekten dönen insanlar gibi aynı yöne gidiyorlardı.

"Pu-huu! Hım! Lord Naip" dedi Baykuş, biraz eğilip gagasını Cüce'nin kulağına yaklaştırarak.

"Hah? O da ne?" dedi Cüce.

"İki yabancı, Lordum" dedi Baykuş.

"Bancı mı? Ne demek istiyorsun?" dedi Cüce. "Ben olağanüstü kirli iki insan yavrusu görüyorum. Ne istiyorlar?"

"Benim ismim Jill" dedi Jill, aniden ileri atılarak. Yerine getirmeleri gereken önemli görevi anlatmaya can atıyordu.

"Kızın adı Jill" dedi Baykuş, çıkarabildiği kadar yüksek bir sesle.

"Ne dedin?" dedi Cüce. "Kızlar çok mu bencil? Bir kelimesine bile inanmıyorum. Hangi kızlar? Niye benciller?"

"Sadece bir kız, Lordum" dedi Baykuş. "İsmi Jill."

"Konuş, konuş" dedi Cüce. "Orada dikilerek kulağımda vızıldayıp cıvıldayıp durma. Kim bencil?"

"Kimse bencil değil" dedi Baykuş.

"Kim?"

"KİMSE!"

"Tamam, tamam. Bağırmana gerek yok. O kadar da sağır değilim. Buraya gelip kimsenin bencil olmadığını söylemekle ne demek istiyorsun? Niye biri bencil olsun ki?"

"Ona benim Eustace olduğumu söylesen iyi edersin" dedi Scrubb.

"Bu çocuk Eustace, Lordum" dedi Baykuş avazı çıktığı kadar bağırarak.

"Yüzsüz mü?" dedi Cüce, öfkeyle. "Sanırım öyle. Bu onu saraya getirmek için bir neden mi? Hıı?"

"Yüzsüz değil" dedi Baykuş. "Eustace."

"Süzgeç ha? Ne dediğini anladığımdan emin değilim. Sana ne olduğunu söyleyeyim Bay Pasparlak; ben genç bir cüceyken bu ülkede gerçekten konuşabilen kuşlar ve konuşan hayvanlar vardı. Bu homurtular, mırıltılar ve fısıltılar yoktu. Bir an için bile hoş görülmezdi. Bir an için bile, efendim. Semaver Kafa, borumu ver lütfen..."

Ne zamandır sessizce Cüce'nin dirseğinin dibinde dikilmekte olan küçük bir faun, Cüce'ye gümüş bir kulak borusu uzattı. Bir müzik aletine benziyordu ve Cüce'nin boynuna asılıydı. Cüce onu yerine koymaya uğraşırken Baykuş Pasparlak çocuklara fısıltıyla şöyle dedi: "Kafam biraz daha yerine geldi. Kayıp prens hakkında bir şey söylemeyin. Sonra açıklarım. Pu-huu, olamaz, olamaz! Ah ne iş ama!"

"Şimdi" dedi Cüce, "söyleyeceğin aklı başında bir şeyler varsa, Bay Pasparlak, söylemeyi dene. Derin bir nefes al ve çok hızlı konuşma."

Bay Pasparlak çocukların yardımıyla, Cüce'nin öksürük krizine rağmen yabancıların Aslan tarafından Narnia sarayını ziyarete gönderildiklerini anlatmayı başardı. Cüce tuhaf bir tavır takınarak çocukları bir güzel süzdü.

"Aslan tarafından gönderildiniz ha?" dedi. "Ve diğer taraftan, hımm, Dünyanın Sonu'nun ötesinden ha?"

"Evet, Lordum" diye bağırdı Eustace, boruya doğru.

"Âdemoğlu ve Havvakızı ha?" dedi Cüce. Ama Uygulama Okulu'ndan gelen insanlar Âdem ve Havva'yı bilmezdi, bundan dolayı Jill ve Eustace bir şey söyleyemedi. Cüce bunu fark etmiş gibi görünmüyordu.

"Pekâlâ, dostlarım" dedi önce birinin, sonra diğerinin elini tutup hafifçe başını

eğerek. "Canı gönülden, hoş geldiniz. İyi Kral, benim zavallı efendim bu saatte Yedi Adalar'a yelken açmış olmasaydı sizi gördüğüne çok memnun olurdu. Bu bir an için onu gençliğine döndürürdü... bir an için. Şimdi akşam yemeği zamanıdır. Yarın sabahki genel toplantıda bana görevinizi anlatırsınız. Bay Pasparlak, bu konuklara yatacak yer, uygun elbiseler ve gereken diğer şeyleri ayarla. Ayrıca Pasparlak..."

Burada, Cüce ağzını Baykuş'un kulağına yaklaştırmış, anlaşılan fısıldamayı tasarlamıştı; ama tıpkı sağır insanlar gibi, sesinin ölçüsünü pek iyi ayarlayamıyordu. İki çocuk da, "İyice yıkanıp paklanmalarını sağla" dediğini duymuştu.

Bundan sonra Cüce, eşeğini dürttü ve tırıs ile paytaklık arası bir hızla kaleye doğru yola çıktılar (eşek çok şişman ve küçük bir hayvandı). Faun, Baykuş ve çocuklar daha yavaş adımlarla onu takip ediyorlardı. Güneş batmış, hava soğumaya başlamıştı.

Bir meyve bahçesinden geçip Cair Paravel'in açık duran Kuzey Kapısı'na ulaştılar. İçeride çimlik bir avlu vardı. Sağlarındaki büyük salonun pencerelerinde ve tam önlerindeki bina yığınında şimdiden ışıklar görünmeye başlamıştı. Baykuş onlara yol gösterdi ve Jill'le ilgilenmesi için harika birini görevlendirdi. Jill'den pek uzun değildi ve oldukça narin yapılıydı, ama yetişkin biri olduğu açıkça belliydi; bir söğüt ağacı kadar zarifti, saçları da söğüt dallarına benziyordu. Sanki saçlarında yosunlar varmış gibi görünüyordu. Jill'i, küçük kulelerden birindeki yuvarlak bir odaya götürdü. Küçük bir gömme banyosu, ocağında tatlı kokular yayarak yanan odunlar vardı ve kemerli çatısından gümüş zincirle asılmış bir lamba sarkıyordu. Pencere batıya, tuhaf Narnia ülkesine bakıyordu ve Jill uzaktaki dağların ardında günbatımının son kızıllıklarını görebiliyordu. Bu onun yeni maceralar arzulamasına neden oluyor ve bunun sadece bir başlangıç olduğunu hissettiriyordu.

Banyosunu yapıp saçlarını taradıktan, onun için getirilen elbiseleri giydikten sonra –bunlar sadece rahat elbiseler değil, aynı zamanda güzel görünen, güzel kokan ve hareket ettiğinizde güzel sesler çıkaran elbiselerdi– pencereden bakmak üzere geri gidecekti ki tam o anda kapıdan gelen gürültüyü duyunca durdu.

"Girin" dedi Jill. Scrubb içeri girdi, o da banyo yapmış ve gösterişli Narnia giysilerini giymişti.

"Ah, nihayet buldum seni" dedi öfkeyle, kendini bir sandalyeye atarak. "Uzun süredir seni arıyordum."

"Pekâlâ, buldun işte" dedi Jill. "Bana bak Scrubb, her şey kelimelerle anlatılamayacak kadar heyecanlı ve şahane değil mi?" İşaretleri ve kayıp prensi bir an için tamamen unutmuştu.

"Demek böyle düşünüyorsun ha?" dedi Scrubb. Kısa bir duraklamadan sonra, "Buraya hiç gelmemiş olmayı isterdim."

"Neden ki?"

"Kralı –Caspian'ı– böyle zayıf ve yaşlı bir adam olarak görmeye dayanamıyorum" dedi Scrubb.

"Neden, sana ne zararı var ki?"

"Ah, anlamıyorsun. Aslında bunu anlayamayacağını tahmin etmeliydim. Sana bu dünyanın bizimkinden farklı bir zaman anlayışı olduğunu söylememiştim."

"Ne demek istiyorsun?"

"Burada geçirdiğin zaman, kendi zamanımızdan bir şey kaybettirmiyor. Anlıyor musun? Demek istiyorum ki burada ne kadar kalırsak kalalım Uygulama Okulu'na orayı terk ettiğimiz an döneceğiz..."

"Bu pek hoş olmayacak."

"Off, sus. Sözümü kesip durma. İngiltere'ye geri döndüğünde burada zamanın nasıl geçtiğini anlayamazsın. Biz evde bir yıl geçirsek, Narnia'da birçok yıl geçmiş olabilir. Pevensieler söylemişti, aptal gibi hepsini unutmuşum. Şimdi açıkça görüyorum ki son kez buraya geldiğimden beri yaklaşık yetmiş yıl –Narnia yılı– geçmiş. Şimdi anlıyor musun? Geri dönüyor ve Caspian'ı çok yaşlı bir adam olarak buluyorum."

"O zaman Kral senin eski dostun!" dedi Jill. Aklına çok kötü bir şey gelmişti.

"Öyle olduğunu sanırım" dedi Scrubb, umutsuzca. "İnsanın sahip olabileceği en iyi arkadaş. Son kez gördüğümde benden sadece birkaç yaş büyüktü. O beyaz sakallı yaşlı adama bakıp, Caspian'la Issız Adalar'ı ele geçirdiğimiz günün sabahını ya da Denizyılanı'yla kavgamızı hatırlamak, ah, çok korkunç. Gelip öldüğünü öğrenmekten çok daha kötü."

"Kapa çeneni" dedi Jill sabırsızca. "Sandığından çok daha kötü. İlk işareti kaçırdık." Scrubb bunu anlamadı. Sonra Jill, Aslan'la neler konuştuğunu, dört işareti ve onlara verilen görevi; kayıp prensi bulma görevini anlattı.

"Böylece, görüyorsun ki" diye toparladı, "Aslan'ın dediği gibi eski bir dost

gördün, gidip hemen onunla konuşman gerekirdi. Tabii konuşmadığın için her şey en başından yanlış gitmeye başladı."

"Nereden bilebilirdim ki?" dedi Scrubb.

"Sana söylemeye çalıştığımda beni dinleseydin her şey yoluna girerdi" dedi Jill.

"Evet, sen de o uçurumun kenarında aptalca oyunlar oynamasaydın hiç ayrılmazdık ve ikimiz de ne yapacağımızı bilirdik, neredeyse bir cinayet işliyordun... cinayet dedim ve istediğim kadar da tekrarlayacağım bunu, hazırlıklı ol."

"Sanırım ilk gördüğün insan oydu" dedi Jill. "Buraya benden saatlerce önce gelmiş olmalısın. Ondan önce başka birini görmediğine emin misin?"

"Senden sadece bir dakika kadar önce gelmiştim" dedi Scrubb. "Seni benden daha hızlı üflemiş olmalı. Kaybedilen zamanı kazanmak için: Yani kaybettiğin zamanı."

"Eşeklik etme, Scrubb" dedi Jill. "Hey! Bu da ne?"

Kalenin çanları akşam yemeğini haber veriyordu, sesler bir kavgaya dönüşmekte olan şeyi iyi bir tesadüf eseri yarıda kesti. O anda ikisinin de iştahı yerindeydi.

Kalenin büyük salonundaki akşam yemeği her ikisinin de yaşamlarında gördükleri en muhteşem şeydi. Eustace bu dünyaya daha önce gelmesine rağmen tüm zamanını denizde geçirmişti ve Narnia ülkesindeki nezaket ve ihtişam hakkında bir şey bilmiyordu. Tavandan bayraklar sarkıyor, her yemek borazan ya da davullar eşliğinde getiriliyordu. Düşüncesi bile ağzınızı sulandıracak çorbalar, harika balıklar, geyik etleri, tavus kuşları, turtalar, dondurmalar, jöleler, meyveler, çerezler, her türden şarap ve içecek vardı. Eustace'in bile neşesi yerine gelmiş, bunun "bir şeye" benzediğini kabul etmişti. Yemeğin sonlarına doğru kör bir şair ortaya çıkıp, Prens Cor, Aravis ve At Bree'nin *At ve Çocuk* denilen eski ve muhteşem hikâyesini anlattı. Bu hikâye Narnia, Calormen ve bunların arasındaki topraklarda, Peter'ın Cair Paravel'de Yüce Kral Peter olduğu zamanlarda geçiyordu. (Dinlemeye değer bir hikâye olmasına rağmen onu anlatacak zamanım yok.)

Çeneleri yırtılacakmış gibi esneyerek güçlükle yukarıya, yatağa doğru giderlerken Jill, "Bu gece iyi uyuyacağımıza bahse girerim" dedi; çok zor bir gün geçirmişlerdi. Sadece talihin neler getirebileceğini bilmeyen bir insan böyle rahat davranabilir.

4
Baykuşlar Meclisi

Ne gariptir ki ne kadar uykunuz varsa, yatağa girmeniz bir o kadar uzun sürer, hele ki odanızda bir şömine yanıyorsa. Ateşin önünde oturmadan önce Jill'in öyle uykusu vardı ki elbiselerini bile çıkaramayacağını düşünüyordu. Oturduğundaysa bir daha kalkmak istemedi. Penceredeki tıkırtıyla irkildiğinde kendi kendine en az beş kere "yatmam gerekiyor" demişti.

Kalkıp perdeyi açtı ama karanlıktan başka bir şey göremedi. Sonra sıçrayarak geriye çekildi, çünkü çok büyük bir şey pencereye çarpmış ve bu sırada bir tıkırtı duyulmuştu. Hiç de hoş olmayan bir şey geldi aklına: "Bu ülkede dev güveler var galiba! Uff!" dedi. Ne var ki aynı şey geri geldi; bu kez bir gaga gördüğüne, o tıkırtıyı çıkaranın da gaga olduğuna emindi. "Kocaman bir kuş bu" diye düşündü Jill. "Bir kartal olabilir mi?" Bir kartal da olsa ziyaretçi istemiyordu; pencereyi açtı ve dışarıya baktı. Yaratık pır pır sesleriyle pervaza kondu; tüm pencereyi kaplayacak şekilde önünde duruyordu. Jill ona yer açabilmek için geri çekilmek zorunda kaldı. Bu, Baykuş'tu.

"Şşş, şşş! Pu-huuu, pu-huuu" dedi Baykuş. "Ses çıkarma. Aslan'ın sizi görevlendirdiği doğru mu?"

"Kayıp prensi mi kastediyorsun?" dedi Jill. "Evet, bu doğru." Aniden Aslan'ın sesini ve yüzünü hatırladı. Ziyafet çekip hikâyeler dinlerken Aslan'ı neredeyse tamamen unutmuştu.

"Mükemmel!" dedi Baykuş. "Öyleyse kaybedecek zamanımız yok. Hemen

buradan uzaklaşmalısınız. Gidip diğerlerini uyandıracağım. Sonra dönerim. O saray elbiselerinden kurtulup yolculuk için daha uygun bir şeyler giyseniz iyi olur. Göz açıp kapayıncaya kadar dönerim. Pu-huu!" Cevap beklemeden gitti.

Eğer Jill maceralara alışık olsaydı Baykuş'un anlattıkları onu endişelendirebilirdi ama böyle bir şey aklının ucundan bile geçmedi. Gece yarısı kaçmanın verdiği heyecanla uykusu olduğunu bile unuttu. Kazağını ve şortunu yeniden giydi –şortunun kemerinde, işine yarayabilecek bir rehber çakısı vardı– ve söğüt saçlı kız tarafından odaya bırakılanlardan birkaç şey daha aldı. Dizlerine kadar uzanan başlıklı bir pelerin ("yağmur yağdığında kullanabileceğim bir şey" diye düşünüyordu), birkaç mendil ve bir tarak seçmişti. Sonra oturup bekledi.

Baykuş döndüğünde yine uyuklamaya başlamıştı.

"Artık hazırız" dedi Baykuş.

"Yolu göstersen iyi olur" dedi Jill, "ben bu geçitleri bilmiyorum."

"Pu-huu!" dedi Baykuş. "Kalede dolaşmayacağız. Bu işimize yaramaz. Sırtıma binmelisin. Uçacağız."

"Ah!" dedi Jill. Bu fikirden hoşlanmamıştı; ağzı açık öylece kalakaldı. "Ben senin için ağır değil miyim?"

"Pu-huu, pu-huu! Aptallık etme. Diğerini götürdüm bile. Şimdi önce şu lambayı söndürelim."

Lamba söner sönmez dışarısı biraz daha aydınlanmış gibi göründü; artık simsiyah değil, griydi. Baykuş arkası dönük pencerede durdu ve kanatlarını açtı. Jill, onun kısa ve şişman gövdesine tırmanıp dizlerini kanatlarının altına sokarak sımsıkı tutundu. Tüyler sıcacık ve yumuşacıktı ama tutunacak herhangi bir şey yoktu. "Scrubb'ın bundan hoşlanıp hoşlanmadığını merak ediyorum!" diye düşündü Jill. Tam o sırada ani bir hareketle aşağıya doğru süzülerek pencereden uzaklaştılar. Kanatlar kulaklarının dibinde çırpıyor, gecenin serin ve nemli havası yüzüne çarpıyordu.

Hava umduğundan daha aydınlıktı; bulutlu olmasına rağmen, bulutların arasından gümüş rengi ayın bir kısmı görünüyordu. Altındaki tarlalar gri, ağaçlar siyah görünüyordu. Yakında yağmur yağacağına işaret eden, sessiz ama kulaklarda hışırdayan bir rüzgâr vardı.

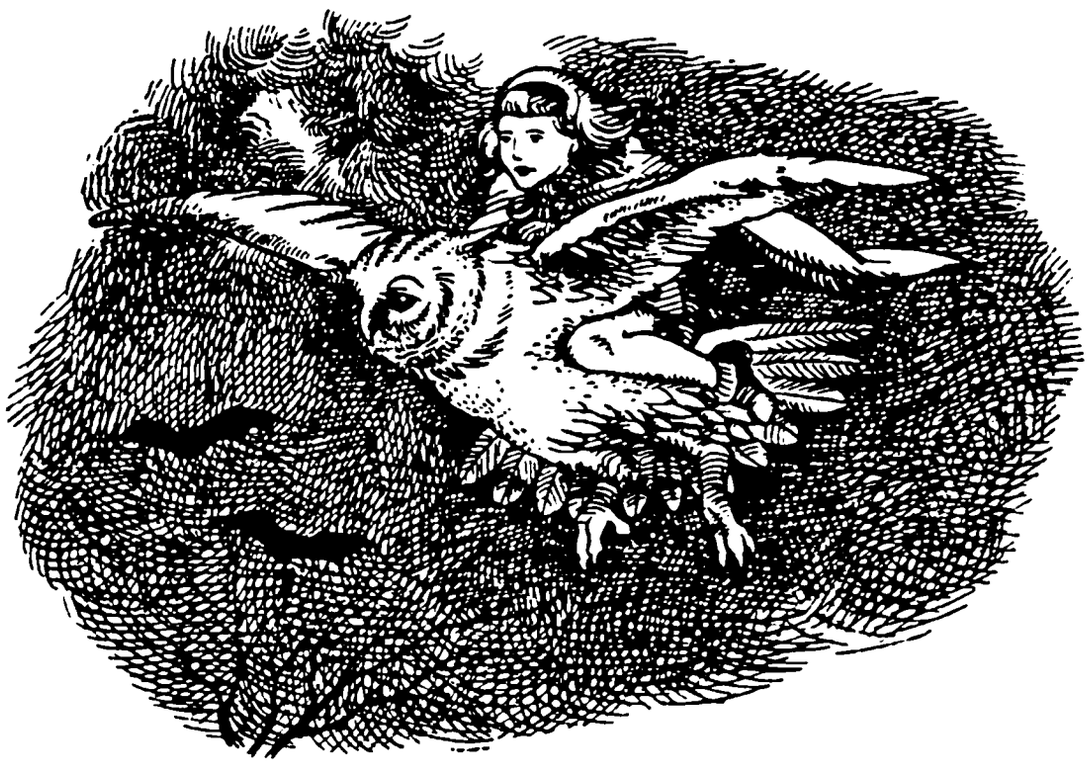
Baykuş havada bir çember çizdiğinden kale artık önlerindeydi. Odaların çok

azında ışık vardı. Nehri geçerek kuzeye doğru uçtular. Hava giderek soğudu. Jill altındaki sularda Baykuş'un yansımasını gördüğünü düşünüyordu. Çok geçmeden nehrin kuzey kıyılarına varıp ormanlık alanların üzerinde uçmaya başladılar.

Baykuş gagasıyla, Jill'in göremediği bir şey kaptı.

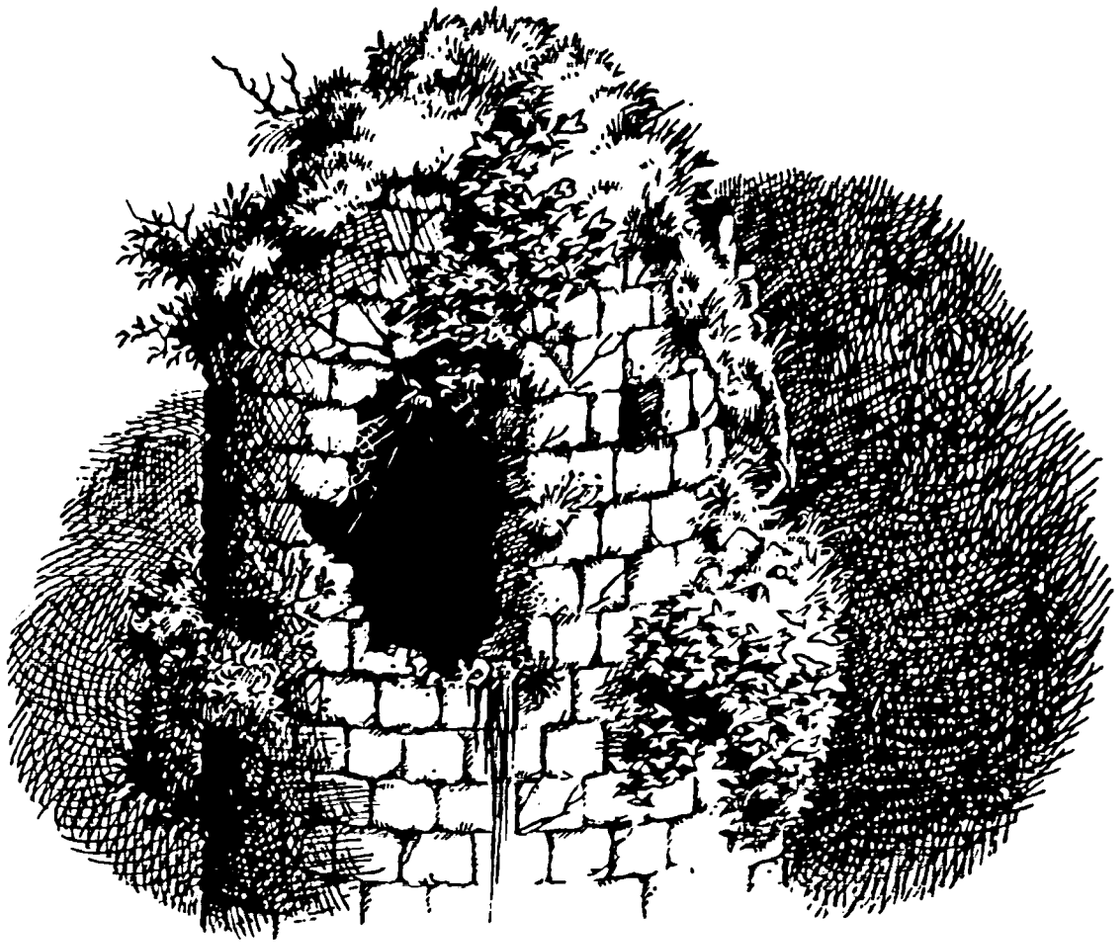
"Ah, lütfen yapma" dedi Jill. "Böyle sarsılma. Beni az daha düşürüyordun."

"Özür dilerim" dedi Baykuş. "Bir yarasa yakalıyordum. Bir baykuşun karnını doyurması için şöyle tombulca bir yarasadan daha iyisi yoktur. Senin için de bir tane yakalayayım mı?"

"Hayır, teşekkür ederim" dedi Jill ürpertiyle.

Artık daha alçaktan uçuyorlardı. Hayal meyal seçilen büyük ve siyah bir şey onlara doğru yaklaşıyordu. Jill bunun üzeri sarmaşıkla kaplı, kısmen harap olmuş bir kule olduğunu düşünüyordu. Kuleyi tam zamanında fark etmişti. Baykuş üzerinde Jill ile sarmaşıklı ve örümcek ağlı delikten geçerek serin ve gri geceden kulenin tepesindeki karanlık yere zorlukla girerken, Jill pencerenin çerçevesine çarpmamak için eğilmek zorunda kaldı. İçerisi küf kokuyordu, baykuşun sırtından iner inmez bulunduğu yerin oldukça kalabalık olduğunu fark etmişti. Karanlıkta her yerden "Pu-huu! Pu-huuu" sesleri gelmeye başladığında kalabalığı baykuşların oluşturduğunu anlamıştı. Çok değişik bir ses, "Sen misin Pole?" dediğinde içi rahatladı.

"Sen misin Scrubb?" diye sordu Jill.

"Artık" dedi Bay Pasparlak, "hepimiz hazırız sanırım. Baykuşlar meclisini açalım."

"Pu-huuu, pu-huuu. Doğrusu bu. Yapılacak doğru şey bu" dedi çeşitli sesler.

"Bir dakika" dedi Scrubb. "Benim söyleyecek bir şeyim var."

"Söyle, söyle, söyle" dedi baykuşlar ve Jill, "Haydi başla" dedi.

"Sanırım siz delikanlılar, yani baykuşlar" dedi Scrubb, "Kral X. Caspian'ın gençlik günlerinde Dünyanın Sonu'na gittiğini biliyorsunuzdur. Şey, o yolculukta ben onunla beraberdim; onunla ve Fare Bastıbacak'la, Lord Drinian'la ve hepsiyle beraberdim. Biliyorum inanılır gibi değil, ama insanlar bizim dünyamızda sizinkiyle aynı hızda yaşlanmıyorlar. Söylemek istediğim şu; ben Kral'ın adamıyım ve bu baykuşlar meclisi Kral'a yapılan bir komplo hareketiyse sizinle hiç işim olmaz."

"Pu-huuu, pu-huuu, biz de Kral'ın baykuşlarıyız" dedi baykuşlar.

"Öyleyse amacınız nedir?" dedi Scrubb.

"Sadece şu" dedi Bay Pasparlak. "Eğer Lord Naip, yani Cüce Yaygaracı sizin kayıp prensi aramaya çıkacağınızı duyarsa gitmenize izin vermez. Sizi hemen odanıza kilitleyecektir."

"Ulu Tanrım!" dedi Scrubb. "Yaygaracı'nın bir hain olduğunu mu söylüyorsunuz? Denizdeyken onun hakkında birçok şey duymuştum. Caspian'ın –yani Kral'ın– ona güveni tamdı."

"Ah, hayır" dedi bir ses. "Yaygaracı hain değildir. Ancak otuzdan fazla kahraman (şövalyeler, sentorlar, iyi devler ve her türden yaratıklar) zaman zaman kayıp prensi aramaya çıktı ve hiçbiri dönmedi. Sonunda Kral, oğlunu aramak için bütün cesur Narnialıların ölmesine göz yummayacağını söyledi. Artık kimsenin gitmesine izin verilmiyor."

"Eminim bizim gitmemize izin verirdi" dedi Scrubb. "Kim olduğumu ve beni kimin gönderdiğini bir duysun."

"Bizi kimin gönderdiğini" diye araya girdi Jill.

"Evet" dedi Pasparlak, "büyük bir olasılıkla izin verirdi. Ancak Kral uzaklarda ve Yaygaracı kuralları harfiyen uygulayacaktır. Çelik kadar sert, bir dağ kadar sağırdır o. Ayrıca çabuk parlayan biridir. Bunun özel bir durum olduğunu anlatamazsınız ona."

"Bizi birazcık olsun dinleyeceğini düşünebilirsiniz, çünkü biz baykuşuz ve herkes baykuşların ne kadar akıllı olduğunu bilir" dedi bir başkası. "Ancak artık o kadar yaşlandı ki tek söyleyeceği, 'Sen sadece bir civcivsin. Ben senin yumurta olduğun zamanları bilirim. Bana ders vermeye kalkmayın, efendim. Yengeçler ve tatlılar!' olacaktır."

Bu baykuş, Yaygaracı'nın sesini iyi taklit etmişti, her taraftan baykuşça gülme sesleri duyuldu. Çocuklar, Narnialıların Yaygaracı'yı, okulda herkesin biraz korktuğu, dalga geçtiği ama aslında kimsenin nefret etmediği aksi bir öğretmen gibi gördüklerini anlamaya başlamıştı.

"Kral ne zaman dönecek?" diye sordu Scrubb.

"Kendisi bile bilmiyor!" dedi Pasparlak. "Son zamanlarda Aslan'ın adalarda – sanırım Terebinthia'da– görüldüğü söylentileri vardı. Kral, ölmeden önce Aslan'la yüz yüze görüşmek ve ondan sonra kimin kral olacağını sormak üzere bir girişimde daha bulunacağını söyledi. Ancak hepimiz eğer Aslan'ı Terebinthia'da bulamazsa doğuya, Yedi Adalar'a, Issız Adalar'a, hatta daha ileriye gideceğinden korkuyoruz. Bu konuda hiç konuşmaz, ama Dünyanın Sonu'na yaptığı yolculuğu asla unutmadığını hepimiz biliyoruz. Oraya tekrar gitmeyi içten içe arzuladığından eminim."

"O zaman onun dönmesini beklemenin yararı yok" dedi Jill.

"Hayır, yararı yok" dedi Baykuş. "Ah ne biçim iş! Keşke onunla hemen konuşsaydınız! Her şeyi ayarlardı. Kayıp prensi aramanız için yanınıza bir ordu verirdi."

Jill hiç sesini çıkarmadı ve Scrubb'ın bunun neden gerçekleşmediğini tüm baykuşlara söylemeyecek kadar centilmen olmasını umut etti. Scrubb tam olmasa da centilmence davrandı. Çünkü dilinin altından, "Eh, benim hatam değildi ki" demişti ve sonra da yüksek sesle:

"Pekâlâ. Ordusuz yapmamız gerekecek. Ancak bilmek istediğim bir şey daha var. Sizin bu baykuşlar meclisi dediğiniz şey kurallara uygunsa, meşruysa ve kimseye zarar vermek istemiyorsa neden bu kadar gizli olmak zorunda? Gecenin köründe bir harabede toplanmak ve tüm bu gizlilik niye?"

"Pu-huuu! Pu-huuu" diye ötüştü bir sürü baykuş. "Nerede toplanalım? Kim geceden başka bir zamanda toplanır ki?"

"Görüyorsunuz ki" dedi Pasparlak, "Narnia'daki yaratıkların birçoğunun böyle doğal olmayan huyları vardır. İşlerini herkesin uyuması gereken saatlerde, gündüzleri, parlak günışığında (uf!) yaparlar. Yani geceleyin o kadar kör ve aptallar ki ağızlarından tek kelime alamazsın. Bu yüzden biz baykuşlar bir şeyler hakkında konuşmak istediğimizde, akla uygun saatlerde, kendi aramızda toplanma alışkanlığı edindik."

"Anlıyorum" dedi Scrubb. "Pekâlâ öyleyse. Devam edelim. Bize kayıp prensi anlatın." Hikâyeyi anlatan Bay Pasparlak değil, yaşlı bir baykuştu.

Yaklaşık on yıl önce, Caspian'ın oğlu Rilian çok genç bir şövalyeyken, bir mayıs sabahı annesi kraliçeyle birlikte Narnia'nın kuzey kısımlarına doğru yola çıkmıştı. Beraberlerinde birçok toprak beyi ile kadınlar vardı ve hepsi de başlarına yeşil yapraklardan yapılmış taçlar, taçların yanlarına da boynuzlar takmıştı. Yanlarında tek bir köpek yoktu, çünkü ava değil bahar bayramını kutlamaya çıkmışlardı. Hava kararmadan, yerden serin bir pınarın kaynadığı bir açıklığa geldiler. Hayvanlarından inerek yiyip içtiler, hepsi çok mutluydu. Bir süre sonra kraliçenin uykusu geldi ve yatması için çimenlerin üzerine pelerinlerini serdiler. Prens Rilian ve diğerleri, anlattıkları hikâyeler ve kahkahalarının sesi kraliçeyi rahatsız etmesin diye biraz uzaklaştılar. Sonra sık ağaçlıklı ormandan büyük bir yılan çıktı ve kraliçenin elini ısırdı. Herkes attığı çığlığı duyup ona

doğru koştu, yanına ulaşan ilk kişi Rilian'dı. Yılanın uzaklaştığını görmüştü ve kılıcını çekerek peşine takıldı. Çok büyük, parlak ve zehir gibi yemyeşildi. Bu yüzden onu rahatlıkla görebiliyordu. Ama sonra yılan sık çalılıkların ardında kayboldu ve Prens oraya giremedi. Böylece annesinin yanına döndü ve herkesi onunla ilgilenirken buldu. Ancak boşuna uğraşıyorlardı, Rilian annesinin yüzüne baktığında, dünyadaki hiçbir doktorun artık ona faydası dokunamayacağını anlamıştı. Canı hâlâ bedenindeyken ona bir şey söylemeye çalıştığı belliydi, ama konuşamıyordu, söylemek istediği her neyse, söyleyemeden öldü. Çığlığını duydukları andan öldüğü âna kadar on dakika bile geçmemişti.

Ölü kraliçeyi Cair Paravel'e taşıdılar. Rilian, Kral ve tüm Narnia acı içinde yas tuttu. Kraliçe muhteşem bir kadındı; bilge, kibar ve mutluydu. Caspian'ın dünyanın doğu kenarından Narnia'ya getirdiği gelindi o. İnsanlar, damarlarında yıldızların kanının aktığını söylerdi.

Annesinin ölümü, tahmin edilebileceği gibi Prens'i yıkmıştı. Bundan sonra o zehirli yılanı bulup öldürmek ve intikam almak için sürekli Narnia'nın kuzey sınırlarına gidiyordu. Kimse bunun hakkında tek kelime etmezdi, ama Prens bu yolculuklardan yorgun ve çıldırmış bir halde dönerdi. Kraliçe'nin ölümünden yaklaşık bir ay sonra, bazıları onda bir değişiklik gördüklerini söylemeye başladı. Gözlerinde yeni uyanmış bir adamın bakışları vardı ve tüm gün dışarıda olmasına rağmen atı yorgun görünmüyordu. Yaşlı saraylılar arasındaki en iyi dostu, dünyanın doğu kısımlarına yaptıkları büyük yolculukta babasının kaptanı olan Lord Drinian'dı.

Bir akşam Drinian, Prens'e "Ekselansları yılanı aramaktan vazgeçmeli. Akılsız bir hayvandan intikam almak imkânsızdır, o bir insan değil ki. Boşa yoruyorsun kendini" dedi.

Prens, "Lordum, şu son yedi gündür yılanı neredeyse unutmuştum" diye cevapladı. Buna karşılık neden sürekli Kuzey Ormanları'na gittiğini sordu Drinian. "Lordum" dedi Prens, "orada şimdiye kadar yaratılmış en güzel şeyi gördüm."

"Güzel Prens" dedi Drinian, "müsaadenizle yarın sizinle geleyim ve ben de göreyim bu güzel şeyi."

"Tanrı'nın izniyle" dedi Rilian.

Ertesi gün erkenden atlarını eyerleyip dörtnala Kuzey Ormanları'na gittiler ve Kraliçe'nin öldüğü pınarda konakladılar. Drinian, konaklamak için Prens'in birçok yer arasından burayı seçmesini garip bulmuştu. Öğlene kadar orada dinlendiler ve öğlen olduğunda Drinian, hayatında gördüğü en güzel kadını gördü. Kadın pınarın kuzey tarafında duruyor ve hiç konuşmuyordu, ama sanki yanına gelmesini istiyormuş gibi eliyle Prens'e işaret ediyordu. Uzun boylu ve mükemmeldi, parlak ve zehir gibi yemyeşil ince bir giysisi vardı. Prens ona aklını kaybetmiş bir adam gibi bakıyordu. Ne var ki kadın aniden kayboldu, Drinian nereye gittiğini bilmiyordu. Cair Paravel'e geri döndüler. Drinian, parlak yeşil kadının şeytani biri olduğunu düşünüyordu.

Drinian bu macerayı Kral'a anlatıp anlatmaması gerektiğini çok düşündü, ama gevezelik etmeye pek niyeti olmadığından dilini tuttu. Ancak sonradan, söylememiş olduğuna çok pişman oldu. Çünkü ertesi gün Prens Rilian yalnız başına gitti. O gece geri dönmedi; o saatten sonra ne Narnia'da ne de komşu ülkelerde izine rastlandı. Ne atı ne pelerini ne şapkası ne de başka bir özel eşyası bulundu. Drinian kalbindeki acıyla Caspian'a gitti ve "Kralım, bu haini öldürün. Sessiz kaldığım için oğlunuzun mahvına neden oldum" dedi ve hikâyesini anlattı. Caspian savaş baltasını kapıp öldürmek için Lord Drinian'a saldırdı, Drinian bir hayvan gibi sessizce öldürücü darbeyi bekliyordu. Ancak baltayı kaldırdıktan sonra Caspian aniden onu kenara itip, "Kraliçemi ve oğlumu kaybettim. Dostumu da mı kaybedeyim?" diye bağırdı. Drinian'ın boynuna sarıldı, kucaklaştılar ve ikisi de ağladı. Dostlukları bozulmamıştı.

Rilian'm hikâyesi buydu. Jill, "Bahse girerim o yılan ve kadın aynı kişiydi" dedi.

"Doğru, doğru, biz de senin gibi düşünüyoruz" dedi baykuşlar.

"Ama Prens'i öldürdüğünü sanmıyoruz" dedi Pasparlak, "çünkü hiç..."

"Biz öldürmediğini biliyoruz" dedi Scrubb. "Aslan, Pole'a bir yerlerde hâlâ yaşadığını söylemiş."

"Bu her şeyi daha da kötüleştiriyor" dedi en yaşlı baykuş. "Prens'e istediği her şeyi yaptırabiliyor demek ki, bu da Narnia'ya karşı korkunç bir entrika planladığı anlamına geliyor. Çok, çok uzun zaman önce Narnia'nın başlangıcında kuzeyden bir Beyaz Cadı gelmiş ve ülkemizi yüz yıl boyunca kar ve buzlarla örtmüştü. Tabii biz, bu olanların da onun işi olduğunu düşünüyoruz."

"Pekâlâ" dedi Scrubb. "Pole ve ben Prens'i bulmalıyız. Bize yardım edebilir misiniz?"

"Elinizde bir ipucu var mı?" diye sordu Pasparlak.

"Evet" dedi Scrubb. "Kuzeye gitmemiz ve Devler Şehri'nin kalıntılarına ulaşmamız gerektiğini biliyoruz."

Tüm baykuşlar her zamankinden daha çok ses çıkararak ötmeye, ayaklarını oynatıp tüylerini kabartmaya başladı. Her kafadan bir ses çıkıyordu. Çocuklarla birlikte kayıp Prens'i aramaya gidemeyeceklerinden dolayı ne kadar üzgün olduklarını söylüyorlardı. "Siz gündüzleri, biz ise geceleri yolculuk yapmak isteriz" dediler. "Bu işe yaramaz, işe yaramaz." Bazıları, artık havanın toplantıya başladıklarındaki kadar karanlık olmadığını ve meclisin oldukça uzun sürdüğünü söyledi. Aslında, Devler Şehri'nin kalıntılarına yapılacak bir yolculuğun lafı bile o kuşların heveslerini söndürmüştü. Pasparlak: "O yöne doğru –Yüksek Ova'ya– gitmek istiyorlarsa, onları Kıllıkıpırdaklardan birine götürmeliyiz. Bir tek onlar yardım edebilir" dedi.

"Doğru, doğru. Götür" dedi baykuşlar.

"Gelin öyleyse" dedi Pasparlak. "Birini ben götürürüm. Diğerini kim götürecek? Bu gece halletmeliyiz bu işi."

"Ben götürürüm. Ama sadece Kıllıkıpırdaklara kadar" dedi bir baykuş.

"Hazır mısın?" dedi Pasparlak, Jill'e.

"Sanırım Pole uyudu" dedi Scrubb.

5
Suratsız

Jill uyuyordu. Baykuşlar meclisi başladığından beri esnemiş ve sonunda uyuyakalmıştı. Tekrar uyandırılmaktan ve kendisini tozlu bir çan kulesine benzeyen, kapkaranlık ve baykuşlarla dolu bir yerde tahtalar üzerinde yatıyor bulmaktan hiç hoşlanmamıştı. Aslında, baykuşların sırtına binip, yatak odalarına değil de başka bir yere gideceklerini duymak daha da bozmuştu moralini.

"Ah Pole hadi, sevinmelisin" dedi Scrubb. "İşte sana macera."

"Maceralardan bıktım" dedi Jill tersleyerek.

Sonunda Pasparlak'ın sırtına tırmanmaya razı oldu ve Baykuş'un sırtında gecenin karanlığına uçtuğunda, havanın beklenmedik serinliği (bir süre için) tamamen ayılmasına neden oldu. Ay kaybolmuştu, yıldızlar görünmüyordu. Arkasında, çok uzaklarda, yerden oldukça yüksekte ışıklı bir pencere görebiliyordu; kuşkusuz Cair Paravel'in kulelerinden biriydi bu. O harika yatak odasına geri dönmüş, sıcacık yatağında kıvrılmış, ateşin duvarlardaki yansımasını seyrediyor olmayı arzuladı. Pelerini vücuduna sımsıkı sardı ve ellerini de pelerinin içine soktu. Karanlığın içinden sesler duymak tuhaftı. Scrubb ve Baykuş birbirleriyle konuşuyordu. "Yorgun görünmüyor" diye düşündü Jill. Onun daha önce bu dünyada muhteşem maceralar yaşadığını ve Narnia havasının, Kral Caspian'la doğu denizlerinde yelken açtıklarında kazandığı gücü ona geri getirdiğini bilmiyordu.

Jill uyumamak için kendini çimdiklemek zorunda kalıyordu; Pasparlak'm sırtında uyursa büyük olasılıkla düşeceğini biliyordu. İki baykuş yere konduğunda, Pasparlak'ın sırtından indi ve kendini düz bir alanda buldu; kaskatı kesilmişti.

Soğuk bir rüzgâr esiyordu ve bu ağaçsız bir yere geldiklerinin işaretiydi. "Pu-huuu, pu-huuu!" Pasparlak çağırıyordu. "Uyan, Suratsız. Uyan. Aslan'la ilgili."

Uzun süre cevap veren olmadı. Sonra zayıf bir ışık göründü ve giderek yaklaşmaya başladı. Bununla birlikte bir ses duyuldu.

"Hey baykuşlar!" dedi. "Ne var? Kral mı öldü? Düşmanlar Narnia'ya mı çıktılar? Sel mi bastı? Yoksa ejderhalar mı saldırdı?"

Işık yaklaştığında bunun büyük bir kandil olduğu anlaşıldı. Jill kandili taşıyan kişiyi hayal meyal görebiliyordu. Sanki sadece kollardan ve bacaklardan oluşuyordu. Baykuşlar onunla konuşuyor, her şeyi açıklıyorlardı ama Jill dinleyemeyecek kadar yorgundu. Baykuşların elveda dediğini duyduğunda kendine gelmeye çalıştı. Tek hatırladığı, Scrubb'la beraber alçak bir kapıdan girmek için eğildiği (ve neyse ki) yumuşak ve ılık bir şeyin üzerine uzandıklarıydı.

"İşte. Elimden gelen bu. Soğuk ve sert bir yerde yatacaksınız. Üstelik ıslaksa şaşmam. Bir fırtına ya da bir sel olmasa veya kulübe, daha önce olduğu gibi üstümüze yıkılmasa bile, muhtemelen gözünüzü kırpamayacaksınız. Hadi bakalım, kolay gelsin" diyen ses, uyuyakalmadan önce duyduğu son şeydi.

Çocuklar ertesi sabah geç vakitte uyandıklarında karanlık bir yerde, kupkuru ve sıcak saman yataklarda yattıklarını gördüler. Üçgen şeklinde bir açıklıktan günışığı sızıyordu.

"Neredeyiz Tanrı aşkına?" diye sordu Jill.

"Bir Kıllıkıpırdak'ın kulübesinde" dedi Eustace.

"Neyin?"

"Kıllıkıpırdak'ın. Bana ne olduğunu sorma. Dün gece göremedim. Ben kalkıyorum. Gidip onu bulalım."

"Elbiseleriyle uyuyunca insan kendini ne kadar da kötü hissediyor" dedi Jill oturarak.

"Ben de giyinmek zorunda kalmamanın ne kadar güzel olduğunu düşünüyordum" dedi Eustace.

"Ya da yıkanmak zorunda olmamanın" dedi Jill küçümseyerek. Scrubb şimdiden kalkmış, esnemiş, gerinmiş ve sürünerek kulübeden dışarıya çıkmıştı. Jill de aynısını yaptı.

Dışarıda onları bekleyen dünya, bir gün önce gördükleri Narnia'dan çok farklıydı. Sayısız su kanallarıyla küçük adacıklara bölünmüş büyük ve düz bir ovadaydılar. Adalar yabancı otlarla, kenarları da sazlık ve hasırotlarıyla kaplıydı. Bazen geniş hasırotu yatakları görmek mümkündü. İçlerine sürekli kuş sürüleri –ördekler, çulluklar, balabanlar, balıkçılar– konuyor ve kalkıyordu. Etraflarında, geceyi geçirdikleri kulübeye benzeyen bir sürü kulübe vardı, ama kulübeler birbirinden oldukça uzaktı; çünkü Kıllıkıpırdaklar özel yaşamlarına özen gösteren yaratıklardır. Güney ve batıda, kilometrelerce uzaktaki orman hariç görünürde bir tek ağaç yoktu. Bataklık doğuda, ufuktaki alçak kum tepelerine kadar uzanıyordu; o yönden esen rüzgârın kokusundan orada deniz olduğunu anlayabiliyordunuz. Kuzeyde yer yer burçlara benzeyen alçak ve soluk renkli tepeler vardı. Geri kalan yerler boydan boya bataklıktı. Burası yağışlı akşamüzerlerinde iç karartıcı bir yer olurdu. Ama serin bir rüzgârın estiği, dört bir tarafın kuş sesleriyle dolduğu bu sabah güneşi altında, bu ıssızlığın temiz, zindelik veren hoş bir tarafı vardı. Çocuklar kendilerini daha canlı hissettiklerini fark ettiler.

"Tuzluşıpırdak nereye gitti acaba?" dedi Jill.

"Kıllıkıpırdak" dedi Scrubb, kelimeyi bildiğinden gururlanıyormuş gibi. "Sanırım... hey, bu o olmalı." O anda ikisi de onu gördü, yaklaşık elli metre uzakta, sırtı onlara dönük oturmuş balık avlıyordu. İlk bakışta onu görmek çok zordu, çünkü bataklıkla aynı renkteydi ve kıpırdamıyordu.

"Sanırım gidip konuşsak iyi olur" dedi Jill. İkisi de biraz endişeliydi.

Yaklaştıklarında, Kıllıkıpırdak onlara döndü ve çukur yanaklı uzun ve ince bir surat, sımsıkı kapalı bir ağız, sivri bir burun ve sakalsız bir yüz gördüler. Siperliği kocaman, tepesi uzun ve minare gibi sivri bir şapka takmıştı. İri kulaklarından aşağıya

dökülen saçları, eğer buna saç denebilirse, yeşile çalan gri bir renkteydi; her lülesi yuvarlak olmaktan çok yassıydı ve minik sazlıklara benziyordu. Yüzündeki ifade ciddi, cildi çamurumsuydu; yaşamı ciddiye aldığı hemen anlaşılıyordu.

"İyi sabahlar misafirler" dedi. "İyi demekle, yağmur ya da kar yağmayacağını veya ortalığın sise bürünüp gök gürültüsü duyulmayacağını söylemek istemiyorum. Sanırım uyuyamadınız."

"Hayır, oldukça iyi uyuduk" dedi Jill. "Çok hoş bir gece geçirdik."

"Ah" dedi Kıllıkıpırdak başını sallayarak. "Fazla iyimser olduğunuzu anlayabiliyorum. Doğru. Siz iyi yetiştirilmişsiniz, evet. Her şeye iyi tarafından bakmayı öğrenmişsiniz."

"Lütfen, isminizi söyler misiniz?" dedi Scrubb.

"Benim ismim Suratsız. Unutsanız da fark etmez. Her zaman tekrarlayabilirim."

Çocuklar onu ortaya alarak oturdular. Şimdi bacakları ve kollarının çok uzun olduğunu görebiliyorlardı. Vücudu bir cüceninkinden daha büyük olmamasına rağmen ayağa kalktığında hayli uzun olacağını tahmin edebiliyorlardı. Parmakları tıpkı kurbağalarınki gibi perdeliydi, çamurlu sulara sarkıttığı çıplak ayak parmakları da öyle. Ona bol gelen toprak rengi elbiseler giymişti.

"Akşam yemeğine yahni yapmak için birkaç yılanbalığı yakalamaya çalışıyorum" dedi Suratsız. "Yakalayamazsam hiç şaşırmam. Yakalasam da bundan pek hoşlanmazsınız zaten."

"Neden?" diye sordu Scrubb.

"Neden mi? Bizim yediğimiz türden yemekleri sevmeniz için bir neden yok, ama yine de suratınızı ekşitmeyeceğinizden eminim. Neyse, ben avlanırken siz de ateş yakmaya çalışın, denemekten zarar gelmez! Odunlar kulübenin arkasında. Yaş olabilirler. Kulübenin içinde yakabilirsiniz, ama o zaman da tüm duman gözlerimize kaçar. Dışarıda da yakabilirsiniz, ama o zaman da yağmur yağar ve ateşi söndürür. İşte kav kutusu. Nasıl kullanıldığını bilmiyorsunuz sanırım."

Scrubb böyle şeyleri son macerasında öğrenmişti. Çocuklar kulübeye koştular, (kupkuru) odunları buldular. Ateşi yakmaları her zamankinden kolay oldu. Sonra Jill en yakın kanalda banyo yaparken Scrubb ateşle ilgilendi. Banyo, yani kanal pek konforlu değildi ama yine de idare ederdi. Sonra Jill ateşe baktı ve Scrubb yıkandı. İkisi de kendilerini çok daha zinde hissediyorlardı ama karınları çok açtı.

Kıllıkıpırdak az sonra onlara katıldı. Hiç yılanbalığı yakalayamayacağını sanıyordu, ama bir düzine yakalamış ve çoktan derilerini yüzüp temizlemişti bile. Büyük bir tencereyi ateşe koydu, ateşi besledi ve piposunu yaktı. Kıllıkıpırdaklar çok garip, sert bir tütün içer (bazı insanlar tütünü çamurla karıştırdıklarını söyler). Çocuklar Suratsız'ın piposundan çıkan dumanın yükselmediğini gördü. Pipodan azar azar çıkıp aşağıya doğru yöneliyor, sis gibi yere yayılıyordu. Simsiyahtı ve Scrubb'ın öksürmesine neden olmuştu.

"Şimdi" dedi Suratsız. "Bu yılanbalıklarının pişmesi akıl almayacak kadar uzun sürebilir ve biriniz onlar pişmeden önce açlıktan bayılabilir. Ben, küçük bir kız bilirim, ama bu hikâyeyi anlatmasam iyi olur. İştahınızı kaçırabilir ve bunu asla yapmak istemem. Öyleyse, açlığınızı unutmanız için planlarımız hakkında konuşsak iyi olur."

"Evet, konuşalım" dedi Jill. "Prens Rilian'ı bulmamız için bize yardım edebilir misin?"

Kıllıkıpırdak, yanakları düşünebileceğinizden çok daha çökük oluncaya kadar suratını buruşturdu. "Şey, buna yardım denebilir mi bilmem" dedi. "Yılın bu vaktinde, kışın yaklaşması ve diğer nedenlerle kuzeye yapacağımız yolculukta çok ileri gidebileceğimizi sanmıyorum. Görünüşe bakılırsa kış erken gelecek. Yine de bu sizin canınızı sıkmasın. Zaten düşmanlar, geçilecek nehirler ve dağlar olacak,

yolumuzu kaybedeceğiz, yiyecek hiçbir şey bulamayabiliriz ve ayaklarımız davul gibi şişebilir. Bunca şey içinde havadan etkileneceğimizi hiç sanmıyorum. Hatırı sayılır bir mesafe kat edemesek de çabucak dönemeyecek kadar ileri gideceğimiz kesin."

İki çocuk onun "siz" değil, "biz" dediğini fark etmişti ve aynı anda, "Sen de bizimle geliyor musun?" diye bağırdılar.

"Ah evet, tabii ben de geliyorum. Gelsem iyi olur. Kral yabancı ülkelere gitti ve dönüşünü göreceğimizi sanmam; gittiğinde kötü bir öksürüğü vardı. Yaygaracı'yı da düşünmeliyiz. Sağlığı hızla bozuluyor. Kurak geçen bu yazdan sonra hasadın kötü olacağını göreceksiniz. Düşmanlar saldırırsa pek şaşırmam. Bu sözlerimi sakın unutmayın."

"Nereden başlayacağız?" dedi Scrubb.

"Pekâlâ" dedi Kıllıkıpırdak yavaşça, "Prens Rilian'ı aramaya gidenlerin hepsi Lord Drinian'ın kadını gördüğü pınardan başladı. Çoğunluğu kuzeye gitti. Hiçbiri dönmediği için nasıl bir yol izlediklerini tam olarak bilemeyiz."

"Devler Şehri'nin kalıntılarını bularak başlamamız gerekiyor" dedi Jill. "Aslan öyle söyledi."

"Orayı bularak başlamamız gerekiyor, öyle mi?" diye cevapladı Suratsız. "Sanırım orayı arayarak başlamamıza izin yok."

"Aslında kastettiğim aramaktı" dedi Jill. "Sonra onu bulduğumuz zaman..."

"Evet ne zaman!" dedi Suratsız, inceden alay ederek.

"Kimse nerede olduğunu bilmiyor mu?" diye sordu Scrubb.

"Ben herkesin ne bildiğini bilemem" dedi Suratsız. "Ayrıca o harabe şehri duymadığımı da söylemeyeceğim. Ama o zaman pınardan başlamayacaksınız. Yüksek Ova'ya gitmelisiniz. Eğer öyle bir yer gerçekten varsa mutlaka oradadır. Yalan söylemiş olmayayım, ama ben birçok insan gibi o yönde bayağı bir uzağa gittim ve asla kalıntılara ulaşamadım."

"Yüksek Ova nerede?" dedi Scrubb.

"Oraya, kuzeye bak" dedi Suratsız, piposuyla işaret ederek. "O tepeleri ve kayalıkları görüyor musun? Yüksek Ova orada başlıyor. Ancak aramızda bir nehir var; Şıpırtı Nehri. Elbette köprü falan da yok."

"Sanırım sığlıktan yürüyerek geçebiliriz" dedi Scrubb.

"Şey, daha önce yürüyerek geçenler oldu" dedi Kıllıkıpırdak.

"Belki Yüksek Ova'da bize yolu tarif edecek birileriyle karşılaşırız" dedi Jill.

"Birileriyle karşılaşma konusunda haklısın" dedi Suratsız.

"Orada ne tür yaratıklar yaşıyor?" diye sordu Jill.

"İyi olup olmadıklarını söylemek bana düşmez" diye cevapladı Suratsız. "Eğer onların âdetlerini seviyorsan..."

"Tamam da onlar ne?" diye bastırdı Jill. "Bu ülkede o kadar çok garip yaratık var ki. Yani onlar hayvan mı, kuş mu, cüce mi, ne?"

Kıllıkıpırdak uzunca bir ıslık çaldı, "Fiyu! Bilmiyor musunuz? Baykuşların size söylediğini sanmıştım. Onlar devdir."

Jill yüzünü buruşturdu. Devleri kitaplarda bile sevmemişti ve bir keresinde devlerle ilgili bir kâbus görmüştü. Sonra Scrubb'ın yemyeşil kesilen yüzünü gördü ve kendi kendine, 'Benden daha çok korktuğuna bahse girerim' diye düşündü. Bu, cesaretini toplamasını sağladı.

"Kral bana, uzun süre önce" diye söze girdi Scrubb, "onunla beraber denize çıktığımız zaman, devleri savaşta evire çevire yendiğini ve vergiye bağladığını söylemişti."

"Bu doğru" dedi Suratsız. "Bizimle barış halindeler, evet. Şıpırtı Nehri'nin bize ait olan yanında kaldığımız sürece bize zararları dokunmaz. Onların tarafında, yani ovada da biraz şansımız olabilir. Yanlarına yaklaşmazsak, içlerinden biri işgüzarlık etmezse ya da görülmezsek epeyce ilerlememiz mümkündür."

"Bana bak!" dedi Scrubb, ödlekler gibi aniden öfkeye kapılarak. "Karşılaşacağımız şeylerin, anlattığının yarısı kadar bile kötü olacağına inanmıyorum. Kulübedeki yatakların sert ya da odunların yaş olduğuna ne kadar inanıyorsam, söylediklerine de o kadar inanıyorum. Şansımız böylesine az olsaydı Aslan bizi buraya göndermezdi."

Kıllıkıpırdak'ın ona sert bir cevap vereceğini beklemişti, ama o sadece, "Böyle olmalı Scrubb. Böyle konuşmalısınız. Her şeye iyi tarafından bakmalısınız. Ama birlikte zor anlar geçireceğimizi düşünerek sinirlerimize hâkim olmaya çalışmalıyız. Kavga etmek işe yaramaz, biliyorsun. Her neyse, en azından hemen başlamayalım. Birçok araştırmanın bu şekilde sona erdiğini biliyorum; işi bitirmeden birbirlerini bıçaklarlar. Bundan uzak kalabildiğimiz sürece..."

"Pekâlâ, o kadar ümitsiz olduğunu hissediyorsan" diye sözünü kesti Scrubb, "bence burada kalsan iyi olur. Pole ve ben yalnız başımıza gidebiliriz, değil mi Pole?"

"Kapa çeneni ve eşeklik etme, Scrubb" dedi Jill aceleyle, Kıllıkıpırdak'ın onun sözlerini dinleyeceğinden korkarak.

"Umutsuzluğa düşme, Pole" dedi Suratsız. "Kesinlikle geliyorum, bundan eminim. Bu fırsatı kaçıramam. İşime yarayacak. Herkes –yani diğer Kıpırdakların hepsi– benim çok havai olduğumu, yaşamı yeterince ciddiye almadığımı söyler. Bir kere demeleriyle, bin kere demeleri arasında fark yok. 'Suratsız' dediler, 'sen çok hareketli ve heveslisin. Yaşamın kurbağa yahnisi ve yılanbalığı turtasından ibaret olmadığını öğrenmen gerekiyor. Seni durgunlaştıracak bir şeyler lazım. Bunu sadece seni düşündüğümüz için söylüyoruz Suratsız.' Söyledikleri bu. Şimdi, böyle bir görev –tam kış başlarken kimsenin görmediği yıkık bir şehirden geçerek kuzeye yolculuk yapmak ve orada olmayan bir prensi aramak– tam da istediğim şey. Eğer bu, bir avareyi yola getirmezse, neyin getireceğini bilemem." Sanki bir partiye ya da pantomime gidiyormuş gibi, kurbağanınkilere benzeyen koca ellerini ovuşturdu. "Hadi artık" diye ekledi, "şu yılanbalıklarının tadına bakalım."

Yemek o kadar nefisti ki çocuklar ikişer tabak yediler. Kıllıkıpırdak önce yemekten gerçekten hoşlandıklarına inanmamıştı, ancak onların o kadar çok yediğini görünce inanmak zorunda kaldı; bu kadar yemeğin büyük ihtimalle onları rahatsız edeceğini söylemeye başladı. "Kırpırdakların yediği şey insanlar için zehirliyse şaşmam" dedi. Yemekten sonra teneke kaplarda çay içtiler (yol işçilerinin yaptığı gibi) ve Suratsız köşeli bir şişeden birkaç yudum aldı. Biraz da çocuklara verdi ama çocuklar tadının berbat olduğunu düşünüyordu.

Günün geri kalan kısmı, ertesi gün erkenden yola çıkabilmek için hazırlık yapmakla geçti. Suratsız, üç battaniyenin her birine büyük birer parça domuz eti sarmıştı. En büyükleri o olduğu için bunları kendisinin taşıyacağını söyledi. Jill, yılanbalıklarından artakalanları, kurabiyeleri ve kav kutusunu taşıyacaktı. Scrubb da giymek istemedikleri zaman kendisinin ve Jill'in pelerinlerini taşıyacaktı. Caspian'la doğuya gittiklerinde ok ve yay kullanmayı biraz öğrenen Scrubb, Suratsız'ın ikinci yayını ve Suratsız da kendi yayını taşıyordu. Suratsız,

rüzgâr, yaylarının ıslak ibrişimleri, kötü ışık ve üşümüş parmaklar yüzünden bir şey vurma şanslarının yüzde bir bile olmadığını söylüyordu. Suratsız ve Scrubb'ın kılıçları da vardı. Scrubb, Cair Paravel'de odasına getirilen kılıcı taşıyordu ama Jill çakısıyla idare etmek zorundaydı. Bu yüzden neredeyse bir kavga çıkacaktı, ama ağız dalaşı başlar başlamaz Suratsız ellerini ovuşturdu ve "Ah, işte görüyorsunuz. Biliyordum. Maceralarda hep böyle olur" dedi. Bu sözler, ikisinin de çenesini kapatmasına yetmişti.

Erken yatmak istiyorlardı, kulübeye gittiler. Çocuklar bu kez gerçekten kötü bir gece geçirdiler. Suratsız, "Uyumayı deneseniz iyi olur; bu gece hiçbirimizin gözünü kırpabileceğini sanmıyorum ya" dedikten sonra öylesine yüksek bir horultuyla uyumaya başlamıştı ki Jill uyuyabildiğinde, rüyasında yol makineleri, çağlayanlar ve ekspres trenle bir tünelin içinden geçtiğini gördü.

6
Kuzeyin Vahşi Toprakları

Ertesi gün saat dokuz civarında üç kişi sığlıkları takip edip taşlardan atlayarak Şıpırtı Nehri'ni geçmeye çalışıyordu. Nehir çok sığdı; kuzey kıyısına ulaştıklarında Jill sadece dizlerine kadar ıslanmıştı. Yaklaşık elli metre ileride, sarp kayalıkların üzerinde kırlık bir arazi başlıyordu.

"Sanırım yolumuz bu!" dedi Scrubb; nehrin sol taraftaki kırlık araziden vadiye döküldüğü yeri, batıyı işaret ediyordu. Kıllıkıpırdak başını salladı.

"Devler genelde bu vadinin kenarında yaşar" dedi. "Burası devler için çarşı gibi bir yerdir. Dik mik, ama dümdüz gitsek iyi olur."

Yukarı tırmanabilecekleri bir yol buldular ve yaklaşık on dakika sonra soluk soluğa tepeye ulaştılar. Arkalarına, Narnia vadisinin topraklarına baktılar ve yüzlerini kuzeye çevirdiler. Geniş ve ıssız arazi yükselerek ufka uzanıyordu. Sollarında kayalık bir bölge vardı. Jill oranın devler vadisinin yamacı olduğunu düşünüyor, pek o yöne bakmak istemiyordu. Yola koyuldular.

Kış güneşi solgundu. Arazi yürümek için elverişliydi. İlerledikçe ıssızlık arttı; sadece küçük kuşları duyuyor, ara sıra da bir şahin görüyorlardı. Kuşluk vakti bir derenin kenarında, küçük bir çukurda su içmek ve dinlenmek için durduklarında Jill her şeye rağmen maceradan hoşlanmaya başladığını hissetmiş ve bunu diğerlerine söylemişti.

"Henüz bir macera yaşamadık ki" dedi Suratsız.

Yürüyüşler ilk moladan sonra –okulda teneffüs sonrası ya da yolculukta bir

aktarma sonrası olduğu gibi– asla önceki gibi devam etmez. Tekrar yola çıktıklarında Jill vadinin kayalık yamacının daha yakın göründüğünü fark etti. Artık kayalar yassı değil, dikti. Aslında kayadan yapılmış küçük kulelere benziyorlardı. Şekilleri de çok komikti!

'Devler hakkındaki tüm hikâyelerin' diye düşündü Jill, 'bu komik kayalardan türemiş olabileceğine inanıyorum. Buraya yarı karanlıkta gelmiş olsaydınız o kaya yığınlarının dev olduğuna inanabilirdiniz. Şuradakine bak! Tepesindeki yumrunun devin kafası olduğunu düşünüyor insan. Vücuda göre oldukça büyük, ama çirkin bir dev için iyi bile. Tüm o çalılıklar ve kuş yuvaları– saç ve sakal için oldukça uygun. İki yandan çıkan o şeyler kulağa benziyor. Çok büyük ama sanırım devlerin kulakları da büyüktür, fillerinki gibi. Ve a-a-a-h!..'

Donakalmıştı. Yığın hareket ediyordu. Bu, gerçek bir devdi. Yanılmasına imkân yoktu; başını çevirdiğini fark etmişti. Kocaman, aptal ve tombul yanaklı bir yüz görmüştü. Tüm o şeyler kaya değil, devdi. Sıraya dizilmiş kırk ya da elli dev vardı; ayakları vadinin dibinde, dirsekleri düzlüğün kenarına yaslanmış, bir duvara dayanan ya da güzel bir günde kahvaltı sonrası tembel tembel oturan insanların yaptığı gibi boş boş duruyorlardı.

"Dosdoğru yürüyün" diye fısıldadı onları fark eden Suratsız. "Onlara bakmayın. Ne yaparsanız yapın da sakın koşmayın. Anında peşimize takılırlar."

Böylece, devleri görmemiş gibi davranarak yola devam ettiler. Bu, bahçesinde saldırgan bir köpek olan bir evin önünden geçmeye benziyordu; ama çok daha korkutucuydu. Düzinelerce dev vardı. Öfkeli değillerdi ama uysal oldukları da söylenemezdi, aslında ilgisiz görünüyorlardı. Yolcuları gördüklerine dair bir belirti yoktu.

Sonra –*vız-vız-vız*– havada bir şeyler uçuştu ve büyük bir kaya, büyük bir gürültüyle yirmi adım kadar önlerine düştü. Sonra başka bir kaya yedi metre kadar arkalarına güm! diye indi.

"Bize mi nişan alıyorlar?" diye sordu Scrubb.

"Hayır" dedi Suratsız. "Bize nişan alsalardı daha az tehlikede olurduk. Şu şeyi vurmaya çalışıyorlar; oradaki, şu sağdaki taş yığınını. Biliyorsunuz vuramazlar. Korkmayın emniyetteyiz; kötü nişancıdırlar. Güzel sabahlarda genellikle nişancılık oynarlar. Zekâlarının yettiği tek oyun budur."

Çok kötü anlardı. Peş peşe dizilen devlerin sonu gelmeyecekmiş gibi görünüyordu. Henüz kayaları fırlatmaya ara vermemişlerdi ve kayaların bazıları çok yakınlarına düşüyordu. Kayaların yarattığı tehlike bir yana, yüzlerinin görüntüsü ve sesleri herkesi korkutmaya yeterdi. Jill bakmamaya çalışıyordu.

Yaklaşık yirmi beş dakika sonra devler, görünüşe bakılırsa kavga etmeye başlamışlardı. Bu onların nişancılık oyununa son verdi vermesine ama kavga eden devlerin yakınında bulunmak hiç de hoş değildi. Yaklaşık yirmişer heceli uzun ve anlamsız kelimeler sarf ediyor, birbirlerine öfkeyle bağırıyor ve birbirleriyle alay ediyorlardı. Köpürüp saçma sapan şeyler söylüyorlar, hışımla sıçrıyorlardı ve yere indiklerinde tüm ova, sanki deprem olmuş gibi sallanıyordu. Büyük ve hantal taş baltalarla birbirlerinin başlarına vuruyorlardı; ama kafaları öyle sertti ki baltalar sekiyor ve vuruşu yapan canavar, baltasını atıp parmakları acıdığı için acıyla bağırıyordu. Ancak öylesine aptallardı ki bir dakika sonra aynı şeyi tekrarlıyorlardı. Uzun vadede bu iyi bir şeydi, çünkü bir saat sonra tüm devler yara bere içinde kalmış, hepsi oturup ağlamaya başlamıştı. Oturduklarında başları kayaların arkasında kalıyordu ve bu yüzden onları göremiyordunuz. Ama devler bir buçuk kilometre geride kaldıktan sonra bile Jill onların büyük bebekler gibi inleyip hüngür hüngür ağladığını duyabiliyordu.

O akşam çıplak arazide geceledi̇ler ve Suratsız, sırt sırta uyuyarak battaniyelerini nasıl en iyi şekilde kullanabileceklerini gösterdi (Böylece sırtları birbirlerini sıcak tutuyordu ve dahası üstlerine iki kat battaniye örtebiliyorlardı). Buna rağmen soğuktu, yerse sert ve engebeliydi. Kıllıkıpırdak, kuzeye gidince karşılaşacakları soğuğu onlara hatırlatarak rahatlamaları gerektiğini söyledi; ancak bu, çocukları hiç de keyiflendirmedi.

Günlerce Yüksek Ova'da yolculuk yaptılar ve domuz etine dokunmadan genellikle Eustace ve Suratsız'ın vurduğu kuşlarla (kuşkusuz bunlar konuşan kuşlar değildi) karınlarını doyurdular. Jill, Eustace'i yay kullanmayı bildiği için kıskanıyordu; Eustace, Kral Caspian'la yaptığı yolculukta öğrenmişti bunu. Arazide birçok dere bulunduğu için su sıkıntısı çekmemişlerdi. Jill, kitaplarda insanların av eti yediğinden bahsedildiğini, ama ölü kuşları temizleyip tüylerini yolmanın ne kadar uzun zaman aldığına, bunu yaparken insanın parmaklarının ne kadar üşüdüğüne hiç değinilmediğini düşündü. İyi ki çok az dev görmüşlerdi. Bir dev onları fark etmişti ama sadece kükreyerek gülmüş ve işine devam etmişti.

Yaklaşık on gün sonra çevre koşullarının değiştiği bir yere ulaştılar. Çıplak arazinin kuzey yamacına gelmişlerdi; uzun, dik bir yokuş, değişik ve daha vahşi topraklara iniyordu. Yamacın dibinde sarp kayalıklar vardı. Bunların ötesindeyse yüksek dağların, karanlık uçurumların, taşlı vadilerin, dibi görünmeyen dar dere yataklarının; öfke dolu bir sessizlikle karanlık derinliklere dalan nehirlerin olduğu bir ülke uzanıyordu. Uzak yamaçlardaki kar serpintisine dikkat çekenin Suratsız olduğunu söylemeye gerek yok sanırım.

"Kuzey yamaçlarında daha fazla kar varsa şaşmam" diye eklemeyi de ihmal etmedi.

Yamacın eteklerine erişmeleri zaman almıştı, oraya geldiklerinde uçurumun tepesinden, batıdan doğuya doğru akan nehri gördüler. Kendi taraflarında olduğu gibi karşı tarafta da nehrin etrafı uçurumlarla çevrilmişti; güneş görmeyen, çağlayanlar ve girdaplarla dolu yeşil bir nehirdi. Gürültüsü yerleri zangır zangır titretiyordu.

"Bunun iyi yanı şu" dedi Suratsız, "eğer uçurumdan inerken kafamızı kırarsak, nehirde boğulmaktan kurtuluruz."

"Bu da ne?" dedi Scrubb aniden solunu, nehrin yukarısını işaret ederek. O yöne baktılar ve görmeyi bekledikleri son şeyi gördüler; bu bir köprüydü. Ne köprüydü ama! Kemer bir uçurumun tepesinden diğer taraftaki uçurumun tepesine uzanıyordu. St. Paul kilisesinin kubbesi yerden ne kadar yüksekteyse, köprünün ortası da uçurumun kenarından o kadar yüksekteydi.

"Bu devlerin köprüsü olmalı" dedi Jill.

"Bir büyücünün köprüsü olması daha olası" dedi Suratsız. "Böyle bir yerde büyülere dikkat etmeliyiz. Bence bir tuzak. Sanırım biz ortasındayken buharlaşıp yok olacak."

"Ah, bu kadar karamsar olma lütfen" dedi Scrubb. "Neden normal bir köprü olmasın?"

"Sence gördüğün o devlerde böyle bir şey inşa edecek zekâ var mı?" diye sordu Suratsız.

"Başka devler tarafından inşa edilmiş olamaz mı?" dedi Jill. "Yüzlerce yıl önce yaşamış, şimdikilerden çok daha akıllı devleri kastediyorum. Aradığımız Devler Şehri'ni inşa eden devler tarafından yapılmış olabilir ve bu doğru yolda olduğu-

muz anlamına gelir; antik şehre giden antik köprü!"

"Bu gerçekten çok zekiceydi, Pole" dedi Scrubb. "Öyle olmalı. Haydi."

Böylece köprüye yürüdüler. Köprüye ulaştıklarında, yeterince sağlam olduğunu gördüler. Taşların her biri Stonehenge'deki taşlar kadar büyüktü, çatlamış ve parçalanmış olmalarına rağmen bir zamanlar iyi taş ustalarınca işlenmiş oldukları anlaşılıyordu. Korkuluklar oymalarla süslenmişti; korkunç tanrıların, çıyanların, mürekkepbalıklarının, minotorların ve devlerin ufalanmış yüzleri görülüyordu. Suratsız hâlâ köprüye güvenmiyordu, ama geçmeye razı oldu.

Kemerin tepesine tırmanış uzun ve yorucuydu. Yer yer, taşları düşmüş, binlerce metre aşağıda köpüren nehri görmenizi sağlayan korkunç delikler açılmıştı. Altlarında bir kartalın uçtuğunu gördüler. Tırmandıkça hava soğudu, rüzgâr öylesine sert esiyordu ki zorlukla ayakta durabiliyorlardı, köprü sanki sallanıyordu.

Tepeye ulaşıp köprünün öbür tarafa inen kısmından aşağıya bakabildiklerinde, dağların içlerine doğru uzanan, geniş bir caddeyi andıran kalıntıları gördüler. Döşeme taşlarından çoğu kaybolmuş, bunların oluşturduğu geniş aralıklardan otlar fışkırmıştı. Bu antik yolun üzerinde, onlara doğru gelen, yetişkin insanlara benzeyen iki atlı vardı.

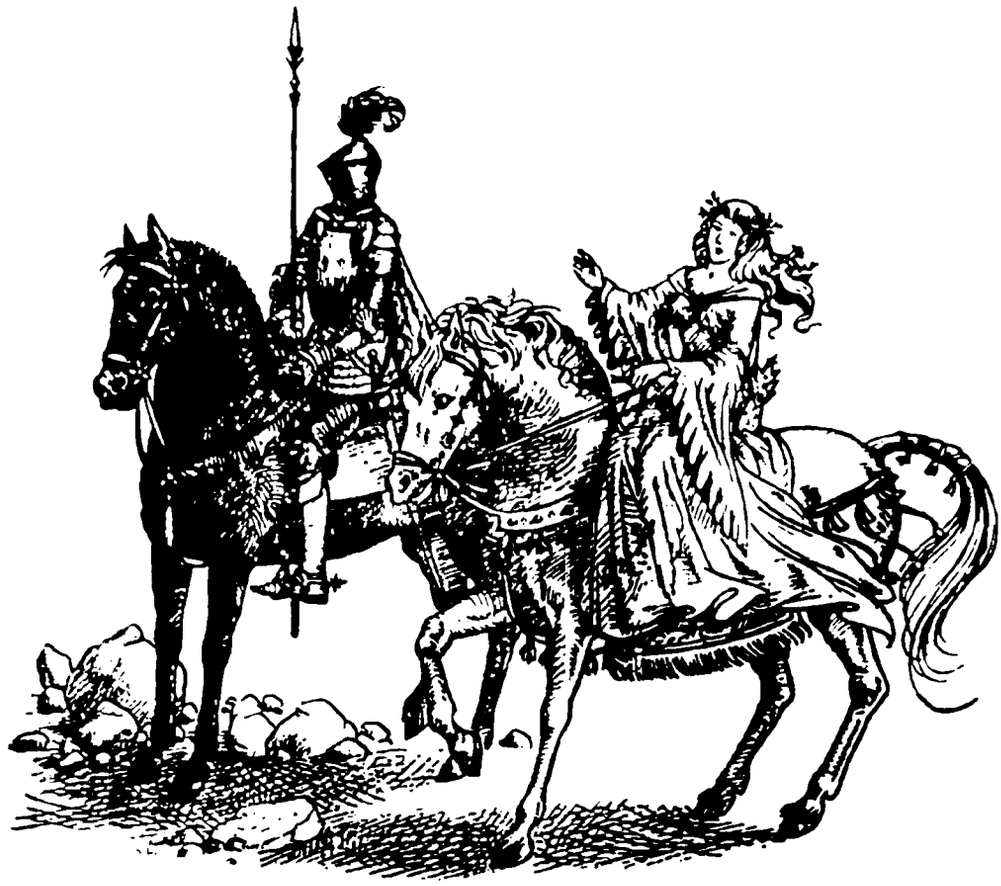
"Devam edin, onlara doğru yürüyün" dedi Suratsız. "Böyle bir yerde karşılaşacağınız kişinin düşman olması ihtimali çok yüksektir, ama korkuyormuş gibi görünmemeliyiz."

Köprü bitip de çimlere adım attıklarında iki yabancı epeyce yakındaydı. Biri, zırhlar içinde, siperliğini de gözlerinin önüne indirmiş bir şövalyeydi. Zırhları ve atı siyahtı; kalkanında arma, mızrağında bayrak yoktu. Diğeri beyaz bir ata binmiş bir kadındı, at öylesine güzeldi ki insanın burnunu öpüp şeker veresi geliyordu. Ata yan binmiş ve rüzgârda dalgalanan uzun, göz kamaştırıcı yeşil bir elbise giymiş olan kadın da çok güzeldi.

"İyi günler, yolcular-r-r-r" diye bağırdı kadın bir kuş ötüşü kadar tatlı bir sesle ve r'leri zarif bir şekilde titreştirerek. "Bazılarınız bu zorlu çoraklıkta yürümek için çok genç."

"Doğru olabilir, Bayan" dedi Suratsız gergin ve tetikte.

"Devlerin harabe şehrini arıyoruz" dedi Jill.

"Har-r-r-rabe şehir mi?" dedi Kadın. "Tuhaf bir yer arıyorsunuz. Bulursanız ne yapacaksınız?"

"Bizim..." diye başladı Jill, ama Suratsız sözünü kesti.

"Özür dilerim Bayan. Sizi ve arkadaşınızı tanımıyoruz ve siz de bizi tanımıyorsunuz. Arkadaşınız ne kadar da sessiz biri, değil mi? Alınmazsanız, yabancılarla kendi işlerimiz hakkında konuşmamayı tercih ederiz. Yakında yağmur yağacağını düşünüyor musunuz?"

Kadın güldü; hayal edebileceğiniz en içten gülüştü bu ve müziğe benziyordu. "Pekâlâ çocuklar" dedi, "yanınızda zeki, ciddi ve deneyimli bir rehber var. Kendi görüşlerini dile getirmesinin bir zararı olacağını sanmam, ama ben de kendiminkileri söyleyeceğim. Harabe Şehir ismini sık sık duymuşumdur, ancak oraya giden ya da yolu bilen birine rastlamadım. Bu yol nazik devlerin oturduğu Harfang Kalesi'ne ve kasabasına gider. Oradaki devler, Yüksek Ova'dakiler gibi aptal, saldırgan, vahşi ve her türlü hayvanlığa alışkın değil; yumuşak, uygar, hoşgörülü ve naziktir. Harfang'da Harabe Şehir hakkında bilgi edinebilirsiniz, belki de işe yaramaz, ama kalacak iyi bir yer ve neşeli ev sahipleri bulacağınızdan emin olabilirsiniz. Kışı orada geçirirseniz ya da en azından rahat edip gücünüzü tazelemek için orada birkaç gün oyalanırsanız akıllılık edersiniz. Orada buharı tüten hamamlar, yumuşak yataklar ve harıl harıl yanan

ocaklar bulacaksınız ve ızgaralar, fırında pişmiş yiyecekler, tatlılar ve tuzlular günde dört kez masanızda olacak."

"Vay be!" diye bağırdı Scrubb. "Bu bir şeye benziyor işte! Güzel bir yatakta uyuduğumuzu düşünsenize."

"Evet, bir de sıcak bir banyo yaptığımızı" dedi Jill. "Bizi ağırlayacaklarından emin misiniz? Onları tanımadığımızı biliyorsunuz."

"Sadece" diye cevapladı Kadın, "yeşil giysili kadının selam söylediğini, Sonbahar Şenlikleri için onlara iki güzel güneyli çocuk gönderdiğini söyleyin."

"Çok, çok teşekkürler" dedi Jill ve Scrubb.

"Fakat unutmayın" dedi Kadın. "Ne gün gittiğinizin önemi yok, ama geç saatte çalmayın kapıları. Çünkü ikindiye doğru kapıları kapatırlar ve ne yaparsanız yapın kilitledikten sonra bir daha açmazlar, böyle bir âdetleri var."

Çocuklar parıldayan gözlerle tekrar teşekkür ettiler, Kadın da onlara el salladı. Kıllıkıpırdak minare şapkasını çıkarıp reverans yaptı. Sonra sessiz şövalye ve Kadın toynak sesleri arasında atlarını köprüden yukarıya sürdüler.

"Pekâlâ" dedi Suratsız. "O kadının nereden gelip nereye gittiğini öğrenmek için her şeyimi verirdim. Devler ülkesinin vahşi topraklarında karşılaşmayı umduğunuz türden biri değil, değil mi? Eminim iyi şeyler planlamıyor."

"Ah, saçma!" dedi Scrubb. "Ben onun mükemmel biri olduğunu düşünüyorum. Sıcak yemekleri ve sıcak odaları düşün. Umarım Harfang uzak değildir."

"Ben de öyle düşünüyorum" dedi Jill. "Şahane bir elbisesi vardı, değil mi? Hele atı!"

"Keşke" dedi Suratsız, "keşke onun hakkında daha fazlasını bilseydik."

"Ben ona bazı sorular soracaktım" dedi Jill. "Ama sen hakkımızda bir şey söylemezsen ben bu cesareti nereden bulabilirdim ki?"

"Evet" dedi Scrubb. "Neden o kadar gergin davrandın? Onlardan hoşlanmadın mı?"

"Onlar mı?" dedi Suratsız. "Onlar da kim? Ben sadece bir kişi gördüm."

"Şövalyeyi görmedin mi?" diye sordu Jill.

"Zırhı gördüm" dedi Suratsız. "Neden konuşmadı?"

"Sanırım utangaç biriydi" dedi Jill. "Ya da sadece ona bakıp, onun tatlı sesini dinlemek istiyordu. Onun yerinde olsaydım ben de öyle yapardım."

"Siperliğini kaldırıp içine baktığında ne göreceğini merak ediyorum" dedi Suratsız.

"Lanet olsun!" dedi Scrubb. "Zırhın şeklini düşün! İçinde bir adamdan başka ne olabilir ki?"

"Bir iskelete ne dersin?" diye sordu Kıllıkıpırdak keyifle. "Ya da belki de" diye ekledi sonradan aklına gelmiş gibi, "hiçbir şey. Yani görülebilen bir şey değil de görünmez birisi."

"Tanrı aşkına Suratsız" dedi Jill ürpertiyle, "böyle kötü fikirleri nereden buluyorsun! Tüm bunları nasıl düşünebiliyorsun?"

"Hadi, boş ver onun fikirlerini!" dedi Scrubb. "Her zaman en kötü ihtimali düşünüyor ve her seferinde yanılıyor. O nazik devleri düşünelim ve mümkün olduğunca çabuk Harfang'a gidelim. Keşke ne kadar uzakta olduğunu bilebilseydim."

Suratsız'ın hakkında uyarıda bulunduğu o kavgalardan ilkini neredeyse yapıyorlardı. Gerçi Jill ve Scrubb önceden de birbirlerini tersleyip ağız dalaşı yapmışlardı, ama bu ilk ciddi anlaşmazlıktı. Suratsız onların Harfang'a gitmesini hiç istemiyordu. Devlerin "nazik" olmasıyla ne kastedildiğini bilmediklerini ve Aslan'ın, nazik ya da değil, devlerle kalmaları konusunda bir şey söylemediğini hatırlattı. Bununla beraber rüzgârdan, yağmurdan, kamp ateşinde pişirilmiş cılız kuşlardan, uyudukları sert ve soğuk yerlerden bıkan çocuklar, nazik devleri ziyaret etmeye kesin kararlıydı. Suratsız sonunda razı oldu, ama bir koşulu vardı. O izin vermedikçe çocuklar nazik devlere ne Narnia'dan geldiklerini ne de Prens Rilian'ı aradıklarını söylemeyeceklerine yemin etmeliydiler.

Kadınla yaptıkları konuşmadan sonra her şey kötü gitmeye başladı. İlk olarak arazi kötüleşti; yol sert kuzey rüzgârlarının dövdüğü dar vadilerden geçiyordu. Ateş yakmak için kullanabilecekleri herhangi bir şey ya da diğer arazideki gibi kamp yapabilecekleri küçük, hoş çukurluklar yoktu. Yer hep taşlıktı ve gündüzleri ayaklarını, geceleri de vücutlarını acıtıyordu.

İkinci olarak, Kadın Harfang'dan bahsederek neyi amaçlamış olursa olsun, çocukların üzerinde bıraktığı etki kötüydü. Yataklar, banyolar, sıcak yemekler ve bir çatının altında olmanın güzelliğinden başka bir şey düşünemiyorlardı. Artık Aslan ya da kayıp Prens hakkında hiç konuşulmuyordu. Jill her sabah ve akşam işaretleri

tekrarlama huyundan vazgeçmişti. Önce kendine çok yorgun olduğunu söylemiş, çok geçmeden her şeyi unutmuştu. Harfang'da iyi zaman geçirecekleri fikrinin onları keyiflendirmiş olması gerektiğini düşünseniz de bu onların kendilerine acımalarına, birbirlerine ve Suratsız'a karşı hırçın ve ters davranmalarına yol açmıştı.

Sonunda bir öğleden sonra, yürüdükleri boğazın genişlediği ve köknar ağaçlarının yükseldiği bir yere geldiler. İleriye baktılar ve dağları geçtiklerini gördüler. Önlerinde ıssız ve kayalık bir ova uzanıyordu. Onun ötesindeyse karlarla kaplı dağlar vardı ve dağlarla aralarında, üstünde düz bir alan bulunan bir tepe yükseliyordu.

"Bakın! Bakın!" diye bağırdı Jill ve ovayı işaret etti; akşamın karanlığında, yassı tepenin ötesindeki ışıkları gördüler. Işıklar! Ne ay ışığı ne de ateşti; sıcak ve keyifli, aydınlık pencerelerdi bunlar. Eğer ıssız bölgelerde kalmadıysanız neler hissettiklerini anlayamazsınız.

"Harhang!" diye bağırdı Jill ile Scrubb heyecanla. "Harfang" diye tekrarladı Suratsız donuk ve hüzünlü bir sesle. Fakat "Hey! Yabankazları!" diye ekledi ve aynı anda omzundan yayını çıkarıp şişko bir kazı aşağı indirdi. Harfang'a girmeyi denemek için vakit çok geçti. Ateş yakıp sıcak bir yemek yediler ve bir haftadan beri ilk kez üşümeden başladılar geceye. Ateş söndükten sonra soğuk arttı, sabah uyandıklarında battaniyeleri donmuş, kaskatı kesilmişti.

"Hiç fark etmez!" dedi Jill, ayaklarını yere vurarak. "Bu akşam sıcak bir banyo yapacağız."

7
Garip Hendekler Tepesi

Korkunç bir gün olduğunu inkâr etmenin anlamı yok. Tepelerinde kar toplamış bulutların sarmaladığı güneşsiz bir gökyüzü; ayaklarının altında donmuş toprak ve derilerini yüzecekmişçesine esen bir rüzgâr vardı. Ovaya indiklerinde antik yolun bu bölümünün geçtikleri yerlerden çok daha kötü durumda olduğunu gördüler. Yollarını büyük kırık taşlar üzerinden, kayaların arasından ve yıkıntılardan geçerek bulmak zorundaydılar; sızlayan ayaklarıyla bu işi yapmak çok zordu. Ne var ki ne kadar yorulurlarsa yorulsunlar, hava o kadar soğuktu ki mola vermelerine imkân yoktu.

Saat on civarında ilk minik kar tanesi ağır ağır düşerek Jill'in koluna kondu. On dakika sonra lapa lapa kar yağıyordu. Yirmi dakikada her yer bembeyaz oldu. Yarım saat sonra, bütün gün sürecekmiş gibi görünen kar fırtınası yüzlerine öyle bir çarpıyordu ki önlerini zorlukla görebiliyorlardı. Daha sonra ne olduğunu anlayabilmek için görüş mesafelerinin ne kadar azaldığını unutmamak gerekir. Işıklı pencereleri gördükleri yerle aralarında kalan alçak tepeye yaklaştıklarında tepeyi göremiyorlardı. Tek ihtiyaçları birkaç adım ileriyi görebilmekti, ama bunun için bile gözlerini kısmak zorundaydılar. Konuşmadıklarını söylemeye gerek yok.

Tepenin eteklerine ulaştıklarında her iki yanlarında kayalara benzeyen şeyler gördüler; dikkatle bakıldığında bunların kare şeklinde kayalar oldukları anlaşılabilirdi, ama kimse bakmadı. Hepsi önlerindeki, yollarını tıkayan setle ilgileniyordu. Yaklaşık bir buçuk metre yüksekliğindeydi. Kıllıkıpırdak uzun bacaklarıyla

üzerine sıçramakta zorluk çekmedi, sonra da diğerlerine yardım etti. Bu, Suratsız için olmasa da çocuklar için kötüydü, ıslanmalarına yol açmıştı, çünkü setin üzerinde kalın bir kar tabakası vardı. Sonra yaklaşık yüz metre kadar çok kötü bir yoldan zorlukla tırmanmaya devam ettiler. Jill bir kez düştü. Sonra ikinci bir sete geldiler. Düzensiz aralıklarla dört tane set vardı.

Dördüncü sete zorlukla tırmanırlarken artık yassı tepenin zirvesinde oldukları konusunda yanılmalarına imkân yoktu. O noktaya kadar yamaç onlar için bir sığınak olmuştu ama rüzgâr burada tüm şiddetiyle esiyordu. Çünkü tepenin zirvesi tuhaftı ama uzaktan göründüğünden çok daha düzdü; bu büyük ve düzlük platoda rüzgârın önünde hiçbir engel yoktu. Birçok yerde kar birikemiyordu, çünkü rüzgâr karları bir bulut halinde kaldırıp yüzlerine savuruyordu. Bastıkları yerlerde, bazen buz tutmuş yerlerde gördüğünüz türden küçük çatlaklar oluşuyordu. Aslında birçok yerde toprağın yüzeyi buz tutmuş gibi dümdüzdü. Ancak yüzeyin bazen karelere ve dikdörtgenlere bölünen, zikzaklar çizen setler ve hendeklerle dolu olması işlerini oldukça güçleştiriyordu. Kuşkusuz bunların hepsini aşmak zorundaydılar; duvarların yüksekliği bir metreyle üç metre arasında değişiyordu ve yaklaşık altmış santim kalınlığındaydı. Kar, her setin kuzey tarafında şimdiden büyük yığınlar oluşturmuştu; her tırmanıştan sonra bu yığınlardan aşağı iniyor ve ıslanıyorlardı.

Şapkası kafasında, başı eğik, uyuşmuş elleri pelerinin altında zorlukla ilerleyen Jill, bu korkunç arazide başka garip şeyler de görüyordu; sağındaki şeyler fabrika bacalarını andırıyordu ve solunda, normal uçurumlara hiç benzemeyen düzgün

bir uçurum vardı. Ancak Jill bunlarla ilgilenmiyor, kafasını hiç yormuyordu. Düşündüğü tek şey üşümüş elleri (aynı zamanda burnu, çenesi ve kulakları), Harfang'daki sıcak banyo ve yataktı.

Aniden ayağı kaydı, yaklaşık üç metre sürüklendikten sonra dehşet içinde, dar ve karanlık bir yarıktan aşağıya düştü. Yarık sanki o anda önünde açılmıştı. Yarım saniye içinde dibe ulaştı. Yaklaşık bir metre genişliğinde bir tür hendeğin ya da yarığın içindeymiş gibi görünüyordu. Düşmenin yol açtığı sarsıntıya rağmen ilk fark ettiği şey rüzgârın erişemediği bir yerde olmanın rahatlığıydı; çünkü hendeğin duvarları başının üzerinde epeyce yükseliyordu. Sonra Scrubb ve Suratsız'ın endişeyle ona bakan yüzlerini fark etti.

"Bir yerin incindi mi Pole?" diye bağırdı Scrubb.

"İki ayağı da kırıldıysa şaşırmam" diye bağırdı Suratsız.

Jill ayağa kalktı ve iyi olduğunu söyledi, çıkması için ona yardım etmeleri gerekiyordu.

"Neyin içine düştün sen?" diye sordu Scrubb.

"Bir tür hendek ya da toprak çöküntüsü gibi bir şey" dedi Jill. "Dümdüz devam ediyor."

"Evet, öyle!" dedi Scrubb. "Kuzeye doğru gidiyor. Bir tür tünel mi acaba? Eğer öyleyse rüzgârdan etkilenmeden ilerleyebiliriz. Yerde çok kar var mı?"

"Neredeyse hiç yok. Sanırım kar taneleri yukarıdan uçup gidiyor."

"İleride ne var?"

"Bir saniye. Gidip bakayım" dedi Jill. Kalkıp hendek boyunca yürüdü; ama fazla uzaklaşmadan hendeğin keskin bir dönemeçle sağa doğru kıvrıldığını gördü. Bunu bağırarak diğerlerine söyledi.

"Dönemeçten sonra ne var?" diye sordu Scrubb.

Scrubb uçurumlardan ne kadar korkuyorsa, Jill de dolambaçlı geçitlerden, yeraltındaki karanlık yerlerden –yüzeye yakın olsalar bile– o kadar korkuyordu. O köşeyi dönmeye hiç niyeti yoktu; Suratsız arkasından, "Dikkatli ol Pole. Orası bir ejderhanın mağarasına çıkıyor olabilir. Devlerin ülkesinde dev solucanlar ya da kanatlı böcekler de var sanırım" diye bağırınca tümüyle caydı.

"Bir yere gittiğini sanmıyorum" dedi Jill, aceleyle geri gelerek.

"Pekâlâ, kendim bakacağım" dedi Scrubb. "Bir de kendi gözlerimle göreyim."

Böylece Scrubb hendeğin kenarına oturdu (zaten sırılsıklam olduğundan biraz daha ıslanması pek bir şey değiştirmiyordu) ve aşağıya atladı. Jill'i kenara iterek ilerledi ve bir şey söylememesine rağmen Jill, Scrubb'ın, korktuğunu anladığından emindi. Bu yüzden onu yakından takip ediyor, ama önüne geçmemeye de dikkat ediyordu.

Bu keşif onları hayal kırıklığına uğratmıştı. Köşeyi döndüler ve birkaç adım ilerlediler. İki yoldan birini seçebilirlerdi: Dosdoğru ileriye ya da geriye. "Bu iyi değil" dedi Scrubb sağ tarafa bakarak, "bizi geriye, güneye götürür." İlerlediler, ama birkaç adım sonra bir kez daha sağa kıvrılan ikinci bir yolla karşılaştılar. Bu kez seçme hakları yoktu, çünkü tünel burada sona ermişti.

"İyi değil" diye homurdandı Scrubb. Jill, hiç vakit kaybetmeden geriye yürümeye başladı. Jill'in düştüğü yere döndüklerinde Kıllıkıpırdak, uzun kollarıyla onları yukarı çekmekte hiç zorlanmadı.

Aşağıdaki o dar tünellerde kulakları tam da ısınmaya başlamıştı. Her şeyi açık ve net olarak görüp, rahat rahat nefes alabilmişlerdi ve konuşurken bağırmaları gerekmemişti. Dondurucu soğuğa tekrar çıkmak tam bir felaketti. Suratsız, "O işaretleri hatırladığından emin misin Pole? Sıradaki işaret nedir?" demek için o anı seçtiğinden, her şey daha bir zor göründü.

"Ah, haydi canım! Kahrolsun işaretler" dedi Pole. "Birinin Aslan'ın adını söylemesiyle ilgili bir şeydi. İşaretleri tekrarlamaya hiç niyetim yok."

Gördüğünüz gibi sırayı karıştırmıştı. Bu, her gece işaretleri tekrarlamaktan vazgeçmesinden kaynaklanıyordu. Düşünmeye zahmet etse işaretler aklının bir köşesinde kalırdı, ama artık onları bir çırpıda ve sırasıyla, ezberden okuyacak kadar iyi hatırlamıyordu. Suratsız'ın sorusu canını sıkmıştı, çünkü Aslan'ın öğrettiklerini hatırlamak için gerekli özeni göstermediğinden içten içe kendine sinirleniyordu. Bu sıkıntının üstüne yorgunluk ve soğuk da eklenince, "Kahrolsun işaretler" deyivermişti. Belki söylemek istediği bu değildi.

"Ah, bir sonraki işaret buydu değil mi?" dedi Suratsız. "Doğru olup olmadığını merak ediyorum. Karıştırdıysan şaşmam. Bana öyle geliyor ki bu tepe, bu üzerinde olduğumuz düzlük incelenmeye değer bir yer. Şeyi fark ettiniz mi..."

"Of!" dedi Scrubb, "Durup manzarayı övmenin zamanı mı? Devam edelim Tanrı aşkına."

"Aaa, bakın, bakın!" diye bağırarak işaret etti Jill. Herkes döndü ve baktı. Kuzeyde, biraz uzakta üzerinde bulundukları platodan oldukça yüksekte bir dizi ışık belirmişti. Bu kez pencereler bir önceki geceden daha belirgindi, daha iyi seçilebiliyordu. İnsana yatak odalarını düşündüren küçük pencereler; ayrıca ocaklarında ateşlerin gürlediği büyük salonları ve masada dumanı tüten sıcak çorbaları ya da dana filetolarını düşündüren büyük pencereler vardı.

"Harfang!" diye bağırdı Scrubb.

"İşte bu iyi oldu" dedi Suratsız. "Yani ben demek istiyordum ki..."

"Hadi, kapa çeneni" dedi Jill öfkeyle. "Kaybedecek bir saniyemiz yok. Kadının kapıların erkenden kilitlendiğini söylediğini hatırlamıyor musun? Oraya zamanında varmalıyız, evet varmalıyız. Böyle bir gecede dışarıda kalırsak ölürüz."

"Şey, daha hava tam olarak kararmadı" diye başladı Suratsız; ama çocukların ikisi de, "Hadi" dedi ve kaygan platoda bacaklarının elverdiği ölçüde hızla, sendeleyerek ilerlemeye başladılar. Kıllıkıpırdak onları takip ediyordu. Hâlâ konuşuyordu, ancak artık rüzgâra karşı yürüdüklerinden isteseler bile onu duyamazlardı. Zaten istemiyorlardı da. Banyoları, yatakları ve sıcak içecekleri düşünüyorlardı; Harfang'a çok geç varıp dışarıda kalma fikri dayanılmaz bir şeydi.

Acele etmelerine rağmen tepeyi geçmeleri uzun sürdü. Geçtikten sonraysa öbür tarafta aşmaları gereken birçok set vardı. Sonunda tepenin eteklerine ulaştılar; artık Harfang'ın nasıl bir yer olduğunu görebiliyorlardı.

Yüksek ve sarp kayalıkların üzerindeydi; birçok kulesi olmasına rağmen kaleden çok büyük bir eve benziyordu. Anlaşılan nazik devler herhangi bir saldırıdan korkmuyordu. Dış duvarlarda yere oldukça yakın pencereler vardı... Kimse kale yaparken yere yakın pencereler koymazdı. Hatta yer yer, avludan geçmeden kaleye girip çıkabileceğiniz garip, küçük kapılar bile vardı. Bu, Jill ve Scrubb'ın biraz olsun keyiflenmesine sebep oldu. Küçük kapılar kaleyi daha sevimli ve sıcak gösteriyordu.

Başlangıçta kayalıkların sarplığı ve yüksekliği onları korkutmuştu, ama az sonra sollarında yukarıya çıkan daha kolay bir yol olduğunu ve onları doğruca kaleye götürdüğünü fark ettiler. Ama artık sabrı kalmayan Jill neredeyse vazgeçecekti. Scrubb ve Suratsız son yüz metrede ona yardım etmek zorunda kaldı. Sonunda kalenin kapısı önünde dikiliyorlardı. Demir parmaklıklar kaldırılmıştı ve kapı açıktı.

Ne kadar yorgun olursanız olun, bir devin kapısına yaklaşmak cesaret ister. Harfang hakkında önceden yaptığı tüm uyarılara rağmen en cesur davranan yine Suratsız oldu.

"Düzgün adımlarla ilerleyin şimdi" dedi. "Ne yaparsanız yapın korkmuş görünmeyin. Buraya gelmekle dünyanın en gülünç şeyini yaptık. Artık burada olduğumuza göre, gözü pek görünsek iyi olur."

Bu sözlerle kapıya doğru ilerledi, sesini güçlendirmesi için kemerin altında durdu ve bağırabildiği kadar yüksek sesle bağırdı.

"Hey! Kapıcı! Geceleyecek bir yer arayan misafirlerin var."

Bir karşılık gelmesini beklerken şapkasını çıkarıp, geniş siperliğinde biriken karları silkeledi.

"Bana bak" diye fısıldadı Scrubb, Jill'e. "Oyunbozan olabilir, ama çok yürekli olduğu kesin."

Kapı açıldı. İçeride yanan ateşin sıcaklığını hissettiler, bir kapıcı belirdi. Jill çığlık atmaktan korktuğu için dudaklarını ısırıyordu. Kapıcı tam anlamıyla bir dev değildi; yani demek istediğim, bir elma ağacından daha uzundu, ama bir telgraf direği kadar da uzun değildi. Fırça gibi kızıl saçları, zırh görevi yapsın diye üzerine metal levhalar iliştirilmiş deri bir yeleği, çıplak dizleri (nasıl da kıllıydı) ve bacaklarında tozluğa benzeyen şeyler vardı. Eğildi ve Suratsız'a baktı.

"Kimsin sen, önce bir kendini tanıt bakalım!" dedi.

Jill bütün cesaretini topladı. "Affedersiniz" dedi deve bağırarak. "Yeşil giysili kadın, nazik devlerin kralını selamlıyor; biz güneyli iki çocuğu ve bu Kıllıkıpırdak'ı (ismi Suratsız'dır) Sonbahar Şenliklerinize gönderdi. Tabii sizin için uygunsa" diye ekledi.

"O-ho!" dedi kapıcı. "Bu çok değişik bir hikâye. Gelin küçük insanlar, gelin. Ben majestelerine haber gönderirken siz kapıcı kulübesine girseniz iyi edersiniz." Çocuklara merakla baktı. "Yüzleri mor" dedi. "Onların bu renk olduğunu bilmiyordum. Ben pek sevmem. Sanırım birbirinize hoş görünüyorsunuz. Kuzguna yavrusu anka görünür derler."

"Yüzlerimiz sadece soğuktan dolayı mor" dedi Jill. "Gerçek rengi bu değil."

"Öyleyse gelin ve ısının. Gelin küçük karidesler" dedi kapıcı. Arkasından yürüyüp kulübenin içine girdiler. Böylesine büyük bir kapının gürültüyle arkalarından kapandığını duymak çok korkunçtu, ama dün akşam yemeğinden beri özledikleri şeyi –ateşi– görür görmez unuttular bunu. Öyle bir ateşti ki! Sanki dört ya da beş ağaç alev alev yanıyormuş gibiydi ve o kadar sıcaktı ki metrelerce uzağında durabiliyorlardı. Sıcağa dayanabilecekleri kadar yaklaşarak tuğla zemine çöktüler, sevinçten çığlık çığlığa bağırdılar.

Kapıcı, odanın gerisinde oturan, gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibi ziyaretçilere bakan başka bir deve, Jill'in kendisine söylediklerini tekrarlayarak, "Hadi bakalım, evladım. Koş bu haberi eve götür" dedi. Genç dev, son bir bakış ve hiç de hoş olmayan bir kahkahayla odayı terk etti.

"Şimdi kurbağacık" dedi kapıcı Suratsız'a, "biraz neşelenmeye ihtiyacın varmış gibi görünüyor." Suratsız'ın şişesine çok benzeyen ancak yirmi kat daha büyük olan siyah bir şişe çıkardı. "Evet, bir bakalım" dedi kapıcı. "Sana bir bardak verirsem içinde boğulursun. Şu gümüş tuzluk tam aradığım şey. Evde bundan bahsetmenize hiç gerek yok. Evin gümüşleri nedense hep buraya geliyor, ama bu benim hatam değil."

Tuzluk daha dar ve uzunca olduğundan bizim kullandıklarımıza pek benzemiyordu. Dev tuzluğu yere, Suratsız'ın yanına koydu; oldukça iyi bir bardak olmuştu. Çocuklar Suratsız'ın, nazik devlere olan güvensizliğinden ötürü bunu reddetmesini beklemişti. Ancak, "Artık içerideyiz ve kapı kapalı, bu yüzden dik-

katli olsak da bir işe yaramaz" diye söyleniyordu. Sonra likörü kokladı. "Hoş kokuyor" dedi. "Tabii buna güvenilmez. Emin olmam gerek." Likörden bir yudum aldı. "Tadı da iyi" dedi. "Fakat ilk yudumda tadı iyi olabilir. Sonrası nasıl acaba?" Daha büyük bir yudum aldı. "Ah!" dedi. "Sonuna kadar böyle mi acaba?" Bir yudum daha aldı. "Dibinde iğrenç bir şey varsa şaşmam" dedi ve içkiyi bitirdi. Dudaklarını yalayıp çocuklara, "Bu bir deneme, görüyorsunuz. Kıvranırsam, patlarsam ya da kertenkeleye dönüşürsem veya başka bir şey olursa size sundukları şeyleri yememeniz gerektiğini anlarsınız herhalde" dedi. Suratsız'ın alçak sesle söylediklerini duyamayacak kadar uzakta olan dev kahkahalarla güldü ve "Hey, kurbağacık, sen sıkı bir adamsın. Nasıl içtiğini gördünüz mü?" dedi.

"Adam değil. Kıllıkıpırdak" diye cevapladı Suratsız fısıltıyla. "Kurbağa da değil, Kıllıkıpırdak."

O an arkalarındaki kapı açıldı ve genç dev içeriye girerek, "Hemen taht salonuna gitmeleri gerekiyor" dedi. Çocuklar ayağa kalktılar ama Suratsız oturmaya devam etti ve, "Kıllıkıpırdak. Kıllıkıpırdak. Çok saygın bir Kıllıkıpırdak. Sayo-oygın bir Karlıküpürdek" dedi.

"Onlara yolu göster, oğlum" dedi kapıcı dev. "Kurbağacığı taşısan iyi olur. Biraz fazla içti."

"Bir şeyim yok" dedi Suratsız. "Kurbağa değil. Kurbağaya benzer yanım yok. Ben saooygın biriyim."

Genç dev onu belinden yakaladı ve çocuklara onu takip etmeleri için işaret etti. Havada ayaklarını sallayan suratsız gerçekten kurbağa gibi görünüyordu, bu hepsi için onur kırıcıydı. Ancak bunu fark edecek zamanları yoktu, çünkü çok geçmeden asıl kalenin büyük kapısından geçtiler –ikisinin de kalbi normalden hızla atıyordu– ve bir sürü koridorda, devin adımlarına yetişebilmek için koşturarak patırtıyla ilerledikten sonra kendilerini lambaların parıldadığı ve ocakta ateşin gürlediği bir odanın ışığında gözlerini kırpıştırırken buldular; hem ateş hem de lambaların ışıkları tavanın ve kornişlerin yaldızında yansıyordu. Sayamayacakları kadar çok dev, muhteşem elbiseler içinde, sağlarında ve sollarında ayakta duruyordu. Odanın öbür ucundaki iki tahtta kral ve kraliçe gibi duran iki koca karaltı oturuyordu.

Tahtlardan yaklaşık altı metre uzakta durdular. Scrubb ve Jill beceriksizce reverans yapmaya çalıştı (Uygulama Okulu'nda kızlara reverans yapmak öğretilmiyordu). Genç dev, Suratsız'ı dikkatle yere koyduğunda, o da çökmekle oturmak arası bir durumda kalmıştı. Gerçeği söylemek gerekirse, uzun kolları ve bacaklarıyla büyük bir örümceğe benziyordu.

8
Harfang Sarayı

"Haydi Pole, göster marifetini" diye fısıldadı Scrubb.

Jill'in ağzı öylesine kuruydu ki tek kelime dahi söyleyemeyeceğini anladı. Scrubb'a sen yap dercesine başını salladı.

Scrubb, Jill'i ve Suratsız'ı asla affetmeyeceğini düşünerek dudaklarını yaladı ve dev Kral'a bağırdı.

"Efendim, yeşil giysili kadın size selam gönderdi, Sonbahar Şenlikleri'nde burada olmamızdan memnuniyet duyacağınızı söyledi."

Dev Kral ve Kraliçe birbirlerine bakıp başlarını salladılar ve Jill'in hiç de hoşlanmadığı bir şekilde gülümsediler. Jill Kral'ı, Kraliçe'den daha fazla sevmişti. Zarif, kıvırcık bir sakalı, düz ve kartal gagasına benzeyen bir burnu vardı; yakışıklı bile denebilirdi onun için, bir dev ne kadar yakışıklı olabilirse Kral da o kadar yakışıklıydı. Kraliçe insanın tüylerini diken diken edecek kadar şişmandı; çenesinin altında gıdısı ve şişko bir yüzü vardı. Bu durum normal insanlarda bile pek hoş görünmez, ama insandan on kat daha büyük birinden kuşkusuz daha da kötü görünür. Sonra Kral dilini çıkarıp dudaklarını yaladı. Bunu herkes yapabilir; ama kralın dili o kadar büyük ve kırmızıydı, dudaklarının arasından öylesine beklenmedik bir şekilde çıkmıştı ki Jill şaşırıp kaldı.

"Ah ne iyi çocuklar!" dedi Kraliçe. ("Belki de Kraliçe, Kral'dan daha iyidir" diye düşündü Jill.)

"Evet, gerçekten" dedi Kral. "Mükemmel çocuklar. Sarayımıza hoş geldiniz. Verin ellerinizi."

Sağ elini aşağıya uzattı; eli çok temizdi, parmaklarında sayısız yüzük ama aynı zamanda korkunç sivri tırnaklar vardı. Çocukların sırayla uzattıkları ellerini sıkmak için fazla iriydi; ellerini değil kollarını tutmuştu.

"Şu da ne?" diye sordu Kral, Suratsız'ı göstererek.

"Sayıooaaygın" dedi Suratsız.

"Ah!" diye bir çığlık attı Kraliçe, eteklerini toplayarak. "İğrenç şey! Canlı."

"O iyi biridir Majesteleri, gerçekten iyidir" dedi Scrubb aceleyle. "Onu tanıdığınızda daha çok seveceksiniz. Bundan eminim."

Size Jill'in ağlamaya başladığını söylersem umarım kitabın geri kalanında Jill'e olan ilginizi kaybetmezsiniz. Bunun için epeyce nedeni vardı. Ayaklarını, ellerini, burnunu ve kulaklarını yeni yeni hissetmeye başlamıştı. Elbiselerinden erimiş kar suları damlıyordu. O gün neredeyse hiçbir şey yememiş ve içmemişti. Bacakları öyle ağrıyordu ki daha fazla ayakta duramayacağını hissediyordu. Her neyse, o anda ağlaması herhangi bir şeyden çok daha fazla işe yaradı, çünkü Kraliçe, "Ah, zavallı çocuk! Ziyaretçilerimizi ayakta tutmakla hata ediyoruz, Lordum. Çabuk! Onları götürün. Yiyecek bir şeyler ve şarap verin, banyo yaptırın. Küçük kızı rahat ettirin. Lolipop verin, oyuncak bebekler verin, müshil verin, aklınıza gelen her şeyi verin; şekerlemeler, bonbonlar, Frenk kimyonu, ninniler, oyuncaklar... Ağlama küçük kız, yoksa şenlikler başladığında işe yaramazsın" dedi.

Jill oyuncakları ve bebekleri duyduğunda, yetişkin bir insan kadar kızmıştı. Lolipoplar ve bonbonlar yerine göre iyi şeyler olsalar da Jill verilebilecek daha iyi şeyler olabileceğini ummuştu. Bununla beraber Kraliçe'nin aptalca konuşmasının sonuçları çok iyi olmuştu, çünkü Suratsız ve Scrubb kocaman bir asilzade, Jill de Kraliçe'nin nedimesi tarafından alınıp odalarına götürüldü.

Jill'in odası koca bir han büyüklüğündeydi. Ocakta bir ateş yanmasaydı ve yerde çok kalın, kırmızı bir halı olmasaydı berbat görünürdü. Ancak burada harika şeyler olmaya başladı. Devlerin gözüyle yaşlılıktan neredeyse iki büklüm, küçük ve yaşlı bir kadın, insanların gözüyle de sıradan bir odada başını tavana vurmadan yürüyebilecek ölçülerde bir dev olan dadıya teslim edilmişti. Dadı çok yetenekliydi, ama Jill onun sürekli dilini şaklatıp, "Oh ne âlâ! Yaşasın", "İşte bir ördek" ya da "Her şey yolunda ufaklık" gibi şeyler söylemesinden rahatsız oluyordu. Devlerin ayaklarını yıkadıkları büyük küveti suyla doldurdu ve Jill'in içine girmesine yardım etti. Yüzme biliyorsanız (Jill biliyordu) dev bir küvet harika bir şeydir. Biraz sert olmalarına rağmen devlerin havluları da harika şeylerdir, çünkü metrelerce uzunluktadır. Aslında kurulanmaya bile gerek yoktur, ateşin önüne

serilen havlunun üzerinde yuvarlanıp keyfinize baksanız yeter. Bunlar bittikten sonra Jill'e temiz ve ısıtılmış elbiseler verildi. Muhteşem elbiselerdi, biraz büyüktü, ama anlaşılan devler için değil, insanlar için yapılmıştı. "Eğer o yeşil giysili kadın burayı ziyaret ediyorsa, bizim boyumuzdaki misafirlere alışkın olmalılar" diye düşündü.

Çok geçmeden haklı olduğunu gördü, çünkü yetişkin bir insan için normal yükseklikte olan bir masa ve sandalye getirildi, çatallar ve bıçaklar da normal büyüklükteydi. Temizlenmek ve ısınmak mükemmel bir şeydi. Ayakları hâlâ çıplaktı ve dev halıya basmak çok hoştu. Halıya bileklerine kadar gömülüyordu; ağrıyan ayaklar için biçilmiş kaftandı. Çay saatine yakın bir zamanda yenmesine rağmen akşam yemeği diyebileceğimiz yemek, tavuklu pırasa çorbası, fırında hindi, sıcak puding, kestane kebap ve sınırsız meyveden oluşuyordu.

Can sıkıcı tek şey Dadı'nın sürekli içeriye girip çıkması ve her girişinde kocaman bir oyuncak getirmesiydi. Jill'den büyük bir bebek, fil kadar tekerlekli bir at, deve gibi bir davul, yünden yapılmış kuzuya benzer şeyler getirip duruyordu. Bunlar, kaba ve kötü yapılmış, çok cırtlak renklere boyanmış şeylerdi ve Jill görür görmez onlardan nefret etmişti. Dadı'ya onları istemediğini söylüyordu, ama Dadı "Cık-cık-cık-cık. Birazcık dinlenince istersin, biliyorum." Ha-ha-ha! Baybay. Minik şey!" diyordu.

Yatak bir dev yatağı değildi, külüstür bir otelde gördüğünüz cinsten dört ayaklı bir karyolaydı ve o koskoca odada çok küçük görünüyordu. Yine de Jill yuvarlanıp yatağa girmekten çok memnundu.

"Dadı, hâlâ kar yağıyor mu?" diye sordu uyuklayarak.

"Hayır, artık yağmur yağıyor, ördekçik. Yağmur tüm o kötü karı eritir. Minik şey yarın dışarıya çıkıp oynayabilir!" diyerek Jill'in üstünü örtüp iyi geceler diledi.

Bir dev tarafından öpülmekten daha tatsız bir şey bilmiyorum ben. Jill de aynı şeyi düşündü ve beş dakika sonra uykuya daldı. Yağmur o akşam ve gece boyunca kalenin pencerelerini döverek yağmaya devam etti. Jill asıl akşam yemeği saatini ve

gece yarısını, yağmuru duymadan derin bir uyku çekerek geçirdi. Sonra gecenin en sessiz ânı geldi, devlerin evinde farelerden başka kimse dolaşmıyordu artık. O saatte Jill bir rüya gördü. Rüyasında uyandığını, sönmeye yüz tutmuş kıpkırmızı ateşi seyrettiğini, ateşin ışığıyla aydınlanan büyük tahta atla konuştuğunu görmüştü. At yuvarlanarak halıyı geçmiş, onun başında dikilmişti. Ne var ki artık at değil, at kadar büyük bir aslandı. Oyuncak bir aslan değil, gerçek bir aslandı bu; Dünyanın Sonu'nun ötesindeki dağda gördüğü gerçek Aslan'dı. Tatlı bir koku odayı doldurdu. Ne olduğunu bilmemesine rağmen Jill'in içinde bir tedirginlik vardı; gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor, yastığı ıslatıyordu. Aslan işaretleri tekrarlamasını söyledi, ama Jill hepsini unuttuğunu fark etti. Büyük bir korkuya kapıldı. Aslan onu ağzına aldı (dudaklarını ve nefesini hissedebiliyordu, ama dişleri sanki ona değmiyordu), pencereye götürdü ve ona dışarıya bakmasını söyledi. Ay parlıyordu ve büyük harflerle yere ya da gökyüzüne (Jill hangisi olduğunu bilemedi) BENİM ALTIMDA diye yazılmıştı. Bundan sonra rüya bulanıklaşıp kayboldu, Jill ertesi sabah geç vakit uyandığında rüyayı hatırlamadı bile.

Kalkıp giyinmiş ve ateşin önünde kahvaltısını bitirmişti ki Dadı kapıyı açtı ve, "İşte, güzel çocuğun küçük dostları onunla oynamaya geldi" dedi.

Scrubb ve Suratsız içeriye girdi.

"Merhaba! Günaydın" dedi Jill. "Eğlenceli değil mi? Sanırım on beş saat uyudum. Ben kendimi daha iyi hissediyorum, ya siz?"

"Ben de" dedi Scrubb, "ama Suratsız başının ağrıdığını söylüyor. O da ne? Burada bir balkonun var. Oraya çıkarsak dışarıyı görebiliriz." Hepsi balkona çıktılar ve daha ilk bakışta Jill, "Ah ne kadar kötü!" dedi.

Güneş parlıyordu ve yağan yağmur yerdeki karı neredeyse tamamen eritmişti. Dün öğleden sonra zorlukla aştıkları tepe bir harita gibi önlerine serilmişti. Kaleden bakıldığında görülenler, dev bir şehrin harabelerinden başka bir şeye benzemiyordu. Dümdüzdü. Jill, bazı yerleri kırılmış olsa bile zeminin taş döşeli olduğunu görebiliyordu. Çaprazlama gidip gelen setler, muhtemelen bir zamanlar devlerin saray ve tapınakları olan kocaman binaların duvarlarından artakalanlardı. Yaklaşık yüz altmış metre yüksekliğindeki bir duvar hâlâ ayaktaydı. Jill, dün bu duvarın uçurum olduğunu sanmıştı. Fabrika bacaları gibi görünen şeyler de eşit olmayan yüksekliklerde kırılmış devasa sütunlardı; parçaları, kesilmiş ko-

caman taş ağaçlarmış gibi yerde uzanıyordu. Tepenin kuzey tarafındaki setler –ve kuşkusuz güneydeki setler de– dev merdivenlerden geriye kalanlardı. Zeminin ortasına büyük ve koyu harflerle BENİM ALTIMDA kelimeleri yazılmıştı.

Üç yolcu dehşetle birbirlerine baktılar ve kısa bir ıslıktan sonra Scrubb hepsinin aklından geçeni söyleyiverdi, "İkinci ve üçüncü işaretleri yüzümüze gözümüze bulaştırdık." O anda Jill'in aklına rüyası geldi.

"Benim hatam" dedi umutsuz bir sesle. "Ben... Ben her gece işaretleri tekrarlamaktan vazgeçmiştim. Eğer onları düşünüyor olsaydım aradığımız şehrin bu olduğunu görebilirdim, kar altında olsa bile."

"Ben daha da kötüyüm" dedi Suratsız. "Ben gördüm ya da neredeyse gördüm. Darmadağın olmuş bir şehre benzediğini düşünmüştüm."

"Suçlanamayacak tek kişi sensin" dedi Scrubb. "Bizi durdurmaya çalıştın."

"Yeteri kadar çalışmadım ama" dedi Suratsız. "Denemek yetmez. Durdurmam gerekirdi. Kollarınızdan tutup durdurmam gerekirdi!"

"İşin gerçeği" dedi Scrubb, "buraya gelmeye o kadar kararlıydık ki başka hiçbir şeye dikkat etmiyorduk. En azından ben o durumdaydım. Konuşmayan şövalyeyle birlikte olan o kadını gördüğümüzden beri hiçbir şey düşünmüyorduk. Prens Rilian'ı neredeyse unutmuştuk."

"Onun niyetinin tam da bu olduğuna eminim" dedi Suratsız.

"Anlayamadığım" dedi Jill, "harfleri neden görmediğimiz. Oraya dün gece mi yazıldı? Aslan onları oraya dün gece koymuş olamaz mı? Öyle garip bir rüya gördüm ki." Ardından onlara rüyasını anlattı.

"Seni budala!" dedi Scrubb. "Biz o harfleri gördük. Harflerin içine bile girdik. Görmüyor musun? BENİM'deki E'nin içine girdik. Senin çökmüş yol dediğin şey oydu. E'nin en alt çizgisi boyunca kuzeye doğru yürüdük; arkasından sağa, yukarıya doğru döndük, sağa doğru başka bir dönüşe geldik, bu ortadaki çizgiydi ve sonra sol üst köşeye gittik ya da (böylesi hoşuna giderse) harfin kuzeydoğu köşesine gittik ve geri döndük. Ne kadar aptalmışız." Oturdukları yeri sertçe tekmeledi ve sonra devam etti: "Hiç yararı yok Pole. Ne düşündüğünü biliyorum, çünkü ben de aynı şeyi düşünüyorum. Aslan'ın, işareti harap şehrin taşlarına biz geçtikten sonra koymuş olmasının ne kadar iyi olacağını düşünüyordun. O zaman bu onun hatası olacaktı, bizim değil. Ne kadar iyi olurdu, değil mi? Hayır. Bu suçu üstlenmeliyiz.

Takip edecek dört işaretimiz vardı ve biz ilk üçünü kaçırdık."

"Benim beceriksiz olduğumu söylemek istiyorsun herhalde" dedi Jill. "Çok doğru. Beni buraya getirdiğinden beri her şeyi berbat ettim. Tamam, çok üzgünüm, özür dilerim ama bu arada işaretler neydi? BENİM ALTIMDA'nın pek anlamı yok."

"Evet, var" dedi Suratsız. "Prens'i o şehrin altında aramamız gerektiği anlamına geliyor."

"Peki nasıl?" diye sordu Jill.

"Sorun da burada" dedi Suratsız, kurbağanınkilere benzer büyük ellerini ovuşturarak. "Şimdi nasıl yapabiliriz bunu? Harabe Şehir'deyken aklımız işimizde olsaydı nasıl yapacağımız gösterilirdi; küçük bir kapı, mağara ya da tünel bulurduk ya da bize yardım edecek birine rastlardık. Bu Aslan'ın kendisi bile (hiç bilinmez) olabilirdi. O taşların altına şu ya da bu şekilde girebilirdik. Aslan'ın söyledikleri her zaman gerçekleşir. İstisnası yoktur. Peki şimdi nasıl yapacağız? Bu da ayrı bir sorun."

"Sanırım geri gitmemiz gerekecek" dedi Jill.

"Kolay, değil mi?" dedi Suratsız. "Başlangıç olarak şu kapıyı açmayı deneyebiliriz." Hepsi kapıya baktı, ama kapının koluna erişemeyeceklerini gördüler. Erişebilseler bile hiçbiri kolu çeviremezdi.

"Sorarsak bizi dışarı bırakırlar mı dersiniz?" dedi Jill. Kimse açıkça söylemedi ama herkes, "Ya bırakmazlarsa" diye düşünüyordu.

Pek hoş bir fikir değildi. Suratsız, devlere gerçek amaçlarının ne olduğunu söyleyip gitmek için izin isteme fikrine karşıydı; çocuklara gelince, onun izni olmaksızın bir şey söyleyemezlerdi, çünkü söz vermişlerdi. Üçü de gece gizlice kaleden kaçma şanslarının olmadığına emindi. Odalarının kapıları kapandı mı sabaha kadar çıkamazlardı. Kuşkusuz, kapılarının açık bırakılmasını isteyebilirlerdi, ama bu da kuşku uyandırırdı.

"Tek şansımız" dedi Scrubb, "gün ışıyınca sıvışmayı denemek. Öğleden sonra devlerin çoğunun uyuduğu bir saat olamaz mı? Gizlice mutfağa gidebilirsek, arka kapılardan birini açık buluruz belki."

"Bu bana pek akıl kârı görünmüyor açıkçası" dedi Suratsız. "Ancak elimize geçecek tek fırsat bu olabilir." Aslında Scrubb'ın planı düşündüğünüz kadar da umutsuz değildi. Bir evden görülmeden dışarıya çıkmak istiyorsanız bunu öğleden sonra denemek bazı bakımlardan gece yarısından daha iyidir. Kapıların ve

pencerelerin açık olma olasılığı fazladır ve yakalanırsanız uzağa gitmek istemiyormuş, özel bir planınız yokmuş gibi davranabilirsiniz (Gelgelelim, gece yarısı yatak odasının penceresinden dışarıya çıkarken yakalanırsanız, devleri ya da yetişkinleri kaçmaya çalışmadığınıza inandırmak zordur).

"Devlerin güvenini kazanmamız gerek" dedi Scrubb, "burada olmaktan çok hoşlanmış ve Sonbahar Şenlikleri'ne katılmayı çok arzuluyormuş gibi davranmalıyız."

"Şenlikler yarın gece" dedi Suratsız. "İçlerinden birinin öyle dediğini duydum."

"Anlıyorum" dedi Jill. "Çok heyecanlıymış gibi davranmalıyız ve sürekli bir şeyler sormalıyız. Zaten bizim küçük çocuklar olduğumuzu düşünüyorlar. Bu her şeyi kolaylaştıracak."

"Şen şakrak görünmeliyiz" dedi Suratsız derin bir iç çekişle. "Böyle davranmamız gerekli. Şen şakrak. Sanki dünya umurumuzda değilmiş gibi. Neşeli. Siz gençler pek hevesli değilsiniz galiba. Bana bakın ve benim gibi davranın. Ben şen olacağım. Şöyle!" Başarısız bir şekilde gülümsedi. "Ayrıca neşeli." Burada, acınacak bir biçimde zıplamaya başladı. "Gözlerinizi benden ayırmazsanız yakında öğrenirsiniz. Biliyorsunuz, benim komik biri olduğumu sanıyorlar. Zannedersem ikiniz dün gece benim biraz sarhoş olduğumu düşünüyordunuz. Ancak sizi temin ederim ki –çoğunlukla– rol yapıyordum. Bunun bir şekilde yararlı olacağını düşündüm."

Çocuklar daha sonra maceraları üzerine konuştuklarında, bu son söylenen şeyin doğru olup olmadığından emin olamamışlardı; ama Suratsız'ın bunu söylerken, sözlerinin gerçek olduğuna inandığından emindiler.

"Tamam, parolamız şen" dedi Scrubb. "Şimdi, keşke şu kapıyı açacak birini bulabilseydik. Şakalaşıp eğlenirken bu kale hakkında öğrenebileceğimiz her şeyi öğrenmeliyiz."

Şanslarına o anda kapı açıldı ve Dadı, "Şimdi, benim ufaklıklarım, gelip Kral ve saray erkânının av hazırlıklarını seyretmek ister misiniz? Görülecek en güzel şeydir!" diyerek içeri daldı.

Koşarak yanından geçip, hiç vakit kaybetmeden geldikleri ilk merdivenlerden aşağıya indiler. Köpeklerin, boruların ve devlerin sesleri onlara yol gösteriyordu, birkaç dakikada avlıya ulaştılar. Devlerin hepsi yayaydı, çünkü dünyanın bu bölümünde hiç dev at yoktu ve devler yaya avlanırdı; aynı İngiltere'de olduğu

gibi, yanlarında köpekler götürürlerdi. Köpekleri de normal büyüklükteydi. Jill, hiç at olmadığını gördüğünde korkunç bir hayal kırıklığına uğramıştı, çünkü kocaman şişko Kraliçe'nin köpeklerin ardından yaya olarak gidemeyeceğinden emindi. Sonra Kraliçe'yi, altı genç devin omuzlarında, bir tür tahtırevanın üzerinde gördü. Yaşlı ve komik yaratık yeşillere bürünmüştü ve yanında bir de boru vardı. Kral'ın da içlerinde olduğu yirmi ya da otuz dev, kulakları sağır eden bir gürültüyle konuşup gülüşüyorlardı. Aşağıda, havlamalar ve sallanan kuyruklar arasında burunlarıyla elinizi iteleyen, salyalı ağızlarıyla serbestçe dolaşan, Jill'le aynı boyda köpekler vardı. Suratsız, neşeli olduğunu sandığı (fark edilseydi her şeyi mahvedebilirdi) bir tavır takınmak üzereydi ki Jill en çekici çocukça gülümsemesiyle tahtırevana koştu ve yukarıya, Kraliçe'ye bağırdı.

"Ah, Lütfen! Uzağa gitmiyorsunuz değil mi? Geri dönecek misiniz?"

"Evet, canım" dedi Kraliçe. "Bu gece geri döneceğim."

"Oh, harika. Ne güzel!" dedi Jill. "Yarın biz de ziyafete katılabiliriz, değil mi? Yarını sabırsızlıkla bekliyoruz! Burada olduğumuza öyle seviniyoruz ki. Siz dışarıdayken tüm kaleyi dolaşıp her şeyi görebilir miyiz? Lütfen evet deyin."

Kraliçe kabul etti, saray erkânının kahkahaları sesini bastırıyordu.

9
Önemli Bir Bilgiyi Nasıl Keşfettiler

Daha sonra diğerleri, Jill'in o gün harika bir iş yaptığını kabul ettiler. Kral ve av partisinin davetlileri yola çıkar çıkmaz tüm kaleyi dolaşmaya ve sorular sormaya başlamıştı, ama tüm bunları öylesine çocukça ve masum bir tavırla yapmıştı ki kimse onun gizli bir planı olduğundan kuşkulanmadı. Dili hiç durmuyordu, ama buna konuşma denemezdi pek, gevezelik edip kıkırdıyordu. Tımarcılar, kapıcılar, hizmetçiler, nedimeler ve avlanmak için çok yaşlı olan dev lordlarla, herkesle gevezelik ediyordu. Neden olduğunu açıklamasalar da ona "zavallı küçük şey" diyen ve onun için üzülen bir sürü dev tarafından öpülüp ellenmeye ses çıkarmamıştı. Aşçıyla özel bir dostluk kurdu ve önemli bir gerçeği, yani ana kapıyı ya da avluyu kullanmadan duvarların dışına çıkmanın yolunu öğrendi. Bir bulaşıkhane kapısı vardı. Mutfakta açgözlüymüş gibi davranıp, aşçının ve bulaşıkçıların ona vermekten memnuniyet duydukları her türlü artığı yedi. Yukarıda kadınlara ziyafette ne giyeceği hakkında sorular sorup, gece kaçta uyuması gerektiğini ve çok çok küçük bir devle dans edip edemeyeceğini sordu. Sonra dev olsun olmasın bütün yetişkinlerin çok alımlı bulduğu bir şekilde, başını bir yana eğdi, kıvırcık saçlarını sallayıp kıkırdayarak, "Ah, keşke yarın gece hemencecik geliverse ne dersiniz? Sizce zaman çabuk geçer mi?" dedi. Tüm dev kadınlar onun mükemmel bir küçük kız olduğunu söyledi, bazıları ağlayacakmış gibi olmuş, gözlerini kocaman mendillerle silmişlerdi.

"Bu yaşta ne kadar da küçük ve tatlı oluyorlar" dedi bir dev diğerine. "Yazık olacak..."

Scrubb ve Suratsız ellerinden geleni yaptılar, ama bu tür şeylerde kızlar daha beceriklidir. Hatta oğlanlar bile bu işleri Kıllıkıpırdaklardan daha iyi yapar.

Öğle yemeğinde yaşananlar nazik devlerin kalesini bir an önce terk etmek istemelerine yol açtı. Büyük salonda şöminenin yanında kendilerine ait küçük bir masada onlar, yirmi metre ilerdeki büyük masada da yaşlı devler yemek yiyordu. Konuşmaları o kadar yüksek sesli ve öyle gürültülüydü ki çocuklar çok geçmeden, bu gürültünün caddedeki trafikten ya da fabrika düdüklerinden kaynaklandığını varsayıp, söylenenlere dikkat etmemeye başladılar. Jill'in daha önce hiç tatmadığı bir yemek, soğuk geyik eti yiyorlardı, Jill bundan hoşlanmıştı.

Aniden Suratsız onlara döndü. Yüzü soluktu, doğal çamur rengi teninin buruş buruş olduğunu görebiliyordunuz.

"Bir lokma daha yemeyin" dedi.

"Ne var?" diye sordu diğer ikisi fısıltıyla.

"Devlerin ne dediğini duymadınız mı? 'Bu iyi ve yumuşak bir geyik budu' dedi biri. 'O zaman o geyik yalancıydı' dedi diğeri. 'Neden?' diye sordu birincisi. 'Ah' dedi diğeri. 'Diyorlar ki yakalandığında, beni öldürmeyin. Etim serttir benim. Beni sevmeyeceksiniz' demiş." Jill ilk başta bunun ne anlama geldiğini kavrayamamıştı. Scrubb gözlerini kocaman açıp, "Öyleyse biz konuşan geyik yedik" deyince olan biteni anladı.

Bu keşif hepsinde aynı etkiyi yaratmamıştı. Bu dünyada yeni olan Jill zavallı geyik için üzüldü ve öldürülmesinin devlerin yaramazlığı olduğunu düşündü. Bu dünyada daha önce de bulunan ve en azından bir tane konuşan hayvan arkadaşı olan Scrubb, bu cinayet karşısında dehşete düşmüştü. Narina'da doğmuş olan Suratsız'ın midesi bulandı, kendini bayılacakmış gibi hissetti. Bir bebek yediğinizi öğrendiğinizde emin olun daha kötü hissetmezsiniz kendinizi.

"Aslan'ın gazabına uğradık" dedi. "İşaretlere dikkat etmediğinizde böyle olur. Sanırım lanetlendik. Eğer izin verilseydi yapabileceğimiz en iyi şey şu bıçakları alıp kalbimize saplamak olurdu."

Jill, Suratsız'ın ne demek istediğini yavaş yavaş anlamaya başlamıştı. Her ney-

se, artık hiçbiri yemek istemiyordu. Emniyette olduklarını anlar anlamaz salonu sessizce terk ettiler.

Öğle vakti yaklaşıyordu, tüm umutları devlerin uykuya dalmasıydı, hepsinin sinirleri gergindi. Koridorlarda dolaşıp ortalığın sakinleşmesini beklediler. Salondaki devlerin yemekleri bittikten sonra uzunca bir süre oturdular. Kel olanı bir hikâye anlatıyordu. Hikâye bittiğinde üç yolcu ağır ağır mutfağa indi. Ancak orada hâlâ bir sürü dev çalışmaktaydı, en azından bulaşıkhanede, bulaşıkları yıkayıp kap kacağı yerlerine yerleştiren devler vardı. İşlerini bitirmelerini, ellerini silip uzaklaşmalarını beklemek ıstırap vericiydi. Sonunda odada sadece bir dev kadın kalmıştı. Kadın oyalandı da oyalandı ve sonunda yolcularımız dehşetle, onun mutfaktan ayrılmaya hiç niyeti olmadığını anladı.

"Pekâlâ tatlılarım" dedi onlara. "Bu iş de bitmek üzere. Çaydanlığı şuraya koyalım. Az sonra demlenir. Artık biraz dinlenebiliriz. Tatlı çocuklar gibi bulaşıkhaneye bakın ve bana arka kapının açık olup olmadığını söyleyin."

"Evet, açık" dedi Scrubb.

"Doğru. Kedinin girip çıkabilmesi için devamlı açık bırakırım, zavallı şey."

Sonra bir sandalyeye oturdu ve bir diğerine de ayaklarını uzattı.

"Kestirip kestiremeyeceğimi bilmiyorum" dedi dev kadın. "Şu kör olası av partisi çabuk bitmez umarım."

Kestirmekten bahsettiğinde hepsi heyecanlandı, av partisi dönüşünden bahsettiğindeyse hayalleri yıkıldı.

"Genellikle ne zaman geri dönerler?" diye sordu Jill.

"Hiç bilinmez" dedi dev. "Buraya bakın; biraz uzaklaşın ve sessiz olun, tatlılarım."

Mutfağın diğer ucuna çekildiler; kadın dev bir sineği kovalamak için gözlerini açmasa, oradan da sessizce bulaşıkhaneye geçeceklerdi. "Uyuduğundan emin olmadan denemeyelim" dedi Scrubb. "Yoksa bütün planlarımız bozulur." Böylece mutfağın kenarında birbirlerine sokuldular ve etrafı gözleyip beklemeye başladılar. Avcıların her an dönebileceği düşüncesi çok korkunçtu ve dev kadın da kıpır kıpırdı. Tam uyuduğunu düşündükleri an kıpırdanıyordu.

"Buna dayanamam" diye düşündü Jill. Aklını dağıtmak için etrafına bakınmaya başladı. Tam önünde üzerinde iki temiz turta tabağı, bir de açık bir kitabın

olduğu geniş, temiz bir masa vardı. Kuşkusuz bunlar dev turta tabaklarıydı. Jill tabaklardan birinin içinde rahatça uzanabileceğini düşündü. Sonra kitaba bakmak için masanın yanındaki sıraya tırmandı. Şunlar yazılıydı:

YEŞİLBAŞ ÖRDEK. Bu lezzetli kuş değişik yöntemlerle pişirilebilir.

"Bir yemek kitabı" diye düşündü Jill ve omzunun üstünden geriye baktı. Devin gözleri kapalıydı, ama uyuyormuş gibi görünmüyordu. Jill tekrar kitaba baktı. Harf sırasına göre düzenlenmişti. Diğer tariflere bakınca kalbi duracakmış gibi oldu; şöyle yazılıydı:

İNSAN. Bu zarif iki ayaklı hayvan uzun süreden beri lezzetli bir yiyecek olarak değerlendirilir. Sonbahar Şenlikleri yemeklerinin geleneksel bir parçasını oluşturur, balık ve et arasında servis yapılır. Her insan...

Daha fazla okumaya dayanamadı. Arkasını döndü. Dev uyanmıştı ve bir öksürük krizi geçiriyordu. Jill diğerlerini dürttü ve kitabı işaret etti. Onlar da sıraya tırmanıp kitabın üzerine eğildiler. Suratsız başka bir tarifi işaret ettiğinde Scrubb hâlâ insanın nasıl pişirileceğini anlatan tarifi okuyordu. Suratsız'ın okuduğu tarif şöyleydi:

KILLIKIPIRDAK. Bazı otoriteler bu hayvanı, çamursu tadı ve lifli eti yüzünden devlerin tüketimine uygun olmadığı düşüncesiyle tamamen dışlarlar. Ancak tadı, bazı yöntemlerle lezzetlendirilebilir.

Jill, Suratsız ve Scrubb'ın ayağına yavaşça dokundu. Üçü birden arkalarına, deve baktı. Ağzı hafifçe açıktı, burnundan çıkan ses müzikten daha tatlıydı. Dev

horluyordu. Artık tüm sorun, çok hızlı davranmadan, mümkün olduğunca az nefes alarak, ayaklarının ucuna basarak yürümek, bulaşıkhaneden dışarıya (dev bulaşıkhaneleri iğrenç kokar) kış gününün soluk güneşine çıkmaktı.

Aşağıya doğru inen küçük, kaba ve dikçe bir patikanın başındaydılar. Tanrı'ya şükür Harabe Şehir kalenin sağ tarafında görülüyordu. Birkaç dakikada kalenin ana kapısından gelen geniş ve dik yola çıktılar. Kalenin o yüzündeki herhangi bir pencereden görülebilirlerdi. Eğer bir, iki ya da beş pencere olsaydı, pencerelerde kimsenin olmama şansı vardı, ama beş değil neredeyse elli pencere sayabilirlerdi. Yürüdükleri yolun, hatta kendileriyle Harabe Şehir arasındaki koca alanın bir tilkiyi bile gizleyemeyeceğini anladılar; çakıllar, yassı taşlar ve otlarla kaplıydı. İşin kötüsü, dün gece devlerin onlara verdiği elbiseleri giyiyorlardı, tabii Suratsız hariç, çünkü verilen hiçbir giysi ona uymamıştı. Jill epey uzun, yeşil bir elbise, üzerine de kenarları beyaz kürkten kırmızı bir manto giyiyordu. Scrubb kırmızı çoraplar, mavi bir elbise, pelerin ve tüylü bir şapka giymişti ve altın kabzalı bir kılıç taşıyordu.

"İkinizin de üzerinde canlı renkte elbiseler var" diye homurdandı Suratsız. "Kış günü harika bir şekilde görülür. Atış mesafesi içinde olsanız dünyadaki en kötü okçu bile şaşırmazdı hedefi. Okçulardan bahsetmişken, yakında yaylarımızı yanımıza almadığımıza pişman olursak şaşmam. Elbiseleriniz birazcık ince değil mi?"

"Evet, şimdiden donuyorum" dedi Jill.

Birkaç dakika önce mutfaktayken, kaleden çıkınca rahatlayacaklarını düşünüyordu. Ancak şimdi, en tehlikeli bölümün yeni başladığını anlamıştı.

"Sakin olun, sakin olun" dedi Suratsız. "Arkanıza bakmayın. Gezintiye çıkmış gibi davranın, biri bizi görürse büyük ihtimalle aldırmayacaktır. Kaçıyormuş gibi göründüğümüz an işimiz biter."

Harabe Şehir'e olan mesafe Jill'in düşündüğünden çok daha fazlaydı. Ama yavaş yavaş da olsa yaklaşıyorlardı. Sonra bir ses duyuldu. Diğer ikisinin nefesleri kesilmişti. Ne olduğunu anlamayan Jill, "Bu da ne?" diye sordu.

"Av borusu" diye fısıldadı Scrubb.

"Sakın koşmayın" dedi Suratsız. "Ben söyleyene kadar bekleyin."

Jill omzunun üzerinden geriye bakmadan edemedi.

Yaklaşık bir kilometre ötede, sol taraftan av partisi geri dönüyordu. Yürümeye devam ettiler. Aniden devler büyük bir yaygara kopardı, sonra da bağırışlar, haykırmalar duyuldu.

"Bizi gördüler. Koşun" dedi Suratsız. Jill, ayağına dolaşan eteğini topladı ve koşmaya başladı. Tehlikede olduklarından kimsenin kuşkusu yoktu artık. Jill köpeklerin havlamalarını duyabiliyordu. Kral'ın "Takılın peşlerine, yoksa yarın insan turtası yiyemeyiz" diye gürlediğini duyabiliyordu.

Elbise yüzünden hantallaşan, saçları ağzına giren, oynak taşların üzerinde koşmaya çalışan ve yorgunluktan göğsüne ağrılar giren Jill arkada kalmıştı. Köpekler iyice yaklaştı. Dev merdivenlerin en alt basamağına giden taşlık yokuştan yukarı koşmak zorundaydı. Oraya ulaştıklarında ne yapacaklarına dair en ufak bir fikri yoktu ve tepeye ulaştıklarında daha iyi bir durumda olup olmayacaklarını da bilmiyordu. Ama bunu hiç düşünmüyordu. Artık bir av hayvanı gibiydi; köpek sürüsü ardında olduğu sürece, ölene kadar koşmalıydı.

Kıllıkırpırdak önlerindeydi. En alt basamağa geldiğinde durdu, sağma baktı ve aceleyle basamağın altındaki bir boşluğa ya da çatlağa doğru atıldı. Kovuğun içinde kaybolan uzun bacakları bir örümceğinkine benziyordu. Scrubb duraksadı ve sonra o da onun ardından kayboldu. Nefesi kesilen ve sendeleyen Jill oraya bir dakika sonra geldi. Pek de hoş olmayan bir yerdi; bir metre genişliğinde ve otuz santim yüksekliğinde bir çatlak. Kendini yüzüstü yere atıp, sürünerek girmesi gerekiyordu. Kimse bunu o kadar çabuk yapamazdı. İçeriye giremeden bir köpeğin dişlerinin topuklarına geçeceğinden emindi. Ama böyle bir şey olmadı.

"Çabuk, çabuk. Taşlarla aralığı doldurun" diye bağırdı Suratsız karanlığın içinden. Girdikleri açıklıkta içerisi karanlıktı. Diğer ikisi tüm güçleriyle çalışıyordu. Scrubb küçük elleriyle, Suratsız ise, donuk ışıkta kapkara görünen kocaman elleriyle umutsuzca taş yığmaya çalışıyordu. Jill, sonra bunun ne kadar önemli olduğunu anladı ve el yordamıyla büyük taşlar bulup diğerlerine vermeye başladı. Köpekler kovuğun ağzında ulumaya ve acı acı havlamaya başlamadan önce deliği iyice kapatmışlardı; artık içerisi kapkaranlık olmuştu.

"İlerleyin, çabuk" dedi Suratsız'ın sesi.

"El ele tutuşalım" dedi Jill.

"İyi fikir" dedi Scrubb. Ancak birbirlerinin ellerini bulmaları oldukça uzun sürdü. Köpekler taşların öte yanını kokluyordu.

"Ayağa kalkmayı deneyelim" diye önerdi Scrubb. Denediler ve kalkabileceklerini anladılar. Sonra Suratsız hemen arkasındaki Scrubb'ın elini ve Scrubb da (en sonda değil de ortada olmayı arzulayan) Jill'in elini tuttu, karanlığa doğru tökezleyerek ilerlemeye başladılar. Ayaklarının altı gevşek taşlarla doluydu. Suratsız bir kaya duvarına kadar ilerledi. Sağa dönüp ilerlemeye devam ettiler. Birçok dönemeç vardı. Jill yön duygusunu kaybetmişti, kovuğun ağzının nerede olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Aslında sorun şu" dedi Suratsız'ın sesi karanlığın içinden, "bire on bahse girerim ki ejderhaların, derin çukurların, türlü gazların ve zehirli suların olduğu bu tepenin derinliklerinde kaybolmaktansa, geriye dönüp (tabii eğer dönebilirsek) devlere güzel bir ziyafet çekmek daha akıllıca... Of! Bırak! Kendinizi kurtarın. Ben..."

Bundan sonra her şey çok çabuk olup bitti. Vahşi bir çığlık, tozlu çakılların hışırdama sesi, taşların çatırtısı duyuldu ve Jill kendini gittikçe dikleşen bir yokuştan, umutsuzca aşağıya doğru kayarken buldu. Giderek hızlanıyordu. Pürüzsüz bir yokuş değildi bu, aksine küçük taşlar ve çöpler vardı. Ayağa kalkabilseydiniz bile bir yararı olmazdı. Ayağınızı koyacağınız her nokta altınızdan kayıp sizi aşağı çekerdi. Jill, boylu boyunca uzanmıştı. Kaydıkça toprağı ve taşları yerinden oynatıyorlardı, böylece her şey (kendileri de dahil) büyük bir gürültü eşliğinde daha da hızlanıyor, her yerleri toz toprak içinde kalıyordu. Jill diğerlerinin acı çığlıklar atıp küfürler savurduğunu duyduğunda, yerinden oynattığı taşların Scrubb ve

Suratsız'a isabet ettiğini düşündü. Artık korkunç bir hızla gidiyorlardı, dipte paramparça olacaklarına emindi.

Nasıl olduysa parçalanmadılar. Bir sürü morlukları vardı, Jill'in yüzündeki ıslak ve yapışkan şey kana benziyordu. Etrafına (kısmen de üzerine) o kadar çok toprak ve çakıl yığılmıştı ki ayağa kalkamadı. Karanlık öylesine yoğundu ki gözlerinizin açık ya da kapalı olması hiç fark etmiyordu. Hiç ses yoktu. Bu, Jill'in düşünebileceği en kötü andı. Ya yalnızsa? Ya diğerleri? Sonra etrafındaki kıpırtıları duydu. Az sonra titrek sesle birbirlerine bir yerlerinin kırılmadığını anlatıyorlardı.

"Geldiğimiz yere asla geri çıkamayız" dedi Scrubb.

"Ne kadar sıcak olduğunu fark ettiniz mi?" dedi Suratsız. "Bu, çok derinlerde olduğumuz anlamına gelir. Belki de bir buçuk kilometre."

Kimse bir şey söylemedi. Bir süre sonra Suratsız ekledi:

"Kav kutum kaybolmuş."

Uzun bir duraklamadan sonra Jill, "Çok susadım" dedi.

Kimse bir şey yapmayı önermedi. Aslında yapılacak bir şey yoktu zaten. O an bunun farkında değillerdi; nedeni çok yorgun olmalarıydı.

Uzun süre sonra, çok tuhaf bir ses işittiler. Bunun, ümit ettikleri ses, yani Aslan'ın sesi olmadığını hemen anlamışlardı. Boğuk bir sesti... karanlık bir ses.

"Buraya neden geldiniz, Yerüstü yaratıkları?" diye sordu ses.

10
Güneşsiz Yolculuk

"Kim o?" diye bağırdı üç yolcu.

"Ben Yeraltı Ülkesi'nin sınır bekçisiyim ve yanımda yüz tane silahlı Toprak İnsan var" diye bir cevap geldi. "Kim olduğunuzu ve Derinlerdeki Ülke'de ne işiniz olduğunu söyleyin çabuk."

"Yanlışlıkla düştük" dedi Suratsız; doğruyu söylemişti.

"Birçok kişi düşer ve pek azı güneşli ülkeye geri döner" dedi ses. "Şimdi benimle derinlerdeki ülkenin Kraliçesine gitmeye hazırlanın."

"Bizden ne istiyor?" diye sordu Scrubb çekinerek.

"Bilmiyorum" dedi ses. "Onun emirleri sorgulanmaz, ona itaat edilir."

Bu kelimeleri söylerken hafif bir patlamaya benzer bir ses duyuldu ve anında mavi-gri renkli soğuk bir ışık mağarayı doldurdu. Konuşanın, yüz silahlı adamından bahsederken, yalan söylediğine dair umutlar aniden sönmüştü. Jill gözlerini kırpıştırarak büyük bir kalabalığa bakarken buldu kendini. Kalabalığı oluşturanlar boy boydu; otuz santim boyunda cüceler de vardı, normal bir insandan çok daha uzun boylular da. Ellerinde üç çatallı mızraklar taşıyorlar ve her biri heykel kadar hareketsiz duruyordu. Hepsi de insanı korkutacak kadar soluk tenliydi. Ancak bunun dışında birbirlerine pek benzemiyorlardı; bazılarının kuyruğu vardı, bazılarının yoktu; bazılarının yüzleri balkabağı kadar büyük ve yusyuvarlaktı. Aralarında uzun sivri burunlular, hortuma benzer uzun yumuşak burunlular ve kocaman şişko burunlular vardı. Birkaçı alnının ortasında bir boynuz taşıyordu.

Bir bakıma hepsi birbirine benziyordu; hepsi de çok üzgün görünüyordu. Öyle üzgün görünüyorlardı ki ilk bakıştan sonra Jill onlardan korkmayı unutmuştu. Onları neşelendirmek istiyordu.

"Pekâlâ" dedi Suratsız ellerini ovuşturarak. "Tam da ihtiyacım olan şey. Eğer bu delikanlılar bana yaşamı ciddiye almayı öğretemezse, kim öğretir bilemem. Şu mors gibi bıyığı olan adama bak ya da şu..."

"Kalkın ayağa" dedi Toprak İnsanlar'ın reisi.

Yapılacak başka bir şey yoktu. Üç yolcu ayağa kalkıp el ele tutuştu. Böyle anlarda insan arkadaşının elini tutmak ister. Büyük ve yumuşak ayaklarıyla yürüyen Toprak İnsanlar çevrelerini sardı; kiminin on, kiminin on iki parmağı vardı, kiminin ise hiç parmağı yoktu.

"Yürüyün" dedi bekçi ve yürümeye başladılar.

O soğuk ışık uzun bir sırığın ucundaki büyük bir küreden geliyordu ve bunu sıranın başında duran, cücelerin en büyüğü taşıyordu. Cansız ışık huzmeleri altında doğal bir mağarada olduklarını görebiliyorlardı; tavan ve duvarlar yamru yumru ve bin türlü inanılmaz şekille kaplıydı; taşlık yol aşağıya doğru eğim kazanıyordu: Bu Jill için çok kötüydü, çünkü yeraltından ve karanlıktan nefret ederdi. İlerledikçe yolun daralıp tavanın alçalmasından ve ışık taşıyan cücenin kenara çekilip diğer cücelerin (en küçüğü hariç hepsinin) birer birer eğilerek küçük ve karanlık bir delikte kaybolmasından sonra, Jill buna daha fazla dayanamayacağını hissetti.

"Oraya giremem, giremem, giremem, girmeyeceğim" dedi nefes nefese. Toprak İnsanlar bir şey söylemediler, ama mızraklarını ona doğru çevirdiler.

"Sakin ol Pole" dedi Suratsız. "Sonra genişlemese o büyük adamlar oraya sürünerek girmezlerdi. Ayrıca yeraltında olmanın iyi bir yanı var, artık hiç yağmur yağmayacak."

"Ah, anlamıyorsun. Giremem" diye feryat etti Jill.

"O uçurumda kendimi nasıl hissettiğimi düşün" dedi Scrubb. "Sen önce gir Suratsız, ben onun ardından geleceğim."

"Doğru" dedi Kıllıkıpırdak, diz çökerek. "Sen benim topuklarıma tutun, Pole, Scrubb da seninkine tutunsun. O zaman hepimiz rahat ederiz."

"Rahat mı?" dedi Jill. Sonunda çöktü ve sürünmeye başladılar. Kötü bir yerdi. Aslında sadece beş dakika sürdü, ama onlara yarım saat gibi geldi. Sıcaktı. Jill bunaldığını hissediyordu. Sonunda ileride soluk bir ışık göründü, tünel genişledi ve yüksekliği arttı. Ter ve kir içinde, kafaları allak bullak bir halde tünelden çıktılar. Geldikleri yer o kadar ferah bir yerdi ki hiç de mağara gibi görünmüyordu.

Mağaranın içinde loş bir ışık vardı, bu yüzden Toprak İnsan'ın garip fenerine artık ihtiyaçları kalmadı. Zemin yumuşaktı ve bir tür yosunla kaplıydı; topraktan ağaçlar kadar uzun ve dallı, fakat mantar gibi cansız bir sürü garip şey çıkmıştı. Bir orman oluşturabilmek için birbirlerine fazla uzaklardı; daha çok bir parka benziyordu. Işık (yeşile çalan gri bir ışık) hem onlardan hem de yosunlardan geliyor gibi görünüyordu. Tavan belli ki çok yüksekti ve ışık oraya ulaşacak kadar güçlü değildi. Bu ılıman, yumuşak ve uyuklatıcı yerde yürümeye başladılar. Çok hüzünlüydü, ama hafif bir melodi gibi sakin bir hüzündü bu.

Yerde yatan düzinelerce garip hayvanın yanından geçtiler; Jill ölü mü yoksa uyumakta mı olduklarını ayırt edemiyordu. Hayvanlar ejderha ya da yarasaya benzer türdendi; Suratsız onların ne olduğunu bilmiyordu.

"Bunlar burada mı yetişir?" diye sordu Scrubb bekçiye. Bekçi, kendisiyle konuşulduğuna çok şaşırmış gibi görünüyordu, "Hayır. Onlar mağaralar ve çatlaklar vasıtasıyla yerüstünden derinlerdeki ülkeye gelen hayvanlardır. Birçoğu gelir ve çok azı güneşli ülkeye geri döner. Dünyanın sonu geldiğinde uyanacakları söylenir" diye cevapladı.

Bunu söyledikten sonra adeta dudakları mühürlendi ve çocuklar mağaradaki

derin sessizlikte tekrar konuşmaya cesaret edemeyeceklerini hissettiler. Cücelerin kalın yosun tabakasına basan çıplak ayakları hiç ses çıkarmıyordu. Rüzgâr, kuş ya da su sesi yoktu, hayvanlardan soluk sesi gelmiyordu.

Kilometrelerce yürüdükten sonra başka bir kaya duvarına geldiler, orada başka bir mağaraya açılan kemerli bir giriş vardı. Bir önceki giriş kadar kötü değildi

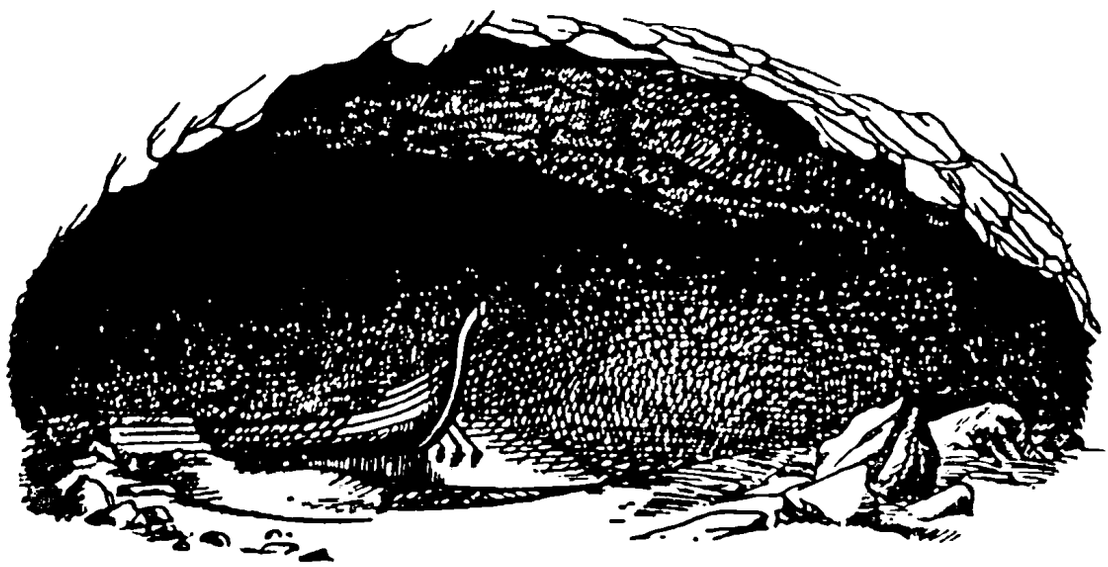

ve Jill başını eğmeden geçebildi. Bu onları dar ve uzun, bir katedral büyüklüğündeki daha küçük bir mağaraya getirdi. Burada, neredeyse tüm mağarayı kaplayan kocaman bir adam uyuyordu. Devlerden çok daha büyüktü ve yüzü bir devinki gibi değildi, soylu ve güzeldi. Beline kadar inen bembeyaz sakalının altındaki göğsü alçalıp yükseliyordu. Gümüş rengi bir ışıkla (kimse nereden geldiğini göremiyordu) aydınlanıyordu.

"Bu kim?" diye sordu Suratsız. Çok uzun bir süredir kimseden çıt çıkmıyordu, bu yüzden Jill onun bu cesaretine şaşırdı.

"Bu bir zamanlar Yerüstü'nde Kral olan yaşlı Zamanbaba" dedi bekçi. "Şimdi Derinlerdeki Ülke'ye düştü ve üstteki dünyada yapılan şeylerin rüyasını görerek uyuyor. Birçokları düşer ve pek azı güneşli ülkeye geri döner. Dünyanın sonu geldiğinde uyanacağını söylerler."

O mağaradan çıkıp bir başkasına geçtiler, sonra bir başkasına, bir başkasına daha... Jill mağaraların sayısını unutana kadar devam etti bu. Sürekli yokuş aşağı gidiyorlardı ve her mağara bir öncekinden daha alçaktaydı. Üstteki toprağın ağırlığını ve ne kadar derinde olduklarını düşününce bunalıyorlardı. Sonunda, Bekçi'nin fenerin yeniden yakılmasını emrettiği bir yere geldiler. Sonra o kadar geniş ve karanlık bir mağaraya geçtiler ki kıpırtısız suyun kenarında uzanan açık renkli bir kum şeridinden başka bir şey göremiyorlardı. Orada, küçük iskelenin yanında ne yelkeni ne de direği, ama birçok küreği olan bir gemi duruyordu. Gemiye bindirildiler ve pruvada, kürekçi sıralarının önündeki küpeştede, bir oturak bulunan açıklığa götürüldüler.

"Bilmek istediğim tek şey" dedi Suratsız, "bizim dünyamızdan –yukarıdan bahsediyorum– kimsenin daha önce böyle bir yolculuk yapıp yapmadığı."

"Birçokları sınır sahillerden gemiye bindi" dedi Bekçi "ve..."

"Evet, biliyorum" diye sözünü kesti Suratsız. "Çok azı güneşli ülkeye geri döndü. Tekrar söylemene gerek yok. Sabit fikirli bir adamsın, değil mi?"

Çocuklar, Suratsız'ın yanına sokuldu. Yeryüzündeyken onun oyunbozan olduğunu düşünmüşlerdi, ama yeraltında onları rahatlatan tek kişi oydu. Sonra fener, geminin ortasına asıldı, Toprak İnsanlar küreklere geçti ve gemi hareket etmeye başladı. Fenerin cılız ışığı çok az yeri aydınlatıyordu. İleriye baktıklarında zifiri karanlıkta kaybolan siyah sudan başka bir şey göremiyorlardı.

"Ah ne olacak bize?" dedi Jill umutsuzca.

"Bozma moralini Pole" dedi Suratsız. "Hatırlaman gereken bir şey var. Doğru yola geri döndük. Harabe Şehir'in altına girmemiz gerekiyordu ve onun altındayız. Tekrar işaretleri takip etmeye başladık."

Az sonra yemek verildi; pek tadı olmayan yassı ve yumuşak bir tür kekti bu. Bundan sonra birer birer uykuya daldılar. Uyandıklarında her şey tamamen aynıydı; cüceler hâlâ kürek çekiyor, gemi hâlâ ilerliyordu ve ilerisi hâlâ kapkaranlıktı. Kaç kez uyuyup uyandıklarını ve kaç kez yemek yediklerini hiçbiri asla hatırlayamadı. En kötüsü de sanki hep o gemide, o karanlıkta yaşamışlardı; güneşin, mavi göğün, rüzgârın ve kuşların sadece bir rüya olup olmadığını merak etmeye başlamışlardı.

Tam korkmaktan ya da umut etmekten vazgeçiyorlardı ki önlerinde bir ışık belirdi. Fenerinkine benzeyen kasvetli bir ışıktı bu.

Sonra aniden ışıklardan biri yakınlarına geldi ve başka bir geminin geçmekte olduğunu gördüler. Bundan sonra birçok gemi gördüler. Sonra tüm dikkatleriyle, gözleri sulanıncaya kadar bakarak, ilerideki ışıklardan bazılarının iskele, duvarlar, kuleler ve hareketli kalabalıklara benzeyen şeyleri aydınlattığını gördüler. Fakat hâlâ hiç ses yoktu.

"Vay be" dedi Scrubb. "Bir şehir!" Çok geçmeden bunun doğru olduğunu gördüler.

Çok tuhaf bir şehirdi. Çok az ışık vardı ve ışıklar birbirinden çok uzaktaydı. Dünyamızda birbirinden uzaktaki kulübeleri aydınlatmak için bile bundan

daha fazla ışık kullanılır. Işıkların yardımıyla görebildikleri şey büyük bir liman şehrini andırıyordu. Bir yerde gemiler yükleme ve boşaltma yapıyor; bir başka yerde depolar ve sürüyle balya duruyordu. Başka bir yerde büyük saraylar ya da tapınakları andıran duvarlar ve sütunlar, ışığın aydınlattığı yerlerde, sonsuz bir kalabalık; dar caddeler, geniş alanlar ya da muhteşem merdivenler üzerinde yavaşça işlerini görüp, birbirlerini itekleyerek yürüyen yüzlerce Toprak İnsan vardı. Limana yaklaştıkça sürekli hareket halindeki kalabalığın yumuşak, mırıltılı bir ses çıkardığını duydular, ancak çevrede ne bir şarkı ne bir çığlık ne bir zil ne de tekerlek gürültüsü duyuluyordu. Şehir neredeyse bir karınca yuvasının içi kadar sessiz ve karanlıktı.

Sonunda gemileri iskeleye yanaştı ve demir attı. Üç yolcu, bekçinin eşliğinde karaya çıkarılıp şehre gönderildi. Birbirlerine benzemeyen birçok Toprak İnsan kalabalık caddelerde bir arada yürüyor, o hüzünlü ışık birçok hüzünlü ve garip suratı aydınlatıyordu. Kimse yabancılarla ilgilenmiyordu. Jill asla ne yaptıklarını öğrenemedi; cüceler çok meşgul görünüyordu. Hiç durmuyor, birbirlerini itip kakıyor, sessiz adımlarla patır patır bir oraya bir buraya koşturup duruyorlardı.

Sonunda sadece birkaç penceresinde ışık olmasına rağmen muazzam bir kaleymiş gibi görünen bir yapıya ulaştılar. Kaleden içeriye sokulup bir avludan geçtiler ve birçok merdiven tırmandılar. Sonunda aydınlatılmış ama yine de kasvetli görünen büyük bir salona girdiler. Salonun bir köşesinde insanların kullandığı türden sarımsı ve güzel bir ışıkla aydınlanmış kemerli bir kapı vardı. İşte bu harikaydı! Işık, kemerin içinde taş duvarlar arasında yukarıya doğru tırmanan bir merdivenin dibini aydınlatıyordu. Yukarıdan geliyor gibi görünüyordu. İki Toprak İnsan, nöbetçi ya da kapıcı gibi, kapının iki yanında duruyordu.

Bekçi kapıdakilere yaklaştı ve sanki bir parola verirmiş gibi, "Birçokları Yeraltı Dünyası'na gelir" dedi.

"Ve pek azı güneşli ülkeye geri döner" diye cevapladılar sanki parolanın devamıymış gibi. Sonra üçü kafa kafaya verip konuşmaya başladılar. "Sana majesteleri kraliçenin büyük bir iş için buradan ayrıldığını söylüyorum. O dönene kadar bu yerüstü yaratıklarını hapishanede tutsak iyi olur. Pek azı güneşli ülkeye geri döner."

Konuşmaları, Jill'e dünyanın en harika sesiymiş gibi gelen bir sesle kesildi.

Ses yukarıdan, merdivenlerin tepesinden gelmişti. Berrak, mükemmel bir insan sesiydi; genç bir adamın sesi.

"Ne yumaklar örüyorsunuz orada, Şabalak?" diye bağırdı. "Yukarı dünyalılar ha? Onları hemen bana getirin."

"Lütfen, ekselanslarının hoşuna giderse belki..." diye başladı Şabalak, ama sözü kesildi.

"Hoşuma gidecek şey bana itaat etmenizdir, yaşlı geveze. Onları yukarıya getir" dedi.

Şabalak başını salladı, yolculara onu takip etmelerini işaret etti ve merdivenleri çıkmaya başladı. Her basamakta aydınlık artıyordu. Duvarlar renkli goblenlerle kaplıydı. Lambaların altın renkli ışıkları merdivenin başındaki perdelerden süzülmekteydi. Toprak İnsan, perdeleri araladı ve kenara çekildi. İçeriye geçtiler. Parlak goblenlerle kaplı, çok güzel bir odaydı. Ocakta ateş yanıyor, alevlerin ışığı masanın üzerindeki şarap şişelerinde yansıyordu. Sarışın bir genç onları selamlamak için ayağa kalktı. Yakışıklı biriydi, yüzünde anormal bir ifade olmasına rağmen cesur ve nazik görünüyordu. Siyah elbiseler içindeydi ve tavırları biraz Hamlet'i andırıyordu.

"Hoş geldiniz yerüstünde yaşayanlar!" diye bağırdı. "Yalnız durun bir dakika! Affınızı rica ederim! Siz iki çocuğu ve garip mürebbiyenizi daha önce de gördüm. Ben kraliçemle giderken, Yüksek Ova sınırındaki köprüde karşılaştığım üç kişi siz değil miydiniz?"

"Ah... Konuşmayan kara şövalye siz miydiniz?" diye bağırdı Jill.

"O kadın yeraltı kraliçesi miydi?" diye sordu Suratsız hiç de dostça olmayan bir sesle. Aynı şeyleri düşünmekte olan Scrubb patladı: "Öyleyse eğer, bizi devlerin kalesine göndermekle çok alçakça davrandı. Bizimle ne derdi olduğunu bilmek isterim."

"Nasıl?" dedi Kara Şövalye kaşlarını çatarak. "Bu kadar genç bir savaşçı olmasaydın, sen ve ben bunun üzerine ölümüne kavga ederdik, çocuk. Kraliçemin şerefini lekeleyen tek bir söz duymak istemem. Ancak şundan emin olabilirsiniz ki size ne söylediyse iyi niyetle söylemiştir. Onu tanımıyorsunuz. O, sadakat, dürüstlük, merhamet, nezaket, cesaret ve bunun gibi erdemlerin oluşturduğu bir çiçek demetidir. Ben bildiğimi söylerim. Bana gösterdiği, karşılığını hiçbir

şekilde ödeyemeyeceğim nezaketi takdire değer bir şeydir. Onu tanıyacak ve seveceksiniz. Bu arada, derinlerdeki ülkede işiniz ne?"

Suratsız onu durdurmaya çalışırken Jill ağzından kaçırıverdi, "Narnialı Prens Rilian'ı arıyoruz." Sonra ne korkunç bir riski göze aldığını fark etti; bu insanlar düşman olabilirdi. Ancak Şövalye hiç ilgilenmedi.

"Rilian? Narnia?" dedi dikkatsizce. "Narnia? Orası da neresi? İsmini hiç duymamıştım. Yerüstünün bildiğim bölümlerinden binlerce fersah uzakta olmalı. O zaman sizi buraya, Kraliçemin ülkesine –Ne diyorsunuz ona? Bilian? Trilian?– Prens'i aramaya getiren tuhaf bir hayal olmalı. Bildiğim kadarıyla burada böyle bir adam yok." Yüksek sesle gülmüştü ve Jill kendi kendine, "Acaba yüzündeki ifade bundan mı kaynaklanıyor? Komik mi görünüyorum?" diye düşündü.

"Bize Harabe Şehir'in taşlarındaki bir mesajı aramamız söylendi" dedi Scrubb. "Biz de BENİM ALTIMDA kelimelerini gördük."

Şövalye bu sefer katıla katıla güldü. "Aldanmışsınız" dedi. "O kelimelerin sizin amacınızla bir ilgisi yok. Kraliçeme sorsaydınız size daha iyi öğütler verebilirdi. Çünkü o kelimeler, onun hatırladığı kadarıyla antik zamanlarda şu dizelerle ifade edilmiş daha uzun bir yazından kalanlardır:

"Şimdi yeraltında ve tahtsız olsam da,
Yaşarken koca bir dünya vardı benim altımda.

"Açıkça görülüyor ki antik devlerin büyük krallarından biri orada gömülü ve mezar taşına bu övünçlü sözleri kazdırmış; ama bazı taşların parçalanması, bazılarının yeni binalarda kullanılmak için taşınması ve bazı hendeklerin de molozla dolması sadece iki kelimeyi okunur durumda bırakmış. Onların sizin için yazıldığını sanmanız, dünyanın en komik şeyi."

Jill ve Scrubb'ın başından aşağıya kaynar sular dökülmüştü sanki; çünkü bir yanlış anlama söz konusuymuş gibi görünüyordu, küçük bir tesadüf onları yanıltmış olabilirdi.

"Siz ona bakmayın" dedi Suratsız. "Tesadüf olmadı. Rehberimiz Aslan'dır; dev kral, harfleri kazdırdığında Aslan da oradaydı ve bu söylediklerinizi de dahil, onlara ne olacağını biliyordu."

"Sizin bu rehber çok yaşlı biri olmalı dostum" dedi Şövalye, tekrar gülerek.

Jill bu gülüşlere sinir olmaya başlamıştı.

"Bana öyle görünüyor ki efendim" diye cevapladı Suratsız, "dizeleri ilk kazıldığındaki gibi hatırlıyorsa, sizin bu Kraliçeniz de çok yaşlı biri olmalı."

"Çok açıkgözsün kurbağa suratlı" dedi Şövalye, Suratsız'ın omzuna vurup gülerek. "Hedefi on ikiden vurdun. O tanrısal bir ırktandır ve ne yaşlılığı ne de ölümü bilir. Benim gibi zavallı ve ölümlü bir yaratığa gösterdiği sınırsız cömertlik için ona minnettarım. Çünkü şunu bilmelisiniz ki ben çok garip bir hastalığın etkisindeyim, ekselansları kraliçeden başka hiç kimse bana sabır gösteremezdi. Sabır mı dedim? Bu onun ötesinde bir şey. Bana yerüstünde büyük bir krallık vereceğine ve ben kral olunca benimle evleneceğine söz verdi. Ancak bu hikâye aç ve ayakta dinlenmeyecek kadar uzun. Hey, siz oradakiler! Misafirlerime şarap ve yukarıda yaşayanların yiyeceklerinden getirin. Lütfen oturun Baylar. Küçük Bayan, şu sandalyeye oturun. Hepsini dinleyeceksiniz."

11
Karanlık Kalede

Güvercin turtası, soğuk jambon, salata ve çöreklerden oluşan mönü getirilip, hepsi sandalyelerini masaya yanaştırarak yemeye başladıklarında şövalye anlatmaya devam etti:

"Dostlarım, şunu anlamalısınız ki kim olduğum ve bu karanlık dünyaya ne zaman geldiğim hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Tanrıçalık dışında bütün güzel özelliklere sahip olabilecek bu Kraliçe'nin sarayında yaşamaya başladığım andan öncesini hatırlamıyorum; onun beni şeytani bir büyüden kurtarıp aşırı cömertliğinden dolayı buraya getirdiğini düşünüyorum. Bu arada, kurbağa ayaklı, bardağın boşalmış. Çekinme, doldur doldur iç. Bu bana doğru görünüyor, çünkü şimdi bile sadece Kraliçemin üstesinden gelebileceği bir büyü altındayım. Her gece aklımın ve daha sonra da vücudumun korkunç bir şekilde değiştiği bir saat gelir. İlk önce çok öfkelenirim ve bağlanmazsam, en yakın arkadaşlarımı bile öldürmeye kalkarım. Çok kısa bir süre sonra da aç, vahşi ve öldürücü, büyük bir yılana dönüşürüm. Beyefendi, lütfen bir güvercin göğsü daha alın, yalvarırım. Evet, işte bunları anlatıyorlar ve kesinlikle gerçeği söylüyorlar, çünkü kraliçem aynı fikirde. Ben hiçbir şey hatırlamıyorum, çünkü o saat geçtiğinde tüm o krizi unutmuş olarak –yorgunluğum hariç, o da fazla değil– uyanıyorum. Küçükhanım, dünyanın güneyindeki barbar bir ülkeden benim için getirilen şu ballı çöreklerden birini ye. Ne diyordum? Ancak Saygıdeğer Kraliçe, sanatı sayesinde beni yerüstündeki bir ülkeye kral yapıp tacı başıma koyduğunda benim bu büyüden kurtulacağımı

biliyor. Ülke ve bizim çıkış yerimiz şimdiden seçildi. Kraliçe'nin Toprak İnsanları gece gündüz çalışarak o ülkenin altına bir tünel kazdı, o kadar ileri gittiler ki o ülkede yaşayanların yürüdükleri çimlerin altında çentik atacak yer yok. Artık yukarı ülkedekilerin yazgılarının gerçekleşmesi pek yakın. Kraliçe kazı yerinde ve ben oraya gitmek için haber bekliyorum. O zaman beni krallığımdan ayıran ince tavanı delerek çıkacağız ve onun rehberliği ve arkamdaki bin Toprak İnsan'la, atımın üzerinde ilerleyerek düşmanların üzerine aniden çökeceğim, şeflerini öldürecek, güçlü kalelerini ele geçirecek ve yirmi dört saat içinde kralları olacağım."

"Onların durumları biraz kötü değil mi?" dedi Scrubb.

"Senin kafan mükemmel çalışıyor!" diye bağırdı Şövalye. "Çünkü şerefim üzerine yemin ederim bunu daha önce hiç böyle düşünmemiştim. Ne demek istediğini anlıyorum." Bir an için bir şeyden azıcık, ama çok azıcık rahatsız olmuş gibi göründü, ama çok geçmeden yüzü aydınlandı ve o bildik kahkahalarından birini patlattı. "Ne yazık! Hepsi kendi işleriyle uğraşırken, tabanlarının altında, sadece bir fersah aşağıda büyük bir ordunun bir pınar gibi üzerlerine çağlamaya hazır olduğunu bilmemeleri dünyanın en komik, en tuhaf şeyi, değil mi? Hele hiç kuşkulanmamaları! Yenilgilerinin acısı sona erdiğinde onlar bile gülmekten başka bir şey düşünemezler!"

"Bunun komik olduğunu hiç sanmıyorum" dedi Jill. Senin kötü ve zorba bir hükümdar olacağını düşünüyorum."

"Ne?" dedi Şövalye hâlâ gülerek ve Jill'in başını çileden çıkartıcı bir biçimde okşayarak. "Küçükhanımımız iyi niyetli bir politikacı mı? Hiç korkma tatlım. O ülkeye hükmederken her şeyi Kraliçem olacak bayanın öğütleriyle yapacağım. Benim sözüm fethettiğimiz ülkenin kanunu olacağı gibi, onun sözü de benim kanunum olacak."

"Benim geldiğim yerlerde" dedi her geçen dakika ona olan öfkesi artan Jill, "karıları tarafından yönetilen adamların pek değeri yoktur."

"Bir kocan olduğunda garanti ederim fikrini değiştirirsin" dedi Şövalye bunun komik olduğunu düşünerek. "Hanımımla aramda yaşanacaklar değişik bir durumdur. Beni şimdiden binlerce tehlikeden kurtaran Kraliçemin sözlerine uyarak yaşamak beni hoşnut eder. Hiçbir ana çocuğuna, ekselansları Kraliçe'nin bana davrandığından daha şefkatli davranmamıştır. Bakın, onca işi ve derdi ara-

sında, gözlerim gün ışığına alışsın diye beni sık sık yukarı dünyada atla gezintiye çıkardı. Bu gezilerde tam teçhizat olmam, yüzümü görmesinler diye siperliğimi indirmiş olmam ve kimseyle konuşmamam gerekiyor. Çünkü eğer bunu yapmazsam, üzerimdeki korkunç büyüden asla kurtulamayacağımı öğrenmiş. Bu, tapınılası bir kadın değil de nedir?"

"Gerçekten çok iyi bir bayan gibi görünüyor" dedi Suratsız, tam tersini ima eden bir sesle.

Daha yemekleri bitmemişti, ama Şövalye'nin konuşmalarından bıkmışlardı. Suratsız, "O cadı bu genç aptalla ne gibi bir oyun oynuyor acaba?" diye; Scrubb, "Gerçekten koca bir bebek, o kadın şövalyenin dizginlerini elinde tutuyor, avanağın teki" diye ve Jill, "Uzun süreden beri rastladığım en gülünç, en kendini beğenmiş adam, bencil domuzun biri" diye düşünüyordu. Yemek bittiğinde Şövalye'nin tavırları değişti. Artık gülmüyordu.

"Dostlarım" dedi, "saatim yaklaştı. Beni görmenizden utanıyorum, ama yalnız kalmaktan da korkuyorum. Az sonra gelip şuradaki sandalyeye elimi ayağımı bağlayacaklar. Ne yazık ki böyle yapmak zorundayız: Çünkü söylediklerine göre böyle yapmazsak, öfkem yüzünden karşıma çıkan her şeyi mahvedermişim."

"Bana bak" dedi Scrubb, "etkisinde olduğun büyüden dolayı çok üzgünüm, ama seni bağlamaya gelenler bize ne yapacak? Bizi hapishaneye koymaktan söz ediyorlardı. O karanlık yerleri pek sevmiyoruz. İzninle, sen iyileşinceye kadar burada kalmayı tercih ederiz."

"İyi fikir" dedi Şövalye. "Ama geleneklere göre benim şeytani saatimde Kraliçe'den başka kimse benimle olamaz. Benim şerefimi düşünür, o çılgınlıkta söylediğim kelimelerin kendi kulaklarından başka kulağa acı vermesini istemez. Ben görevli cüceleri sizin burada kalmanız için ikna edemem. Sanırım ayak seslerini duyuyorum. Şuradaki kapıdan girin. Benim daireme gider. Ya orada benim gelişimi bekleyin ya da isterseniz buraya dönüp ben çılgınca bağırırken yanımda oturun."

Tarif edilen yere giderek daha önce görmedikleri bir kapıdan geçip odayı terk ettiler. Bu onları karanlığa değil, hoşlarına giden, aydınlık bir koridora çıkarmıştı. Çeşitli kapıları deneyip yıkanmak için su ve üstüne üstlük bir de ayna buldular. "Yemekten önce banyo yapmamızı teklif etmedi" dedi Jill, yüzünü kurularken, "Bencil, bencil domuz."

"Büyüyü seyredecek miyiz, yoksa burada mı kalacağız?" dedi Scrubb.

"Ben burada kalalım derim" dedi Jill. "Görmemeyi tercih ederim." Böyle söylemesine rağmen aslında merak ediyordu.

"Hayır, geri gidelim" dedi Suratsız. "Biraz bilgi toplayabiliriz, her türlü bilgiye ihtiyacımız var. O Kraliçe'nin bir cadı ve düşman olduğundan eminim. O Toprak İnsanlar bizi görür görmez kafamıza vuracaklardır. Bu ülkede daha önce sezdiğimden daha güçlü bir tehlike seziyorum, yalan ve ihanet kokusu alıyorum. Gözlerimizi dört açmalıyız."

Koridordan geri döndüler, yavaşça kapıyı açtılar. "Her şey yolunda" dedi Scrubb, etrafta Toprak İnsan olmadığını kastederek. Sonra yemek yedikleri odaya girdiler. Ana kapı kapanmıştı, ilk geldiklerinde arasından geçerek odaya girdikleri perdeler arkalarında kalmıştı. Şövalye, topuklarından, dizlerinden, dirseklerinden, bileklerinden ve belinden garip bir gümüş sandalyeye bağlanmıştı. Alnında ter damaları birikmişti ve yüzü acıyla doluydu.

"Gelin dostlarım" dedi, çabucak onlara bir göz atarak. "Kriz henüz gelmedi. Hiç ses çıkarmayın, çünkü hizmetçiye yattığınızı söyledim. Şimdi... Geldiğini

hissediyorum. Çabuk! Kendi kendimin efendisiyken beni dinleyin! Kriz geldiğinde yakarış ve tehditlerle bağlarımı çözmeniz için size yalvarıp, dilenebilirim. Öyle yaptığımı söylüyorlar. En çok sevdiğiniz, en çok korktuğunuz şeyleri kullanarak yalvarabilirim. Beni dinlemeyin. Kalpleriniz taş, kulaklarınız sağır olsun. Çünkü bağlı olduğum sürece emniyettesiniz. Fakat bu sandalyeden kalkarsam, o zaman ilk önce gazabım sonra da" burada ürperdi, "iğrenç bir yılana dönüşümüm gerçekleşir."

"Seni serbest bırakmayacağız, korkma" dedi Suratsız. "Ne vahşi insanlar ne de yılanlarla karşılaşmak isteriz."

"Umarız karşılaşmayız" dedi Scrubb ve Jill beraberce.

"Bununla beraber" diye ekledi Suratsız fısıldayarak. "Kendimizden fazla emin olmayalım. Tetikte olalım. Birçok şeyi yüzümüze gözümüze bulaştırdık, biliyorsunuz. Bir başladı mı kurnazlık yapacağından hiç kuşkum yok. Birbirimize güvenebilir miyiz? Ne söylerse söylesin, bu iplere dokunmayacağımıza dair hepimiz söz verebilir miyiz? Anladınız mı, ne söylerse söylesin!"

"Sözüm söz!" dedi Scrubb.

"Yapacağı ya da söyleyeceği hiçbir şey fikrimi değiştirmeyecek" dedi Jill.

"Şşşş! Bir şeyler oluyor" dedi Suratsız.

Şövalye inliyordu. Yüzü kireç gibi bembeyazdı, bağlarının içinde kıvranıyordu. Ya haline üzüldüğünden ya da başka bir nedenle, Jill onun öncekinden daha iyi bir adam olduğunu düşünüyordu.

"Ah" diye inledi Şövalye. "Büyüler, büyüler, şeytani büyülerin ağır, karmaşık, soğuk ve yapışkan ağları. Diri diri gömülmüş. Yerin altına, aşağıya isli karanlıklara çekileli kaç sene olmuş? Bu kuyuda on yıl mı yoksa bin yıl mı yaşadım? Çevremde solucan adamlar. Ah, acıyın bana. Bırakın beni, bırakın geri gideyim. Rüzgârı hissedip, mavi gökleri göreyim... Küçük bir havuz vardı. İçine baktığımda tüm ağaçların, yemyeşil suda baş aşağı büyüdüğünü görebiliyordum ve onların altında derinlerde, çok derinlerde mavi bir gökyüzü..."

O âna kadar alçak bir sesle konuşuyordu; şimdi gözlerini kaldırıp onlara dikti, berrak ve yüksek bir sesle:

"Çabuk! Şimdi aklım başımda. Her gece aklım başıma gelir. Bu büyülü sandalyeden kalkabilsem öyle kalacağım. Tekrar bir adam olacağım. Oysa beni her

gece bağlıyorlar ve her gece bu fırsatı kaçırıyorum. Ama siz düşman değilsiniz. Ben sizin esiriniz değilim. Çabuk! İpleri kesin."

"Kararınızdan caymayın! Sakin olun" dedi Suratsız, iki çocuğa.

"Yalvarırım beni dinleyin" dedi Şövalye, sakin olmaya çalışarak. "Serbest kalırsam sizi öldürüp yılan olacağımı mı söylediler? Yüzlerinizdeki ifadeden öyle söylediklerini anlıyorum. Yalan bu! Benim bu saatte aklım başımda. Günün geri kalan bölümünde büyü altındayım. Siz Toprak İnsan ya da Cadı değilsiniz. Niçin onlardan yana olasınız? İncelik gösterin ve bağlarımı kesin."

"Sakin olun! Sakin olun! Sakin olun!" dedi üç yolcu birbirine.

"Ah, sizler taş kalplisiniz" dedi Şövalye. "İnanın herhangi bir ölümlünün dayanabileceğinden fazlasını çekmiş bir biçareye bakıyorsunuz şu an. Beni böyle perişan eden düşmanlarımdan yana olmanız için size ne kötülük ettim ki? Dakikalar ilerliyor. Beni şimdi kurtarabilirsiniz; bu saat geçtiğinde tekrar aptallaşacağım. Bir oyuncak, bir fino köpeği, hayır daha kötüsü, insanlığın sonunu planlayan en şeytani büyücünün piyonu ve aleti olacağım. Tüm geceler arasından bu gece, o uzaktayken! Bir daha bulamayacağım bir fırsatı kaçırmama neden oluyorsunuz."

"Bu çok korkunç. Keşke bitene kadar başka yerde kalsaydık" dedi Jill.

"Sakin ol" dedi Suratsız.

Tutsağın sesi artık bir çığlığa dönüşüyordu. "Bırakın beni diyorum. Kılıcımı verin. Kılıcımı! Serbest kaldığımda Toprak İnsanlar'dan öyle bir öç alacağım ki yeraltında binlerce yıl bundan bahsedilecek!"

"Artık çılgınlaşmaya başlıyor" dedi Scrubb. "Umarım o düğümler sağlamdır."

"Evet" dedi Suratsız. "Şimdi serbest kalsa doğal gücü iki misli olur. Ben kılıçta pek iyi değilim. İkimizin de hakkından gelirse şaşmam; sonra yılanla uğraşmak için Pole tek başına kalır."

Bağlarını öyle zorluyordu ki ipler bilekleriyle ayaklarını kesiyordu. "Dikkat edin" dedi. "Dikkat edin. Bir gece ipleri kopardım. Ancak o zaman Cadı buradaydı. Bu gece size zarar veremez. Beni serbest bırakın, dost olalım. Yoksa can düşmanınız olurum."

"Kurnaz, değil mi?" dedi Suratsız.

"İlk ve son olarak" dedi tutsak, "beni serbest bırakmanızı rica ediyorum. Tüm

korkular ve aşklar, parlak gökyüzü ve büyük Aslan, Aslan'ın kendisi adına sizi suçluyorum..."

"Ah!" dedi üç yolcu sanki bir yerleri acımış gibi. "İşaret bu" dedi Suratsız. "İşaretin kelimeleriydi" dedi Scrubb daha temkinlice. "Ne yapacağız?" dedi Jill.

Bu korkunç bir soruydu. Sevdikleri bir ismi söyledi diye şövalyeyi serbest bırakacaklarsa, onu hiçbir şekilde serbest bırakmayacaklarına dair söz vermelerinin ne anlamı vardı ki? Öte yandan, itaat etmeyeceklerse işaretleri öğrenmenin yararı neydi? Peki Aslan, onun adına istendiğinde, çılgın birini çözmelerine gerçekten izin verir miydi? Kazara olmuş olabilir miydi? Ya, yeraltının kraliçesi tüm işaretleri biliyorsa ve onları tuzağa düşürmek için şövalyeye bu ismi öğrettiyse? Peki ya bu gerçek işaretse? Üçünü berbat etmişlerdi, son şanslarını da yüzlerine gözlerine bulaştırmaya cesaret edemezlerdi.

"Keşke bilebilseydik!" dedi Jill.

"Sanırım biliyoruz" dedi Suratsız.

"Onun bağlarını çözersek her şeyin yoluna gireceğini mi söylemeye çalışıyorsun?" dedi Scrubb.

"Onu bilemem" dedi Suratsız. "Görüyorsun ki Aslan, Pole'a ne olacağını değil ne yapması gerektiğini söyledi. Bu adamı çözmenin ölüm fermanımızı imzalamak olduğundan eminim. Ama bu, işarete uymamızı engellemez."

Hepsi ayakta durarak parlak gözlerle birbirlerine baktı. İç bulandırıcı bir andı. "Tamam!" dedi Jill aniden. "Bir an önce bitirelim şu işi. Hepinize elveda!.." Hepsi el sıkıştılar. Şövalye artık çığlıklar atıyordu; yanakları köpüklerle kaplıydı.

"Haydi Scrubb" dedi Suratsız. İkisi de kılıçlarını çekip tutsağın yanına gittiler.

"Aslan adına" diyerek ipleri kesmeye başladılar. Tutsak serbest kalır kalmaz tek atlayışla odayı boydan boya geçti, kılıcını kavradı (ondan alınıp masanın üzerine konulmuştu), kınından çıkardı.

"Önce sen!" diye bağırarak gümüş sandalyeye saldırdı. Gümüş, kılıç darbeleriyle bir ip gibi parçalanıyordu ve birkaç dakika sonra sandalyeden geriye sadece eğri büğrü parçalar kalmıştı. Sandalye parçalanırken parlak bir ışık yayıp, hafif bir gök gürültüsüne benzer bir ses ve (bir an için) iğrenç bir koku çıkardı.

"Geber, iğrenç büyücülük makinesi" dedi, "sahiben seni bir başka kurban için kullanamasın." Sonra dönüp kurtarıcılarına baktı, yüzündeki o sahte ifade kayıplara karışmıştı.

"Ne?" diye bağırdı Suratsız'a dönerek. "Önümde bir Kıllıkıpırdak mı görüyorum; gerçek, canlı, dürüst, Narnialı bir Kıllıkıpırdak, ha?"

"Oh, her şeye rağmen Narnia'yı duymuşsun" dedi Jill.

"Büyü altındayken unutmuş muydum?" diye sordu Şövalye. "Pekâlâ, bu ve diğer çileler sona erdi artık. Narnia'yı bildiğime inanabilirsiniz, çünkü ben Narnia Prensi Rilian'ım ve Yüce Kral Caspian babamdır."

"Soylu Ekselansları" dedi Suratsız diz çökerek (çocuklar da aynı şeyi yaptı), "buraya gelmekte sizi aramaktan başka bir amacımız yoktu."

"Benim diğer kurtarıcılarım, sizler kimsiniz?" dedi Prens, Scrubb ve Jill'e.

"Biz Dünyanın Sonu'nun ötesinden, siz Ekselanslarını aramak üzere Aslan tarafından gönderildik" dedi Scrubb. "Ben onunla Ramandu'nun adasına giden Eustace'im."

"Size olan borcumu asla ödeyemem" dedi Prens Rilian. "Peki babam? Hâlâ yaşıyor mu?"

"Biz Narnia'yı terk etmeden önce doğuya yelken açtı, Lordum" dedi Suratsız. Ne var ki Ekselansları Kral'ın çok yaşlı olduğunu unutmamalı. Bire on bahse girerim, kral bu yolculukta ölür.

"Yaşlı olduğunu söylüyorsun. Peki ben ne zamandır cadının büyüsü altındayım?"

"Ekselansları Narnia'nın kuzeyindeki ormanlarda kaybolduğundan beri on yıldan fazla oldu."

"On yıl!" dedi Prens sanki geçmişi silmek istermiş gibi eliyle yüzünü silerek. "Evet, size inanıyorum. Büyü altındayken gerçek kimliğimi hatırlayamıyordum, ama artık kendime geldiğim için o büyülü yaşamı hatırlıyorum. Şimdi dostlarım, durun! Ayak sesleri duyuyorum. O ayak sesleri midenizi bulandırmıyor mu? Kapıyı kilitle. Yok dur, daha iyi bir fikrim var. Aslan yardım ederse bu Toprak İnsanları kandıracağım." Kararlılıkla kapıya yürüdü ve kapıyı ardına kadar açtı.

12
Yeraltı Kraliçesi

İki Toprak İnsan içeriye girdi, ama ilerlemek yerine kapının her iki yanına geçip yerlere kadar eğildiler. Arkalarından herkesin görmeyi beklediği ya da arzuladığı en son kişi geliyordu; yeşil giysili kadın, Yeraltı Kraliçesi. Kapıda hiç kıpırdamadan durdu, olup biteni anlamaya çalışırken döndürdüğü gözlerini görebiliyorlardı; üç yabancı, mahvolmuş gümüş sandalye ve elinde kılıcı, serbest Prens.

Kraliçe bembeyaz oldu; Jill bunun bazı insanların yüzüne korktuklarında değil kızdıklarında gelen türden bir beyazlık olduğunu düşünüyordu. Bir an için Cadı gözlerini Prens'e dikti, gözlerinden ölüm okunuyordu. Sonra fikrini değiştirir gibi oldu.

"Bizi yalnız bırakın" dedi iki Toprak İnsan'a. "Ben çağırana kadar kimse bizi rahatsız etmesin. Ölümüne susayan varsa denesin." Cüceler yavaşça uzaklaştı ve Cadı-Kraliçe kapıyı kapatıp kilitledi.

"Şimdi Prensim" dedi. "Günlük krizin gelmedi mi yoksa erkenden geçti mi? Neden bağların açık? Bu yabancılar kim? Senin emniyette kalabildiğin tek yer olan sandalyeyi onlar mı mahvetti?"

Cadı onunla konuşurken Prens Rilian ürperdi. On yıl boyunca köle olmanızı sağlayan bir büyüden yarım saatte kurtulmak kolay değildir elbette. Sonra büyük bir çabayla konuşarak dedi ki:

"Madam, bu sandalyeye artık ihtiyaç yok. Etkisinde bulunduğum büyülerden dolayı bana derinden acıdığını yüzlerce kez söyleyen siz, bu büyülerin artık tama-

mıyla sona erdiğini duymaktan kuşkusuz memnun kalacaksınız. Öyle görünüyor ki tedavi yönteminizde küçük bir hata oluşmuş. Bunlar benim gerçek dostlarım, beni kurtardılar. Aklım başımda artık ve size söyleyeceğim iki şey var: Birincisi, beni bir Toprak İnsanlar ordusunun başına geçirip yukarı dünyaya çıkarmanız ve bana hiçbir zararı olmayan bir ulusun kralı yapmanız imkânsız, gerçek efendilerini öldürüp tahtlarına kanlı ve yabancı bir despot olarak geçme düşüncesi, artık kendime geldiğim için, kesinlikle midemi bulandırıyor. Bunu, bir ihanet sayılacağı için reddediyorum. İkincisi; ben bazılarının Denizci Caspian dedikleri, bu isimle bilinen X. Caspian'ın tek çocuğu, Narnia Kralı'nın oğlu Rilian'ım. Bundan dolayı Madam, amacım ve görevim, siz Ekselansları'nın sarayından çabucak ayrılıp kendi ülkeme gitmektir. Lütfen bana ve dostlarıma karanlık ülkenizi emniyetle terk etmemizi sağlayacak bir rehber verin."

Cadı hiçbir şey söylemedi, yüzünü ve gözlerini sabit bir şekilde Prens'in üzerinde tutarak duvar boyunca yürüdü. Şömineden çok uzakta olmayan birtakım küçük kutulara geldiğinde birini açtı ve bir avuç yeşil toz çıkardı. Bunu ateşe fırlattı. Ateş fazla parlamadı, ama çok tatlı ve uyku veren bir koku yaymaya başladı. Bunu takip eden konuşmalar boyunca koku güçlendi, odayı doldurdu ve düşünmeyi zorlaştırdı. İkinci olarak, mandoline epeyce benzeyen bir müzik aleti çıkardı. Parmaklarıyla çalmaya başladı; birkaç dakika sonra müzik kendini unutturdu, düzenli ve monoton bir tıngırtıya dönüşmüştü. Zaman ilerledikçe beyninize ve kanınıza daha fazla işliyor, bu da düşünmenizi zorlaştırıyordu. Bir süre mandolini çaldıktan sonra (artık tatlı koku çok güçlüydü) sakin bir sesle konuşmaya başladı.

"Narnia?" dedi. "Narnia? Lordun çılgın bağırışları arasında bu ismi sık sık duydum. Sevgili Prens, sen çok hastasın. Narnia diye bir ülke yok."

"Yanılıyorsunuz, Madam" dedi Suratsız. "Tüm hayatımı orada geçirdim."

"Öyle mi?" dedi Cadı. "Yalvarırım o ülkenin yerini söyleyin."

"Yukarıda" dedi Suratsız cesurca, yukarıyı işaret ederek.

"Nasıl?" dedi Kraliçe nazik, yumuşak ve melodik bir gülüşle. "Çatının taşları ve sıvaları arasında bir ülke mi var?"

"Hayır" dedi Suratsız zorlukla nefes alarak. "Yukarı dünyada."

"Nedir ya da neredедir bu –Ne demiştiniz?– Yukarı Dünya?"

"Hadi, gülünç olmayın" dedi Scrubb, tatlı koku ve tangırtının büyüsüne karşı bütün gücüyle direnmeye çalışarak. "Sanki bilmiyormuşsunuz gibi! Yukarıda, gökyüzünü, yıldızları ve güneşi görebildiğiniz yerde. Siz de orada bulundunuz. Sizinle orada karşılaştık."

"İnsaf edin küçük kardeş" diye güldü Cadı (bundan daha tatlı bir gülüş duyamazdınız). "Böyle bir karşılaşma hatırlamıyorum. Rüyalarımızda dostlarımızla hep garip yerlerde karşılaşırız. Herkes aynı rüyayı görmedikçe, hatırlanmasını bekleyemezsin."

"Madam" dedi Prens sertçe, "siz Ekselansları'na Narnia Kralı'nın oğlu olduğumu söylemiştim."

"Olacaksın da sevgili dostum" dedi Cadı, sanki bir çocuğun suyuna gidiyormuş gibi teselli edici bir sesle, "rüyalarındaki birçok düşsel ülkenin kralı olacaksın."

"Biz oradaydık" dedi Jill kızgınlıkla. Kızgınlığı büyünün her geçen saniye onları etkisi altına almasından kaynaklanıyordu. Hâlâ bir şeyler hissediyordu ve bu da henüz tam anlamıyla büyünün etkisi altına girmediklerini gösteriyordu.

"Sen de Narnia Kraliçesi olmalısın, buna kuşkum yok güzel kız" dedi Cadı, aynı tatlılık ve yarı alaycı ses tonuyla.

"Hiç de değilim" dedi Jill ayağını yere vurarak. "Biz başka bir dünyadan geldik."

"Bu diğerinden daha güzel bir oyun" dedi Cadı.

"Anlat bize küçük kız, bu diğer dünya nerede? Onunla bizimki arasında hangi gemiler ve arabalar gidip geliyor?"

Kuşkusuz Jill'in aklına birçok şey geldi: Uygulama Okulu, Adela Pennyfather, kendi evi, radyolar, sinemalar, arabalar, uçaklar, yiyecek karneleri ve kuyruklar. Şimdi çok soluk ve uzakta görünüyorlardı. Tıngır mıngır tıngır mıngır diye çınlıyordu cadının müzik aleti. Jill bizim dünyamızdaki şeylerin ismini hatırlayamadı. Bu kez büyülenmekte olduğu aklına gelmedi, çünkü büyü tüm gücüyle onu etkisi altına almıştı. Büyünün etkisi arttıkça, sanki hiç büyülenmemiş gibi hissedersiniz. Jill birdenbire şunları söylediğini fark etti, o an bunu söylemek onu rahatlatıyordu:

"Hayır, o dünya bir rüya olmalı."

"Evet. O bir rüya" dedi Cadı, müzik aletini çalmayı sürdürerek.

"Evet, hepsi rüya" dedi Jill.

"Öyle bir dünya hiç var olmadı" dedi Cadı.

"Hayır" dedi Jill ve Scrubb, "öyle bir dünya hiç yoktu."

"Benimkinden başka bir dünya yok" dedi Cadı.

"Seninkinden başka bir dünya yok" diye tekrarladılar hep bir ağızdan.

Suratsız hâlâ direniyordu. "Dünya ile neyi kastettiğinizi bilmiyorum doğrusu" dedi nefessiz kalan biri gibi konuşarak. "Ama o aleti parmaklarınız kanayıncaya kadar çalsanız da bana Narnia'yı ve yukarı dünyayı unutturamazsınız. Orayı bir daha göremezsek şaşmam. Sanırım orayı ortadan kaldırıp bunun gibi bir karanlığa gömdünüz; bunu yapmış olmanız mümkün. Bir zamanlar orada olduğumu biliyorum. Yıldızlarla dolu gökyüzünü gördüm. Güneşin sabah denizden doğuşunu, akşam dağların ardında batışını gördüm. Öğlenleri, onu gökyüzünde gördüğümde, parlaklığından dolayı ona bakamadığımı da hatırlıyorum."

Suratsız'ın sözlerinin uyandırıcı bir etkisi olmuştu. Diğer üçü derin bir nefes alarak yeni uyanmış insanlar gibi birbirlerine baktı.

"İşte!" diye bağırdı Prens. "Elbette! Aslan bu Dük Kıllıkıpırdak'ı kutsamış. Şu son birkaç dakikadır hepimiz rüya görüyorduk. Nasıl unutabildik? Kuşkusuz hepimiz güneşi gördük."

"Tanrı şahidim olsun gördük!" dedi Scrubb. "Aferin Suratsız! En zekimiz sensin."

O anda, Cadı'nın uykulu bir yaz günü, öğleden sonra bahçedeki karaağaçlar-

da öten bir güvercinin sesi kadar yumuşak sesi duyuldu:

"Bu bahsettiğiniz güneş nasıl bir şey? Bu kelimeyle ne anlatmak istiyorsunuz?" diyordu.

"Çok şey" dedi Scrubb.

"Bana onun nasıl olduğunu anlatabilir misiniz?" diye sordu Cadı; *tıngır mıngır tıngır mıngır* diye çalıyordu telleri.

"Ekselansları isterse" dedi Prens, soğuk ama nazik bir sesle. "Şu lambayı görüyor musunuz? Yuvarlak, sarı... tüm odaya ışık veriyor; tavandan sarkıyor. Şimdi bizim güneş dediğimiz şey bu lamba gibidir, sadece çok daha büyük ve parlaktır. Tüm dünyaya ışık verir ve gökyüzünde asılı durur."

"Nereye asılmış, Lordum?" diye sordu Cadı ve hepsi ne cevap vereceklerini düşünürken, tatlı gülüşüyle ekledi, "Görüyor musunuz? Bu güneşin ne olduğunu anlatmaya çalıştığında tam olarak anlatamıyor, sadece lambaya benzediğini söyleyebiliyorsunuz. Sizin güneşiniz rüyadan başka bir şey değil. O rüyada gördüğünüz tamamen lambadan esinlenilmiş bir şey. Lamba gerçek bir şey; güneşse bir çocuk hikâyesi, masal."

"Evet, şimdi anlıyorum" dedi Jill ağır ve umutsuz bir ses tonuyla. "Öyle olmalı." Bu söyledikleri ona çok akıllıca görünüyordu.

Cadı yavaşça ve ciddi bir tavırla tekrar etti: "Güneş yoktur." Hiç kimse bir şey demedi. Daha yumuşak ve derin bir sesle tekrar etti: "Güneş yoktur." Bir duraklamadan sonra dördü birden, "Haklısın. Güneş yoktur" dedi. Teslim olup bunu söylemek öyle rahatlatıcıydı ki.

"Güneş hiç yoktu" dedi Cadı.

"Hayır. Güneş hiç yoktu" dedi Prens, Suratsız ve çocuklar.

Jill son birkaç dakikadır ne pahasına olursa olsun hatırlaması gereken bir şey olduğunu hissediyordu. Şimdi hatırlamıştı. Ancak bu düşünceyi dile getirmek çok zordu. Sanki dudaklarına kocaman ağırlıklar asılmıştı. Sonunda büyük bir çaba sarf edip son gücünü de toplayarak, "Aslan var" dedi.

"Aslan mı?" dedi Cadı, müzik aletini çalmayı hızlandırarak. "Ne güzel isim! Anlamı nedir?"

"Bizi dünyamızdan çağıran" dedi Scrubb, "ve buraya Prens Rilian'ı bulmaya gönderen büyük Aslan'dır o."

"Aslan nedir?" diye sordu Cadı.

"Ah, lanet olsun" dedi Scrubb. "Bilmiyor musun? Bunu ona nasıl anlatabiliriz? Hiç kedi gördün mü?"

"Elbette" dedi Kraliçe. "Kedileri severim."

"Pekâlâ, Aslan kocaman bir kediye benzer, ama sadece biraz, bir de yelesi vardır. Yelesi bir at yelesi gibi değildir, anlarsın işte, daha çok bir hâkim peruğuna benzer. Sarıdır. Korkunç güçlüdür."

Cadı başını salladı. "Anlıyorum ki" dedi, "sizin aslanınızla, güneşinizle olduğundan daha ileri gidemeyeceğiz. Lambayı gördünüz ve daha büyük ve daha iyi bir lamba hayal edip güneş diye isimlendirdiniz. Kediler gördünüz, şimdi daha büyük ve daha iyi bir kedi istiyorsunuz ve ona Aslan ismini vereceksiniz. Pekâlâ, güzel bir hayal, ama gerçeği söylemek gerekirse, bu türden bir hayal ancak biraz daha genç olsaydınız yakışırdı size. Bakın, gerçek dünyadan, tek dünya olan benim dünyamdan kopya çekmeden hayal kuramıyorsunuz bile. Siz çocuklar bile böyle oyunlar için çok yaşlısınız. Artık yaşını başını almış bir adam olan sana gelince Prensim, ayıp! Böyle oyunlardan utanmıyor musun? Gelin bu çocukça şakalardan vazgeçin. Gerçek dünyada yapabileceğiniz işler var. Narnia, yukarı dünya, gökyüzü, güneş ve aslan yok. Şimdi hepiniz yatağa. Yarın daha mantıklı bir hayata başlayalım. Önce yatağa, uykuya; derin uykuya, yumuşak yastıklara, aptalca rüyaların olmadığı bir uykuya dalın."

Prens ve çocuklar başları eğik, yanakları kırmızı, gözleri yarı kapalı ayakta duruyorlardı; tüm güçleri tükenmiş, büyü neredeyse tamamlanmıştı. Ancak Suratsız tüm gücünü toplayarak ateşe doğru yürüdü. Sonra çok cesurca bir şey yaptı. Bunun kendisine, bir insana verdiği kadar acı vermeyeceğini biliyordu, çünkü çıplak ayakları bir ördeğinki gibi sert, perdeli ve soğuktu. Ama yine de ne olursa olsun canının yanacağını biliyordu ve öyle de oldu. Çıplak ayağıyla, büyük bir kısmı küle dönüşene kadar ocaktaki ateşe vurdu. Üç şey oldu.

Birincisi, ağır ve tatlı koku oldukça azaldı. Ateş sönmeye yüz tutmuştu ve hiç de hoş olmayan, yanık Kıllıkıpırdak kokusu alıyorlardı. Herkesin düşünceleri berraklaştı. Prens ve çocuklar tekrar başlarını kaldırıp gözlerini açtılar.

İkincisi, Cadı o âna kadar kullandığı tüm tatlı seslerden tamamıyla farklı, yüksek ve korkunç bir sesle, "Ne yapıyorsun? Bir daha ateşime dokunmaya cüret

edersen, damarlarındaki kanı ateşe dönüştürürüm çamurlu pislik!" diye bağırdı.

Üçüncüsü, acı Suratsız'ın aklını başına getirmişti ne düşündüğünü kesinlikle biliyordu. Bazı büyülerden kurtulmak için acının vereceği güzel bir şoktan iyisi yoktur.

"Peki Madam" dedi topallayarak ateşten uzaklaşırken. "Peki. Söylediklerinizi makul, hiç şaşmıyorum. Ben her zaman en kötüsünü bilmek ve ondan en iyi sonucu çıkarmak isteyen bir adamım. Bu yüzden söylediklerinizin hiçbirini reddetmeyeceğim. Öyle olsa da, söylenecek bir şey daha var; varsayalım biz tüm o şeyleri sadece hayal ettik ya da uydurduk; ağaçlar, otlar, güneş, ay, yıldızlar ve Aslan. Say ki öyle yaptık. Bu durumda söyleyebileceğim tek şey, uydurulmuş şeylerin gerçek şeylerden daha önemli olduğudur. Diyelim ki senin karanlık çukurdaki krallığın var olan tek dünya. Eh, bana oldukça sefil bir dünya gibi geliyor. Düşünürsen, bu komik bir şey. Eğer haklıysan, bizler oyunlar oynayan bebekleriz. Ancak oyun oynayan dört bebek senin gerçek dünyana taş çıkartacak bir dünya kurabilir. İşte bu yüzden ben oyun dünyasından yana olacağım. Bir Aslan olmasa bile ben Aslan'dan yanayım. Narnia olmasa bile ben Narnialılar gibi yaşayacağım. Bundan dolayı, size yemek için teşekkür ederek, eğer bu iki bay ve bayan da hazırsa, sarayınızı terk ediyor ve yaşamlarımızı Yukarı Dünya'yı arayarak geçirmek üzere karanlıkta yola çıkıyoruz. Yaşamlarımız çok uzun olmaz belki, ama dünya senin dediğin kadar sıkıcı bir yerse sanırım ondan ayrılmak çok önemsiz bir kayıp olacak."

"Hurraaa! Yaşasın Suratsız!" diye bağırdı Scrubb ve Jill. Prens aniden, "Dikkat! Cadı'ya bakın" dedi.

Baktıklarında hepsinin tüyleri ürperdi.

Müzik aleti elinden düşmüştü. Kolları yanlarına yapışmış gibi görünüyordu. Bacakları birbirine dolanmış, ayakları yok olmuştu. Elbisesinin uzun ve yeşil etekleri kalınlaşıp tek parça haline gelmişti, birbirine dolanmış ayaklarının oluşturduğu yeşil sütunla bütünleşmiş gibi görünüyordu. Kıvrımlı yeşil sütun sanki Cadı'nın hiç eklemi yokmuş ya da sadece eklemlerden oluşuyormuş gibi kıvrılıp, sağa sola sallanıyordu. Başı iyice geriye düşmüştü; burnu gittikçe uzarken, gözleri hariç yüzünün diğer kısımları yok oluyordu. Artık gözleri kirpiksiz ve kaşsız, büyük ve alev alevdi. Bütün bunları yazmak zaman alıyor; ama öylesine çabuk olmuştu ki ancak bu kadarını görebildiler. Değişim o kadar hızlı gerçekleşmişti ki karşı koymaya vakit bulamadılar. Jill'in beli kalınlığında zehir yeşili büyük yılan, iğrenç vücudunu

iki ya da üç kere Prens'in bacaklarına dolamıştı. Prens'in kılıç tutan kolunu bağlamak için, şimşek hızıyla bir kez daha dolanmaya başladı vücuduna. Prens tam zamanında davrandı. Kollarını kaldırıp serbest kalmalarını sağladı; yılan göğsüne dolanmıştı ve kaburgalarını kibrit çöpü gibi kırmaya hazır durumdaydı.

Prens onu boğmak amacıyla, sol eliyle yaratığın boynunu yakaladı. Yılanın yüzünü (eğer buna yüz diyebilirseniz) kendininkinden yaklaşık on santim uzakta tutuyordu. Çatal dil korkunç bir şekilde içeri dışarı girip çıkıyor, ancak Prens'e ulaşamıyordu. Prens, vurabileceği en güçlü darbeyi vurmak üzere sağ eliyle kılıcını geriye çekti. Bu arada Scrubb ve Suratsız silahlarını çekmiş, prensin yardımına koşmuşlardı. Üç darbe aynı anda indi. Scrubb'ın darbesi (deriyi yaralamamıştı bile, hiç yararı olmamıştı) yılanın vücuduna Prens'in elinin altında bir yere inmişti, ama Prens'in ve Suratsız'ın darbeleri yılanın boynuna isabet etmişti. Bu bile onu öldürmemişti, ama Rilian'ın bacaklarındaki ve göğsündeki düğümler gevşemeye başlamıştı. Birbiri ardına vurdukları darbelerle yılanın kafasını kopardılar. İğrenç şey öldükten çok sonra bile bir hortum gibi kıvranıp hareket etmeye devam etti. Zemin, tahmin edebileceğiniz gibi, korkunç bir pislik içindeydi.

Prens tekrar nefes alabildiğinde, "Baylar, teşekkür ederim" dedi. Sonra üç fatih nefes nefese birbirlerine bakarak tek söz etmeksizin uzun süre durdu. Jill, akıllıca, yere oturmuş sessizce bekliyor ve kendi kendine, "Umarım bayılmam ya da kusmam veya aptalca bir şey yapmam" diyordu.

"Soylu annemin intikamı alındı" dedi Rilian az sonra. Bu kuşkusuz uzun yıllar önce Narnia'da, ormandaki pınarın yanında boşu boşuna takip ettiğim şey. Bunca yıl annemin katilinin kölesi olmuşum. Sonunda iğrenç cadı yılana dönüştüğü için çok memnunum, beyler. Bir kadını öldürmüş olmak ne namıma ne de şerefime yakışırdı. Şuna bir bakın." Jill'i kastediyordu.

"Ben iyiyim, teşekkürler" dedi Jill.

"Küçükhanım" dedi Prens, Jill'in önünde eğilerek. "Çok cesursunuz, kendi dünyanızda soylu bir kandan geldiğinize hiç kuşkum yok. Gelin dostlarım. Şurada biraz şarap kalmış. Biraz kendimize gelelim ve zaferin şerefine içelim. Sonra planımızı yaparız."

"Harika bir fikir, efendim, bir nefes alalım" dedi Scrubb.

13
Kraliçesiz Yeraltı

Hepsi de Scrubb'ın "nefes almak" dediği şeyi hak ettiklerini düşünüyordu. Cadı kapıyı kilitlemiş ve Toprak İnsanlar'a onları rahatsız etmemelerini söylemişti, bu yüzden rahatsız edilmeyeceklerdi. Kuşkusuz ilk işleri Suratsız'ın yanık ayağıyla uğraşmaktı. Prens'in yatak odasından alınan ve şeritler halinde yırtılıp zeytinyağına batırılan bir çift bez oldukça iyi bir sargı olmuştu. Bu yapıldıktan sonra oturup bir şeyler yediler ve Yeraltı Dünyası'ndan kaçma planlarını tartıştılar.

Rilian, yüzeye çıkılabilecek bir sürü yol olduğunu, zaman zaman birçoğunu kullandığını söyledi. Ancak tek başına hiç gitmemişti, yanında hep Cadı vardı; bu çıkışlara hep gemiyle Güneşsiz Deniz'i geçerek ulaşmıştı. Limana yanında Cadı olmadan, üç yabancıyla beraber gitse ve bir gemiye onları götürmesini emretse ne olacağını kimse tahmin edemezdi. Muhtemelen bir sürü soru sorarlardı. Öte yandan, yukarı dünyanın işgali için yapılan yeni çıkış, denizin bu yakasında ve sadece birkaç kilometre ötedeydi. Prens çıkışın neredeyse bitirilmek üzere olduğunu biliyordu; tünelleri yeryüzünden sadece bir metrelik bir toprak ayırmaktaydı. Hatta bitirilmiş olması bile mümkündü. Belki Cadı bunu haber vermek ve saldırıyı başlatmak için geri dönmüştü. Bitmemişse bile kendileri kazarak birkaç saatte dışarıya çıkabilirlerdi; önemli olan oraya ulaşabilmek ve tünellerdeki nöbetçileri atlatmaktı. Zorluk buradaydı.

"Bana sorarsanız..." diye başladı Suratsız, ama Scrubb sözünü kesti.

"Hey, bu ses de ne?" diye sordu.

"Bir süredir ben de bunu merak ediyordum" dedi Jill.

Hepsi sesi duymuştu, ancak o kadar yavaşça artmıştı ki ilk ne zaman fark ettiklerini hatırlamıyorlardı. Önce, hafif bir rüzgâr ya da uzaktaki trafik gürültüsü gibi belirsiz bir sesti. Sonra, dalga sesine benzeyen bir hışırtıya dönüştü. Ardından gümbürtüler ve koşuşturmalar duyuldu. Artık, bağrışmalar ve gök gürültüsüne benzer sesler geliyordu.

"Aslan adına!" dedi Prens Rilian. "Bu sessiz ülke sonunda dile gelmiş gibi görünüyor." Ayağa kalktı, pencereye doğru yürüdü ve perdeleri çekti. Bakmak için diğerleri de etrafına toplandı.

Fark ettikleri ilk şey büyük ve kızıl bir parlaklıktı. Yansıması yüzlerce metre üstlerinde, yeraltının tavanında bir kızıllık oluşturmuştu, dünya yaratıldığından beri karanlıkta kalan kayalık tavan artık görülebiliyordu. Parıltı şehrin öte yanından geliyordu, bu yüzden birçok büyük ve korkunç bina arka plandaki parıltının önünde kapkara görünüyordu. Ancak ışıklarını, oradan kaleye doğru gelen caddelere de yayıyor, bu arada caddelerde garip şeyler oluyordu. Sessiz Toprak İnsan kalabalıkları kaybolmuştu; birerli ikişerli gruplar oraya buraya koşuşturuyordu. Payanda ya da kapıların ardına gizleniyor, sonra korkuyor, meydanı çabucak geçip yeni gizlenme yerlerine gidiyorlardı. Cüceleri tanıyanlara en garip gelen şey, çıkardıkları seslerdi. Her yönden bağırmalar ve çığlıklar yükseliyordu. Liman tarafından, düzenli olarak güçlenen ve şimdiden şehri sarsmakta olan bir gümbürtü geliyordu.

"Toprak İnsanlar'a ne oldu?" dedi Scrubb. "Onlar mı bağırıyor?"

"Buna imkân yok" dedi Prens. "Uzun kölelik yıllarım boyunca yaramazların bu kadar yüksek sesle konuştuklarını hiç duymadım. Yeni bir şeytanlık olduğuna hiç kuşkum yok."

"Oradaki kızıl ışık ne?" diye sordu Jill. "Bir şey mi yanıyor?"

"Bana sorarsanız" dedi Suratsız, "dünyanın merkezindeki lavların yeni bir yanardağ oluşturmak için harekete geçtiğini söylerim. Lavların içinde kalırsak şaşmam."

"Şu gemiye bakın!" dedi Scrubb. "Neden hızla bu tarafa doğru geliyor? Kimse kürek çekmiyor ki."

"Bakın, bakın!" dedi Prens. "Gemi şimdiden limanın bu yanında, caddede. Bakın! Tüm gemiler şehre doğru geliyor. Bence deniz yükseliyor. Sel geliyor. Aslan'a şükürler olsun bu kale yükseklerde. Su korkunç bir hızla yükseliyor."

"Ah, neler oluyor acaba?" diye bağırdı Jill. "Yangın, sel ve sokaklarda kaçışan insanlar."

"Ne olduğunu söyleyeyim" dedi Suratsız. "O Cadı, öldürüldüğü anda ülkesini paramparça edecek bir dizi büyü yapmış. Katilinin beş dakika sonra yanacağını, toprak altında kalacağını ya da boğulacağını biliyorsa kendi ölümüne fazla aldırmayacak türden biridir o."

"On ikiden vurdun dostum Suratsız" dedi Prens. "Kılıçlarımız Cadı'nın kafasını kopardığında, bütün büyüler sona erdi ve şimdi derinlerdeki ülke paramparça oluyor. Yeraltının sonunu seyrediyoruz."

"Eğer bu tüm dünyanın sonu değilse" dedi Suratsız, "haklısınız, efendim."

"Peki burada durup bekleyecek miyiz?" dedi Jill nefes nefese.

"Bana kalırsa hayır" dedi Prens. "Avludaki ahırda duran atım Kömürkarası ve Cadı'nın atı Kartanesi'ni (soylu bir hayvandır ve daha iyi bir sahibeyi hak eder) kurtaracağım. Daha sonra da yüksek yerlere gitmek için harekete geçip bir çıkış bulmak için dua edelim. Mecbur kalırsak atlar ikişer kişi taşıyabilir ve zorlarsak elden kaçabilirler."

"Ekselansları zırhını giymeyecek mi?" diye sordu Suratsız. "Şunların görünüşü pek hoşuma gitmiyor." Bunu söylerken aşağıdaki yolu işaret etmişti. Herkes aşağıya baktı. Düzinelerce yaratık (artık yakında olduklarından açıkça Toprak İnsan oldukları görülebiliyordu) liman yönünden yukarıya ilerliyordu. Amaçsız bir kalabalık gibi hareket etmiyorlardı. Saldırı yapan düzenli askerler gibi davranıyorlardı, kaleden görülmemeye dikkat ederek, bir koşturup bir gizleniyorlardı.

"O zırhın içine girmeye cesaret edemem" dedi Prens. "İçindeyken kendimi ayaklı bir zindandaymış gibi hissettim, kölelik ile büyünün iğrenç kokusu içine sinmiş. Ama kalkanı alacağım."

Odayı terk etti ve bir süre sonra gözlerinde garip bir parıltıyla geri döndü.

"Bakın dostlarım" dedi, kalkanı onlara doğru uzatarak. "Bir saat önce siyahtı ve arması yoktu; ama şimdi bu var." Kalkan gümüş gibi parlak bir şeye dönüş-

müştü ve üzerinde kandan ya da kirazlardan daha kırmızı bir Aslan şekli vardı.

"Kuşkusuz" dedi Prens, "bu arma, ister yaşamamızı ister ölmemizi emretsin, Aslan'ın gerçek efendimiz olacağına işarettir. Yaşam da, ölüm de birdir onun için. Şimdi beni dinlerseniz diz çöküp onun resmini öpelim ve gerçek dostlar gibi el sıkışalım. Sonra da şehre inelim ve bizi bekleyen maceraya atılalım."

Hepsi Prens'in dediğini yaptı. Ancak Scrubb, Jill'le el sıkışırken, "Elveda Jill. Korkaklık ettiğim ve bir sıçan gibi davrandığım için özür dilerim. Umarım sağ salim eve dönersin" dedi. Jill de, "Elveda Eustace. O kadar huysuzluk ettiğim için özür dilerim" dedi. İlk kez birbirlerine isimleriyle hitap etmişlerdi, okulda böyle yapmıyorlardı.

Prens kapının kilidini açtı, hep beraber aşağıya indiler. Üçü kılıçlarını, Jill de bıçağını çekmişti. Görevliler kaybolmuştu, Prens'in odasının merdivenlerinin dibindeki büyük oda boştu. Gri, hüzünlü lambalar hâlâ yanıyordu ve onların aydınlığında bir koridordan diğer bir koridora geçip, merdivenden merdivene inmekte hiç zorlanmadılar. Kalenin dışındaki sesler yukarıdaki odada duyulduğu gibi duyulmuyordu. Evin içinde her şey ölüm sessizliğindeydi, her yer terk edilmişti. Zemin katında, büyük salonun önündeki köşeyi döndüklerinde ilk Toprak İnsan'a rastladılar; masalardaki yemek artıklarını tıkınmakta olan domuz suratlı, beyazımsı, şişko bir yaratıktı. Tiz bir çığlık kopardı (çığlığı da bir domuzunkine benziyordu) ve tam Suratsız onu kuyruğundan yakalıyordu ki kendini kurtararak bir sıranın altına daldı. Sonra takip edilemeyecek bir hızla uzaktaki kapıya koştu.

Salonun dışına, avluya çıktılar. Tatillerde atçılık okuluna giden Jill, yeraltı dünyası gibi bir yerde karşılaşılabilecek en güzel, en hilesiz ve en evcil koku olan ahır kokusunu fark etmişti ki Eustace, "Aman Tanrım! Şuna bakın" dedi. Kale duvarlarının ardından bir yerden muhteşem bir fişek yükselmiş ve yeşil yıldızlar halinde parçalanmıştı.

"Havai fişekler!" dedi Jill, şaşkın bir sesle.

"Evet" dedi Eustace, "Toprak İnsanlar'ın bunları eğlenmek için patlattığını düşünmüyorsunuz herhalde! Bir işaret olmalı."

"Bizim için hiç de iyi olmadığına eminim" dedi Suratsız.

"Dostlarım" dedi Prens, "insan bunun gibi bir maceraya atıldı mı tüm umut

ve korkulara elveda demeli, yoksa ölüm ya da kurtuluş, şerefi ve aklı kurtaramayacak kadar geç gelir. Durun, güzellerim." Ahırın kapısını açıyordu. "Hey kuzenler! Sakin ol Kömürkarası! Yavaş Kartanesi! Sizi unutmadık."

Atlar garip ışıklar ve seslerden korkmuştu. Bir mağarayla diğeri arasındaki kara delikten geçmekten dehşetle korkan Jill, tepinen ve hızla soluyan hayvanların arasına korkmadan girdi ve Prens'le birlikte birkaç dakikada atları koşumladılar. Atlar başlarını sallayarak avluya çıktıklarında çok güzel görünüyorlardı. Jill, Kartanesi'ne bindi, Suratsız da arkasına. Eustace Kömürkarası'na, Prens'in arkasına atladı ve toynakların muhteşem yankısıyla yola çıktılar.

"Yanma tehlikesi yok. İyi yanı bu" dedi Suratsız etrafı gözlemleyip sağ tarafı göstererek. Sular yüz metre kadar uzaklarındaki evlerin duvarlarını dövüyordu.

"Cesaret! Oraya giden yol dik bir yokuş. Su, şehrin en büyük tepesinin yarısına kadar gelmiş. Tüm bunlar yarım saatte oldu, ama sonraki iki saatte sular daha fazla yükselmeyebilir. Benim korkum şu" dedi Prens. Kılıcıyla, yabandomuzu gibi dişleri olan büyük ve uzun boylu bir Toprak İnsan'ı işaret ediyordu. Bu garip yaratık, görünmemek için evlerin gölgesine saklanan, değişik boy ve şekillerdeki altı Toprak İnsan tarafından takip ediliyordu.

Prens, parıldayan kızıl ışığın yönünde, ama birazcık sola doğru ilerledi. Planı, yeni kazı bölgelerine giden yolu bulmak için yangının (eğer yangınsa tabii) çevresinden dolaşıp yüksek bir yere çıkmaktı. Diğer üçünün aksine bundan hoşlanıyor gibi görünüyordu. Giderken ıslık çalıyor, Archenlandlı Şimşek Yumruk Corin hakkındaki eski bir şarkının nakaratını söylüyordu. İşin gerçeği, yıllar sonra büyüden kurtulduğuna öyle seviniyordu ki bütün tehlikeler ona oyunmuş gibi geliyordu. Ancak diğerleri bunu ürkütücü bir yolculuk olarak görüyordu.

Arkalarında, çarpışan gemilerin ve çöken binaların birbirine karışan gümbürtüleri duyuluyordu. Tepelerinde, yeraltının tavanında, büyük ve parlak ışıklar vardı. Önlerinde, hiç artmamış gibi görünen o gizemli parlaklık görülüyordu. Aynı yönden çığlıkların, bağırışların, gülüşlerin, böğürmelerin ve tiz seslerin yankıları geliyordu; karanlık gökyüzünde bin bir çeşit havai fişek yükselmekteydi. Kimse bunların ne anlama geldiğini tahmin edemiyordu. Yakınlarındaki şehir kısmen o kızıl parlaklıkla, kısmen de kasvetli cüce lambalarının ışığıyla aydınlanmıştı. Yalnız bu ışıkların ulaşamadığı birçok yer vardı ve o yerler kapkaranlıktı.

O yerlerde Toprak İnsanlar bir görünüp bir kayboluyor, gözlerini yolculardan ayırmıyor ve gizlenmeye çalışıyorlardı. Büyüklü küçüklü yüzler, balıklarınkine benzeyen kocaman gözler görülebiliyordu. Tüyler, kıllar, boynuzlar, fildişleri, incecik burunlar, upuzun olduğu için sakal gibi görünen çeneler vardı. Ara sıra gruplardan biri çok büyüyor ya da çok yakınlarına geliyor, Prens de kılıcını savu-

rup saldıracakmış gibi yapıyordu. Yaratıklar tiz çığlıklar atarak, öterek ve gıdaklayarak karanlığa dalıyordu.

Birçok dik yokuş tırmanarak sel sularından uzaklaşıp şehrin dışına çıktıklarında her şey ciddileşmeye başladı. Artık kızıl parlaklığa yaklaşmışlardı ve onunla aynı düzeydiler, ancak hâlâ ne olduğunu göremiyorlardı. Onun aydınlığında düşmanlarını açıkça görebiliyorlardı. Yüzlerce, belki de binlerce cüce oraya doğru gidiyordu. Koşuşturup duruyor, dönüp yolculara bakıyorlardı.

"Majesteleri bana sorarsa o adamlar bizim önümüzü kesmek istiyorlar" dedi Suratsız.

"Ben de bunu düşünüyordum, Suratsız" dedi Prens. "Bunlarla asla başa çıkamayız. Dinleyin! Şuradaki eve doğru gidelim. Oraya vardığımızda siz evin gölgesinde saklanın. Küçükhanım ve ben birkaç adım daha gideceğiz. O şeytanların birkaçının bizi takip edeceğine kuşkum yok; arkamızdan sürüyle geliyorlar. Suratsız, senin kolların uzun; önümüzden geçerlerken içlerinden birini canlı yakalamayı becerebilirsin. Hikâyenin aslını ya da bizimle ne sorunları olduğunu öğrenebiliriz."

"Ama diğerleri arkadaşlarını kurtarmak için saldırmaz mı?" dedi Jill, olabildiğince sakin bir ses tonuyla.

"O zaman, Madam" dedi Prens, "bizi savaşarak ölürken göreceksiniz, Aslan yardımcınız olsun! Haydi Suratsız."

Kıllıkırpırdak bir kedi çabukluğuyla gölgede kayboldu. Diğerleri bir dakika boyunca, dehşet içinde yürüyerek ilerlediler. Sonra arkalarından aniden Suratsız'ın tanıdık sesiyle karışan kan dondurucu çığlıklar yükseldi: "Dur artık! Bir yerini acıtmadan önce kes şu bağırmayı, yoksa gerçekten acıtırım, anlıyor musun? Herkes bir domuz öldürülüyor sanacak."

"İyi bir av" dedi Prens, Kömürkarası'nı döndürüp evin köşesine geri gelerek. "Eustace" dedi, "rica etsem, Kömürkarası'nın dizginlerini tutabilir misin?" Sonra atından indi ve Suratsız avını aydınlığa çıkarırken hep birlikte sessizce seyrettiler. Sadece bir metre boyunda çok sefil bir cüceydi. Horoz ibiği gibi (yalnız daha sert) bir ibiği ve küçük pembe gözleri vardı; çenesi ile ağzı öylesine büyük ve yuvarlaktı ki yüzü bir suaygırınınkine benziyordu. Bu kadar zor durumda olmasalardı hepsi bu görüntü karşısında kahkahalara boğulurdu.

"Şimdi, Toprak İnsan" dedi Prens, tepesine dikilip kılıcının ucunu esirin ensesine dayayarak, "dürüst bir cüce gibi konuş ve özgürlüğüne kavuş. Hilekârlık edersen ölü bir Toprak İnsan olursun. Suratsız, güzel dostum, ağzını sımsıkı kapatırsan nasıl konuşabilir ki?"

"Konuşamaz belki ama ısıramaz da" dedi Suratsız. "Siz insanlar gibi (Ekselansları, siz üzerinize alınmayın, size saygım sonsuz) gülünç ve yumuşak ellerim olsaydı şimdiye kadar her tarafım kan içinde kalırdı. Ancak bir Kıllıkıpırdak bile ısırılmaktan bıkar."

"Bana bak!" dedi Prens, cüceye, "Bir daha ısırırsan ölürsün. Çek elini Suratsız."

"Ooviiii!" diye çığlık attı Toprak İnsan, "Bırakın beni, bırakın beni. Ben değildim. Ben yapmadım."

"Neyi yapmadın?" diye sordu Suratsız.

"Siz saygın insanların yaptığımı söylediğiniz şeyi" diye cevapladı yaratık.

"Bana ismini ve ne yapmaya çalıştığını söyle."

"Ah lütfen saygın Beyler, lütfen nazik Beyler" diye inledi cüce. "Söyleyeceklerimi Ekselansları Kraliçe'ye söylemeyeceğinize söz verin."

"Senin deyişinle, Ekselansları Kraliçe, öldü" dedi Prens sertçe. "Onu ben öldürdüm."

"Ne!" diye bağırdı cüce gülünç ağzını kocaman açarak. "Öldü mü? Cadı öldü ha? Hem de siz Ekselanslarının eliyle?" Çok rahatlamış gibi derin bir 'oh' çekti ve "O zaman siz Ekselansları dostsunuz!" diye ekledi.

Prens kılıcını birkaç santim uzaklaştırdı. Suratsız yaratığın oturmasına izin verdi. Yaratık parıldayan kırmızı gözlerle dört yolcuya baktı, bir iki kere kıkırdadı ve anlatmaya başladı.

14
Dünyanın Dibi

"Benim adım Golg" dedi cüce. "Siz saygın beylere bildiğim her şeyi anlatacağım. Bir saat kadar önce, uzun yıllardır her gün yaptığımız gibi hepimiz sessiz ve üzgün, işimizi –onun işini demeliyim– yapıyorduk. Sonra büyük bir şangırtı ve patlama duyuldu. Bunu duyar duymaz herkes kendi kendine, 'Uzun süredir şarkı söyleyip dans etmedim ya da fişek atmadım; neden acaba?' dedi. Sonra yine herkes kendi kendine, 'Büyülenmiş olmalıyım,' diye düşündü. Sonra herkes kendi kendine dedi ki 'Bu yükü neden taşıdığımı biliyorsam kahrolayım ve bir adım daha ileriye götürmeyeceğim, işte o kadar.' Ardından tüm çuvalları, bohçaları, aletleri fırlattık. Sonra herkes şuradaki büyük kızıl parıltıyı gördü. Herkes kendi kendine, 'Bu da ne?' diye sordu. Ardından herkes kendi kendine cevapladı ve, 'Bir çatlak ya da yarık açıldı ve o çatlak sayesinde, bin fersah altımızdaki gerçek derin ülkeden tatlı ve sıcak bir parıltı geliyor' dedi."

"İnanmıyorum!" diye bağırdı Eustace, "daha aşağıda başka ülkeler de mi var?"

"Ah, evet efendim" dedi Golg. "Harika yerler; biz oralara Kaynar Ülke diyoruz. Şu anda bulunduğumuz yer, yani Cadı'nın ülkesi, bizim Sığlık Ülkeler dediğimiz yerlerdir. Yüzeye bizi huzursuz edecek kadar yakın. Of! Dışarıda, yeryüzünde yaşasan daha iyi. Görüyorsunuz ki bizler, Cadı'nın buraya çalıştırmak için getirdiği Kaynar Ülkeli zavallı cüceleriz. Ancak o şangırtıyı duyana ve büyü bozulana kadar bunu unutmuştuk. Kim olduğumuzu ve nereden geldiğimizi bilmiyorduk. Onun bize söylediklerinden başka hiçbir şey düşünemiyor ya da yapamıyorduk. Bunca yıldır aklımıza soktuğu şeyler hep kasvetli ve hüzünlü şey-

lerdi. Ben şaka yapmayı ya da dans etmeyi bile unutmuştum. Patlamanın olduğu, yarığın açıldığı ve denizin yükselmeye başladığı an her şeyi hatırladım. Kendi ülkemize, evimize dönmek için çatlaktan aşağıya inmek üzere hepimiz yollara düştük. Bakın! Havai fişekler atıp sevinçten amuda kalkıyorlar. Onlara katılmama izin verirseniz size minnettar kalırım."

"Bence bu harika" dedi Jill. "Cadı'nın kafasını kestiğimize hem kendimizi hem de cüceleri kurtardığımıza çok sevindim. Artık eskisi gibi üzgün ve asık suratlı olmadıklarına çok memnunum."

"Bu çok iyi Pole" dedi Suratsız dikkatle. "O cüceler, hiç de öyle kaçıyormuş gibi görünmüyordu. Bana sorarsanız, daha çok askeri birlikler gibiydiler. Yüzüme bakıp bana savaşa hazırlanmadığınızı söyleyebilir misiniz, Bay Golg?"

"Elbette savaşa hazırlanıyorduk" dedi Golg. "Cadı'nın öldüğünü bilmiyorduk. Kaleden bizi seyredeceğini düşündüğümüz için görünmeden kaçmaya çalışıyorduk. Sonra siz dördünüz kılıçlarınız ve atlarınızla geldiğinizde, Ekselanslarının Cadı'dan yana olmadığını bilmediğimiz için herkes kendi kendine, 'İşte geliyorlar' dedi. Bizler Kaynar Ülke'ye geri dönüş umudunu yitirmektense ölene kadar savaşmaya kararlıydık."

"Yemin ederim bu dürüst bir cüce" dedi Prens. "Bırak onu, dostum Suratsız. Beni sorarsan, Golg, ben de sen ve arkadaşların gibi büyülenmiştim, kendime yeni geldim. Şimdi bir soru daha. Büyücünün yukarı dünyaya bir ordu çıkarmayı planladığı yeni kazı bölgelerine giden yolu biliyor musun?"

"Ay-ay-ay!" diye tiz bir çığlık attı Golg. "Evet, o korkunç yolu biliyorum. Nerede başladığını size göstereceğim. Yalnız Ekselansları, sakın sizinle gelmemi istemeyin. Ölürüm daha iyi."

"Neden?" diye sordu Eustace endişeyle. "O kadar korkunç olan ne?"

"Üste, dışarıya çok yakın" dedi Golg. "Bu, Cadı'nın bize yaptığı en büyük kötülüktü. Açığa, dünyanın dışına çıkarılacaktık. Orada tavan olmadığını söylüyorlar; sadece gökyüzü denilen korkunç büyük bir boşluk varmış. Kazılar o kadar ilerlemişti ki birkaç kazma vuruşundan sonra dışarıya açılacaktır. Yakınına gitmeye cesaret edemem."

"Hurra!" diye bağırdı Eustace ve Jill, "Yukarısı kötü değildir. Biz severiz orayı. Orada yaşıyoruz."

"Siz yukarı dünyalıların orada yaşadığını biliyorum" dedi Golg. "Ama bunu aşağıya giden yolu bulamadığınız için yaptığınızı sanıyordum. Orayı gerçekten seviyor olamazsınız. Dünyanın üstünde sinekler gibi yürümek ha!"

"Hadi yolu göster bize" dedi Suratsız.

"Çok yaşa!" diye bağırdı Prens. Tüm grup yola çıktı. Prens atına bindi, Suratsız, Jill'in arkasına oturdu ve Golg önlerine düştü. Giderken Cadı'nın öldüğünü ve yukarı dünyalıların tehlikeli olmadığını bağırıp durdu. Onu duyanlar da diğerlerine haber verdi. Birkaç dakika içinde tüm yeraltı bağırışlar ve hurralarla çınlıyordu; yüzlerce, binlerce cüce hoplayarak, taklalar atarak, amuda kalkarak, birdirbir oynayarak ve kocaman havai fişekler fırlatarak Kömürkarası ile Kartanesi'nin yanına geldi. Prens büyüleniş ve kurtuluş hikâyesini en az on kez anlatmak zorunda kaldı.

Böylece çatlağın kenarına vardılar. Yaklaşık üç yüz elli metre uzunluğunda ve yetmiş metre genişliğindeydi. Atlarından inip kenara geldiler ve aşağıya baktılar. Şimdiye kadar duydukları hiçbir kokuya benzemeyen bir kokuyla karışık bir sıcaklık çarptı yüzlerine. Ağır, keskin ve heyecan verici bir kokuydu ve insanı hapşırtıyordu. Çatlağın derinlikleri öyle parlaktı ki gözlerini kamaştırdı, bir şey göremediler. Gözleri alıştığında, ateşten bir nehri ve o nehrin kıyılarında –nehirle kıyaslandıklarında sönük kalmalarına rağmen– dayanılamaz sıcaklık ve parlaklıktaki tarlaları ve bahçeleri seçebildiler. Maviler, kırmızılar, yeşiller ve beyazlar birbirine karışmıştı. Koskocaman, pasparlak bir vitrayın içinde öğle güneşinin

süzüldüğünü düşünün; işte öyle bir manzaraydı gördükleri. O kızgın ateşin ışığında karasinekler gibi görünen yüzlerce Toprak İnsan çatlağın engebeli kenarlarından aşağıya iniyordu.

"Saygın Beyler" dedi Golg (gözleri öylesine kamaşmıştı ki bakmak için döndüklerinde birkaç dakika karanlıktan başka bir şey göremediler). "Saygın Beyler, neden aşağıya Kaynar Ülke'ye gelmiyorsunuz? Orada, o yukarıdaki soğuk, korumasız, çıplak ülkede olduğunuzdan çok daha mutlu olursunuz. En azından kısa bir ziyaret için gelin."

Jill, diğerlerinin bu fikre sıcak bakmayacağından emindi. Dehşetle Prens'in şöyle dediğini duydu:

"Dostum Golg, gerçekten gönlüm seninle aşağı inmekten yana. Çünkü bu harika bir macera; daha önce hiçbir ölümlü Kaynar Ülke'ye gitmemiştir bence, bir daha böyle bir fırsat bulamayabiliriz. Yıllar sonra, bir zamanlar dünyanın en derin çukurunu inceleme gücüne sahip olduğumu, ancak yapmadığımı hatırlamaya nasıl dayanırım bilmiyorum. İnsanlar orada yaşayabilir mi? Siz ateş nehrinde yüzmüyorsunuz, değil mi?"

"Ah hayır, Ekselansları. Biz yüzmeyiz. Sadece semenderler ateşte yaşarlar."

"Semender nasıl bir hayvan?" diye sordu Prens.

"Anlatması zor Ekselansları" dedi Golg. "Çünkü bakılmayacak kadar beyazlar. Genellikle küçük ejderhalara benzerler. Ateşin içinden bizimle konuşurlar. Dillerini harika bir biçimde kullanırlar. Etkili konuşurlar, hazırcevaptırlar."

Jill, Eustace'e bir bakış attı. Yüzünün değişmiş olduğunu görünce içi sızladı. Uygulama Okulu'ndaki eski Scrubb'dan çok bir prense benziyordu; daha önceki maceralarını ve Kral Caspian'la denize çıktığı günleri hatırlamıştı.

"Ekselansları" dedi. "Eski dostum Bastıbacak burada olsaydı, Kaynar Ülke'deki maceraları reddetmek şerefimizi lekeler, derdi."

"Aşağıda" dedi Golg, "size gerçek altın, gerçek gümüş ve gerçek elmaslar gösterebilirim."

"Of!" dedi Jill kabaca. "Sanki burada bile en derin maden ocaklarından daha derinde olduğumuzu bilmiyormuşuz gibi."

"Evet" dedi Golg. "Siz yukarıda yaşayanların yerin kabuğunda küçük çizikler yaptığını ve bunlara maden ocağı dediğini duymuştum. Oralar ölü altın, ölü

gümüş ve ölü değerli taşlar bulduğunuz yerler. Aşağıda, Kaynar Ülke'de canlıları var. Yemeniz için demet demet yakutlar toplar ve size birer bardak elmas suyu sıkabilirim. Kaynar Ülke'deki canlı hazinelerin tadına baktıktan sonra, sığ madenlerinizin soğuk ve cansız hazinelerine dokunmayı pek istemeyeceksiniz."

"Babam Dünyanın Sonu'na gitmişti" dedi Rilian düşünceli bir şekilde. "Oğlu da dünyanın dibine giderse çok harika bir şey olur."

"Ekselansları babasını hâlâ sağken görmek istiyorsa, ki sanırım bunu tercih eder" dedi Suratsız, "kazı bölgesine giden yola çıkmamızın zamanıdır."

"Ayrıca kim ne derse desin ben bu delikten aşağıya inmem" diye ekledi Jill.

"Saygın insanlar gerçekten yukarı dünyaya gitmeye kararlıysa" dedi Golg, "yolun bir kısmı buradan aşağıda. Sel suları hâlâ yükseliyorsa..."

"Ah lütfen, lütfen!" diye yalvardı Jill.

"Korkarım öyle olması gerekecek" dedi Prens derin bir iç çekişle. "Ancak yüreğimin yarısını Kaynar Ülke'de bırakıyorum."

"Lütfen!" diye yalvardı Jill.

"Yol nerede?" diye sordu Suratsız.

"Yol boyunca lambalar var" dedi Golg. "Ekselansları yolun başlangıcını çatlağın öte yanından görebilir."

"Lambalar ne kadar daha yanacak?" diye sordu Suratsız.

O anda Kaynar Ülke'nin derinliklerinden, şöminede yakılan ateşin sesine benzeyen (sonradan bunun semenderin sesi olup olmadığını merak ettiler) ama tıslayan ve cızırdayan bir ses duyuldu.

"Çabuk! Çabuk! Çabuk! Kayalara, kayalara, kayalara" dedi ses. "Çatlak kapanacak. Kapanacak. Kapanacak. Çabuk! Çabuk!" Aynı anda sağır edici bir gürültüyle kayalar hareket etmeye başladı. Onlar bakarken çatlak daralıyordu. Geç kalmış cüceler her yönden çatlağa koşuyordu. Kayalardan aşağıya inmeyi beklemiyor, baş aşağı atlıyorlardı. Dipten güçlü ve sıcak bir hava akımı geliyordu, bazıları yapraklar gibi havada süzülüyordu. Süzülenler giderek çoğaldı; siyahlıkları ateş nehrini ve değerli taş bahçelerini örtüyordu. "Elveda saygıdeğer insanlar. Gidiyorum" diye bağırdı Golg ve atladı. Sadece birkaç cüce kalmıştı. Çatlak artık bir dereden daha geniş değildi. Sonra bir posta kutusunun mektup atılan deliği kadar daraldı. Artık çok parlak bir ip gibiydi. Sonra kayaların dudakları bin tane

yük treninin, bin tane arabaya çarpışı gibi gürültüyle kapandı. O sıcak, delirtici koku kayboldu. Yolcular yeraltında yalnızlardı ve etraf artık çok daha karanlıktı. Sönük, donuk ve kasvetli lambalar yönlerini işaret ediyordu.

"Şimdi" dedi Suratsız, "bire on bahse girerim ki burada çok fazla kaldık ve şansımızı yitirdik, ama yine de denemeye değer. O lambalar beş dakika sonra sönerse şaşmam."

Atlarını dörtnala koşturup, karanlık yolda şimşek hızıyla yol almaya başladılar. Yokuş aşağı inmeye başlamışlardı. Vadinin öbür yanında lambaların yükselerek göz alabildiğince uzandığını görmeseler, Golg'un onları yanlış yola gönderdiğini düşüneceklerdi. Lambaların ışığı vadinin dibinde akan suya yansıyordu.

"Acele edin" diye bağırdı Prens. Yokuştan aşağı dörtnala indiler. Beş dakika sonra vadinin dibi çok kötü olacaktı, çünkü sel suları bir değirmen kanalı gibi vadiye akmaktaydı, yüzmek gerekseydi eğer, atların pek şansı olmazdı. Su hâlâ otuz kırk santim derinliğindeydi ve kulakları sağır eden bir hışırtıyla akmasına rağmen öte yakaya sağ salim ulaştılar.

Önlerinde göz alabildiğince bir yokuş uzanıyordu; donuk lambalardan başka yol gösteren hiçbir şey yoktu. Yavaş, ama yorucu tırmanış başladı. Yeraltının

tüm tepeleri artık ada olmuş, o adalarda sadece lambalar kalmıştı. Her geçen an uzaktaki bir ışık daha kayboluyordu. Çok geçmeden takip ettikleri yol hariç her yer tamamıyla karanlıkta kalacaktı; yolun geride bıraktıkları kısmında henüz lambalar sönmemişti.

Acele etmek için geçerli nedenleri vardı ama atların dinlenmesi gerekiyordu. Bu şekilde daha fazla gidemezlerdi. Durdular, sudaki dalgacıkların sesini duyabiliyorlardı.

"Acaba, Zamanbaba artık sular altında kalmış mıdır?" dedi Jill. "Tüm o uyuyan garip hayvanlar?"

"O kadar yüksekte olduğumuzu sanmıyorum" dedi Eustace. "Güneşsiz Deniz'e ulaşmak için ne kadar aşağıya indiğimizi hatırlamıyor musun? Suların henüz Zamanbaba'nın mağarasına ulaştığını sanmıyorum."

"Olabilir" dedi Suratsız. "Ben daha çok yoldaki lambalarla ilgileniyorum. Biraz zayıf görünüyorlar, değil mi?"

"Hep öyleydiler" dedi Jill.

"Ah" dedi Suratsız. "Artık daha yeşil görünüyorlar."

"Söndüklerini söylemek istemiyorsun, değil mi?" diye bağırdı Eustace.

"Şey, nasıl çalışıyorlar bilemem, ama sonsuza kadar çalışmalarını bekleyemezsin, biliyorsun" diye cevapladı Suratsız. "Hevesin kırılmasın Scrubb. Gözüm aynı zamanda suyun üzerinde, artık eskisi gibi yükselmiyor."

"Küçük bir teselli, dostum" dedi Prens. "Çıkış yolunu bulamazsak merhametinizi diliyorum. Kaynar Ülke'nin ağzında bizi geciktiren kibirim ve hayallerim yüzünden, suçlanması gereken benim. Haydi, gidelim."

Sonraki bir saat boyunca Jill, Suratsız'ın lambalar konusunda bazen haklı olduğunu, bazen de sadece hayal gördüğünü düşündü. Bu arada arazi değişiyordu. Yeraltının tavanı öyle yakındaydı ki o donuk ışıkta bile oldukça net görülebiliyordu. Büyük ve sağlam duvarların her iki yandan birbirlerine yaklaştığı seçilebiliyordu. Aslında yol onları dik bir tünele doğru götürüyordu. Kazıcıların son zamanlara kadar çalışmakta olduğunu gösteren kazmalar, kürekler, el arabaları ve benzer işaretler görmeye başladılar. Dışarıya çıkabileceklerini bilselerdi, bunların hepsi çok sevindirici olurdu. Gittikçe daralan ve geriye dönmenin zor olduğu bir deliğe girmek hiç de hoş değildi.

Sonunda tavan öyle alçalmıştı ki Suratsız ve Prens başlarını çarptılar. Grup atlarından indi ve yürümeye başladı. Burada yol çok bozuktu, herkesin adım atarken dikkat etmesi gerekiyordu. Jill'in yoğunlaşan karanlığı fark etmesinin nedeni buydu. Artık karanlık sanki üstlerine çökmüştü. Diğerlerinin yüzleri yeşil ışıkta garip ve korkunç görünüyordu. Sonra Jill aniden (elinde değildi) bir çığlık koyuverdi. Tam önlerindeki lamba sönmüştü. Arkalarındakine de aynı şey oldu. Zifiri karanlıkta kalmışlardı.

"Cesaret dostlarım" dedi Prens Rilian. "Ölsek de kalsak da Aslan bizim önderimizdir."

"Haklısınız efendim" dedi Suratsız. "Burada, aşağıda kapana kısılmamızın iyi bir yanı olduğunu aklınızdan çıkarmayın. Cenaze masrafından kurtuluruz."

Jill çenesini tuttu. Diğer insanların ne kadar korktuğunuzu anlamalarını istemiyorsanız, susmak yapılacak en akıllıca şeydir; çünkü sesiniz sizi ele verir.

"Burada dikilmektense devam etsek daha iyi olur" dedi Eustace; Jill onun sesinin titrediğini duyunca, kendi sesine güvenmemekle ne kadar akıllılık ettiğini anladı. Suratsız ve Eustace önlerindeki bir şeylere çarpma korkusuyla ellerini uzatarak önden yürüdüler; Jill ve Prens atların dizginleri ellerinde, arkadan takip ettiler.

"Bana bak" dedi Eustace çok sonra, "benim gözlerim mi bozuluyor, yoksa yukarıda bir ışık mı var?"

Kimse cevaplayamadan Suratsız bağırdı: "Durun! Çıkmazın sonuna geldim. Bu kaya değil toprak. Ne diyordun Scrubb?"

"Aslan adına!" dedi Prens, "Eustace haklı. Orada bir tür..."

"Ama günışığı değil" dedi Jill. "Sadece soğuk, mavi bir ışık."

"Hiç yoktan iyidir" dedi Eustace. "Yetişebilir miyiz?"

"Tam tepemizde değil" dedi Suratsız. "Yukarıda, çarptığım duvarda. Pole, omuzlarıma çıkıp oraya ulaşmayı denemek ister misin?"

15
Jill'in Kayboluşu

Yukarıdan gelen ışık, karanlıktaki hiçbir şeyi aydınlatmıyordu. Diğerleri Jill'in, Suratsız'ın sırtına çıkmaya çalıştığını göremiyor, sadece duyabiliyorlardı. Yani Kıllıkıpırdak'ın, "Parmağını gözüme sokmana gerek yok" ve "Ayağını ağzıma sokmasan iyi olur" ya da "Böyle daha uygun. Şimdi ben senin bacaklarını tutacağım. Bu dengeni koruyabilmen için, böylece ellerini kullanabileceksin" dediğini duyuyorlardı.

Sonra yukarıya baktılar ve çok geçmeden Jill'in başının ışıkta beliren kapkara şeklini gördüler.

"Pekâlâ?" diye bağırdılar endişeyle.

"Bir oyuk" dedi Jill. "Biraz daha yüksekte olsaydım girebilirdim."

"İçinde ne görüyorsun?" diye sordu Eustace.

"Pek bir şey göremiyorum" dedi Jill. "Suratsız, bacaklarımı bırak da omuzlarına basarak ayağa kalkabileyim. Kenara tutunarak dengede durabilirim."

Jill'in hareket ettiğini duyabiliyorlardı ve sonra deliğin kurşuni renkli girişi önünde vücudunun daha büyük bir kısmı seçildi, beline kadar görülebiliyordu.

"Bana bak..." diye başladı Jill, ama aniden bir çığlık kopardı. Tiz bir çığlık değildi bu. Sanki ağzı kapatılmış ya da ağzına bir şey tıkılmış gibi bir ses çıkmıştı. Tekrar sesine kavuştuğunda avazı çıktığı kadar bağırıyordu, ama diğerleri ne söylediğini anlayamıyordu. Sonra aynı anda iki şey birden oldu. Aydınlık, bir ya da iki saniye kadar tamamıyla perdelenmişti ve itişme, kakışma sesleri geldi.

Kıllıkıpırdak'ın nefes nefese, "Çabuk! Yardım edin! Bacaklarını tutun. Biri Jill'i çekiyor. İşte! Hayır, burada. Çok geç!" diyen sesini duydular.

Oyuğun ağzı ve soğuk ışık tekrar ortaya çıktı. Jill ortadan kaybolmuştu.

"Jill! Jill!" diye bağırdılar çılgınlar gibi, ama cevap veren yoktu.

"Neden ayaklarını tutamadın?" dedi Eustace.

"Bilmiyorum Scrubb" diye inledi Suratsız. "Uyumsuz biri olmak için doğmuşsam hiç şaşırmam. Kaderim böyle. Kaderimde Pole'un ölümüne neden olmak varmış, aynı Harfang'da konuşan geyik yemek gibi. Benim hatam olmadığını söylemek istemiyorum tabii."

"Bu başımıza gelebilecek en büyük utanç ve acı" dedi Prens. "Cesur bir bayanı düşmanın ellerine verdik ve biz güvendeyiz."

"Çok karamsar olmayın, efendim" dedi Suratsız. "Bu mağarada pek güvende değiliz, ayrıca açlıktan ölüyoruz."

"Jill'in geçtiği yerden geçip geçemeyeceğimi merak ediyorum" dedi Eustace.

Jill'in başına gelenler şunlardı: Deliğe başını sokar sokmaz, bir tavan penceresinden yukarıya değil, bir üst kat penceresinden aşağıya bakar gibi olmuştu. O kadar uzun süredir karanlıktaydı ki başlangıçta neye baktığını anlayamamıştı, ama görmeyi umduğu güneşli ve aydınlık dünyaya bakmıyordu. Hava ölümcül bir şekilde soğuktu; mavi ışık cılızdı. Epeyce gürültü vardı, havada bir sürü beyaz şey uçuşuyordu. O anda, Suratsız'a ayaklarını bırakması için bağırmıştı.

Bunu yaptıktan sonra daha iyi görüp duyabiliyordu. İki farklı ses duyuyordu; bir sürü ayağın ritmik bir şekilde yere vuruşu ve dört keman, üç flüt ve bir davulun çaldığı müzik. Kendi bulunduğu yeri de açıkça görebiliyordu. Beş metre altında düzlüğe ulaşan dik bir yamaçtaki bir delikten dışarıya bakıyordu. Her şey bembeyazdı. Bir sürü insan hareket halindeydi. Sonra birden soluğu kesildi. Gördüğü yaratıklar küçük ve yakışıklı faunlar ve saçları arkalarında dalgalanan, yapraktan taçlar takan orman perileriydi. Bir saniye için sanki bilinçsizce hareket ediyorlarmış gibi görünmüştü. Sonra dans etmekte olduklarını anladı. Bu öylesine karmaşık figürlerle dolu bir danstı ki anlamak zaman almıştı. Sonra, cılız mavi ışığın ay ışığı, yerdeki beyaz şeyin de kar olduğu şimşek gibi çaktı beyninde. Bundan hiç kuşkusu yoktu! Başının üzerindeki siyah ve soğuk gökyüzünden yıldızlar ona bakıyordu. Dans edenlerin ardındaki uzun ve siyah şeyler ağaçtı.

Sadece yukarı dünyaya dönmekle kalmamışlar, Narnia'nın ortasına çıkmışlardı. Jill sevinçten bayılacağını sanmıştı. Duyduğu müzik biraz ürkütücü; Cadı'nın nağmelerini andıran, ama tersine iyi büyüyle dolu olan vahşi bir müzikti.

Tüm bunları anlatmak uzun sürüyor, ama görmek elbette daha kısa sürmüştü. Jill anında diğerlerine, "Bana bakın! Her şey yolunda. Dışarıdayız, evimize döndük" diye bağırmak üzere dönmüştü. "Bana bakın"dan daha ileriye gidememesinin nedeni şuydu: Dans edenlerin etrafında, genelde altın püsküllü, kürk astarlı ve kırmızı renkli en iyi elbiselerini giymiş cücelerden oluşan bir çember vardı. Dansçıların etrafında dönerlerken kartopu fırlatıyorlardı. (Jill'in havada uçuştuğunu gördüğü beyaz şeyler bunlardı.) İngiltere'deki komik çocukların yaptığı gibi kartoplarını dans edenlere fırlatmıyorlardı. Müzikle öylesine uyumlu ve öylesine mükemmel bir şekilde fırlatıyorlardı ki dans edenler doğru zamanda doğru figürü yapıyorlarsa kartopları kimseye çarpmıyordu. Buna, büyük kar dansı denir ve Narnia'da bu dans her yıl, kar birikmişse ilk ay ışığının olduğu gece yapılır. Kuşkusuz dans olduğu kadar bir oyundur da, çünkü arada sırada dans edenlerden biri çok küçük bir hata yapar, yüzünde bir kartopu patlar ve herkes güler. Ancak iyi bir dans grubu, cüceler ve müzisyenler, tek bir kartopuna bile vurulmadan saatlerce dans edebilir. Dansçıların, bazı gecelerde davulların ritmi ve baykuşların ötüşleri eşliğinde, ay ışığı altında coştukça coşup gün doğana kadar dansa devam ettikleri de olur. Keşke siz de görebilseydiniz.

Jill'i "bak" kelimesine geldiğinde durduran şey, bir cücenin fırlattığı ve dans grubunu geçerek gelip onu tam da ağzından vuran bir kartopuydu. Buna zerre kadar aldırmadı; o anda yirmi kartopu dahi hevesini kıramazdı. Ancak ne kadar mutlu olursanız olun, ağzınız karla doluysa konuşamazsınız. Ağzındaki karı tükürüp tekrar konuşabildiğinde, heyecandan, aşağıdakilerin bu iyi haberi bilmediğini unuttu. Basitçe anlatmak gerekirse, delikten sarkabildiği kadar sarkıp dans edenlere bağırdı.

"İmdat! İmdat!" Tepede gömülüyüz. Gelip bizi çıkarın."

Yamaçtaki deliği fark etmemiş olan Narnialılar kuşkusuz çok şaşırdılar, sesin geldiği yeri bulmadan önce birçok değişik yere bakındılar. Jill'i gördüklerinde koşarak ona doğru geldiler, çıkabilenlerin hepsi yamaca tırmandı ve bir düzine kadar el ona doğru uzandı. Jill bunlara tutundu ve delikten dışarı çıkıp dengesiz

bir halde baş üstü kayarak yamaçtan aşağıya indi, sonra kendini toparlayıp, "Oh be! Haydi gidip diğerlerini de çıkarın. Atlarla beraber üç kişi daha var ve içlerinden biri Prens Rilian" dedi.

Bunu söylerken etrafında bir kalabalık oluşmuştu, çünkü dans edenlerin haricinde, ilk bakışta görmediği bir sürü seyirci gelmişti koşarak. Ağaçlardan yağmur gibi sincap ve baykuş boşanmıştı. Kirpiler kısa ayaklarıyla becerebildikleri kadarıyla badi badi yürüyerek gelmişlerdi. Ayılar ve porsuklar daha yavaş hareket etmişti. Heyecanla kuyruğunu oynatan büyük bir panter, gruba katılanların sonuncusuydu.

Jill'in ne söylediğini anlar anlamaz hepsi harekete geçti. "Kazma, kürek arkadaşlar, kazma kürek. Aletleri getirelim!" dedi cüceler ve son hızla ormana koştular. "Birkaç köstebek uyandırın, onlar cüceler kadar iyi kazıcılardır" dedi bir ses. "Prens Rilian hakkında ne söylemişti?" dedi bir başkası. "Şşşşt!" dedi panter. "Zavallı çocuk çıldırmış, kuşkusuz tepenin içinde kaybolduğu için ne söylediğini bilmiyor."

"Doğru" dedi yaşlı bir ayı. "Prens Rilian'ın bir at olduğunu söyledi!"

"Hayır, söylemedi" dedi bir sincap şımarıkça. "Evet, söyledi" dedi bir başka sincap daha da şımararak.

"D-d-doğru. G-g-g-gülünç olmayın" dedi Jill. Kekeliyordu, çünkü soğuktan dişleri tıkırdıyordu.

Orman perilerinden biri, cücelerden birinin madencilik aletlerini almaya koşarken düşürdüğü kürklü bir pelerinle Jill'i sarmaladı. Yardım etmeye hazır bir faun ona sıcak bir içecek getirmek için Jill'in bir mağaranın ağzında gördüğü ateşe doğru, ağaçların arasına koşturdu. O gelmeden önce tüm cüceler beller ve kazmalarla döndü ve tepeye hücum ettiler. Sonra Jill, "Merhaba! Ne yapıyorsun? İndir o kılıcı", "Aman ufaklık, yapma böyle", "Tehlikeli biri bu, değil mi?" diye bağırdıklarını duydu. Jill oraya doğru koştu ve Eustace'in delikten çıkan soluk, kirli yüzünü ve yaklaşan herkese kılıç darbesi savuran sağ kolunu gördüğünde ağlasın mı gülsün mü bilemedi.

Çünkü Eustace, son birkaç dakikada olan bitenleri kuşkusuz Jill'den çok farklı yorumlamıştı. Jill'in bağırdığını duymuş ve bilinmeyen bir yerde kaybolduğunu görmüştü. Prens ve Suratsız gibi, o da düşmanların onu yakaladığını düşünmüş-

tü. O donuk ve mavimsi ışığın ay ışığı olduğunu fark edememişti. Oyuğun fosforlu bir ışıkla aydınlanmış olduğunu ve ancak Tanrının bilebileceği şeytani yeraltı yaratıklarıyla dolu başka bir mağaraya açıldığını düşünmüştü. Suratsız'ı ona destek olması için ikna ettiğinde ve kılıcını çekip başını dışarıya çıkardığında çok cesurca bir şey yapıyordu. Ellerinden gelseydi diğerleri daha önce yapardı bunu, ancak oyuk onlar için çok dardı. Eustace, Jill'den biraz daha iri ve çok daha sakardı, bu yüzden dışarı çıkarken başını oyuğun duvarına çarpmış ve yüzüne küçük bir çığ düşmüştü. Gözlerini açınca, bir düzine şeklin hızla ona doğru koştuğunu fark etmişti. Bu durumda kendini korumaya çalışması hiç de şaşırtıcı değildi.

"Dur, Eustace, dur" diye bağırdı Jill. "Onlar dostlarımız. Görmüyor musun? Narnia'ya çıktık. Her şey yolunda."

Eustace nerede olduğunu anladı ve cücelerden özür diledi (cüceler önemli olmadığını söylediler) ve birkaç dakika önce Jill'e yardım eden düzinelerce tombul, kıllı cüce eli onun dışarıya çıkmasına yardım etti. Sonra Jill yamaca tırmandı, başını karanlık kovuğa soktu ve aşağıdakilere iyi haberi verdi. Başını çevirirken Suratsız'ın, "Ah, zavallı Pole. Şu son olay onun için çok fazlaydı. Kafayı üşüttüyse şaşırmam. Hayal görmeye başladı" dediğini duydu.

Jill, Eustace'e döndü ve el ele tutuşarak gecenin özgür havasını derin derin içlerine çektiler. Eustace için sıcak bir pelerin, her ikisi için sıcak içecekler getirildi. Onlar içeceklerini yudumlarken, cüceler deliğin etrafındaki karların büyük bir kısmını ve çimleri temizlemişti; artık kazmalar ve beller, on dakika önce faunlar ve orman perilerinin mutlulukla dans ettikleri gibi dans etmekteydi. Sadece on dakika! Jill ve Eustace, karanlıktaki tüm tehlikeleri ve yeraltının tüm bunaltıcılığını sadece geçmişte kalan kötü bir rüyaymış gibi hatırlıyorlardı. Burada dışarıda, ayın ve büyük yıldızların (Narnia yıldızları bizim dünyamızdakinden daha yakındadır) altında, nazik ve mutlu yüzlerin arasında insan, yeraltı diye bir yerin varlığına inanamıyordu.

Onlar daha sıcak içeceklerini bitirmeden, yeni uyandırılmış, hâlâ uykulu ve bundan pek hoşlanmayan bir düzineye yakın köstebek göründü. Ne olduğunu anlar anlamaz zevkle işe koyuldular. Faunlar bile küçük el arabalarıyla toprak taşıyarak işe yarıyor ve sincaplar, Jill onların ne yaptıklarını öğrenemedi, ama büyük bir heyecanla ileri geri zıplıyor ve dans ediyorlardı. Ayılar ve baykuşlar nasihat vermekle yetiniyor ve çocuklara (Jill'in ateşin ışığını gördüğü) mağaraya gidip ısınarak,

yemek yemeyi isteyip istemediklerini sorup duruyorlardı. Ama çocuklar arkadaşlarının özgürlüğe kavuşmalarını görmeden uzaklaşmaya yanaşmıyordu.

Bizim dünyamızdaki hiç kimse, bu türden bir işte Narnia'daki cüceler ve konuşan köstebeklerin çalıştığı gibi çalışamaz; çünkü cüceler ve köstebekler bunu iş olarak görmez, kazmaktan hoşlanırlar. Böylece yamaçta büyük ve siyah bir delik açmaları pek uzun sürmedi. Karanlıktan ay ışığına –insan onların ne olduğunu bilmeseydi bu oldukça korkunç olurdu– önce uzun bacaklı, sivri şapkalı Suratsız, sonra da beraberindeki iki atla Prens Rilian çıktı.

Suratsız ortaya çıktığında her yandan bağırışlar yükseldi: "Hey, bu bir Kıllıkıpırdak. Hey, bu dostumuz Suratsız, doğudaki bataklıklarda yaşayan sevgili Suratsız. Neler yapıyordun Suratsız? Senin için arama grupları çıkarıldı, Lord Yaygaracı ilanlar astırıyordu, ödüller vaat edilmişti!" Ancak gürültülü bir yurt odasına müdür girmiş gibi, her şey bir anda yatıştı. Prens'i görmüşlerdi.

Kimse bir an için bile onun kim olduğundan kuşkulanmadı. Onu büyülenmesinden önceki günlerden hatırlayan bir sürü hayvan, cüce ve orman perisi; babası Kral Caspian'ın genç bir adamken nasıl göründüğünü hatırlayan ve benzerliği fark eden bazı yaşlılar vardı. Ne olursa olsun onu tanıyacaklardı. Yeraltı Ülkesi'ndeki uzun tutsaklığından dolayı soluk, siyahlar giyinmiş, darmadağınık ve yorgun olmasına rağmen, yüzünde ve tavırlarında herkesin tanıyacağı bir şey vardı. O ifade, Aslan'ın isteğiyle hüküm süren ve Cair Paravel'de Yüce Kral Peter'ın tahtında oturan tüm gerçek Narnia krallarının yüzünde vardır. Tüm şapkalar çıkarıldı ve herkes diz çöktü; bir an sonra dehşet bir tezahürat, bağırışlar, zıplamalar, sevinçten bayılmalar, el sıkışmalar, öpüşmeler ve kucaklaşmalar başladı ve Jill'in gözleri yaşlarla doldu. Çektikleri tüm acılara değmişti.

"Ekselansları arzularsa" dedi cücelerin en yaşlısı, "şuradaki mağarada kar dan-

sının sonu için yemek hazırlıyorlar..."

"Seve seve" dedi Prens. "Çünkü hiçbir prens, şövalye, beyefendi ya da bir ayı, bizim bu gece yaşadığımıza benzer bir açlık yaşamamıştır."

Kalabalık, ağaçların arasından mağaraya doğru yürümeye başladı. Jill, Suratsız'ın onlara, "Hayır, hayır benim hikâyem bekleyebilir. Anlatmaya değecek bir şey olmadı bana. Ben haberleri duymak istiyorum. Yavaş yavaş söylemeye kalkışmayın, çünkü hepsini bir anda duymak istiyorum. Kralın gemisi kazaya uğradı mı? Hiç orman yangını çıktı mı? Calormen sınırlarında savaş oldu mu? Birkaç ejderha saldırdıysa hiç şaşırmam" dediğini duydu. Tüm yaratıklar yüksek sesle güldüler ve "Tam da bir Kıllıkıpırdak gibi konuşuyor, değil mi?" dediler.

Çocuklar açlıktan ve yorgunluktan neredeyse bayılacaklardı; ama mağaranın sıcaklığı ve alevlerin bir çiftlik evinin mutfağında olduğu gibi, duvarlarda, dolaplarda, bardaklarda, tabaklarda ve düzgün taş zeminde dans edişini görmek onları biraz canlandırmıştı. Yine de, yemekler hazırlanırken ikisi birden uyuyakaldı. Onlar uyurken Prens Rilian tüm macerasını yaşlı ve bilge hayvanlara ve cücelere anlatıyordu. Artık hepsi (kuşkusuz uzun zaman önce Narnia'ya o uzun kışı getiren Beyaz Cadı'yla aynı türden biri olan) kötü ruhlu cadının her şeyi nasıl planladığını, neden önce Rilian'ın annesini öldürüp sonra Rilian'ı büyülediğini öğrenmişti. Cadının nasıl Narnia'nın altını kazdığını, Rilian'ı kullanarak burayı yönetmek istediğini, Rilian'ın ise kralı olacağı ülkenin aslında kendi ülkesi olduğunu hayal bile edemediğini dinlediler. Hikâyenin çocukların anlattığı bölümünden de, bu cadının Harfang'daki tehlikeli devlerle nasıl dostluk ve işbirliği içinde olduğunu anladılar. "Tüm bunlardan çıkan ders, Ekselansları" dedi en yaşlı cüce, "o kuzeyli cadılar hep aynı şeyi istiyor ve amaçlarına ulaşmak için her çağda değişik planlar yapıyorlar."

16
Yaraların İyileşmesi

Jill ertesi sabah uyanıp da kendini bir mağarada bulduğunda, bir an için yeraltında olduğunu düşünüp korktu. Üstünde kürk bir manto olduğunu, ot bir yatakta yattığını, taş ocakta (sanki az önce yakılmış gibi) çıtırdayarak yanan odunları ve mağaranın ağzından gelen sabah güneşini gördüğünde mutlu gerçeği hatırladı. Bir önceki gece, çok uykuları olmasına rağmen, mağarada toplanıp nefis bir akşam yemeği yemişlerdi. Cücelerin kendilerinden büyük tavalarla ateşin etrafına toplanmasını, cızırtıları ve sosislerin harika kokusunu hayal meyal hatırlıyordu. Bunlar, yarısı soya fasulyesi ve ekmekle doldurulmuş berbat sosisler değil, gerçekten etli, baharatlı, pişerken yarılan ve iyi pişen sosislerdi. Kocaman bardaklarla köpüklü kakaolar içmişler; közlenmiş patatesler, kestane kebaplar, ortası üzümle doldurulup fırınlanmış elmalar ve tüm bu sıcak şeylerden sonra, biraz kendilerine gelmek için dondurma yemişlerdi.

Jill oturup etrafına bakındı. Suratsız ve Eustace fazla uzağında değildi ve ikisi de mışıl mışıl uyuyordu.

"Hey, siz ikiniz!" diye bağırdı Jill yüksek sesle. "Hiç uyanmayacak mısınız?"

"Şşşşt, şşşşt!" diye uykulu bir ses duyuldu yukarılarda bir yerden. "Sakin olma zamanıdır. İyi bir uyku çek, evet, evet. İş çıkarma. Pu-huuu!"

"Hey, sanırım bu..." dedi Jill, mağaranın bir köşesindeki dolaplı saatin üstüne tünemiş beyaz ve kabarık tüy yığınına bakarak, "sanırım bu Bay Pasparlak!"

"Doğru, doğru" dedi Baykuş, başını kanadının altından çıkarıp bir gözünü

açarak. "Saat iki civarında Prens'e bir mesaj getirdim. Sincaplar iyi haberi verdi bize. Prens için bir mesaj. Prens gitti. Siz de arkadan gideceksiniz. İyi günler" dedi ve başı tekrar kanadın altında kayboldu.

Jill, Baykuş'tan daha fazla bilgi alamayacağını anlayınca kalktı ve yıkanıp kahvaltı edebilme umuduyla etrafa bakınmaya başladı. Tam o sırada küçük bir faun, toynaklarının taş zeminde çıkardığı trik trak sesleriyle koşarak mağaraya girdi.

"Ah! Sonunda uyandın Havvakızı" dedi. "Âdemoğlunu uyandırsan iyi olur. Birkaç dakika içinde gitmeniz gerekiyor, iki sentor nezaket gösterip, Cair Paravel'e kadar sırtlarına binebileceğinizi söyledi." Alçak bir sesle ekledi, "Bir sentora binmenin çok özel bir şeref olduğunu anlamalısınız. Daha önce kimsenin bunu yaptığını sanmıyorum. Onları bekletmeye gelmez."

Eustace ve Suratsız uyandırıldıkları an, "Prens nerede?" diye sordular.

"Cair Paravel'deki babasını, Kral'ı görmeye gitti" dedi ismi Orruns olan faun. "Ekselanslarının gemisi her an limana girebilir. Öyle görünüyor ki Kral fazla uzaklaşmadan Aslan'la karşılaşmış. Düşünde mi yoksa gerçekten mi bilmiyorum. Aslan, Narnia'ya ulaştığında uzun süredir kayıp olan oğlunu onu beklerken bulacağını söyleyip onu geri göndermiş."

Eustace kalktı, Jill'le birlikte kahvaltı için Orruns'a yardım etmeye başladılar. Suratsız'a yatakta kalması söylenmişti. Bulutoğlu ismindeki ünlü bir doktor ya da (Orruns'un deyişiyle) "sülük" olan bir sentor onun yanık ayağına bakmaya geliyordu.

"Ah!" dedi Suratsız, huzurlu bir ses tonuyla, "bacağımı dizimden kesmek isterse hiç şaşmam. Görürsünüz." Yatakta kalmaktan memnundu.

Kahvaltı sahanda yumurta ve kızarmış ekmekten ibaretti. Eustace sanki gece yarısı tıka basa yememiş gibi saldırmıştı.

"Bana bak Âdemoğlu" dedi faun, Eustace'in lokmalarına dehşetle bakarak. "Bu kadar acele etmene gerek yok. Sentorların kahvaltılarını bitirdiklerini sanmıyorum."

"O zaman çok geç kalkmış olmalılar" dedi Eustace. "Bahse girerim saat onu geçmiştir."

"Ah, hayır" dedi Orruns. "Şafaktan önce kalktılar."

"O zaman kahvaltı etmek için uzun bir süre beklemiş olmalılar" dedi Eustace.

"Hayır, beklemediler" dedi Orruns. "Uyandıkları an yemeye başladılar."

"Yapma!" dedi Eustace. "Kahvaltıda çok mu fazla yerler?"

"Âdemoğlu anlamıyor musun? Bir sentorun hem insan midesi hem de at midesi vardır. Kuşkusuz ikisi de kahvaltı ister. Bu yüzden ilk önce sütlü lapa, balık, böbrek, domuz, yumurta, soğuk jambon, kızarmış ekmek ve marmelat yer ve kahve ile bira içer. Ondan sonra bir saat kadar otlayıp, üzerine sıcak lapa, biraz yulaf ve bir kese şeker yiyerek at kısmının bakımını yapar. Bunun için, bir sentordan hafta sonunu sizinle geçirmesini istemek çok masraflı bir şeydir. Gerçekten çok masraflı bir şey."

O anda mağaranın ağzından toynak sesleri geldi, çocuklar o yöne baktı. İki sentor mağaranın içine bakmak için başlarını eğmiş onları bekliyordu. Birinin sakalı siyah, diğerininki altın sarısıydı ve sakalları muhteşem göğüslerinin üzerinden aşağıya dökülüyordu. Çocuklar en kibar hallerini takındı ve kahvaltılarını çabucak bitirdiler. Kimse, sentorları gördüğünde onların gülünç olduğunu düşünmez. Kafaları yıldızlardan öğrendikleri antik bilgilerle doludur, ciddi ve heybetli yaratıklardır, kolay kolay mutlu edilemez ve kızdırılamazlar; ama kızgınlıkları kocaman bir dalgaya benzer.

"Elveda sevgili Suratsız" dedi Jill, Kıllıkıpırdak'ın yatağına yaklaşarak. "Sana oyunbozan dediğimiz için üzgünüm."

"Ben de" dedi Eustace. "Bu dünyadaki en iyi dostumuz sendin."

"Umarım tekrar karşılaşırız" diye ekledi Jill.

"Öyle bir şansımız olmadığını söylemeliyim" diye cevapladı Suratsız. "Eski kulübemi göreceğimi de pek sanmıyorum. Prens iyi bir delikanlı, ama çok güçsüz olduğunu düşünmüyor musunuz? Yeraltında yaşarken sağlığını kaybetmişse şaşmam. Her an patlayacakmış gibi görünüyor."

"Suratsız!" dedi Jill. "Sen yaşlı bir sahtekârsın. Cenaze törenindeymişiz gibi hüzünlü şeyler söylüyorsun, ama aslında mutlu olduğunu biliyorum. Gerçekte bir aslan kadar cesur olduğun halde her şeyden korkuyormuş gibi konuşuyorsun."

"Cenaze töreni dedin de..." diye başladı Suratsız, ama Jill toynaklarını yere vuran sentorları duyduğunda, ince boynuna kollarını dolayıp çamura bulanmış gibi görünen yüzünü öperek onu şaşırttı; Jill bunu yaparken Eustace de kuvvetle

elini sıkıyordu. Sonra ikisi de sentorlara doğru koştu ve yeniden yatağına yatan Suratsız kendi kendine, "Yakışıklı bir delikanlı olmama rağmen, Jill'in bunu yapacağını rüyamda görsem inanmazdım" diye söylendi.

Bir sentora binmek kuşkusuz büyük bir şereftir (Jill ve Eustace hariç dünyada yaşayan hiç kimse bunu yapmamıştır), ancak hiç rahat değildir. Çünkü insan ölüme susamadıysa bir sentoru eyerlemeyi düşünmez, onun çıplak sırtına binmekse hiç eğlenceli değildir; hele Eustace gibi ata binmeyi iyi bilmiyorsanız. Sentorlar çok ciddi ve son derece kibardır. Narnia ormanlarında ilerlerken başlarını çevirmeden konuşuyorlar, çocuklara şifalı bitkileri ve köklerini, gezegenlerin etkileşimlerini, anlamlarıyla birlikte Aslan'ın dokuz ismini ve buna benzer şeyleri anlatıyorlardı. Yolculuğun biraz sarsıcı olması pek ciddi bir sorun değildi aslında. Yamaçların ve açık alanların kar altında parıldayışını görmek, insana günaydın diyen kuşlar ve sincaplarla karşılaşmak, tekrar Narnia havasını içlerine çekmek ve Narnia ağaçlarının hışırtısını duyabilmek için, her şeylerini feda etmeye hazırdı çocuklar. Kış güneşinde pırıl pırıl akan masmavi nehre (sıcacık ve kırmızı kiremitli küçük Beruna kasabasındaki nehir) ulaştılar ve Narnia'da balıkçılık yapan Kıllıkıpırdaklar tarafından bir mavna ile karşı kıyıya götürüldüler. Nehrin güney yakasında ilerleyerek kısa süre sonra Cair Paravel'e vardılar. Narnia'ya ilk ayak bastıklarında gördükleri o parlak gemiyi büyük bir kuş gibi nehirden yukarıya süzülürken gördüler. Tüm saray iskeleyle kale arasındaki yeşillikte Kral Caspian'ı karşılamak için toplanmıştı. Siyah elbiselerini çıkarmış ve gümüş zırhının üzerine kırmızı bir pelerin giymiş olan Rilian, suyun kenarında durmuş babasını bekliyordu; Cüce Yaygaracı yanında, küçük eşek arabasında oturuyordu. Çocuklar o kalabalıktan geçip prense ulaşma şanslarının olmadığını anladılar. Sentorlara, sırtlarında biraz daha otururak olup biteni yukarıdan seyredip seyredemeyeceklerini sordular, bunu yaparken biraz utanmışlardı. Sentorlar bunu yapabileceklerini söyledi.

Suyun üzerinde, gümüş trompetlerin geminin güvertesinden gelen ihtişamlı sesi duyuldu; gemiciler halatları fırlattı ve fareler (tabii konuşan fareler) ve Kıllıkıpırdaklar halatları iskeleye bağladı; gemi iskeleye yanaştı, kalabalıkta bir yerlerde gizlenmiş müzisyenler ağırbaşlı bir marş çalmaya başladı. Çok geçmeden kralın kalyonu demir atmıştı, fareler pasarellayı sürdüler.

Jill, yaşlı kralın iskeleye inmesini bekliyordu. Ama bir sorun varmış gibi görünüyordu. Soluk yüzlü bir lord karaya çıktı ve Prens ile Yaygaracı'nın önünde diz çöktü. Birkaç dakika baş başa konuştular, hiç kimse ne dediklerini duymamıştı. Müzik çalmaya devam ediyor, herkesin kaygılanmaya başladığı hissedilebiliyordu. Sonra güvertede, bir şey taşıyan dört şövalye görüldü. İskeleye inmeye başladıklarında taşıdıkları şeyin ne olduğu anlaşılmıştı. Solgun ve hareketsiz bir halde yatağında yatan yaşlı kraldı bu. Yatağı yere koydular. Prens eğilip kralı kucakladı. Kral Caspian'ın oğlunu kutsamak üzere kolunu kaldırdığını görebiliyorlardı. Herkes tezahürata başladı, ama bu gönülsüz, kırık kalple yapılan bir tezahüraltı, çünkü herkes yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu anlamıştı. Sonra Kral'ın başı aniden yastığına düştü, müzisyenler sustu, ortalık ölüm sessizliğine büründü. Prens, yatağın yanında diz çökerek başını Kral'ın başının üzerine koydu ve ağlamaya başladı.

Fısıltılar ve gidip gelmeler oldu. Sonra Jill ve Eustace şapka, bone, miğfer ve külah takmakta olan herkesin başlıklarını çıkardığını fark etti. Kalenin üzerinden bir hışırtı duydular; üzerinde altın Aslan arması olan büyük sancak yarıya indiriliyordu. İnleyen telli çalgılar ve hüzünlü borular tekrar çalmaya başladı; bu kez insanı hüngür hüngür ağlatacak bir melodi çalıyorlardı.

Çocuklar, sentorların sırtından indiler. Sentorlar bunu hiç fark etmemişti.

"Keşke evde olsaydım" dedi Jill.

Eustace bir şey söylemeden başını salladı ve dudaklarını ısırdı.

"Ben geldim" dedi derin bir ses, arkalarından.

Döndüler ve Aslan'ı gördüler; öylesine parlak, gerçek ve güçlüydü ki onunla kıyaslandığında her şey soluk ve karanlık kalıyordu. Çok geçmeden Jill, ölü Narnia Kralı'nı unuttu ve Eustace'i uçurumdan nasıl düşürdüğünü, neredeyse tüm işaretleri nasıl yüzlerine gözlerine bulaştırdıklarını, birbirlerini terslemelerini ve kavgalarını hatırladı. "Özür dilerim" demek istedi, ama konuşamadı. Sonra Aslan gözleriyle onları kendisine doğru çekti, eğildi ve diliyle yüzlerine dokunarak, "Artık bunları düşünmeyin. Ben her zaman azarlamam. Size verdiğim görevi layıkıyla yerine getirdiniz" dedi.

"Lütfen, Aslan" dedi Jill, "artık eve dönebilir miyiz?"

"Evet. Sizi eve götürmek için geldim" dedi Aslan. Sonra ağzını açtı ve üfle-

meye başladı. Bu kez havada uçuyorlarmış gibi bir his yoktu; onun yerine sanki onlar kıpırdamadan duruyormuş, Aslan'ın vahşi nefesi gemiyi, ölü kralı, kaleyi, karları ve kış havasını uzaklara üflüyormuş gibi görünüyordu. Tüm bunlar, döne döne yükselen bir duman gibi havaya süzüldü ve çocuklar kendilerini ağaçlar arasında düzgün bir çimlikte, temiz ve berrak bir derenin yanında, yaz güneşinin parlak ışığında dikilirken buldular. Sonra dünyanın sonunun çok yükseğinde ve ötesinde olan Aslan Dağı'nda olduklarını anladılar. Ancak garip olan şey, nereden geldiğini bilmemelerine rağmen, Kral Caspian'ın cenaze müziğinin hâlâ devam etmesiydi. Derenin yanında, önlerinde Aslan yürüyorlardı; Aslan öylesine güzelleşmiş ve müzik öylesine dokunaklı bir hale gelmişti ki Jill gözlerindeki yaşların nedeninin hangisi olduğunu bilemiyordu.

Sonra Aslan durdu ve çocuklar dereye baktı. Orada, dere yatağının altın rengi çakıllarının üzerinde Kral Caspian yatıyordu. Su, Kral'ın bedeninin üzerinden cam gibi akıyordu. Uzun beyaz sakalı bir su yosunu gibi dalgalanıyordu. Üçü de orada durup ağladı. Aslan bile ağladı; dünya büyüklüğündeki bir elmastan bile daha değerli olan büyük Aslan gözyaşları döktü. Jill, Eustace'in ağlarken ne bir çocuğa ne de bir delikanlıya benzediğini düşündü; gerçekten de söylendiği gibi, o dağda insanların hangi yaşta olduklarını anlamak imkânsızdı.

"Âdemoğlu" dedi Aslan, "şu çalılığa git ve oradan bir diken koparıp bana getir."

Eustace itaat etti. Diken yaklaşık yirmi beş santimdi ve bir hançer kadar keskindi.

"Onu pençeme batır Âdemoğlu" dedi Aslan ve sağ ön pençesini kaldırıp Eustace'e uzattı.

"Bunu yapmak zorunda mıyım?" dedi Eustace.

"Evet" dedi Aslan.

Eustace dişlerini sıktı ve dikeni Aslan'ın pençesine batırdı. Gördüğünüz ya da hayal edebileceğiniz tüm kırmızılıklardan daha kırmızı, kocaman bir kan damlası düştü. Akan kan dereye karışıp kralın vücuduna ulaştı. Aynı anda hüzünlü müzik durdu ve ölü kral değişmeye başladı. Beyaz sakalı grileşti, griden sarıya dönüştü ve kısalıp tamamıyla yok oldu; çökmüş yanakları tombullaşıp gençleşti, kırışıklar kayboldu, gözleri açıldı ve gülmeye başladı. Sıçrayıp gencecik bir adam ya da küçük bir oğlan çocuğu olarak ayağa kalktı. Jill hangisi olduğuna karar ve-

remiyordu çünkü Aslan'ın ülkesinde insanların belirli bir yaşı yoktu. Bu dünyada bile, kuşkusuz yalnızca aptal çocuklar çocuk gibi, yalnızca aptal yetişkinler yetişkin gibi davranır. Aslan'a koşup kollarını kocaman boynuna doladı ve Aslan'a bir kralın güçlü öpücüklerini verdi, Aslan da ona bir aslanın vahşi öpücüklerini.

Sonunda Caspian diğerlerine döndü. Şaşkınlık ve neşeyle kocaman bir kahkaha patlattı.

"Hey! Eustace!" dedi. "Eustace! Her şeye rağmen Dünyanın Sonu'na ulaştın ha? Denizyılanıyla kavgada kırdığın ikinci kılıcıma ne oldu?"

Eustace kollarını açarak ona doğru bir adım attı, ama ürkmüş bir ifadeyle geri çekildi.

"Bana bak! Bence..." diye kekeledi. "Her şey iyi hoş. Peki sen... Yani sen..."

"Aaa, eşeklik etme" dedi Caspian.

"Ama" dedi Eustace, Aslan'a bakarak. "O ölmemiş miydi?"

"Evet" dedi Aslan çok alçak bir sesle, güler gibi (Jill öyle düşünüyordu). "Öldü. Birçok insan ölmüştür, biliyorsun. Ben bile öldüm. Ölmeyen çok az insan var."

"Ah" dedi Caspian. "Seni rahatsız eden şeyi anlıyorum. Benim hayalet ya da saçma sapan bir şey olduğumu düşünüyorsun. Anlamıyor musun? Şimdi Narnia'da görünseydim hayalet olurdum. Ben artık Narnia'da yaşamıyorum. Ama kimse kendi ülkesinde hayalet olamaz. Sizin dünyanıza gelseydim belki hayalet olurdum. Bilmiyorum. Ancak burada olduğunuza göre sanırım orası sizin dünyanız da değil artık."

Çocukların içlerinde büyük bir umut belirdi. Aslan başını salladı. "Hayır, canlarım" dedi. "Beni tekrar gördüğünüzde buraya kalmak için gelmiş olacaksınız. Yalnız şimdi değil. Bir süre için kendi dünyanıza geri dönmelisiniz."

"Efendim" dedi Caspian, "her zaman onların dünyasına bir göz atmak istemişimdir. Yanlış olur mu acaba?"

"Artık öldüğün için yanlış şeyler isteyemezsin oğlum" dedi Aslan. "Onların dünyasını onların zamanıyla beş dakikalığına göreceksin. Orada işleri yoluna koyman bundan uzun sürmez." Sonra Aslan, Jill ve Eustace'in nereye gittiklerini ve Uygulama Okulu hakkındaki her şeyi Caspian'a anlattı. Çocuklardan fazlasını biliyor gibi görünüyordu.

"Kızım" dedi Aslan, Jill'e, "şu çalıdan ince bir dal kopar." Jill dalı kopardı;

eline alır almaz dal yeni ve güzel bir binici kırbacına dönüştü.

"Şimdi, Âdemoğulları, kılıçlarınızı çekin" dedi Aslan. "Keskin olmayan kısmını kullanın, çünkü karşınıza korkaklar ve çocuklar çıkacak, savaşçılar değil."

"Sen de bizimle geliyor musun Aslan?" dedi Jill.

"Onlar sadece arkamdan görecekler beni" dedi Aslan.

Onları aceleyle ormanın içine götürdü, birkaç adımdan sonra Uygulama Okulu'nun duvarı önlerinde göründü. Sonra Aslan öyle bir kükredi ki gökyüzündeki güneş titredi ve duvarda on metrelik bir aralık oluştu. Aralıktan, maceraları başlamadan önce gördükleri aynı donuk sonbahar göğünün altında, okulun çalılıklarına ve spor salonunun çatısına bakıyorlardı. Aslan, Jill ve Eustace'e dönüp üzerlerine soludu ve alınlarına diliyle dokundu. Sonra duvarda açtığı aralığın ortasına uzandı ve altın rengi sırtını İngiltere'ye, soylu yüzünü kendi topraklarına çevirdi. Aynı anda Jill, gayet iyi tanıdığı birkaç kişinin defneler arasından onlara doğru koştuğunu gördü. Çetenin çoğu oradaydı; Adela Pennyfather, Cholmondely Major, Edith Winterblott, Sivilceli Sorner, Koca Bannister ve iğrenç Garret ikizleri. Aniden durdular. Yüzleri değişti ve tüm huysuzlukları, kibirleri, zalimlikleri ve sinsilikleri bir dehşet ifadesine dönüşerek kayboldu. Çünkü duvarın göçmüş olduğunu, fil kadar büyük bir aslanın orada yattığını ve silahlı, pırıltılı elbiseler giymiş üç kişinin üstlerine üstlerine geldiğini görmüşlerdi. Aslan'ın verdiği güçle, Jill kırbacını kızlara, Caspian ve Eustace kılıçlarını oğlanlara öyle bir vuruyordu ki iki dakika sonra tüm kabadayılar çılgınlar gibi koşuşturmaya, "Cinayet! Faşistler! Aslanlar! Bu adil değil" diye bağırmaya başladı. Sonra müdür (bu arada, müdür değil, 'müdire' demek gerek, çünkü o bir kadındı) neler olduğunu anlamak için koşarak geldi. Aslan'ı, göçmüş duvarı, Caspian'ı, Jill'i, Eustace'i (ki onları tanıyamamıştı) görünce çılgın gibi gerisin geri okula döndü. Polise telefon ederek sirkten kaçmış bir aslan ve duvarları yıkan, kılıçları olan firar etmiş mahkûmlarla ilgili hikâyeler anlattı. Bu karmaşanın ortasında Jill ve Eustace sessizce okula girip parıltılı elbiselerini sıradan elbiselerle değiştirdiler ve Caspian kendi dünyasına geri döndü. Duvar, Aslan'ın sözleriyle tekrar yerli yerine oturmuş, aralık kapanmıştı. Polis geldiğinde ne aslan ne göçmüş duvar ne de firari mahkûm bulabildi, ama müdirenin deli gibi davrandığını görünce bir soruşturma açtılar. Soruşturmada bir sürü şey ortaya çıktı ve yaklaşık on

kişi okuldan atıldı. Müdirenin arkadaşları, onun işe yaramadığını görünce diğer müdürlerin işlerine karışsın diye onu müfettiş yaptılar. Bunda da pek başarılı olamadığını öğrendiklerinde onu parlamentoya soktular, o da ömrünün sonuna kadar mutlulukla yaşadı.

Eustace şık elbiselerini bir gece gizlice okulun bahçesine gömdü, ama Jill kendi elbiselerini eve götürdü ve daha sonraki tatillerde, kıyafet balolarında giydi. O günden sonra Uygulama Okulu'nda her şey iyiye gitti ve oldukça iyi bir okul oldu. Jill ve Eustace her zaman dost kaldı.

Uzaklarda, Narnia'da, Kral Rilian, babası Denizci Caspian'ı gömdü ve onun için yas tuttu. Kendisi Narnia'yı güzelce yönetti, onun devrinde ülke mutluydu, ama Suratsız (ayağı üç hafta içinde tamamen iyileşti) güneşli sabahların ardından her zaman yağmurlu akşamlar geleceğini, iyi günlerin sonsuza kadar sürmesinin beklenemeyeceğini söylüyordu. Yamaçtaki oyuk açık bırakılmıştı. Narnialılar sıcak yaz günlerinde, fenerler ve gemilerle oraya girip suya iner, şarkılar söyleyip, gemileriyle serin ve karanlık yeraltı denizinde yolculuk eder, sonra geri gelir ve fersahlarca derinlerdeki şehirler hakkında hikâyeler anlatırlar. Eğer Narnia'ya gitme şansınız olursa o mağaralara göz atmayı unutmayın.

NARNİA
GÜNLÜKLERİ

C. S. LEWIS

SON SAVAŞ

1
Kazan Göleti

Narnia'nın son günlerinde, batıda, Lamba Çorakları'nın çok ötesinde, Büyük Çağlayan'ın yakınlarında bir maymun yaşıyordu. O kadar yaşlıydı ki, kimse oralara ne zaman geldiğini hatırlamıyordu; hayal edebileceğiniz en kurnaz, en çirkin ve derisi en buruş buruş maymundu. Büyük bir ağacın çatalında, üstü yapraklarla örtülü ahşap bir evi vardı ve adı Külyutmaz'dı. Ormanın bu kesimlerinde, pek az konuşan hayvan, insan, cüce ya da bu türden yaratık yaşardı, fakat Külyutmaz'ın Şaşkaloz adında bir eşek arkadaşı vardı. Arkadaş olduklarını söylüyorlardı, ama Şaşkaloz aslında Külyutmaz'ın dostu olmaktan çok hizmetçisi gibiydi. Tüm işleri o yapıyordu. Beraberce nehre gittiklerinde su torbalarını Külyutmaz dolduruyor, ama Şaşkaloz taşıyordu. Nehrin aşağısındaki kasabalardan bir şey almak istediklerinde sırtında boş sepetlerle gidip, ağzına kadar dolu sepetlerle geri gelen yine Şaşkaloz oluyordu. Şaşkaloz'un getirdiği tüm iyi şeyleri Külyutmaz yiyordu; çünkü Külyutmaz, "Şaşkaloz, görüyorsun ki ben senin gibi ot ve diken yiyemem, bu yüzden bunları yiyorum, adil olan bu" diyordu. Şaşkaloz da daima, "Elbette Külyutmaz, elbette. Seni anlıyorum" diye cevap veriyordu. Şaşkaloz hiç şikâyet etmezdi, çünkü Külyutmaz'ın kendisinden çok daha akıllı olduğunu biliyordu; kendisiyle arkadaşlık etmesini nezaketine bağlıyordu. Şaşkaloz herhangi bir şey hakkında tartışmaya kalksa Külyutmaz hep, "Bak Şaşkaloz, yapılması gereken şeyi senden daha iyi biliyorum. Pek akıllı olmadığının farkındasın" derdi. Şaşkaloz da her zaman, "Evet Külyutmaz. Çok doğru. Akıllı değilim" derdi. Sonra iç çekip Külyutmaz'ın dediklerini yapardı.

Bir sabah erkenden, iki arkadaş Kazan Göleti kıyısında yürüyüşe çıkmıştı. Kazan Göleti, Narnia'nın en batısındaki uçurumların hemen aşağısında yer alan büyük bir gölettir. Büyük Çağlayan gök gürültüsüne benzeyen bir sesle oraya dökülür ve öbür yandan Narnia Nehri çıkar. Çağlayan, göleti sanki kaynıyormuş gibi sürekli fokurdatır, çalkalar durur; ona Kazan Göleti denmesinin nedeni de budur. Narnia Nehri, Narnia'nın ötesindeki Vahşi Batı'dan doğar; baharla birlikte bu dağlarda eriyen kar sularının nehire karışmasıyla Büyük Çağlayan daha da coşar. Külyutmaz ve Şaşkaloz, işte o gün Kazan Göleti'ne bakarlarken Külyutmaz ince ve tüylü parmağıyla bir şeye işaret ederek:

"Şuna bak!" dedi.

"Neye, neye?" dedi Şaşkaloz.

"Az önce çağlayandan düşen şu sarı şey. Bak! İşte orada, yüzüyor. Ne olduğunu öğrenmemiz gerek."

"Şart mı?" dedi Şaşkaloz.

"Elbette" dedi Külyutmaz. "Yararlı bir şey olabilir. İyi bir arkadaşsan suya atlar ve onu getirirsin. O zaman ne olduğunu öğrenebiliriz."

"Suya atlamak mı?" dedi Şaşkaloz kulaklarını seğirterek.

"Sen suya atlamazsan, onu nasıl alırız?" diye sordu Maymun.

"Ama... ama" dedi Şaşkaloz, "senin gitmen daha iyi olmaz mı? Ne de olsa onun ne olduğunu öğrenmek isteyen sensin, ben pek istemiyorum. Hem senin ellerin var. Bir şeyleri yakalayıp tutmak konusunda insanlardan ya da cücelerden aşağı kalır yanın yok. Benim sadece toynaklarım var."

"Yani Şaşkaloz" dedi Külyutmaz, "böyle bir şey söyleyeceğin hiç aklıma gelmezdi. Bunu senden beklemezdim, gerçekten."

"Neden, yanlış bir şey mi söyledim?" dedi Eşek, oldukça yumuşak bir sesle, çünkü Külyutmaz'ın çok alındığını fark etmişti. "Demek istiyordum ki..."

"Benim suya girmemi istiyordun" dedi Maymun. "Sanki maymunların ciğer-

lerinin ne kadar zayıf olduğunu ne kadar kolay soğuk algınlığına yakalandıklarını bilmezmişsin gibi! Pekâlâ. Ben girerim. Rüzgâr esiyor ve üşüyorum, ama yine de gireceğim. Büyük ihtimalle ölürüm. O zaman sen de üzülürsün." Külyutmaz'ın sesi, neredeyse gözyaşlarına boğulacakmış gibi çıkıyordu.

"Lütfen yapma, lütfen yapma, lütfen yapma" dedi Şaşkaloz, yarı anırıp yarı konuşarak. "Öyle demek istememiştim Külyutmaz, gerçekten istememiştim. Ne kadar aptal olduğumu, aynı anda iki şeyi birden düşünemediğimi bilirsin. Ciğerlerinin zayıf olduğunu unutmuştum. Elbette ben girerim. Gölete girmeyi aklından bile geçirme. Yapmayacağına söz ver Külyutmaz."

Külyutmaz söz verdi ve Şaşkaloz suya girebileceği bir yer bulmak üzere göletin kayalık kıyısında bir oraya bir buraya koşuşturmaya başladı. Soğuk bir yana, çalkalanan ve köpüren suya girmek şaka götürmez bir işti; Şaşkaloz bunu yapmaya karar vermeden önce tam bir dakika ayakta durup titremişti. Külyutmaz arkasından "Ben gitsem belki daha iyi olur Şaşkaloz" diye bağırdı. Şaşkaloz bunu duyduğunda, "Hayır, hayır. Söz verdin. İşte giriyorum" dedi ve atladı.

Büyük bir dalga yüzüne çarpıp ağzını suyla doldurdu, etrafını göremez olmuştu. Sonra birkaç saniyeliğine tamamıyla dibe battı, suyun yüzüne çıktığında göletin bambaşka bir yerindeydi. Sonra girdaba yakalandı ve çağlayanın tam altına gelinceye kadar, gittikçe hızlanarak kendi etrafında dönmeye başladı. Onca yüksekten dökülen suyun gücü onu öylesine derinlere çekti ki, nefesinin yukarı çıkmaya yetmeyeceğini düşündü. Yüzeye çıkıp da yakalamaya çalıştığı şeyin yakınlarına geldiğindeyse, sarı şey ondan uzaklaşarak çağlayanın altına gitti ve dibe battı. Yüzeye çıktığında suya girdiği yerden çok uzakta olduğunu gördü. Yorgunluktan ölmüş, her tarafı morarmıştı, ama soğuktan donmak üzereyken o şeyi dişleriyle yakalamayı da başarmıştı. Ön bacaklarını yakaladığı şeye dolayarak dışarı çıktı. Taşıdığı şey bir halı kadar büyük ve ağırdı; ayrıca soğuk ve iğrençti.

Getirdiği şeyi Külyutmaz'ın önüne fırlattı. Titreyip nefesini toplamaya çalışarak dikildi, her yanından sular süzülüyordu. Maymun ona hiç bakmadı, nasıl olduğunu bile sormadı. O tuhaf şeyin çevresinde dolaşıp onu yalamak, koklamakla meşguldü. Sonra gözlerinde kötülük dolu bir parıltı belirdi.

"Bu bir aslan postu" dedi.

"Ee... of-of-of, öyle mi?" dedi Şaşkaloz nefes nefese.

"Şimdi acaba... acaba... acaba" dedi Külyutmaz kendi kendine, aynı zamanda derin derin düşünüyordu.

"Zavallı aslanı kim öldürdü acaba?" dedi Şaşkaloz az sonra. "Gömülmesi gerek. Bir cenaze töreni yapmalıyız.

"Konuşan aslan değil ki" dedi Külyutmaz. "O yüzden zahmet etmene gerek yok. Çağlayanın ötesinde, Vahşi Batı'da konuşan hayvan yoktur. Post vahşi, dilsiz bir aslana ait olmalı."

Bu doğruydu. Bir avcı, yani bir insan, aylar önce bu aslanı Vahşi Batı'da bir yerde öldürmüş ve derisini yüzmüştü. Ancak bunun bu hikâyede yeri yok.

"Hiç fark etmez Külyutmaz" dedi Şaşkaloz, "post, dilsiz ve vahşi bir aslanın postu olsa bile onun için layıkıyla bir cenaze töreni yapmamız gerekmez mi? Yani tüm aslanlar epeyce...şey, asil olmazlar mı? Hani o bildiğin biri yüzünden. Anlamıyor musun?"

"Böyle düşünceleri kafandan at Şaşkaloz" dedi Külyutmaz. "Düşünmek senin kolay altından kalkabileceğin bir şey değil. Bu posttan sana güzel bir kışlık palto yapacağız."

"Ah, bundan hoşlanacağımı sanmıyorum" dedi eşek. "Şey gibi görünür, yani diğer hayvanlar şey diye düşünebilirler, yani demek istiyorum ki şey gibi hissetmemeliyim..."

"Ne diyorsun sen?" dedi Külyutmaz, tüm maymunların yaptığı gibi ters yönde, aşağıdan yukarıya doğru kaşınarak.

"Benim gibi bir eşek, aslan postu giyip dolaşırsa, bu Aslan'a, Büyük Aslan'a yapılmış bir saygısızlık olur" dedi Şaşkaloz.

"Lütfen benimle tartışma" dedi Külyutmaz. "Senin gibi bir eşek bu tür şeyleri nereden bilecek? Düşünme konusunda iyi olmadığını biliyorsun Şaşkaloz, bırak da senin yerine ben düşüneyim. Neden bana, benim sana davrandığım gibi davranmıyorsun? Ben her şeyi yapabileceğimi düşünmüyorum. Senin bazı şeylerde benden iyi olduğunu biliyorum. Gölete girmene bu nedenle izin verdim; bunu benden daha iyi yapacağını biliyordum.

Ama senin yapamayacağın ve benim yapabileceğim bir şey olduğunda neden bu fırsatı kaçırayım? Hiçbir şey yapmama izin verilmeyecek mi? Adil ol. Bu fikirden vazgeç ve farklı düşünmeye çalış."

"Pekâlâ, eğer böyle istiyorsan" dedi Şaşkaloz.

"Bak sana ne diyeceğim" dedi Külyutmaz. "En iyisi sen nehirden aşağıya doğru, Chippingford'a kadar güzel bir koşu yap, muz ve portakalları var mı bir bak."

"Fakat Külyutmaz, o kadar yorgunum ki" dedi Şaşkaloz.

"Evet, ama ıslaksın ve üşüyorsun" dedi Maymun. "Seni ısıtacak bir şey yapman lazım. Güzel bir koşu tam da ihtiyacın olan şey. Hem bugün Chippingford'da pazar var." Bunu duyan Şaşkaloz gideceğini söyledi.

Külyutmaz yalnız kalır kalmaz, bazen iki, bazen de dört ayağı üzerinde yürüyerek ağacına gitti. Sürekli mırıldanıp gülümseyerek, daldan dala sallanarak küçük evine girdi. Orada iğne, iplik ve büyük bir makas buldu; akıllı bir maymundu, cücelerden dikiş dikmeyi öğrenmişti. Yumağı (çok kalın bir şeydi, iplikten çok sicime benziyordu) ağzına aldı; yanağı, ağzında koca bir bonbon varmış gibi şişti, iğneyi dudaklarının arasına koydu ve makası sol eline aldı. Sonra ağaçtan inip aslan postuna doğru yürüdü. Çömelip işe girişti.

Aslan postunun vücut kısmının Şaşkaloz için çok büyük, boyun kısmınınsa çok dar olduğunu görmüştü. Vücudun bir kısmını kesip Şaşkaloz'un uzun boynu için uzun bir yaka dikti. Sonra başı keserek yakayı omuzla başın arasına dikti. Postun iki yanına da bağcıklar koydu, böylece Şaşkaloz'un karnının altından bağlanabilecekti. Başının üzerinden bir kuş geçtiğinde Külyutmaz işini bırakıp endişeyle havalara bakıyordu. Kimsenin ne yaptığını görmesini istemiyordu. Ama gördüğü kuşların hiçbiri konuşan kuşlardan değildi, kaygılanacak bir şey yoktu.

Şaşkaloz öğleden sonra geç saatte geri geldi. Koşmuyor, eşeklerin yaptığı gibi ağır ağır yürüyordu.

"Portakal yoktu, muz da. Öyle yorgunum ki" deyip yere serildi.

"Gel de şu güzel yeni paltonu dene" dedi Külyutmaz.

"Of, boş ver onu" dedi Şaşkaloz. "Yarın sabah denerim. Bu akşam çok yorgunum."

"Hiç nazik değilsin Şaşkaloz" dedi Külyutmaz. "Yorgunsun, evet, ama benim ne kadar yorgun olduğumu tahmin bile edemezsin. Sen gün boyunca vadide aylak aylak gezerken ben sana palto dikmek için deli gibi çalıştım. Ellerim öyle yoruldu ki, şu makası zorlukla tutabiliyorum ve sen bir teşekkür bile etmiyor, paltoya bakmıyorsun, hiç umurunda değil ve... ve..."

"Sevgili Külyutmaz" dedi Şaşkaloz hemen ayağa kalkarak, "özür dilerim. Çok kötü davrandım. Elbette paltoyu denemek çok hoşuma gider. Gerçekten harika görünüyor. Hemen deneyelim. Lütfen."

"Pekâlâ, kıpırdama o zaman" dedi Maymun. Post kaldıramayacağı kadar ağırdı, ama uğraşıp didinip nefes nefese, postu eşeğe giydirmeyi başardı. Postun bacaklarını Şaşkaloz'un bacaklarına, kuyruğunu kuyruğuna, vücudunu vücuduna bağladı. Aslan'ın açık duran ağzından Şaşkaloz'un yüzünün büyük bir kısmı ve gri burnu görülebiliyordu. Gerçek aslan görmüş biri buna kanmazdı. Ama aslan görmemiş biri aslan postunun içindeki Şaşkaloz'u görse, çok yakınında değilse, ışık da kötüyse, ayrıca Şaşkaloz anırmaz ve toynaklarıyla ses çıkarmazsa, onu bir aslanla karıştırabilirdi.

"Harika görünüyorsun, harika" dedi Maymun. "Şu anda birisi seni görse aslan, yani görkemli Aslan olduğunu sanır."

"Bu çok kötü olurdu" dedi Şaşkaloz.

"Hayır, olmazdı" dedi Külyutmaz. "Herkes, senin dediğini yapardı."

"Ben onlara bir şey yaptırmak istemiyorum ki."

"Yapabileceğimiz iyilikleri düşün!" dedi Külyutmaz. "Akıl hocan olarak ben varım, biliyorsun. Senin vermen için akla uygun emirler düşünürüm. Herkes bize itaat etmek zorunda, Kral'ın kendisi bile. Narnia'daki her işi yoluna koyarız."

"Her şey yolunda değil mi zaten?" dedi Şaşkaloz.

"Ne?" diye bağırdı Külyutmaz. "Her şey yolunda mı? Portakal ve muz bile yokken, ha!"

"Şey, biliyorsun" dedi Şaşkaloz, "o tür şeyleri isteyenlerin sayısı pek fazla değil; aslında, senden başkası yok sanırım."

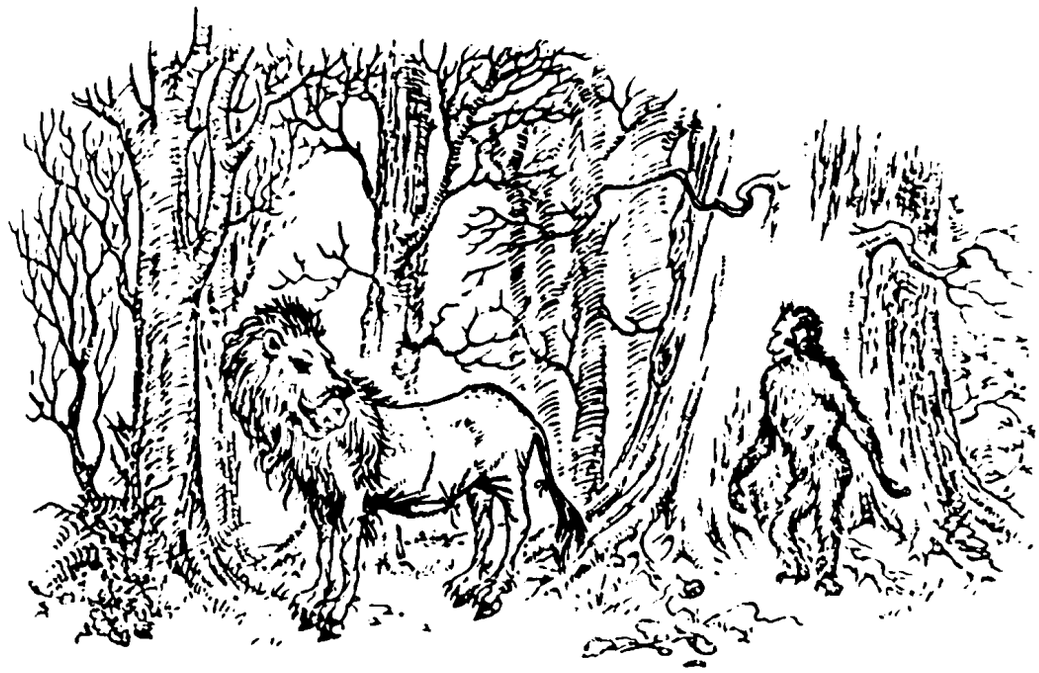
"Ya şeker?" dedi Külyutmaz.

"Hımmm evet" dedi Eşek. "Biraz daha fazla şeker olsa iyi olurdu."

"Pekâlâ öyleyse, sorun çözüldü" dedi Maymun. "Sen Aslan'mış gibi davranacaksın ne diyeceğini sana ben söyleyeceğim."

"Hayır, hayır, hayır" dedi Şaşkaloz. "Böyle kötü şeyler söyleme. Bu doğru olmaz Külyutmaz. Çok akıllı olmayabilirim, ama o kadarını da biliyorum. Gerçek Aslan çıkıp gelirse ne olur halimiz?"

"Bence bu çok hoşuna gider" dedi Külyutmaz. "Herhalde aslan postunu her şeyi yoluna koymamız için bize o gönderdi. Neyse, biliyorsun kaç zamandır ortalarda görünmüyor. Dün yokken bugün niye çıkagelsin ki?"

O anda müthiş bir gök gürültüsü duyuldu ve yer hafif bir depremle sarsıldı. İkisi de dengesini kaybedip yüzüstü yere düştü.

"Gördün mü!" dedi Şaşkaloz, yeniden soluk almaya başlayınca. "Bir işaret bu, bir uyarı. Çok kötü bir şey yaptığımızı biliyordum. Bu kör olası postu hemen üzerimden çıkar."

"Hayır, hayır" dedi Külyutmaz (aklı çok hızlı çalışırdı). "Bu tam da zıt bir işaret. Gerçek Aslan bizim buna devam etmemizi istiyorsa bir gök gürültüsü ve yer sarsıntısı gönderir demek üzereydim. Dilimin ucundaydı ama işaret ben söyleyemeden geldi. Artık yapmak zorundasın Şaşkaloz. Lütfen daha fazla tartışmayalım. Böyle şeylerden anlamadığını biliyorsun. Bir eşek işaretlerden ne anlar?"

2
Kral'ın Aceleciliği

Yaklaşık üç hafta sonra Narnia krallarının sonuncusu, tatlı bahar günlerinde kaldığı küçük av kulübesinin kapısının yanı başındaki görkemli meşe ağacının altında oturuyordu. Av kulübesi, çatısı sazlarla kaplı alçak bir binaydı; Lamba Çorakları'nın doğu ucundan pek uzak sayılmazdı, iki nehrin birleştiği yerin biraz yukarısındaydı. Orada, hanedan şehri Cair Paravel'in debdebesinden ve törenlerinden uzakta, sade ve rahat bir yaşamı tercih ederdi. İsmi Kral Tirian'dı, yirmi-yirmi beş yaşlarındaydı; omuzları geniş ve güçlüydü. Kolları ve bacakları kaslı, sakallarıysa seyrekti. Gözleri maviydi, korkusuz ve dürüst bir yüzü vardı.

O bahar sabahı, en sevgili dostu, tekboynuzlu bir at olan Cevher hariç, yanında kimse yoktu. Birbirlerini kardeş gibi severlerdi, savaşta birbirlerinin hayatını kurtarmışlardı. Soylu hayvan, Kral'ın koltuğunun oldukça yakınında durmuş, mavi boynuzunu beyaz gövdesine sürterek parlatıyordu.

"Bugün kendimi ne spora ne de işe verebileceğim Cevher" dedi Kral. "Bu harika haberden başka hiçbir şey düşünemiyorum. Sence bugün daha fazlasını öğrenebilir miyiz?"

"Böyle haberleri dedelerimiz, babalarımız bile duymamıştır; bizim de duyabileceğimiz en muhteşem haber olacak, efendim" dedi Cevher, "tabii eğer doğruysa."

"Doğru olmaması için bir sebep var mı ki?" dedi Kral. "İlk kuşların buraya gelip, 'Aslan burada, Aslan yine Narnia'da' demesinin üzerinden bir haftadan faz-

la zaman geçti. Sonra sincaplar geldi. Onu görmemişler, ama ormanda olduğuna inandıklarını söylediler. Sonra da geyik geldi. Onu ay ışığında, Lamba Çoraklarından uzaklarda, kendi gözleriyle gördüğünü söyledi. Sonra o sakallı esmer adam, Calormenli tüccar geldi. Calormenliler Aslan'a bizim kadar değer vermezler, ama adam hayal görmediğinden emindi. Dün geceki porsuğu da unutmayalım; o da görmüş Aslan'ı."

"Gerçekten, efendim" dedi Cevher, "hepsine inanıyorum. İnanmıyor gibi görünüyorsam, bu sadece inanamayacak kadar çok sevindiğimdendir. Bu inanılmayacak kadar güzel bir haber."

"Evet" dedi Kral. Sevinçten titreyerek derin bir iç çekti. "Hayatım boyunca hep bunu bekledim."

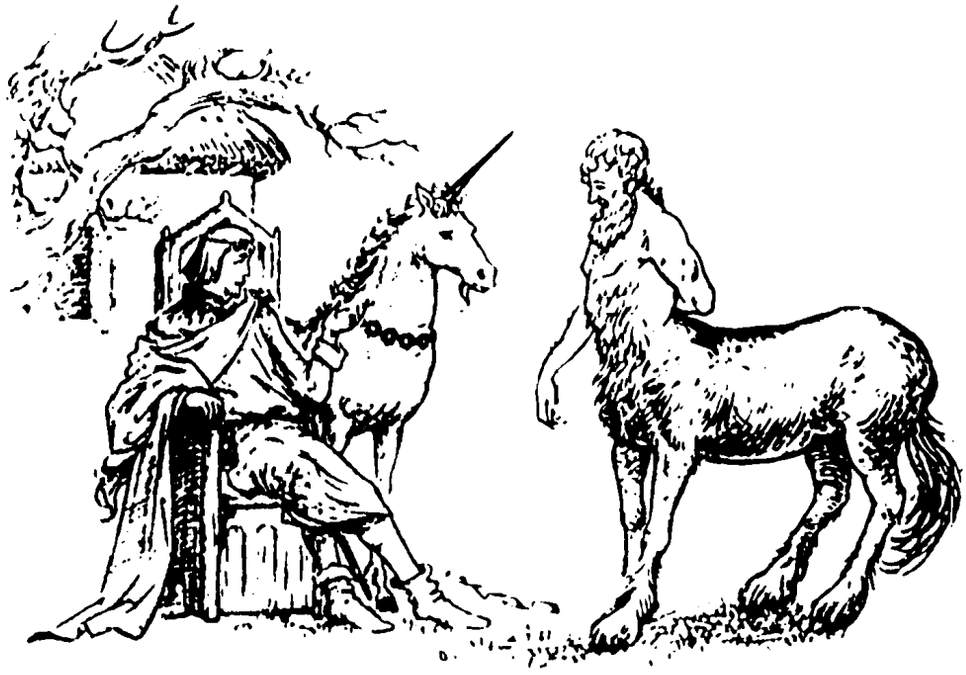
"Dinle!" dedi Cevher, başını yana çevirip kulaklarını ileriye doğru dikerek.

"Ne var?" diye sordu Kral.

"Toynaklar, efendim" dedi Cevher. "Dörtnala giden bir at. Çok büyük bir at. Şu insan başlı atlardan, sentorlardan biri olmalı. İşte orada."

Görkemli, altın sakallı bir sentor, alnında insan, kestane rengi gövdesinde at teriyle hızla Kral'a yaklaştı, durdu ve yere kadar eğildi. "Kral'a selamlar" diye bağırdı, bir boğa kadar tok bir sesle.

"Selam sana!" dedi Kral, omzunun üzerinden av kulübesinin kapısına doğru bakarak. "Soylu sentora bir tas şarap! Hoş geldin Bilge. Soluklan da ziyaretinin sebebini söyle."

Elinde tuhaf biçimde oyulmuş kocaman tahta bir tas taşıyan bir uşak kulübeden çıktı ve tası sentora verdi. Sentor tası kaldırarak, "Öncelikle Aslan'ın ve gerçeğin, sonra da Ekselanslarının şerefine içiyorum, efendim" dedi.

Güçlü kuvvetli altı adamın ancak içebileceği şarabı bir yudumda içip bitirdi ve tası uşağa verdi.

"Evet Bilge" dedi Kral. "Bize Aslan'dan haber mi getirdin?"

Bilge kaşlarını çatmış, ciddi bir ifadeyle bakıyordu.

"Efendim" dedi, "ne kadar uzun zamandır yaşadığımı ve yıldızları incelediğimi bilirsiniz; çünkü biz sentorlar siz insanlardan da, arkadaşınız tekboynuzdan da çok çok daha uzun yaşarız. Tüm yaşamım boyunca, gökyüzüne böylesine kötü şeyler yazıldığını hiç görmemiştim. Yıldızlar ne Aslan'ın gelişi ne barış ne de sevinç hakkında bir şey söylüyor. Beş yüz yıldır gezegenlerin böylesi bir felaket haberi vermediğini biliyorum. Narnia üzerinde büyük bir tehlikenin dolaştığı konusunda siz Ekselanslarını uyarmak epeydir aklımdaydı. Dün gece Aslan'ın Narnia'da olduğu söylentileri ayyuka çıktı. Efendim, bu hikâyeye inanmayın. Bu olamaz, insanlar ve hayvanlar yalan söyler ama yıldızlar asla söylemez. Aslan gerçekten Narnia'ya gelecek olsaydı gökyüzü bunu önceden bildirirdi. Gerçekten gelecek olsaydı en güzel yıldızlar onun şerefine toplanırdı. Hepsi yalan."

"Yalan mı?" dedi Kral sertçe. "Narnia'daki ya da dünyanın herhangi bir yerindeki hangi yaratık böyle bir konuda yalan söylemeye cesaret edebilir?" Farkında olmadan eli kılıcının kabzasına gitti.

"Bunu bilemem Kralım" dedi sentor. "Dünyada yalancıların olduğunu biliyorum, ama yıldızlar asla yalan söylemez."

"Tüm yıldızlar aksini söylese de" dedi Cevher, "Aslan'ın gelip gelmeyeceğini merak ediyorum. O yıldızların kölesi değil, yaratıcısıdır. Eski hikâyelerde onun uysal bir aslan olmadığı söylenmez mi?"

"İyi dedin, iyi dedin Cevher" diye bağırdı Kral. "O kelimeler çok önemli: O uysal bir aslan değil. Birçok hikâyede anlatılır."

Bilge elini kaldırıp Kral'a çok ciddi bir şey söylemek üzere öne doğru eğilmişti ki, bir inleme duyuldu. Üçü de hızla yaklaşan bu sesi daha iyi duyabilmek için başını çevirdi. Batı taraflarında ağaçlar o kadar sıktı ki, kimin geldiğini göremiyorlardı. Çok geçmeden konuşmalar duyulmaya başladı.

"Of, of, of!" diyordu Ses. "Vay kardeşlerimin başlarına gelenler! Vay kutsal ağaçların başına gelenler! Ormanları harap ediyorlar. Baltaları üzerimize savuruyorlar. Bizi kesiyorlar. Muhteşem ağaçları kesiyorlar, kesiyorlar, kesiyorlar."

Son "kesiyorlar"ı söylerken konuşanın kim olduğu anlaşılmıştı. Bir kadına benziyordu, ama öyle uzun boyluydu ki, başı sentorunkiyle aynı hizadaydı; kadına benzediği gibi ağaca da benziyordu. Hiç orman perisi görmediyseniz tarif etmek çok zordur, gördüyseniz onu başka bir şeyle karıştırmanıza imkân yoktur, çünkü renginde, sesinde ve saçlarında bir farklılık vardır. Kral Tirian ve iki hayvan onun bir kayın ağacı perisi olduğunu hemen anlamıştı.

"Adalet, Kralım!" diye bağırdı. "Yardım et. Halkını koru. Lamba Çorakları'nda kesiyorlar bizi. Kardeşlerimden kırkının büyük gövdesi şimdiden devrildi."

"Ne diyorsun Bayan! Lamba Çorakları'nı mı kesiyorlar? Konuşan ağaçları mı öldürüyorlar?" diye bağırdı Kral, ayağa fırlayıp kılıcını çekerek. "Buna nasıl cüret ediyorlar? Kim kalkışabilir böyle bir şeye? Aslan'ın yelesi adına..."

"Aaah" diye içini çekti orman perisi, sanki ağrı içindeymiş, sürekli darbe alıyormuş gibi titreyerek. Sonra iki ayağı da yerden kesilmiş gibi aniden yana doğru düştü. Onu bir an için çimlerde yatarken gördüler, sonra ortadan kayboldu. Ne olduğunu biliyorlardı. Perinin kilometrelerce uzaktaki ağacı kesilmişti.

Kral o kadar üzgün ve kızgındı ki, bir süre konuşamadı. Sonra, "Gelin dostlarım. Son süratle nehrin yukarısına gidip bunu yapan hainleri bulmalıyız. Bir tekini bile canlı bırakmayacağım" dedi.

"Tanrı'nın izniyle, efendim" dedi Cevher.

Bilge, "Haklı öfkenize rağmen dikkatli olun, efendim. Topraklarımızda garip şeyler olmakta. Vadinin yukarısında silahlı isyancılar varsa, üçümüz onların üstesinden gelemeyiz. Eğer bir süre beklemeyi tercih ederseniz..."

"Bir an bile beklemeyeceğim" dedi Kral. "Cevher ve ben ilerlerken, sen de olabildiğince hızla Cair Paravel'e koş. İşaret olarak yüzüğümü al. Bana, hepsi de iyi silahlanmış çok sayıda adam, çok sayıda konuşan köpek, on cüce (hepsi öldürücü

okçular olsun), bir ya da iki leopar ve Dev Taşayak'ı getir. Tüm bunları mümkün olduğunca çabuk yap."

"Tanrı'nın izniyle, efendim" dedi Bilge. Hemen vadiden aşağıya, doğuya doğru dörtnala koşmaya başladı.

Kral, bazen kendi kendine mırıldanarak, bazen de yumruklarını sıkarak büyük bir hızla yürümeye koyuldu. Cevher hiçbir şey söylemeden onu izliyordu; Tekboynuz'un boynundaki altın zincirin belli belirsiz şıngırtısı ile iki ayak ve dört toynağın gürültüsünden başka bir ses duyulmuyordu. Çok geçmeden nehre ulaştılar ve otluk bir yoldan, nehrin yukarısına doğru yürümeye başladılar: Nehir sollarında, orman sağlarındaydı. Az sonra sık ağaçların suyun kenarına kadar geldiği bir yere vardılar; yol burada çok bozuktu. Yol, tabii buna yol denebilirse, artık nehrin güney kıyısındaydı, oraya ulaşabilmek için nehri geçmek zorunda kaldılar. Su, Tirian'ın koltukaltlarına kadar geliyordu, dört ayağı olduğundan dengesini daha rahat sağlayan Cevher, akıntıyı kesmek için onun sağında yürüyordu. Tirian güçlü kolunu atın güçlü boynuna doladığından ikisi de sağ salim karşıya geçti. Kıyıya çıkar çıkmaz Tirian, kılıcını kuru kalmış tek yeri olan omzunda dikkatle kuruladı.

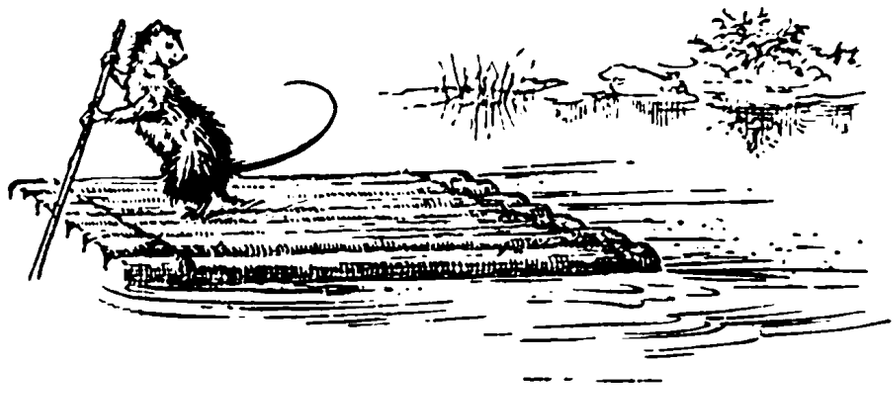
Nehir sağlarında, Lamba Çorakları önlerinde, batıya doğru gidiyorlardı. Yaklaşık bir buçuk kilometre gitmişlerdi ki, ikisi de durup aynı anda konuştu. Kral, "Oradaki ne?", Cevher ise "Bak" demişti.

"Bir sal" dedi Tirian.

Öyleydi. Yeni kesilmiş ve dalları budanmış yarım düzine ağacın mükemmel gövdelerinin oluşturduğu bir sal hızla nehirden aşağı gidiyordu. Salın önünde elindeki sırığı dümen olarak kullanan bir susıçanı vardı.

"Hey! Susıçanı! Ne yapıyorsun?" diye bağırdı Kral.

"Kütükleri Calormenlilere satmak için aşağıya götürüyorum, efendim" dedi sıçan, kafasında şapka varmış da şapkasına dokunuyormuş gibi kulağına dokunarak.

"Calormenliler mi?" diye kükredi Tirian. "Ne demek istiyorsun? Bu ağaçların kesilmesi emrini kim verdi?"

Yılın bu zamanında nehir çok hızlı akar; sal çoktan Kral ve Cevher'in yanından geçip gitmişti. Susıçanı omuzlarının üzerinden geriye baktı ve bağırdı:

"Aslan'ın emirleri, efendim. Aslan'ın." Bir şeyler daha söylemişti, ama duyamadılar.

Kral ve Tekboynuz birbirlerine baktılar; ikisi de herhangi bir savaşta olduğundan daha fazla korkmuş görünüyorlardı.

"Aslan" dedi Kral, sonunda çok alçak bir sesle. "Aslan. Bu doğru olabilir mi? Kutsal ağaçları kesip orman perilerini öldürüyor olabilir mi?"

"Orman perileri korkunç bir hata yapmış olmadıkça..." diye mırıldandı Cevher.

"Peki ya onların Calormenlilere satılması!" dedi Kral. "Bu mümkün mü?"

"Bilmiyorum" dedi Cevher, mutsuz bir ifadeyle. "O uysal bir aslan değil ki."

"Pekâlâ" dedi Kral sonunda, "devam etmeliyiz ve önümüze çıkacak engellere göğüs germeliyiz."

"Yapabileceğimiz tek şey bu, efendim" dedi Cevher. O anda, yola yalnız devam etmenin ne kadar aptalca olduğunu ne o ne de Kral görebilmişti. Sağlıklı düşünemeyecek kadar kızgındılar. Ne var ki, sonunda acelecilikleri yüzünden başlarına bir sürü bela gelecekti.

Kral, arkadaşının boynuna sıkıca sarılıp başını eğdi.

"Cevher" dedi, "bu başımıza gelen nedir? Aklımdan korkunç düşünceler geçiyor. Bu günleri görmeden ölseydik daha mutlu olurduk."

"Evet" dedi Cevher. "Çok uzun yaşadık. Dünyadaki en kötü şey başımıza geldi." Bir-iki dakika öylece durdular, sonra yola çıktılar. Önleri yokuş olduğu için henüz bir şey göremiyorlardı, ama çok geçmeden baltaların *tak tak tak* diye ağaçlara vuruşunu duymaya başladılar. Yükseltinin tepesine ulaştıklarında Lamba Çorakları'nı görebildiler. Manzara karşısında Kral'ın yüzü bembeyaz oldu.

O yaşlı ormanın, altın ve gümüş ağaçlarının büyüdüğü ve bir zamanlar bizim dünyamızdan bir çocuğun koruyucu ağacı diktiği ormanın tam ortasında geniş bir yol açılmıştı. Yol adeta açık bir yara gibiydi; kesilmiş ağaçların aşağıya, nehre sürüklenirken bıraktığı derin çamurlu izlerle doluydu. İnsanlar harıl

harıl çalışıyordu, kırbaç şaklamaları ve atların kütükleri çekerek zorlukla ilerlerken çıkardıkları sesler duyuluyordu. Kral'la Cevher'in gözüne çarpan ilk şey, çalışan insanların yabancı olmasıydı. Bu insanlar Narnia'nın sarı saçlı insanları değildi; Archenland'ın ötesinde, güneydeki çölün ötesindeki büyük ve zalim bir ülke olan Calormen'den gelen esmer, sakallı adamlardı bunlar. Kuşkusuz insanın Narnia'da bir ya da iki Calormenli –tüccar ya da elçi– görmesi alışılmadık bir şey değildi, çünkü o günlerde Narnia ve Calormen barış içindeydi. Ama Tirian neden bu kadar kalabalık olduklarını ve neden bir Narnia ormanını kestiklerini anlayamıyordu. Kılıcını sımsıkı kavradı ve pelerinini sol kolunun arkasına itti. Hızla adamların arasına indiler.

İki Calormenli, koca bir kütüğü çeken bir atı sürmekteydi. Kral tam yanlarına vardığında kütük çamura saplandı.

"Yürü, miskinin yavrusu! Seni tembel domuz, çek!" diye bağırdı Calormenliler kırbaçlarını şaklatarak. At elinden geleni yapıyordu; gözleri kızarmıştı ve ağzı köpüklerle kaplıydı.

"Çalış, tembel hayvan!" diye bağırdı Calormenlilerden biri; bağırırken de kırbacını hayvana vahşice vurmuştu. İşte o anda gerçekten korkunç bir şey oldu.

O âna kadar Tirian, Calormenlilerin kendi atlarını kullandıklarını ve onların bizim dünyamızdaki gibi dilsiz ve akılsız hayvanlar olduklarını düşünmüştü. Dilsiz atların bile aşırı çalıştırılmasından nefret etmesine rağmen, aklı ağaçların katliyle meşguldü. Kimsenin Narnia'nın konuşan atlarından birini kırbaçlamayı bir yana bırakın, koşuma vurabileceği bile aklının ucundan geçmezdi. O vahşi darbe indiğinde at şaha kalktı ve yarı bağırarak:

"Zorba aptal! Elimden geleni yaptığımı görmüyor musun?" dedi.

Tirian ve Cevher, atın Narnialı olduğunu anlayınca o kadar üzüldüler ki ne yapacaklarını şaşırdılar. Kral kılıcını kaldırdı, Tekboynuz toslayacakmış gibi başını eğdi. Beraberce ileriye atıldılar. Az sonra iki Calormenli cansız yatıyordu; birinin kafası Tirian'ın kılıcıyla kesilmiş, diğerinin kalbi Cevher'in boynuzuyla delinmişti.

3
Maymunun Görkemi

"At efendi, at efendi" dedi Tirian dizginleri aceleyle keserken. "Bu yabancılar seni nasıl kendilerine köle ettiler? Narnia istilaya mı uğradı? Savaş mı çıktı?"

"Hayır efendim" dedi At nefes nefese, "Aslan burada. Hepsi onun emri. Aslan dedi ki..."

"Tehlikeye dikkat, Kralım" dedi Cevher. Tirian başını kaldırdığında Calormenlilerin her yönden onlara doğru koşmaya başladığını gördü, aralarında birkaç tane de konuşan hayvan vardı. İki adam bağırmaya fırsat bulamadan ölmüş, bu yüzden kalanların neler olduğunu anlaması biraz zaman almıştı. Ama şimdi anlamışlardı. Birçoğunun elinde kınından çekilmiş kılıçlar vardı.

"Çabuk sırtıma binin" dedi Cevher. Kral eski dostunun sırtına atladı ve dörtnala oradan uzaklaştılar. Cevher, düşmanların görüş mesafesinden çıkar çıkmaz iki üç kere yön değiştirdi, bir derenin karşı kıyısına geçti ve adımlarını yavaşlatmadan bağırdı:

"Nereye, efendim? Cair Paravel'e mi?"

"Dur dostum" dedi Tirian. "İneyim." Atın sırtından inerek yüzüne baktı.

"Cevher" dedi Kral. "Korkunç bir şey yaptık."

"Damarımıza basıldı" dedi Cevher.

"Haberleri olmadan üzerlerine atlamamız çok kötü oldu! Üstelik silahları da yoktu. Biz katiliz Cevher. Şerefim sonsuza kadar lekelendi."

Cevher boynunu büktü. O da utanıyordu.

"Dahası" dedi Kral, "at, bunun Aslan'ın emri olduğunu söyledi. Sıçan da aynı şeyi söylemişti. Hepsi Aslan'ın burada olduğunu söylüyor. Ya doğruysa?"

"Nasıl olur, efendim, Aslan böylesine korkunç şeyleri nasıl buyurabilir ki?"

"O uysal bir aslan değil" dedi Tirian. "Onun ne yapacağını nereden bilebiliriz? Biz katiliz! Cevher, ben geri döneceğim. Kılıcımı bırakıp kendimi Calormenlilerin ellerine teslim edecek, beni Aslan'a götürmelerini isteyeceğim. Cezam neyse o versin."

"Ölüme gitmiş olacaksınız" dedi Cevher.

"Aslan'ın beni ölüme mahkûm etmesini dert edeceğimi mi sanıyorsun?" dedi Kral. "Bu önemli değil hem de hiç. Aslan'ın geldiğini, ama bizim inandığımız ve özlediğimiz Aslan'a hiç benzemediğini düşünüp derin bir korkuyla yaşamaktansa ölmeyi tercih ederim. Benim için güneşin kapkara doğduğunu görmek gibi bir şey olur bu."

"Biliyorum" dedi Cevher. "Ya da sanki su içmişsin, ama kupkuru bir suymuş gibi. Siz haklısınız efendim. Bu her şeyin sonu. Gidelim ve teslim olalım."

"Birlikte gitmemiz gerekmiyor."

"Eğer birbirimizi seviyorsak sizinle gelmeme izin verin" dedi Tekboynuz. "Siz ölürseniz ve Aslan da gerçek Aslan değilse benim için yaşamın ne anlamı kalır ki?"

Döndüler ve acı gözyaşları içinde geriye doğru yürüdüler.

İnsanların çalıştığı yere gelir gelmez Calormenliler bağırmaya başladı ve silahları ellerinde onlara doğru koştular. Kral kılıcını kabzası onlara bakacak şekilde uzattı ve:

"Eskiden Narnia Kralı, ama şimdi şerefi lekelenmiş bir şövalye olan ben, kendimi Aslan'ın adaletine teslim ediyorum. Beni ona götürün" dedi.

"Ben de teslim oluyorum" dedi Cevher.

Esmer adamlar hep bir olup üzerlerine yürüdüler. Cevher'in boynuna bir yular taktılar. Kral'ın kılıcını alıp ellerini arkasında bağladılar. Miğfer takan ve komutan olduğu anlaşılan bir Calormenli, Tirian'ın başındaki altın tacı kapıp aceleyle elbisesinin içine sakladı. Esirleri, yukarıdaki açık alana doğru götürdüler. Esirlerin gördüğü şuydu:

Açık arazinin ortasında çatısı ottan yapılmış, ahıra benzeyen küçük bir kulübe

vardı. Kapısı kapalıydı. Kapının önündeki çimenlikte bir maymun oturuyordu. Aslan'ı görmeyi ümit eden ve maymun hakkında bir şey duymamış olan Tirian ile Cevher gördüklerine çok şaşırdılar. Kuşkusuz, gördükleri Külyutmaz'dı, ama Kazan Göleti'nde yaşadığı zamankinden on kat daha çirkin görünüyordu, çünkü artık elbiseleri vardı. Bir cüce için dikilmiş, üzerine pek iyi oturmayan kırmızı bir ceket giyiyordu. Arka ayaklarında, ona biraz büyük gelen, mücevher işlemeli terlikler vardı; bildiğiniz gibi maymunların arka ayakları ele benzer. Başına kâğıttan yapılmış gibi görünen bir taç takmıştı. Yanında bir yığın fındık fıstık vardı; bunları ağzıyla kırıyor, kabuklarını tükürüyor, kaşınmak için kırmızı ceketini yukarıya kaldırıp duruyordu. Çok sayıda konuşan hayvan, yüzleri ona dönük ayakta duruyordu, herkesin yüzünde korkunç bir kaygı ve şaşkınlık ifadesi vardı. Esirlerin kim olduklarını gördüklerinde hepsi üzüntüden inlemeye başladı.

"Ey Aslan'ın sözcüsü Lord Külyutmaz" dedi Calormenlilerin reisi. "Sana esirleri getirdik. Cesaretimiz, maharetimiz ve ulu Tanrı Taş'ın izniyle bu gözü dönmüş katilleri canlı olarak ele geçirdik."

"Şu adamın kılıcını bana verin" dedi Maymun. Kral'ın kılıcını aldılar, kını ve kayışıyla birlikte Maymun'a verdiler. Maymun bunu boynuna astı; artık eskisinden daha da gülünç görünüyordu.

"O ikisiyle daha sonra ilgileniriz" dedi Maymun, esirlere doğru bir kabuk tükürerek. "Daha önce yapılması gereken başka işlerim var. Beklesinler. Şimdi herkes beni dinlesin. Söyleyeceğim ilk şey fındıklar hakkında. Nerede o sincapların reisi?"

"Buradayım, efendim" dedi bir kızıl sincap, ileriye çıkıp endişeyle eğilerek.

"Buradasın öyle mi?" dedi Maymun kötü bir bakış atarak. "Şimdi söyleyeceklerime dikkat et. Ben –yani Aslan– daha fazla fındık fıstık istiyorum. Getirdiklerin yeterli değil. Daha fazla getirmelisin, anladın mı? İki misli daha fazla. Fındıkları yarın güneş batarken istiyorum, sakın ha küçük ve çürük olanları getirmeyin bana."

Diğer sincaplar aralarında dehşet içinde mırıldandılar. Reis sincap cesaretini toplayıp:

"Aslan bu konuda bizimle bizzat konuşabilir mi lütfen? Onu görmemize izin verilirse..." dedi.

"Göremezsiniz" dedi Maymun. "Belki bu akşam, kibarlık edip birkaç dakikalığına çıkabilir. Gerçi siz böyle bir inceliği hak etmiyorsunuz, ama neyse. O zaman hepiniz onu görebilirsiniz. Ancak etrafına toplanıp sorularla canını sıkmanıza izin vermeyecek. Söylemek istediğiniz her şeyi ona ben ileteceğim; tabii eğer söylenmeye değer bir şey olduğuna karar verirsem. Bu arada sincaplar fındık işleriyle ilgilensin. Yarın akşam fındıklar elimin altında olmazsa başınız belaya girer."

Zavallı sincaplar arkalarından köpek kovalıyormuş gibi koşarak uzaklaştı. Bu yeni emir onlar için çok kötü bir şeydi. Kış için özenle topladıkları kabuklu yemişlerin neredeyse hepsini yemiş, geriye kalanların da çoğunu şimdiden Maymun'a vermişlerdi. Ellerinde kendi ihtiyaçlarını karşılayacak kadar bile yemiş kalmamıştı.

Sonra kalabalığın diğer tarafından derin bir ses –büyük dişli bir yabandomuzunun sesi– duyuldu.

"Peki neden Aslan'ı doğru dürüst görüp konuşamıyoruz?" dedi. "Eskiden Narnia'ya geldiğinde herkes onunla yüz yüze konuşabilirdi."

"Buna inanmayın" dedi Maymun. "Söylenenler doğru olsa bile, artık zaman değişti. Aslan size karşı çok yumuşak davrandığını söylüyor, anlıyor musunuz? Eh, artık eskisi gibi davranmayacak. Bu kez sizi yola getirecek. Onun uysal bir aslan olduğunu düşünmek ne demekmiş göreceksiniz."

Hayvanlar arasında önce hafif bir inilti duyuldu, ardından etrafa ölüm sessizliği çöktü.

"Şimdi, öğrenmeniz gereken başka bir şey daha var" dedi Maymun. "Bazılarınızın benim maymun olduğumu söylediğini duyuyorum. Değilim. Ben insanım.

Eğer maymun gibi görünüyorsam çok yaşlı olduğumdandır. Yüzlerce yıl yaşadım. Çok yaşlı olduğum için de çok akıllıyımdır. Bu kadar akıllı olduğum için Aslan'm konuşacağı tek kişi benim. Bir sürü aptal hayvanla konuşması için onu rahatsız edemeyiz. Ne yapmanız gerektiğini o bana, ben de size söylerim. Nasihatlerimi dinleyin ve her şeyi çabucak, size verilen süreden daha da kısa zamanda bitirmeye çalışın, çünkü saçmalıklara tahammülü yoktur."

Ortalıkta ölüm sessizliği vardı; sadece küçük bir porsuğun ağlaması ve annesinin onu susturmaya çalışması duyuldu.

"Bir şey daha" diye devam etti Maymun, ağzına yeni bir fındık atarak, "bazı atların, 'Kütük taşıma işini elimizden geldiğince çabuk bitirelim, o zaman tekrar özgür oluruz' dediklerini duyuyorum. Bu fikri aklınızdan hemen çıkarın. Sadece atlar değil. Yakında, çalışabilen herkes çalıştırılacak. Aslan, Calormen kralıyla –esmer yüzlü dostlarımız Calormenlilerin deyişiyle– Tisroc'la anlaşmaya vardı. Bütün atlar, boğalar ve eşekler yaşamlarını sürdürmek için, diğer ülkelerdeki atların ve benzeri hayvanların yaptıkları gibi yük taşıyıp araba çekmek üzere Calormen'e gönderilecek. Cüceler, köstebek, tavşan gibi tüm kazıcı hayvanlar da Tisroc'un madenlerinde çalışmak için oraya gidecek. Ayrıca..."

"Hayır, hayır, hayır" diye bağırıştı hayvanlar. "Bu doğru olamaz. Aslan bizi asla Calormen kralına köle olarak satmaz."

"Kapayın çenenizi! Gürültüyü kesin!" dedi Maymun hırıltıyla. "Kim kölelikten söz ediyor ki? Köle olmayacaksınız. Para alacaksınız; hem de yüklü bir miktar. Yani demek istiyorum ki, ücretleriniz Aslan'ın hazinesine ödenecek ve o her şeyi sizin iyiliğiniz için kullanacak." Sonra etrafına bir göz attı ve Calormenlilerin reisine göz kırptı. Calormenli başını eğip gösterişli Calormen âdetlerine uygun olarak şu cevabı verdi:

"Aslan'ın dirayetli sözcüsü! Tisroc (ömrü uzun olsun) bu sağduyulu plan hakkında siz Lordlarıyla tamamen aynı fikirdedir."

"İşte! Gördünüz mü?" dedi Maymun. "Her şey planlandı. Hepsi sizin iyiliğiniz için. Kazandığınız parayla Narnia'yı yaşamaya değer bir ülke haline getirebiliriz. Portakal ve muz yağacak; yollar, büyük şehirler, okullar, bürolar, kırbaçlar, tasmalar, eğerler, kafesler, köpek evleri ve hapishaneler... Ah, her şeyimiz olacak."

"Biz bunları istemiyoruz ki" dedi yaşlı bir ayı. "Biz özgür olmak istiyoruz. Tüm bunları Aslan'dan duymak istiyoruz."

"Tartışmaya başlama yine" dedi Maymun, "çünkü buna dayanamıyorum. Ben bir insanım; sense sadece şişko, aptal ve yaşlı bir ayı. Sen özgürlükten ne anlarsın ki? Özgürlüğün her istediğini yapmak olduğunu sanırsın. Hata ediyorsun. Bu gerçek özgürlük değildir. Gerçek özgürlük size söylediklerimi yapmanızdır."

"Hımm" diye homurdandı ayı ve başını kaşıdı; bu tür şeyleri anlamak onun için çok zordu.

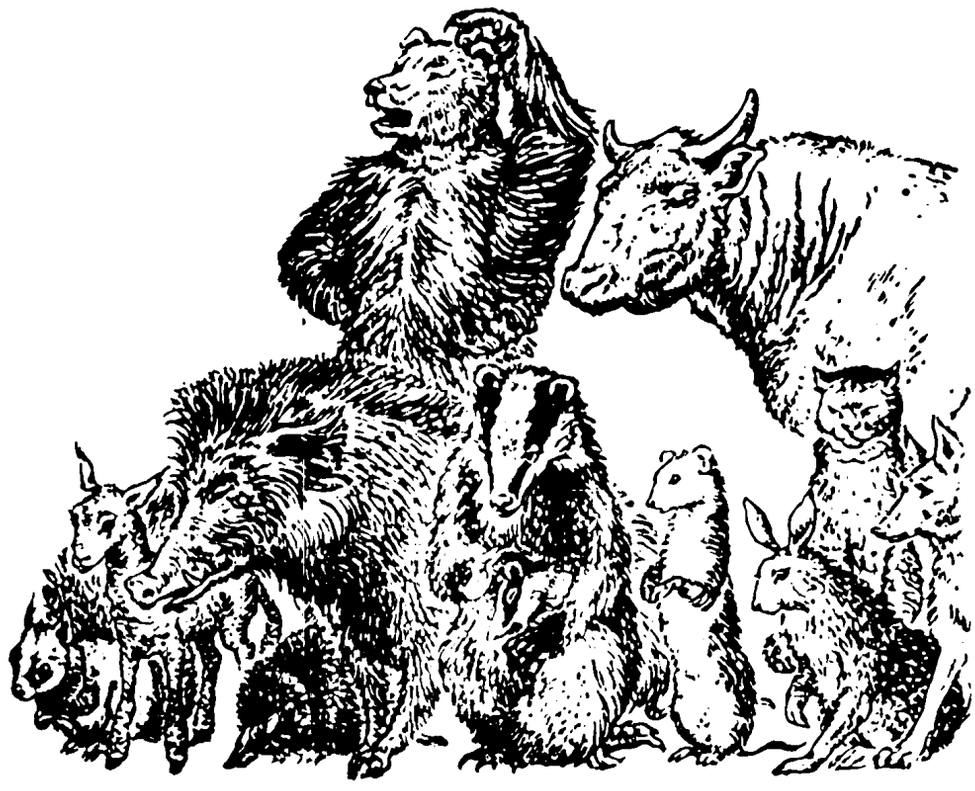
"Lütfen, lütfen" diye bir kuzunun ince sesi duyuldu; öylesine küçük bir kuzuydu ki, konuşmaya cesaret edebilmesine herkes şaşırmıştı.

"Yine ne var?" dedi Maymun. "Acele edin."

"Lütfen" dedi Kuzu, "hiç anlayamıyorum. Bizim Calormenlilerle işimiz ne? Biz Aslan'ın kullarıyız. Onlar Taş'ın kulları. Onların Taş denilen bir tanrısı var. Dört kollu ve akbaba kafalı olduğu söyleniyor. Onun sunağında insanları kurban ediyorlar. Taş diye birinin olduğuna inanmıyorum. Olsa bile, Aslan onunla nasıl dost olabilir ki?"

Tüm hayvanlar başlarını çevirdi, hepsi parlak gözleriyle Maymun'a bakıyordu. Bunun o âna kadar sorulan en iyi soru olduğunu biliyorlardı.

Maymun ayağa sıçradı ve kuzuya tükürdü.

"Bebek!" diye tısladı. "Seni küçük aptal mızıkçı! Eve git de annen sana süt versin. Sen böyle şeylerden ne anlarsın? Diğerleri, dinleyin. Taş, Aslan'ın sadece bir başka ismidir. Bizim haklı, Calormenlilerin haksız olduğu fikri gülünçtür. Bunu şimdi daha iyi biliyoruz. Calormenliler değişik kelimeler kullanıyor, ama hepimiz aynı şeyi söylemek istiyoruz. Taş ve Aslan, o bildiğiniz kişinin iki değişik ismidir. Aralarında asla bir anlaşmazlık olamaz. Bunu kafanıza sokun, sizi aptal hayvanlar. Taş, Aslan'dır, Aslan da Taş."

Köpeğinizin yüzünün bazen ne kadar üzgün göründüğünü bilirsiniz. Bir de o zavallı konuşan hayvanlarınkini düşünün. Tüm o dürüst, alçakgönüllü ve serseme dönmüş kuşların, ayıların, porsukların, tavşanların, köstebeklerin ve farelerin yüzlerinde, köpeğinizinkinden çok daha hüzünlü bir ifade vardı. Bütün kuyruklar aşağıdaydı ve bütün bıyıklar sarkmıştı. Onları görseydiniz kalbiniz derinden yaralanırdı. Mutsuz görünmeyen sadece bir kişi vardı.

Bu kızıl bir kediydi; yaşamının en güzel zamanlarını süren, kuyruğunu pençelerinin etrafına dolamış, tüm hayvanların en önündeki sırada dimdik oturan büyük bir erkek kediydi.

Bütün bunlar olup biterken kedi, Maymun'a ve Calormenli yüzbaşıya dik dik bakıyordu; bir kez olsun kırpmamıştı gözlerini.

"Özür dilerim" dedi Kedi, çok nazik bir şekilde, "ama merak ettiğim bir şey var. Calormenli arkadaşın da aynı şeyi söylüyor mu?"

"Hiç şüpheniz olmasın" dedi Calormenli. "Bilge maymun –yani insan– haklı. Aslan, Taş'tan ne daha az ne de daha fazla anlam ifade eder."

"Özellikle Aslan, Taş'tan daha fazla anlam ifade etmez, değil mi?" diye sordu Kedi.

"Aynen öyle" dedi Calormenli, dik dik kedinin yüzüne bakarak.

"Bu yeterli mi, Kızıltüy?" dedi Maymun.

"Ah, kesinlikle" dedi Kızıltüy sakince. "Çok teşekkür ederim. Sadece her şeyi açıklığa kavuşturmak istedim. Sanırım anlamaya başlıyorum."

O âna kadar Kral ve Cevher bir şey söylememişti; Maymun'un lafını bölmek işe yaramayacağı için, onun söz vermesini bekliyorlardı. Ancak Tirian etrafındaki Narnialıların sefil yüzlerine bakıp da hepsinin Aslan ve Taş'ın aynı şey olduğuna inandıklarını görünce daha fazla dayanamadı.

"Maymun!" diye bağırdı gür bir sesle. "Yalan söylüyorsun, lanet olası. Bir Calormenli gibi yalan söylüyorsun. Bir maymun gibi yalan söylüyorsun."

Konuşmaya devam etmek ve kendi kullarının kanıyla beslenen korkunç tanrı Taş'ın, nasıl olup da tüm Narnia'yı kendi kanıyla kurtaran iyi Aslan'la aynı şey olabileceğini sormak istemişti. Konuşmasına izin verilseydi Maymun'un hükümranlığını o gün sona erdirebilirdi; hayvanlar gerçeği görüp Maymun'u alaşağı edebilirlerdi. Ama başka bir şey söylemesine fırsat kalmadan iki Calormenli tüm güçleriyle çenesini yumruklamış, bir başkası da bacaklarını tekmeleyip onu yere düşürmüştü. Kral yere düşerken Maymun hınçla bağırdı.

"Götürün onu. Uzaklaştırın. Ne bizim onu ne onun bizi duyabileceği bir yere götürün. Orada bir ağaca bağlayın. Ben gerekeni sonra yapacağım; yani Aslan yapacak!"

4
O Gece Neler Oldu?

Kral yediği yumruklar yüzünden o kadar sersemlemişti ki, Calormenliler ellerini çözüp kollarını dümdüz yanına koyarak sırtını bir dişbudak ağacına yaslayana kadar neler olduğunu anlayamamıştı. Ayak bileklerinden, dizlerinden, belinden ve göğsünden ağaca bağlayarak onu orada bırakmışlardı. O anda Kral'ı en fazla rahatsız eden şey –insan için dayanması en zor olan şeyler genellikle küçük şeylerdir– dudağının kanamasına ve kaşınmasına rağmen akan kanı silememesiydi.

Bulunduğu yerden tepenin üzerindeki küçük ahırı ve ahırın önünde oturan maymunu görebiliyordu. Maymunun konuştuğunu ve kalabalıktan arada sırada cevapların yükseldiğini duyabiliyor, ama ne dediklerini anlayamıyordu.

"Acaba Cevher'e ne yaptılar?" diye düşündü.

Az sonra hayvanların oluşturduğu kalabalık dağılmaya başladı. Bazıları Tirian'ın yakınından geçiyordu. Sanki korkuyormuş gibi ona bakıyorlardı, ama hiçbiri konuşmuyordu. Çok geçmeden hepsi gitmiş, ormana sessizlik çökmüştü. Saatler geçti ve Tirian önce susuzluk, sonra açlık hissetmeye, gün ilerleyip akşam yaklaşınca da üşümeye başladı. Sırtı çok ağrıyordu. Güneş battı, alacakaranlık çöktü.

Hava kararmak üzereyken Tirian birtakım ayak sesleri duydu ve kendisine doğru gelen küçük yaratıkları gördü. Solda üç fare, ortada bir tavşan, sağdaysa iki köstebek vardı. Köstebekler sırtlarında küçük torbalar taşıyordu ve torbalar karanlıkta onları çok tuhaf gösteriyordu. Tirian ilk bakışta onların ne tür hayvanlar

olduklarını anlamamıştı. Bir süre sonra hepsi arka ayakları üzerine dikildi; soğuk ön ayaklarını Kral'ın dizine koydular ve burunlarını çekerek onun dizini öpmeye başladılar. (Tirian'ın dizlerine ulaşabiliyorlardı, çünkü Narnia'daki konuşan hayvanlar İngiltere'deki dilsiz hayvanlardan daha büyüktür.)

"Lordumuz! Sevgili Kralımız" diyorlardı cılız sesleriyle, "sizin için üzülüyoruz. Ama sizi çözmeye cesaret edemeyiz, çünkü Aslan kızabilir. Akşam yemeğinizi getirdik."

İlk fare çevik hareketlerle Tirian'ın göğsüne bağlanan iplere kadar tırmanıp oraya oturdu. Yumuşak burnu Tirian'ın yüzünün önünde kıpırdıyordu. Sonra ikinci fare de ilk farenin hemen altına yerleşti. Diğer hayvanlar ise yiyecekleri yukarı göndermeye başladı.

"İçin efendim, o zaman yemek yiyebileceğinizi göreceksiniz" dedi en üstteki fare. Tirian küçük bir tahta bardağın dudaklarına değdiğini fark etti. Bardak bir yumurta kabı büyüklüğündeydi ve bu yüzden içindeki şeyin şarap olduğunu ancak bitmesine yakın anlayabilmişti. Sonra fare, bardağı aşağıya gönderdi, diğerleri doldurup tekrar yukarıya gönderdiler ve Tirian ikinci kez bardağı boşalttı. Bu şekilde Tirian doyana kadar devam ettiler; azar azar içilmesi çok daha iyiydi, çünkü bu şekilde içmek, susuzluğu kocaman bir yudumdan çok daha iyi giderirdi.

"Peynir de var, efendim" dedi ilk fare, "ama pek fazla değil, çünkü sizi çok susatacağından korkuyoruz." Peynirden sonra onu yulaflı ekmek ve taze tereyağıyla beslediler, sonra biraz daha şarap verdiler.

"Şimdi suyu verin" dedi ilk fare, "Kral'ın yüzünü yıkayacağım. Yüzünde kan var."

Tirian, minik bir süngeri andıran bir şeyle yüzünün silindiğini hissetti. Yüzünün suyla temizlenmesi onu kendine getirmişti.

"Küçük dostlarım" dedi Tirian, "yaptıklarınız için size nasıl teşekkür edebilirim?"

"Teşekküre gerek yok, teşekküre gerek yok" dedi cılız sesler. "Başka ne yapabiliriz ki? Biz başka kral istemiyoruz. Biz sizin halkınızız. Sadece Maymun ve Calormenliler size karşı olsaydı, onların sizi bağlamasına izin vermeden, paramparça oluncaya kadar kavga ederdik. Ederdik, gerçekten ederdik. Ancak Aslan'a karşı gelemeyiz."

"Onun gerçekten Aslan olduğunu mu düşünüyorsunuz?" diye sordu Kral.

"Ah, evet, evet" dedi tavşan. "Dün gece ahırdan çıktı. Hepimiz gördük."

"Neye benziyordu?" dedi Kral.

"Çok korkunç, çok büyük bir aslana" dedi farelerden biri.

"Orman perilerini öldürüp hepinizi Calormen Kralı'na köle yapanın Aslan olduğunu mu düşünüyorsunuz gerçekten?"

"Ah, bu çok kötü değil mi?" dedi ikinci fare. "Tüm bunları görmeden ölseydik daha iyiydi. Fakat onun Aslan olduğundan hiç kuşkumuz yok. Herkes, tüm bu yapılanların Aslan'ın emri olduğunu söylüyor. Hepimiz onu gördük. Aslan'ın böyle olacağını düşünmüyorduk. Hepimiz... Hepimiz onun Narnia'ya geri dönmesini istiyorduk."

"Bu kez çok kızdığı belli oluyor" dedi ilk fare. "Korkunç bir hata yapmış olmalıyız. Bizi cezalandırıyor olmalı. Umarım ne için cezalandırıldığımız söylenir bize!"

"Şimdi yaptığımız da yanlış bir şey galiba" dedi tavşan.

"Yanlış olsa bile fark etmez" dedi köstebeklerden biri. "Gerekirse bunu tekrar yaparım."

Diğerleri önce, "Şişşşşt" ve "Dikkatli ol" sonra da, "Üzgünüz sevgili Kral, ama artık gitmeliyiz. Burada yakalanmak hiç iyi olmaz" dediler.

"Hemen gidin sevgili hayvanlar" dedi Tirian. "Narnia için olsa bile sizi tehlikeye atmak istemem."

"İyi geceler, iyi geceler" dedi hayvanlar, burunlarını Tirian'ın dizlerine sürterek. "Tekrar geleceğiz, tabii eğer gelebilirsek." Sonra hepsi pıtır pıtır uzaklaştı ve orman onlar gelmeden önce olduğundan daha karanlık, daha soğuk ve daha ıssız görünmeye başladı.

Yıldızlar göründü; Narnia'nın son kralı ağaca bağlı bir halde, ağrılar içinde, dimdik ve kaskatı dururken zaman çok yavaş ilerliyordu; ne kadar yavaş olduğu-

nu belki tahmin edebilirsiniz. Ama aniden bir şeyler olmaya başladı.

Uzaklarda kırmızı bir ışık belirdi. Sonra bir an için kayboldu ve daha büyük, daha güçlü olarak tekrar göründü. Tirian karanlık şekillerin ateşin önünde ileri geri hareket ettiğini ve taşıdıkları şeyleri demetler halinde yere attıklarını gördu. Bir süre sonra neler olup bittiğini anladı. Bu yeni yakılmış bir ateşti ve birileri ateşe çalı çırpı demetleri atıyordu. Az sonra alevler iyice yükseldi ve Tirian ateşin, tepenin zirvesinde yandığını fark etti. Ateşin arkasındaki ahır, alevlerin ışığıyla kıpkırmızı görünüyordu; Tirian ateşin önünde duran insan ve hayvanların oluşturduğu kalabalığı kolaylıkla seçebiliyordu.

Ateşin yanındaki küçük kambur şekil Maymun olmalıydı. Kalabalığa bir şeyler söylüyordu, ama ne söylediği duyulmuyordu. Sonra ahırın kapısı önünde üç kez yere eğildi ve kapıyı açtı. Dört ayaklı ve zorlukla yürüyen bir şey ahırdan çıktı ve yüzü kalabalığa dönük olarak durdu.

Büyük bir uğultu yükseldi, öylesine güçlü bir uğultuydu ki, Tirian bazı kelimeleri duyabiliyordu. "Aslan! Aslan! Aslan!" diye bağırdı hayvanlar. "Konuş bizimle. Bizi rahatlat. Artık bize kızma."

Tirian, bulunduğu yerden o şeyin neye benzediğini çıkaramıyordu; sadece sarı ve kıllı bir şey olduğunu görebiliyordu. Görkemli Aslan'ı hiç görmemişti. Sıradan bir aslan dahi görmemişti. Gördüğünün gerçek Aslan olup olmadığından emin değildi. Aslan'ı orada hiçbir şey söylemeden dikilen o kaskatı şey gibi hayal etmemişti. Ama nasıl emin olabilirdi ki? Bir an için aklından korkunç düşünceler geçti. Sonra Aslan ve Taş'ın aynı şey olduğu saçmalığını hatırladı ve her şeyin bir kandırmaca olduğunu anladı.

Maymun, kendisine fısıldanan bir şeyi dinliyormuş gibi başını sarı şeyin başına yaklaştırdı. Sonra dönüp kalabalığa konuştu, kalabalıktan tekrar bir uğultu yükseldi. Sarı şey sendeleyerek geriye döndü ve ahıra doğru yürüdü, ördek gibi badi badi yürüyordu. Maymun arkasından kapıyı kapattı. Ateş söndürülmüş olmalıydı, çünkü ışık aniden kayboldu. Tirian bir kez daha soğuk ve karanlıkta tek başına kaldı.

Eski zamanlarda Narnia'da yaşayıp ölen diğer kralları aklından geçirdi ve hiçbirinin onun kadar şanssız olmadığını düşündü. Genç bir prensken bir cadı tarafından kaçırılıp Kuzeyli Devlerin toprak altındaki karanlık mağaralarında yıllarca saklanan dedesinin dedesinin dedesi olan Kral Rilian'ı düşündü. Sonra her şey tatlıya bağlanmıştı, çünkü Dünyanın Sonu'nun ötesindeki ülkeden esrarengiz iki çocuk gelmiş ve onu kurtarmıştı; böylece Narnia'ya geri dönmüş, uzun süre başarılı bir şekilde hüküm sürmüştü. "Benim durumum öyle değil" dedi Tirian kendi kendine. Sonra daha da geriye gidip Rilian'ın babası Denizci Caspian'ı düşündü. Kötü kalpli amcası Miraz onu öldürmeyi denemiş ve Caspian ormana kaçıp cücelerle birlikte yaşamıştı. Ama bu hikâye de sonunda tatlıya bağlanmıştı; çünkü Caspian'a da dünyanın ötesinden bir yerlerden gelen ve büyük bir kavga verip onu babasının tahtına oturtan çocuklar yardım etmişti; bu kez dört kişiydiler. "Bunlar çok uzun zaman önceydi" dedi Tirian kendi kendine. "Bu tür şeyler artık olmuyor." Sonra (çocukken tarih derslerinde her zaman başarılı olduğu için) Caspian'a yardım eden o dört çocuğun bin yıldan fazla bir zaman önce Narnia'ya geldiklerini ve olağanüstü bir şey yaptıklarını hatırladı. Bu çocuklar Beyaz Cadı'yı yenmiş ve yüz yıllık kışı sona erdirmişlerdi, daha sonra Cair Paravel'de, görkemli krallar ve güzel kraliçeler olarak hüküm sürmüşlerdi ve onların saltanat sürdüğü dönemler Narnia'nın altın çağları olmuştu. Aslan'ın adı bu hikâyede sıkça geçmişti. Tirian'ın

hatırladığı tüm diğer hikâyelerde de geçiyordu. "Aslan ve başka dünyalı çocuklar" diye düşündü Tirian. "Her şeyin kötü gittiği anlarda buraya gelmişler. Ah, keşke yine gelseler."

"Aslan! Aslan! Aslan! Gel ve bize yardım et" dedi.

Ama karanlık, soğuk ve sessizlik aynen devam ediyordu.

"Bırak da öleyim" diye bağırdı Kral. "Kendim için bir şey istemiyorum. Gel ve Narnia'yı kurtar."

Gecenin ıssızlığında ve ormanda her şey aynıydı, ama Tirian'ın içinde bir şeyler değişmeye başladı. Nedenini bilmiyordu ama içinde bir umut ışığı belirdi. Bir şekilde kendini daha güçlü hissetmeye başladı. "Ah, Aslan, Aslan" diye fısıldadı. "Eğer gelmeyeceksen en azından dünyanın ötesinden yardımcılar gönder." Sonra farkında olmadan güçlü bir sesle bağırmaya başladı:

"Çocuklar! Çocuklar! Narnia'nın dostları! Çabuk. Gelin buraya. Başka dünyalardan sizi çağırıyorum, ben Tirian, Narnia Kralı, Cair Paravel'in Efendisi, Issız Adalar'ın İmparatoru!"

Bağırır bağırmaz, yaşamı boyunca gördüklerinden daha canlı bir rüyaya (eğer rüyaysa) daldı.

Yedi kişinin yuvarlak bir masanın etrafında oturduğu aydınlık bir odada ayakta duruyordu. Az önce yemeklerini bitirmişlerdi. İki tanesi çok yaşlıydı; beyaz sakallı ve yaşlı bir adamla bilge, mutlu ve parlak gözlü yaşlı bir kadın. Yaşlı adamın sağ tarafında oturan kişi yetişkin biri değildi, Tirian'dan kesinlikle daha genç ti, ama yüzü kralların ve savaşçıların yüzünü andırıyordu. Yaşlı kadının sağında oturan diğer genç için de aynı şeyleri söyleyebilirdiniz. Tirian'ın tam karşısında, masanın diğer yanında her ikisinden de daha genç, sarı saçlı bir kız ve onun bir yanında ondan da genç bir erkek, diğer yanındaysa bir kız vardı. Hepsi de Tirian'a çok garip görünen giysiler giymişlerdi.

Bu tür ayrıntıları düşünecek zamanı yoktu, çünkü en genç erkek çocuğu ile kızlar ayağa fırlamış, kızlardan biri çığlık atmıştı. Yaşlı kadın ayağa kalkmayı denemiş ve derin bir nefes almıştı. Yaşlı adam da ani bir hareket yapmış olmalıydı, çünkü sağında duran şarap bardağı masadan düşmüştü. Tirian kırılan bardağın şıngırtısını duyabiliyordu.

Sonra bu insanların kendisini görebildiklerini anladı; ona sanki bir hayalet

görmüş gibi bakıyorlardı. Yaşlı adamın sağında oturan ve krala benzeyen kişi (korkudan beti benzi uçmuştu) yumruklarını sıkmak dışında hiç hareket etmemişti. Sonra, "Hayalet ya da rüya değilsen konuş. Bir Narnialıya benziyorsun, bizler Narnia'nın yedi dostuyuz" dedi.

Tirian konuşmak ve yardıma ihtiyacı olan Narnia Kralı Tirian olduğunu yüksek sesle bağırmak istedi, ama (bazen rüya görürken benim de başıma geldiği gibi) sesinin çıkmadığını fark etti.

Onunla konuşan kişi ayağa kalktı. "Gölge, ruh ya da her neysen" dedi gözlerini Tirian'a dikerek. "Narnialıysan, Aslan adına benimle konuşmanı emrediyorum. Ben Yüce Kral Peter'ım."

Oda Tirian'ın gözleri önünde dalgalanmaya başladı. Her an belirsizleşen ve hep bir ağızdan konuşan yedi kişinin seslerini duyuyordu ve "Bak! Belirsizleşiyor" , "Eriyor" , "Kayboluyor" gibi şeyler söylüyorlardı. Biraz sonra ağaca bağlı olduğu yerde, soğuktan kaskatı bir halde uyandı. Gündoğumu öncesinin kasvetli ve donuk ışığı tüm ormanı sarmıştı, her yer çiy nedeniyle sırılsıklam olmuştu; sabah olmak üzereydi.

Hayatı boyunca uykusundan hiç bu kadar kötü uyanmamıştı.

5
Krala Yardım Nasıl Geldi?

Kral'ın bu umutsuz hali uzun sürmedi. Peş peşe iki tane gümbürtü duyuldu; önünde iki çocuk duruyordu. Az önce önündeki ağaçlıkta kimse yoktu. Çocukların, bağlı olduğu ağacın arkasından gelmediklerini biliyordu; öyle olsa duyardı. Aniden ortaya çıkmışlardı. Çocuklara ilk baktığında tıpkı rüyasındakiler gibi onların da soluk renkli tuhaf elbiseler giydiklerini fark etti; ikinci kez baktığındaysa, bu çocukların yedi kişilik gruptaki en genç kız ve oğlan olduğunu anladı.

"Vay be!" dedi oğlan, "Nefes kesici! Sanmıştım ki..."

"Acele et ve onun bağlarını çöz" dedi kız. "Sonra konuşuruz." Tirian'a dönerek, "Kusura bakmayın geç kaldık. Olabildiğince çabuk geldik" dedi.

Kız konuşurken oğlan cebinden bir çakı çıkardı; Kral'ın bağlarını kesmeye başladı ve onu çabucak kurtardı. Ama Kral'ın her tarafı öylesine tutulmuş ve hissizleşmişti ki, onu tutan son ip de kesildiğinde yere yığıldı. Bacaklarını iyice ovuşturup biraz canlanınca ayağa kalktı.

"Bana bak" dedi kız. "Akşam yemeği yerken bize görünen sendin değil mi? Yaklaşık bir hafta önce."

"Bir hafta mı, güzel kız? dedi Tirian. "Rüyalarım beni sizin dünyanıza on dakikadan az bir zaman önce götürdü."

"Her zamanki karışıklık, Pole" dedi çocuk.

"Şimdi hatırlıyorum" dedi Tirian. "Eski hikâyelerde bu da anlatılır. Sizin ül-

kenizin zamanı bizimkinden farklı. Zamandan bahsetmişken, buradan gitmenin tam zamanıdır, düşmanlarım yakında gelir. Benimle gelecek misiniz?"

"Elbette" dedi kız. "Sana yardıma geldik."

Tirian ayağa kalktı ve aceleyle tepeden aşağı, güneye doğru yürüdüler. Nereden gitmek istediğini biliyordu; ilk tercihi iz bırakmayacakları kayalık bir yerlere gitmekti, ikincisiyse bir dereyi takip etmek ve böylece koku bırakmamaktı. Yolculuk boyunca bir saat kadar tırmanmış, sulara bata çıka yürümüşlerdi; kimsenin konuşacak hali kalmamıştı. Bu durumda bile Tirian arkadaşlarına göz atıp duruyordu. Başka bir dünyadan gelen yaratıkların yanı başında yürümenin şaşkınlığı biraz başını döndürmüştü; o anda yaşadıkları eski hikâyelerin gerçekliğini kanıtlıyordu... Artık her şey olabilirdi.

Küçük bir vadinin girişine geldiklerinde, Tirian, "Artık o hainlerden gelecek tehlikelerden uzaktayız, daha yavaş yürüyebiliriz" dedi. Güneş yükselmişti, dallarda çiy damlaları parıldıyordu, kuşlar cıvıldamaya başlamıştı.

"Bir şeyler atıştırsanız! Size söylüyorum, efendim, biz kahvaltı ettik" dedi oğlan.

Tirian çocuğun "atıştırmak" diyerek neyi kastettiğini çok merak etmişti, oğlan taşıdığı şişkin çantayı açıp da yağlı ve ezik bir paket çıkardığında her şeyi anladı. Kurt gibi aç olduğu, o âna kadar hiç aklına gelmemişti. Pakette iki yumurtalı, iki peynirli, iki tane de ezmeli sandviç vardı. O kadar aç olmasaydı ezmeli sandviçlere pek yüz vermezdi, çünkü Narnia'da hiç kimse bu tür şeyler yemezdi. Altıncı sandviçi de bitirdiğinde vadinin dibine inmişlerdi; orada, küçük bir pınarın kaynadığı yosunlu bir kayalık buldular. Durdular, su içip terli yüzlerini yıkadılar.

"Artık" dedi kız ıslak saçlarını geriye iterek, "kim olduğunu, neden bağlandığını ve neler olduğunu anlatır mısın?"

"Seve seve küçük hanım" dedi Tirian. "Ancak yürümeye devam etmemiz gerekiyor." Yürürlerken Tirian onlara kim olduğunu ve başına gelenleri anlattı. "Şimdi" dedi sonunda, "bir kuleye gideceğiz. Orası büyükbabamın zamanında inşa edilen üç kuleden biridir, Lamba Çorakları'nı o civarda saklanan çok tehlikeli haydutlardan korumak üzere yapılmıştır. Neyse ki anahtarlarımı almadılar. O kulede silah depoları, zırhlar ve bir miktar yiyecek bulacağız; ama fazla ümitlenmeyin çünkü yiyecekler kuru bisküviden ibaret. Planlarımızı yaparken emniyette oluruz. Şimdi rica ederim bana kim olduğunuzu ve hikâyenizi anlatın."

"Ben Eustace Scrubb ve bu da Jill Pole" dedi oğlan. "Uzun yıllar önce buraya bir kez daha gelmiştik. Bizim zamanımızla bir yılı geçti. Prens Rilian denilen bir delikanlı vardı ve bu delikanlıyı yeraltında esir tutuyorlardı, fakat Suratsız ayağını ateşe..."

"Ha!" diye bağırdı Tirian, "siz Kral Rilian'ı o uzun süreli büyüden kurtaran Eustace ve Jill misiniz?"

"Evet, biziz" dedi Jill. "O Prens Rilian kral oldu ha? Ah, kuşkusuz ölmüştür. Unuttum..."

"Ben onun yedinci kuşaktan torunuyum. O öleli iki yüz yıldan fazla oluyor" dedi Tirian.

Jill yüzünü buruşturdu. "Of!" dedi. "Bu da Narnia'ya geri gelmenin en korkunç yanı." Eustace konuşmaya devam etti.

"Pekâlâ, artık kim olduğumuzu biliyorsunuz, efendim" dedi. "Hikâyemiz şöyle. Profesör ve Polly Hala, Narnia'nın dostları olan herkesi bir araya toplamıştı."

"O isimleri bilmiyorum, Eustace" dedi Tirian.

"Onlar her şeyin başlangıcında, hayvanların konuşmayı öğrendiği gün Narnia'ya gelen ilk kişilerdir."

"Aslan'ın yelesi adına!" diye bağırdı Tirian. "O ikisi ha! Lord Digory ve Leydi Polly! Sizin orada hâlâ hayattalar ha? Ne kadar sevindirici! Ne kadar şaşırtıcı! Hadi anlat, anlat."

"O bizim gerçek halamız değil, biliyorsun" dedi Eustace. "O Bayan Plummer'dır. Ama biz ona Polly Hala deriz. O ikisi eğlenmek ve Narnia hakkında doya

doya konuşmak için hepimizi bir araya toplamıştı (çünkü böyle şeyler hakkında konuşabileceğimiz hiç kimse yok), ayrıca Profesör bize burada ihtiyaç duyulduğunu da hissetmiş. Sonra, nasıl olduğunu bilmiyoruz ama hayalet gibi sen geldin ve bizi ölesiye korkutarak, tek kelime bile konuşmadan kayboldun. Bir tuhaflık olduğunu kesinlikle biliyorduk. Tek sorun buraya gelebilmekti. Sadece istemekle buraya gelmek mümkün değil. Böylece uzun süre tartıştık ve sonunda Profesör tek yolun büyülü yüzükler olduğunu söyledi. O ve Polly Hala, biz doğmadan çok uzun zaman önce, onlar daha çocukken o yüzüklerle buraya gelmişler. Ne var ki, yüzükler Londra'daki (bu bizim başkentimizdir, efendim) bir evin bahçesinde gömülüydü ve ev bir başkasına satılmıştı. Tek sorun onları oradan alabilmekti. Ne yaptığımızı asla tahmin edemezsin! Peter ve Edmund –seninle konuşan Yüce Kral Peter'dı– sabahleyin erkenden, kimse uyanmadan bahçeye arkadan girip yüzükleri alabilmek için Londra'ya gitti. Biri görürse, onları kanalizasyon tamircisi sansın diye işçi gibi giyindiler. Keşke ben de onlarla beraber gidebilseydim, çok eğlenmiş olmalılar. Bu işi başardılar ve Peter ertesi gün bize yüzükleri bulduğuna dair bir telgraf çekti; bu mesaj göndermenin değişik bir yoludur efendim, bunu size başka zaman anlatırım. Ertesi gün Pole ve ben okula dönmek zorundaydık; okula giden sadece ikimiziz, aynı okulda okuyoruz. Peter ve Edmund okula giderken bizi yolda bir yerde karşılayacak ve yüzükleri vereceklerdi. Narnia'ya gidecek kişiler bizdik, çünkü yaşlılar yapamıyordu bunu. Neyse, trene bindik –tren dünyamızdaki insanların seyahat araçlarından biridir; birbirine bağlanmış bir sürü vagon– Profesör, Polly Hala ve Lucy de bizimle geldi. Mümkün olduğunca beraber olmak istiyorduk. Sonunda trene bindik. Diğerleriyle buluşacağımız istasyona girmek üzereydik ve ben onları görebilmek için pencereden dışarıya bakıyordum ki, aniden bir sarsıntı oldu, bir gürültü duyuldu; kendimizi Narnia'da, siz Ekselanslarını da ağaca bağlı bir halde bulduk."

"Öyleyse yüzükleri kullanmadınız" dedi Tirian.

"Hayır" dedi Eustace. "Görmedik bile. Aslan, yüzüklere gerek kalmadan kendi yöntemleriyle getirdi bizi."

"Yüzükler Yüce Kral Peter'da, öyle mi?" dedi Tirian.

"Evet" dedi Jill. "Ama kullanabileceğini sanmıyoruz. Diğer iki Pevensie –Kral Edmund ve Kraliçe Lucy– buraya son kez geldiklerinde, Aslan bir daha Narnia'ya

geri dönmeyeceklerini söylemiş. Yüce Kral'a da aynı türden şeyler söylemişti daha önce. İzin verilseydi mermi hızıyla geleceğinden emin olabilirsin."

"Of!" dedi Eustace. "Hava da iyice ısındı. Kuleye yaklaştık mı, efendim?"

"Bakın" dedi Tirian parmağıyla göstererek. Ağaçların arkasından yükselen gri burçlar pek uzakta değildi; bir dakikalık bir yürüyüşten sonra açık ve otluk bir alana geldiler. Otluk alanın ortasından bir nehir geçiyordu; nehrin karşı yakasında, birkaç dar penceresi ve pencerelerin bulunduğu duvarda da çok ağır görünen kapısıyla hiç oraya yakışmayan kare şeklinde bir kule vardı.

Tirian ortalıkta düşman olmadığından emin olmak için dikkatle sağa sola baktı. Sonra kuleye doğru yürüdü, av elbisesinin içindeki ince gümüş zincire asılı olan bir deste anahtarı çıkarabilmek için bir süre durdu. Çıkardıkları, güzel anahtarlardı. İki tanesi altındı, birçoğu güzelce işlenmişti; belli ki bunlar saraylardaki önemli ve gizli odaları ya da saray hazinelerinin bulunduğu tatlı kokulu ağaçlardan yapılmış kutu ve sandıkları açmak için yapılmışlardı. Ama kilide soktuğu, sıradan, büyük bir anahtardı, özensiz yapılmıştı. Kilit sıkışmıştı sanki, Tirian anahtarı çeviremeyeceğinden korkmaya başlamıştı ki, kapı hafif bir gıcırtıyla açılıverdi.

"Buyurun dostlarım" dedi Tirian. "Sanırım Narnia Kralı'nın şu an için misafirlerini ağırlayabileceği en iyi yer burası."

Tirian bu iki yabancının iyi yetiştirilmiş gençler olduğunu görmekten memnundu. İkisi de bunun önemli olmadığını, her şeyin düzeleceğinden emin olduklarını söylemişti.

Aslında içerisi biç de iyi değildi. Son derece karanlıktı ve rutubet kokuyordu. Sadece bir odadan ibaretti ve duvarları taş çatıya kadar yükseliyordu; bir köşede, burçlara çıkabilmenizi sağlayacak küçük bir kapıya uzanan tahta bir merdiven duruyordu. Uyumak için birkaç kaba ranza, bir sürü kilitli dolap, bohçalar ve yıllardır içinde ateş yakılmamış gibi görünen bir ocak vardı içeride.

"Her şeyden önce dışarıya çıkıp biraz odun toplasak iyi olur değil mi?" dedi Jill.

"Henüz değil arkadaşlar" dedi Tirian. Silahsız yakalanmamaya kararlıydı; gerekli malzemelerin depolandığından emin olmak için bu garnizon kulelerinin yılda bir kez teftiş edilmesine dikkat ettiğini hatırlayarak dolapların içine bakmaya başladı. Yayların ibrişimleri yağlı ipek örtüler içindeydi, kılıçlar ve oklar da küflenmeye karşı yağlanmıştı, zırhlar ambalajları içinde pırıl pırıl duruyorlardı. Ama hepsinden daha iyi bir şey vardı. "Bakın!" dedi Tirian, garip bir zincir zırhın yeleğini çıkarıp çocukların gözleri önünde sallarken.

"Çok tuhaf bir zırh, efendim" dedi Eustace.

"Doğru dostum" dedi Tirian. "Bunu bir Narnia cücesi yapmadı. Bu bir Calormen zırhı, tuhaf bir eşya. Her zaman buna benzer birkaç zırhı hazırda tutmuşumdur; çünkü ben ve arkadaşlarımın günün birinde Tisroc'un ülkesinde fark edilmeden dolaşmak için iyi bir nedenimiz olabilir. Şu taş şişeye bakın, içinde yüzümüze ve ellerimize sürdüğümüzde bizi Calormenliler gibi esmer yapacak bir özsu var."

"Heyy, yaşasın!" dedi Jill. "Kılık değiştireceğiz! Çok severim kılık değiştirmeyi."

Tirian sıvıyı nasıl kullanacaklarını, yüzlerine, boyunlarından omuzlarına, ellerinden dirseklerine kadar nasıl süreceklerini gösterdi. Aynısını kendi de yaptı.

"Bu sıvı sertleştikten sonra" dedi, "yıkansak da, rengimiz değişmez. Yağ ve kül hariç hiçbir şey bizi tekrar beyaz Narnialılara dönüştüremez." Şimdi tatlı Jill, bakalım bu zırh sana uyuyor mu? Biraz uzun gelebilir, ama korktuğum kadar değil. Kuşkusuz Tarkaan kafilesindeki uşaklardan birine aitti."

Zırhlardan sonra, insanın başına sıkıca oturan sivri tepeli, küçük ve yuvarlak Calormen miğferlerini giydiler. Daha sonra Tirian dolaptan uzun ve beyaz rulolar çıkarıp miğferlerin üzerine sarık şeklinde sardı. Fakat küçük sivri tepe hâlâ görünüyordu. Eustace ile Tirian eğik Calormen kılıçlarıyla, küçük yuvarlak kalkanları ellerine aldı. Jill'in taşıyabileceği kadar hafif bir kılıç yoktu, ama Tirian ona gerektiğinde kılıç yerine kullanabileceği uzun ve düz bir av bıçağı vermişti.

"Okçuluktan anlar mısın, Bayan?" dedi Tirian.

"Pek fazla değil" dedi Jill, kızararak. "Scrubb fena değildir."

"Ona inanmayın, efendim" dedi Eustace. "Narnia'dan döndüğümüzden beri okçuluk çalışıyorduk, artık benim kadar iyi. Aslında ikimiz de çok iyi sayılmayız."

Tirian, Jill'e okla dolu bir sadak ve bir yay verdi. Sonraki işleri ateş yakmaktı. Kulenin içi bir mağarayı andırıyor ve insanın içini titretiyordu. Odun toplarken ısınmışlardı, alevler yükseldikçe oda da şenlenmişti. Bununla beraber akşam yemekleri pek sönüktü çünkü ellerinden gelen tek şey, bir dolapta buldukları bisküvileri parçalamak ve kaynar suya koyup tuzlayarak bir tür lapa yapmaktı. Ayrıca sudan başka içecekleri yoktu.

"Keşke bir paket çay getirmiş olsaydık" dedi Jill.

"Ya da bir kutu kakao" dedi Eustace.

"Her kuleye bir ya da iki fıçı şarap konsaymış fena olmazmış" dedi Tirian.

6
İyi Bir Gece

Yaklaşık dört saat sonra Tirian biraz uyumak için kendini ranzalardan birine attı. İki çocuk şimdiden horlamaya başlamıştı bile. Tirian kendisi yatmadan önce çocukları yatırmıştı, yoksa bütün gece uyumayacaklardı; o yaştaki çocukların uyumadan edemeyeceğini biliyordu. Uyutmadan önce onları iyice yormuştu. İlk önce Jill'le biraz okçuluk çalışmışlardı; kızın Narnialılar kadar iyi olmasa da, fena olmadığını fark etmişti. Aslında Jill tavşan bile vurabilmişti (kuşkusuz konuşan tavşan değildi; batı Narnia'da sürüyle sıradan tavşan vardır). Tavşan derisi yüzülmüş, temizlenmiş olarak asılı duruyordu. Tirian, çocukların ikisinin de bu soğuk ve hoş kokmayan işi bildiğini anlamıştı; bu tür şeyleri Prens Rilian zamanında devlerin ülkesine yaptıkları seyahatte öğrenmişlerdi. Tirian, Eustace'e kılıçla kalkanı nasıl kullanacağını öğretmeyi denemişti. Eustace daha önceki maceralarında kılıç kavgası hakkında birçok şey öğrenmişti ama hepsinde düz Narnia kılıcı kullanmış, hiç eğik Calormen palası kullanmamıştı. Tabii bu da her şeyi zorlaştırıyordu, çünkü birçok hareket oldukça farklı yapılıyordu, uzun kılıçla öğrendiği hareketleri unutmak zorundaydı. Tirian, onun iyi bir gözlemci olduğunu, ayağını iyi kullandığını fark etmişti. Çocukların gücü şaşırtmıştı onu. Aslında ikisi de birkaç saat öncesine göre daha güçlü, daha büyük ve daha olgun görünüyordu. Narnia havası bizim dünyamızdan giden ziyaretçilerin üzerinde böyle bir etki yapar.

Üçü de yapacakları ilk işin Ahır Tepe'ye dönüp Cevher'i kurtarmayı dene-

mek olduğuna karar vermişti. Bundan sonra, eğer başarılı olurlarsa, doğuya gidip sentor Bilge'nin Cair Paravel'den getireceği küçük orduyla buluşmayı deneyeceklerdi.

Tirian gibi tecrübeli bir avcı ve savaşçı istediği saatte uyanabilir. Tirian tüm endişeleri aklından çıkarıp gece saat dokuzda uyanmayı tasarlayarak uykuya daldı. Uyandığında sanki sadece bir saniye geçmiş gibiydi; havanın karanlık olmasından ve hislerinden çıkardığına göre, tam zamanında uyanmıştı. Kalktı, miğferini giydi (zırhıyla uyumuştu) ve uyandırmak için diğerlerini sarsmaya başladı. Gerçeği söylemek gerekirse, çocuklar ranzalarından inerken çok neşesiz ve solgun görünüyor, sürekli esniyorlardı.

"Şimdi" dedi Tirian, "buradan kuzeye doğru gideceğiz –şansımıza yıldızlı bir gece– yolculuğumuz bu sabahkinden çok daha kısa sürecek. Sabah dolaşarak geldik, şimdiyse dosdoğru gideceğiz. Eğer soru soran olursa siz ikiniz hiç ses çıkarmayın, ben, zalim, lanetli ve kibirli bir Calormen beyi gibi konuşacağım. Kılıcımı çekersem, Eustace, sen de aynısını yapmalısın ve Jill arkamıza sıçrayıp kirişindeki okla tetikte durmalı. 'Eve' diye bağırırsam ikiniz birden kuleye doğru kaçın. Geri çekilme emri verirsem kimse kavgaya devam etmesin –tek bir kılıç darbesi bile vurmaya kalkmayın– böyle saçma kahramanlıklar savaşlarda birçok iyi planı mahvetmiştir. Şimdi dostlarım, Aslan adına ilerleyelim."

Dışarıya, soğuk geceye çıktılar. Muhteşem kuzey yıldızları ağaçların üstünde pırıl pırıl parlıyordu. Bu dünyanın Kuzey Yıldızı'na Temren denir. Bizim Kutup Yıldızımızdan daha parlaktır.

Bir süre dosdoğru Temren yönünde ilerlediler, az sonra önlerine sık bir çalılık çıktı; etrafından dolaşmak için yönlerini değiştirmek zorunda kaldılar. Bundan sonra –dallar üzerlerini kapattığı için– yönlerini bulmaları zorlaştı. Doğru yolu bulan Jill oldu; İngiltere'deyken mükemmel bir rehberdi. Kuzeyin Vahşi Toprakları'nda çok dolaşmış olduğundan Narnia yıldızlarını iyi biliyordu, Temren'in görünmediği zamanlarda da diğer yıldızlara bakarak yönünü bulabiliyordu, Tirian, Jill'in yön duygusunun çok gelişmiş olduğunu anlayınca onu en öne geçirdi. Sonra da, nasıl da sessizce ve görünmeden süzüldüğünü görünce şaşırdı.

"Yele adına!" diye fısıldadı Eustace'e. "Bu kız harika bir orman kızı. Damarlarında orman perisi kanı taşıyor olsaydı bile bundan iyisini beceremezdi."

"Ufak tefek olmak çok işine yarıyor" diye fısıldadı Eustace. Jill, "Şşşşt, fazla ses çıkarmayın" dedi.

Çevrelerindeki ağaçlık çok sessizdi, hatta belki de fazlasıyla sessizdi. Sıradan bir Narnia gecesinde bazı seslerin duyulması gerekirdi; arada sırada bir kirpinin neşeli "İyi geceler"i, tepenizdeki bir baykuşun ötüşü, faunların dansına eşlik eden bir flüt sesi ya da yeraltındaki cücelerin çekiç sesleri. Tüm bunlar susmuştu; Narnia'ya hüzün ve korku hâkimdi.

Bir süre sonra dik bir yokuş tırmanmaya başladılar, ağaçlar seyrekleşti. Tirian gayet iyi bildiği o tepeyi ve ahırı zorlukla seçebiliyordu. Jill yürürken daha dikkatli davranıyor, diğerlerine de aynı şeyi yapmalarını işaret ediyordu. Sonra durdu, Tirian onun otların içine çöküp sessizce kaybolduğunu gördü. Jill, bir an öylece durup sonra kalktı, Tirian'ın kulağına yaklaştı ve mümkün olabilecek en alçak sesle, "Çökün. Daha iyi görünüyor" dedi. Tirian hemen yere uzandı. Jill kadar sessiz bir şekilde uzanmaya çalışmıştı, ama ondan daha iri ve daha ağır olduğu için biraz ses çıkarttı. Yere uzandıklarında, bulundukları yerden, karşılarındaki tepenin yıldızlarla bezeli gökyüzünün altında çok net göründüğünü fark ettiler. İleride iki karaltı görünüyordu: Biri ahır, diğeri onun birkaç metre önündeki Calormenli nöbetçiydi. Kötü bir nöbetçiydi, yürümüyor, hatta ayakta bile durmuyordu, mızrağı omuzundaydı, başı önüne düşmüştü. "Bravo" dedi Tirian, Jill'e. Jill ona tam da bilmek istediği şeyi göstermişti.

Kalktılar, bu kez Tirian öne geçti. Nefes almaya bile çekinerek, yavaşça, nöbetçiye yaklaşık on beş metre uzaklıktaki koruluğa ulaştılar.

Tirian, "Ben geri gelene kadar burada bekleyin" diye fısıldadı diğer ikisine. "Başaramazsam kaçın." Sonra cesaretle, düşmanın gözünün önünde salına salına yürümeye başladı. Adam onu gördüğünde ürktü ve sıçradı. Tirian'ın subay olmasından, nöbette oturduğu için başının belaya gireceğinden korkmuştu. Nöbetçiye ayağa kalkma fırsatı vermeyen Tirian diz çöktü ve:

"Ömrü uzun olsun, Tisroc'un savaşçılarından biri misin? Tüm bu Narnialı şeytan ve hayvanların arasında seni görmek kalbimi ferahlattı. Ver elini dostum."

Ne olduğunu anlayamadan Calormenli nöbetçi güçlü bir elin elini kavradığını gördü. Birkaç saniye içinde, Tirian adamın bacaklarına bastırıp boynuna da bir hançer dayamıştı.

"En ufak bir ses çıkarırsan kendini ölmüş bil" dedi Tirian, kulağına. "Bana Tekboynuz'un nerede olduğunu söylersen yaşarsın."

"Ahı... ahırın arkasında efendim" diye kekeledi zavallı adam.

"Güzel. Ayağa kalk ve beni ona götür."

Adam ayağa kalkarken hançerin ucu boynundan ayrılmamıştı. Tirian adamın arkasına geçerken hançeri onun boynunun etrafında döndürmüş (soğuk ve oldukça gıdıklayıcıydı) ve kulağının altında uygun bir yere yerleştirmişti. Adam titreyerek ahırın arkasına yürüdü.

Karanlık olmasına rağmen Tirian, Cevher'i hemen tanıdı.

"Şşşşt!" dedi. "Kişneme. Evet Cevher, benim. Seni nasıl bağladılar?"

"Dört ayağımı bağlayıp dizginimi duvardaki bir halkaya geçirdiler" dedi Cevher.

"Nöbetçi, şurada sırtın duvara dönük dur. Şöyle. Şimdi, Cevher, boynuzunun ucunu bu Calormenlinin göğsüne çevir."

"Seve seve, efendim" dedi Cevher.

"Hareket ederse kalbine sapla." Tirian birkaç dakikada ipleri kesti. Arta kalan iplerle nöbetçinin elini ayağını bağladı. Son olarak da ağzını otla doldurdu ve ses çıkaramasın diye çenesini iple sardı, yere oturtup sırtını duvara yasladı.

"Sana pek nazik davranmadım asker" dedi Tirian, "ama öyle gerekiyordu. Tekrar karşılaşırsak belki daha iyi davranırım. Cevher, şimdi sessizce uzaklaşalım."

Sol kolunu hayvanın boynuna doladı, eğilerek burnunu öptü. İkisi de bü-

yük bir mutluluk içindeydi. Mümkün olduğunca sessiz, çocukların yanına geri döndüler. Ağaçların altı geldikleri yerden daha karanlıktı ve neredeyse Eustace'e çarpıyorlardı.

"Her şey yolunda" diye fısıldadı Tirian. "Bu gece iyi iş çıkardık. Şimdi doğru eve."

Dönüp birkaç adım gitmişlerdi ki Eustace, "Pole, neredesin?" dedi. Cevap yoktu. "Jill diğer tarafta mı, efendim?" diye sordu.

"Ne?" dedi Tirian. "Senin arkanda değil mi?"

Korkunç bir andı. Bağırmaya cesaret edemiyorlardı; becerebildikleri kadar yüksek sesle ismini fısıldıyorlardı. Cevap yoktu.

"Ben yokken senden uzaklaştı mı?" diye sordu Tirian.

"Gittiğini ne gördüm ne de duydum" dedi Eustace. "Ben fark etmeden gitmiş olabilir. Bir kedi kadar sessizdir, sen de gördün."

O anda, çok uzaklardan bir yerden davul sesleri duyuldu. Cevher kulaklarını dikti. "Cüceler" dedi.

"Büyük olasılıkla kalleş ve düşman cüceler" diye mırıldandı Tirian.

"Dört ayaklı bir şey geliyor, çok yakında" dedi Cevher.

İki insan ve tekboynuzlu at kıpırdamadan durdular. O an akıllarından o kadar fazla şey geçiyordu ki ne yapacaklarını bilemediler. Toynak sesleri düzenli olarak yaklaştı ve oldukça yakınlarından bir ses fısıldadı:

"Hey! Hepiniz orada mısınız?"

Tanrı'ya şükür, bu Jill'in sesiydi.

"Ne cehenneme gittin?" dedi Eustace öfkeli bir sesle, çok korkmuştu.

"Ahırdaydım" dedi Jill nefes nefese, gülmemek için kendini zor tutuyordu.

"Ya!" diye haykırdı Eustace, "komik olduğunu düşünüyorsun, öyle mi? Pekâlâ, sana tüm söyleyeceğim..."

"Cevher'i kurtardınız mı, efendim?" diye sordu Jill.

"Evet. İşte burada. Yanındaki hayvan kim?"

"Bu o" dedi Jill. "Bizimkiler uyanmadan eve dönelim." Yine kıs kıs güldüğü duyuldu.

Diğerleri denileni yaptı çünkü bu tehlikeli yerde gerektiğinden fazla oyalanmışlardı ve cücelerin davulları daha da yaklaşmış gibi geliyordu. Güneye doğru dakikalarca yürüdükten sonra Eustace,

"Onu buldun mu? Ne demek istiyorsun?" dedi.

"Sahte aslan" dedi Jill.

"Ne?" dedi Tirian. "Nereye gittin? Neler yaptın?"

"Şey, efendim" dedi Jill. "Sizin nöbetçiyi uzaklaştırdığınızı görür görmez, ahırın içine bir göz atmanın iyi olacağını düşündüm. Sonra sürünerek yaklaştım. Kilidi açmak çok kolay oldu, içerisi zifiri karanlıktı ve sıradan bir ahır gibi kokuyordu. Sonra bir ateş yaktım, –inanabiliyor musunuz– sırtına aslan postu bağlanmış bu yaşlı eşekten başka hiçbir şey yoktu içerde. Çakımı çıkarıp benimle gelmesi gerektiğini söyledim. İşin gerçeği, çakıyla tehdit etmeme gerek kalmadı. Ahırdan bıkmıştı, çıkmaya gönüllüydü; değil mi sevgili Şaşkaloz?"

"Ulu Tanrım!" dedi Eustace. "Hayret doğrusu! Az önce sana çok kızgındım. Haberimiz olmadan gizlice uzaklaşmanın düşüncesizlik olduğuna inanıyorum, ama kabul etmeliyim ki –yani demek istiyorum ki– şey, bu yaptığın mükemmel bir şey. Eğer erkek olsaydı ona şövalye unvanı verilirdi, değil mi efendim?"

"Erkek olsaydı, emirlere uymadığı için kırbaçlanırdı." Karanlıkta kimse onun bu sözleri kızgınlıkla mı yoksa gülümseyerek mi söylediğini görememişti. Kısa süre sonra bir sürtünme sesi duyuldu.

"Ne yapıyorsunuz, efendim?" diye sordu Cevher sertçe.

"Lanetli eşeğin başını kesmek için kılıcımı çekiyorum" dedi Tirian korkunç bir sesle. "Uzak dur, Jill."

"Ah, yapma, lütfen yapma" dedi Jill. "Gerçekten yapmamalısınız. Bu onun hatası değil. Her şeyi Maymun planlamış. Neler olduğunu bilmiyordu ve şimdi çok üzgün. O iyi bir eşek. İsmi Şaşkaloz. Kollarımı da boynuna doladım zaten."

"Jill" dedi Tirian, "tüm kullarımın en cesuru, ormanı en iyi bileni sensin, ama aynı zamanda en küstahı da. Pekâlâ, eşek hayatta kalsın. Söylemek istediğin bir şey var mı, eşek?"

"Benim mi, efendim?" dedi Eşek. "Hata yaptıysam çok üzgünüm. Maymun, Aslan'ın benim öyle giyinmemi istediğini söyledi. Ben onun her şeyi bildiğini düşünmüştüm. Ben onun gibi akıllı değilim. Sadece bana söyleneni yaptım. O ahırda yaşamak hiç de eğlenceli değildi. Dışarıda neler olduğunu bile bilmiyorum. Akşamları bir iki dakikalık yürüyüşler hariç, beni dışarıya çıkarmazdı. Bazı günler bana su vermeyi bile unutuyorlardı."

"Efendim" dedi Cevher. "Cüceler gittikçe yaklaşıyor. Onlarla karşılaşmayı ister miyiz?"

Tirian bir an düşündü ve bir kahkaha koyuverdi. Sonra, bu kez fısıldamadan, konuştu. "Aslan adına" dedi. "Eskisi kadar hızlı değilim. Onlarla karşılaşmak mı? Elbette karşılaşacağız. Artık herkesi karşılayabiliriz. Onlara bu eşeği göstereceğiz. Korkup önünde eğildikleri şeyi görsünler. Maymun'un alçakça planlarının içyüzünü gösterebiliriz onlara. Giz açığa çıktı. Eller değişti. Yarın o maymunu Narnia'daki en yüksek ağaca asacağız. Fısıldamaya, kıyafet değiştirmeye ve gizlice yürümeye gerek yok artık. Nerede o dürüst cüceler? Onlara iyi haberlerimiz var."

Saatlerdir fısıldıyorsanız, herhangi birinin yüksek sesle konuşması içinizi ferahlatır. Bütün grup konuşup gülüşmeye başladı, Şaşkaloz bile kafasını kaldırıp maymunun yasak ettiği şeyi yaptı; kocaman bir *a-iii-a-iii* patlattı. Sonra davul seslerinin geldiği yöne doğru yola çıktılar. Sesler gittikçe güçlendi, çok geçmeden meşalelerin ışıklarını gördüler. Lamba Çorakları'nı boydan boya geçen –İngiltere'de yol bile demeyeceğimiz– engebeli yollardan birine çıktılar. Karşılarına uygun adım yürüyen, kürekleri ve döşekleri sırtlarında otuz kadar cüce çıktı. İki silahlı Calormenli önden, iki tane de arkadan geliyordu.

"Durun!" diye kükredi Tirian yola çıkarken. "Askerler durun. Bu Narnialı cüceleri kimin emriyle ve nereye götürüyorsunuz?"

7
Cüceler

Onları bir Tarkaan ya da yüksek rütbeli bir lord ve silahlı iki uşak sanan grubun başındaki Calormenli iki asker durdu ve mızraklarıyla selam verdi.

"Ey efendi" dedi birisi, "bu küçük adamları, ömrü uzun olsun Tisroc'un madenlerinde çalışmak üzere Calormen'e götürüyoruz."

"Ulu Taş adına, çok da uysallar" dedi Tirian. Sonra cücelere doğru döndü. Her altı cüceden biri, bir meşale taşıyordu, Tirian o titrek ışıkta sert ve inatçı ifadelerle ona bakan sakallı yüzleri görebiliyordu. "Ey cüceler, Tisroc büyük bir savaş kazandı da ülkenizi ele mi geçirdi ki boyun eğmiş, Rugrahan'ın tuz kuyularında ölmeye gidiyorsunuz?" diye sordu.

İki asker şaşkınlıkla ona baktı, cüceler hep bir ağızdan cevapladı, "Aslan'm emirleri, Aslan'ın emirleri. Bizi o sattı. Ona nasıl karşı gelebiliriz ki?"

"Tisroc'muş!" dedi birisi ve yere tükürdü. "Şimdi karşıma bir çıksın isterdim."

"Susun, köpekler!" dedi askerlerin kumandanı.

"Bakın!" dedi Tirian, Şaşkaloz'u aydınlığa çıkararak. "Her şey yalandı. Aslan, Narnia'da değil. Maymun sizi aldattı. Ahırdan size göstermek için çıkardığı şey bu. Bakın şuna."

Cücelerin gördüğü şey (artık yakından görebildikleri için) nasıl aldatıldıklarını anlamalarına yeterliydi. Şaşkaloz'un ahırdaki mahpusluğu sırasında aslan postu oldukça eskimiş, karanlık ormandaki yolculukları sırasında da iyice bozulmuştu. Büzüşmüş, iri bir yığın halinde omzunun üzerinde toplanmıştı. Başı

yan tarafa kaymış, iyice geriye sıyrılmıştı; herkes eşeğin komik ve nazik yüzünü görebiliyordu. Eşeğin ağzının bir köşesinden bir miktar ot sarkıyordu; yolda otlanmıştı. "Benim hatam değil ki, akıllı değilim. Akıllı olduğumu hiçbir zaman söylemedim" diye mırıldanıyordu.

Tüm cüceler ağızlarını açıp Şaşkaloz'a bakakaldılar. Askerlerden biri, "Deli misiniz, efendim? Kölelere ne yapıyorsunuz?" dedi. Bir diğeri de, "Siz kimsiniz?" diye sordu. İkisi de mızraklarını indirmişti ve saldırmaya hazırdı.

"Parolayı söyle!" dedi askerlerin kumandanı.

"İşte benim parolam" dedi Kral kılıcını çekerken. "Şafak söküyor, yalanlar çöküyor. Şimdi kolla kendini vicdansız, çünkü ben Narnialı Tirian'ım."

Şimşek gibi kumandanın üzerine atıldı. Kralın saldırdığını görünce kılıcını çeken Eustace diğer askerin üzerine atıldı. Yüzü bembeyazdı, ama bundan dolayı onu suçlayamayız. Eustace'in başarısını şöyle açıklayabiliriz: Acemi şansı. O gün öğleden sonra Tirian'ın ona öğrettiklerinin hepsini unutmuştu, kılıcını çılgınca sallamış (aslında gözlerinin kapalı olup olmadığından emin değilim) ve sonra, büyük bir şaşkınlıkla Calormenli'nin yerde, ayaklarının dibinde yattığını görmüştü. Calormenli'nin ölümü onu rahatlatmış olsa da, o an için korkutucuydu. Kral bir-iki saniye daha savaşmıştı. Sonra o da rakibini hakladı ve Eustace'e bağırdı, "Diğer ikisine dikkat et."

Neyse ki cüceler öbür iki Calormenli'nin icabına bakmıştı. Düşmanların işi bitirilmişti.

"İyi savaştın, Eustace!" diye bağırdı Tirian, sırtını sıvazlayarak. "Cüceler, artık özgürsünüz. Yarın başınızda ben, tüm Narnia'yı kurtaracağız. Aslan için üç hurra!"

Cücelerin tepkisi tuhaftı. Birkaç cücenin (yaklaşık beş) bağırmasıyla susması bir olmuş, diğerlerinin bir kısmı asık suratla hırlamaya benzer sesler çıkarmıştı. Birçoğu tek kelime etmemişti.

"Anlamıyor musunuz?" dedi Jill sabırsızca. "Sizin neyiniz var? Kral'ın dediklerini duymadınız mı? Her şey sona erdi. Maymun artık Narnia'ya hükmetmeyecek. Herkes günlük yaşamına geri dönebilir. Tekrar eğlenmeye başlayabilirsiniz. Memnun değil misiniz?"

Yaklaşık bir dakikalık duraklamadan sonra, saçları ve sakalları kömür karası, kaba görünüşlü bir cüce, "Sen de kim oluyorsun, Bayan?" dedi.

"Ben Jill'im" dedi. "Kral Rilian'ı büyüden kurtaran Jill –ve bu da aynı şeyi yapan Eustace– yüzlerce yıl sonra başka bir dünyadan geri döndük. Bizi Aslan gönderdi."

Cüceler küçümser ifadelerle, sırıtarak birbirlerine baktılar.

"Pekâlâ" dedi ismi Kıkır olan kara cüce, "siz delikanlıların ne düşündüğünü bilmiyorum, ama ben yaşamımın sonuna yetecek kadar Aslan hikâyesi dinledim."

"Doğru, doğru" diye hırladı diğer cüceler. "Hepsi hikâye, sırf hikâye."

"Ne demek istiyorsunuz?" dedi Tirian. Kavga ederken bir an olsun bile yüzü sararmamıştı, ama şimdi beti benzi atmıştı. Bunun harika bir an olacağını düşünmüştü ama her şey kötü bir rüyaya dönüşmekteydi.

"Aklımızın başımızda olmadığını düşünüyor olmalısınız, evet öyle olmalı" dedi Kıkır. "Bir defa aldandık ve şimdi siz bir dakika sonra yine aldatmaya çalışıyorsunuz. Artık Aslan hikâyelerinin hiçbir yararı yok, anlıyor musun? Şuna bak! Uzun kulaklı bir eşek."

"Aman Tanrım, beni kızdırıyorsunuz" dedi Tirian. "Hangimiz onun Aslan olduğunu söyledi ki? Bu Maymun'un size aslan diye yutturduğu eşek. Anlamıyor musunuz?"

"Sanırım, elinde daha iyi bir taklit var" dedi Kıkır. "Teşekkürler, ama istemiyoruz. Bir kere aldatıldık, bir daha aldatılmayacağız."

"Hayır" dedi Tirian öfkeyle, "ben gerçek Aslan'a hizmet ediyorum."

"Nerededir o? Kimdir? Göster bize!" dedi cücelerin çoğu.

"Onu cebimde tuttuğumu mu sanıyorsunuz, aptallar?" dedi Tirian. "Ben kimim ki onu istediğim an gösterebileyim? O uysal bir aslan değildir." Bu sözler ağzından çıktığı an yanlış bir şey söylediğini anladı. Cüceler hemen, "Uysal bir aslan değildir, uysal bir aslan değildir" diye tekrarlamaya, alay etmeye başlamışlardı. "Diğerleri de bunu söyleyip duruyordu" dedi birisi.

"Gerçek Aslan'a inanmadığınızı mı söylemek istiyorsunuz?" dedi Jill. "Ben onu gördüm. Bizi buraya başka bir dünyadan o gönderdi."

"Ah" dedi Kıkır, gülerek. "Sen öyle diyorsun. Sana söylenenleri iyi öğrenmişsin. Ezberden konuşuyorsun, değil mi?"

"Kaba herif' diye bağırdı Tirian, "bu bayanı, yalancılıkla mı suçluyorsun?"

"Ağzınızdan çıkanlara dikkat edin, Bayım" diye cevapladı cüce. "Başka aslanlar istemediğimiz gibi –eğer Tirian'san, ki hiç benzemiyorsun– başka krallar da istemiyoruz. Bundan sonra kendi başımızın çaresine bakacak, kimseye şapka çıkarmayacağız. Anlıyor musunuz?"

"Doğru" dedi diğer cüceler. "Artık kendi başımızayız. Ne Aslan ne krallar ne de başka dünyalar hakkında hikâye dinlemek istiyoruz. Cüceler, cüceler için." Sonra yerlerine geçip geldikleri yere dönmek için hazırlanmaya başladılar.

"Küçük canavarlar" dedi Eustace. "Tuz madenlerinden kurtarıldığınız için teşekkür etmeyecek misiniz?"

"Ah, bunun nedenini biliyoruz" dedi Kıkır başını çevirerek. "Bizden yararlanmak istediniz, kurtarmanızın nedeni bu. Kendinize göre bir oyun oynuyorsunuz. Haydi arkadaşlar."

Tirian ve dostları cücelerin ardından bakakaldı. Sonra Tirian, "Gelin" dedi dostlarına ve yola devam ettiler.

Sessiz bir gruptu. Şaşkaloz hâlâ yüzkarası olarak görüyordu kendini, neler olduğunu anlamamıştı. Jill, cücelerden iğrenmiş, Eustace'in Calormenli'ye karşı kazandığı zaferden çok etkilenmişti, kendini saf ve neredeyse işe yaramaz hissediyordu. Eustace'e gelince, kalbi oldukça hızlı çarpıyordu. Tirian ve Cevher üzgün

bir şekilde arkadan yürüyordu. Kral kolunu Cevher'in omzuna atmıştı ve at kimi zaman yumuşak burnuyla Kral'ın yanağına dokunuyordu. Birbirlerini teselli etmeye çalışmıyorlardı. Rahatlatıcı bir şeyler söylemek pek kolay değildi. Tirian, maymunun sahte bir aslan yaratmasının sonucunun, insanların gerçek Aslan'a inancının sarsılması olacağını rüyasında görse inanmazdı. Cücelere aldatıldıklarını gösterdiği an, hepsinin birden kendi tarafında toplanacaklarından emindi. Ertesi gece onları Ahır Tepe'ye götürerek Şaşkaloz'u tüm yaratıklara gösterecek ve herkes Maymun'a karşı ayaklanacak, belki Calormenlilerle biraz çekiştikten sonra her şey sona ermiş olacaktı. Ama öyle görünüyordu ki bundan sonra hiçbir şeye güvenemezdi. Acaba Narnialılardan kaçı, cüceler gibi davranacaktı?

"Sanırım arkamızda biri var" dedi Şaşkaloz aniden.

Durup dinlediler. Gerçekten de küçük ayakların pıtır pıtır yere vuruşunu duydular.

"Kim var orada?" diye bağırdı Kral.

"Sadece ben, efendim" diye bir ses geldi. "Ben, Zıpır. Az önce diğerlerinden ayrılmayı başarabildim. Ben sizden yanayım, efendim. Ve Aslan'dan. Elime bir cüce kılıcı verirseniz, tüm gücüm tükenmeden önce düşmanlarımıza birkaç darbe vurmaktan memnuniyet duyarım."

Herkes cücenin etrafına toplanıp, "Hoş geldin" dedi, övgüler yağdırıp sırtını sıvazladı. Kuşkusuz tek bir cüce pek bir şey değiştirmezdi, ama birinin bile doğrudan yana olması huzur vericiydi. Tüm grup canlanmıştı. Ne var ki, Jill ile Eustace'in canlılığı çok uzun sürmedi, yatmaktan başka bir şey düşünemeyecek kadar yorgunlardı ve sürekli esniyorlardı.

Şafaktan az önce, gecenin en soğuk saatinde tekrar kuleye ulaştılar. Eğer hazırda bir şeyler olsaydı memnuniyetle yerlerdi, ancak yemek hazırlamanın zahmetini ve alacağı zamanı düşünmek bile istemiyorlardı. Bir dereden su içtiler, yüzlerini yıkadılar ve ranzalara yuvarlandılar; dışarıda daha rahat olacaklarını söyleyen Şaşkaloz'la Cevher hariç. Onlar için en iyisi dışarıda kalmaktı, çünkü bir atla, yetişkin ve şişko bir eşek her zaman kalabalık ederdi.

Narnia cüceleri bir metre yirmi santimden daha kısa olmalarına rağmen boy-

larına göre çok güçlü ve dayanıklı yaratıklardır; Zıpır da zorlu bir gün geçirip gece geç yatmıştı ama herkesten önce kalktı. Hemen Jill'in yayını alarak dışarı çıktı ve bir çift orman güvercini avladı. Kapının önünde oturup kuşların tüylerini yolarken Cevher ve Şaşkaloz'la sohbet etti. Şaşkaloz çok daha iyi görünüyor, kendini daha iyi hissediyordu. Bir tekboynuzlu at olduğu için hayvanların en soylusu ve naziği olan Cevher ona çok kibar davranıyor; ot, şeker ve toynak bakımı gibi, ikisinin de anlayabileceği şeyler hakkında konuşuyordu. Jill ile Eustace, saat on buçukta esneyerek ve gözlerini ovalayarak dışarıya çıktıklarında, cüce onlara kuzukulağına oldukça benzeyen, ama pişirildiğinde çok daha lezzetli olan yabani otları toplayabilecekleri yeri gösterdi. (Tam lezzetini verebilmesi için tereyağı ve karabiberle pişirilir ama orada bu malzemeler yoktu.) Ellerindeki malzemelerle kahvaltı –ya da öğlen yemeği– için harika bir yahni yapmaya başladılar. Tirian ormanın içlerine girip bir miktar yakacak odun getirdi. Yemek pişerken –çok uzun sürecekmiş gibi görünüyordu, pişmesine yakın daha güzel kokmaya başlamıştı– Kral, Zıpır için bir cüce kıyafeti bulmuştu: Bir zırh, miğfer, kalkan, kılıç, kemer ve bir hançer. Sonra Eustace'in kılıcını kontrol etti ve Calormenli'yi öldürdükten sonra kılıcı kınına temizlemeden koyduğunu gördü. Eustace bundan dolayı azar işitti, kılıcı temizleyip, parlatmak zorunda kaldı.

Tüm bu süre boyunca Jill, kâh yemeği karıştırıyor, kâh huzurla otlayan eşek ile ata kıskançlıkla bakarak vakit öldürüyordu. O sabah onların yerinde olup otlayabilmeyi öylesine arzulamıştı ki!

Yemeğe başladıklarında hepsi beklemeye değdiğini anladı, yemek herkesin ikişer porsiyon yiyebileceği kadar çoktu. Yiyebilecekleri kadar yedikten sonra üç insan ile cüce kapının eşiğine oturdu, dört ayaklılar da yüzleri onlara dönük olarak yattı. Cüce, Jill ve Tirian'dan izin alarak piposunu yaktı. Kral, "Şimdi, dostum Zıpır, muhtemelen düşman hakkında bizden daha fazla bilgi sahibisin. Tüm bildiğini anlat. İlk önce, kaçışım hakkında ne gibi hikâyeler anlattıklarını söyle" dedi.

"Akla gelebilecek en kurnazca hikâye anlatılıyor, efendim" dedi Zıpır. "Bunu anlatan Kızıltüy, büyük bir olasılıkla da uyduruyordu. Bu Kızıltüy, efendim – gelmiş geçmiş en sinsi kedidir o– diyordu ki, o hainlerin sizi bağladığı ağacın yanından geçiyormuş. Sizin –af buyrun– uluyup, küfrettiğinizi, Aslan'a lanetler

yağdırdığınızı duymuş. 'Size söyleyemeyeceğim bir şekilde' diyordu, kullandığı kelimeler aynen böyleydi. Öylesine ciddi ve dürüst görünüyordu ki bir kedinin halinden memnun olduğunda nasıl göründüğünü bilirsiniz. Kızıltüy'ün anlattıklarına göre, Aslan bir şimşek gibi görünmüş ve bir lokmada siz Ekselanslarını yutmuş. Bunu duyunca tüm hayvanlar titredi, bazıları bayıldı. Kuşkusuz Maymun bundan yararlandı. 'Gördünüz mü?' dedi, 'Bakın Aslan kendisine saygı duymayanları nasıl cezalandırıyor. Bu hepinizin kulağına küpe olsun.' Zavallı yaratıklar inleyip sızlanmaya başladılar ve 'Olur mu olur' dediler. Neticede, siz Ekselanslarının kaçışı onlara, hâlâ size sadık dostlarınız olduğunu düşündürmedi; aksine bu, Maymun'a duydukları korkuyu artırıp, kuşku duymadan itaat etmelerine yol açtı."

"Ne şeytani bir plan!" dedi Tirian. "Öyleyse Kızıltüy, Maymun'la işbirliği içinde?"

"Eğer Maymun onunla işbirliği yapıyorsa" diye cevapladı Cüce, "fazla uzun süreceğini sanmıyorum, efendim. Görüyorsunuz ki Maymun kendini içkiye vurmuş. Bence, planı Kızıltüy ve o Calormenli Yüzbaşı Rishda uyguluyor. Kızıltüy'ün cüceler arasında yaydığı birtakım söylentiler dönüşünüzü zorlaştırdı sanırım. Nedenini size anlatayım. Evvelki gece, o iğrenç gece yarısı toplantılarından biri az önce bitmiş ve ben eve doğru yürüyordum ki, pipomu unuttuğumu fark ettim. Eskiden beri kullandığım iyi bir pipoydu, onu aramak için geri döndüm. Oturduğum yere ulaşmadan önce (orası zifiri karanlıktı) bir kedinin 'miyav', bir Calormenli'nin de 'Buradayım... yavaş konuş' dediğini duydum, donakalmışım. Kızıltüy'le konuşan kişi Rishda Tarkaan denilen adamdı. 'Soylu Tarkaan' dedi kedi, o yumuşacık sesiyle, 'bugün Aslan'ın Taş'ın ta kendisi olduğunu söylerken ne demek istediğinizi öğrenmek istemiştim' dedi. 'Kedilerin en zekisi' dedi diğeri, 'kuşkusuz ne demek istediğimi anlamışsındır.' 'Yani' dedi Kızıltüy, 'onların var olmadığını mı söylemek istiyorsunuz?' 'Kafası çalışan herkes bunu anlar' dedi Tarkaan. 'O zaman anlaşabiliriz' diye mırıldandı Kedi. 'Sen de benim gibi Maymun'dan bıkmaya başladın mı?' 'Aptal ve açgözlü bir hayvan' dedi diğeri. 'Ama şimdilik onu kullanmamız gerekiyor. Her şeyi önceden hazırlayıp, istediklerimizi Maymun'a yaptırmalıyız.' 'Bazı kafası çalışan Narnialıları birer birer yanımıza çekmemiz iyi olur, değil mi?' dedi Kızıltüy. 'Uygun zamanı

kollayıp birer birer kandırırız onları. Çünkü Aslan'a inanan hayvanlar her an döneklik edebilir; Maymun budalalığı yüzünden sırrını açığa vurursa döneceklerdir de. Gelgelelim Taş'a da Aslan'a da inanmayanlar ve Narnia'nın bir Calormen eyaleti olması halinde Tisroc'un vereceği ödülleri düşünerek kendi çıkarlarını kollayanlar ayakta kalacaktır.' 'Mükemmel konuştun' dedi yüzbaşı, 'ama seçimini dikkatli yap.'"

Cüce konuşurken her şey değişmiş gibi görünüyordu. Oturduklarında hava güneşliydi. Şimdi ise Şaşkaloz tir tir titriyordu. Cevher endişeyle başını çevirdi. Jill yukarıya baktı.

"Hava bulutlanıyor" dedi.

"Ayrıca çok da soğuk" dedi Şaşkaloz.

"Buz gibi soğuk, Aslan adına!" dedi Tirian ellerine üfleyerek. "Üf be! Ne kötü koku bu!"

"Üf!" dedi Eustace nefes nefese. "Leş gibi kokuyor. Yakınlarda ölü bir kuş mu var? Neden daha önce fark etmedik ki?"

Büyük bir şaşkınlıkla Cevher ayağa kalktı ve boynuzuyla işaret ederek:

"Bakın!" diye bağırdı. "Bakın şuna! Bakın, bakın!"

Altısı birden baktı ve hepsinin yüzünü bir dehşet ifadesi kapladı.

8
Kartalın Getirdiği Haber

Açık arazinin sona erdiği yerdeki ağaçların gölgesinde bir şey hareket ediyor, yavaşça kuzeye doğru süzülüyordu. İlk bakışta dumana benziyordu, yoğun olmayan gri bir sis gibiydi ve arkasındakileri görebiliyordunuz. Ancak o kötü koku, dumana benzer şeyden gelmiyordu. O tuhaf şey duman gibi dalgalanıp kıvrılmıyor, sabit duruyordu. Gövdesi bir insanı andırıyordu, ama bir kuş kafasına sahipti; kıvrık, yırtıcı bir gagası olan vahşi bir kuş. Başının üzerine kaldırdığı dört kolu vardı, sanki tüm Narnia'yı avuçlarına almak istiyormuş gibi onları öne uzatmıştı; parmakları –yirmisi birden– gagası gibi kıvrıktı, uzun, sivri ve kuşlarınkine benzeyen pençeleri vardı. Otların üzerinde sanki yüzüyor, geçtiği yerdeki otlar sararıyordu.

Şaşkaloz onu gördüğü anda çığlık atar gibi anırıp ok gibi kuleye daldı. Jill (aslında korkak olmadığını siz de bilirsiniz) ona bakmamak için yüzünü elleriyle kapadı. Diğerleri, o şey sağdaki sık ağaçlara dalıp kaybolana kadar seyretmeye devam etti. Sonra güneş tekrar çıktı ve kuşlar şarkı söylemeye başladı.

Herkesin soluğu yavaş yavaş normale döndü. Hepsi de o şeyi gördüğünde heykel gibi hareketsiz kalmıştı.

"Neydi o?" dedi Eustace fısıltıyla.

"Onu bir kere daha görmüştüm" dedi Tirian. "Ama o zaman altın kaplı bir heykeldi ve gözlerinde elmas vardı. Senin yaşındaydım; Tisroc'un Tashbaan'daki

sarayına ziyarete gitmiştim. Tisroc beni Taş'ın büyük tapınağına götürdü. Orada görmüştüm, sunağın üzerine oyulmuştu."

"O zaman o... o Taş mıydı?" dedi Eustace.

Tirian ona cevap vermek yerine kolunu Jill'in omzuna doladı, "Sen nasılsın, Bayan?" dedi.

"İ... iyiyim" dedi Jill, ellerini bembeyaz yüzünden indirip gülümsemeye çalışarak, "iyiyim. Sadece bir an için midemi bulandırdı."

"Öyle görünüyor ki" dedi Tekboynuz, "her şeye rağmen gerçek bir Taş varmış."

"Evet" dedi Cüce. "Taş'a inanmayan bu aptal maymun, ettiğinden fazlasını bulacak. Taş'ı çağırdı; Taş da geldi."

"O şey nereye gitti peki?" dedi Jill.

"Kuzeye, Narnia'nın kalbine" dedi Tirian. "Bizimle kalmaya geldi. Çağırdılar, o da geldi."

"Ha, ha, ha!" diye kıkırdadı Cüce, kıllı ellerini ovuşturarak. "Maymun için büyük bir sürpriz olacak bu. İnsanlar gerçekten inanmıyorlarsa, şeytanları çağırmamalılar."

"Taş'ın Maymun'a görünüp görünmeyeceğini kim bilir?" dedi Cevher.

"Şaşkaloz nereye gitti?" dedi Eustace.

Hepsi Şaşkaloz'u çağırdı ve Jill onu aramak üzere kulenin arkasına dolandı. Aramaktan epeyce yorulmuşlardı ki, Şaşkaloz'un büyük ve kır başı kapının ardında göründü. "Uzaklaştı mı?" diye sordu. Onu dışarıya çıkarabildiklerinde, bir köpek fırtına öncesinde nasıl titrerse o da öyle titriyordu.

"Şimdi anlıyorum ki" dedi Şaşkaloz, "gerçekten çok kötü bir eşekmişim. Külyutmaz'ı dinlememeliydim. Böyle şeylerin olacağını hiç düşünmemiştim."

"Akıllı olmadığını söylemek için zaman harcayacağına, olabildiğince akıllı davranmayı denemeye uğraşsaydın..." diye başladı Eustace, ama Jill sözünü kesti.

"Zavallı yaşlı Şaşkaloz'u rahat bırak. Bir yanlışlık oldu işte, değil mi sevgili Şaşkaloz?" dedi ve eşeğin burnunu öptü.

Gördükleri yüzünden sarsılmış olmalarına rağmen konuşmalarına devam ettiler.

Cevher'in söyleyecek pek fazla şeyi yoktu. Esirken zamanının tümünü bağlı olarak geçirmiş ve düşmanın planlarından hiçbirini duyamamıştı. Her akşam dışarıya çıkarılıp onlara gösterilen şeyin Aslan olduğuna inandığını söylemesi için tekmelenmiş (o da boş durmayıp çifteler savurmuştu), dövülmüş ve ölümle tehdit edilmişti. Kurtarılmasaydı o sabah idam edilecekti. Kuzuya ne olduğunu ise bilmiyordu.

Bir seçim yapmaları gerekiyordu; ya o gece Ahır Tepe'ye dönüp Şaşkaloz'u Narnialılara göstererek onlara aldatıldıklarını anlatmaya çalışacaklar ya da doğuya doğru gidip sentor Bilge'nin Cair Paravel'den getireceği yardımı karşılayacak ve Maymun ve Calormenlilerden daha güçlü olarak geri döneceklerdi. Tirian ilk planı uygulamak istiyordu, çünkü Maymun'un halkına zulmetmeye devam edeceği fikrinden nefret ediyordu. Öte yandan cücelerin dün akşamki davranışları da bir uyarı niteliğindeydi. Anlaşılan o ki Şaşkaloz'u gösterse bile onların bunu nasıl karşılayacağından emin olamazdı. Calormen askerlerini de unutmamak gerekiyordu. Zıpır, yaklaşık otuz asker olduğunu düşünüyordu. Tirian, eğer Narnialıların hepsi ondan yana olursa, o, Cevher, çocuklar ve cücenin (Şaşkaloz'u adam yerine koymuyordu) otuz askeri yenme şansının yüksek olduğunu düşünüyordu. Fakat ya Narnialıların yarısı –cüceler de dahil olmak üzere– sadece oturup seyrederse? Ya da ona karşı savaşırlarsa? Risk çok fazlaydı. Bulut gibi bir görünüp bir kaybolan Taş da gelmişti. Ne yapabilirdi acaba?

Sonra Zıpır'ın da söylediği gibi, Maymun'u bir-iki günlüğüne kendi haline bırakmanın hiç zararı olmazdı. Artık gösterebileceği bir Şaşkaloz yoktu. Bunu açıklamak için onun –ya da Kızıltüy'ün– nasıl bir hikâye uyduracaklarını tahmin etmek pek kolay değildi. Hayvanlar Aslan'ı görmek isterse ve gösterecek Aslan yoksa, en safi bile kuşkulanmaya başlardı.

Sonunda hepsi en iyi şeyin gidip Bilge'yi karşılamak olduğunda karar kıldı.

Buna karar verir vermez herkesin ne kadar neşelendiğini görmek harikaydı. Ben bunun kavgadan korkmalarından kaynaklandığını düşünmüyorum (belki Jill ve Eustace hariç). Sanırım her biri, Ahır Tepe'yi uğrak yeri yapmış, görünse de görünmese de korkunç olan o kuş kafalı şeyin yakınına yaklaşmayacaklarından dolayı memnundu. Her neyse, insan bir kere bir şeye karar verdi mi kendini daima iyi hisseder.

Tirian, Calormenlilerle karıştırılmamak ve karşılaşacakları sadık Narnialıların muhtemel saldırısına uğramamak için, kılık değiştirmenin iyi olacağını söyledi. Cüce ocaktaki külleri ve kılıçlarla mızrak uçlarına sürülmek üzere saklanan yağı kullanarak iğrenç görünüşlü bir şey hazırladı. Sonra Calormen zırhlarını çıkarıp dereye gittiler. O iğrenç karışım tıpkı arapsabunu gibi köpürüyordu. Tirian ve iki çocuğun suyun yanında çömelerek birbirlerinin enselerini keselemeleri ya da durulanırken oflayıp puflamaları çok hoş bir görüntüydü. Sanki parti öncesi banyo yapan insanlar gibi kıpkırmızı ve parlak yüzleriyle kuleye geri döndüler. Düz kılıçları, üçgen kalkanlarıyla gerçek Narnialılar gibi silahlandılar. "Kendime geldim" dedi Tirian. "Böylesi daha iyi. Tekrar gerçek bir adam olduğumu hissediyorum."

Şaşkaloz aslan postunun üzerinden alınması için çok yalvardı. Çok sıcak olduğunu, eğreti durduğundan çok rahatsız ettiğini ve aynı zamanda onu gülünç gösterdiğini söylüyordu. Ancak bir süre daha üzerinde kalması gerektiğini söylediler, Bilge'yle buluşacak olmalarına rağmen, onu diğer hayvanlara göstermek istiyorlardı.

Güvercin ve tavşan etinden artanları taşımaya değmezdi ama yanlarına biraz kurabiye aldılar. Tirian kulenin kapısını kilitledi; bu orayı son görüşleri olacaktı.

Yola çıktıklarında saat öğleden sonra ikiydi, baharın ilk sıcak günüydü. Yapraklar dünkünden çok daha fazla büyümüş görünüyordu; kardelenlerin zamanı geçmişti ama birçok çuhaçiçeği gördüler. Gün ışığı ağaçların arasından tatlı tatlı süzülüyor, kuşlar şarkı söylüyor, (görünmemesine rağmen) akan suyun sesi duyuluyordu. Taş gibi iğrenç şeyleri düşünmek zordu. Çocuklar, "İşte gerçek Narnia bu" diye düşünüyorlardı. Eski bir Narnia marşını mırıldanarak önlerinde yürüyen Tirian'ın bile yüreği ferahlamıştı. Marşın nakaratı şöyleydi:

Hey, gürlesin, gürlesin, gürlesin,
Gürlesin vurdukça davullar.

Kral'ı, Eustace ve Zıpır takip ediyordu. Zıpır, Eustace'e önceden bilmediği tüm Narnia ağaçlarının, kuş ve bitkilerinin isimlerini söylüyordu. Eustace de arada sırada İngiltere'dekiler hakkında bilgi veriyordu.

Onların ardından Şaşkaloz yürüyor, Şaşkaloz'u da Jill'le Cevher izliyordu. Jill'in Cevher'e âşık olduğunu anlayabilirdiniz. Onun şimdiye kadar karşılaştığı en parlak, en zarif ve en narin hayvan olduğunu düşünüyordu, ki bunda yanıldığı da söylenemezdi; öylesine kibar ve yumuşak konuşuyordu ki, savaşta ne kadar korkunç ve vahşi olduğuna inanamazdınız.

"Ah, bu çok güzel!" dedi Jill. "Böyle yürümek. Keşke bu tür şeyleri daha sık yapabilseydik. Ne yazık ki Narnia'da kötü şeyler oluyor."

At yanıldığını söyledi. Âdemoğullarıyla Havvakızlarının sadece karışıklık olduğu zamanlarda çağrıldıklarını, ama Narnia'nın her zaman böyle olmadığını söyledi. Onların ziyaretleri arasında, isimlerini, hatta sayılarını bile hatırlayamadığı barışçı kralların birbirlerini takip ettiği yüzlerce, binlerce yıl vardı; tarih kitaplarına yazılması gereken öylesine az şey olmuştu ki. Sonra Jill'in isimlerini hiç duymadığı eski kraliçe ve kahramanlardan söz etti. Beyaz Cadı'dan; büyük kıştan önce yaşayan, ormandaki herhangi bir gölete baktığında yüzünün görüntüsü yıldız gibi bir yıl bir gün boyunca gölette parlayan müthiş güzel Kraliçe Kuğutüy'den söz etti. Kazan Göleti'nin yanında, Büyük Çağlayan'ın gürültüsünde oturup, Cair Paravel'deki insanların fısıldadıklarını duyabilen kulaklara sahip Tavşan Yelkenkulak'ı anlattı. Bütün kralların ilki olan Frank'ın dokuzuncu kuşaktan torunu olan Kral Gale'in Doğu Denizleri'ne yelken açışını, Issız Adalıları bir ejderhadan kurtarışını ve karşılığında Issız Adalar'ın sonsuza kadar Narnia kraliyet topraklarının bir parçası olmak üzere ona verilişini anlattı. Narnialıların çok mutlu olduğu, dansların, ziyafetlerin ya da yarışmaların yapıldığı ve her günün bir öncekinden daha iyi olduğu yüzyıllardan söz etti. Cevher anlattıkça, tüm o mutlu yılların binlercesinin birden resimleri birbirine eklendi ve sonunda Jill kendini yüksek bir tepeden, ağaçlar, nehirler ve mısır tarlalarıyla dolu, ufuğa doğru uzanarak ince bir sis haline gelen verimli güzel bir ovaya bakıyormuş gibi hissetti. "Ah, umarım yakında maymuna gereken dersi verip o güzel ve eğlenceli

zamanlara geri döneriz. Umarım sonsuza kadar böyle devam eder. Bir gün bizim dünyamızın sonu gelecek. Belki bu dünyanınki gelmez. Ah, Cevher, Narnia sonsuza kadar yaşasa güzel olmaz mı? Her zaman senin anlattığın gibi olsa!" dedi.

"Hayır, kardeşim" diye cevapladı Cevher, "Aslan'ın kendi ülkesi hariç tüm dünyaların sonu gelir."

"Şey, en azından bu son milyonlarca yıl sonra olur, değil mi? Hey! Neden durduk?"

Kral, cüce ve Eustace gökyüzüne bakıyordu. Gördükleri dehşeti hatırlayan Jill ürperdi. Ama bu kez öyle bir şey değildi. Küçüktü ve mavi gökyüzünde siyahmış gibi görünüyordu.

"Yemin ederim ki" dedi Cevher, "uçuşuna bakılırsa, bu bir konuşan kuş."

"Ben de öyle düşünüyorum" dedi Kral. "Dost mu yoksa maymunun casusu mu?"

"Bence, efendim" dedi cüce, "Kartal Keskingöz'e benziyor."

"Ağaçların altına saklansak mı?" dedi Eustace.

"Hayır" dedi Tirian, "en iyisi kıpırdamadan taş gibi dikilmek. Hareket edersek bizi kesinlikle fark eder."

"Bakın! Daire çiziyor, bizi gördü bile" dedi Cevher. "Döne döne aşağı iniyor."

"Okunu yayına tak, Bayan" dedi Tirian, Jill'e. "Ama ben izin vermedikçe kullanma. Dost olabilir."

İnsanın içi rahat olsa, o kocaman kuşun zarafetle süzülerek yere inişini seyretmek bir zevk olurdu. Kuş, Tirian'ın birkaç metre önündeki kayaya kondu, sorguçlu başını eğdi, garip kartal sesiyle, "Selam, Kralım" dedi.

"Selam, Keskingöz" dedi Tirian. "Bana kral diye hitap ettiğine göre, maymunun yandaşı olmadığına inanabilirim. Geldiğine sevindim."

"Efendim" dedi kartal, "getirdiğim haberi duyduğunuzda, başınıza gelen en büyük acıya üzüldüğünüzden daha fazla üzüleceksiniz."

Bu sözleri duyduğunda Tirian'ın kalbi duracak gibi oldu, ama dişlerini sıktı. "Anlat" dedi.

"İki şey gördüm" dedi Keskingöz. "Birincisi, Cair Paravel ölü Narnialılar ve canlı Calormenlilerle dolu. Burçlarınıza Tisroc'un sancağı çekilmiş; halkınız şehirden –şu veya bu şekilde– ormana kaçıyor. Cair Paravel denizden fethedildi. Bir önceki gece yirmi büyük Calormen gemisi demirlemiş."

Kimse konuşamadı.

"İkincisi, Cair Paravel'in beş fersah uzağında, karnında bir Calormen okuyla sentor Bilge yatıyor. Son dakikalarında onunla beraberdim, siz Ekselanslarına şu mesajı gönderdi: Unutmayın ki, tüm dünyaların er ya da geç sonu gelecektir ve soylu ölüm onu hak eden herkes için bir hazinedir."

"Öyleyse" dedi Kral uzun bir sessizlikten sonra, "artık Narnia yok."

9
Ahır Tepe'deki Toplantı

Uzun bir süre ne konuşabildiler ne de gözyaşı dökebildiler. Sonra Tekboynuz ayağını yere vurdu, yelesini salladı ve konuşmaya başladı.

"Efendim" dedi, "fazla düşünmeye gerek yok. Maymunun planlarının çok ayrıntılı düşünüldüğü anlaşılıyor. Uzun süredir Tisroc'la gizli gizli haberleşiyor olmalı; belli ki aslan postunu bulur bulmaz, Tisroc'a donanmasını Cair Paravel dahil tüm Narnia'yı fethetmek için hazırlamasını söyledi. Artık Ahır Tepe'ye geri dönüp gerçeği açıklamak ve Aslan'ın bize reva gördüğü maceraya atılmaktan başka yapacak bir şey yok. Bir mucize olur da maymunun yanındaki otuz Calormenli'yi yenersek, yakında Cair Paravel'den gelecek büyük bir orduyla yapacağımız savaşta huzur içinde ölebiliriz."

Tirian başını salladı. Çocuklara dönüp, "Dostlarım, artık kendi dünyanıza gitme zamanı geldi. Görevinizi yerine getirdiğinizden şüpheniz olmasın" dedi.

"A... ama daha bir şey yapmadık ki" dedi, korkudan değil de her şeyin böylesine karmaşık bir hal almasından dolayı titreyen Jill.

"Hayır" dedi Kral, "beni kurtardınız; dün gece ormanda önümden bir yılan gibi süzülerek Şaşkaloz'u getirdin ve sen, Eustace, adamını öldürdün. Diğerlerinin bu gece ya da bundan üç gün sonra karşılaşacağı kanlı sonu paylaşmak için çok gençsiniz. Size kendi dünyanıza dönmeniz için yalvarıyorum; hayır emrediyorum. Böylesine genç savaşçıların ölmesine izin verirsem kahrolurum."

"Hayır, hayır, hayır" dedi Jill (konuşmaya başladığında bembeyazdı, sonra

kızardı, sonra tekrar bembeyaz oldu). "Gitmeyeceğiz. Ne söylediğin umurumda değil. Ne olursa olsun seninle beraberiz, değil mi Eustace?

"Evet, bu kadar heyecanlanmaya gerek yok" dedi ellerini ceplerine sokmuş olan Eustace (zırh yeleğin ceplerine ellerini sokmasının ne kadar tuhaf göründüğünü unutmuştu). "Görüyorsun ki seçme şansımız yok. Geri dönmekten bahsetmenin ne yararı var? Bunu sağlayacak büyümüz yok!"

Bu çok mantıklı bir şeydi, ama Jill bunu söylediği için Eustace'ten nefret etmişti. Diğer insanlar heyecanlandığında, Eustace gerçekçi olmaktan çok hoşlanırdı.

Tirian yabancıların (Aslan istemedikçe) eve dönemeyeceğini anladığında, onların Güney Dağları'nı geçip emniyette olacakları Archenland'e gitmelerini istedi. Ancak yolu bilmiyorlardı, onlara rehberlik edecek biri de yoktu. Aynı zamanda Zıpır'ın da dediği gibi, Calormenliler Narnia'yı fethettiklerine göre bir iki haftaya kalmaz Archenland'i de alırlardı. Tisroc oldum olası kuzeydeki ülkeleri topraklarına katmak istiyordu. Sonunda Eustace ile Jill öyle çok yalvardı ki, Tirian onunla gelebileceklerini ancak kaderlerine razı olmaları gerektiğini söyledi ya da onun deyişiyle, Aslan'ın onlara uygun gördüğü maceraya atılabileceklerini.

Kral'ın ilk düşüncesi, karanlık basmadan Ahır Tepe'ye (bu isim artık onları rahatsız ediyordu) gitmemeleriydi. Cüceyse, eğer gün ışığında giderlerse Calormenli nöbetçi hariç muhtemelen kimsenin olmayacağını söyledi. Maymun ve Kızıltüy, yaratıklara bu yeni kızgın Aslan –ya da Taş– hakkında o kadar korkunç hikâyeler anlatmıştı ki, yaratıklar çağrıldıkları o dehşet verici gece toplantıları dışında oraya gitmeye korkuyorlardı. Calormenliler ormancılıktan anlamazdı. Zıpır, gün ışığında bile kolaylıkla ahırın arkasında bir yere ulaşabileceklerini düşünüyordu. Maymun bütün hayvanları gece toplantısına çağırdığında ve tüm Calormenliler nöbetteyken bunu yapmak çok zordu. Toplantı başlayana kadar Şaşkaloz'u gözlerden uzak, ahırın arkasında saklayabilirlerdi. Bu iyi bir plandı; Narnialılara ani bir sürpriz yapmaktan başka şansları yoktu.

Bu plan üzerinde anlaştılar ve tüm grup yeni bir rota belirleyerek –kuzeybatıya– nefret ettikleri tepeye doğru yola çıktı. Kartal bazen tepelerinde ileri geri uçuyor bazen de Şaşkaloz'un sırtına tünüyordu. Kimse, Kral bile –çok acil bir durum hariç– Tekboynuz'a binmeyi düşünmezdi.

Jill ve Eustace yan yana yürüyordu. Gruba katılmalarına izin verilmesi için yalvarırken çok cesur davranmışlardı, ama şimdi kendilerini hiç de öyle hissetmiyorlardı.

"Pole" dedi Eustace fısıltıyla. "Sana gücümün kalmadığını söylesem iyi olur."

"Bir şeyin yok, Scrubb" dedi Jill. "Savaşabilirsin. Aslını sorarsan be... ben titriyorum."

"Titremek de bir şey mi" dedi Eustace. "Ben kusacak gibi hissediyorum kendimi."

"Bundan bahsetme lütfen" dedi Jill.

Bir iki dakika sessizce yürüdüler.

"Pole" dedi Eustace az sonra.

"Ne var?" dedi Pole.

"Burada ölürsek ne olur?"

"Şey, sanırım ölürüz."

"Demek istiyorum ki, bizim dünyamızda ne olacak? Uyanıp kendimizi o trende mi bulacağız? Ya da yok olup gidecek miyiz? İngiltere'de de ölmüş olacak mıyız?

"Ha. Bunu düşünmemiştim."

"Pencereden el salladığımı gördükten sonra, tren durduğunda bizi hiçbir yerde bulamamaları Peter ve diğerleri için epey garip olur! Ya da ikimizi... yani İngiltere'de de ölmüşsek."

"Of!" dedi Jill. "Ne berbat bir düşünce."

"Bizim için berbat değil ki" dedi Eustace. "Biz orada olmayacağız."

"Keşke... ama hayır" dedi Jill.

"Ne diyecektin?"

"Keşke buraya gelmemiş olsaydık diyecektim. Ama demeyeceğim, demeyeceğim, demeyeceğim. Ölsek bile. Orada yaşlanıp aptallaşmaktansa ya da tekerlekli sandalyeye mahkûm olup ölmektense Narnia için savaşarak ölmeyi tercih ederim."

"Ya da İngiliz Demiryolları'nda kazaya uğramaktansa!"

"Bu da nereden çıktı?"

"Şey, biz Narnia'ya gelirken trende ani sarsıntı olmuştu ya, ben onun bir kaza

başlangıcı olduğunu sanmıştım. Bu yüzden buraya geldiğimize öyle sevinmiştim ki."

Eustace ve Jill konuşurken, diğerleri planlarını tartışıyor, kazanacaklarına dair inançları giderek artıyordu. Artık ne yapacaklarına karar vermişler, Narnia'nın akıbetini, tüm o görkemli ve eğlenceli zamanların sona ereceği düşüncesini akıllarından çıkarmışlardı. Konuşmayı bıraktıkları an bu düşünce tekrar ön plana çıkacak ve onları mutsuz edecekti; konuşmaya devam ediyorlardı. Zıpır o gece yapılacakları düşünerek şimdiden seviniyordu. Yabandomuzunun, ayının ve muhtemelen bütün köpeklerin hemen onların yanına geçeceğinden emindi. Cücelerin Kıkır'a sadık olacağına inanmıyordu. Ateşin ışığında savaşmak ve ağaçların arasına girip çıkma şanslarının olması, zayıf taraf için bir avantajdı. Bu gece kazanırlarsa, birkaç gün sonra Calormen ordusuyla savaşıp yaşamlarını boşu boşuna tehlikeye atmaları gerekli miydi?

Neden ormanda ya da Büyük Çağlayan'ın ötesindeki çoraklıklarda saklanıp haydutlar gibi yaşamasınlardı? Konuşan hayvanlar ve Archenlandliler onlara katılacağından gün geçtikçe güçlenirlerdi. Sonunda saklandıkları yerden çıkıp (artık gevşeyen) Calormenlileri ülkeden sürerlerdi ve Narnia yeniden doğardı. Kral Miraz zamanında da buna benzer bir şey olmamış mıydı?

Tirian bunu duyduğunda, "Peki Taş ne olacak?" diye düşünmüştü; bunu yapmak imkânsızdı, ta içinde hissetmişti, ama kimseye söylememişti.

Ahır Tepe'ye yaklaştıklarında herkes sessizleşti. Sonra casusluk başladı. Tepeyi ilk gördükleri andan ahırın arkasına ulaştıkları âna kadar iki saatten fazla zaman harcamışlardı. Sayfalar dolusu yazmadıkça doğru düzgün anlatılamayacak bir şeydir bu. Bir sığınaktan diğerine ulaşabilmek başlı başına bir maceraydı; arada uzun bekleyişler vardı; birçok yanlış alarm verildi. İyi bir izci ya da rehberseniz nasıl olduğunu bilirsiniz. Günbatımına yakın, ahırın on beş metre arkasındaki çoban-püskülü ağaçlarının ardında emniyetteydiler. Biraz kurabiye yiyip uzandılar.

Sonra en kötü bölüm başladı: Beklemek. Şanslarına çocuklar iki saat kadar uyuyabildiler; ama gece çöküp hava soğuyunca uyandılar ve işin kötüsü, çok susamış olmalarına rağmen içecek bir şey bulma şansları yoktu. Şaşkaloz gergindi, hafifçe titreyerek ayakta duruyor, bir şey söylemiyordu. Gongun sesi ve ahırın diğer tarafındaki ateş vaktin geldiğini haber verene kadar, Tirian başını Cevher'in yanına koymuş sanki Cair Paravel'deki kraliyet yatağındaymış gibi derin derin uyumuştu.

"Beni öp Cevher" dedi Kral. "Bu büyük ihtimalle son gecemiz. Herhangi bir konuda seni incittiysem, beni affet."

"Sevgili Kral" dedi Cevher, "keşke, incitmiş olsaydın da ben de seni affetme şerefine erişseydim. Elveda. Çok eğlendiğimiz günler oldu. Aslan izin verseydi bile, sürdüğüm yaşamdan ve yaklaşan ölümümden başkasını dilemezdim."

Sonra başını kanadının altına sokmuş uyuyan Keskingöz'ü (bu onu başı yokmuş gibi gösteriyordu) uyandırdılar ve ileriye, ahıra doğru süründüler. Birisi onu alana kadar kıpırdamamasını söyleyerek Şaşkaloz'u (artık kimse ona kızgın olmadığından bunu nazikçe söylemişlerdi) ahırın arkasında bırakıp yerlerini aldılar.

Ateş yakılalı çok olmamıştı, yeni yeni alevleniyordu; bulundukları yerden birkaç metre uzaktaydı. Narnia yaratıklarından oluşan büyük bir kalabalık ateşin diğer tarafındaydı. Tirian, ateşin aydınlığında, karanlıkta parlayan kedi gözleri gibi ışıldayan düzinelerce göz görmüş ama ilk bakışta kimlere ait olduklarını anlayamamıştı. Tirian yerini alır almaz gong sustu ve solundan bir yerlerden üç şekil ortaya çıktı. Birisi, Yüzbaşı Rishda Tarkaan'dı. İkincisi Maymun'du. Bir eliyle Tarkaan'ın elini tutmuş, mırıldanıp duruyordu, "Acele etme, bu kadar hızlı yürüme, hiç iyi değilim. Of zavallı başım! Bu gece yarısı toplantılarına katlanamaz

oldum. Maymunların geceleri uyuması gerekir; ben bir tarlafaresi ya da yarasa değilim ki. Of zavallı başım." Maymun'un diğer tarafındaysa, kuyruğu dimdik havada, yumuşak adımlarla vakur bir şekilde yürüyen Kızıltüy vardı. Areşe yönelmişlerdi. Tirian'a öyle yakınlardı ki, o tarafa baksalar rahatlıkla görebilirlerdi. Neyse ki bakmadılar. Tirian, Rishda'nın Kızıltüy'e alçak sesle, "Haydi kedi, yerine git. Rolünü iyi oynamaya bak" dediğini duydu.

"Miyav, miyav. Bana güvenebilirsin!" dedi Kızıltüy. Sonra ateşten uzaklaştı ve hayvanların arasında ön sıraya oturdu.

Her şey tıpkı bir tiyatro oyunu gibiydi. Narnialıların oluşturduğu kalabalık, salondaki koltuklarda oturan insanlara benziyordu; ahırın hemen önündeki, ateşin yandığı, Maymun'la yüzbaşının kalabalığa hitap etmek üzere dikildiği küçük çimli alan sahne gibiydi. Sanki ahır dekor, Tirian ve dostlarıysa sahne görevlileriydi. Bu harika bir durumdu. İçlerinden biri öne çıksa tüm gözler ona çevrilirdi, ama ahırın yan duvarının gölgesinde kıpırdamadan durdukları sürece fark edilme olasılıkları yüzde bir bile değildi.

Rishda Tarkaan, Maymun'u ateşin yakınına sürükledi. İkisi de yüzlerini kalabalığa çevirdi, ki bu da sırtlarının Tirian ve dostlarına dönük olduğu anlamına geliyordu.

"Evet, Maymun" dedi Rishda Tarkaan alçak sesle. "Bilge kişilerin sana bağışladığı sözleri söyle ve başını dik tut." Konuşurken Maymun'u ayağıyla dürtüklemiş, hatta tekmelemişti.

"Beni yalnız bırak" diye mırıldandı Külyutmaz. Sırtını doğrultarak yüksek sesle konuşmaya başladı, "Hepiniz beni dinleyin. Korkunç bir şey oldu. Çok fena bir şey. Narnia'da meydana gelen en kötü şey. Ve Aslan..."

"Taşlan de seni aptal" diye fısıldadı Rishda Tarkaan.

"Yani Taşlan demek istemiştim elbette" dedi Maymun, "buna çok kızdı."

Hayvanlar yeni sorunun ne olduğunu duymak üzere beklerken korkunç bir sessizlik yaşandı. Ahırın yan duvarındaki küçük grup da tutmuştu nefesini. Sıradaki neydi acaba?

"Evet" dedi Maymun. "Şu anda, korkunç Taşlan aramızda, arkamdaki ahırdayken, uğursuz bir hayvan, o bin kilometre uzakta olsa bile kimsenin yapmaya cesaret edemeyeceği bir şey yaptı: Üstüne bir aslan postu geçirdi ve şu anda Aslan taklidi yaparak ormanda dolaşıyor."

Jill bir an için Maymun'un delirdiğini düşündü. Tüm gerçeği anlatacak mıydı? Hayvanlardan dehşet ve öfke dolu sesler yükseldi. Hırlamalar duyuldu. "Kim o? Nerede? Ona dişlerimi bir geçirirsem!"

"Dün gece görmüşler" diye bağırdı Maymun, "ama kaçmış. Bir eşekmiş. Sıradan, sefil bir eşek. Eğer içinizden biri o eşeği görürse..."

"Grrrr!" diye hırladı hayvanlar. "Evet, evet. Yolumuza çıkmasa iyi eder."

Jill, Kral'a baktı: Ağzı bir karış açıktı ve yüzünü bir dehşet ifadesi kaplamıştı. O an düşmanın planlarındaki şeytani kurnazlığı anladı. Yalanlarını, biraz da gerçekle karıştırarak çok daha güçlü bir hale getirmişlerdi. Artık gerçeği açıklamak için bir eşeğin aslan gibi giydirildiğini anlatmanın ne yararı vardı ki? Maymun sadece, "Ben söylememiş miydim?" diyecekti. Şaşkaloz'u aslan postunun içinde onlara göstermenin hiçbir yararı yoktu! Sadece onu parçalamalarına neden olurdu bu. "Bu tüm planlarımızı berbat etti" diye fısıldadı Eustace. "Bizi tongaya düşürdüler" dedi Tirian. "Lanetli, çok lanetli bir zekâ bu" dedi Zıpır. "Yemin ederim ki bu yeni yalan Kızıltüy'ün başının altından çıkmıştır."

10
Ahıra Kim Girecek?

Jill bir şeyin kulağını gıdıkladığını hissetti. Cevher, o kocaman ağzıyla Jill'in kulağına bir şeyler fısıldadı. Jill, Cevher'in söylediklerini duyar duymaz başını sallayıp sessizce Şaşkaloz'un yanına gitti. Aceleyle aslan postunun bağlarını kesti. Maymun'un anlattıklarından sonra üzerinde postla yakalanması hiç de iyi olmazdı. Postu çok uzaklarda bir yere saklamak isterdi, ama çok ağırdı. Yapabileceğinin en iyisini yaptı ve onu sık çalılıkların arasına gizledi. Sonra Şaşkaloz'a işaret ederek kendisini takip etmesini söyledi. Gidip diğerlerine katıldılar.

Maymun tekrar konuşmaya başlamıştı.

"Böylesine iğrenç bir olaydan sonra Aslan –yani Taşlan– öncekinden daha da kızgın. Her akşam size görünmek için dışarı çıkmakla size fazla iyi davrandığını söylüyor. Eh, artık dışarı çıkmayacak."

Hayvanların buna cevabı, ulumalar, miyavlamalar, tiz çığlıklar ve homurtulardı, ama aniden kahkahalar atarak bağıran birinin oldukça farklı sesi duyuldu.

"Maymun'a kulak verin" diye bağırdı. "Değerli Aslan'ını neden dışarı çıkarmayacağını hepimiz biliyoruz. Size nedenini söyleyeyim: Aslan orada değil. Sırtında aslan postu olan bir eşekten başka hiçbir şey yoktu orada. Şimdi onu kaybettiği için ne yapacağını bilemiyor."

Tirian, ateşin öte yanındaki yüzleri pek iyi göremese de bunun Cücelerin Reisi Kıkır olduğunu tahmin edebiliyordu. Bir saniye sonra tüm cücelerin, "Ne yapacağını bilemiyor! Ne yapacağını bilemiyor! Ne yapacağını bilemiyor! Ne ya-

pacağını bilemiyo-o-o-o-r!" diye şarkı söyleyerek ona katıldığını duyduğundaysa emindi artık.

"Susun!" diye gürledi Rishda Tarkaan. "Susun çamurun çocukları! Diğer Narnialılar beni dinlesin, yoksa savaşçılarıma keskin kılıçlarıyla üzerinize çullanmaları için emir veririm. Lord Külyutmaz size daha önce o kötü hayvandan bahsetmişti. Gerçek Taşlan'ın ahırda olmadığını mı düşünüyorsunuz? Öyle mi? Dikkatli olun, dikkatli olun."

"Hayır, hayır" diye bağırdı çoğu. Cüceler, "Doğru be adam, şimdi anladın. Haydi Maymun, ahırdakini bize göster. Görmek inanmaktır" dedi sadece.

Maymun ortalık sessizleştiğinde, "Siz cüceler çok akıllı olduğunuzu sanıyorsunuz, değil mi? O kadar acele etmeyin. Taşlan'ı göremeyeceğinizi söylemedim. Dileyen onu görebilir" dedi.

Herkes sustu. Bir süre sonra, Ayı yavaş ve şaşkın bir sesle konuşmaya başladı.

"Olanları anlayamıyorum" diye şikâyete başladı. "Düşünüyordum ki sen..."

"Düşünüyordun!" diye tekrarladı Maymun. "Sanki senin aklından geçenlere düşünce denebilirmiş gibi. Herkes dinlesin. Dileyen Taşlan'ı görebilir. Ama o dışarı çıkmayacak. Sizin girip görmeniz gerekiyor."

"Ah, teşekkürler, teşekkürler, teşekkürler" dedi düzinelerce ses. "İstediğimiz buydu. İçeriye girip onunla yüz yüze görüşebiliriz. Nazikleşecek ve her şey eskisi gibi olacak." Kuşlar cıvıldıyor, köpekler heyecanla havlıyordu. Sonra büyük bir hareketlilik yaşandı ve kalabalık büyük bir gürültüyle ayağa kalktı. Bir saniye içinde hepsi ileriye fırlayıp ahırın kapısına üşüşecekti ama Maymun, "Durun! Susun! O kadar çabuk değil" diye bağırdı.

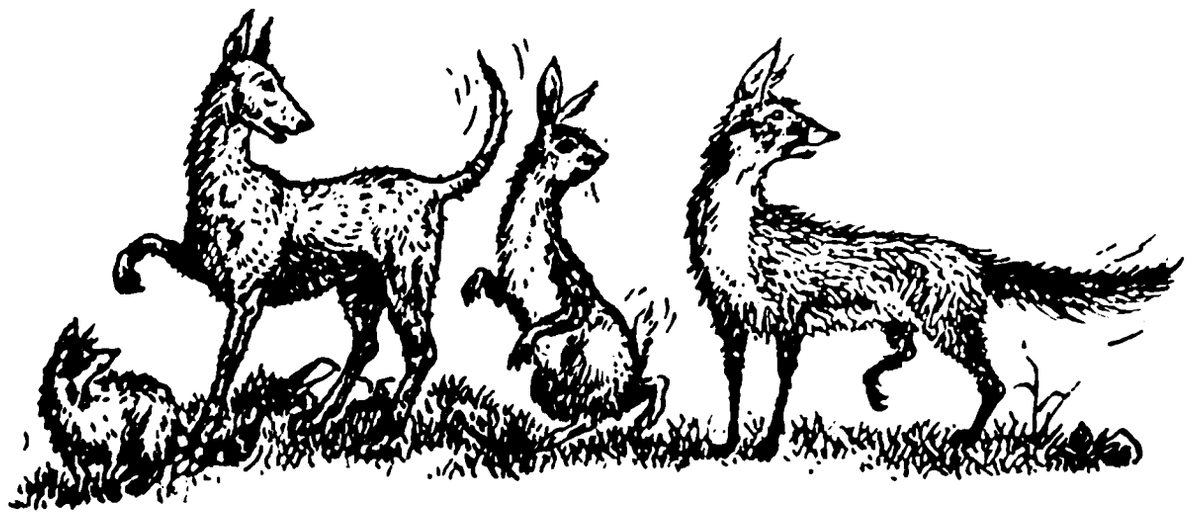
Hayvanların birçoğu kuyruklarını sallayarak tek ayakları havada, öylece kala-kaldı; gözleri aynı yere bakıyordu.

"Senin şey dediğini sanmıştık" diye başladı Ayı, ama Külyutmaz sözünü kesti.

"Herkes girebilir" dedi, "ancak birer birer. İlk kim girmek istiyor? Keyfinin yerinde olmadığını söyledi. Önceki gece o kötü kralı yuttuğundan beri dudaklarını yalayıp duruyordu. Bu sabah epeyce hırladı. Doğrusu kendi adıma bu gece ahıra girmeyi pek istemem. İstediğinizi yapın. İlk kim girecek? Tek parça halinde yutar ya da dehşet dolu bakışlarınıza aldırmayıp sizi küle çevirirse karışmam. Size kalmış. Evet, haydi bakalım! Önce kim girecek? Cücelerden ne haber?"

"Ivır zıvır, gel ve geber!" dedi Kıkır küçümseyerek. "Orada ne olduğunu nerden bilelim?"

"O-o-o!" diye bağırdı Maymun. "Orada bir şey olduğunu düşünmeye başladın ha? Pekâlâ, siz hayvanlar az önce bir hayli gürültü yapıyordunuz. Sesiniz niye kesildi? Önce kim girecek içeriye?"

Hayvanların hepsi birbirlerine bakarak ahırdan uzaklaşmaya başlıyordu. Artık çok azı kuyruk sallıyordu. Maymun ise alay ederek paytak paytak yürüyordu. "Ho-ho-ho!" diye gülüyordu. "Hepinizin Taşlan'ı görmeye can attığını sanıyordum! Fikrinizi değiştirdiniz ha?"

Tirian, Jill'in kulağına fısıldadığı şeyi duymak için eğildi. "Sence ahırın içinde ne var?" dedi Jill. "Kim bilir?" dedi Tirian. "Kapının her iki yanında kılıçlarını çekmiş bekleyen Calormenliler olabilir, bu mümkün."

"Gördüğümüz o... iğrenç şeyin... orada olduğunu... düşünmüyorsun değil mi?" dedi Jill. "Taş mı?" diye fısıldadı Tirian. "Bilinmez. Cesur olmalısın; hepimiz gerçek Aslan'ın emrindeyiz."

Sonra çok şaşırtıcı bir şey oldu. Kedi Kızıltüy, hiç de heyecanlı gibi görünmeyen soğuk ve berrak bir sesle, "İsterseniz ben girerim" dedi.

Hepsi dönüp gözlerini kediye dikmişti. "Ona dikkat edin, efendim" dedi Zıpır, Kral'a. "Bu lanetli kedi oyunun tam da ortasında. Ahırdaki her neyse, eminim ona dokunmayacak, sonra Kızıltüy dışarı çıkıp şaşırtıcı bir şey gördüğünü söyleyecek."

Tirian'ın ona cevap verecek zamanı yoktu. Maymun kedinin öne çıkmasını söylüyordu. "Ho-ho-ho" dedi, "sen, arsız pisi, onun yüzüne bakacaksın ha? Haydi öyleyse! Sana kapıyı açacağım. Korkudan bıyıkların düşerse beni suçlama. Sen kaşındın."

Kedi ayağa kalktı, kuyruğu havada, parlak kürkündeki tek bir tüy bile kıpırdamadan ciddiyet ve zarafetle yürüyerek öne çıktı. Ateşi geçene kadar yürüdü, öylesine yakına geldi ki, Tirian durduğu yerden dimdik kedinin yüzüne bakabiliyordu. Kedi, büyük yeşil gözlerini hiç kırpmadı. "Su gibi sakin" diye mırıldandı Eustace. "Korkacak bir şey olmadığını biliyor." Maymun kıkırdayarak, yüzünü buruşturup alay ederek kedinin yanına geldi, kilidin dilini çekti ve kapıyı açtı. Tirian, karanlık kapıya doğru yürürken kedinin mırladığını duyduğunu sanmıştı.

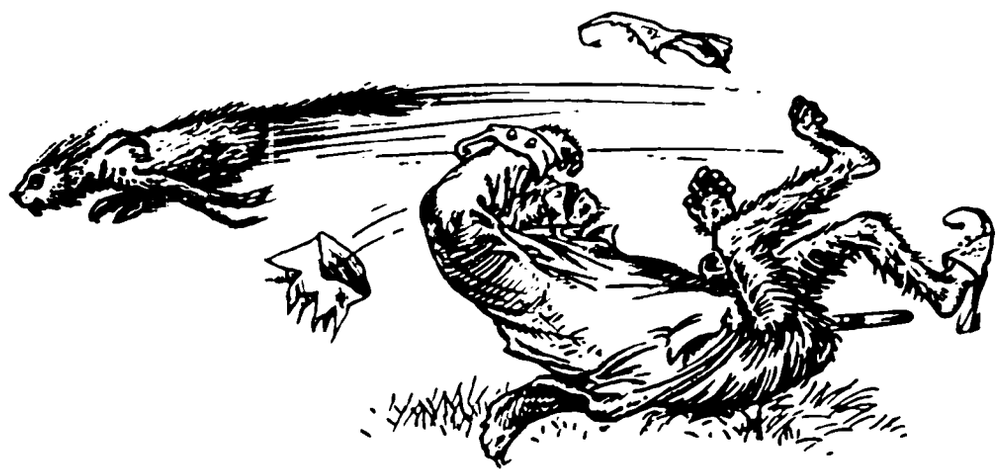
"Miyavvvv-avii-avvvv!" Duyabileceğiniz en korkunç kedi çığlığı herkesi yerinden sıçrattı. Gece yarısı kediler kavga ederken ya da çiftleşirken uyanmışsanız, o sesi kesin duymuşsunuzdur.

Bu, çok daha kötü bir sesti. Ahırdan son süratle çıkan Kızıltüy, Maymun'u başaşağı yere devirdi. Kedi olduğunu bilmeseydiniz, kızıl renkli bir şimşek zannederdiniz. Çimenliği hızla geçip kalabalığa karıştı; kimse bu haldeki bir kediyle

karşılaşmak istemez. Hayvanlar kedinin geçebilmesi için sağa sola çekiliyordu. Hızla bir ağaca tırmandı, başı geldiği yöne dönük öylece durdu. Kuyruğu ve sırtındaki tüm tüyler kabarmış, vücudunun büyüklüğü neredeyse iki katına çıkmıştı; gözleri yemyeşildi, ateş çemberlerine benziyordu.

"Bu hayvan rol mü yapıyor, yoksa gerçekten korkuyor mu; bunu öğrenebilmek için sakalımı bile keserdim" diye fısıldadı Zıpır.

"Sessiz ol dostum" dedi Tirian. Yüzbaşıyla Maymun fısıldaşıyor, Kral ne dediklerini duymak istiyordu. Duyabildiği tek şey Maymun'un bir kez daha, "Başım, başım" diye inlemesiydi. Sanki Yüzbaşı ve Maymun da kediye en az kendisi kadar şaşırmışlardı.

"Kızıltüy" dedi Yüzbaşı. "Kes şunu ve gördüklerini anlat."

"Miy-miy-miyaaavvv-aaavvv" diye bağırdı Kedi.

"Sen konuşan kedi değil misin?" dedi Yüzbaşı. "Bu şeytani sesi kes ve konuş."

Bundan sonra olanlar son derece korkunçtu. Tirian (ve diğerleri), kedinin bir şey söylemeyi denediğine emindi. Kedi, İngiltere'deki evlerin arka bahçelerindeki kızgın ya da korkmuş yaşlı erkek kedilerin çıkardığı sıradan ve çirkin seslerden başka bir ses çıkaramıyordu. Azgınca bağırmaya devam ettikçe konuşan hayvan görüntüsünden çıkıyordu. Diğer hayvanlardan kaygılı inleyişler, kısa ve tiz çığlıklar yükseldi.

"Bakın, bakın!" dedi Ayı. "Konuşamıyor. Konuşmayı unuttu! Dilsiz bir hayvana dönüştü. Yüzüne bakın." Herkes bunun doğru olduğunu görmüştü. Narnialılar korkunç bir dehşete kapıldı. Çünkü dünyanın başlangıcında Aslan'ın Narnia'daki hayvanları nasıl konuşan hayvanlara çevirdiğini biliyorlardı ve eğer iyi

davranmazlarsa bir gün eski durumlarına dönüştürülüp diğer ülkelerdeki zavallı dilsiz hayvanlar gibi olacaklarına dair henüz küçük bir yavruyken hepsi uyarılmıştı. "İşte aynen gerçekleşiyor" diye inlediler.

"Merhamet! Merhamet!" diye feryat etti tüm hayvanlar. "Bizi kurtar Lord Külyutmaz, aracı ol, içeriye girip onunla konuş. Biz cesaret edemiyoruz, edemiyoruz."

Kızıltüy ağacın en tepesine tırmanıp kayboldu. Onu bir daha gören olmadı.

Tirian eli kılıcının kabzasında, başı eğik öylece dikiliyordu. O geceki dehşetli olaylar sersemletmişti onu. Ara sıra hemen kılıcını çekip Calormenlilere saldırması gerektiğini, sonra bekleyip olayların nasıl gelişeceğini görmenin daha iyi olacağını düşünüyordu. Bundan sonra olaylar şöyle gelişti:

Kalabalığın sol tarafından, "Babacığım" diye çınlayan bir ses geldi. Tirian bir Calormenli'nin konuştuğunu hemen anlamıştı, çünkü Tisroc'un ordusunda sıradan askerler subaylara "Efendim" diye hitap eder, fakat subaylar daha kıdemli subayları "Babacığım" diye çağırırlardı. Jill ve Eustace bunu bilmiyordu ama sağa sola bakındıktan sonra konuşanı görmüşlerdi. Kenarlarda duran insanlar daha kolay seçiliyordu; kalabalığın tam ortasındakiler, ateşin arkasında kalıyor, alevlerin parıltısı yüzünden gözükmüyordu. Konuşan, genç, uzun ve ince biriydi; kibirli, esmer Calormenliler için bile çok yakışıklıydı.

"Babacığım" dedi Yüzbaşı'ya. "Ben de içeriye girmeyi arzuluyorum."

"Sakin ol Emeth" dedi Yüzbaşı. "Sana soran oldu mu? Böyle bir durumda çocuklara laf mı düşer?"

"Babacığım" dedi Emeth. "Gerçekten sizden daha gencim, ama ben de sizin gibi Tarkaan'lar soyundanım ve aynı zamanda Taş'ın kullarındanım. Bundan dolayı..."

"Sus" dedi Rishda Tarkaan. "Ben senin yüzbaşın değil miyim? Bu ahırda işin yok. Bu Narnialılar için."

"Hayır, babacığım" diye cevapladı Emeth. "Sen onların Aslan'ı ile bizim Taş'ımızın aynı şey olduğunu söyledin. Bu doğruysa Taş'ın kendisi orada. Öyleyse orada işim olmadığını nasıl söylersin? Taş'ın yüzünü bir kere görebilirsem, seve seve bin kere ölürüm."

"Sen bir aptalsın, hiçbir şey anlamıyorsun" dedi Rishda Tarkaan. "Boyundan büyük işlere karışma."

Emeth'in yüzü ciddileşti. "O zaman Aslan ve Taş'ın aynı şey olduğu doğru değil! Maymun bize yalan mı söyledi?"

"İkisi de aynı şey" dedi Maymun.

"Yemin et" dedi Emeth.

"Aman Tanrım!" diye hafifçe inledi Külyutmaz, "keşke bunlara katlanmak zorunda kalmasaydım. Başım ağrıyor. Evet, evet yemin ederim."

"O zaman" dedi Emeth, "içeriye girmeye kesinlikle kararlıyım."

"Aptal" diye konuşmaya başladı Rishda Tarkaan, aynı anda cüceler bağırmaya başlamıştı. "Haydi be adam. Ona neden izin vermiyorsun? Neden Narnialıları gönderiyorsun da kendi adamlarını dışarıda tutuyorsun? İçeride kendi adamlarının görmesini istemediğin bir şey mi var?"

Tirian ve dostları Rishda Tarkaan'ın sadece sırtını görebiliyordu, bu yüzden Yüzbaşı omuzlarını silkip, "Bu genç aptalın dökülecek kanından sorumlu olmadığıma şahitlik edin. Gir içeriye, koş, acele et" dediğinde yüzünün nasıl göründüğünü bilemiyorlardı.

Sonra, aynı Kızıltüy'ün yaptığı gibi, Emeth ateşle ahırın arasındaki çimenlik alana doğru yürüdü. Gözleri parlıyordu, eli kılıcının kabzasında, yüzü ciddi, başı dimdikti. Jill ona baktığında ağlayacak gibi oldu. Cevher, Kral'ın kulağına, "Aslan'ın yelesi adına, Calormenli olmasına rağmen bu savaşçıdan hoşlanıyor gibiyim. Taş'tan daha iyi bir tanrıya layık" diye fısıldadı.

"Keşke içeride ne olduğunu bilseydik" dedi Eustace.

Emeth kapıyı açtı ve ahırın karanlık ağzında kayboldu. Kapıyı ardından kapamıştı. Kapı tekrar açılmadan önce sadece birkaç saniye geçmişti ama bu süre herkese çok daha uzun gelmişti. Sonra Calormen zırhı içinde biri yalpalayarak dışarıya çıktı, sırtüstü düştü ve hareketsiz kaldı; kapı ardından kapandı.

Yüzbaşı ona doğru koştu ve yüzüne bakmak için eğildi. Şaşkınlıkla sıçradı. Sonra kendini toplayıp kalabalığa döndü ve bağırdı:

"Aceleci çocuk isteğine ulaştı. Taş'ı gördü ve öldü. Bu hepinizin kulağına küpe olsun."

"Evet, evet" dedi zavallı hayvanlar. Tirian ve dostları, önce ölü Calormenli'ye, sonra da birbirlerine baktı. Yakınında oldukları için, uzakta ve ateşin ötesindeki kalabalığın göremediği şeyi görebiliyorlardı: Bu ölü adam Emeth değildi; yaşlı, şişman ve onun kadar uzun olmayan gür sakallı biriydi.

"Ho-ho-ho" diye kıkırdadı maymun. "Daha var mı? İçeriye girmek isteyen var mı? Eh, hepiniz utandığınız için bir sonrakini ben seçeceğim. Sen, sen yabandomuzu. Öne çık. Calormenliler, getirin şunu. Taşlan'ı kendi gözleriyle görsün."

"Oooff" diye homurdandı Yabandomuzu, ağır ağır ayağa kalkarken. "Gelin öyleyse. Dişlerimin tadına bakın."

Cesur hayvanın yaşamı için savaşmaya hazırlandığını, Calormen askerlerinin kılıçları ellerinde ona yaklaşmaya başladığını ve kimsenin yardıma gelmediğini gördüğünde, Tirian'ın içinde fırtınalar kopmuştu sanki. Müdahale etmek için doğru zamanı beklemekten vazgeçmişti artık.

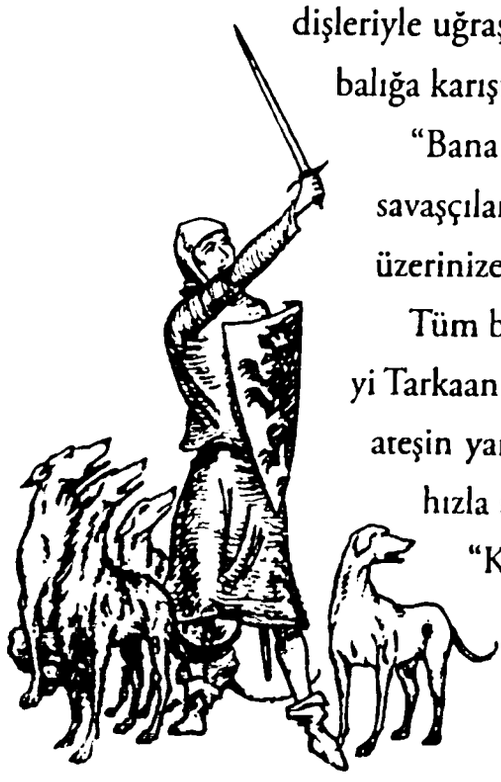
"Kılıçlarınızı çekin" diye fısıldadı diğerlerine. "Oku kirişe yerleştir. Beni takip edin."

Az sonra şaşkın Narnialılar, dördü parlak zırh giymiş yedi kişinin sıçrayarak ahırın önüne çıktığını gördüler. Kral görkemli bir sesle bağırırken, başının üzerinde salladığı kılıcı ateşin ışığında parlıyordu.

"Ben, Narnialı Tirian, burada Taş'ın hain bir düşman, Maymun'un her yönüyle hilekâr, Calormenlilerin de ölüme layık olduğunu ispatlamak için bulunuyorum. Yanıma gelin gerçek Narnialılar. Yeni efendileriniz sizi birer birer öldürene kadar bekleyecek misiniz?"

11
Her Şey Hızlanıyor

Rishda Tarkaan şimşek hızıyla, Kral'ın kılıcının uzanamayacağı kadar geriye sıçradı. Korkak değildi, gerekirse Tirian ve cüceye karşı tek başına savaşabilirdi, ama kartal ve tekboynuza meydan okuyamazdı. Kartalların, insanın yüzüne doğru uçup gözlerini gagaladığını, kanatlarıyla da görmeyi engellediğini biliyordu. Narnialılarla savaşan babasından, okları ya da uzun bir mızrağı olmadığı takdirde hiç kimsenin bir tekboynuzla başa çıkamayacağını duymuştu. Tekboynuz arka ayakları üzerine kalkarak üstünüze atılırdı ve siz toynakları, boynuzu ve dişleriyle uğraşmak zorunda kalırdınız. İşte bunları düşünerek kalabalığa karıştı ve bağırmaya başladı:

"Bana katılın, bana katılın –ömrü uzun olsun– Tisroc'un savaşçıları. Bana gelin sadık Narnialılar, yoksa Taşlan'ın gazabı üzerinize olur!"

Tüm bunların arasında iki şey daha oldu: Maymun tehlikeyi Tarkaan kadar çabuk fark edememişti. Bir-iki saniye boyunca ateşin yanında çömelmiş, yeni gelenlere bakakalmıştı. Tirian hızla sefil yaratığa koştu, ensesinden yakalayıp kaldırdı ve "Kapıyı açın!" diye bağırarak ahıra koştu. Zıpır kapıyı açtı. "Git de gününü gör, Külyutmaz!" dedi Tirian ve Maymun'u karanlığa fırlattı. Cüce kapıyı kaparken ahırın içinde yeşille mavi karışımı kör edici bir

ışık parladı, yer sallandı ve garip bir ses duyuldu; korkunç bir kuşun boğuk sesine benziyordu. Hayvanlar inleyip uludu ve bağırmaya başladı, "Taşlan! Bizi ondan koruyun!" Çoğu yere düşmüştü ve yüzlerini kanatları ya da pençeleriyle gizlemeye çalışıyorlardı. Yaşayan yaratıklar arasında en iyi gözlere sahip olan Keskingöz hariç hiç kimse o anda Rishda Tarkaan'ın yüzünü fark edememişti. Keskingöz gördüklerinden, Rishda'nın da diğerleri gibi şaşırıp korktuğunu anlamıştı. "İşte inanmadığı tanrıları çağıran biri daha" diye düşündü Keskingöz, "Eğer gerçekten geldilerse hali nice olacak?"

Aynı anda bir şey daha oldu; bu, o gece yaşanan tek güzel şeydi. Toplantıdaki konuşan köpeklerin hepsi (sayıları on beşti) zıplayarak, sevinçle havlayarak Kral'ın yanına geldi. Hepsi de iri kemikli, güçlü çeneli, muhteşem ve büyük köpeklerdi. Gelişleri sahilde büyük bir dalganın kırılmasına benziyordu; insanı yere düşürecek güçteydi. Bunlar konuşan köpeklerdi, ama sokak köpeği gibi davranıyorlardı. Arka ayakları üzerine dikilip pençelerini insanların omuzlarına koydular ve yüzlerini yalayıp hep bir ağızdan, "Hoş geldiniz! Hoş geldiniz! Biz size yardım edeceğiz, evet, evet, evet. Ne yapmamız gerektiğini söyleyin, nasıl yardım edebiliriz hav, hav, hav?" dediler.

Öylesine güzeldi ki, insanın ağlayası geliyordu. Bu, bekledikleri bir şeydi ve nihayet gerçekleşmişti. Az sonra bir sürü küçük hayvan (fareler, köstebekler, sincaplar vb.) sevinçle tiz çığlıklar atarak pıtır pıtır koşarak geldiler ve "Bakın, bakın. Biz de geldik" dediler. Onlara ayı ve yabandomuzu da eklendiğinde, Eustace tüm olanlara rağmen her şeyin düzeleceğini düşünmeye başladı. Tirian etrafına baktı ve hayvanların çok azının onlara katıldığını fark etti.

"Gelin yanıma! Gelin yanıma!" diye bağırdı. "Görmeyeli korkaklaştınız mı?"

"Cesaret edemiyoruz" diye sızlandı düzinelerce ses. "Taşlan bize kızar. Bizi Taşlan'dan koru."

"Konuşan atlar nerede?" diye sordu Tirian.

"Biz biliyoruz, biz gördük" dedi tiz sesleriyle fareler. "Maymun onları çalıştırıyordu. Hepsi tepenin aşağısında bağlı durumda."

"Öyleyse siz küçükler" dedi Tirian, "siz kemirgenler, çiğneyiciler ve fındıkkıranlar, olabildiğince çabuk gidin ve atların bizden yana olup olmadığını öğrenin. Eğer bizden yanalarsa dişlerinizi iplere geçirin, atlar serbest kalana kadar kemirin ve onları buraya getirin."

"Emredersiniz, efendim" diyen ince sesler duyuldu. O keskin gözlü ve keskin dişli yaratıklar hemen yola çıktı. Tirian onları yola çıkarken görünce sevgiyle gülümsedi. Artık başka şeyler düşünme zamanıydı. Rishda Tarkaan emirler vermeye başlamıştı.

"İleri" dedi. "Eğer becerebilirseniz canlı yakalayın, ahıra fırlatın ya da ahırın içine sürün onları. Hepsi içeri girdiğinde ahırı ateşe verir, onları ulu Tanrı Taş'a adak olarak sunarız."

"Ne?" dedi Keskingöz kendi kendine. "Taş'a olan inançsızlığını bu şekilde affettirmeye çalışıyor."

Düşman safları –Rishda'nın güçlerinin yaklaşık yarısı– ilerlemeye başlamıştı ve Tirian'ın pek az zamanı kalmıştı.

"Sola geç Jill, onlar buraya gelene kadar vurabildiğin kadarını vur. Yabandomuzu ve Ayı, Jill'in yanına gidin. Zıpır soluma, Eustace sağıma geçsin. Sağ kanadı sen tut Cevher. Şaşkaloz, sen de ona yardımcı ol ve toynaklarını kullan. Tepemizde uç ve saldır Keskingöz. Siz köpekler hemen arkamıza geçin. Yakın dövüş başladığında düşman saflarına dalın. Aslan yardımcımız olsun!"

Eustace'in kalbi güm güm atıyordu, cesur olmayı dileyerek öylece durdu. Daha önce bir ejderha ve denizyılanı görmüştü ama, hiçbir şey bu parlak gözlü, esmer yüzlü adamların oluşturduğu hat kadar kanını dondurmamıştı. On beş Calormenli, Narnialı konuşan boğa, Tilki Açıkgöz ve Satir Gürkuyruk oradaydı. Sonra bir tınlamayla hışırtı sesi duyuldu ve bir Calormenli düştü; yine bir tınlama ve hışırtı, düşen satirdi. "Oh, bravo kızım!" dedi Tirian ve düşman saldırıya geçti.

Eustace geçen iki dakikada neler olduğunu asla hatırlayamadı. Rishda Tarkaan'ın uzaktan gelen sesini duyana kadar her şey, ateşinizin 38 derecenin üstünde olduğu zamanlarda gördüğünüz bir rüya gibiydi.

"Geri çekilin. Buraya gelip safları yenileyin."

Eustace kendine geldi ve Calormenlilerin arkadaşlarının yanına doğru kaçmakta olduklarını gördü. Ama hepsi kaçmıyordu. Cevher'in boynuzladığı ikisi ve Tirian'ın kılıcını geçirdiği biri ölü olarak yatıyordu. Tilki ölmüş, ayaklarının dibinde yatıyor, Eustace onu öldürenin kendisi olup olmadığını merak ediyordu. Jill'in okuyla gözünden vurulmuş ve yabandomuzunun dişleriyle karnı deşilmiş olan boğa da ölmüştü. Bizimkiler de kayıp vermişti: Üç köpek ölmüştü, dördüncüsü hatların gerisinde topallayıp inliyordu. Ayı yere uzanmıştı ve güçlükle hareket ediyordu. Sonra korkunç bir şekilde şaşkın, gırtlaktan konuşarak, "Ben... ben anla... anlamıyorum" diye mırıldandı, kocaman kafasını sanki uykuya dalan bir bebek gibi sessizce çimlere yasladı ve bir daha hareket etmedi.

İlk saldırı başarısızlığa uğramıştı. Eustace bundan pek memnun kalmamıştı; çok susamıştı ve kolu ağrıyordu.

Bozguna uğramış Calormenliler komutanlarına geri dönerken cüceler onlarla alay etmeye başladı.

"Bu yeterli mi ha?" diye bağırıyorlardı. "Hoşunuza gitmedi mi? Sizi ölüme göndereceğine, neden büyük Tarkaan'ın kendisi gelip savaşmıyor? Zavallılar!"

"Cüceler!" diye bağırdı Tirian. "Gelin buraya ve kılıçlarınızı kullanın, dillerinizi değil. Hâlâ zaman var. Narnialı cüceler! Siz iyi savaşırsınız, biliyorum. Ait olduğunuz yere dönün."

"Öyle mi?" dedi cüceler küçümseyerek. "Olmaz. Sen de diğerleri kadar sahtekârsın. Biz kral falan istemiyoruz. Cüceler cüceler içindir. Yuuuh!"

Sonra davul çalınmaya başladı. Bu kez cüce davulu değil, boğa derisinden yapılmış büyük Calormen davuluydu çalan. Çocuklar bu sesten nefret etti. Bum-bum-ba-da-bum diye devam ediyordu. Ne anlama geldiğini bilselerdi nefretleri kat kat artardı. Tirian bunun anlamını biliyordu. Yakınlarda bir yerde başka Calormen birlikleri vardı ve Rishda Tarkaan onları yardıma çağırıyordu. Tirian ve Cevher üzgün üzgün birbirlerine baktılar. O gece kazanacaklarına dair bir umut belirmişti içlerinde; ama yeni bir düşman birliği gelirse her şey bitmiş olacaktı.

Tirian umutsuzca etrafına baktı. Birçok Narnialıya ihanet ettiği için ya da Taşlan'dan korktuğu için, Calormenlilerle beraberdi. Bazıları sessizce oturmuş olanları izliyor ve tarafsız kalacağa benziyordu. Hayvan sayısı azalmıştı, kavga esnasında birçoğu sessizce uzaklaşmıştı.

Bum-bum-ba-da-bum diye devam ediyordu korkunç davul. Sonra başka bir ses duyuldu. "Dinleyin!" dedi Cevher. "Bakın!" dedi Keskingöz. Az sonra sesin ne anlama geldiğinden kuşkuları kalmamıştı. Toynak gümbürtüsü duyuluyor, başlar bir görünüp bir kayboluyor, geniş burun delikleriyle çok sayıda Narnialı konuşan at tepeye doğru koşturuyordu. Kemirgenler işlerini iyi yapmıştı.

Cüce Zıpır ve çocuklar tam tezahürat yapmak için ağızlarını açmışlardı ki, etrafı aniden yay ve ok sesleri doldurdu. Cüceler ok atıyor –Jill gözlerine inanamamıştı ama– atları vurmaya çalışıyorlardı. Cüceler ölümcül oklar atabilen iyi okçulardır. Atlar birbiri ardına yuvarlanmaya başladı. O soylu hayvanlardan biri bile Kral'a ulaşamadı.

"Küçük domuzlar" diye bağırdı Eustace öfkeyle yürüyerek. "İğrenç, pis, hain, vahşi küçük adamlar." Cevher, "O cücelere saldırıp her seferinde on tanesini boynuzuma dizeyim mi, efendim?" diye sordu. Ne var ki, Tirian taş gibi soğuk bir yüzle, "Yerinde dur Cevher. Canım, ağlaman gerekiyorsa (bunu Jill'e söylüyordu) yüzünü yana çevir ve yayının ibrişimini ıslatmamaya dikkat et" dedi. "Sakin ol Eustace. Bir hizmetçi gibi herkesi azarlama. Savaşçılar azarlanmaz. Anladıkları tek dil nazik sözler ya da güçlü darbelerdir."

Cüceler, Eustace'le alay etmeye başlamıştı. "Küçük çocuk, bu sana sürpriz oldu ha? Bizi sizden yana sanmıştın, değil mi? Korkma. Konuşan at istemiyoruz biz. Ne sizin ne de diğerlerinin kazanmasını istiyoruz. Bizi kendi saflarınıza çekemezsiniz. Cüceler cüceler içindir."

Rishda Tarkaan hâlâ adamlarıyla konuşuyordu; kuşkusuz bir sonraki saldırının planını yapıyor ve ilk seferinde tüm güçlerini göndermiş olmayı arzuluyordu. Davul çalmaya devam ediyordu. Sonra, çok uzaklardan bir davul sesinin cevap olarak geldiği duyuldu; Tirian ve dostları dehşet içindeydi. Diğer Calormen birlikleri Rishda'nm sinyalini duymuş, ona yardıma geliyordu. Tirian'ın yüz ifadesinden tüm umutlarını yitirdiğini anlamak imkânsızdı.

"Dinleyin" dedi sakin bir sesle, "oradaki vicdansızlar, dostlarının katılımıyla güçlenmeden önce saldırmamız gerekiyor."

"Sırtımızı ahıra verdiğimizi unutmayın, efendim" dedi Zıpır, "ilerlersek çembere alınıp kılıçlarla çevrelenmeyecek miyiz?"

"Bizi ahıra sokmayı planlamasalardı" dedi Tirian, "ben de senin dediğini yapardım. Ahırın kapısından ne kadar uzakta olursak o kadar iyi."

"Kral haklı" dedi Keskingöz. "Bu lanetli ahırdan ve içinde yaşayan cinden her ne pahasına olursa olsun uzak durmalıyız."

"Evet, uzaklaşalım" dedi Eustace. "Görüntüsünden bile nefret etmeye başladım."

"Güzel" dedi Tirian. "Şimdi şuraya, sol tarafa bakın. Ateşin ışığında mermer gibi bembeyaz parlayan büyük bir kaya göreceksiniz. Önce Calormenlilerin üzerine çökeceğiz. Sen bayan, solumuza geç ve düşman saflarına hızla ok yağdır ve sen kartal, sağ taraftan yüzlerine doğru uç. Bu arada biz geri kalanlar saldıracağız. Jill, düşmana yaklaştığımızda bizi vurma tehlikesi olmadan onları nişan alamazsan hemen beyaz kayaya git ve bekle. Siz diğerleri, kavga ederken bile kulaklarınız açık olsun. Sayımız az, onları birkaç dakikada bozguna uğratamazsak asla başaramayız. Ben geriye diye bağırır bağırmaz, beyaz kayaya, Jill'in yanına koşun. Orada arkamızı sağlama almış oluruz ve biraz nefeslenebiliriz. Şimdi yerine geç Jill."

Yalnız kaldığını düşünen Jill yedi metre kadar koştu, sağ ayağını geriye, sol ayağını ileriye koyarak atışa hazırlandı. Ellerinin titrememesi için dua etti. İlk oku düşmana doğru uçup başlarının üzerinden geçtiğinde, "Bu çok kötü bir atıştı!" dedi kendi kendine. Hemen yayına bir ok daha yerleştirdi; okun hızının çok önemli olduğunu biliyordu. Büyük ve siyah bir şeyin Calormenlilerin yüzüne doğru hamle yaptığını gördü. Bu, Keskingöz'dü. Önce adamlardan biri, daha sonra ikincisi kılıcını atıp gözlerini korumak için iki eliyle yüzünü kapattı. Sonra, Jill'in oklarından biri bir adamı vurdu, bir diğeri de düşmandan yanaymış gibi görünen Narnialı bir kurttu. Ok atmayı bırakmak zorunda kaldığında aradan sadece birkaç saniye geçmişti. Yabandomuzu dişleri, Cevher boynuzu, köpekler derin ulumaları, Tirian ve grubu parlak kılıçlarıyla, sanki yüz metre yarışına çıkmış gibi düşmana doğru koşuyordu. Jill, Calormenlilerin o kadar hazırlıksız görünmelerine şaşırmıştı. Düşman saflarında meydana gelen bu karışıklığın, o ve kartalın uğraşları sonucu oluştuğunu anlayamamıştı. Bir yandan suratlarına oklar yağıyor bir yandan da kartal gagalarının saldırısına uğruyorlarsa, azimle savaşmayı sürdürebilmek öyle her ordunun harcı değildir.

"Ah, bravo, bravo!" diye bağırdı Jill. Kral'ın grubu düşmanlarını biçerek ilerliyordu. Tekboynuz sanki dirgenle saman savururmuş gibi adamları savuruyordu. Eustace bile (kılıç hakkında pek bir şey bilmemesine rağmen) mükemmel bir

şekilde savaşıyormuş gibi görünüyordu. Köpekler Calormenlilerin gırtlaklarına yapışmıştı. Plan yürüyordu! Zafer onlarındı. Ama birden korkunç bir şey fark etti. Kılıç darbeleriyle yere yığılmalarına rağmen savaşan Calormenlilerin sayısında bir azalma olmuyordu. Sayıları savaşın başladığı andan daha fazlaydı. Her saniye çoğalıyor, her yönden geliyorlardı. Bunlar yeni gelen Calormenlilerdi. Yeni gelenlerin mızrakları vardı. O kadar kalabalıklardı ki Jill dostlarını zorlukla seçebiliyordu. Tirian'ın sesi duyuldu:

"Geri çekilin! Kayaya!"

Davul düşmanın işine yaramış, düşman güçlenmişti.

12
Kapıdan Geçiş

Jill aslında çoktan beyaz kayaya gitmiş olmalıydı, ama savaşı seyretmenin heyecanıyla aldığı emri unutmuştu. Ancak aklı başına gelmişti. Hemen geriye dönüp koşmaya başladı ve diğerlerinden bir saniye kadar önce oraya ulaştı. Öyle bir an gelmişti ki, hepsi sırtını düşmana dönmüştü. Kayaya ulaştıkları an geriye baktılar. Gözlerinin önündeki manzara korkunçtu.

Bir Calormenli, tekme atarak karşı koymaya çalışan bir şeyi taşıyarak ahıra doğru koşuyordu. Adam ateşle onların arasına geldiğinde, onu ve taşıdığı şeyi açıkça görebildiler. Bu Eustace'di.

Tirian ve Tekboynuz onu kurtarmak için koştu, ama Calormenli kapıya çok yakındı. Onlar yolu yarılamadan Calormenli Eustace'i içeriye fırlatıp kapıyı kapatmıştı. Yarım düzine Calormenli de onun ardından koşmuş, ahırın önündeki açık alanda bir hat oluşturmuştu. Oraya gitmek artık imkânsızdı.

Jill o durumda bile yüzünü yayından uzağa, yana doğru çevirmeyi hatırlamıştı. "Gözyaşlarımı durduramasam da ibrişimi ıslatmayacağım" dedi.

"Oklara dikkat!" dedi Zıpır aniden.

Herkes eğilip miğferini gözlerine kadar indirdi. Köpekler onların arkalarına çömeldi. Birkaç okun yakınlarına düşmesine rağmen, çok geçmeden onlara nişan alınmadığı ortaya çıktı. Kıkır ve cüceleri ne kadar iyi okçu olduklarını gösteriyordu tekrar. Bu kez büyük bir soğukkanlılıkla Calormenlileri vuruyorlardı.

"Devam edin gençler!" diye duyuldu Kıkır'ın sesi. "Hep beraber. Dikkatli

olun. Ne Maymun'u ne Aslan'ı ne Kral'ı ne de Calormenlileri istiyoruz. Cüceler cüceler içindir."

Cüceler hakkında ne isterseniz söyleyin, ama asla cesur olmadıklarını söylemeyin. Kolaylıkla uzaklaşıp emin bir yere gidebilirlerdi. Ancak kalıp her iki taraftan da öldürebilecekleri kadarını öldürmeyi tercih etmişlerdi; elbette iki taraf da birbirlerini öldürerek onları bu zahmetten kurtardığı zaman seyirci kalmak işlerine geliyordu. Narnia'yı kendilerine istiyorlardı.

Ancak hesaba katmadıkları şey, atların aksine Calormenlilerin zırhlı olmalarıydı. Ayrıca Calormenlilerin bir lideri de vardı. Rishda Tarkaan bağırmaya başladı:

"Otuzunuz beyaz kayadaki o aptalları gözleyin. Geri kalanlar beni takip etsin ki, şu yeraltı çocuklarına bir ders verelim."

Tirian ve dostları savaşın verdiği yorgunlukla nefes nefeseydi, birkaç dakika dinlenebilecekleri için memnun, Tarkaan'ın adamlarının cücelere karşı saldırısını seyrediyorlardı. Bu çok garip bir görüntüydü. Ateşin alevleri küçülmüştü ve artık daha kırmızıydı. Görüldüğü kadarıyla cüceler ve Calormenliler hariç toplantı yerinde kimse yoktu. Bu ışıkta hepsini görebilmek epey zordu. Cücelerin iyi bir savaş verdiği anlaşılıyordu. Tirian, Kıkır'ın küfürler savurduğunu ve Tarkaan'ın, arada sırada "Yakalayabildiklerinizi canlı yakalayın. Canlı ele geçirin!" diye bağırdığını duyabiliyordu.

Nasıl bir kavga olduğunu bilmiyoruz, ama fazla uzun sürmedi. Gürültü kesildi. Sonra Jill, Tarkaan'ın ahıra doğru yürüdüğünü gördü; on bir tane bağlanmış cüceyi sürükleyen on bir adam onu takip ediyordu. Diğerlerinin öldürülüp öldürülmediği ya da bazılarının kaçıp kaçmadığı asla öğrenilemedi.

"Onları Taş'ın tapınağına atın" dedi Rishda Tarkaan.

On bir cüce birbiri ardından o karanlık kapıdan içeri fırlatılıp tekmelenerek sokulduğunda ve kapı tekrar kapatıldığında Tarkaan ahırın önünde yerlere kadar eğildi ve, "Lord Taş, bunları sana sunuyoruz" dedi.

Tüm Calormenliler kılıçlarının yassı taraflarını kalkanlarına vurarak, "Taş! Taş! Ulu Tanrı Taş! Acımasız Taş!" diye bağırdılar. Artık kimsenin Taşlan'dan bahsettiği yoktu.

Beyaz kayanın yanındaki küçük grup olup biteni seyrediyor ve fısıltıyla konu-

şuyordu. Damlalar halinde kayadan akan bir su bulmuşlar ve şevkle içmişlerdi; Jill, Zıpır ve Kral elleriyle, dört ayaklılar da taşın dibindeki küçük birikintiden yalayarak içmişlerdi. Öylesine susamışlardı ki, yaşamlarındaki en lezzetli şeyi içiyorlardı sanki, içerken çok mutluydular, başka şey düşünemiyorlardı.

"Sabah olmadan" dedi Zıpır, "hepimizin birer birer o karanlık kapıdan geçeceğini hissediyorum. Yüz farklı ölümü buna tercih ederdim."

"Gerçekten korkunç bir kapı" dedi Tirian. "Daha çok bir ağzı andırıyor."

"Bunu engelleyecek bir şey yapamaz mıyız?" dedi Jill, sarsılmış bir sesle.

"Hayır, güzel dostum" dedi Cevher, nazikçe burnunu ona sürterek. "Bu bizim için Aslan'ın ülkesine açılan kapı olabilir, belki bu akşam onun masasında yemek yeriz."

Rishda Tarkaan arkasını ahıra döndü ve ağır ağır beyaz kayanın önünde bir yere geldi.

"Kulaklarınızı açın" dedi. "Yabandomuzu, köpekler ve Tekboynuz gelip merhametime sığınırsa yaşamalarına izin verilecek. Yabandomuzu, Tisroc'un bahçesindeki bir kafese, köpekler Tisroc'un köpek evlerine girecek ve Tekboynuz, ben boynuzunu kestikten sonra, arabaya koşulacak. Kartal, çocuklar ve Kral da bu gece Taş'a kurban edilecek."

Tek cevap hırlamalardı.

"Haydi savaşçılar" dedi Tarkaan. "Hayvanları öldürün, iki ayaklıları canlı istiyorum."

Son Narnia Kralı'nın son kavgası başladı.

Onları umutsuzluğa düşüren, düşmanın sayısından çok mızraklardı. Başlangıçtan beri Maymun'la birlikte olan Calormenlilerin mızrakları yoktu; çünkü barışçı tüccarlar gibi davranarak Narnia'ya birer ikişer gelmişlerdi. Saklamak imkânsız olduğu için de mızrak taşımıyorlardı. Diğerleri daha sonra gelmiş olmalıydı; yani Maymun iyice güçlendikten sonra, serbestçe dolaşabilecekleri zaman buraya varmış olmalıydılar. Tüm fark mızraklardı. Uzun bir mızrakla, bir yabandomuzunu sizi dişleriyle parçalamadan önce ya da bir tekboynuzlu atı sizi boynuzuyla yaralamadan önce öldürebilirsiniz; elbette atik davranıp soğukkanlılığınızı kaybetmemek koşuluyla. İleriye uzatılmış mızraklar artık Tirian ve arkadaşlarına iyice yaklaşmıştı. Birkaç saniye sonraysa, artık hepsi yaşamları için savaşıyordu.

Düşündüğünüz kadar kötü durumda değillerdi. Bir mızrağın altına eğilip üstünden atlayarak, ileriye atılıp geriye çekilerek, etrafında dönerek tüm kaslarınızı gücünüzün yettiğince kullanırken ne korkmaya ne de üzülmeye zamanınız olur. Tirian artık diğerleri için hiçbir şey yapamayacağını biliyordu; hep beraber kötü sona doğru gidiyorlardı. Hayal meyal bir yanında yabandomuzunun düştüğünü, diğer yanında Cevher'in gözü dönmüş bir şekilde savaştığını, göz ucuyla iri bir Calormenli'nin Jill'i saçlarından tutmuş yerde sürüklediğini gördü. Ama bunları düşünecek zamanı yoktu. Tek düşündüğü şey yaşamını mümkün olduğu kadar pahalıya satmaktı. En kötüsü, beyaz kayanın ona sağladığı avantajı kullanamamasıydı. Bir düzine düşmanla aynı anda savaşan birisi bulduğu fırsatları değerlendirmelidir; düşmanın boynunun ya da göğsünün korumasız olduğunu gördüğünde saldırmalıdır. Bu sizi, birkaç ataktan sonra, başladığınız noktadan epeyce uzaklaştırabilir. Tirian çok geçmeden sağa doğru, ahırın yakınına yaklaşmakta olduğunu anladı. Aklında oradan uzakta durması için iyi bir nedeni olduğu hakkında belli belirsiz bir düşünce vardı. Ancak nedenini hatırlayamıyordu. Zaten elinden de hiçbir şey gelmezdi artık.

Aniden her şey belirginleşti. Tirian, Tarkaan'la dövüşmekte olduğunu fark etti. Ateş (artık közleşmişti) önündeydi. Aslında ahırın kapısında dövüşüyorlardı, kapı açılmıştı ve iki Calormenli o içeriye girer girmez kapıyı kapatmaya hazır durumda bekliyordu. Artık her şeyi hatırlıyordu, savaş başladığından beri düşmanın onu ahıra doğru sürüklemekte olduğunu anladı. Bir yandan bunları düşünüyor, bir yandan da elinden geldiğince Tarkaan'la savaşıyordu.

Tirian'ın aklına yeni bir fikir geldi. Kılıcını attı, Tarkaan'ın salladığı kılıcın altından geçerek ileriye atıldı, iki eliyle düşmanını kemerinden yakalayıp geriye, ahırın içine sıçradı ve "Gel kendin de Taş'la tanış!" diye bağırdı.

Sağır edici bir ses duyuldu. Tıpkı Maymun'un içeriye atıldığında olduğu gibi yer sallandı ve kör edici bir ışık görüldü.

Dışarıdaki Calormen askerleri, "Taş, Taş!" diye bağırarak kapıyı kapadı. Taş kendi yüzbaşılarını istiyorsa, almalıydı; askerler hiçbir şekilde Taş'la karşılaşmak istemiyorlardı.

Bir-iki saniye için Tirian nerede olduğunu, hatta kim olduğunu unutmuştu. Sonra toparlandı, gözlerini kırpıştırdı ve etrafına bakındı. Ahırın içi sandığı gibi

karanlık değildi. Güçlü bir ışık vardı; gözlerini kırpıştırmasının nedeni buydu.

Dönüp Rishda Tarkaan'a baktı, ama Rishda ona bakmıyordu. Rishda korkunç bir çığlık attı; sonra elleriyle yüzünü kapadı ve yüzüstü dümdüz yere kapaklandı. Tirian Tarkaan'ın işaret ettiği yöne baktı ve her şeyi anladı.

Korkunç bir şey onlara doğru yaklaşmaktaydı. İnsandan büyük olmasına rağmen kulede gördükleri şekilden çok daha küçüktü ama kesinlikle aynı şeydi. Başı bir akbaba başıydı ve dört kolu vardı. Gagası açıktı, gözleri alev alev yanıyordu. Gaklamaya benzer bir ses duyuldu.

"Beni Narnia'ya sen çağırdın Rishda Tarkaan. İşte geldim. Ne söylemek istiyorsun?"

Tarkaan ne başını kaldırdı ne de bir söz söyledi. Kötü bir hıçkırığa yakalanmış bir adam gibi titriyordu. Savaşta yeteri kadar cesurdu ama Taş'ın gerçekten var olduğunu anlamaya başladığında, cesaretinin yarısını kaybetmişti. Ani bir hareketle –bir tavuğun solucan yemek üzere eğilmesi gibi– Taş, sefil Rishda'nın üzerine atıldı ve onu sağ kolunun altına sıkıştırdı. Sonra Tirian'a bakabilmek için başını yana çevirdi; bir kuş kafasına sahip olduğu için insana dosdoğru bakamıyordu.

O anda, Taş'ın arkasından güçlü ve yaz denizleri kadar sakin bir ses, "Git artık canavar, Aslan adına, Aslan'ın görkemli babası denizlerin ötesindeki imparator adına hakkın olan avını kendi evine götür" dedi.

İğrenç yaratık kolunun altındaki Tarkaan'la birlikte kayboldu. Tirian kimin konuştuğunu görmek için döndü.

O anda gördükleri, kalbinin hiçbir savaşta çarpmadığı kadar hızla çarpmasına neden oldu.

Önünde başlarında taçları ve parıltılı elbi-

seleriyle yedi kral ve kraliçe duruyordu, krallar özenle işlenmiş zırhlarını giymiş, kılıçlarını ellerine almıştı. Tirian nezaketle eğilip selam verdi, tam konuşmaya başlamak üzereydi ki, kraliçelerden en genci gülümsedi. Dikkatle onun yüzüne baktı ve şaşkınlıkla yutkundu, çünkü onu tanıyordu. Bu Jill'di; onu son kez gördüğünde yüzü tozlarla ve gözyaşlarıyla kaplı, bir omzundan düşmekte olan eski talim elbisesi giymiş olan Jill değildi bu. Artık sakindi, banyodan yeni çıkmış biri gibi zinde görünüyordu. Tirian ilk başta onun yaşlı göründüğünü, ama daha sonra öyle olmadığını düşündü, bu konuda bir karara varamadı. Sonra kralların en gencinin Eustace olduğunu fark etti, o da Jill gibi değişmişti.

Tirian, üzerindeki kan, ter ve tozlarla bu insanların yanında bulunduğu için kendini garip hissetmişti. Çok geçmeden durumun hiç de öyle olmadığını anladı. Canlı, sakin, temizdi; Cair Paravel'deki büyük bir ziyafette giyeceği türden elbiseler içindeydi. (Narnia'daki şık kıyafetler asla rahatsızlık veren cinsten değildi. Hem güzel görünen hem de rahat olan kıyafetler yapmayı biliyorlardı; ülkenin bir ucundan öteki ucuna, lastik, pazen ve kola gibi şeyler bulunmazdı.)

"Efendim" dedi Jill öne çıkıp mükemmel bir reverans yaparak, "sizi tüm Narnia krallarının kralı Kral Peter'la tanıştırayım."

Tirian'ın hangisinin Yüce Kral olduğunu sormaya ihtiyacı yoktu, çünkü rüyasında gördüğü (şimdi daha da soylu görünen) yüzü hatırlıyordu. İlerledi, dizi üzerine çöktü ve Peter'ın elini öptü.

"Yüce Kral" dedi, "tanıştığımıza çok sevindim."

Yüce Kral onu kaldırıp bir kralın yapması gerektiği gibi iki yanağından öptü. Sonra onu kraliçelerin en yaşlısına götürdü –ama o bile yaşlı değildi ne bir tel beyaz saçı ne de kırışıklıkları vardı– ve, "Efendim, bu, Aslan'ın ağaçları büyütüp hayvanları konuşturduğu ilk gün Narnia'ya gelen Leydi Polly" dedi. Ardından altın sakalları göğsünün üzerinde dalgalanan ve yüzü bilgelikle dolu bir adamın yanına gittiler. "Bu da" dedi, "o gün onunla beraber olan Lord Digory. Bu benim erkek kardeşim Kral Edmund ve bu da kız kardeşim Kraliçe Lucy."

"Efendim" dedi Tirian onların hepsini selamladıktan sonra. "Günlükleri doğru okuduysam bir kişi daha olması gerekiyor. Ekselanslarının iki kız kardeşi yok muydu? Kraliçe Susan nerede?"

"Kız kardeşim Susan" diye cevapladı Peter kısaca ve ağırbaşlılıkla, "artık Narnia dostlarından biri değil."

"Evet" dedi Eustace, "ne zaman onunla Narnia hakkında konuşmayı ya da bir şeyler yapmayı deneseniz ne harika hatıralarınız var! Çocukken oynadığımız o komik oyunları hâlâ unutmamış olmanız çok garip' diyor.

"Ah, Susan!" dedi Jill. "Bugünlerde ipek çoraplar, dudak boyası ve davetlerden başka bir şey düşünmüyor. Yetişkinlik merakı görülmeye değer bir şey."

"Evet, tüm merakı büyümek" dedi Leydi Polly. "Keşke büyümüş olsaydı. Tüm okul yıllarını şimdiki yaşında olmayı isteyerek harcadı, yaşamının geri kalan kısmını da tam tersini yaparak harcayacak. Tüm amacı, insan yaşamının en gülünç zamanına mümkün olduğu kadar çabuk erişmek ve becerebildiği kadar uzun süre orada kalmak."

"Pekâlâ, artık bunun hakkında konuşmayalım" dedi Peter. "Bakın! Ne güzel meyve ağaçları var. Haydi tadına bakalım."

Tirian ilk kez etrafına baktı ve bu maceranın ne kadar garip olduğunu anladı.

13
Cüceler Aldatılmayı Reddediyor

Tirian, yaklaşık iki metre genişliğinde, dört metre uzunluğunda ot damlı bir ahırın içinde olduklarını düşünüyordu ya da düşünmeye zamanı olsaydı öyle düşünecekti. Oysa çimlerin üzerinde duruyorlardı, tepelerinde koyu mavi bir gökyüzü vardı ve ilk yaz günlerinden bir esinti hafifçe yüzlerini okşuyordu. Yakınlarında bir korulukta sık yapraklı ağaçlar vardı, her yaprağın altında, bizim dünyamızda kimsenin görmediği, altın sarısı, mor, kıpkırmızı renkte parıldayan meyveler görülüyordu. Tirian, meyveleri görünce sonbaharda oldukları hissine kapıldı, ama havada aylardan en geç haziran olduğunu hissettiren bir şey vardı. Hep birlikte ağaçlara doğru yürüdüler.

Her biri görünüşünü en çok beğendiği meyveyi koparmak için elini uzattı, sonra bir saniye için hepsi durakladı. Meyveler o kadar güzeldi ki, herkes, "Bu meyve çok güzel... Eminim koparmama izin vermezler" diye düşünmüştü.

"Merak etmeyin" dedi Peter. "Ne düşündüğünüzü biliyorum. Ama yanıldığınıza eminim, kesinlikle eminim. Her şeye izin verilen ülkeye geldiğimizi hissediyorum."

"Öyleyse?" dedi Eustace ve hepsi yemeye başladı.

Meyveler nasıldı? Maalesef kimse bu tadı tarif edemez. Tüm söyleyebileceğim, o meyvelerle karşılaştırıldığında yediğiniz en taze greyfurtun tatsız, en sulu portakalın kuru, en yumuşak armudun sert ve en tatlı yaban çileğinin ekşi kalacağıdır. Ne içlerinde çekirdek vardı ne de etraflarında eşekarıları. O meyveyi bir kere

yedikten sonra dünyadaki en tatlı şeyler bile ilaç gibi acı gelirdi size. O tadı size anlatamam. O ülkeye gidip tadına bakmadıkça neye benzediğini öğrenemezsiniz.

Yeteri kadar yediklerinde Eustace, Kral Peter'a, "Buraya nasıl geldiğini anlatmadın daha. Kral Tirian geldiğinde söylemek üzereydin" dedi.

"Söyleyecek fazla bir şey yok" dedi Peter. "Treninizin geldiğini gördüğümüzde Edmund ve ben peronda duruyorduk. Dönemeci çok hızlı döndüğünü hatırlıyorum. Bizimkilerin de aynı trende olduğunu, ama Lucy'nin bunu bilmediğini düşünüyordum."

"Sizinkiler mi, Yüce Kral?" dedi Tirian.

"Benim, yani Edmund, Lucy ve benim anne babamız."

"Neden o trendeydiler?" diye sordu Jill. "Onların Narnia'dan haberdar olduğunu söylemeye çalışmıyorsun, değil mi?"

"Ah, hayır, bunun Narnia'yla ilgisi yok. Onlar Bristol'a gidiyordu. Gideceklerinden o sabah haberim olmuştu. Edmund, onların aynı trenle gitmek zorunda olduklarını söylemişti." (Edmund demiryolları hakkında her şeyi bilir.)

"Sonra ne oldu?" dedi Jill.

"Şey, bunu anlatmak pek kolay değil, öyle değil mi Edmund?" dedi Yüce Kral.

"Pek değil" dedi Edmund. "Dünyamızdan büyüyle çekip alındığımız zamanlar gibi değildi. Korkunç bir gümbürtü oldu ve bir şey şiddetle bana çarptı, ama acıtmadı. Pek korkmamıştım... şey, heyecanlanmıştım ama. Ah, bu çok garip bir şey. Futbol oynarken yediğim bir tekme yüzünden dizim sızlıyordu. Sızının kaybolduğunu fark ettim. Sonra buradaydık işte."

"Bizim için, vagonda her şey aşağı yukarı aynıydı" dedi Lord Digory, sakalına bulaşan meyveyi silerek. "Sanırım, Polly ve ben en çok vücudumuzdaki ağırlığın yok olduğunu hissettik. Siz gençler anlamazsınız. Yaşlılığımızı hissetmemeye başladık."

"Gerçekten de, genç görünüyorlar!" dedi Jill. "Bizden daha yaşlı olduğunuzu sanmıyorum."

"Şu an olmasa da daha önce öyleydik" dedi Leydi Polly.

"Buraya geldiğinizden beri neler oldu?" diye sordu Eustace.

"Pekâlâ" dedi Peter, "uzun bir süre (en azından ben uzun bir süre olduğunu sanıyorum) hiçbir şey olmadı. Sonra kapı açıldı..."

"Kapı mı?" dedi Tirian.

"Evet" dedi Peter. "Sizin girdiğiniz ya da çıktığınız kapı. Unuttun mu?"

"Peki kapı nerede?"

"Bakın" dedi Peter ve işaret etti.

Tirian baktı, hayal edebileceğiniz en garip ve gülünç şeyi gördü. Sadece birkaç metre ötede, gün ışığında açıkça görülebilen kaba bir tahta kapı ve etrafında da kasası vardı; bunlar haricinde hiçbir şey yoktu ne duvar ne de çatı. Tirian şaşkınlıkla kapıya doğru yürüdü, diğerleri de ne yapacağını merak ederek onu takip etti. Tirian kapının diğer tarafına yürüdü. Ama değişen bir şey yoktu; hâlâ bir yaz sabahında, açık havadaydı. Kapı, sanki bir ağaçmış gibi orada öylece dikiliyordu.

"Efendim" dedi Tirian, Yüce Kral'a, "bu büyük bir mucize."

"Bu kapı beş dakika önce o Calormenli'yle birlikte girdiğin kapı" dedi Peter gülümseyerek.

"Ben ormandan ahıra girmemiş miydim? Bu kapıdan bir yere giriliyormuş gibi görünmüyor."

"Etrafında yürüdüğünde öyle görünüyor" dedi Peter. "Bir de iki tahta arasındaki çatlaktan bak."

Tirian delikten baktı. Önce karanlıktan başka bir şey görememişti. Gözü alışınca, sönmekte olan bir ateşin donuk kırmızı közlerini, simsiyah gökyüzünü ve yıldızları gördü. Ateşle kendi arasında, hareketli hareketsiz birçok karanlık şekil görebiliyor, konuşulanları duyabiliyordu; sesler Calormenlilerinkine çok benziyordu. Ahırdan dışarı, son savaşını yaptığı Lamba Çorakları'nın karanlıklarına bakmakta olduğunu anladı. Adamlar, içeriye girip Rishda Tarkaan'ı aramaları mı (hiçbirisi bunu yapmak istemiyordu) yoksa ahırı ateşe vermeleri mi gerektiğini tartışıyordu.

Tirian sonra tekrar etrafına baktı ve gözlerine inanamadı. Başının üzerinde mavi bir gökyüzü

vardı, otluk alan alabildiğine uzanıyor, etrafındaki yeni dostları gülüşüyordu.

"Öyle anlaşılıyor ki" dedi Tirian kendi haline gülerek, "içeriden görülen ahırla dışarıdan görülen ahır farklı."

"Evet" dedi Lord Digory. "İçi dışından daha büyük."

"Evet" dedi Kraliçe Lucy. "Bizim dünyamızda da bir zamanlar bir ahırın içinde, tüm dünyamızdan daha büyük olan bir şey vardı." Lucy ilk kez konuşmuştu ve Tirian, sesindeki heyecandan neden onun daha önce konuşmadığını anlayabiliyordu. Her şeyi diğerlerinden daha büyük bir heyecanla dinliyordu. Anlatılamayacak kadar mutluydu. Tirian onun tekrar konuşmasını istedi ve, "Lütfedin Madam, anlatın. Tüm maceranızı anlatın" dedi.

"Gümbürtüden ve şoktan sonra" dedi Lucy, "kendimizi burada bulduk. Tıpkı senin gibi meraklandık. Sonra kapı açıldı (açıldığında arkasındaki karanlığı gördük) ve iri bir adam kınsız kılıcıyla içeriye girdi. Silahlarından onun bir Calormenli olduğunu anlamıştık. Kılıcını kaldırıp omzuna koydu ve gelen herkesi kesmeye hazır durumda kapının yanında yerini aldı. Gidip onunla konuştuk, ama bizi gördüğünü ya da duyduğunu sanmıyoruz. Gökyüzüne, gün ışığına, çimlere bakmıyordu; sanırım bunların farkında değildi. Uzun süre bekledik. Sonra kapının diğer tarafındaki kolun çevrildiğini duyduk. Adam, içeriye girenin kim olduğunu anlayana kadar kılıcını çekmedi. Bu yüzden, ona bazılarını öldürmesinin, bazılarına da dokunmamasının söylendiğini düşündük. Kapı açıldı ve kapının bu yanında aniden Taş belirdi; hiçbirimiz nereden geldiğini görmedik. Kapıdan içeriye büyük bir kedi girdi. Taş'a şöyle bir baktı ve canını kurtarmak için koşmaya başladı; bunu tam zamanında yapmıştı çünkü Taş onun üzerine atıldı, ama kapı kapanırken gagasına çarptı. Adam Taş'ı görebiliyordu. Beti benzi attı ve Taş'ın önünde eğildi, ama Taş görünmez oldu.

Sonra uzun süre bekledik. Sonunda kapı üçüncü kez açıldı ve genç bir Calormenli içeriye girdi. Kapıdaki nöbetçi onu gördüğünde irkilmişti, çok şaşırmış görünüyordu. Sanırım başka birini bekliyordu..."

"Şimdi her şeyi anlıyorum" dedi Eustace (hikâyeyi yarıda kesmek gibi kötü bir alışkanlığı vardı). "İlk önce kedi girecekti ve nöbetçi ona dokunmamak için emir almıştı. Kedi sonra dışarıya çıkıp Taş'ı gördüğünü söyleyecek ve diğer hayvanları korkutmak için korkmuş gibi görünecekti. Külyutmaz, gerçek Taş'ın ortaya çı-

kacağını asla düşünmemişti; Kızıltüy dışarıya çıktığında gerçekten korkmuştu. Külyutmaz, ortadan kaldırmak istediği herkesi içeriye gönderecek ve nöbetçi onları öldürecekti. Ve..."

"Dostum" dedi Tirian yavaşça, "bayanın hikâyeyi anlatmasına engel oluyorsun."

"Ne diyordum?" diye söze devam etti Lucy, "Nöbetçi şaşırmıştı. Bu, diğer adama savunmaya geçmesi için zaman verdi. Kavga ettiler. Adam nöbetçiyi öldürdü ve kapıdan dışarı attı. Sonra yavaşça bizim olduğumuz yere doğru yürüdü. Bizi görebiliyordu. Onunla konuşmaya çalıştık, ama adam büyülenmiş gibiydi. 'Taş, Taş, Taş nerede? Taş'a gideceğim' deyip duruyordu. Bu yüzden vazgeçtik ve o da şu tarafa doğru uzaklaştı. Ondan hoşlanmıştım. Sonra... of!" Lucy yüzünü buruşturdu.

"Sonra" dedi Edmund, "biri içeriye bir maymun fırlattı. Taş yine ortaya çıktı. Kız kardeşim öyle yufka yürekli ki, Taş'ın maymunu bir lokmada yuttuğunu söylemek istemiyor."

"Oh olsun!" dedi Eustace. "Hiç fark etmez, umarım Taş'ın midesine oturur."

"Daha sonra" dedi Edmund, "yaklaşık bir düzine cüce geldi, sonra Jill, Eustace ve en sonunda da sen geldin."

"Umarım Taş cüceleri de yemiştir" dedi Eustace. "Küçük domuzlar."

"Hayır, yemedi" dedi Lucy. "Saçmalama. Hâlâ buradalar. Onları buradan bile görebilirsin. Dost olmaya çalıştım ama nafile."

"Onlarla dost olmak mı?" diye bağırdı Eustace. "Yaptıklarını bir bilseydin!"

"Aaa, kapa çeneni Eustace" dedi Lucy. "Gel ve gör. Kral Tirian, belki sen bir şeyler yapabilirsin."

"Bugün cücelere sevgi gösterebileceğimi pek sanmıyorum" dedi Tirian. "Ama siz isterseniz sayın bayan, bundan fazlasını yapabilirim."

Lucy önden yürüdü, çok geçmeden cücelerin hepsini görebildiler. Çok tuhaf bir görüntüleri vardı: Bağlarından kurtulmuş olmalarına rağmen etrafta dolaşıp eğlenmeye ya da uzanıp dinlenmeye çalışmıyorlardı. Yüzlerini birbirlerine dönmüş, küçük bir çember oluşturacak şekilde oturmuşlardı. Lucy ve Tirian onlara dokunacak kadar yaklaşana dek ne etraflarına baktılar ne de birilerinin geldiğini fark ettiler. Sonra cücelerin hepsi, sanki kimseyi göremiyormuş ama etrafı dinleyip seslerden neler olduğunu anlamaya çalışıyormuş gibi başlarını uzattılar.

"Önünüze bakın!" dedi içlerinden biri aksi bir sesle. "Nereye gittiğinize dikkat edin. Kafamızın üzerine basmayın."

"Tamam!" dedi Eustace öfkeyle. "Kör değiliz. Görüyoruz herhalde."

"Burada da görebiliyorsanız gözleriniz çok güçlü olmalı" dedi ismi Kırpık olan cüce. Az önce de o konuşmuştu.

"Nerede?" diye sordu Edmund.

"Yuh sana mankafa, tabii ki burada" dedi Kırpık. "Bu pis kokan kasvetli, zifiri karanlık küçük ahırda."

"Kör mü oldunuz?" diye sordu Tirian.

"Siz bu karanlıkta burnunuzun ucunu görebiliyor musunuz?" dedi Kırpık.

"Ama karanlık değil ki, sizi zavallı, aptal cüceler" dedi Lucy. "Görmüyor musunuz? Yukarıya bakın! Etrafınıza bakın! Gökyüzünü, ağaçları, çiçekleri görmüyor musunuz? Beni görmüyor musunuz?"

"Olmayan bir şeyi nasıl görelim ki? Bu zifiri karanlıkta sen beni, benim seni gördüğümden daha fazla nasıl görürsün?"

"Ben seni görüyorum" dedi Lucy. "Bunu sana ispatlayacağım. Ağzında bir pipo var."

"Tütün kokusunu duyan herkes söyleyebilir bunu" dedi Kırpık.

"Ah, zavallı yaratıklar! Bu çok kötü" dedi Lucy. Sonra aklına bir fikir geldi. Durup birkaç hercaimenekşe topladı. "Cüceler, dinleyin" dedi. "Gözleriniz bozuk ama burunlarınız iyidir belki. Kokuyu alabiliyor musunuz?" Taze ve ıslak çiçekleri Kırpık'ın çirkin burnuna uzattı. Ancak onun küçük ve sert yumruğundan kurtulmak için geriye sıçramak zorunda kaldı.

"Böyle soytarılıkları niye yapıyorsun?" diye bağırdı Cüce. "Buna nasıl cesaret edersin? Yüzüme bir sürü pis gübre yaklaştırarak ne yapmaya çalışıyorsun? İçinde deve dikeni de vardı. Terbiyesiz! Hem sen kim oluyorsun ki?"

"Hey cüce" dedi Tirian, "o geçmişten, Aslan tarafından buraya gönderilen Kraliçe Lucy'dir ve o istediği için ben, yasal kralınız Tirian, ihanetiniz ispatlandığı halde başınızı gövdenizden ayırmıyorum."

"Eh, bu da üstüne tuz biber ekiyor!" diye bağırdı Kırpık. "Tüm bu saçmalıklardan bahsetmeye nasıl devam edersiniz? O harika Aslan'ınız gelip size yardım etmedi değil mi? Sanmıyorum. Yenilip, hepimiz gibi bu kara deliğe itildiğiniz

şu anda bile hâlâ o eski oyunları oynuyorsunuz. Yeni yalanlar uyduruyorsunuz! Hiçbirimizin hapsedilmediğine, buranın karanlık olmadığına ve Tanrı bilir daha ne yalanlara inandırmaya çalışıyorsunuz bizi."

"Aptal, karanlık sadece senin kafanın içinde" diye bağırdı Tirian. "Karanlığı kafandan çıkar." İleriye uzanıp Kırpık'ı kemerinden ve külahından yakalayarak cüceler çemberinden çekip aldı, ama yere koyar koymaz, Kırpık burnunu ovuşturup uluyarak diğerlerinin yanına doğru fırladı.

"Of. Of. Bunu neden yaptın? Yüzümü duvara neden çarptın? Neredeyse burnumu kırıyordun."

"Of!" dedi Lucy. "Ne yapmamız gerektiğini bir bilsem!"

"Onları kendi hallerine bırakalım" dedi Eustace; bunu söylediği anda bir sarsıntı oldu. Tatlı hava daha da tatlılaştı. Arkalarında bir parlaklık görüldü. Hepsi arkasını döndü. En son dönen Tirian'dı; korkmuştu. O güne kadar görmeyi yürekten arzuladığı büyük, gerçek, altın Aslan tam karşısında duruyordu; diğerleri onun pençeleri etrafında diz çökerek bir çember oluşturmuştu bile. Aslan başını eğmiş diliyle onlara dokunurken, onlar elleriyle yüzlerini Aslan'ın yelesine gömüyordu. Aslan gözlerini Tirian'a dikti. Tirian titreyerek yaklaştı ve kendini Aslan'ın ayaklarına attı. Aslan onu öperek, "En kötü anlarda bile dimdik ayakta duran Narnia krallarının sonuncusuna aferin" dedi.

"Aslan" dedi Lucy gözyaşları içinde, "bu zavallı cüceler için bir şeyler yapacak mısın, yapabilir misin?"

"Sevgili kızım" dedi Aslan, "yapabileceklerimi ve yapamayacaklarımı size göstereceğim." Cücelere yaklaştı ve kükredi; hafif bir kükreyişti ama gökyüzünü sarsmıştı. Cüceler birbirlerine, "Duydun mu? Ahırın öbür ucundaki adamlar. Bizi korkutmaya çalışıyorlar. Bunu bir tür makineyle yapıyorlar. Hiç yüz vermeyin. Bizi tekrar aldatamazlar" diyordu.

Aslan başını kaldırıp yelesini salladı ve cücelerin önünde muhteşem bir ziyafet sofrası belirdi: Turtalar, güvercinler, tatlılar, dondurmalar... Her cücenin sağ elinde iyi şarapla dolu bir kadeh vardı. Ancak bu pek işe yaramadı. Açgözlülükle yiyip içmeye başladılar, ama tatların farkına varmadıkları çok açıktı. Ahırdaki şeyleri yediklerini sanıyorlardı. Biri saman, diğeri bayat şalgam yediğine inanıyor, bir diğeriyse çiğ lahana yaprağı bulduğunu söylüyordu. Koyu kırmızı şarapla dolu altın

kadehleri dudaklarına götürüp, "Öf! Sanırım bir eşeğin yalağından alınan pis suyu içiyoruz! Bu kadar kötü durumlara düşeceğimizi asla düşünmezdik" dediler. Ancak çok geçmeden her biri, bir diğerinin kendisininkinden daha iyi bir şey bulduğundan kuşkulandığı için, birbirlerinin önlerindeki yiyecekleri kapışmaya başladılar. Tartışmaya başlayıp birkaç dakika içinde kavgaya tutuştuklarında, tüm güzel yiyecekler yüzlerine ve elbiselerine dökülüp ayaklar altında ezildi. Sonunda morarmış gözleriyle kanayan burunlarını iyileştirmek için yerlerine oturdular:

"Eh, en azından burada bir sahtekâr yok. Kimsenin bizi aldatmasına izin vermedik. Cüceler cüceler içindir" diyorlardı.

"Görüyorsunuz" dedi Aslan, "yardım etmemize izin vermeyecekler. İnanç yerine kurnazlığı seçiyorlar. Hapishaneyi kendi kafalarında yaratıyor ve hapishanenin içinde olduklarını düşünüyorlar. Aldatılmaktan öylesine korkuyorlar ki, oradan kurtulamıyorlar. Gelin çocuklar. Yapacak başka işlerim var."

Kapıya doğru yürüdü, hepsi onu takip ediyordu. Başını kaldırıp kükredi, Artık zamanı geldi!" Sonra daha da güçlü bir sesle, "Zamanı geldi!" dedi. Sonra öyle bir kükredi ki yıldızlar sarsıldı, "Zamanı geldi." Kapı sonuna kadar açıldı.

14
Narnia'ya Akşam Çöküyor

Hepsi Aslan'ın sağ yanında durup açık kapıdan dışarıya baktı. Ateş sönmüştü. Yeryüzü karanlığa bürünmüştü; ağaçların karartılarının bitip de yıldızların başladığı yer görünmeseydi eğer, bir ormanda olduğunuzu anlayamazdınız. Aslan tekrar kükrediğinde dışarıda, sol taraflarında başka bir karartı belirdi; yıldızların olmadığı yerde bir şekil vardı. Şekil giderek yükseldi, devlerin en büyüğü kadar büyük bir insan şekline dönüştü. Hepsi de onun nerede durduğunu anlayabilecek kadar iyi tanıyordu Narnia'yı. Kuzeyde, Şıpırtı Nehri'nin ötesinde uzanan yüksek ve çıplak arazide olmalıydı. Jill ve Eustace, uzun zaman önce o arazinin altında, derinlerdeki mağaralarda muhteşem büyüklükte bir dev gördüklerini, isminin Zamanbaba olduğunu ve dünyanın sonu geldiğinde uyanacağının söylendiğini hatırladılar.

"Evet" dedi Aslan, konuşmamalarına rağmen. "Rüya görürken ismi Zaman'dı. Artık uyandığına göre yeni bir ismi olacak."

Sonra dev, ağzına bir boru yaklaştırdı. Yıldızların önündeki karartının hareketlerinden bunu görebiliyorlardı. Bundan sonra –ses ışıktan daha yavaş ilerlediği için– borunun sesini duydular. Ses, tiz ve ürkütücüydü ama aynı zamanda tuhaf bir güzelliği vardı.

Gökyüzünde yıldızlar kayıyordu. Sadece bir yıldızı kayarken izlemek bile çok güzeldir; bunlar düzinelerceydi, daha sonra yüzlerce yıldız kaydı ve bu, bir gümüş yağmuruna dönüşene dek devam etti. Sonra içlerinden bir ya da ikisi, gök-

yüzünde devin dışında başka bir karartı daha gördüğünü düşünmeye başladı. Ama farklı bir yerdeydi, tam tepede, gökyüzünün çatısında diyebilirdiniz. "Belki bir buluttur" diye düşünüyordu Edmund. Her neyse, orada hiç yıldız yoktu; sadece karanlıktı. Sonra o karartı, yıldızsız ve karanlık gökyüzünün ortasında gittikçe yayılarak büyümeye başladı. Az sonra gökyüzünün dörtte biri, sonra yarısı kapkara oldu ve en sonunda yıldız yağmuru sadece alçaklarda, ufkun yakınlarında devam etmeye başladı.

Heyecan ve şaşkınlık içinde (biraz da dehşetle) neler olduğunu anladılar. Yayılan karanlığın nedeni bulut değil, boşluktu. Gökyüzünün karanlık bölümü, yıldızların kalmadığı bölümdü. Tüm yıldızlar düşüyordu: Aslan onları eve çağırmıştı.

Yıldız yağmuru sona ermeden önceki birkaç saniye çok heyecan vericiydi. Yıldızlar etraflarına düşmeye başlamıştı. O dünyadaki yıldızlar bizim dünyamızdaki gibi büyük ateşten toplar değildir. Onlar insandır (Edmund ve Lucy bir zamanlar onlardan biriyle tanışmıştı). Alevden gümüş saçları, akkor mızraklarıyla bir yağmur gibi üstlerine yağıyordu bu insanlar; pırıl pırıl parıldayan yıldızlar kapkara gökyüzünden meteorlardan bile daha büyük bir hızla düşüyorlardı. Yere inip otları yakarken ıslığa benzer bir ses çıkarıyorlardı. Tüm bu yıldızlar kayarak yanlarından geçiyor, arkalarında, sağ tarafa yakın bir yere iniyorlardı.

Yıldızların yakına inmesi büyük bir avantajdı, aksi takdirde gökyüzünde yıldız kalmadığından her şey tamamıyla karanlıkta kalacak ve hiçbir şey göremeyeceklerdi. Oysa şimdi arkalarındaki yıldız kalabalığı şiddetli ve beyaz bir ışık yayıyordu. Önlerinde uzanan Narnia ormanlarının kilometrelerce ilerisi projektörle aydınlatılmış gibiydi. Neredeyse her çalının, her otun gölgesini görebiliyorlardı. Yaprakların kenarları bile öylesine net görülüyordu ki, insan dokunsa parmağını keseceğini düşünüyordu.

Önlerindeki çimenlikte kendi gölgeleri vardı. Ama en muhteşemi Aslan'ınkiydi. Koskocamandı ve korkunç bir şekilde sollarına doğru uzanıyordu. Tüm bunlar bundan böyle sonsuza kadar yıldızsız kalacak bir gökyüzünün altında yaşanıyordu.

Arkalarından gelen ışık o kadar güçlüydü ki, kuzeydeki çıplak arazinin yamaçlarını bile aydınlatıyordu. Orada hareket eden bir şeyler vardı. Kocaman hayvanlar sürünüp kayarak Narnia'ya geliyordu; iri ejderhalar, dev kertenkeleler ve yarasa kanatlı tüysüz kuşlardı bunlar. Ormanın içine girerek kayboldular ve bir-

kaç dakikalık bir sessizlik yaşandı. Sonra –ilk önce çok uzaklardan– feryat sesleri, daha sonra da her yönden hışırtılar, patırtılar ve kanat sesleri duyuldu. Sesler giderek yaklaştı. Çok geçmeden küçük ayakların pıtırtısı, büyük pençelerin yumuşak seslerinden, küçük ve hafif toynakların tıkırtısı, büyük toynakların çıkardığı gök gürültüsüne benzer seslerden ayırt edilebiliyordu. Sonra binlerce parıldayan göz görüldü. En sonunda ormanın karanlığından, canlarını kurtarmak için yokuş yukarı koşan binlerce, hatta milyonlarca yaratık –konuşan hayvanlar, cüceler, satirler, faunlar, devler, Calormenliler, Archenlandliler, Tekayaklar ve uzak adalardan ya da batıdaki bilinmeyen adalardan, bu dünyaya ait değilmiş gibi görünen garip yaratıklar– çıktı. Tüm yaratıklar Aslan'ın durduğu kapıya doğru koştu.

Maceranın bu bölümü, rüyaya benziyordu ve hatırlaması epey zordu. Ne kadar sürdüğünü söylemek çok güçtü. Bazen sadece birkaç dakika, bazen de yıllarca sürmüş gibi görünüyordu. Açıkça anlaşılıyordu ki, kapı büyümedikçe ya da yaratıklar tatarcık kadar küçülmedikçe bu kalabalık o kapıdan geçemezdi. Ama kimse bunları düşünmüyordu.

Yaratıklar yıldızlara yaklaştıkça gözleri daha da parlıyordu ve daha hızlı koşuyorlardı. Aslan'ın yanına yaklaştıklarında bir şeyler oluyordu. Hepsi dimdik onun yüzüne bakıyordu; başka seçenekleri olduğunu sanmıyorum. Bazılarının yüz ifadesi inanılmaz bir biçimde değişiyordu. Korku ve nefret ifadesiydi bu; sadece konuşan ayıların yüzlerindeki ifade saniyenin binde biri kadar sürmüş, sonra eski halini almıştı. Artık konuşan hayvanlar olmadıkları belliydi; artık sıradan hayvanlardı. Aslan'a bakan tüm yaratıklar sağa, yani Aslan'ın soluna doğru gidiyor ve (bildiğiniz gibi) kapının sol tarafına doğru uzanan o kocaman gölgede kayboluyorlardı. Çocuklar onları bir daha görmedi. Onlara ne olduğunu ben de bilmiyorum. Diğerleri Aslan'ın yüzüne bakıyor; bazıları korkuyor ama yine de hepsi onu seviyordu. Tüm yaratıklar Aslan'ın sağındaki kapıdan içeriye giriyordu. Aralarında bazı garip yaratıklar da vardı. Eustace atların vurulmasına yardım eden cücelerden birisini bile gördü. Ama bu tür şeyleri düşünecek zamanı yoktu (zaten onu ilgilendirmiyordu), çünkü büyük bir sevinç kafasındaki diğer düşüncelerin uçup gitmesine neden olmuştu. Tirian ve dostlarının çevresini saran mutlu yaratıklar arasında, öldüğünü sandığı herkes vardı: sentor Bilge, Cevher, Yabandomuzu, Ayı, Kartal Keskingöz, sevgili köpekler, atlar ve Cüce Zıpır oradaydı.

"Yukarılara ve içerilere!" diye bağırdı Bilge ve şimşek gibi batıya doğru koşmaya başladı. Diğerleri onu anlamamıştı, ama duydukları, ürpermelerine neden oldu. Yabandomuzu neşeyle onlara doğru bakıp homurdanıyordu. Ayı, hiçbir şey anlamadığını mırıldanacaktı ki arkalarındaki meyve ağaçlarını gördü. Son hızla ağaçlara doğru yürüdü ve orada, belli ki hoşuna giden bir şey buldu. Köpekler kuyruklarını sallayarak orada kaldı, Zıpır herkesle el sıkıştı. Cevher kar beyazı başını Kral'ın omzuna eğdi, Kral, Cevher'in kulağına bir şeyler fısıldadı. Sonra herkes dikkatini kapıdakilere yöneltti.

Narnia, ejderhalara ve dev kertenkelelere kalmıştı. Sağa sola giderek ağaçları yerlerinden söküyor, bunları küçük fidanlarmış gibi çatır çutur kırıyorlardı. Orman her geçen dakika yok oluyordu. Tüm arazi çırılçıplaktı, daha önce fark etmediğiniz küçük girinti ve çıkıntılar görünmeye başlamıştı. Çimler kurumuştu. Tirian çok geçmeden karşısında çıplak kayalarla çorak topraklardan başka hiçbir şey kalmadığını fark etti.

Narnia'yı bu halde görünce, bir zamanlar orada hayat olduğuna inanmak çok zordu. Canavarlar yaşlanıp öldü. Etleri kuruyup buruştu ve kemikleri çıktı; çok geçmeden hepsi, sanki binlerce yıl önce ölmüş gibi, ortalıktaki ölü kayaların üzerinde yatan kocaman iskeletlere dönüştüler. Uzunca bir süre her şey sakin kaldı.

Sonunda beyaz bir şey –yıldızların ışığında parlayan, uzun ve yatay bir beyazlık– dünyanın doğu ucundan onlara doğru yaklaşmaya başladı. Her yerden duyulabilen bir ses, sessizliği deldi; önce bir mırıltı, sonra gürültü ve sonunda bir gümbürtü duyuldu. Artık gelen şeyleri ve hızlarını görebiliyorlardı. Bu, köpükten bir su duvarıydı. Deniz yükseliyordu. Bu ağaçsız dünyada her şey çok iyi görülüyordu. Nehirlerin, göllerin genişlediğini, birçok gölün tek bir gölde birleştiğini, vadilerin yeni göller oluşturduğunu, tepelerin adalara dönüştüğünü, sonra da o adaların yutulup yok olduğunu görebiliyordunuz. Sollarındaki yüksek arazilerle sağlarındaki yüksek dağlar parçalanarak, gümbürtü ve şapırtılarla yükselen sulara daldı ve su girdaplar halinde kapının eşiğine kadar geldi, ama kapıyı geçmedi, köpükler Aslan'ın ayaklarını ıslatmıştı. Artık her yer suyla kaplıydı.

Hava aydınlanmaya başladı. Ufuk boyunca felaket habercisi kasvetli bir şafak söküyordu, ortalık gitgide aydınlandı, arkalarındaki yıldızları bile fark edemez oldular. Sonunda güneş doğdu. Lord Digory ve Leydi Polly birbirlerine bakıp hafifçe başlarını salladılar; bir zamanlar başka bir dünyada ölen bir güneş görmüş olduklarından, bu güneşin de ölmekte olduğunu hemen anlamışlardı. Olması gerektiğinden üç kat –belki de yirmi kat– daha büyüktü ve alışılmadık bir kızıllığı vardı. Işıkları büyük Zamanbaba'nın üstüne düştüğünde o da kırmızıya büründü; hiçbir kıyıya ulaşmayan sular, o güneşin ışığında kan gibi görünüyordu.

Sonra ay doğdu; yanlış bir yerden doğuyordu. Güneşe çok yakındı ve kırmızı görünüyordu. Ay görününce, güneş ona doğru, yılanlara ya da uçuşan sakallara benzeyen kıpkırmızı ateşten büyük alev parçaları göndermeye başladı. Ayı kendine doğru çekmeye çalışan bir ahtapot gibiydi güneş. Belki de çekmişti. Her neyse, ay önce usulca yaklaştı, sonra giderek hızlandı; ardından alevler onu yalamaya başladı ve ikisi birleşip kor parçasına benzeyen kocaman bir topa dönüştüler. Denize büyük ateş parçaları düşmeye başladı ve buhar bulutları yükseldi.

Aslan, "Artık bitir" dedi.

Dev, borusunu denize fırlattı. Sonra güneşe ulaşıncaya kadar uzattı kolunu; kolu simsiyahtı ve binlerce kilometre uzunluğundaymış gibi görünüyordu. Güneşi tutup, portakal sıkar gibi sıktı. Her yer bir anda karanlığa gömüldü.

Aslan hariç herkes, kapıdan gelen soğuk havadan kaçmak için geriye çekildi. Kapının kenarları şimdiden buzlarla kaplanmıştı.

"Narnia'nın Yüce Kralı Peter" dedi Aslan, "kapıyı kapat."

Peter soğuktan titreyerek dışarıya uzandı ve kapıyı çekti. Çekerken, kapının kenarındaki buzları kırmıştı. Sonra beceriksizce (çünkü elleri bir anda morarmış ve hissizleşmişti) altın bir anahtar çıkarıp kapıyı kilitledi.

O kapının arkasında gördükleri şeylere çok şaşırmışlardı. Ama şimdi, etraflarına bakıp da, ılık gün ışığını, üstlerindeki masmavi göğü, ayaklarının altındaki çiçekleri ve Aslan'ın yüzündeki gülümsemeyi gördüklerinde daha da şaşırdılar.

Aslan hızla döndü, çömelir gibi yaptı, kuyruğuyla kendine vurdu ve altın bir ok gibi fırladı.

"Daha içerilere gelin! Daha yükseklere çıkın!" diye bağırdı başını çevirerek. Bu hızla onu kim takip edebilirdi ki? Hepsi Aslan'ın peşinden batıya doğru yola çıktı.

"Böylece" dedi Peter, "Narnia'ya akşam çöktü. Haydi, Lucy! Ağlamıyorsun, değil mi? Aslan ileride ve hepimiz burada onunla birlikteyken bu yaptığın da iş mi?"

"Beni durdurmaya çalışma Peter" dedi Lucy. "Eminim Aslan engellemezdi. Eminim Narnia için yas tutmak kötü bir şey değildir. Şu kapının ardında donarak ölenleri düşün."

"Evet" dedi Jill, "ben bu güzelliklerin sonsuza kadar devam edeceğini umuyordum. Bizim dünyamızın bir sonu olduğunu biliyordum, ama Narnia'nın sonsuza kadar yaşayacağını sanmıştım."

"Ben başlangıcını gördüm" dedi Lord Digory. "Sonu da görecek kadar yaşayacağımı düşünmemiştim."

"Baylar" dedi Tirian. "Bayanlar ağlamakla iyi ediyor. Görüyorsunuz ki ben de ağlıyorum. Annemin ölümünü gördüm. Narnia'dan başka bir dünya bilmiyordum ki. Yas tutmasaydık, bu büyük bir saygısızlık olurdu."

Hayali ahırda salkım üzüm gibi dip dibe oturan cücelerden ve kapıdan uzaklaştılar. Yürürken eski savaşlardan, barışlardan, krallardan ve Narnia'nın görkeminden konuşuyorlardı.

Köpekler hâlâ yanlarındaydı. Çok fazla olmasa da konuşmalara katılıyorlardı, çünkü ileri geri koşturmakla ve hızla uzaklaşıp aksırana kadar otları koklamakla meşguldüler. Aniden onları çok heyecanlandıran bir koku aldılar. Hep beraber tartışmaya başladılar. "Evet o... hayır değil... ben de bunu söylemiştim... bunun ne olduğunu herkes anlayabilir... o büyük burnunu kenara çek de başkaları da koklasın."

"Kuzenler, nedir o?" dedi Peter.

"Bir Calormenli efendim" dedi köpekler hep bir ağızdan.

"Öyleyse bizi ona götürün" dedi Peter. "Dost da olsa düşman da olsa hoş karşılarız."

Köpekler ileriye fırladı, az sonra, sanki yaşamları buna bağlıymış gibi koşup, gördüklerinin gerçekten bir Calormenli olduğunu söylemek için havlayarak geri döndüler. (Konuşan köpekler, aynı sıradan köpekler gibi yaptıkları şeyin çok önemli olduğunu düşünüyormuş gibi davranırlar.)

Diğerleri köpekleri takip etti ve berrak bir derenin yanında, bir kestane ağacının altında oturan genç Calormenli'yi buldular. Bu, Emeth'ti. Hemen ayağa kalkıp ciddi bir selam verdi.

"Efendim" dedi Peter'a, "düşman mı dost mu olduğunuzu bilmiyorum. Ama ne olursa olsun bu bana şeref verir. Şairlerden biri, 'En iyi armağan soylu bir dost, en iyi ikinci armağansa soylu bir düşmandır' dememiş miydi?"

"Efendim" dedi Peter, "savaşmamız gerektiğini sanmıyorum."

"Kim olduğunuzu ve başınıza gelenleri anlatın" dedi Jill.

"Hikâye anlatılacaksa oturup bir şeyler içelim" diye havladı köpekler. "Soluk soluğa kaldık."

"Sağa sola koşturup durursanız tabii ki soluk soluğa kalırsınız" dedi Eustace.

İnsanlar çimlere oturdu. Köpeklerse, gürültüyle dereden su içtikten sonra nefes nefese, dimdik ve dilleri sarkmış bir halde hikâyeyi dinlemek üzere oturdular. Cevher boynuzunu karnına sürterek parlatmakta olduğu için ayakta kaldı.

15
Yukarılara ve İçerilere

"Ey savaşçı Krallar ve ey güzellikleri evreni aydınlatan Bayanlar, şunu bilin ki" dedi Emeth, "ben, batıda, çölün ötesindeki Tehishbaan şehrinden Harpa Tarkaan'ın yedinci oğlu Emeth'im. Narnia'ya Rishda Tarkaan'ın kumandası altında yirmi dokuz kişiyle beraber geldim. Narnia'ya yürüyeceğimizi ilk öğrendiğimde dünyalar benim olmuştu; çünkü ülkeniz hakkında birçok şey duymuştum ve sizinle savaşta karşılaşmayı çok istiyordum. Ama tüccar kılığında (bir savaşçı ve Tarkaan'ın oğlu için utanç verici bir giysidir bu) gideceğimizi, yalan dolanla iş yapacağımızı öğrendiğimde sevincim kursağımda kaldı. Özellikle bir maymuna hizmet edeceğimizi duyduğumda ve Taş ile Aslan'ın aynı şey olduğu söylenmeye başladığında dünyam karardı. Çünkü çocukluğumdan beri hep Taş'a hizmet etmiştim; en büyük arzum onu daha fazla tanımak ve mümkünse yüzünü görebilmekti. Benim için Aslan nefretle aynı şeydi.

"Bildiğiniz gibi, her gece saman çatılı harap kulübenin önüne çağrılıyorduk; ateş yakılıyor ve Maymun kulübeden pek iyi göremediğim dört ayaklı bir şey çıkarıyordu. İnsanlar ve hayvanlar eğilip selam vererek ona saygılarını belirtiyordu. Tarkaan'ın Maymun tarafından aldatıldığını düşünüyordum, çünkü ahırdan çıkan o şey ne Taş'tı ne de başka bir Tanrı. Ancak Tarkaan'ın yüzünü görüp ağzından çıkanları duyduğumda fikrimi değiştirdim, çünkü Tarkaan'ın söylediklerine inanmadığını görmüştüm. Onun Taş'a inanmadığını anladım. İnansaydı onunla alay edemezdi.

"Bunu anladığımda son derece öfkelendim; Taş'ın neden Maymun'u ve Tarkaan'ı cehennem ateşleriyle yakmadığını merak ediyordum. Yine de öfkemi gizleyip dilimi tuttum ve sonucu beklemeye başladım. Dün gece, bazılarınızın bildiği gibi, Maymun o sarı şeyi çıkarmadı ama Taşlan'ı –aynı şey olduğunu göstermek için iki ismi birbirine eklemişlerdi– görmeyi arzulayan herkesin harap kulübeye girebileceğini söyledi. Bunun da başka bir hile olduğunu düşündüm. Ama kedi girip de dehşetle dışarıya çıktığında kendi kendime, inançsızca ve bilmeyerek çağırdıkları gerçek Taş gelmiştir ve intikamını alacaktır, dedim. Kalbim Taş'ın dehşeti ve büyüklüğü karşısında bir tavşanın kalbine dönüşmüştü ama arzularım korkumdan çok daha güçlüydü ve dizlerimin titrememesi, dişlerimin takırdamaması için kendimi güçlü olmaya zorlayarak, ölüm pahasına da olsa Taş'ın yüzüne bakmaya karar verdim. Böylece o harap kulübeye girmek üzere öne çıktım ve Tarkaan, istememesine rağmen, bana izin verdi.

"İlk şaşkınlığım kapıdan içeriye girer girmez kendimi (şimdi olduğumuz gibi) bu muhteşem gün ışığında bulmamdı; çünkü dışarıdan bakıldığında kulübenin içi kapkaranlıktı. Ama şaşıracak zaman yoktu, kellemi kurtarmak için adamlarımızdan biriyle savaşmaya zorlandım. Onu görür görmez, Maymun ve Tarkaan'ın onu oraya, içeriye girenlerden kendi sırlarına ortak olmayanları öldürmek üzere koyduklarını anladım. Bu adam da yalancı ve sahtekârdı, Taş'ın gerçek hizmetkârlarından değildi. Onunla kavga edecek güçlü bir irademvardı ve onu öldürdükten sonra arkamdaki kapıdan dışarıya attım.

"Sonra etrafıma bakındım; gökyüzünü, geniş toprakları gördüm, tatlı kokuları duydum. Tanrılar adına, burası çok hoş bir yer, diye düşündüm; Taş'ın ülkesine gelmiş olabilirdim. Sonra onu bulmak umuduyla bu garip ülkede yolculuğa başladım.

"Böylece bir sürü çimenlik, çiçeklik alan geçtim. Nefis ağaçların arasından yürüdüm ve sonunda, iki kaya arasındaki dar bir yerden beni karşılamak üzere büyük bir Aslan çıktı. Bir devekuşu kadar hızlı, bir fil kadar büyüktü; kürkü saf altın gibiydi, gözlerindeki parlaklık sıvı altına benziyordu. Bir yandan Alev Dağı Lagour'dan çok daha korkunçtu, diğer yandan dünyanın tüm güzelliklerini geride bırakacak kadar; çöl kumlarında açmakta olan bir gülden bile daha güzeldi. Ayaklarına kapandım, bunun kesinlikle ölüm saati olduğunu, çünkü (tüm onur-

lara layık olan) Aslan'ın tüm yaşamım boyunca ona değil de Taş'a hizmet ettiğimi bildiğini düşünmeye başladım. Bununla birlikte Aslan'ı görüp de ölmek, dünyanın Tisroc'u olup Aslan'ı görmeden yaşamaktan daha iyidir. Muhteşem yaratık altın başını eğdi, alnıma diliyle dokundu ve 'Hoş geldin oğlum' dedi. 'Lordum, ben senin oğlun değil, Taş'ın hizmetçisiyim' dedim. O da, 'Çocuk, Taş'a ettiğin tüm hizmetlerin bana yapıldığını farz ediyorum' diye cevapladı. O an öğrenmek ve anlamak için öylesine büyük bir arzu duydum ki korkularımı yendim ve muhteşem yaratığa sorular sormaya başladım. 'Öyleyse Maymun'un dediği doğru mu, sen ve Taş aynı kişi misiniz?' diye sordum. Aslan öyle bir kükredi ki yerler sallandı (ama gazabı bana karşı değildi) ve, 'Bu doğru değil' dedi. 'Aynı şey olduğumuz için değil karşıt şeyler olduğumuz için ona yaptığın hizmetleri kendime yapılmış kabul ediyorum. Ben ve o öylesine farklı şeyleriz ki, hiçbir kötü hizmet benim için, hiçbir iyi hizmet de onun için yapılamaz. Bu yüzden, herhangi biri Taş adına yemin eder ve sözünü sadece söz verdiği için yerine getirirse, kendisi bilmese bile, benim adıma yemin etmiştir ve onu mükâfatlandıran ben olurum. Herhangi biri benim adıma zalimlik ederse, Aslan'ın adını söylemesine rağmen hizmet ettiği Taş'tır ve yaptıkları onun tarafından kabul edilir. Anlıyor musun, Çocuk?' Lordum ne kadar iyi anladığımı biliyorsun' dedim. Ama aynı zamanda (gerçek buydu, söylemeye mecburdum) tüm yaşamım boyunca Taş'ı aradığımı da söyledim. 'Sevgili oğlum', dedi muhteşem yaratık, 'arzun beni bulmak olmasaydı uzun süre sadakatle aramazdın. Çünkü herkes sadakatle aradığını bulur.'

"Sonra üzerime soludu, kollarım ve bacaklarımdaki titremeyi durdurarak ayağa kalkmamı sağladı. Bundan sonra fazla bir şey söylemedi, ama tekrar görüşeceğimizi, yukarılara ve içerilere gitmem gerektiğini söyledi. Sonra bir altın yağmuru gibi arkasını döndü ve aniden kayboldu.

"O zamandan beri, ey Krallar ve Bayanlar, onu bulmak için dolaşıyordum; mutluluğum öyle büyük ki derin bir yara almışım gibi güçsüzleştiriyor beni. Mucizeler mucizesi bana sevgili diye hitap etti, benim gibi köpekten başka bir şey olmayan..."

"Ha? Ne dedin?" dedi köpeklerden biri.

"Efendim" dedi Emeth. "Bu Calormen'de kullanılan bir deyim yalnızca."

"Bunu pek beğendiğimi söyleyemeyeceğim" dedi köpek.

"Kötü bir şey söylemek istemiyor" dedi yaşlı bir köpek. "Biz de yavrularımız kabahat yaptığında onlara oğlan çocuğu diyoruz."

"Evet öyle" dedi bir köpek. "Ya da kız çocuğu deriz."

"Şşşşt!" dedi yaşlı köpek. "Bu hoş bir söz değil. Nerede olduğunuzu unutmayın."

"Bakın!" dedi Jill, aniden. Birisi, ürkek adımlarla onlara doğru yaklaşıyordu; dört ayaklı zarif bir yaratıktı bu, kır renkliydi. Birkaç saniye ona baktıktan sonra beş ya da altısı hep birden, "Hey, bu bizim Şaşkaloz" dedi. Üzerinde aslan postu olmadan onu hiç gün ışığında görmemişlerdi; muhteşem görünüyordu. Yumuşak ve kır tüyleriyle güzel bir eşekti; öylesine nazik ve dürüst yüzlüydü ki, onu görseydiniz siz de Jill ve Lucy'nin yaptığını yapardınız; yani ileriye atılıp kollarınızı onun boynuna dolar, burnunu öper, kulaklarını okşardınız.

Ona nereden geldiğini sorduklarında, diğer yaratıklarla birlikte kapıdan girdiğini ama kimsenin, özellikle de Aslan'ın yoluna çıkmamaya dikkat ettiğini söyledi. Çünkü gerçek Aslan'ın orada olduğu düşüncesi, bir aslan postu içine girdiği için onu öylesine utandırmıştı ki, kimsenin yüzüne bakamayacağını düşünüyordu. Tüm dostlarının batıya doğru gittiğini gördüğünde, birkaç tutam ot yedikten sonra ("Tüm yaşamım boyunca bundan daha güzel ot yememiştim" dedi) cesaretini toplamış ve onları takip etmişti. "Aslan'la karşılaşmak zorunda kalırsam ne yapacağımı bilmiyorum" diye ekledi.

"Onunla karşılaştığında her şeyin düzeldiğini göreceksin" dedi Kraliçe Lucy.

Sonra hep beraber ilerlediler. Sürekli batıya gidiyorlardı, çünkü Aslan, "Yukarılara ve içerilere" diye

bağırdığında bu yönü kastettiğini düşünmüşlerdi. Birçok yaratık ağır ağır aynı yöne ilerliyordu, ama çimlik arazi öyle büyüktü ki, kalabalık görünmüyorlardı.

Henüz erkendi, havada sabah serinliği vardı. Sağı solu kolaçan etmek için sık sık duruyorlardı. Bunun nedeni hem bulundukları yerin çok güzel olması hem de nerede olduklarını anlayamamalarıydı.

"Peter" dedi Lucy, "sence neredeyiz?"

"Bilmiyorum" dedi Yüce Kral. "Bana bir yeri hatırlatıyor, ancak ismini bulamıyorum. Çok, çok küçükken tatil yaptığımız bir yer olabilir mi?"

"Çok harika bir tatil olmalı bu" dedi Eustace. "Bizim dünyamızda böyle bir ülke olmadığına bahse girerim. Renklere bakın! Dünyamızdaki dağlarda bu dağlardaki gibi bir mor bulamazsınız."

"Burası Aslan'ın ülkesi değil mi?" dedi Tirian.

"Dünyanın Sonu'nun ötesindeki, o dağın tepesindeki ülkeye benzemiyor" dedi Jill, "ben oraya gitmiştim."

"Bana sorarsanız" dedi Edmund, "Narnia ülkesinde bir yere benziyor. İlerideki şu tepelere ve onların arkasındaki buz kaplı dağlara bakın. Narnia'da gördüğümüz dağlara çok benziyorlar, hani çağlayanın ötesindeki dağlara."

"Evet, benziyorlar" dedi Peter. "Ama bunlar daha büyük."

"Narnia'dakilere benzediklerini sanmıyorum" dedi Lucy. "Şuraya bakın." Sol tarafı, güneyi işaret etti ve herkes dönüp baktı. "O tepeler" dedi Lucy, "yani ormanlarla kaplı olanlar ve onların arkasındaki mavi renktekiler, Narnia'nın güney sınırlarındakilere benzemiyor mu?"

"Benzemek mi?" diye bağırdı Edmund, bir anlık sessizlikten sonra. "Evet, tıpa tıp benziyorlar. Bakın, çatal gibi tepesiyle Pire Dağı ve Archenland'e giden geçit, her şey orada!"

"Yine de tamamen aynı değiller" dedi Lucy. "Farklılar. Daha renkliler, hatırladığımdan daha uzaktalar ve daha... daha... Ah, bilmiyorum..."

"Gerçeğe daha fazla benziyorlar" dedi Lord Digory yavaşça.

Aniden Kartal Keskingöz kanatlarını açtı, havada on-on beş metre yükseldi, bir tur attı ve yere kondu.

"Krallar ve Kraliçeler!" diye bağırdı, "hepimiz körmüşüz. Nerede olduğumuzu ancak şimdi fark etmeye başladık. Yukarıdan her şeyi gördüm; Yüksek Ova,

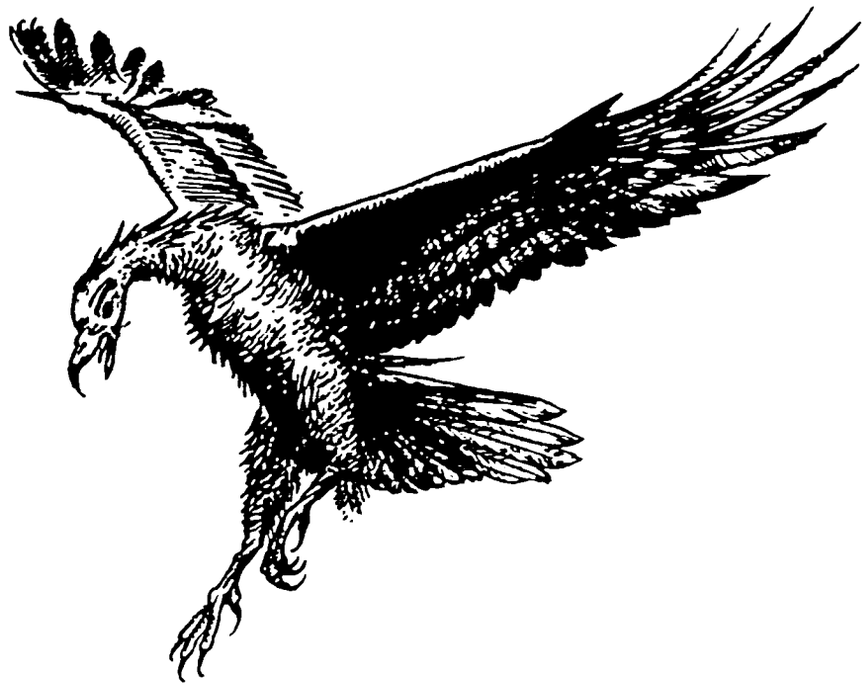
Kunduzbarajı, Büyük Nehir ve Doğu Denizi'nin kenarında hâlâ parıldayan Cair Paravel. Narnia ölmemiş. Burası Narnia."

"Bu nasıl olur?" dedi Peter. "Aslan biz yaşlı olanların Narnia'ya asla geri dönemeyeceğini söylemişti, ama buradayız işte."

"Evet" dedi Eustace. "Yok oluşunu, güneşin söndüğünü gördük."

"Her şey o kadar farklı ki" dedi Lucy.

"Kartal haklı" dedi Lord Digory. "Dinle Peter. Aslan, Narnia'ya asla geri dönmeyeceğini söylediğinde, senin aklındaki Narnia'yı kastediyordu. Oysa o gerçek

Narnia değildi. Onun bir başlangıcı ve bir sonu vardı. Orası her zaman burada olan ve hep burada kalacak olan gerçek Narnia'nın sadece bir gölgesi, bir kopyasıydı; aynı bizim dünyamızın ve İngiltere'nin, aslında her şeyin, Aslan'ın gerçek dünyasındaki bir şeyin gölgesi ya da kopyası olduğu gibi. Narnia için yas tutmana gerek yok Lucy. Eski Narnia'da önemli olan her şey, tüm sevgili yaratıklar kapıdan geçti. Burası kuşkusuz farklı; tıpkı rüyanın gerçek hayattan farklı olması gibi gerçek de gölgesinden farklı." Bu sözleri söylerken herkes heyecanlanmıştı; ama kendi kendine, "Platon her şeyi yazmış, her şeyi; aman Tanrım, bu okullarda bunlara ne öğretiyorlar böyle?" dediğinde yaşlı olanlar gülmüştü. Lord Digory'nin bu söyledikleri, uzun bir zaman önce sakalının altın rengi değil de kır olduğu diğer dünyada ağzından çıkan sözlerin tıpatıp aynısıydı. Neden güldüklerini

anlamış, kendisi de gülmeye başlamıştı. Çabucak durulduular, çünkü bildiğiniz gibi, ciddileşmenize neden olacak bir mutluluk ve şaşkınlık türü vardır ve bu, şakalarla geçiştirilemeyecek kadar güzeldir.

Size bu güneşli Narnia'nın eski Narnia'dan farkını anlatmak, bu ülkenin meyvelerinin tadını anlatmak kadar zor. Şöyle düşünürseniz belki bir fikir edinebilirsiniz; güzel bir körfeze ya da dağlar arasında uzanan yeşil bir vadiye bakan bir penceresi olan bir odada bulunduğunuzu ve pencerenin karşısındaki duvarda bir ayna olduğunu farz edin. Aniden o körfezin ya da vadinin görüntüsünü aynada yakaladığınızı düşünün. Aynadaki deniz ya da vadi aynı gerçeği gibidir; ama aynı zamanda biraz farklıdır, daha derin, daha harikadır ve hikâyelerdeki –hiç duymadığınız ama öğrenmek istediğiniz hikâyelerdeki– yerlere benzer. Eski Narnia ile yeni Narnia arasındaki fark böyleydi. Yenisi daha derin anlamlar barındıran bir ülkeydi: Her taş, çiçek ve yaprak sanki daha fazlasını söylemek istiyordu. Bundan daha iyi açıklayamam; eğer oraya giderseniz ne demek istediğimi anlarsınız.

Herkesin hissettiklerini dile getiren kişi Tekboynuz oldu. Sağ ön ayağını yere vurdu, kişnedi ve sonra da bağırdı:

"Sonunda eve döndüm! Burası benim gerçek ülkem! Ben buraya aitim. Şimdiye kadar bilmiyordum, ama burası tüm yaşamım boyunca aradığım topraklar. Eski Narnia'yı sevmemizin nedeni bazen burası gibi görünmesidir. *İinii-hiiii-hii!* Yukarılara çıkın, içerilere gelin!"

Yelesini sallayıp ileriye atılarak dörtnala koşmaya başladı; dünyamızda, bir anda gözden kaybolacak kadar hızlı bir koşuştu bu. Ama çok garip bir şey oldu. Diğerleri de koşmaya başlamıştı, şaşkınlıklarına rağmen onunla aynı hızda koşabiliyorlardı. Sadece köpekler ve insanlar değil, küçük şişko Şaşkaloz ve kısa bacaklı Cüce Zıpır bile uçar gibi gidiyordu. Hava, ön camı olmayan bir arabada son hızla gidiyorlarmış gibi yüzlerine vuruyordu. Arazi, sanki bir trenin penceresinden bakıyorlarmış gibi kayıp gidiyordu altlarında. Giderek hızlandılar, kimse yorulmamış, terlememiş, nefessiz kalmamıştı.

16
Gölge Ülkelere Veda

Eğer insan yorulmadan koşabilseydi, o zaman kimsenin koşmaktan başka bir şey yapmak isteyeceğini sanmıyorum. Bazen durmayı gerektiren özel nedenler olabilir, Eustace'in bağırmasının da özel bir nedeni vardı.

"Bakın! Bakın nereye geldik!"

Bağırdığı iyi oldu. Çünkü önlerinde Kazan Göleti'ni, göletin ötesindeki yüksek ve tırmanılması olanaksız kayalıkları, bazı yerlerde elmas gibi parıldayan, bazı yerlerde de koyu cam yeşilliğinde olan ve kayalıklardan aşağı dökülen tonlarca suyu; Büyük Çağlayan'ı görüyorlardı. Çağlayanın gök gürültüsüne benzer sesi şimdiden kulaklarını dolduruyordu.

"Durmayın! Yukarılara ve içerilere doğru ilerleyin" diye bağırdı Keskingöz, hafifçe yükselerek.

"Bu onun için çok kolay" dedi Eustace. Sonra Cevher de bağırmaya başladı:

"Durmayın. Yukarılara ve içerilere. Fazla düşünmeyin."

Suyun gürültüsünden sesi zorlukla duyulmuştu, ama az sonra herkes onun gölete atladığını gördü. Diğerleri de apar topar aynısını yaptı. Su bekledikleri (özellikle Şaşkaloz'un beklediği) kadar soğuk değildi ama tatlı bir serinliği vardı. Çağlayana yüzdüklerini fark ettiler.

"Bu tamamen delilik" dedi Eustace, Edmund'a.

"Biliyorum. Ama yine de..." dedi Edmund.

"Ne harika değil mi?" dedi Lucy. "İsteseniz de korkamadığınızı fark ettiniz mi? Deneyin."

"Vay be, gerçekten korkamıyorum" dedi Eustace denedikten sonra.

Çağlayanın dibine ilk Cevher ulaştı, Tirian hemen arkasındaydı. Jill en sondaydı ve her şeyi diğerlerinden daha iyi görebiliyordu. Beyaz bir şeyin çağlayandan yukarıya doğru yükseldiğini gördü. Bu beyaz şey Tekboynuz'du. Tırmanıyor mu yoksa yüzüyor mu söylemek imkânsızdı ama gittikçe yükseliyordu. Boynuzunun ucu başının üzerindeki suyu ikiye ayırıyor, su iki ayrı gökkuşağı gibi çağlayarak omuzlarından aşağı dökülüyordu. Onun hemen arkasında Kral Tirian vardı. Kollarını ve bacaklarını sanki yüzüyormuş gibi oynatıyor, doğruca yukarıya hareket ediyordu. Bir evin duvarlarında yüzen bir insan gibiydi tıpkı.

En komik görünenler köpeklerdi. Koşarken soluksuz kalmamışlardı, ama sürü halinde yukarıya çıkarken birçok aksırıp tıksırma duyuluyordu. Bunun nedeni havlamaya devam etmeleri ve her havlayışta ağızlarının burunlarının suyla dolmasıydı. Jill tüm bunları tam olarak fark edemeden çağlayandan yukarıya doğru yükselmeye başladı. Bu bizim dünyamızda imkânsızdı. Boğulmasanız bile suyun ağırlığı sivri kayalara çarparak paramparça olmanıza neden olurdu. Ama bu dünyada her şey mümkündü. Sudaki ışıklar ve pırıl pırıl parıldayan renkli taşlar arasında, ışığa tırmandığınızı hissederek yükseliyordunuz; korkabilselerdi, bu denli yüksek yerlerde dehşetten küçük dillerini yutarlardı. Daha sonra bu durum muhteşem ve heyecanlı bir hal aldı. Sonunda suyun döküldüğü kavisli kısma geliyor ve çağlayanın üzerindeki nehirle aynı seviyede olduğunuzu görüyordunuz. Akıntı arkanızda hızla uzaklaşıyordu, ama siz öylesine harika bir yüzücüydünüz ki, akıntıya karşı ilerleyebiliyordunuz. Çok geçmeden hepsi kıyıya çıkmıştı, ıslanmışlardı ama mutluydular.

Önlerinde uzun bir vadi vardı, artık çok daha yakın görünen, büyük karlı dağlar gökyüzüne doğru uzanıyordu.

"Yukarılara ve içerilere" dedi Cevher ve tekrar yola çıktılar.

Artık Narnia'yı terk etmişlerdi ve ne Peter'ın ne Tirian'ın ne de Kartal'ın daha önceden gördüğü Batının Vahşi Toprakları'na girmişlerdi. Lord Digory ve Leydi Polly daha önce oraya gitmişti. "Hatırlıyor musun? Hatırlıyor musun?" diye

birbirlerine soruyorlardı; bunu, tüm grup ok gibi hızla koşarken, sakin bir sesle söylemişlerdi.

"Lordum?" dedi Tirian. "Hikâyelerde anlatıldığı gibi, dünya yaratıldığı gün burada olduğunuz doğru mu?"

"Evet" dedi Digory, "dün gibi hatırlıyorum."

"Uçan bir atla mı?" diye sordu Tirian. "Bu doğru mu?"

"Elbette" dedi Digory. Köpekler havlamaya başladı, "Daha hızlı, daha hızlı!"

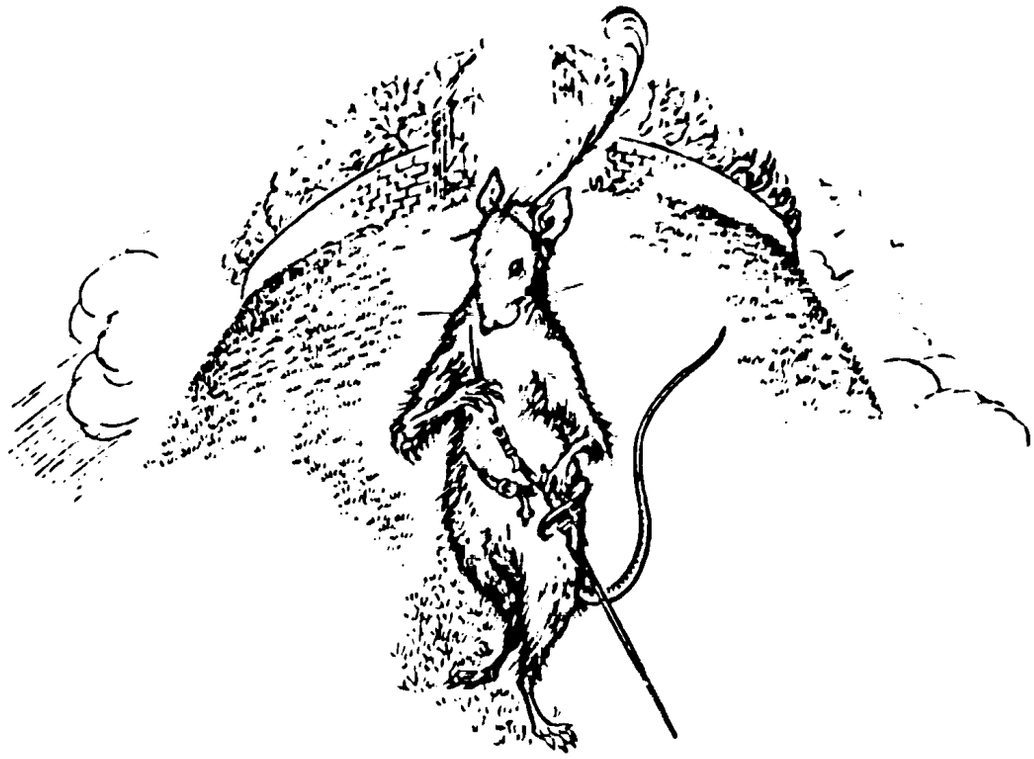
Böylece uçarcasına koşmaya başladılar, tepelerinde uçan kartaldan bile hızlı gidiyorlardı. Birbiri ardından dolambaçlı vadilerden geçtiler, tepelerin dik yamaçlarına tırmanıp, her zamankinden daha büyük bir hızla aşağıya indiler. Nehri takip edip, bazen diğer yakaya da geçerek göllerin üzerinden sürat tekneleri gibi kayarcasına gidip turkuaz renkli uzun bir gölü geçince düzgün ve yeşil bir tepe gördüler. Tepenin yamacı bir piramit kadar dikti ve zirvesini yeşil bir duvar çevreliyordu. Duvarın üzerinden, yaprakları gümüşe, meyveleri altına benzeyen ağaçların dalları görünmekteydi.

"Yukarılara ve içerilere!" diye kükredi Tekboynuz ve herkes ileri atıldı. Dosdoğru tepenin eteklerine yöneldiler ve kendilerini, körfezdeki bir mendirekte kırılıp kayalara tırmanan dalgaların hızıyla koşarken buldular. Yamaç, bir evin çatısı kadar dikti ve çimlerle kaplıydı, ama kimsenin ayağı kaymıyordu. Zirveye ulaştıklarında yavaşladılar; bunun nedeni kendilerini görkemli altın kapıların önünde bulmalarıydı. Bir an için hiçbiri kapıları açmaya cesaret edemedi. Hepsi de meyvelere karşı hissettiklerinin aynısını hissediyordu. "Buna cesaret edebilir miyiz? Doğru olur mu? Buraya bizim için konulmuş olabilirler mi?"

Öylece dururken, duvarların içinden bir yerden, müthiş güzel ve güçlü bir boru sesi duyuldu ve kapılar sonuna kadar açıldı.

Tirian, kimin çıkacağını merak ederek nefesini tutmuş bekliyordu. Çıkan şey beklediği en son şeydi; başının etrafındaki çembere kırmızı bir tüy iliştirmiş küçük, zarif ve parlak gözlü bir konuşan fareydi bu, sol eli uzun kılıcının kabzasındaydı. Eğilerek kibarca selam verdi ve ince sesiyle, "Aslan adına hoş geldiniz. Yukarıya ve içeriye gelin" dedi.

Tirian, Kral Peter, Kral Edmund ve Kraliçe Lucy'nin ileriye fırlayıp diz çökerek fareyi selamladıklarını ve hep beraber "Bastıbacak!" diye bağırdıklarını duy-

du. Sırf bunun şaşkınlığı bile Tirian'ın nefes alışının hızlanmasına yetti, çünkü Narnia'nın büyük kahramanlarından birinin; Büyük Beruna Savaşı'nda bulunmuş ve Denizci Caspian'la birlikte Dünyanın Sonu'na yelken açmış Fare Bastıbacak'ın karşısında durduğunu anlamıştı. Bunu düşünmeye zaman bulamadan iki güçlü kol onu sarmaladı. Tirian, yanaklarına kondurulan sakallı öpücükleri hissedip çok iyi hatırladığı bir sesin, "Hey! Delikanlı! Seni son gördüğümden bu yana uzayıp şişmanlamışsın!" dediğini duydu.

Bu, babası Kral Erlian'dı; ne Tirian'ın son yıllarında hatırladığı kır saçlı savaşçıya ne de bir devle girdiği savaştan sonra yaralı ve rengi atmış bir halde son olarak gördüğü krala benziyordu. Bu, yaz akşamları Cair Paravel Kalesi'nin bahçesinde, yatmadan hemen önce oyunlar oynayan küçük bir çocuk olduğu günlerden hatırladığı, genç ve mutlu babasıydı. Akşam yemeklerinde yediği ekmeğin, içtiği sütün kokusu burnunda tüttü.

Cevher kendi kendine, "Konuşabilmeleri için biraz yalnız bırakacağım, sonra gidip Kral Erlian'ı selamlayacağım. Bir tayken bana bir sürü elma vermişti" diye düşünüyordu. Az sonra başka ilginç bir şey daha oldu; kapıdan öylesine güçlü ve soylu bir at çıkmıştı ki, onun huzurunda bir Tekboynuz bile çekingen davranırdı. Bir an için Lord Digory ile Leydi Polly'ye bakıp, "Kuzenlerim!" diye kişnedi ve ikisi de, "Fledge! Eski dost Fledge!" diye bağırıp, onu öpmek için fırladı.

Fare içeriye girmeleri için ısrar etmeye devam ediyordu. Hepsi bahçeden kendilerine doğru esen tatlı kokular arasında altın kapılardan içeriye girdiler. Küçük beyaz çiçeklerle kaplı yumuşak zeminde yürüyerek ağaçlar altındaki serin gölge-

liklere geldiler. Herkesin gözüne çarpan ilk şey, oranın dışarıdan görüldüğünden çok daha büyük olmasıydı. Kimsenin bunu düşünmeye zamanı yoktu, çünkü insanlar onları karşılamaya geliyordu.

Bildiğiniz herkes (o ülkelerin tarihini biliyorsanız) oradaydı. Baykuş Paspar-lak, Kıllıkıpırdak Suratsız, büyüden kurtulmuş Kral Rilian, onun annesi Yıldız Kızı ve babası Caspian oradaydı. Onun hemen arkasında Lord Drinian, Lord Berne, Cüce Yaygaracı, Mantarsever, sentor Fırtına ve büyük Kurtuluş Savaşı'n-dan yüz kadar kahraman vardı. Başka bir yönden Archenland Kralı Cor, babası Kral Lune ile karısı Kraliçe Aravis, kardeşi Cesur Prens, Şimşek Yumruklu Corin, At Bree ve Kısrak Hwin geldi. Sonra –Tirian için bu diğerlerinden daha da şaşır-tıcıydı– geçmişten, çok uzaklardan iki iyi kunduz ve faun Tumnus ortaya çıktı. Selamlaşmalar, öpüşmeler ve el sıkışmalardan sonra tüm grup eski günlerden bahsetti (beş-altı yüzyıldan sonra tekrar eski günlerden konuşmanın ne kadar ha-rika olduğunu bilemezsiniz). Üzerine bir Anka kuşunun tünediği ağacın bulun-duğu bahçenin ortasına doğru yürüdüler. O ağacın altında iki taht vardı, taht-larda oturan kral ve kraliçe o kadar görkemli ve güzeldi ki, herkes eğilerek selam verdi. Doğru olanı yapmışlardı, çünkü orada oturanlar Narnia ve Archenlandli birçok eski kralın ataları Kral Frank ve Kraliçe Helen'di. Tirian, Âdem ile Hav-va'nın en görkemli günlerinden bile daha eski bir tarihte olduğunu hissediyordu.

Yaklaşık yarım saat sonra (yarım yüzyıl sonra da olabilir, çünkü oradaki za-man buradakinden farklıdır) Lucy, Narnialı eski dostu faun Tumnus ile bahçe duvarından aşağı bakıyor ve Narnia'yı seyrediyordu. Aşağıya bakıldığında bu te-penin sanıldığından çok daha yüksek olduğu anlaşılıyordu: Parlak kayalıklar alt-larında binlerce metre alçalıyor, aşağıdaki ağaçlar tuz taneciklerı büyüklüğünde görülüyordu. Sonra Lucy arkasını dönüp bahçeye baktı.

"Şimdi anlıyorum" dedi düşünceli bir şekilde. "Şimdi anlıyorum. Bu bahçe aynı ahır gibi. İçi dışından çok daha büyük."

"Elbette, Havvakızı" dedi faun. "Yukarı ve içeri gittikçe her şey büyür. İçerisi, dışarıdan daha büyüktür."

Lucy dikkatle bahçeye baktı ve bunun bir bahçe değil, nehirleri, ormanları, denizleri ve dağlarıyla bir dünya olduğunu gördü. Bunlar hiç de yabancı gelmi-yordu. Hepsini biliyordu.

"Anlıyorum" dedi. "Burası Narnia ve aşağıdaki Narnia'dan daha güzel, aynı ahırın dışındaki Narnia'dan daha güzel ve daha gerçek olduğu gibi! Anlıyorum... Dünya dünya içinde, Narnia Narnia içinde..."

"Evet" dedi Tumnus, "bir soğan gibi; tek fark içeriye doğru gittikçe çember büyüyor."

Lucy etrafa baktı ve çok geçmeden yeni ve harika bir şey olduğunu fark etti. Ne kadar uzakta olursa olsun, neye baksa, gözlerini üzerine diktiğinde sanki bir teleskopla bakıyormuş gibi berraklaşıp yaklaşıyordu. Güneydeki çölü ve onun arkasındaki büyük şehir Tashbaan'ı görebiliyordu, doğu yakasında, deniz kıyısındaki Cair Paravel'i ve bir zamanlar onun olan odanın penceresini de. Denizin açıklarında birbiri ardına sıralanmış adaları ve Dünyanın Sonu'nun ötesinde bulunan, Aslan'ın Ülkesi dedikleri kocaman dağı görebiliyordu. Bu dağın tüm dünyayı çevreleyen büyük bir sıradağlar zincirinin parçası olduğu belli oluyordu. Dağlar, gittikçe yaklaşıyormuş gibi görünüyordu. Sol tarafına baktı ve dağlardan belirgin bir şekilde ayrılmış, renkli bulut sandığı bazı şeyler gördü. Dikkatle baktığında bunların bulut olmadığını, gerçek bir kara parçası olduğunu fark etti. Gözlerini belirli bir noktaya dikip baktığında bağırmaya başladı, "Peter! Edmund! Gelin bakın! Çabuk gelin." Gelip baktılar, onların gözleri de Lucy'ninkiler gibi görebiliyordu.

"Vay be!" diye bağırdı Peter. "Orası İngiltere. Şu da tüm maceralarımızın başladığı Profesör Kirk'ün taşradaki eski evi!"

"Ben o evin yıkıldığını sanıyordum" dedi Edmund.

"Öyleydi" dedi faun. "Ama siz artık İngiltere içindeki İngiltere'ye bakıyorsunuz; burası nasıl gerçek Narnia'ysa orası da gerçek İngiltere. O İngiltere'de güzel olan hiçbir şey yıkılmadı."

Aniden gözlerini başka bir noktaya kaydırdılar. Peter, Edmund ve Lucy şaşkınlıkla yutkunup bağırarak ellerini sallamaya başladılar; çünkü büyük ve derin vadinin karşısından el sallayan anne ve babalarını görmüşlerdi. Hani limanda beklediğiniz birinin büyük bir vapurun güvertesinden el sallaması gibi.

"Onların yanına nasıl gidebiliriz?" dedi Lucy.

"Çok kolay" dedi Bay Tumnus. "O ülke ve bu ülke –tüm gerçek ülkeler– Aslan'ın büyük dağlarındaki çıkıntılardır. Tüm yapacağımız şey yukarıya ve içeriye

doğru, kara birbirine bağlanana kadar yürümektir. Dinleyin! Kral Frank'ın borusu çalıyor. Gitmeliyiz."

Çok geçmeden kendilerini, bu dünyadakinden çok daha yüksek dağlara doğru yürürken –ne kadar büyük ve canlı bir yürüyüş yoluydu o– buldular. Fakat o dağlarda kar yoktu: Ormanlar, yeşil yamaçlar, nefis bahçeler ve birbiri üstüne sonsuz bir şekilde devam eden gürül gürül çağlayanlar vardı. Üzerinde yürüdükleri, her iki yanında çok derin vadilerin uzandığı arazi gittikçe daralıyor, vadinin karşısındaki kara parçası gittikçe yaklaşıyordu; burası İngiltere'ydi.

Önlerindeki ışık güçleniyordu. Lucy, renkli kayalıkların bir dev merdiveni gibi oraya tırmandığını görebiliyordu. Sonra her şeyi unuttu, çünkü Aslan, sanki canlı bir güç ve güzellik çağlayanı gibi, kayadan kayaya atlayarak geliyordu.

Aslan'ın yanına çağırdığı ilk kişi Şaşkaloz oldu. Aslan'a doğru yürüyen Şaşkaloz'dan daha zayıf ve gülünç bir eşek görmemişsinizdir; Aslan'ın yanında, bir St. Bernard köpeğinin yanındaki bir kedi yavrusu gibi görünüyordu. Aslan başını eğip Şaşkaloz'a bir şeyler fısıldadı, eşeğin uzun kulakları aşağı sarktı, sonra Aslan bir şey daha söyledi ve kulaklar tekrar dikildi. Kimse ne dediğini duyamadı. Aslan onlara döndü ve, "Henüz, istediğim kadar mutlu görünmüyorsunuz" dedi.

Lucy, "Aslan, geri gönderilmekten o kadar korkuyoruz ki. Sen bizi kendi dünyamıza çok sık geri yolladın" dedi.

"Korkmayın" dedi Aslan. "Tahmin edemediniz mi?"

Kalpleri pır pır etti, içlerinde müthiş bir umut belirdi.

"Gerçek bir tren kazası oldu" dedi Aslan sakince. "Babanız, anneniz ve siz –tahmin ettiğiniz gibi gölge ülkelerdesiniz– öldünüz. Sömestr bitti, tatil başladı. Rüya sona erdi, sabah oldu."

Konuştukça aslan gibi görünmemeye başladı; sonra olanlar o kadar harikaydı ki, yazmak mümkün değil. Bu, bizim için tüm hikâyelerin sonu. Onların sonsuza kadar mutlu yaşadığını söyleyebiliriz. Onlar için ise bu gerçek hikâyenin başlangıcıdır. Dünyadaki yaşamları ve Narnia'daki maceraları kitabın kapağı ve giriş sayfasıydı; şimdi yeryüzünde kimsenin okumadığı Büyük Hikâye'nin Birinci Bölümü'ne başlıyorlar. Bu hikâye sonsuza kadar devam eder, her bölüm bir öncekinden daha güzeldir.